

77 Pm 62

①

(2)

3

(6)

(5)

6

(10)

(2)

[Faint, mostly illegible handwritten text in a South Asian script, possibly Gurmukhi or Devanagari, covering the majority of the page.]

(73)

2
1
3

੧੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਤਤਕਰਾਧੀਬੀਕਾ ॥

- ੧ ॥ ॥ ਖੋਜਨਮਧਤੀਲਿਖਦਾਈ ॥ ਪੰਨੇ ੨
੨ ॥ ॥ ਜਨਮਧਤੀਬਾਬੇਜੀਕੀਲਿਖੀ ॥ ਪੰਨੇ ੫
੩ ॥ ॥ ਪਾਏਦੈਪੜਨਿਧਾਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੬
੪ ॥ ॥ ਬਾਬਾਮੰਡੀਚਾਹਣਗਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੧੦
੫ ॥ ॥ ਮੋਦੀਖੀਨਕੀਤਾਰਮਾਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੨੧
੬ ॥ ॥ ਕਾਟੀਉਈਮੁਲੇਚੋਟੇਦੈਘਰਿ ॥ ਪੰਨੇ ੨੬
੭ ॥ ॥ ਕਾਹਜੋਇਆਮੁਲੇਦੈਘਰਿ ॥ ਪੰਨੇ ੩੨
੮ ॥ ॥ ਗੁਤਦੀਭੀਕਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੩੩
੯ ॥ ॥ ਗੋਵਿੰਦਲੋਕਮਿਲੇਪ੍ਰਗਾਮਜੋਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੩੭
੧੦ ॥ ॥ ਸੰਮੇਪੰਡਿਤਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੩੮
੧੧ ॥ ॥ ਗੋਸਟਿਨਬਾਬਦਊਲਤਖੀਨਾਲਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੪੧
੧੨ ॥ ॥ ਜਗਤਕਾਜੀਨਾਲਿਜਬਾਬਜੋਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੪੨
੧੩ ॥ ॥ ਗ੍ਰਿਸਤਥੀਨਿਕਲਿਖਤੋਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੪੬
੧੪ ॥ ॥ ਛਿੰਦਾਰਬਾਬੀਆਇਮਿਲਿਆ ॥ ਪੰਨੇ ੫੨
੧੫ ॥ ॥ ਗੁਰਨਾਨਕਛਿੰਦੇਨੁਪੁਛਿਆ ॥ ਪੰਨੇ
੧੬ ॥ ॥ ਲਾਲੋਤਖਾਣਦੈਘਰਿਆਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੫੯
੧੭ ॥ ॥ ਮਲਕਭਾਗੀਖੋਜਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੬੨
੧੮ ॥ ॥ ਅਤੇਖਾਪਠਾਣਨਾਲਿਭੀਕਤੋਈ ॥ ਪੰਨੇ ੬੪
੧੯ ॥ ॥ ਤਲਵੰਡੀਆਇਭੀਕਤਕਬੀਲੇਨਾਲਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੬੬
੨੦ ॥ ॥ ਤਬਗਇਬੁਲਾਹਨਾਲਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੭੧

੨੧	॥ਬੀਗਲੇਤਬਾਢੇਕੇਗਏ॥	ਪੰਨੇ ੭੨
੨੨	॥ਮਹਦਨਾਢੇਤੋਂਟਿਓ॥	ਪੰਨੇ ੭੩ (15)
੨੩	॥ਸੰਘਲਾਦੀਪਗਏਗਜੇਸਿਉਨਾਭਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ	ਪੰਨੇ ੭੪
੨੪	॥ਦਿਲਾਇਤਗਜੇਅਸਰਾਧਨਾਦੀਆਤਮਹਦਨਾ॥	ਪੰਨੇ
੨੫	॥ਮਹਦਨਾਕੜੇਪਾਇਅਕੜਪਠੰਢੇਤੋਂਟਿਗਏਆ॥	ਪੰਨੇ ੭੫
੨੬	॥ਸਾਖੀਲਾਲਦੀਮਾਲਮਹਾਇਜਊਗੀਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ	ਪੰਨੇ ੭੬
੨੭	॥ਬਿਸਰਦੇਸਸਮੁੰਦਦੇਟਪੁਗਏਤਬਾਮਛਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ॥	ਪੰਨੇ ੭੭
੨੮	॥ਕਲਿਨਾਲਿਮੁਕਾਬਲਾਤੋਂਟਿਓਗੋਸਟਿਨਹਦਗੁਮੀਈਨਾਲਿਉਈ॥	ਪੰਨੇ ੭੮
੨੯	॥ਸੁਪਰਮੈਤਤਬਾਇੰਦਮੈਤਤਬਾਇੰਦਬਾਢੀਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ॥	ਪੰਨੇ ੭੯
੩੦	॥ਸਿਲਮਿਲਾਦੀਪਗਏਗਜਾਮਧਰਬੈਨਮਿਲਆ॥	ਪੰਨੇ ੮੦
੩੧	॥ਗਜੇਦੇਉਲੁਤਤਬਾਦੇਦਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ॥	ਪੰਨੇ ੮੧
੩੨	॥ਗਜੇਤੀਖਟਤੋਂਟਬਟਮੁਟੁਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ॥	ਪੰਨੇ ੮੨
੩੩	॥ਸੁਦਹਨਪੁਰਨਗਰਤਬਾਗਜਾਕਦਲੈਨਹਜੇਜਨਕਦ	ਪੰਨੇ ੮੩
੩੪	॥ਮਕੇਗਏਗੋਸਟਿਉਈਮੁਜਾਦਹਨਾਲਿਮਹਦਨੇਦੀ॥	ਪੰਨੇ ੮੪
੩੫	॥ਮਦੀਨੇਗਏਗੋਸਟਿਉਈਮੁਲਾਇਆਨਾਲਿਗੋਗਠਿਗੀ॥	ਪੰਨੇ ੮੫
੩੬	॥ਸੁਲਤਾਨਪੁਰਿਬੇਬੇਜੀਨਮਿਲਏਆਏ॥	ਪੰਨੇ ੮੬
੩੭	॥ਮਾਹੁਛਤਦੇਸਪਾਤਭਉਤੇਸਿਧਨਾਲਿਮਿਲੇਗੋਸਟਿਉਈ॥	ਪੰਨੇ ੮੭
੩੮	॥ਹਿਮੰਚਲਪਰਬਤਉਤੇਆਏ॥	ਪੰਨੇ ੮੮
੩੯	॥ਸਿਰਧਰਪਰਬਤਉਤੇਆਏ॥	ਪੰਨੇ ੮੯
੪੦	॥ਤਰਬੀਂਗੀਜੇਗੀਪਰਚਿਕਰਿਆਇਆ॥	ਪੰਨੇ ੯੦
੪੧	॥ਕੁਨਾਪਰਬਤਉਤੇਆਏ॥	ਪੰਨੇ ੯੧

- ੪੨) ॥ ਸੁਮਰ ਪਰਬਤ ਤੇ ਸਿਧ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੧
- ੪੩) ॥ ਬਿੰਬ ਪਰਬਤ ਤੇ ਦਤਾ ਤਿਉ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੨
- ੪੪) ॥ ਅਲਾਲੀ ਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਗਇ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੩
- ੪੫) ॥ ਪੁਲਾਦ ਭਗਤ ਨਾਲਿ ਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੪
- ੪੬) ॥ ਕਉਲਾਸ ਪਰਬਤ ਤੇ ਪੁਰ ਭਗਤ ਨੁ ਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੫
- ੪੭) ॥ ਸੁਮਰ ਜੋਤ ਨਾਦਾ ਤੇਈ ਆ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੬
- ੪੮) ॥ ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਸ ਦੀ ਸਾਖੀ ਤੇਈ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੭
- ੪੯) ॥ ਸੀਲ ਮੈ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੮
- ੫੦) ॥ ਟਿਥਨ ਪਰਬਤ ਤੇ ਰਜੇ ਜਨ ਕਨੁ ਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੧੫੯
- ੫੧) ॥ ਕੁਚ ਗਤਿ ਦਾਤ ਲਭਿ ਮਨ ਨ ਕੀਤਾ ਰਖੀ ਸਗਨੁ ਮਿਲੇ ॥ ੧੬੦
- ੫੨) ॥ ਉਲਕਾ ਪਰਬਤ ਤੇ ਸੁਖ ਚੈਨ ਮਿਲਿ ਆ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੧
- ੫੩) ॥ ਮਰਦੇ ਨੁ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰ ਸਾਹਿ ਆ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੨
- ੫੪) ॥ ਸੇਤ ਬੰਦਰ ਗਤੇ ਸਿਧ ਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੩
- ੫੫) ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਅਚਲਿ ਆਇ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੪
- ੫੬) ॥ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਮਾਝਾ ਦੇ ਨੁ ਲੈ ਚਲੇ ਮਰਦੇ
ਦੀ ਸਮਾਧ ਤੇ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੫
- ੫੭) ॥ ਸਜਣ ਬੈਸਨ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੬
- ੫੮) ॥ ਸਾਝਾ ਦੇ ਨੁ ਮਰਦੇ ਨੇ ਦੀ ਸਮਾਧ ਦਿਖਈ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੭
- ੫੯) ॥ ਕੰਧਰਗੇ ਪਾਰ ਅਲੀ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਤੇਈ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੮
- ੬੦) ॥ ਗੋਸਟਿ ਵਲੀ ਕੰਧਰੀ ਦੀ ਸੇਖ ਸਰਫ ਨਾਲਿ ॥ ਪੰਨੇ ੧੬੯
- ੬੧) ॥ ਗੋਸਟਿ ਦੀ ਨਾਥ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥ ਪੰਨੇ ੧੭੦

੬੨ ॥ ਵਲੀਕਿਯਾਗੀਭਵਸੇਖਸਰਫਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੨੭੬

੬੩ ॥ ਕਾਬਲਿਮਾਨਚੰਦਖੜੀਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੨੭੭

੬੪ ॥ ਬਾਲਗੀਦਾਈਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੨੭੮

੬੫ ॥ ਲਾਲੋਤਖਾਣਦੇਤਬਮੰਦੋਤਲੀਤੀ ॥ ਪੰਨੇ ੨੭੯

੬੬ ॥ ਪੱਖਰੇਅਏਗੁਨਾਨਕਤੇਬਾਲਾ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੦

੬੭ ॥ ਕੁਲਖੇੜਦੀਉਦਾਮੀਗੋਏ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੧

੬੮ ॥ ਏਕਖੜੀਬਿਯਮਖਾਧਾਮਿਚੁਗਲੀਕੀਤੀ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੨

੬੯ ॥ ਬਾਬਰਪਤਿਮਾਯਚਉਗਤੇਨਾਲਿਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੩

੭੦ ॥ ਗੁਗੁਨਾਨਕਤੇਬਾਲਾਪੱਖਰੇਧਾਦੇਅਏ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੪

੭੧ ॥ ਮੁਲਤੇਚੰਦਤੇਮਤਾਚੋਟੀਦੀਯਕੀਤਾ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੫

੭੨ ॥ ਬੁਝੇਧਾਦੇਨਾਲਿਗੋਸਟਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੬

੭੩ ॥ ਗੋਸਟਿਸੇਖਮਾਲੇਨਾਲਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੭

੭੪ ॥ ਗੋਸਟਿਉਬਰੇਖੰਨਾਲਿਉਈ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੮

੭੫ ॥ ਗੋਸਟਿਅਦਰਮਾਨਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੨੮੯

੭੬ ॥ ਪੱਖਰੇਮਤਾਚੋਟੀਨੁਦਰਮਾਨਦਿਤਾ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੦

੭੭ ॥ ਮਤਾਮੰਦੋਤਨੁਚਲਾਇਆ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੧

੭੮ ॥ ਉਚਸਯਦਜਲਾਲਨੁਮਿਲੇ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੨

੭੯ ॥ ਬਾਲੇਪੁਛਟਕੀਤਾਗੁਗੁਨਾਨਕਧਾਮਿ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੩

੮੦ ॥ ਸਯਦਜਲਾਲਮਕੇਗੁਗੁਮੁਖਾਦਾ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੪

ਜਬਾਬਲੈਣਾ ॥

੮੧ ॥ ਬਾਲੇਪੁਛਟਕੀਤਾਗੁਗੁਨਾਨਕਧਾਮਿ ॥ ਪੰਨੇ ੨੯੫

੮੨ ॥ ਗੰਮਟਿ ਸੇਖ ਬਿਕਸ ਮਨਾਇ ਭੈ ॥ ਪੰਨ ੨੪੩

੮੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਾਲਾ ਤਲ ਦੇਡੀ ਅਏ ॥ ਪੰਨ ੨੪੪

੮੪ ॥ ਚਾਚਾਲਾ ਲੁਮਿਲਿਆ ॥ ਪੰਨ ੨੪੫

੮੫ ॥ ਫੇਰਿ ਪੱਖੇ ਅਏ ਨਾਲੇ ਬਾਲਾ ॥ ਪੰਨ ੨੪੬

੮੬ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੪੭

੮੭ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੪੮

੮੮ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੪੯

੮੯ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੦

੯੦ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੧

੯੧ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੨

੯੨ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੩

੯੩ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੪

੯੪ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੫

੯੫ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੬

੯੬ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੭

੯੭ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੮

੯੮ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੫੯

੯੯ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੬੦

੧੦੦ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੬੧

੧੦੧ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੬੨

੧੦੨ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੬੩

੧੦੩ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲੇ ॥ ਪੰਨ ੨੬੪

18

95

21

21 a

216

(22) Now steel pass-1

१७ माउनु

१

नतिभयशेषवैतवजीवी ॥ माउनु १५८२

੧੬ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

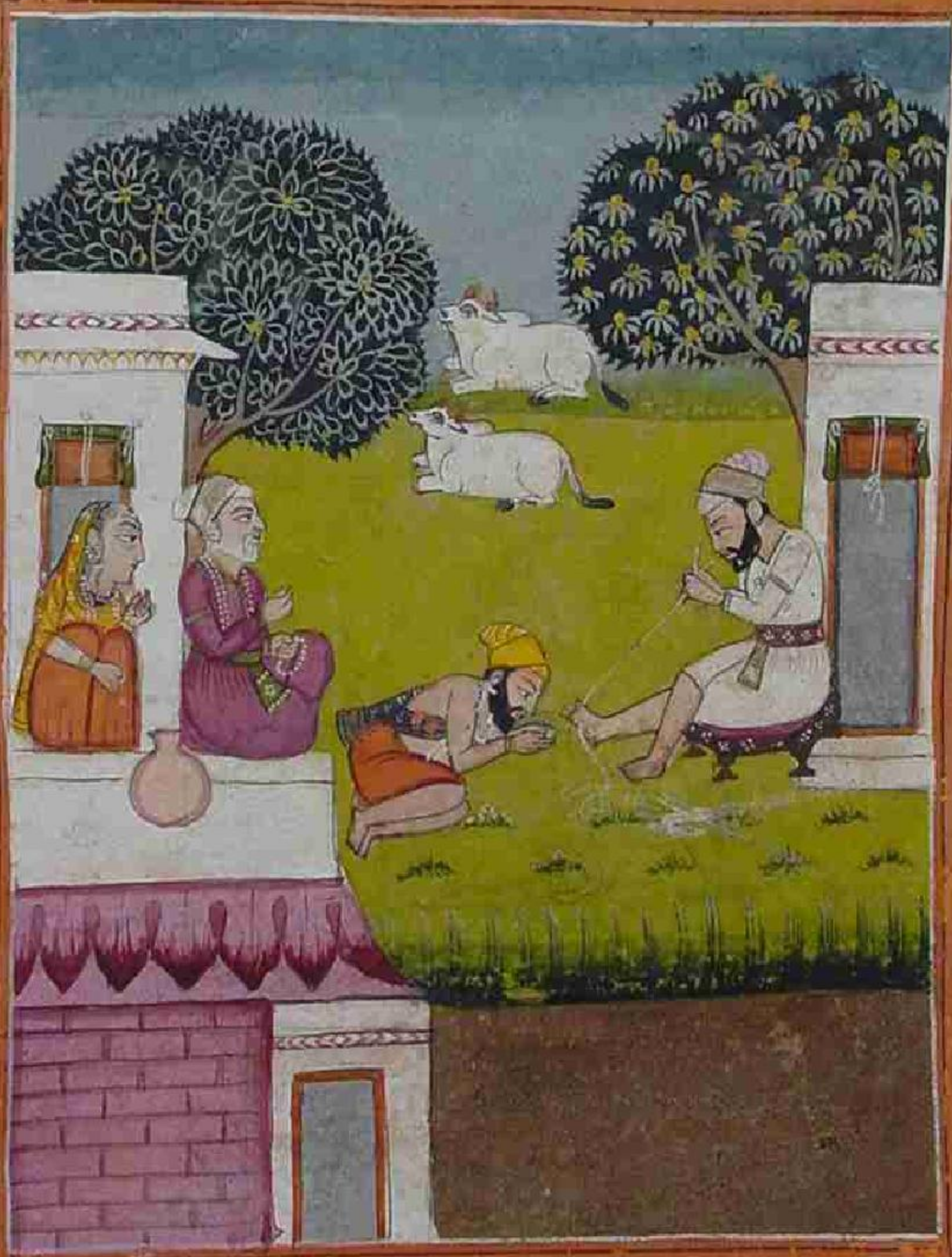
ਸ
ਜਨਿ ਮਧਤੀ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੀ॥ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫੮੨
ਪੰਚਾਸ ਮੈ ਬੈ ਆਸੀ ਆਮਿ ਤੀਵੈ ਖੁਸੁਦੀ॥ ੫ ॥ ਪੰਚਮੀ
ਨਾਧੀ ਲਿਖੀ ਪੈ ਨੇ ਮੈ ਬੇਸੁਲਤਾਨ ਧੁਰਕੇ ਬਤਰੇ ਟੇਗੁ
ਗੁਰ ਅੰਗ ਦਲਿ ਬਦਾਈ ਪੈ ਨੇ ਲਿਖੀ॥ ॥ ਮੁਖ ਸਤ ਬਾ
ਲੇ ਸੰਧੂ ਜਟੇ ਟੇਕੀ ਗਇ ਭੋਏ ਦੀਤਲ ਵੰਡੀ ਅਤੁ ਆਇ
ਆ ਆਤਾ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦੁਹੁ ਦਿਓ ਸੁਲਧ ਆਤਾ॥
ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਸਤਗੁਰ ਦਿਨ ਲਿਖ ਦਿ ਅਲਗੇ ਆਤੇ॥
ਜੇ ਭਰੀ ਕਤ ਆਈ ਜਿਥੇ ਜਿਥੇ ਫਿਰੇ ਆਤੇ॥ ਤਿਥੇ ਭਿ
ਬੇ ਦੀ ਭਰੀ ਕਤ ਸਭ ਜਨ ਲਿਖਾਈ ਬਾਲੇ ਲਿਖਵਾਈ॥
ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਉਪਰਿ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦ ਬੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇ ਆਭ
ਈ ਬਾਲ ਅਤੇ ਮਹਾਨਾ ਬਾਬੀ ਨਾਲੇ ਫਿਰਦੇ ਆਤੇ॥
ਮੈ ਦੀ ਬਾਨੇ ਦੇਵ ਬਤਿ ਬਾਲ ਨਾਲੇ ਆਤਾ॥ ॥
॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥ ॥
॥ ਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦ ਦੇ ਜੀ ਉਪਜੀ ਮੇਗ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਪੁਰਨ ਆਤਾ॥ ਉਸ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦਿ ਚਿਕਿਤਾ ਅਤ
ਗਦਿ ਬਾ ਮੇਗ ਗੁਰੁ ਜਨਮੁ ਕਿਸਰ ਉਸ ਲੀਤਾ ਆਤਾ॥ ਏ
ਭੇਦੁ

उचिउदनीउंटेगरी। कउकमउयिदलेपम
घालमंमुजटेटागुरुअंगददेचममतिआदिअ
मी। गुरुअंगददधिगउरमी। घालेमंयनटेउ

चाउमी। जेगुरुपगटउदैउचममतिजैईओ॥
जेगुरुनाकटिकवउटेटाअंगदतिउहृमनुषा
पिचालिआउ। यगनपीजादीदवेउजेषाददधि
घैठउ। यगठिगिषवगिमुडी। जेयहुगयगिआ
चीदिचिघैठउ। ऐउमटिबैघालगुरुअंगददे
चममतिआदिआ। जेबिदुमवतिअपीमंउटे
लैआदिआ। दुदिलयम। अगेदेघैउंगुरुअ
गदघैठघाददटरपे। घालेमंयजदिमघादेवि
आ। अगंगुरुअंगदघैलिआ। अउरटीमउक
उतागघैठजी। अंगददददटनंगडिगदिआ। घा
लेनपुददलगाउटीमिषाविषैआदिओ। विउर
गिआददउंदिआउ। कउरउउरेउउमी। उंघाले
मंयउधिजेतिरगिअगद। मिरीतीजीगुरुजीउंरम
टेटागउमंयउंनदघालउ। दउतजमगदिउंटे
चीउलदडीउ। गुरुजीदेचममतिआदिआउ। ठेगि
गुरुअंगदपुदिआउटीघालउंमिषाविमदउ।
उंनकउंमिलिआमी। ठेगिघालाघैलिआजी
उंगुरुजीउंउंगुरुनाकद। मिषउ। मेनुनाकघे

ਦੀਕਲੁਦਾਪੁਤੁਮਿਲਿਅਮੀ॥ਫਿਗਿਗੁਰੁਅੰਗਦਪੁਦਿ
 ਅਭਾਈਬਾਲਗੁਰੁਤੁਤਿਭਿਠਮੀ॥ਫਿਗਿਬਾਲੇਕਰਿਤਮ
 ਮੇਵਰਦਰੇਗੁਰੁਨਾਨਕਦਰਸੀ॥ਮੇਗੁਰੁਦੇਪਿਛੇਲਗਾਫਿ

ਮਾਧੀਗੁਰੁਅੰਗਦਰੁਤੁਤੁਭਾਈਬਾਲੇਦੀ॥ਤੋਈ॥

ਹਦਾਸੀ॥ਪਰੁਜੀਤਦਾਅਸੀਨੁਏਤਮਯੀਤਨਾਤਿਸੀ॥ਜੋ
 ਏਵਡੁਗੁਰੁਤੇ॥ਸਲਮੀਗਦੇਸੇ॥ਏਤਗਲਜਾਬਾਲੇਅ
 ਖੀਤੰਗੁਰੁਅੰਗਦਦਾਬੈਗੁਗੁਟਿਗਇਆ॥ਰਿਬਾਉਖ

ਮੀਮੇਨਾਤੀ॥ ਫਿਰੁਗਤਿਗੁਜਰੀ॥ ਫਿਰੁਗਤਿਗੁਜਰੀ॥ ਫਿਰੁਗਤਿਗੁਜਰੀ॥
ਤੀਠਿਗਿਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਧਿਅਤਾਈ ਬਾਲੇਨੁ ਸਦਤੁ॥
ਬਾਲਾਅਇਆਅਇਮਥਏ ਕਿਓਮੁ॥ ਫਿਰੁਗਤਿਗੁਜਰੀ॥
ਅੰਗਦ ਬਾਲੇਨੁ ਪੁਦਿਅਾ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਕੁ ਏਤੈਨੁ ਏਤੈ॥
ਭੀਮਲੁ ਮੈਤਾ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਜਨਮਿ ਅਮੀਸੈ ਕਿਕੁ ਜਨ
ਮਿਅਮੀ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿਅਜੀਅਤਿ ਮੈਨੁ ਮਲੁ ਮਨਾਤੀ॥
ਪਰੁਜੀਇਤਨੀ ਮੈਸੁਣੀ ਮੀਲੋਕੇ ਦੇ ਮੁੰਤਾ॥ ਤਹਿਦਿ
ਆਲਮਿ ਸਗਅਖਦਾਏ॥ ਜੋਭਾਈਇਨੇ ਮੁਹਰਤੇਅ
ਤੇਸਤਾਈ ਸਨਛੜਅਤੇ ਕਤਕਦੀ ਪੁਰਨ ਮੀਸੀਸਾਹ
ਤੇਕੋਈਨਾਤੀ ਜਨਮਿਅਾਇਯੁਕਾਨੁ ਦੇਦੀਦੇ ਅਹਿ
ਕੋਈਵਡਾ ਅਉਤਾਗੀ ਜਨਮਿਅਾਏ॥ ਇਤਨੀ ਮੈਸੁਣ
ਦਾਸੀ॥ ਅਰੁਤੋਰੁ ਮੁਣੀ ਮੀਜੋ ਮਤਤੇ ਕਾਨੁ ਤਿਤੇ ਸਮੇ
ਜਨਮ ਪਤੀਲਿਖਾਈ ਮੀ॥ ਫਿਰੁਗਤਿਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕਹਿ
ਅਤਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿਦੈ ਜਨਮ ਪਤੀਲਿਖਾਈ॥ ਭੀਮਲੁ
ਫਿਰਿਬਾਲੇ ਕਹਿਅਜੀਗੁਰੁ ਜਾਏ॥ ਪਰੁਖੋਜਿਕੀਤਿ
ਅਉਥਿਅਦੈ॥ ਤੀਠਿਗਿਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿਅਾਤਾ
ਈਬਾਲਾ ਕੋਈਇਦੇਏ॥ ਜਿਸਬੋਧੋਜਿਜਨਮ ਪ
ਤੀਦਾਅਕੈ ਜਨਮ ਪਤੀਲਿਖਾਈ॥ ਤੀਠਿਗਿਬ
ਲੇਸੀਪੁਅਧਿਅਜੀਦੁਛੀਮੇ॥ ਤੀਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕ
ਹਿਅਤਾਈ ਬਾਲਾਤੁਮੀਉਥਪੁਦੇ ਬਸਕੀਨ
ਸੀਤੀਬੋਧੋਜਿਉਥਿਅਦੈ॥ ਅਕੈਤੁਮੀ ਕਿਸੇਪੁ

ਸੇ

ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਹਰਿ ॥ ਬਲਿ ਮੈ ਧੁਆਇ ਅਭਿਕਾਨੁ
 ਵੇਦੀਚਾ ਭਿਰਾਉ ਲਗਾਇ ॥ ਲਾਲੁ ਦੇਵੀ ਤੇ ਉਸਧਾ
 ਮਿਤ੍ਰ ਵੈਤਾ ਥੀ ਜਿਕਰੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਆਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਜੀ ਤੁਮੀ ਥੋ ਜਿਕਰਣਾ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਮੈ ਧੁਕਰਿ
 ਅਜੀਗੁਰੁ ਜੀ ਜੇ ਤੁਮੀ ਕੋਈ ਆਪਣਾ ਆਦਮੀ ਦੇਵੇ
 ਉਤੁਰੀ ਤੇਵੈ ਅਤੇ ਉਤੁਰੀ ਨਾਲੇ ਜਾਇ ਕਹਿ ਲਾਲ ਦੇ
 ਦੀਨੁ ਆਖੀ ਐ ॥ ਭਾਈ ਲਾਲੁ ਤੁਬਤੁ ਬਿਗਧਿ ਤੇਇ
 ਆਇ ॥ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਦੀ ਬਤੁਤੁ ਮਿਤਰ ਵਾਨ
 ਗੀ ਤੇਈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜਾਨ ਮਧਰੀ ਦੇਖੇ ਤੇ ॥ ਤੇ
 ਜਾਨ ਮਧਰੀ ਚੁਢਿ ਕੈਲੇ ਦੇ ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਸੀ ਚੁਢਿ
 ਕੈਲਧਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਅੰਗਦ ਦਿ ਚਿਕੋਈ ਕੇਦਨ
 ਤੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਭਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੈ ਗਤਿ
 ਆਖਦੀ ਤੇ ਮੈ ਧੁਗਵਚਨ ਆਖਦੀ ॥ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ
 ਬਾਲੇ ਮਿਖ ਮੈ ਧੁਤੇ ਬਤੁਤੁ ਧੁਮੀ ਤੇਇ ਆ ॥ ਬਤੁਤੁ
 ਤੁਸਟ ਮਾਨ ਤੇਇ ਆ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋਈ ਮਿ
 ਖਲੈ ਜਾਇ ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਜੀਗੁਰੁ ਜੀ ਕੋਈ ਕੇਜੇ
 ਸੋ ਮੈ ਨਾਲਿ ਲੈ ਜਾ ਦਾ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਲਾਲੇ ਧੰ
 ਨੁ ਮਦਿ ਆ ਮਿਖ ਮੀ ਜਟੇ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕਹਿ
 ਤਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲਾ ਧੰਨੁ ਤੁਮਿ ਖਏ ਗੁਰੁ ਮੁਖੀ ਤੇ ਭ
 ਈ ਬਾਲੇ ਨਾਲਿ ਜਾਇ ॥ ਤਲਵੰਡੀ ਉਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੀ
 ਜਾਨ ਮਧਰੀ ਲੈ ਆਉ ॥ ਲਾਲੇ ਧੰਨੁ ਆਖਿ ਆਭਾ

ਲਾਜੀਧੀਨ ਅਮਾਭੇ ਬਗਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜਨਮ
ਦੀ ਦੇਖੀਐ ਗੋਗਾ ਜਾਣੀਐ ਗੋਗਾ ਜਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਦਰਸ

ਨਕੀਤਾ॥ ਤੇਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਲਾਲਾ ਤੇ
ਨੁਕਹਤਾ ਹਚਿ ਤਿਅਦੈ॥ ਬਾਲਾ ਮੰਧੁ ਅਤੇ ਲਾਲਾ ਪੰ
ਨੁਗਾਇ ਤੇ ਏਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਆਏ॥ ਆਇ ਕਹਿਲ
ਲੁਵੇਦੀ ਨੁਮਿਲੇ॥ ਲਾਲਾ ਨੁਆਖਿ ਓਨੇ ਭਾਈ ਲਾਲਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦੇਹਿ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਮੰਗੀ
ਤੋ॥ ਲਾਲਾ ਕਹਿ ਆਮੇਰੇ ਲਿਤਾਂ ਨਾਹੀ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
ਆਜੀ ਤੁਕਲੁਦਾ ਭਿਗਉਤੋ॥ ਤੁਘਾ ਹਿੰਦਿ ਟੇਲਿ॥
ਤੋ ਲਾਲਾ ਕਹਿ ਆ ਬਾਲਾ ਤੁਨਾਨਕ ਦਾ ਮਿਤ ਮੈ ਤੁਮ
ਦੁਆ ਖੁਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀਚੰਦੁ ਕ੍ਰਿਅੰਗ ਦਾ ਤੈ ਤੋ ਹੋਰਿ ਤੁਮ
ਣਾਇ ਆ॥ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਲਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਤੋ
ਇਆ॥ ਜਿਸੁ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੰਜਥੈ ਮੇ ਆਤੇ ਨਾਨਕੀ
ਏਰੁ ਗਖਿ ਮਥਾਟੇ ਕ੍ਰਿਆ॥ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ਬਾਗ ਬਰੀ ਕੇਤੀ
ਅਮੀਦੁ ਛਿਲ ਪਾ॥ ਅਤੇ ਸਿਰੀਚੰਦ ਤੋਰੀ ਅਵਲ
ਦਕਹਿ ਪੁਜੀ ਅਨਿਗੋ॥ ਤੋ ਲਾਲਾ ਅਖਿਅ ਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਦਿਖੀ ਟੇਲ ਦਾ ਤੋ॥ ਬੀਬੀ ਕੀਚ ਲਿਗਈ ਅ
ਤੇ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਕੀਚ ਲਿਗਾਇ ਆ॥ ਘਰ ਦਿਚਿ ਟੇਲ
ਣਲਗੇ॥ ਪੰਜ ਦੇਦਿ ਨ ਜਨਮ ਪਤੀ ਲਈ॥ ਲਭਿ
ਕਹਿ ਬਾਲੇ ਨੁਲਾ ਲੁਵੇਦੀ ਦਿਤੀ॥ ਬਾਲੇ ਲਾਲੇ ਪੰਨ
ਨੁਦਿਤੀ॥ ਤੋ ਲਾਲੇ ਪੰਨੁ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਨਕ

ਦਿ

ਤੁੰ ਭੀ ਚਲੁ ॥ ਤੇਰਾ ਬਹੁਤੁ ਸੁਜਗੁ ਤੈਵੇਗਾ ॥ ਤੂੰ ਬਲੇਕ
ਲਿਖਾ ॥ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ॥ ਤੈਲਾ ਲੁਕਹਿ ਅਤੁ ਸੀ ਤੇ ਜ
ਨਮ ਪਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਲੈ ਚਲੈ ਪਰੁ ਮੇਰੀ ਭੀ ਭੇਟੁ ਕੁਝ
ਲੈ ਜਾਉ ॥ ਬਲੇਕਹਿ ਅਭਲਾ ਭਾਈ ਲਾਲੂ ਜੀ ॥ ਜੋ ਕਿ
ਦੁਤੁ ਸਾਡੇ ਜੀ ਆਵਦੀ ਤੈ ਸੋ ਭਲੀ ਤੈ ਦੇਹੁ ॥ ਲਾਲੂ ਪੰਜ
ਪੈ ਮੇ ਅਤੇ ਨਾਲੀ ਏਹੁ ਦਿਤਾ ॥ ਤੁਸੀ ਮੇਰੀ ਭੇਟੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗ
ਦ ਅਗੇ ਹਥਈ ॥ ਅਤੇ ਆਖਣਾ ਜੀ ਕਦੀ ਸਿੰਗੀ ਚ
ਦ ਤੋਹੀ ਬੁਰਾ ਮੰਨਣ ਤੈ ॥ ਤੁਸੀ ਖਸਮਾਨਾ ਕਰਣਾ ॥ ਬਲੇ
ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੂ ਪੈ ਖਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਸੀ ਗਿਨਤੀ ਮ
ਨ ਤੇ ਕਾਈ ਹਥ ਨਾਹੀ ॥ ਜਨਮ ਪਤੀ ਬਲਾ ਤੈਲਾਲੁ ਲੈਕਹਿ
ਖਡੂ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪਾਸਿ ਆਏ ॥ ਆਨਿ ਅਗੇ ਹਥੀ ਗੁ
ਰੂ ਅੰਗਦ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੈ ਏਹਾ ॥ ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਭਾਈ
ਤੈ ਨੁਕਰਤ ਹਚਿ ਤਿ ਆਵੈ ॥ ਅਜੁ ਤੁਹਿ ਅਸੀ ਨੁਗੁਰੂ ਨ
ਨਕਦਾ ਦਰਸਨੁ ਕਰਾਇਆ ॥ ਜਾਪੁ ਬਿਲੈ ਕਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰ
ਗਦ ਚੁਮੀ ਅਖੀ ਅੰ ਅਤੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹਥੀ ॥ ਦੇਖੋ ਤੈ ਕਿ
ਆਵੇ ਖੇ ਅਖਰ ਸਾਸਣੀ ਤੈ ਨਿ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਵੀਚ
ਹੁਕੀ ਤਾ ਕੋਈ ਏਹੇ ॥ ਸਿਖੁ ਤੈ ਜੋ ਦੈ ਦੇ ਅਖਰ ਪਾਤਿ
ਆਤੈ ਵੈ ॥ ਤੈ ਮਹਾ ਮਾਖਾ ਹਜਟੁ ਬੋਲਿ ਆਸਾ ॥ ਜਿਸਦੇ
ਪਾਹਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਹੁਦਾਸੀ ॥ ਜੀ ਮੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਪੈ
ਜਾਮੈ ਖਾਖਰੀ ਤੈ ਓਹੁ ਦੈ ਅਖਰ ਪਾਤਿ ਆਏ ॥ ਅਤੇ
ਦੈ ਵੈ ਦਾਚ ਦਾਏ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਮ

ਹਿਮਾ ਅੰਦਰ ਚਾਹੀਐ ॥ ਬਰਾਬਰ ਹਿਮਾ ਅੰਦਰ ਮੇਰਾ ਹਿਤ ॥

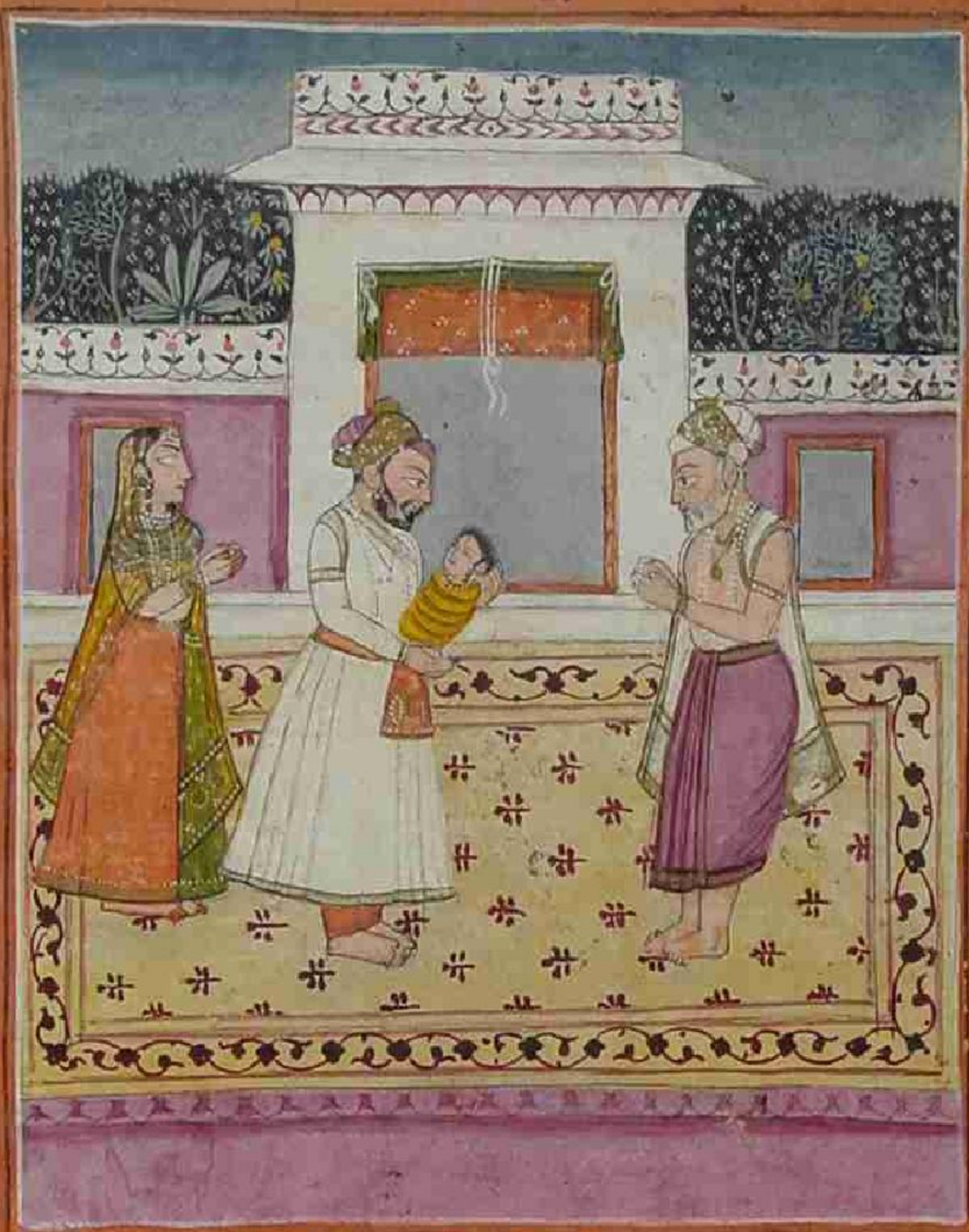
ਤਲਾ ਜੀ ਮੈਲਿ ਆਵਦਾ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਆਖੇ ਭੁਭਿਅਦ ॥

ਗਿਮਾ ਅੰਦਰ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰਤੁ ਪੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਨੁਲੇ ਆਇ
ਆਪੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਆਇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ
ਉਸਤਾਈ ਜਨਮ ਪਤੀ ਦਿਖਾਈ ॥ ਓਤੁ ਤਿਤ ਤਿਤ ਵਾ
ਚਿਗਇਆ ਗੁਰੁ ਬੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੋਇਆ ਗੁਰੁ ਕਤਿ
ਅਪੇ ਜਾਣੇ ਤੁਅਸੀ ਨੁਗੁਰੁ ਮੁਖੀ ਅਖਗਾਇ ਚਿਲਿਖਿ
ਦੇਹਿ ॥ ਪੈ ਜੇ ਕਹਿ ਆਤਲਾ ਜੀ ਕਾ ਗਦ ਤੇ ਮੰਗਵ
ਤੁਮੈਲਿਖਿ ਦੇਦਾ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਕਾ ਗਦ ਲੇਖਣ
ਸਿਅਧੀ ਮੰਗਇ ਦਿਤੀ ॥ ਪੈ ਜੇ ਮੇਰੇ ਲਿਖੀ ਗੁਰੁ
ਅੰਗਦ ਲਿਖਾਈ ॥ ੧ ॥ ॥ ॥

॥ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ॥
ਜਨਮ ਪਤੀ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਦੀ ਸੀ ਮਤੁ ੧੫ ੨੬
॥ ਮਿਤੀ ਕਤਕ ਮੁਦੀ ॥ ੧੫ ॥ ਪੁਰਨਾਮਾ ਨਾਨਕ ਜਨ
ਮਲੀਤਾ ॥ ਅਧੀਗਾਤਿ ਘਜ਼ੀ ਓਪਹਿ ਕਾਲੁ ਦੇਵੀ ਦੇ
ਘਗਿ ॥ ਕਾਲੁ ਦੇਵੀ ਦਾ ਪੌਤੁ ਤਹਿ ਦਿਅਲ ਬੂਤਾ ॥
ਦੁਆਤਾ ॥ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਗੁਰ ਦੇਵ ਆਤਾ ॥ ਵਡੀ ਦੇਲਾ ਕਾ
ਲੁਹਿ ਦਿਅਲ ਦੇ ਘਗਿ ਗਇਆ ॥ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆ
ਖਿਓ ਸੁਜੀ ਪੀਤਿ ਤਜੀ ਤੁਸੀ ਕਹਿ ਪਾਕੁਰੁ ॥ ਪੀਤਿ ਤਮ
ਖਿਅ ਰਿਉ ਮਹਿਤ ਕਾਲੁ ਇਤੁ ਦੇਲੇ ਕਉ ਆਇਆ ॥
ਤੀ ॥ ਤੇ ਕਾਲੁ ਅਖਿਅ ਜੀ ਬਾਲ ਕਜਨ ਮਲੀਤਾ ॥ ਤੁਸੀ

ਕਿਰਪਾਕ ਰਿਕੇ ਜਨ ਮਧਤੀਲਿ ਬਹੁ ਛਿਰਿ ਹਿਰਿਦਿ
 ਲਧੀ ਤਿਤ ਅਧਿਕ ਮਾਨ ਮਹਤਾ ਜੀ ਮੇ ਸੇਵਾ ਧੁਜਾ ਕਰਿ
 ਕੈ ਮਾਵ ਦਾਤੀ ਕਾਲੁ ਆਧੇ ਧਰਿ ਆਇ ਆਪਿ ਛੇ

ਭਾਖੀ ਬਾਬੇ ਦੇ ਜਨ ਮੁਦੀ ਰੋਈ।

ਪੰਡਿਤ ਪੰਜ ਘੜੀ ਅੰਦਿ ਉਚੇ ਆਇ ਆਪਾ ਆਇ
 ਕਹਿ ਸਦਿ ਕੀਤੋ ਸੁਆਮਤ ਕਾਲੁ ਉਠੁ ਆਇ ਆਪਾ
 ਕਾਲੁ ਅੰਦਰੋ ਨਿਕਲ ਦਾਤੀ ਅੰਦਰਿ ਲੈ ਵੜਿ ਆਪਾ ਅ

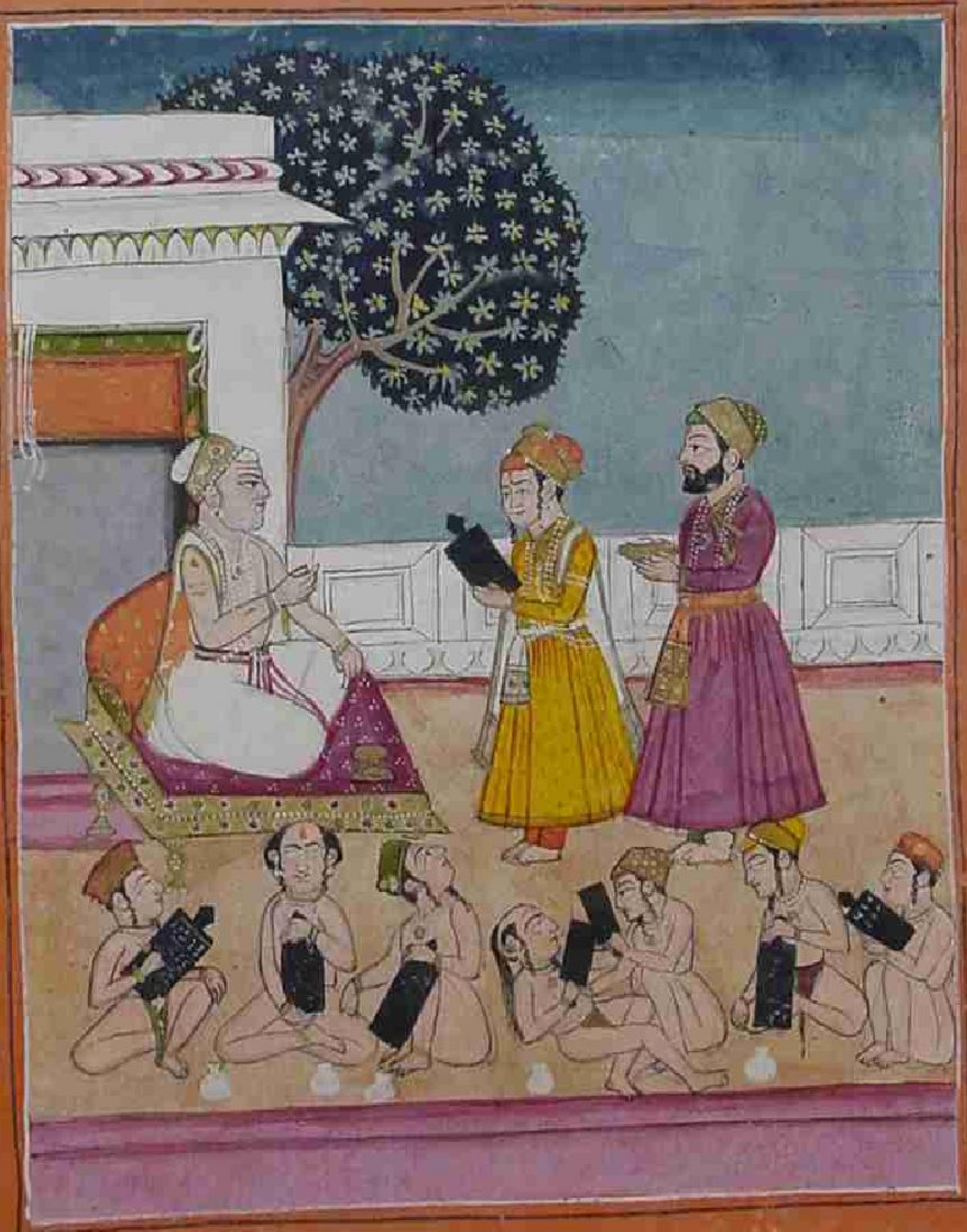
ਗੋਰਾਲੁ ਦਿਛੁ ਵਟੇ ਕਰਿਹੈ ਖੇਅਏ ॥ ਧੰਡਿ ਤਨੁ ਬੈਠ
 ਇਆ ਧੰਡਿ ਤਬੈ ਠਿਕਰਿ ਆਖਿ ਆਮਤ ਕਾਲੁ
 ਕਗਦ ਕੇ ਸੁਹਿਲੈ ਆਉ ॥ ਕਾਲੁ ਕਗਦ ਕੇ ਸੁਹਿਲੈ ਆ
 ਇਆ ਧੰਡਿ ਰਿਪੰਡਿ ਤਆਖਿ ਆਕਾਲੁ ਮੈਨੁ ਸਬਦੁ ਸੁ
 ਟਾਇਆ ॥ ਕਿਆ ਸਬਦੁ ਲੈ ਜਨਮਿ ਆਏ ॥ ਵਖਤੁ ਸੁਟਾ
 ਇਕਿ ਸਦਖਤਿ ਜਨਮ ਲੀਤਾਏ ॥ ਸਾਕਾਲੁ ਕਰਿ ਆਜੀ
 ਜਨਮ ਦੀ ਮੈਨੁ ਖਬਰਿ ਆਏ ॥ ਇਕ ਘੜੀ ਤੇ ਦੁਇ ਘੜੀ ਘੁ
 ਰੇ ਤੇ ਆਏ ॥ ਜਨਮ ਲੀਤਾਏ ॥ ਸਾਧੁ ਸਬਦੁ ਦੀ ਮੈਨੁ
 ਖਬਰਿ ਕੀ ਨਹੀ ॥ ਤਾਧੰਡਿ ਤਕਰਿ ਆਕਾਲੁ ਅੰਦਰਿ
 ਖਬਰਿ ਪੁਛਦਾ ॥ ਟੀਤਾਉ ਸਬੈ ਪੁਛੁ ॥ ਕਾਲੁ ਚਉਲਤਿ
 ਚਾਈ ਬਾਤਿ ਮਦੀ ॥ ਚਾਈ ਬਾਤਿ ਆਈ ॥ ਕਿਉ ਜੀ
 ਮੈਨੁ ਕਿਉ ਸਦਿ ਆਏ ॥ ਕਾਲੁ ਕਰਿ ਆਦਾਈ ਕਿਛੁ ਧੰ
 ਡਿਤ ਜੀ ਪੁਛਦੇ ਤਨਿ ॥ ਤੁੰ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਸੋ ਦਸਾ ॥ ਚਾਈ ਕ
 ਰਿ ਆਧੰਡਿ ਤਜੀ ਕਿਛੁ ਪੁਛੋ ॥ ਧੰਡਿ ਤਕਰਿ ਆਦਾ
 ਟੀ ਬਲਕ ਕਿਆ ਸਬਦੁ ਲੈ ਜਨਮਿ ਆਏ ॥ ਅਗੋ ਚਾਈ
 ਬੋਲੀ ਧੰਡਿ ਤਜੀ ਮੇਰੇ ਬਾਦਿ ਚਿਕਿਤ ਨੇ ਬਾਲਕ ਜ
 ਮੈ ਤਨਿ ॥ ਪੁਰੁ ਇਥੇ ਤਬਲਕ ਇਸਤਰੁ ॥ ਕੋਈ ਨਹੀ
 ਜਨਮਿ ਆਇਸਦਾ ॥ ਅਵਾਜ ਇਸਤਰੁ ॥ ਨਿਕਲਿ
 ਆਜਿ ਸਤਰੁ ਕੋਈ ਵਡਾ ਮਿਆਦੁ ॥ ਮਿਕਰਿ ਮਿਲ
 ਦਾਏ ॥ ਇਸ ਬਲਕ ਦੀ ਮੈਨੁ ਤੇਰਾ ਨਹੀ ਲਗੀ ਤੀ ॥ ਧੰਡਿ
 ਤਕਰਿ ਆਕਾਲੁ ਚਾਈ ॥ ਧੰਡਿ ਤਕਰਿ ਆਸੁਇ

ਕਾਹਲਾ ਬਲਕ ਸਤਾਈ ਸਨ ਛਤੁ ਮੁਹੇ ਜਨ ਮਿਅ ਐ॥
ਜੇ ਪਲੇ ਦੁਪੁ ਪਤਰ ਅੰਦਰਿ ਜਨ ਮਿਅ ਐ ਦਿਆ
ਤੋ ਸਾਹੁ ਕਹੁ ਏਵੇ ਅਤਿ ਏਤ ਪਿਛਲੇ ਪਹੁ ਛਲਕੀ
ਗਤਿ ਜਨ ਮਿਅ ਐ॥ ਅਜ ਵਡੀ ਪੁਰਬੀ ਦੀ ਗਤਿ ਆ
ਤੀ ਏ ਸਦੇ ਮਿਹਿ ਛਤੁ ਛਤਿ ਗਿਅ ਲੋੜੀ ਐ॥ ਮੈਨੁ ਵਡ
ਤੋ ਗੁਨੈ ਦਿਖੈ ਕੇਤੁ ਛਤੁ ਛਤਿ ਗੈ॥ ਪੰਡਿਤ ਵਡਾ ਵੀ
ਚਹੀ ਆਤਾ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਕਾਲ ਬਾਲ ਕਦ ਮੈਨੁ
ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਉ॥ ਕਾਲੁ ਜਾਇ ਅੰਦਰਿ ਬਾਲ ਕਮੰਗਿ
ਆ॥ ਅਗੋ ਬੀਬੀ ਕਾਲ ਦੀ ਇਸਤੀ ਆਖਿ ਅਮੈ ਨਾਤੀ
ਦੇ ਦੀਠੈ ਦੇ ਦਿਤੈ ਨਿ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਕਿ ਦੁ
ਇਸ ਦਾ ਦਿਖਾਨੁ ਏਤੈ ਤੋ ਮੇਜ ਬਾਬੁ ਕਹਾ ਤੋ ਕਾਲੁ ਪੈ
ਤਨਿ ਆਵਿ ਚਿਲੈ ਆਇ ਆ॥ ਆਨਿ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਅਗੇ
ਲੇ ਬੈਠਾ॥ ਪੰਡਿਤ ਗਿਅ ਨਵਾਨ ਆਤਾ॥ ਪੰਡਿਤ ਦੇ ਬਿ
ਕਰਿ ਅਗੋ ਉਠਿ ਬਜਾਉ ਇਕ ਗਿਦੁ ਇਤੁ ਬਜੈ ਨਿਕਰਿ
ਨਮ ਸਕਾਰੁ ਕੀਤੈ ਸੁ॥ ਪੰਡਿਤ ਆਖਿ ਆਕਾਲੁ ਲੈ ਜਾਤਿ
ਆਕਾਲੁ ਬਾਲ ਕਨੁ ਲੈ ਅੰਦਰਿ ਗਇ ਆ॥ ਛਤਿ ਗਿਅ ਇ
ਕਰਿ ਆਖਿ ਓਸੁ ਪੰਡਿਤ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਕੁਛ ਆਖੈ
ਕੇਤੋ ਮਹੁਤ ਜੰ ਮਿਅ ਐ॥ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਕਾਲੁ ਮੈ
ਇਸ ਦਾ ਨਾਉ ਮੋਧਿ ਕੇਹਾ ਧੰਗਾ॥ ਤੇਹਾ ਤਿ ਦਿਨਾ ਨਾਉ
ਧੰਗਾ॥ ਅਹੁ ਚੋਲਾ ਕੀ ਪਾਵਗਾ॥ ਪੰਡਿਤ ਤੇਹਾ ਤਿ ਦਿ
ਨ ਬੀਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਤਿ ਆ॥ ਛਤੁ ਛਤੁ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ

ਤਾਂਚੋਲਾਪਾਇਆਅਤੇਨਾਉਰਸਿਆਨਾਨਕਨਿਰੰ
ਕਹੀਨਾਤਾਕਾਕੁਕਹਿਤਾਪਾਇਤਤੀਏਤਨਾਉਤੁਸੀ
ਨਾਤਰਕਣਾਇਤਨਾਉਤਿਦੁਤਰਕਦੁਤਦਮੀਣਤ
ਗਫਿਰਿਪੀਤਿਤਕਹਿਤਾਏਤਵਡਾਅਉਤਾਗੀਪੂਰ
ਖੂਏਤਾਤੇਰੇਘਰਿਆਇਆਏਤਵਡਾਅਵਤਾਗੀਅਗੇ
ਕੋਈਨਾਤੀਤੋਇਆਗਮਚੰਦਤੋਇਆਏਅਤੇਕਿ
ਸਨਚੰਦਤੋਇਆਏਓਨਾਨਾਤਿਦੁਤੀਪੁਜਦੇਤੀਨਾਇ
ਸਨੁਤਿਦੁਮੁਸਲਮਾਨਦੇਵਪੁਜਨਿਗਾਇਸਦਾਨ
ਉਤਿਮੀਅਸਮਾਨਦਿਚਿਹਦਿਜਾਵੈਗਾਵਟੁਤਿ
ਣਨਾਨਕਨਾਨਕਤੋਇਜਾਵੈਗਾਇਸਤਾਈਸਮੁੰਦਰ
ਤੁਦੇਵੈਗਾਅਤੇਧਰਤੀਗੁਦੇਵੈਗੀਅਤੇਅਸਮਾ
ਨੁਭੀਗੁਦੇਵੈਗਾਏਤਨਿਰੰਕਾਰੀਜਧੇਗਾਅਤੇਵਡਾ
ਇਸਨਾਨੀਤੋਵੈਗਾਅਤੇਕੀਤੇਨੁਕੀਤਾਤੀਜਾਣੇਗਾਤੋ
ਹੁਕਿਮੈਨੁਦਿਣੁਪਰਮੇਸਰਜਾਣੇਗਾਨਾਤੀਕਾਕੁਏਤਅ
ਹਮਾਨਮੈਨੁਹੁਸੀਇਸਦਾਮਹਾਤਬਾਮੈਨਦੇਖਾਗਾ
ਕਿਜਾਏਮੇਰੀਅਹਬਲਾਕਿਤਨੀਕਰੈਜਾਨਾਨਕਪੰਜ
ਵਹਿਤਆਦਾਤੋਇਆਤੀਜੋਕਿਦੁਲੈਜਾਇਸੋਗਵ
ਇਆਵੈਕਾਕੁਪੀਤਿਤਨੁਉਲਾਤਣਾਦੇਣੇਜਾਵੈਭ
ਲੇਪੀਤਿਤਨੀਭਲਾਵਡਫਿਰਾਇਆਤੀਪੀਤਿਤਅ
ਖਿਆਕਾਕੁਤੁਦਿਤੀਉਲਾਭੇਦੇਦਾਤੋਪਰਓਤੁਵਖਤੁ
ਅਵਸੀਅਧਿਕਾਰੀਨਾਕਹਹਿਗਾ॥੨॥ਤਬਨਾ

ਨਕ ਬਰਸਾਸਤਾ ਕਾਤੁਆ ॥ ਤਬ ਕਾਨੁਕ ਤਿਆਨ ਕਤੇ
 ਨੁਪਾਏ ਧਾਇਏ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਤਿਆ ਪਿਤਾ ਜੀਭ
 ਲਾਏ ॥ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਤਿਧਾਏ ਪਾਸਿ ਲੇਗਾਇਆ ॥ ਤ

ਸਾਖੀ ਬਾਧੇ ਦੀਧਾਏ ਲਿਖਿ ਰਿਖਿ ॥

ਬਕਾਨੁਕ ਤਿਆਧਾਸਾ ਮੁਹਤਿ ਦੇਖਾਨ ਕਨੇ ਤੇਰੇ ॥
 ਸਿਧਾਇਏ ॥ ਤਬ ਧਾਏ ਕਤਿ ਮੁਹਤਿ ਮੁਹਤਿ ॥
 ਲਾਏ ॥ ਤਬ ਟਿਕਾਚਾ ਵਲਸਾਗੀ ॥

ਲਈ ਪਧੇ ਦੇ ਪਾਇਆ ਪਾਧੇ ਪਈ ਲਿਖਿਕ ਹਿੰਦਿ
 ਤੀ ਪਾਧੇ ਕਹਿ ਆਨਾ ਕਤੁ ਪੜ੍ਹਾ ਤੇ ਇਕ ਦਿਨ ਪਾਇ
 ਆ ਆਗਲੇ ਦਿਨਿ ਚੁਪਕ ਹਿੰਗ ਤਿਆ ਤਬ ਪਾਧੇ ਕ
 ਤਿਆਨਾ ਕਤੁ ਪੜ੍ਹਾ ਦਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੀ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆ ਪਾਧੇ ਕਤੁ ਕਿਉਂ ਆ ਪਿਭੀ ਪਤਿ ਤੁਝ ਆਉਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤੀ
 ਈ ਪੜ੍ਹਾਇ ਦਾ ਤੇ ਤਬ ਪਾਧੇ ਕਹਿ ਆ ਤਉ ਸਭ ਕਿ
 ਚੁਪ ਪਤਿ ਤੁਝ ਆਉਂ ਬੇਦ ਸਮਝ ਤਿਸ ਬਕਿਤਾ ਬਸ
 ਭ ਕਿਉਂ ਪਤਿ ਤੁਝ ਆਉਂ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਪਾਧੇ ਈ ਪੜ੍ਹੀ ਤਗਲਿ ਠਾਏ ਪਉਂਦੇ ਤੇ ਨਿਯੋ ਤੁਝ
 ਪੜ੍ਹਾਨਾ ਤੇ ਸੁਸਭ ਬਾਦਿ ਤੇ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਇਕੁ
 ਸਬਦੁ ਉਠਾਇ ਆ ॥ ਗੁਗੁਮਿਰੀ ਗੁਗੁਮਤਲ
 ॥ ੧ ॥ ॥ ਜਾਲਿ ਮੋਤੁ ਪਾਸਿ ਮਸੁਕਰੀ ਮਤਿ ਕ
 ਗਦੁ ਕਹਿ ਸਾਗੁ ॥ ਭਉ ਕਲਮ ਕਹਿ ਚਿਤੁ ਲਿਖਾ ਗੀਗੁ
 ਹੁਪੁ ਛਿਲਿਖ ਬੀਚ ਗਾਲਿਖੁ ਸਿਫ ਤਿਸਾਲਾ ਤਲਿ
 ਖੁਲਿਖੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਗਵਹ ॥ ੧ ॥ ਪਤਿ ਆਲੇ ਤੇ ਤੁਲੇ
 ਖਾਲਿਖਿ ਜਾਣੁ ॥ ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀ ਮੈ ਤਿਥੈ ਤੇਇ
 ਸਚਾਨੀ ਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਹੁ ਬੁਝੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਹਿ ਆ ॥ ॥ ਜਿਉਂ ਪੰਡਿਤੁ ਜਿਤਨਾ ਪੜ੍ਹਾ
 ਸੁਨਾਏ ਸੋ ਸਭ ਬਾਦਿ ਤੇ ਤਬ ਪਾਧੇ ਕਹਿ ਆਨਾ
 ਕਤੁ ਪੜ੍ਹਾ ਮੇਰੇ ਤੀ ਬਤਾਇ ਜਿਤੁ ਪਤਿ ਮਾਛੁ
 ਟੀ ਦਾ ਤੇ ਤਬ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣ ਤੇ ਸੁਆਮੀ ਏਤੁ

ਜੁਲੈ ਸਾਹਦਾ ਪਲੁ ਏਹੈ ਸੁਐ ਸਾਏ ॥ ਮਸੁਦੀ ਦੇ ਕੀਕ
 ਗਦ ਸਦਕਾ ਕਲ ਮਕੈ ਨੇ ਦੀ ਮਨ ਲਿਖਣ ਤਹੁ ਲਿਖਿ
 ਮਸੇਕਿ ਅਲਿਖਿ ਮਾਮਾਇ ਅਕ ਜੰਗ ਲੁਕਿ
 ਖਿਅ ਜਿਤੁ ਲਿਖਿ ਮਸਭ ਦਿਕਾਹ ਤੇ ॥ ਅਵਹੁ
 ਜੋ ਲਿਖਣ ਮਚੁ ਕਾਏ ਸੁਐ ਸਾਏ ॥ ਜੋ ਮਾਇ ਅਕ
 ਮੋਤੁ ਜਾਲਿ ਕੈ ਮਸੁਕੀ ਐ ਤਪਸਿ ਅਕਾਗ ਦੁਕ
 ਗੀਐ ॥ ਇਸ ਅੰਦਰਿ ਰਿਦੁ ਭਉ ਤੇ ਇਤਿ ਮਕੀ ਕਲ
 ਮਕੀਐ ॥ ਚਿਤੁ ਲਿਖਣ ਤਹੁ ਕੀਐ ॥ ਲਿਖੀਐ
 ਮੋਕਿ ਅਲਿਖਿ ਮਾਮਾਧਰਮੇ ਸਹਕਾਉ ਲਿਖੀਐ
 ॥ ਸਾਲ ਤਲਿਖੀਐ ॥ ਬੇਅੰਤ ਸੋਭਾ ਲਿਖੀਐ ॥ ਜਿ
 ਤੁ ਲਿਖਿ ਮਸਭ ਦਿਕਾਹ ਮਿਟਿ ਜਾਤਿ ॥ ਏਧੰਤਿ
 ਤੇ ਜੇਤੁ ਏਹੇ ਲੇਖਾ ਪਤਿ ਮਾਏ ਤਾ ਅਮੀਨੁ ਪਤਿ ॥ ਨਾਤਿ
 ਤਾ ਪਤਿ ਨਾਮੁ ਏਹਾ ॥ ਤਸੁ ਮੀਜ ਤਾਏ ਤੇ ਹਾਜੀ
 ਉਜਾਏ ਗਾਤ ਤਾਏ ਤੇ ਹਾਥਿ ਏਹੁ ਪਤਿ ਨਾਮੁ ਏਹੈ
 ਗਾਤ ਬਧੰਤਿ ਤਕਤਿ ਏਹਾ ਨਾਕ ਇਕ ਜੋ ਧਰਮੇ
 ਸਹਕਾਉ ਲੇਤੇ ਤੇ ਨਿਤਿ ਨਕਉ ਹੋਟੀ ਅਭੀਨਾਤੀ
 ਜਾਤਿ ਅਵਤੀ ॥ ਅਹੁ ਇਕ ਧਰਮੇ ਸਹਕਉ ਨਾਤੀ
 ਜਾਣੇ ਅਹਧਾਤਿ ਸਾਤੀ ਅਕਹ ਤੇ ਤੇ ਨਿਕਉ ਉਨ
 ਕਿ ਅਕਹ ਮਕੀਏ ਤੇ ਨਿਤਿ ॥ ਤਬ ਬੇਨਾਨ ਕਦੁ ਜੀਧ
 ਉਤੀਕਤੀ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਅਗੇ ਮਿਲ ਨਿਵਤਿ ਏਹੀ
 ਅਸਦ ਧੁਸੀ ਅਸਦ ਚਾਉ ॥ ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਏਕੇ

ਬਾ

ਨਿਕਲਾਹਿ ਇਕੁ ਧੰਮਾ ॥ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਾਧਾ ॥
ਐਨਹੀ ਗਲੀ ਵਾਉ ਦੁਆਉ ॥ ੨ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾ
ਬਾ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਾ ਸੁਣਿ ਤੇ ਸੁਆ
ਮੀ ਜਾਣੈ ਤੁਝੀ ਉਜਾਵੈ ਗਾ ॥ ਤੀਤਾਣੈ ਤੁਪਰਮੇ ਸਰ
ਕਾਨ ਉਸਿ ਮਹਨੁ ਤਿਸਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈ ਗਾ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬੁ
ਸੀ ਆਉਵ ਨਿਗੀ ਆ ॥ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨੰਦ ਅਰੁ ਮੰਗਲ ਨਿ
ਧਾਨ ਹੋਵ ਨਿਗੀ ॥ ਜਿਨਿ ਇਕ ਮਨਿ ਕਰਿ ਕੈ ਸਿਮਰਿ
ਆਉ ॥ ਤਿਨਾ ਸਭ ਨਿਧਾਨ ਹੋ ਨਿ ॥ ਪਹੁ ਉਪਾਇ ਕਰਿ ਕੈ
ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਾਤੀਲੀ ਆਜਾਤਾ ॥ ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਹੋਨੁ ਤੇ
ਇਹ ਹਿ ਆ ॥ ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾਨਕ ਇਕ ਜੋ
ਪਰਮੇਸਰ ਕਾਨ ਉਲੇਤੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਭੀ
ਨਾਹੀ ॥ ਨਿਤ ਹੋਟੀ ਆਭੀ ਨਾਹੀ ਜੁਨਿ ਆਵਤੀ ਆ ॥ ਅਰੁ
ਇਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਕਰਤੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਰੁ ਪਰਮੇਸਰ ਕਉ
ਭੀ ਨਾਹੀ ਜਾਣਤੇ ਕਹੁ ਦਿਖਾਉ ਨਾਕਉ ਦੁ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਹੈ ਨਿ
॥ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਆਭੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਭੀ
ਨਾਹੀ ਡਰਦੇ ॥ ਤਬ ਬਾਬੇ ਨਾਨਕ ਤੀਜੀ ਪਉੜੀ ਕਹੀ ॥ ਇ
ਕ ਆਵਹਿ ਇਕ ਜਾਹਿ ਉਠਿ ਰਖੀ ਅਹਿ ਨਾਉ ਸਭਾਗ ॥
ਇਕ ਉਪਾਏ ਮੰਗਤੇ ਇਕ ਨਾਵਡੇ ਦਰਬਾਗ ॥ ਅਗੇਗਾਇ
ਆਜਾਣੀ ਅਨਿਦਿ ਟੁਨਾਵੈ ਦੇਕਹ ॥ ੩ ॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰ
ਮਾ ਬੁ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਾ ਸੁਣਿ ਤੇ ਸੁਆ ਮੀ ਇ
ਕ ਸਾਹਕਾਰ ਇਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਇਕ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਹਾਇ ਦੇ

ਗ

ਤੇ ਨਿਗਾਇਕ ਭੀ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਸੁਮੀਰਿ
 ਓਹੁ ਮੇਰੇ ਜਾਨਿਗੇ ॥ ਜੇਈ ਤੇਰੇ ਸਾਥਿ ਕਰਤੇ ਹੈ ਨਿਅਰੁ
 ਧਰਮੇ ਸਹਾਯੀ ਸਿਮਰਤੇ ਤਿਨ ਕਉ ਮੇਰੇ ਮੇਸੀ ਸਜਾ
 ਇ ਮਿਲੈਗੀ ॥ ਜਿਉ ਕਧ ਜੇ ਪ੍ਰੀਤ ਦੇਤਾ ॥ ਜਿਉ ਤਿਲ
 ਕਉ ਤੇਲੀ ਦੇਤਾ ॥ ਜਿਉ ਚਕੀ ਦਾਇਆ ਕਉ ਦੇਤਾ ॥
 ॥ ਤਿਨ ਕਉ ਮੇਸੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲੈਗੀ ॥ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨ
 ਯੀ ਸਿਮਰਤੇ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈ ਨਿਅਰੁ
 ਭਿਖਿਆ ਮੰਗਿ ਖਾਤੇ ਹੈ ਨਿਤਿਨ ਕਉ ਦਗਾ ॥ ੨ ॥
 ਈਆ ਮਿਲਹਿ ਗੀਆ ॥ ਤਬ ਪੰਡਿਤ ਤੇਰੇ ਨਤਿ ਹਰਿ
 ਆ ॥ ਤਬ ਛੇਰਿ ਪੰਡਿਤ ਕਹਿ ਆਨਾ ਨ ਕਰੁ ਮੇਸੀਆ
 ਬਾਤ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ॥ ਅਜੇ ਤੁਝ ਬਲ ਕਰੇ ॥ ਕਿਛੁ ਮਾਤਾ
 ਪਿਤਾ ਇਸ ਤੀਕੁ ਟਬਕਾ ਸੁਖ ਦੇਖਿ ਆਨਾ ॥ ਅਜੇ ਤੇਰੇ
 ਕਿਥੇ ਓੜੀ ਪੈ ॥ ਤਬ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਉ ਬੀਧਿ ਤੀਕੀ ॥ ਭੈ
 ਤਿਸ ਕੈ ਡਰੁ ਅਗਲ ਮੰਗਿ ਖਾਧਿ ਖਾਧਿ ਦਿਜੈ ਦੇ ॥ ਨਉ
 ਜਿਨਾ ਸੁਲਤਾਨ ਖਾਨਾ ਦੇ ਡਿਠੇ ਖੇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਠੀਚੁ
 ਤੁ ਟਾਸ ਕੁਰੁ ਜਟੈ ਨੇਹੁ ॥ ੪ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਖਰਮਾ ਖਾ ॥ ॥ ਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਤੇ ਪੰਡਿਤ ਉਸ ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਮੇਸਾਫ
 ਰੁ ਹੈ ॥ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਮਾਨ ਤੇ ਇਹੁ ਪੈ ॥ ਜੇਈ ਤੇਰੇ
 ਸੁਲਤਾਨ ਕਹਾਇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਸੇਸ ਭਿਮ ਰਿਖ ਕਰੇ ਇਜ
 ਨਿਗੇ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਅਮਰੁ ਮੰਨੀਤਾ ॥ ਜਿਨ ਕੇ ਡਰੁ ਧ੍ਰਿਸਮੀ
 ਭੈ ਮਾਨ ਤੇ ਇਜ ਤੀ ॥ ਸੇਰੀ ਉਠਿ ਜਾਨਿਗੇ ॥ ਸੁਇ

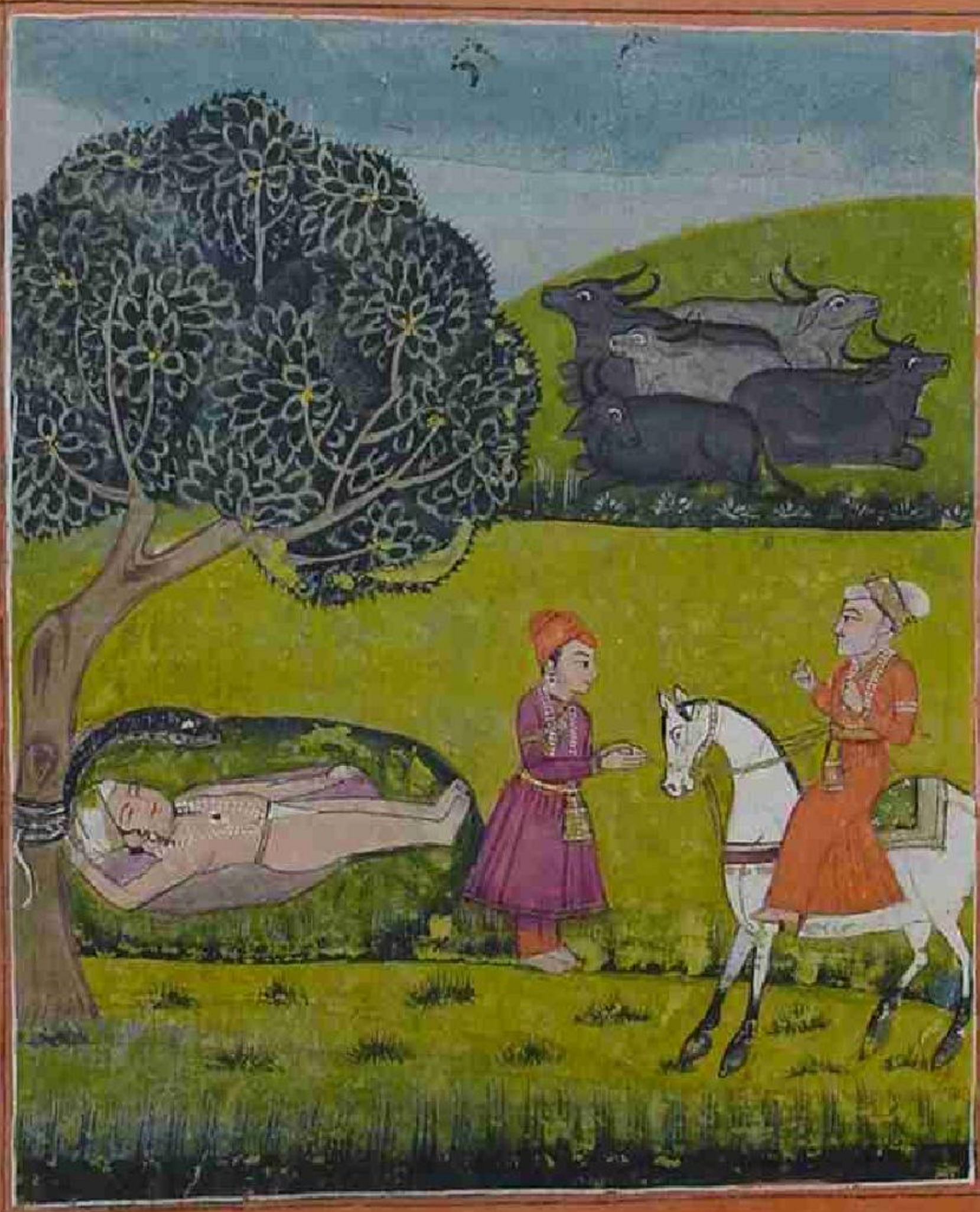
੨੪

ਤਪਤਿਤਮੇਕੁਤਾਨੇਹੁਕਿਸੁਸਿਉਕਰੀਅਸੀਤੀ
 ਉਠਿਜਾਹਿਗੋਖਕਦਰਖਾਕਤੋਇਜਾਹਿਗੋ॥ਤਿਸ
 ਕੀਬੰਦਗੀਕੀਜਿਓਚੁਕਰਾਇਲਏ॥ਇਸਮੰਸਾਰ
 ਸਿਉਕੁਤਾਨੇਹੁਕਿਅਕਰੀਐ॥ਤਬਪੰਡਿਤਬਿਸ
 ਮਾਦਤੋਇਹਹਿਅਾਪੰਡਿਤਕਹਿਅਨਾਨਕਤੇਰੇ
 ਅਤਮੇਅਵਦੀਹੈਸੋਕਗੁ॥ ੩ ॥

॥ ॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਹੁਗੁਰੂਜੀ॥ ॥
 ਜਾਬਾਬਾਨਾਨਕਨਵਾਵਹੁਆਦਾਤੋਇਆ॥ਤੀਸੀ
 ਟੀਚਾਹਣਗਇਆਸੀ॥ਦੈਸਾਖਦੇਦਿਨਅਭੇ॥ਚੁ
 ਪਹਰਵੇਲੇਆਇਕਹਿਦਰਖਤਤੇਠਿਟਿਕਿਗਇ
 ਆਸੀ॥ਅਤੇਮੰਟੀਭੀਖੜੀਆਕੀਤੀਆਆਤੀ
 ਆ॥ਜਿਉਟਿਕਿਗਇਆਸੀਤਿਉਕਾਲਾਨਗਅੰ
 ਇਕਹਿਮਥੇਉਪਹਿਬੈਠਿਓਸਿਫਣਕਚਿਕੈ॥
 ਕਛਾਦੇਦਿਨਅਭੇ॥ਕਨਕਦੀਕਛਕਗਾਇਕੇਰ
 ਇਬਲਾਹਘਹਿਨੁਆਵਦਾਸੀ॥ਦੇਖੇਤਾਹਿਕੁਨੀ
 ਗੁਰੁਸੁਤਾਪਇਆਹੈ॥ਅਤੇਮਥੇਉਪਹਿਕਾਲਾਨ
 ਗਛਨਕਚੀਬੈਠੈਸਾ॥ਗਇਬੁਝੈਤੋਇਕੈਖੜਤੋਲਾ
 ਇਆ॥ਜੀਵਦਿਚਿਵੀਚਾਹਕੀਤੋਸਜੇਤਾਏਤੁ
 ਨੀਗੁਰੂਜੀਵਦਾਏਤਾਕੋਈਅੰਬੀਆਹੈ॥ਅਤੇਜੇ
 ਨਗੁਸਾਪੁਪੀਗਇਆਹੈਤਾਏਤੁਮੁਆਹੈ॥ਜਾਪਿਛੋ
 ਆਦਮੀਆਇਪਹੁਚੇਤਾਗਾਇਬੁਲਾਹਉਨਾਨੁਆ
 ਤਇਆ

ਖਿਆਲ ਦੇ ਧੌੜਾਏ ਪੁਨਿ ਹੁਕਮੁ ਟੁਪਾਇ ਅਠੈ ਆਜਾਇ
 ਹੁਦੇ ਖਾਨਿ ਤੇ ਕਿਆ ਦੇ ਖਾਨਿ ਜੋ ਕਾਨੁ ਪਟਵਾਰੀ ਦਾਖ
 ਤੁਨਾਨੁ ਪਾਇ ਅਠੈ ਆਤਾ ਉਨਾਗਾਇ ਬੁਲਾਰੁ ਆਖਿ

ਬਾਬਾ ਮੰਦੀ ਚਰਣੁ ਗੋਇਆ ਤੇ ਬਾਗਾਇ ਬੁਲਾਰੁ ਆਖਿ

ਆਗਾਇ ਜੀਤੋਰੇ ਕਾਨੁ ਪਟਵਾਰੀ ਦਾਖੁ ਤੁਨਾਨੁ ਕਪਾਇ
 ਅਠੈ ਆਤਾ ਉਨਾਗਾਇ ਬੁਲਾਰੁ ਆਖਿ ਆਦਿ ਬਾਇ ਸਤੀਓ ਈ
 ਠਾਂਊ ਆਤਾ ਉਨਾਸੁ ਤੇ ਨੁਜਗਾਇ ਆਤਾ ਨਾਨਕ ਓਠਿ ਬੋ

ਠਾ। ਦੇਖੇ ਤੋਂ ਕਿ ਅੰਦਰ ਬਸਿਰ ਤੋਂ ਹੋਇ ਬੁਲਾ ਹੋਵੇ
 ਠਾ। ਤੇ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖੋਂ ਨਿਕਰਿ ਤਜੀ ਮਕੀਤੀ। ਤੇ ਹੋਇ
 ਬੁਲਾ ਹੋਯੋ ਤੇ ਤੋਂ ਤੋਂ ਤੋਂ ਪਟਿਆ ਬਗਲ ਵਿਚਿ ਲੀਤੋ
 ਸੁਅਤੇ ਮਥਾ ਚੁਮਿਓ ਸਾ। ਬਹੁਤੁ ਅਦਬ ਕੀਤੋ ਸਾ। ਲੋ
 ਕੋ ਤੇ ਗੰਗਾ ਹੋਭਾਈ ਇਸ ਨੀਗਹ ਉਤੇ ਹੋਇ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰ
 ਵਾਨ ਤੋਇ ਅਪੈ। ਘਰਿ ਜਾਇਕਰਿ ਕਾਲੁ ਨ ਸਦਿ ਓਸੁ
 ਸਦਿ ਕੈ ਆਖਿਓ ਸੁਜੋ ਕਾਲੁ ਤੇ ਹੋਯੋ ਗਿਯੋ ਨਾਨਕ ਪੁ
 ਤੁ ਹੋਈ। ਏਸ ਨੋ ਪੁਤੁ ਨਾਨਕ ਰਿਜਾਣੇ ਏਹੁ ਕੋਈ ਅੰਬੀਅ
 ਹੋਈ। ਕਾਲੁ ਕਹਿਅ ਭਲਾ ਹੋਇ ਜੀ ਬਹੁਤੁ ਭਲਾ। ਜਾ
 ਬਾਹਿਰਿ ਹੋਇ ਅਦਾ ਤੋਇ ਆਤੰ ਕਾਲੁ ਜੀ ਵਿਚਿ ਵੀਚਰੁ
 ਕੀਤਾ ਪੜ੍ਹਾਇ ਆਤੰ ਹੈ। ਪਰੁ ਕਿਤੈ ਕਿਹਤਿ ਲਾਈ ਐ।
 ਤੰ ਕਾਲੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਆਤੰ ਪੁਤੁ ਕਿਤੈ ਕਿਹਤਿ ਲਾਗਿ।
 ਤਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤੋ ਸੋ
 ਕਰੇ। ਕਾਲੁ ਕਹਿਅ ਪੁਤੁ ਤੰ ਫੁਲਾਈ ਜਾਗਾ ਪੈਲੀ ਬੀ
 ਜਿ ਅਉ। ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਬੀਓ ਦੇਹੁ। ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਮ
 ਟੁ ਬੀਜੁ ਕਾਲੁ ਦਿਤਾ। ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਲੇਗਾਇ ਅਜਾਇਕ
 ਹਿ ਬੀਜ ਘਾਤਿ ਆਇਆ। ਤੰ ਖੇਤੀ ਉਗਵੀ ਪਹੁਰ ਖੇ
 ਕਉਣੁ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਤੰ ਗੁਰੁ ਕਿਸੇ ਦਾ ਖੇਤਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੇਢੋ
 ਚਹਿ ਜਾਵੇ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਕਿਸੇ ਨੁਹਟਿ ਕੇ ਨਾਹੀ। ਇਕ ਦਿ
 ਨਿਕਾਲੁ ਜਾਇਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤੰ ਭਲੀ ਖੇਤੀ ਜਮਾਈ ਹੈ।
 ਗੁਸੇ ਤੋਇ ਕੈ ਦੁਹ ਬਚਨ ਬੋਲਿਓ ਸਾ। ਤੰ ਭਲਾ ਮੇਰੇ ਘ

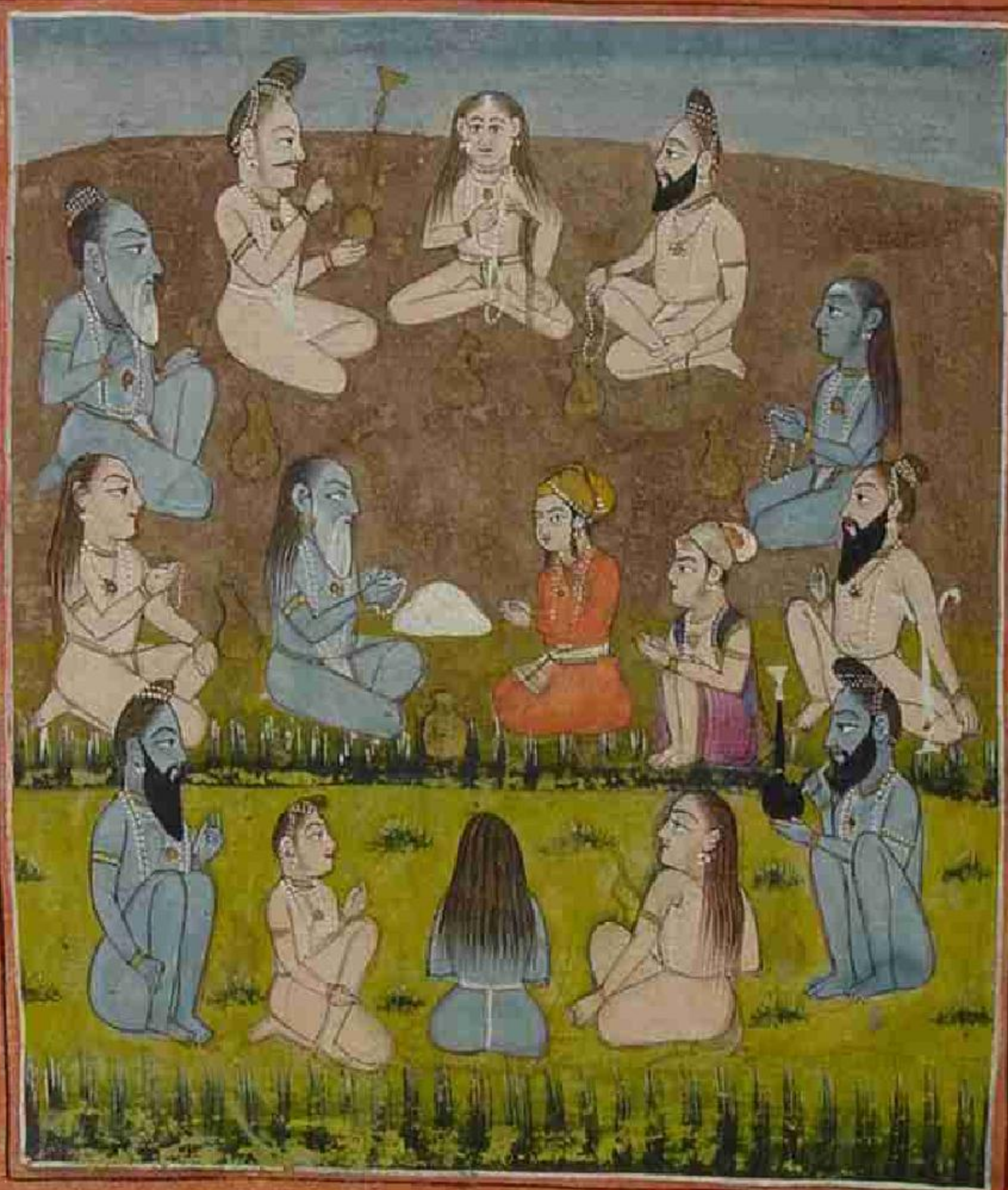
Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਤਇਓਂ ਭੁਭ ਦੀ ਬਾਹਿਰਿ ਮੇਰਾ ਨਵ ਭੋਇਆ ਮੇਰੁ
 ਆਵਦੀਕ ਈ ਨਹੀਂ ਅਗੇ ਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਿਛੋਂ ਤੇ

ਦੇਤੋਇਓਂ ਮੈ ਨੁਭਹਵਾਸ ਤੋਇਆ ਬਾਜ ਮੇਰਾ ਪੈਛੋਨਾ
 ਓਹੋਗਾ ਸੋਤੁ ਤਾਂ ਮੇਸਾ ਪੈਦੇਤੋਇਓਂ ਤਉਤਾਂ ਮੇਰਾ ਨਾ
 ਉਜੀਵਦੇ ਹੀ ਬੀਜਿਓਂ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਅਗੋਚ ਪਕਰਿਹਰਿ
 ਆਤਾਂ ਠਿਕਿ ਕਲੁਕਹਿ ਆਮੇਤਾਂ ਪਪਿਥਪਿਸੁਅ
 ਾਤੁ ਅਗੋਜਬਾਬਦੇਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾਨਕ ਵਹਿਅ
 ਸਤੁਤਦਾਤੋਇਆ ਤਕਾਲੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿਆ ਪੁਤੁ
 ਤੇਗਧੋਖਾ ਮੈਨੁ ਖਾਇਗਇ ਆਤੁ ਕਿਛੁ ਸਮਝਾ ਤਾਂ ਨਾ
 ਨਕਬੋਲਿਅ ਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੈਨੁ ਤੁਸੀ ਬਖਸਤੁਤੁ
 ਇਹ ਜੋਤੁ ਸੀ ਆਖੋਗੇ ਸੋਕਰੀਗਾ ਤਾਂ ਕਾਲੁ ਆਖਿ
 ਆਜੋ ਨਾਨਕ ਪੁਤੁ ਤੂੰ ਵੀਹੁ ਪੈਯੋ ਲੇਜਾ ਅਤੇ ਵਸਤੁ
 ਚਾਹਿ ਪੰਜਲੈ ਆਉ ਲੁਣਕੇਹਰਿਓ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਕੀਏ
 ਤੋਹੁ ਵਸਤੁ ਆਖੰਗਾ ਸੋਤੁ ਲੈ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸਵਾ
 ਗੀ ਖਰਾਮਉ ਦਾ ਕਰਿ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤੁਹਨੁ ਬਹੁਤੇਹੁ ਪੈਯੋ
 ਦੇਵਗਾ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੂੰ ਅ
 ਪੇਵੇਖਹਿਗਾ ਤਾਂ ਬੀਸਹੁ ਪਈਯੋ ਅਤੇ ਇਕੁ ਨਫਰ
 ਲੇਕਹਿ ਚਲਿਆ ਜਾਂਕੋ ਤਾਂ ਬਾਹੀ ਤੇਗਇਆ ਅਗੇ
 ਦੇਖੇਤਾਂ ਸਾਧਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀਤੋਈਤੋ ਪਹੁਕੇਹੀਜੇਹੀ
 ਉਨਾਨੁਕੁ ਪੀਨ ਬਿਨਾਕ ਪਜੇਦੀਜਾ ਤਿਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓ
 ਨਾਦਾ ਇਕੁ ਮਹੰਤੁ ਆਤਾ ਤਿਸਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਛਿਅ

ਸਮੇਂ ਜੀਤੁ ਸੇ ਨੁਕ ਪੁਰਖੁ ਧਿਅ ਚੁਦਾਈ ॥ ਕਿਤੁ ਸ
 ਡੀਦੇ ਤੇਕ ਪੁਰਖੁ ਸੁਖ ਦਦਾਨਾ ॥ ਤੰ ਓਤੁ ਸਤੰਤੁ ਬੀਲਿ
 ਆਗਿ ਉਭਾਈ ਤੁ ਕਿਉ ਪੁਰਖੁ ਦਾਇਤੁ ਭੈ ਕਿਆ ਪਰੋਜ

ਗੋਸਟ ਸੀਤ ਰੈ ਨ ਨਾਲਿ ਤਈ ॥

ਨੈਤਾ ॥ ਤੰ ਬਾਲਾ ਜਟੇਟਾ ਨ ਫਰਾਤ ਨਾਲਿ ॥ ਓਸੁ ਅ
 ਧਿਅ ਸੁਣਿ ਤੰ ਨਾਨਕ ਤੁ ਬਣ ਜਕਰਣ ਆਇਆ ਤੈ
 ਕਿਫਰੀਹ ਨਾਲਿ ਗੋਸਟਿ ਕਰਨਿ ਆਇਆ ਤੈ ॥ ਚਲਿ

ਕਹਿ ਜੋ ਕਾਲੁ ਅਖਿ ਖਾਤੁ ਏਸੇ ਸਉਦਾ ਲੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
 ਕਾ ਆਖਿ ਆਸੁ ਏਹਾ ਏਹਾ ਲਾਗੇ ॥ ਮੇਨੁ ਧਿਤਾ ਕਹੁ ਆ
 ਧਿ ਆਪੈ ਜੋ ਖਗੁ ਸਉਦਾ ਕਹੈ ॥ ਵਡਿ ਮੈ ਖਗੁ ਸਉ
 ਦਾ ਕਹੈ ਕਿ ਬੋਟਾ ਕਹੈ ॥ ਤੁਝ ਆਖੁ ਮੈ ਨੁ ਮਸਲ ਤਿ ਦੇਹੁ
 ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਜੀ ਕਾਲੁ ਤੈ ਨੁ ਖਗੇ ਸਉਦੇ ਨੁ
 ਘਲਿ ਆਪੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਬਾਲਾ ਅਤਿ
 ਸਉਦਾ ਖਗੈ ॥ ਅਤਿ ਓਹੁ ਸਉਦਾ ਬੋਟਾ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕ
 ਠਿ ਆਜੀ ਤੁਝਾ ਦੁਆ ਤੁਝੁ ਤੈ ਓਹੁ ਧਿ ਓਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
 ਕਉ ਨਾ ਸਾਧਾ ਨੁ ਠਿਕੈ ॥ ਪੁਛਿ ਆ ॥ ਕਿਉ ਜੀ ਤੁਸਾ ਮੈ
 ਨੁ ਜਬਾਬ ਨਾ ਦਿਤਾ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਰਿਮਤ ਤੁਝੈ ਲਿ ਆ ਅ
 ਗੇ ਬਾਲ ਕੇਤਮ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ਨਿਤਮ ਕਉ ਬਸਤਾ ਕਾ
 ਸੰਜਮ ਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਮ
 ਖਾਤੇ ਭੀ ਨਾ ਤੋਗੇ ॥ ਨਾ ਹੀ ਤੰਚੁ ਪਕ ਰਿਹਤ ਤੈ ॥ ਇਸੀ
 ਵਸਤੈ ਓਹਿ ਦਿ ਆਨ ਬਿਖੈ ਬਸਤੈ ॥ ਸੰਨਿ ਆਸਤੈ
 ਇਕੇ ਬਸਤੀ ਮੈ ਬੈਠਤੈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਬਸਤੀ ਮੈ ਮਾਸਾ ਤੈ
 ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਏਹਾ ਮਤਿ ਤਜੀ ਤੁਸਾ ਡਾਨਾ ਉ
 ਕਿ ਆਪੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਤਨਾਵਦ ਸਿ ਆ ॥ ਭੇਖ ਨਿਰਬਾ
 ਣੀ ਨਾਉ ਸੰਤਰੈ ਨਾ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਬਹੂ ਤੁਖੁ ਸੀ ਤੋਇ ਆ ॥
 ਆਖਿ ਆਸੁ ਏਹਾ ਲਾਏਹੁ ਸਉਦਾ ਮੈ ਵਡਿ ਨਾ ਹੀ ਸ
 ਕਦਾ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਸੁ ਏਹਾ ਨਾਨਕ ਕਾਲੁ ਮੈ ਰੋਓ
 ਤੇ ਰੋਜ ਤੋਵੈ ਗਾ ਤੁਝਾ ਦੁਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬਾ

ਲਾਏ ਤੁਸਭਿ ਦਾ ਮਹਾਦੇਵ ਆਇਆ ਫਟਾ ਟਾਨਾ ਹੀ ਸਗੋਂ ਵ
 ਧਾਏ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣਾ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਦੀ ਹੁਪ ਯੇ ਲੈ ਕਹਿ ਬਾਲੇ ਧਾਸੁ ਮਹੰਤ ਅਗਰ ਧ
 ॥ ਤਾਂ ਮਹੰਤ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉਂ ਬਾਲ ਕੇ ਏਹੁ ਮਾਹਰ ਕੇ
 ਮਿਨਾ ਹੀ ॥ ਅਰੁ ਤੁਝ ਕਉ ਬਾਧੈ ਦੀ ਏਹੈ ਨਿਬੈ ਪਾਰ
 ਕੇ ਤਾਂ ਈ ॥ ਤੂੰ ਜੋ ਫਕੀਰ ਕਉ ਦੇਤਾ ਪੈ ਤੈ ਕਿ ਅਸਮ
 ਇ ਅਪੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅਸੁ ਇ ਮਹੰਤ
 ਜੀ ਮੇਨੁ ਪਿਉ ਕਹਿ ਅਪੈ ਜੋ ਧਰਮ ਉਦਾ ਕਹਿ ਆਵੇ
 ॥ ਸੋ ਧਰਮ ਉਦਾ ਸੁਕੁ ਪੈ ਤੋ ਕਿਸ ਉਦਾ ਸੁਭ ਖੋਟਾ
 ਪੈ ॥ ਤਾਂ ਮਹੰਤ ਕਹਿ ਅਸੁ ਇਹ ਬਾਲ ਕੇ ਤੇਗਨ ਉ ਕਿ ਅ
 ਪੈ ॥ ਤੂੰ ਤੋਤਾ ਕਉ ਦੁਪੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅਸੁ ਇ
 ਮਹੰਤ ਜੀ ਨਉ ਮੇਗਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੈ ਕਾਲੁ ਖੜੀ ਦ
 ਪੁਤ ਪੈ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਮਹੰਤ ਕਹਿ ਆਹੇ ਬਾਲ ਕੇ ॥ ਏਹੁ ਕਿ
 ਅ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਅਰੁ ਖੜੀ ਕਾ ਬੋਟਾ ਕਿ ਅਗਾ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਵੁ ਆਪੁ ਗੁਜਗ ਕੇ ਬਿਖੈ ਮਨਿਰੰਕਾ
 ਰ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕੀ ਤੀਥੀ ॥ ਭਗਤਿ ਤੋ ਪੁਗਨ ਤੋ ਈਥੀ ॥ ਪ
 ਰੁ ਮਕਉ ਬਾਛਨਾ ਬਿਆਪੀ ਮਾਗ ਜਨਮ ਨੀਚ ਧ
 ਹਿ ਤੋਇ ਆ ॥ ਤਬ ਹਮਾਗ ਜਨਮ ਤੇਲ ਕੈ ਧਰਿਥਾ ॥ ਉ
 ਸ ਬਾਛਨਾ ਕੇ ਦਾਸ ਤੇ ਹਮ ਕਉ ਫਿਰਿ ਜਨਮ ਖੜੀ ਕੇ ਧ
 ਹਿ ਤੁਆ ॥ ਤਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਬੇ ਅਬ ਭੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੈ
 ਨਿ ॥ ਤਬ ਫਿਰਿ ਮਹੰਤ ਕਹਿ ਆਹੇ ਬਾਲ ਕੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ

ਕਿੰਦੁ ਮੰਗਤਾ ਠਿਕਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਜੀ ਕਿਆ
ਮੰਗਉ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੰਗਤਾ ਤਉ ਆਸੁ ਉਹ ਕਿੰਦੁ
ਨਾਨੀ ਮੰਗਤਾ ਠਿਕਿ ਸਿਮਰਤ ਕਹਿ ਆਸੁ ਅਗੇ ਬਾਲਕੇ
ਤੁੰਤ ਆਪੇ ਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤਉ ਇਹ ਹਿਅ ਹੈ ॥ ਹਮ ਤੁਣ ਕਉ
ਕਿਅ ਦੇਵਹਿ ॥ ਇਕੁ ਕੰਮੁ ਕਰਿ ਏਹੁ ਪਈ ਯੇ ਲੋਕ
ਹਿਅ ਪਈ ਗੰਠਿ ਬਾਧਿ ਅਕੇਤ ਇਨ ਕਾ ਸੀਧਾ ਲਿ
ਅਉ ॥ ਅਤੀਤ ਖੰਦਹਿ ॥ ਹੋ ਕਹਮ ਹੋ ਕੰਮਿ ਨਾਨੀ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੁ ਲੈ ਕਹਿ ਸਹਾਇ ਚਿਅ ਇਅ ॥ ਅ
ਇਕ ਹਿਸੀਧਾ ਅਤੇ ਲਕੜੀ ਆ ਅਤੇ ਕੋਰੇ ਕਾ ਤੇ ਲੀਤੇ
ਲੈ ਕਹਿ ਆਨਿ ਸਮੰਤ ਕੇ ਅਗੇ ਹਥੇ ॥ ਤੰ ਸਮੰਤ ਬੋਲਿ
ਆਏ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਤੁੰਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਹਮ ਤੁਣ
ਕਉ ਖੋਜਿ ਦੇਖਾ ਸਾਤ ਬਹਤ ਅਤੀਤ ਕਉ ਬੀਤੇ ਥਾ ॥ ਅ
ਬਤੁੰ ਜਾਹਿ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਥਾ ਏਕ ਕਹਿ ਉਠਿ ਚਲਿ
ਆ ॥ ਤੰ ਉਸ ਸਮੰਤ ਨੋ ਇਕ ਸਮ ਅਤੀਤ ਪੁਦਿ ਆ ॥ ਜੀ
ਤੁਮੋ ਇਸ ਕੇ ਤੰ ਈਉ ਠਾਇ ਕਿਉ ਦੀਆ ॥ ਉਸ ਤੋ ਤੁਮ
ਗੰਮੇ ਵਾਕੀਤੀ ਥੀ ॥ ਸਮੰਤ ਕਹਿ ਆਸੁ ਇਅ ਅਤੀਤ ਉਹੁ
ਤੰ ਆਪਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਥਾ ॥ ਹਮ ਹੀ ਖਬਰਿ ਕੇਵਲ ਸਤੇ ਆ
ਇਅ ਥਾ ॥ ਤੰ ਤੁਮੋ ਆਪਣਾ ਸੀਧਾ ਲੇਣਾ ਥਾ ॥ ਉਸ ਪਾਸ
ਤੇ ਸੇਵਾ ਤੰ ਨਾਨੀ ਥੀ ਕਹਾਵਣੀ ॥ ਉਸ ਕਾ ਤੇ ਜੁ ਹਮ ਹੋ ਬਤੇ
ਲੀਅ ਨਾਨੀ ਜਾਤਾ ॥ ਇਸ ਵਸ ਤੋ ਉਸ ਕੇ ਤੰ ਈ ਤੁਮੋ ਵਿ
ਦਾ ਕਹਿ ਦੀਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਉ ਠਿਕ ਰਿਕੋਤ ਕਉ ਪ

ਹਿਅੁਇਆ, ਚੁਟਲਗਾਅਸੀਕਿਕੀਤ
 ਆਬਲੇਅਧਿਅਸੁਨਿਨਕਮੇਕਿਛੁਖਧੋਨਾਹੀਤੁਹਿ
 ਮੰਗੇਮੈਤੈਨੁਰੁਪਈਯੇਦਿਤੇ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅੁ
 ਬਾਲਾਅਸੀਰੁਲੇਨਾਹੀ। ਬਾਲੇਕਹਿਅੁਰੁਲਾਪੈਤੰਤੰਜਾ
 ਏ। ਨਾਹੀਰੁਲਾਤੰਤੰਜਾਏ। ਜੇਹਤੰਅਲੜਅਹਿਤੇਹਮੇ
 ਅਲੜਅਹਿ। ਕਾਲੁਜਾਏਤੰਜਾਏ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਘ
 ਹਿਨਾਵਨਿਅੁ। ਬਾਲਾਅਇਆਪਏਘਹਿਵਨਿਅੁ।
 ਕਾਲੁਨੋਖਬਹਿਤੰਈਜੋਬਾਲਾਨਫਰਅਪਏਘਹਿਅੁ।
 ਇਅੁਤੈਅਤੇਨਾਨਕਨਾਹੀਅੁਇਆ। ਕਾਲੁਨੋਤਉਲੁਪ
 ਇਅੁਕਾਲੁਬਾਲੇਦੈਘਹਿਅੁਇਆ। ਜਾਇਕਹਿਬ।
 ਲੇਨੁਸਦਿਓਸੁ। ਬਾਲਾਘਰਬਹਿਨਿਕਲਿਅੁਇ
 ਆ। ਕਾਲੁਪੁਦਿਤਾਨਾਨਕਕਿਥੈਬਾਲਾਅਰੁਪਈਯੇ
 ਕਿਥੈਤੈਨਿ। ਬਾਲੇਕਹਿਅੁਮਹਤਾਕਾਲੁਬੀਰੁਪਈ
 ਯੇਜਾਦੋਹੀਫਕੀਗਨੋਖਵਾਇਓਸੁ। ਅਵੈਮੈਜੋਤੈਨੁ
 ਨਾਲਿਭੇਜਿਅਸੀ। ਸੋਇਤੇਵਸਤੇਭੇਜਿਅਸੀਜੋ
 ਫਕੀਗਨੋਖਵਾਇਓ। ਮਹਤਾਕਾਲੁਜੀਤਉਨਾਨਕਨੁਅੁ
 ਖਿਅਸੀਜੋਖਹਸਉਦਾਕਹੈ। ਓਸੁਅਧਿਅਜੈਸੁ
 ਇਬਾਲਾਅਸੀਖਹਸਉਦਾਕਹਣਾ। ਉਸਖਹਸਉਦ
 ਕੀਤਾਹਈ। ਤੁਭਾਵੈਕਿਵੈਕੁਕ। ਭਾਵੈਨਾਕੁਕ। ਕਾਲੁਕ
 ਹਿਅਮੈਨੁਦਸਤੰਸਹੀਓਰੁਕਿਥੈਹਈ। ਬਾਲਾਕੈਕ
 ਹਿਕਾਲੁਨੁਈਲਵਿਚਿਅੁਇਆ। ਅਇਕਹਿਕਾ

ਤੁਨਾਨਕੁਨੁਧਕ ਨਿਅੰਤੁ ਪੁਛ ਇਲਗ ਅਵੇਦੀ ਧੁਧ
 ਟੀਯੇ ਕਿਥੇ ਨੀ ॥ ਤਨਾਨਕ ਅਗੋਂ ਬੈਠਾ ਨੀ ॥ ਕਲੁਗੁ
 ਸਾਖਾਇਕ ਰਿਨਾਨਕੁਨੁ ਦੁਇਤ ਮਚੇ ਸਜੇ ॥ ਧਧ ਬੀਗ
 ਲੁਤੇ ਅਤੇ ਦੁਇਤ ਮਚੇ ਧਧੇ ॥ ਧਧ ਦੇ ਸਜੀ ਗਲਤੇ ॥ ਨ
 ਨਕਦੀ ਅੰ ਅੰਤੁ ਨਿਕਲਿ ਪਈ ਅੰ ॥ ਧ ਰਿਨਾਨਕ ਬੈਠਿ
 ਅਨਾਨੀ ॥ ਗਲੁਤੇ ਨੀਲ ਪੈਇ ਗਏ ॥ ਇਕ ਸਮਾਦਮੀ
 ਗਇ ਬੁਲਾਹਤੇ ਜਾਇਕ ਹਿਅ ॥ ਗਇ ਜੀਕਾ ਲੁਵੇਦੀ
 ਪੁਤੁਨੁਡਾ ਢੀ ਮਹਕੀਤੀ ॥ ਟੀ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾ ਲੁਦੀ
 ਪੀਨਾਨਕਦੀ ਭੈਣ ਕਾ ਲੁਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ ॥ ਅਜੀ
 ਏਹੁ ਗੁਨਾ ਮੈਨੁ ਬਖਸਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਨਾਨਕੁਨੁ ਛਡਾਇਆ
 ਸੀ ॥ ਜੋਗਇ ਬੁਲਾਹਦਾ ਅਦਮੀ ॥ ਆਇਆ ਚਲੁ ਕਾ ਲੁ
 ਗਇ ਬੁਲਾਵਦਾ ॥ ਟੀ ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕੁਨੁ ਭੀਲੈ ਚਲਾ ॥ ਕਾ
 ਲੁਕਹਿ ਅਜੀ ਮੈਕਿ ਆਲੈ ਚਲਾ ਮੈਨੁ ਇਸ ਪੁਤ ਪਾਇ
 ਕਹਿ ਆਮੈ ਕੀਕਗਾ ॥ ਤੰਓ ਮਗਇ ਬੁਲਾਹਦੇ ਨਫਰਕ
 ਹਿਅ ॥ ਚਲੁ ਭੀਓ ਖੈਤ ਚਲਾ ॥ ਓਹੁ ਨਫਰਕੁ ਤੰਨੁ ਲੈ
 ਕਹਿ ਗਇ ਪਾਸਿ ਆਇਆ ॥ ਜਿਵਗਇ ਗੁਮੈ ਵਿਚਿ
 ਬੈਠਾ ਸੀ ॥ ਤਿਓ ਨਾਨਕੁਨੁ ਦੇਖਿ ਕਹਿ ਗਇ ਦਾ ਬੈਗੁ ਚ
 ਲਿਆ ॥ ਗਇ ਓਠਾ ਦਿਅਾ ਨੀਨਾਨਕੁਨੁ ਬਗਲ ਵਿਚਿ ਲੀ
 ਤਾ ॥ ਲੈਕਹਿ ਸਥਾ ਚਮਿਓ ਮਾ ॥ ਜੰਗਲੁ ਦੇ ਖੈਤਾ ਕਿਆ
 ਦੇ ਖੈਗਲੁ ਤੇ ਨੀਲ ਪੈਇ ਗਏ ॥ ਨੀ ॥ ਤੰਗਇਕ ਹਿਅ
 ਮੁਣਤੰ ਕਾ ਲੁ ਮੈਜੋ ਤੰਨੁ ਕਹਿ ਅਸੀ ਜੋਨਾਨਕੁਨੁ ਬੁਗਨਾ

ਬਰੇਖੇ ਅਤੇ ਤੇਜੋ ਨਾਨ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰਕੀ ਤੀਤਈ ਨਾਨ
 ਤੇਨੁ ਮੇਰੇ ਅਬੇਦ ਅਸਰੁ ਇਆਨ ਤੇਨੁ ਦਾ ਘਟ ਰੁਝਿ
 ਤੇ ਇਆਨ ਤੇਨੁ ਪੁਤੁ ਦਾ ਮੇਰੁ ਤੇ ਇਆਨ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘ
 ਰਿ ਇਕੋ ਪੁਤੁ ਹੈ। ਕਾ ਲੁ ਤੁ ਵਡੀ ਕਸੈ। ਕਾ ਲੁ ਨਾਨ ਕ
 ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਲਾਇ ਕਰਨਾ। ਕਿ ਅਕਰੰ ਜੇ ਇਸਨੁ ਆਪ
 ਟੀਖ ਬਹਿਨਾ। ਕਾ ਲੁ ਕਹਿ ਅਜੀਵੀ ਹੁਪਏ ਦਿਤੇ
 ਆਤੇ। ਮੇਰੇ ਕਿ ਅਕਰੰ ਤੁਸੀ ਮੇਨੁ ਡੀਲ ਜਨਿ ਪਉਦੇ ਤੇ
 ਨਾਨ ਲਿਨ ਛਹ ਦਿਤਾ ਅਹੁੰ ਤੁ ਆਖਣ ਲਗਾ ਜੇ ਛਕੀ
 ਹਨੋ ਖਵਾਇ ਅਇਆਈ। ਗਇ ਬਲਹ ਬਾਲੇ ਨਛ
 ਹੁਪਏ ਅਨਾਨ ਕਵੀ ਹੁਪਈ ਯੇ ਕਿ ਬੇ ਘਤੇ। ਬਾ
 ਲੇ ਜੇ ਕਿਛੁ ਅਗੇ ਵਰਤੀ ਆਈ ਸੋ ਗਇ ਅਗੇ ਸਭਾ ਤਕੀ
 ਕਤ ਆਖਿ ਸੁਣਾਈ। ਤਾਗ ਇਕਹਿ ਅਕਾ ਲੁ ਇਚਰ ਤੇ
 ਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇਨੁ ਬੁਰਾ ਕਦੀ ਨਾ। ਆਖਿ ਆਪ ਹੁ ਅਜੁ ਤੇਨੁ ਅ
 ਖਦਾ। ਜੇ ਸਯਾ ਦਰੰ ਬਖਤਾ। ਤਉ ਵੀ ਹੁਪਈ ਯੇ
 ਦੇਵ ਸਤੇ ਇਸਤੀ ਅਜੇਹੀ ਮਾਰਕੀ ਤੀਤਈ। ਜਾਪੁ
 ਵੇ ਮੇਦਾ ਅੰਦਰ ਹੁਵੀ ਹੁਪਈ ਯੇ ਗਈ ਪਸੈ ਅਟਿਕ
 ਰਿਕਾ ਲੁ ਸਯੀ ਘਟ ਦੇ ਤਬਿ ਦੇ। ਕਿ ਅਕਰੰ ਜੇ ਮੇਰੇ ਘ
 ਰਿ ਖਾਵੇ ਗਾਨਾ। ਨਾਨੀ ਤੇ ਨਾਨ ਕਨੁ ਮੇ ਆਪਣੇ ਘਰਿ
 ਹਥੀ। ਏਤੇ ਰੇ ਘਰਿ ਹਥ ਦੇ ਨਾਨੀ ਅਜ ਕਲਿ ਨਾਨ ਕਨੁ
 ਰਿਖਉ ਸਉਪ ਦੇ ਆਤੇ। ਤਿਚਰੁ ਉ ਮੇਦਾ ਗਈ ਪੋਖ
 ਹਥ ਸੋ ਵੀ ਹੁਪਈ ਯੇ ਲੈ ਆਇਆ ਅਨਿਕ ਰਿਗਇ

ਦੇਸੀ ਮੇਰੇ ਗਾਇਬ ਕਰਿ ਕੁਨ ਦੇਵ ਲਗਾ ਕਾ
ਲੇਵੈ ਨਾਹਿ ਕਾ ਕੁਕਰਿ ਅਜੀਹੁ ਪਈ ਯੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ
ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਕੁਕਰਿ ਕਾ ਦੇਵ ਸਤੇ

ਨਾਹਿ ਫੁਹਦਾ ਮੇਰੇ ਇਸ ਦੇ ਚਲਣ ਨੁਫੁਹਦਾ ਤਾਹਾਇ
ਕਰਿ ਅਭਲਾ ਕਰਦਾ ਕਾ ਕੁਤੁਰੁ ਪਈ ਯੇ ਲੈਇਆ ਅ
ਤੇ ਜਿਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਕਦਮ ਇਥੈ ਤਿਨ ਤਿਚੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਖਿ
ਜ ਮੈ ਤਿ ਅਸੀ ਕਹੀ ਮੇਰੇ ਤਾਉ ਮੇ ਦੇ ਗਇ ਦੇ ਵਜੀਹ ਕ
ਹਿ ਆ ਕਾ ਕੁਰੁ ਪਈ ਯੇ ਲੈਇ ਗਇ ਦਾ ਅਖਿ ਅਫੇਰਿ
ਨਾਹਿ ਗਇ ਬੁਰਾ ਮੰਨੀ ਗਾ ਬਤਾਇ ਗਾ ਤਾ ਕਾ ਕੁਵੀਤ
ਰੁਪਈ ਯੇ ਲੀਤੇ ਰੁਪਈ ਯੇ ਲੈ ਕਰਿ ਕਾ ਕੁਤੁਰੁ ਤੇਰੇ
ਹਰਿ ਆ ਲੋਕ ਤਲਵੀਰੀ ਦੇ ਖੜੀ ਬੂਝ ਮਣ ਜਿ ਤੇ ਨਾ ਤਿ
ਦੁਤੁਰ ਕਜਟ ਬੂਟ ਅਤੇ ਤਿ ਤੇ ਸਭ ਕਰਿ ਸਟੁ ਲਗੇ
ਤਾਤੁ ਕੋਈ ਖੜੀ ਨੀ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਚੰਡਾ ਲਕਾ ਜਾਮੈ ਤਾ
ਇਕਤਾ ਅਜੇ ਤਾ ਪੁਤ ਨੁਮਾਰਿ ਫਿ ਅਤੇ ਗਇ ਪਾਸੈ ਰੁਪਈ
ਯੇ ਲੀਤੇ ਤਾ ਅਗਲੇ ਭਲ ਕਾ ਕੁਰੁ ਗਇ ਪਾਸਿ ਆਇ
ਆ ਆਇ ਕਰਿ ਪੈ ਗਏ ਪਰਿ ਛਰਿ ਪਇਆ ਆ
ਖਿਓ ਸੁਜੀ ਮੇਰੀ ਜਾਗ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਤੁਮੈ ਨੁਮਾਰਿ ਨਾ
ਦੀ ਹੀ ਏਤੁ ਰੁਪਈ ਯੇ ਆਪਣੇ ਫੇਰਿ ਲਓ ਗਇ ਕਰਿ
ਅਕਾਲੁ ਏਤੁ ਰੁਪਈ ਯੇ ਅਸੀ ਤੈ ਨਾਹਿ ਦਿਤੇ ਅਸੀ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੇਵੇ ਆਹੇ ਏਤੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਦਿਤੇ ਨਾ ਤੇਰੇ
ਪਾਸੁ ਕੋਏ ਫੇਰਿ ਲਈ ਅਹਿ ਤਾ ਕਾ ਕੁਕਰਿ ਆ

ਜੇਕਰ ਕਾਮ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪਾਈਐ ਜੇਤੁ ਸਨਾਨ ਕਰੇ ਤੁ
 ਓਧੇ ਲੀਤੇ ਤੇ ਆਇ ਕਾਨਕ ਟੁਤੇ ਨੁਖ ਬਰਿਨਾਹੀ ਜਿ
 ਤਨੀਜਤਾਨ ਤੇ ਦੁਨੀਅ ਦਫਿਲ ਤੇ ਸਭ ਮੇਦਾਨਾਨ ਕਖਾਵੇ
 ਦੁਹੈ ਅਸੀ ਇਸੇ ਦਾ ਦਿਤ ਖਾਵੇ ਅਸੀ ਜਾਵਹਿ ਤੁਅ
 ਅਨਾਹ ਦਾ ਤੇ ਇਆ ਤੇ ਚੇਤਵੈ ਸਾਖ ਦੇ ਦਿਨ ਅਤੇ
 ਆਕਛਾ ਦੇ ਵਸ ਤੇ ਜੈਗਮ ਪਲਤਾ ਆਇ ਅਸੀ ਅ
 ਮੁਲੁਮੀ ਭਿੰਦਾ ਅਗੇ ਨਾਨਕੀ ਕਾਲੂ ਦੀ ਪੀਧੁ ਓਤੇ
 ਪਾਈ ਭਗਣ ਆਈ ਸੀ ਜੈਗਮ ਪਲਤ ਦੀ ਨਜਹਿ ਪ
 ਈ ਖਗੀ ਢਿਲ ਸੀ ਜੈਗਮ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਮੋਹਿ ਆਗਇ
 ਆ ਜੈਗਮ ਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀਏ ਤਲਜ
 ਕੀ ਕਿਸ ਦੀ ਤੇ ਆਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਯਾਜੀ
 ਏਤਲਜ ਕੀ ਕਾਲੂ ਪਟਵਹੀ ਦੀ ਤੇ ਆਫਿਗਿ ਜੈਗਮ ਪੁ
 ਢਿ ਆਜੀ ਕਾਲੂ ਪਟਵਹੀ ਕਉ ਟਲਕ ਤੋ ਦਾ ਤੇ ਤੇ
 ਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ ਭਈ ਯਾਜੀ ਏਤਲਜ ਤੋ ਦੇ ਤੇ ਨਿ
 ਆਗੋ ਤਵੇ ਦੀ ਤੇ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਆਗਇ ਜੀ ਇਸ ਦੀ
 ਕਹਾਣੀ ਅਸੀ ਨਾਲਿ ਕਹਾਵਹੁ ਆਗਇ ਬਲਾਹੁ ਕਹਿ ਆ
 ਭਈ ਯਾਜੀ ਜੇਤੁ ਸੀ ਤੇ ਇਨਾ ਤੋ ਦੀ ਅਤੇ ਨਿਤਾ ਤਓ ਅ
 ਖਾ ਅਤੇ ਜੇ ਤੋ ਦੀ ਅਨਾ ਤੇ ਨਿਤਾ ਕਿਰੁ ਆਖੀ ਜੈਗ
 ਮ ਨਾਲਿ ਬਾਮਣ ਹਮੇਈ ਅਸੀ ਪਰੁ ਭਲਾ ਸੀ ਤਿਸ
 ਜੈਗਮ ਪੁਢਿ ਆਰਿਉ ਗੁਮੀਈ ਅਸਾਡੀ ਅਸ
 ਤੇ ਵੇ ਦੀ ਅਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਦੀ ਅਤੇ ਨਿਕਿਨਾ ਤੀ ਤੋ ਦੀ

ਆਗਤੀਨਿਧਾਬ

ਆਗਤੀਨਿਧਾਬ

ਤੋਦੀਆਰੈਨਿਧੀਆਗਤੀਹਾਇਕਾਨੁਸਦਿਆ
 ਸਦਿਕਹਿਧੁਛਿਆਕਾਨੁਜੇਹਮਖਰੀਆਮੁਖੁਜੇਹ
 ਇਨਅਤੇਤੁਸਾਡੀਆਕਹਾਈਆਤੋਦੀਆਰੈਨਿਕਿ
 ਨਾਹੀਆਤੀਕਾਨੁਆਖਿਆਗਇਜੀਤੋਦੀਆਰੈਨਿ
 ਛਿਰਿਹਾਇਕਹਿਆਕਾਨੁਬੇਟੀਤੇਗਵਡੀਤੋਈਤੋ
 ਤੁਜੇਹਮਨਾਨਿਕਹਾਈਕਹਿਗਾਕਾਨੁਕਹਿਆਗਇ
 ਜੀਧੀਆਵਾਲੇਆਪੇਨਾਹੀਆਖਦੇਆਖਦੇਸੋਤੋ
 ਦੇਤੋਨਿਜਿਨਾਕਿਛੁਪਾਧਕਰਨਾਤੋਦਾਤੋਮੈਤੁਸਾਡ
 ਖਿਜਮਤਿਗਾਹਤੀਜੇਹੀਮੇਹੀਸਕਤਿਤੋਵੈਗੀਤੇਹੀ
 ਲੇਖਤੋਵੈਗਾਗਾਇਬੁਲਾਹਕਹਿਆਨਾਕਾਨੁਓ
 ਤੁਅਸਾਡੀਬੇਟੀਤੋਤੁਤਲਕਕੋਈਨਕਰਾਜੈਹਮਹਾ
 ਇਨੁਛਿਰਿਬੁਲਾਇਆਗਾਇਜੀਕਿਆਖਬਰਿਕ
 ਤਣੀਦੀਗਾਇਕਹਿਆਭਈਆਜੀਧਾਈਆ
 ਬੇਟੀਆਮੰਗਈਆਜਾਬਤਾਨਾਹੀਏਤਬਤਅ
 ਧੀਨਗੀਦੀਤੋਮਿਨਤਦੀਤੋਤੁਸੀਸਦਿਕਹਿਓਸ
 ਨੁਆਖੋਅਸੀਕੁਣਆਖਣਾਤੋਵੈਗਾਮੈਅਸੀਆ
 ਧਗੇਜੈਹਮਕਹਿਆਮੈਕਿਉਕਹਿਕਹਿਤੁਸੀਹ
 ਜੇਲੋਕਤੋਸਮਝਿਦੇਖੀਗਾਇਕਹਿਆਤੁਸੀਨ
 ਕਤੋਬਾਮਣਤੇਕਹਾਵਹੁਜੈਹਮਕਹਿਆਕੁਲਾਜੀ
 ਆਬਾਮਣਕਹਿਆਗਾਇਜੀਅਸੀਤੁਸੀਤੋਯੈਤ

ਕੁੰਨੁ ਅਖੀਆ

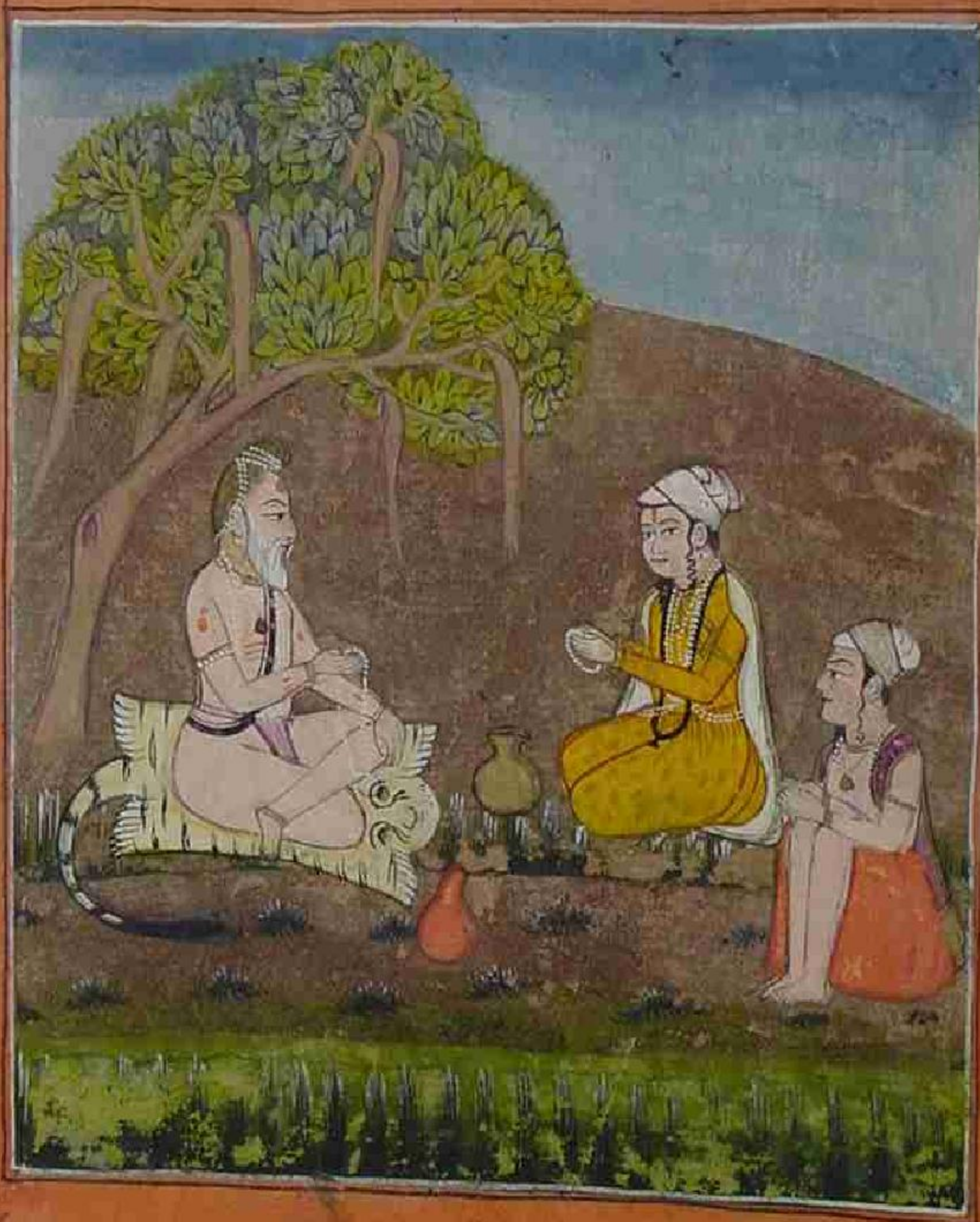
ਦੇ ਦਿਨ ਪੁਰੁ ਚਿ

ਦਿਨ ਹੁੰਦੇ ਬਾਸੁ ਕੁੰਨੁ ਕੁੰਨੁ ਆਏ ਬਾਸੁ ਤਾ ਕੁ
ਕੁੰਨੁ ਮਰੀਆਂ ਜੈ ਗਮੁ ਛਕੀ ਤੇ ਕੁਲ ਮੀ ਜੈ ਗੁੰ
ਕਰ ਕੁੰਨੁ ਆ ਕੁਲੁ ਕੁੰਨੁ ਆ ਅਵ ਬਾਸੁ ਤੁ ਆਖ
ਦਾ ਤੇ ਕਿ ਜੈ ਗਮੁ ਆਖ ਦਾ ਤੇ ਤਾ ਗੁੰਨੁ ਆ ਕੁਲੁ ਜੈ
ਗਮੁ ਕਿਉਂ ਕੁੰਨੁ ਆਖੇ ਬਾਸੁ ਜੈ ਆਖ ਦਾ ਤੇ ਸੁੰਨੁ
ਆਖ ਦਾ ਤੇ ਕੁਲੁ ਕੁੰਨੁ ਆ ਕੁਲੁ ਗੁੰਨੁ ਜੀ ਤੁ ਸਾਡਾ ਕੁ
ਨੁ ਆ ਅਸਾਡੇ ਮੁਖੇ ਉਤੇ ਜੈ ਗਮੁ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਦੀ ਕੁੰਨੁ
ਤੁੰਨੁ ਆਵ ਦੇ ਮੁਖ ਪੁਰੁ ਕੁੰਨੁ ਤੇ ਆ ਜੈ ਗਮੁ ਤੇ ਨਾਨਕੀ
ਪੁਰਿ ਲੇ ਗੁੰਨੁ ਆ ਪਿਛੋਂ ਕੁਲੁ ਨਾਨਕੁ ਕੁੰਨੁ ਜੈ ਨਾਨਕੁ
ਗੁੰਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੈ ਨਾਨਕੀ ਕੁਲੁ ਆਖੇ ਜਾਇ ਕੁੰਨੁ ਕੁੰਨੁ
ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਤਾ ਗੁੰਨੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਆਦਿ ਲਾਸਾ ਚਿ
ਤੋ ਸੁੰਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀ ਇਸ ਦਾ ਗੀਤੁ ਸੀ ਕੁੰਨੁ ਲੈ ਆਵੇ
ਫਿਰਿ ਅਸੀ ਤੁ ਸੁੰਨੁ ਉਥੇ ਸੁੰਨੁ ਪਿਛੋਂ ਤਾ ਗੁੰਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੈ
ਕੁੰਨੁ ਗੁੰਨੁ ਸੀ ਨਾਨਕੁ ਲੇ ਸੁੰਨੁ ਲੈ ਕੁੰਨੁ ਗੁੰਨੁ ਆਖੇ
ਲੈ ਨਾਨਕੁ ਪਿਛੋਂ ਅਸੀ ਜਾਇ ਕੁੰਨੁ ਗੁੰਨੁ ਦਾ ਅਤੇ ਕੁੰਨੁ
ਮੰਗੁ ਲਗਾ ਜੈ ਗਮੁ ਕੁੰਨੁ ਆਨਾਨਕੁ ਤੁੰਨੁ ਕੁੰਨੁ ਕੁੰਨੁ
ਹੁੰਨੁ ਤੇ ਜੈ ਨਾਨਕੀ ਤਾ ਗੁੰਨੁ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਆਤੁ ਇ
ਸ ਦਾ ਗੀਤੁ ਕੁੰਨੁ ਕੁਲੁ ਤੇ ਬੀਬੀ ਦੋਵੇ ਗੁੰਨੁ ਸੁੰਨੁ ਨਾਨਕੁ
ਤੇ ਨਾਨਕੁ ਕੁੰਨੁ ਗੁੰਨੁ ਸੀ ਆਖ ਸੀ ਮੈ ਖਾਲੀ ਨਾਨਕੁ ਫਿਰਿ
ਇਆ ਫਿਰਿ ਤੁੰਨੁ ਮੈ ਨਾਨਕੁ ਜੈ ਇਸ ਬੀਬੀ ਕੁੰਨੁ ਕੁੰਨੁ

ਤੀ ਮੈਨੁ ਜਦ ਸੁਠਨ ਆਵਦੈ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮੁਖਿ ਆਵਦੈ
 ਤੀ ਜੋ ਕਿੰਚੁ ਇਸਦੇ ਮੁਖਿ ਨਿਕਲਦੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਜਿਹਦੈ
 ਮੈ ਇਸਦਾ ਸਤੈ ਤੇਰੇ ਅਖਦੀ ਤੀ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਆਕੁਲ
 ਜੀ ਪਰੁ ਆਵਹਿ ਗੀਕਦਾ ਜਦ ਅਮੁਲ ਕਰਣ ਆਵ
 ਸੀਤਾਲੀ ਤੇ ਆਵੇ ਮੇਤੀ ਆਪੇ ਨਹੀ ਆਵਣਾ ਨਾਨਕ
 ਨਕੀ ਨੁਲੇ ਆਇਆ ਆਪਣੇ ਪਰਿ ਆਇ ਮਿਲੇ ਗਿ
 ਲੇ ਜੀ ਫਿਰਿ ਵੈਸਾਖ ਦੀ ਗੁਤਿ ਆਈ ਕਛੁ ਤੇਰੇ ਲਗੀ
 ਆ ਤੀ ਜੈਗਮ ਤਲਵੰਡੀ ਆਇਆ ਕਛੁ ਕਹਿ ਕੈ ਅ
 ਮੁਲ ਕਹਿ ਕੈ ਮੁਕਲਵਾਲੇ ਤਈ ਘਰੁ ਤੇਰੇ ਆ ਤੀ ਗਇ
 ਨੁ ਖਬਰਿ ਤੇਰੀ ਗਇ ਆਇ ਜੈਗਮ ਨੁ ਤਵ ਜਤ ਬੇਨਤੀ
 ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਜੈਗਮ ਗਇ ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਸੀ ਤੇਰੇ ਆ
 ਜੈਗਮ ਗਇ ਨੁ ਮੁਖੀ ਭੀ ਕਹਿ ਆ ਗਇ ਜੀ ਮੈ ਤੁਸੀ
 ਉਪਰਿ ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਤੇਰੀ ਕੁਛ ਮੈਨੁ ਬਿਜਮ ਤਿਛੁ ਰਮ
 ਈ ਐ ਨਿਸੰਗ ਫੁਰਮਾਈ ਐ ਗਇ ਕਹਿ ਆਭਈ ਘਾਜੀ
 ਤੇਰਾ ਸੁਗਾ ਕਲ੍ਹ ਵੇਦੀ ਮਤਿ ਦੁਰਬ ਚ ਨੀਤੀ ਨਾਨਕ ਤੇਰਾ
 ਸਾਲਾ ਕਈ ਧੁਰਨ ਸਾਧੈ ਅਸੀਏ ਤਕਰਦੇ ਅਤੇ ਜੋ
 ਨਾਨਕ ਨੁ ਤੁਸੀ ਆਪਣੇ ਪਾਸਿ ਰਖਹੁ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਆ
 ਗਇ ਜੀ ਇਸ ਬਾਵਹੁ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਭਲਾ ਤੇ ਮੈਰੇ ਨਾਲਿ
 ਤੀ ਚਲੈ ਗਇ ਕਹਿ ਆਭਈ ਘਾਜੀ ਨਾਲਿ ਨਹੀ ਬਣ
 ਦੈ ਪਿਛੋਂ ਦੀ ਮਤੀ ਨੇ ਦੁਨੁ ਘਲਾਗੇ ਤੁਸੀ ਇਸ
 ਕਹਾਣੀ ਉਪਰੇ ਕਿਆ ਕਰਈ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਆਭ

ਗੁਣਗੁਣੀ ਜੋਗ ਮਕਰ ਸੀ ਸੋਭਨਾ ਹੀ ਕਰ ਸੀ ॥ ਜੋਗ ਮਮੁਕ
 ਲੇਖ ਅਧ ਦੇਖਾਰਿ ਲੇਖ ਗਇਆ ॥ ਫਿਰਿ ਜਾਵਹਿ ਕੁਝ
 ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਤੇਇਆ ॥ ਤੇਇਕ ਦਿਨਿ ਅਤੀਤ ਅਇਥੈ

ਸਾਖੀ ਇਕ ਅਤੀਤੁ ਨ ਲਿਉਈ ॥

ਪਰਸਤੁ ਬਾਹਿਰਿ ਸਿਧਾ ਸਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਾਜੇ ਜਾਇ
 ਥੋਠਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਹ ਬਿਹਿਰਗ ਭਵਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਜੇ ਬਿ
 ਧਾ ਸੀ ॥ ਅਤੀਤ ਕਰਿ ਅਤੀਤ ਕਰਿ ਏਤੈ ਤੈ ॥ ਤੇਰਾ

ਉਕਿਅਏਗਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮੇਗਨਾਉਨਾਨਕਕਹਿ
ਕਾਗੀਏਖਰੀਦੇਦੀਤੋਦਾਏਗਾਫਿਰਿਅਤੀਤਕਹਿਅਰ

ਮਕਿਸਕੇਏਨਿ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਕੇ
ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਤੁਨਿਰੰਕਾਰੀਅਗੁਰੂਮਨਿਰੰਕਾਰਕੇ।
ਮਤੁਮਮੇਭੇਦੁਕਿਅਏਗਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਕਛੁਨਾ॥
ਅਤੀਤਕਹਿਅਇਹੁਛਪਅਗੁਰੂਗਡਵਾਮਕਉਦੇਯ॥
ਛਪਯਯੁਲਾਹਿਕਹਿਛਪਅਗੁਰੂਗਡਵਾਅਤੀਤਕੈਅਗੈ
ਰਖਾ॥ ਅਤੀਤਕਹਿਅਮਕਉਪੁਚੇਤੁਅਪਏਪਾ
ਸੀਰਾਣਦੇਹਿ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਦੇਵਤਾਮੁਤਖੈ
ਬੁਕਸਟੀਦੀਏਸੋਫਿਰਿਨਾਹੀਉਠਾਈਤੀ। ਅਤੀਤਕ
ਹਿਅਅਗੇਨਾਨਕਤੁਅਮਲਿਨਿਰੰਕਾਰੀਏ। ਮਨਕਲੀ
ਏਨਿ। ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅਪਏਪਹਿਅਇਆ। ਅਤੀਤ
ਗਡਵਾਅਤੈਛਪਲੈਕਹਿਚਲਦਹਿਅ। ਕਾਲੁਪੁਛੈ
ਨਾਨਕਨੁਅਦੇਗਡਵਾਅਤੈਛਪਕਿਥੈਏਈ॥ ਨਾਨਕਬੈ
ਲੇਨਾਹੀ। ਕਾਲੁਛਿਤੇਤੋਇਕੇਕਹਿਅਜਾਹਿਬਾਬਾਮੇਰ
ਘਰੋਨਿਕਲਾਜਾਹਿਮੇਤੇਗਡੁਨਾਹੀ। ਮੇਰਉਕਿਛਉ
ਕਿਹਹਿਅਤੰਗਾਇਬੁਲਹਮੁਇਆ। ਗਇਕਾਲੁਨੁ
ਸਾਇਅਅਵੇਕਾਲੁਵਤਿਕੀਤੋਇਆ। ਅਜੀਭਮੁ
ਤੋਇਆਛਪਤੇਗਡਵਾਘਰਦਾਕਿਤੈਸਟਿਅਇਆ
ਗਾਨਾਹੀਜਾਈਦਾਕਿਕੀਤਾਮੁ। ਗਇਕਹਿਅਕਾਲੁਨਾਨ
ਕਨੁਜੈਗਮਥੇਘਾਲਿਦੇਈਐ॥ ਐਥੈਤੁਭੀਥਪਦਏ॥

ਅਤੇ ਏਹੁ ਕਹਿ ਜਤਦ ਹੈ ॥ ਓ ਕਹਿ ਕੁਟੁ ਤੇ ਸੁਰਦੇ ਗਾਨ
ਨਕਨੁ ਜੀਗੰ ਅਪਣੀ ਦਸਖਤੀ ਜੈਗਮ ਸਿਧੀ ਲਿਖਿ ਦਿ

ਤੀ ॥ ਬਹੁਤੁ ਕੁਟੁ ਲਿਖਿ ਅਸੀ ਨਾਨਕ ਨੁ ਸਉ ਪਿਅਰੀ
॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੈ ਪਾਸੁ ਤੇ ਇਅਵੈ ਸੋ ਢਿਲ ਨਹੀ ਕਰਈ ॥ ॥

॥ ॥ ਸੰਮਤੁ ॥ ੧੫੪੦ ॥ ਪੰਦ੍ਰਹ ਮੈ ਚਾਲੀ ਸੀ ਮਿਤੀ ਮੰਘ
ਰਸੁ ਦੀਤੀ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੈਗਮ ਪਾਸਿ ਗਇਆ ॥

ਸੁਲਤਾਨ ਧਰਮ ਜਦੇ ਦਿਨਿ ਗਇਆ ॥ ਸਤ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮੁ ਜਾਇ
ਪਉਚਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਢਹਿ ਪਈ ॥ ਤੰਗੁ

ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭੈਣ ਤੂੰ ਵਡੀ ਹੈ ॥ ਸਗੋ ਮੈ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪ
ਵੈ ॥ ਕਿਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਵੈ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਤੂੰ

ਸਚੁ ਅਖਦਾ ਹੈ ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਅਦਮੀ ਤੇ ਦੇਨਾ ॥ ਤੂੰ ਤਾਂ ਪ
ਰਮੇ ਸੁਹਦਿ ਸਿਅਵਦਾ ਹੈ ਮੈਨਾ ॥ ਜੈਗਮ ਪਾਸਿ ਗਿਆ

ਤਾ ਜੈਗਮ ਅਇਆ ਪਰੁ ਜਾਂਦੇ ਖੇਤਾਂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਬੈਠੇ
॥ ਨਾਨਕ ਡਿਠਾ ਜੈਗਮ ਜੀਜਾ ਅਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਉਠ

ਦੇ ਫੈਸਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਦ ਉਤ੍ਰਿਆ ॥ ਜੈਗਮ ਮਹਾ ਸਿਅਵ
ਸੀ ॥ ਜੈਗਮ ਨਾਨਕ ਦੇ ਤਖਤ ਪਕੜਿ ਲੀਤੇ ॥ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲਾ

ਵਣ ਨਾ ਦਿਤੇ ॥ ਅਤੇ ਆਪ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਤਖਤ
ਖਿਅਸਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜੀਜਾ ਜੀ ਏਹੁ ਉਪ

ਠੀਗੀ ਤਿਕਿਉ ਕੀਤੀਆ ॥ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਅਨਾਨਕ ਜੀ
ਤੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਏਹੁ ਜੋ ॥ ਏਹੁ ਤੇ ਅਸੀ ਸਾਲਾ ਜੀਜਾ

ਅਤੇ ॥ ਮੈ ਤੇਨੁ ਪਰਮੇ ਸਰਕ ਰਿਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕ

ਗਤ ਏਤੁ ਏਥੇ ਮਾਏ ਖੁਚਿ ਆਏ ॥ ਤੁੰ ਕਰੁ ਕਣਕ २੦
 ਬੈਠ ਸਭ ਜਿਨਾ ਲਿਗੁ ਜਗ ਨਕਹਿ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕ
 ਿਆ ਜੀਜਾ ਜੀ ਕੁਣੁ ਕਿਹਤਿ ਤੈਵੈ ਤਾ ਭਲੀ ਗਲ ਪੈ ॥

ਸਾਖੀ ਬਾਬੇ ਦੀ ਜੋ ਗਮ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥

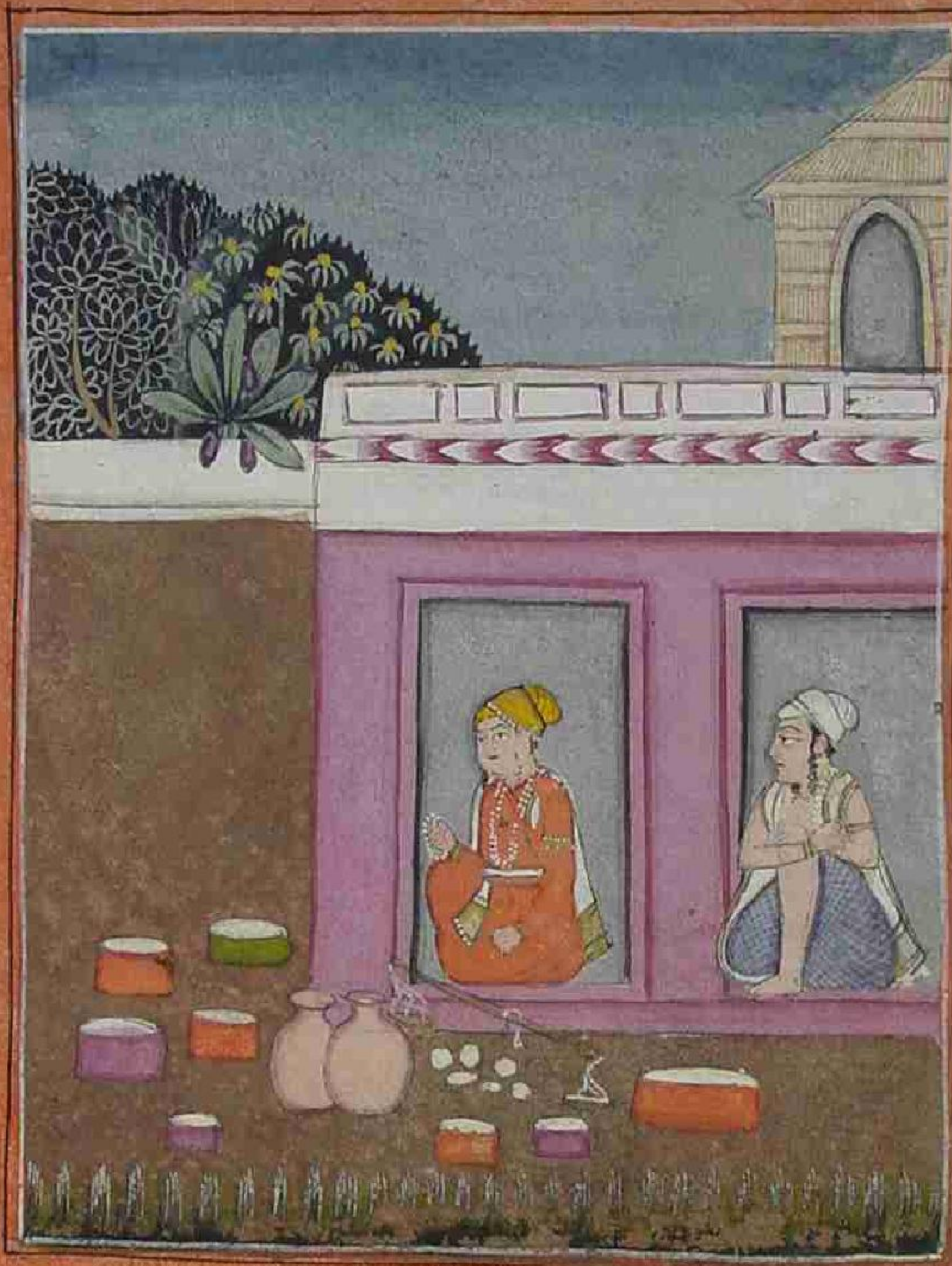

ਜੈਗਮਕ ਿਆ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਜੀਏ ॥ ਓਧ ਜੀਏ
 ਤਾਏ ਤਾਸੀ ॥ ਕੁਣੁ ਤੋਰ ਕੀਧ ਜਿ ਆਏ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕ
 ਿਆ ਮੈ ਿਦ ਗੀਧ ਜਿ ਆਏ ॥ ਜੈਗਮਕ ਿਆ ਭਾਈ ਨਾਨਕ

ਮੋਦੀਖਾਨਾਏਜੇਤੋਇਆਵੀਤੋਲੈਹਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿ
ਜੈਗਮਕਹਿਅਨਬਾਬਦਉਲਤਖੈਲੋਦੀਦਾ॥ ਵਡਾ
ਮੋਦੀਖਾਨਾਏਜੇਤੋਇਆਵੀਤੋਲੈਹਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿ
ਅਭਲਾਜੀਜਾਜੀ॥ ਕਰਤਗਨਿਹੰਕਾਰਗਨਿਬਾਤਕਰੇਗਾ॥
ਜੈਗਮਕਹਿਅਭਲਾਭਾਈਨਾਨਕਜੀ॥ ਫਿਰਿਨਾਨਕੀਭੈਣ
ਬੋਲੀਭਾਈਜੀਤੁਪਰਮੇਸਰਦਾਸੁਪੁਰੈਜੇਤਾਟੁਕੈਪਰ
ਦਿਚਿਤੇਤਾਬੈਠਾਖਾਹਿ॥ ਤੁਇਨਾਜੰਜਾਲਾਦਿਚਿਨਾਪਉ
ਤੁਇਨਾਜੰਜਾਲਾਦੀਲਾਇਕਨਾਹੀਤੁਫਕੀਰਦੇਸੁਏ॥
ਤੰਫਿਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਬੇਬੇਜੀਕਿਰਤਿਕਹਿਖਾਈ
ਤਾਏਤਾਪਦਿਤੋਈਤਾਏ॥ ਅਤੇਤੁਹਕਕਰਦੇਤੈਨਿਤਲ
ਲਕਹਿਖਾਈਤਾਏ॥ ਨਾਨਕੀਭੈਣਅਖਿਅਭਲਾਭਾਈ
ਜੀ॥ ਜਿਉਤੁਜਾਣਦਾਏਜਿਉਗਾਜੀਤੋਵੇਤਿਵੇਸਤਿ
॥ ਫਿਰਿਨਾਨਕੀਜੈਗਮਨੁਅਖਿਆ॥ ਇਸਦੇਤਾਲ
ਦਾਮਹਰਮਏਕਿਨਾਹੀ॥ ਜੈਗਮਕਹਿਅਕਿਅਤੋ
ਬੈਦੀਪਰਮੇਸਰਕੀਮੈਮਹਰਮਤਾ॥ ਨਾਨਕੀਕਹਿਅ
ਇਸਦੀਕਿਥਉਕਥਿਕਰਾਈਕਰੀਐ॥ ਤੰਇਸ
ਨੁਗ੍ਰਿਸਤਿਨਾਲਿਮੋਤਲਗੇ॥ ਤੰਇਸਪਾਸਪੁਰਿ
ਹਤਤੋਵੈ॥ ਜੈਗਮਕਹਿਅਦੇਖਜਾਏਤਕਿਰਤਲ
ਗੇਗਾਤੰਕੋਈਖੜੀਕਰਾਈਭੀਕਰਸੀ॥ ਤੁਉਤਾ
ਵਲੀਨਾਹੀਹਿ॥ ਪਰਮੇਸਰਨੁਚਿਤਿਕਹਿ॥ ਤੰਨਾ
ਨਕੀਕਹਿਅਭਲਾਜੀਤੁਪੁਕੋਲੈਮੈਸਿਆਈ

ਨਾਤੀ ਨਾਨਾ ਅਰੁ ਤੈਨੁ ਆਖਿ ਛੋੜ ਦਾਸੀ ॥ ਜੋਰ ਮ २੧
 ਮੰਘਾਗੁ ਮੁਖੀ ਚਉਦ ਸਿਨੁ ਮੈ ਦੀਖਾਨਾ ਦਿਵਾਸ
 ॥ ੫ ॥ ॥ ਬੈਲੁ ਭਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਬਾਬੇ ਮੈ ਦੀਖਾਨੀ ਤਾ ॥

ਇਕਤਾਰੁ ਪਈ ਯਾਹੋ ਕਦਿ ਵਾਇਆ ਨਾ ਲੇ ਬਾਲਾ
 ਸੰਧੂ ਆਤਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਰੁ ਈ ਨਾਨਕ ਤੁਮੀ ਤੀਯਾ
 ਗੁਰੂ ਪਈ ਯਾਹੋ ਕਲੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈ ਦੀਖਾਨੀ ਤਾ ਤੁੰ

ਅਸੇਨੁ ਵਿਦ ਦੇ ॥ ਤੇ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
ਬਲ ਕਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ ਅਜੀਵ ਦਿ ਆਹੀ ਛਡਿ ਚ
ਲਿਓ ॥ ਤੇ ॥ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂਕ ਹਿ ਅਜੀਤੁ ਤੇ ॥ ਖੜੀ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰੇ
ਤੇ ॥ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕੀਤੀ ਮੈਥੀ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਰ
ਨਾ ॥ ਤੇ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਕੋਈ ਦਿ
ਨਣ ਬਿਕਟ ਦੇ ॥ ਅਸੀ ਕੀ ਕਰਣੈ ਏ ॥ ਏਕ ਸਥਾ ॥ ਜੋ
ਅਸਡੀ ਕਿਰਤਿ ਏ ॥ ਗੀ ਸੋ ਕਰੇ ਗੇ ॥ ਤੇ ॥ ਤਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਤ
ਸਾਸ ਦੇਖ ਦਿਖਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਿ ਅਕਿ ਅਚਲਿਤ ਕਰ
ਦੇ ॥ ਏ ਗਾ ॥ ਗੁਰੂ ਅਸੀ ॥ ਨਾਲਿ ਗੁਜਰਾਨ ਕਹਿ ॥ ਤੇ ॥ ਬਾਲੇ ਸੰ
ਧੂ ਅਖਿ ਆਭ ਲਾਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਜੋ ਤੇ ॥ ਆਖ ਹਿ ਗਾ ਸੋ ਕ
ਰੇ ਗੇ ॥ ਬਾਲਾ ਸੰਧੂ ਨਾਲਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰਨ ਲਗਾ ॥ ਕਿਰਤਿ ਕ
ਰਦਿ ਕਰਦਿ ਅਕਰਦਿ ਅਜ ਵੇਦੁ ਦਿ ਗੁਜਰੇ ਤਾ ਪਿਛੋ
ਦੀ ਕਾਲੁ ਖਬਰ ਲੈਣ ਆਇਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਾਸਿ ॥
ਤੇ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਦਊ ਤਿਕ ਰਿਕਾਲ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ
ਚੁਪਿ ਪਇਆ ॥ ਕਾਲੁ ਮਥਾ ਚੁਮਿ ਆ ਅਤੇ ਗਲਿ ਵਿ
ਚਿਲੀ ਤੇ ॥ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿ ਤੇ ॥ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਪੁਤ੍ਰੁ ਦੁ
ਇਵ ਹਿ ਅਤੁ ॥ ਨੁਪਾ ਲਿਖਾ ॥ ਤੇ ॥ ਏ ॥ ਨੀਕੀ ਖਟਿ ਆਕੀ
ਖਾਧਾ ॥ ਤੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪਿ ਉਜੀ ਬਹੁਤੁ ਖਟਿ ਅ
ਅਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖਾਧਾ ॥ ਪਰੁ ਪਿਉ ਜੀ ਅਸਾ ਬੇਦ ਮਜੀ ਜੁੜ
ਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਕਾਲੁ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨਾਲਿ ਲਗਾ ॥ ਦਰਬ ਚਨ
ਬੋਲਣ ਲਗਾ ॥ ਤੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੁਮਾਰਤ ਕੀਤੀ ਬੋਲੇ

ਨਾਹੀ ਬਾਲਾ ਕਾਲੁ ਲਗਾ ਅਖਣ ਮੇਜ ਤਾ ਸੀ ਹੁਇ ਕਿਰ
 ਤਿ ਨਾਨਕ ਲਗਾ ਤੇਜ ਕਿਛੁ ਮੇਗਾ ਵਾਇਆ ਅਤੁ ਸਾਮ
 ਹੁਇ ਬਾਇਆ ਤੇ ਸੁਮੈ ਮੈ ਨੁਦੇ ਸੀ ॥ ਏਤ੍ਹੇ ਜੇ ਹੀ ਅਗਲ ਕਰੇ
 ਜੇ ਹੀ ਅਕਾਲੁ ਦੀਆ ਅਹੀਆ ਕਿਰਤਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਹ
 ਮਨੁ ਕਰਤੁ ਗਾਜੇ ਤੁਸੀ ਕਿਅ ਕੀਤਾ ॥ ਕੁਟ ਇਸ ਦੀ ਖਬ
 ਰਿਸਾ ਗਲੇ ਦੇ ਹਤ ॥ ਨਾਤੁ ਸੰਖਬ ਰਿਸਾ ਕਿਰਤਿ ਦੀ ਲੀਤੀ ॥
 ਨਾਤੁ ਸੰਖਬਿ ਕਰਤੀ ਦੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤੁਸੀ ਕੁਤ ਨ ਕੀਤੀ ॥ ਤੇ ਨ
 ਨਕੀ ਬੋਲੀ ਪਿਉ ਜੀ ਇਥੇ ਜੁਆਇਆ ਤੇ ਸੋ ਕੁਟ ਤੇ ਹਗ
 ਵਾਇਆ ਨਾਹੀ ॥ ਕੁਟੁ ਅਸਾ ਡਗਾ ਵਾਇਆ ਨਾਹੀ ॥ ਤੇ ਹੁਕ
 ਬਕਤ ਦੀ ਅਸੀ ਨੋਟੇ ਲਿਏ ॥ ਅਜੁ ਕਲਿ ਕਿਤੇ ਵਲਿ
 ਤੇ ਇਥੇ ਚੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਚੀਤੀ ਕਿਤੇ ਤਾ ਕ
 ਰੁ ਕਿਤੇ ਵਲਿ ॥ ਜੇਹਾ ਅਸੀ ਨੁਦ ਹਦੁ ਤੇ ਅਸੀ ਬੋਲੈ ਨੁਦ ਪੇ
 ਹਾਦ ਹਦੁ ਤੇ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ਅਮੇਰੇ ਆਈ ਤੇ ਵੇਅ
 ਹਿਤਾ ਮੇਤੁ ਸੀ ਨੁ ਕਿਉ ਆਖਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਹੀ ਕੇ ਹੀ ਕਰਤੀ ਨਾਹੀ
 ॥ ਠਿਹਿ ਜੇਹਾ ਮਬੋਲਿ ਅਮਤਾਜੀ ਅਸੀ ਮਿਨ ਤਿਨਾ ਹੀ
 ਲਾਵਣੀ ॥ ਮਲਾ ਚੋਣਾ ਖੜੀ ਤੇ ਪਾਥੇ ਕੇ ਹਧਾ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਘ
 ਰਿਧੀ ਤੇ ਗੀ ਓਤੁ ਭੀ ਖਰਾ ਅਖਾਵਦਾ ਤੇ ॥ ਅਜਿ ਤੇ ਹਧਾ ਦੇ
 ਦਾ ਪਟ ਵਗੀ ਤੇ ਗਾ ॥ ਧੁਨ ਅਰਥ ਕਰਤੀ ਕਰਦਾ ਤੇ ॥ ਅਸੀ
 ਉਥੇ ਕਰਤੀ ਟੇ ਲੀਤੀ ॥ ਅਗੇ ਕਰਤੇ ਭਾਵੈ ਗੀ ਸੋਈ ਤੇ ਇ
 ਗੀ ॥ ਮਤਾਜੀ ਤੁਸੀ ਤਾ ਚਿਤ ਠਉ ਨਿਹਥੀ ॥ ਹਮ ਭਲਾ ਕ
 ਰਸੀ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਪੁ ਤੁਧੀ ਜੇਹਾ ਮਸਰਮਾਇ ਕੇ ਜੇ ਹੀ ਆ

ਪੁਤ੍ਰਾਯੀਜਵਾਈਅਨੁਮਾਮੈਅਧੇਜੀਵਿਚਿਅਖਦਮੀ
 ਜੈਨਾਨਕੀਦਸੁਖਾਤਿਨਜੀਉਠੰਢਾਤੈਆਪਯੁਗਨਾਨਕਦ
 ਸੁਖਮੁਹਾਦਜੀਵਦੇਜੀਉਦੇਖਾਤੈਮੇਰਾਮੁਨੁਠੰਢਾਤੈਵੈ
 ਆਠਿਗਿਜੈਗਮਕਹਿਅਮਾਤਾਜੀਤੁਸੀਇਬੇਰੀਰਤੋ॥
 ਅਤੇਅੰਮ੍ਰੀਬੀਰੁਸਦਾਇਲੈਦੇਅਤੇ॥ਤੀਠਿਹਿਕਲੁ
 ਕਹਿਅਪੁਤ੍ਰਮੇਰਾਗਣਾਏਬੇਬਰੀਤੈ॥ਅਤੇਓਥੈਮੇਰੁਧ
 ਤੈਇਅਤੀ॥ਠਿਗਿਜੈਗਮਕਹਿਅਮਾਤਾਜੀਤੁਮੇਰੇਪਰ
 ਮਾਨਦਦੀਬਗਾਬਰੀਤੈ॥ਠਿਹਿਕਲੁਕਹਿਅਦੇਖਜੈਗਮ
 ਪੁਤ੍ਰਜਿਤਵਖਤਿਨਾਨਕਦੀਕਹਾਈਤੈਵੈਮੇਨੁਤੁਹਤੁਖਬ
 ਹਿਕਰਣੀ॥ਅਤੇਪੁਤ੍ਰਨਾਨਕਨੁਨਜਹਿਵਿਚਿਰਖਣਾ॥ਕੈ
 ਟੀਟਕਾਪੈਸਾਕਿਤੈਗਵਦੈਨਾਹੀ॥ਤੀਠਿਹਿਨਾਨਕੀਕਹਿਅ
 ਪਿਉਜੀਤੁਸੁਕਹਨਾਹੀਕਹਦਾਤੁੰਦਿਤਾਨੀਕੁਕਦਾਅਤੈ॥ਅ
 ਜੁਟੇਤੁਗਵਾਇਅਇਅਅਜੁਟੇਤੁਗਵਾਇਅਇਅ॥
 ਹੁਇਤਾਖਟਿਗਵਾਇਦਾਤੈ॥ਜਾਣੇਤੁਠਕੀਗੰਨੁਖਵਾਇ
 ਦਾਤੈਤੈਅਸਾਡਾਜੀਉਕੰਬਦਾਤੈਜੋਸਿਰਕਰਦੇਰੁਪਈਯੇ
 ਪੈਸੇਘਟਣਨਾਹੀਤੈਭਲਾਤੈਵੈ॥ਅਤੇਸੁਰਖਰੁਅਸੀਤੈਈ
 ਐ॥ਪਰਪਿਉਜੀਜਲੇਖਾਦੇਦਾਤੈਤਾਇਸਦਾਵਪਿਨਿਕ
 ਲਦਾਤੈ॥ਤੀਜੈਗਮਕਹਿਅਮਾਤਾਜੀ॥ਇਸਦਾਸਤੇਅ
 ਸੀਕੁਤੁਅਖਿਨਾਹੀਸਕਦੇ॥ਤੀਠਿਹਿਕਲੁਕਹਿਅਪੁਤ੍ਰ
 ਜੈਗਮਜਲੇਖਾਦੇਵੈਅਤੇਕੁਣਵਧੇਤੈਤੁਸੀਆਪਣੀਵ
 ਲਿਛਿਕਿਲਉ॥ਤੀਭਲਾਕਹੈ॥ਉਸਦੇਭਾਣੇਲਖਕਖਬ

ਗਬਹਿਓਈ। ਭੁਸੀਓਸਦੇਖਬਰਦਗਲੋਜੀਦੇਤੀ। ਅ
 ਤੇਬਾਲੇਨੁਮਦੇਸਦਿਕਹਿਤੁਸੀਸਮਝਾਵਉ। ਅਤੇਮੇਭੀਬ
 ਤੁਤੁਆਖਦਾਤੀ। ਜੈਗਮਅਦਮੀਭੇਜਿਕਹਿਬਾਲੇਨੁਮਦਿ
 ਆ। ਜੈਗਮਅਖਿਅਗਈਬਾਲਤੁਨਾਨਕਦਾਖਮਾਕ
 ਗੁੰਗਹੈ। ਅਸੀਤੈਨੁਈਵਜਾਣਦੇਤੈਜੇਤਾਨਕਤੇਤੁਤੁ। ਭੁ
 ਨਾਨਕਦਾਖਬਰਦਗਲਪੁਟਕਾਪੈਸਾਐਰਗੈਰਵਲਿਗਵਾ
 ਏਨਾਤੀ। ਠਹਿਰਿਕਾਭੁਕਹਿਅਪੁਤੁਬਾਲਾਨਲਿਹਰੇਦੀਸ
 ਮਓਦੀਤੈ। ਜੈਗਮਦਾਕਹਿਅਬਾਲੇਨੁਬੁਗਨਾਲਗਾ। ਪ
 ਰਕਾਭੁਦਾਕਹਿਅਬਾਲੇਨੁਬੁਗਨਾਲਗਿਆ। ਬਾਲੇਕਹਿਅ
 ਮਤਾਕਾਭੁਮਤਕੋਈਜੀਤੈਗੁਮਾਨੁਤੈਵੀਗਾਜੈਬਾਲਾਨ
 ਕਦੇਨਾਲਿਹਰਦੈ। ਅਸੀਨੁਪਿਓਬੁਗੀਬਸਤੁਤੈਈ।
 ਅਤੇਕੋਈਤੋਹਲਾਲਚਅਸੀਨੁਬੁਗੀਬਸਤੁਤੈਈ। ਅਸੀ
 ਜੈਨਾਨਕਨਾਲਿਹਰਦੇਅਸੀਸੋਜੀਭਲੇਦੇਵਾਸਤੇ। ਅਸੀ
 ਨੁਨਾਨਕਪਰਮੇਸਗਨਦਹਿਅਵਦਾਤੈ। ਅਤੇਤੁਸੀਨੁਆ
 ਦਮੀਨਦਹਿਅਵਦਾਤੈ। ਮਹਿਤਕਾਭੁਤੈਨੁਪੈਸਿਆਦੀ
 ਭੁਖਤੈ। ਅਤੇਅਸੀਨੁਏਤੁਭੁਖਤੈਜੋਓਹੁਕਰੇਸੁਕਰੇ। ਅ
 ਸੀਅਗੋਓਜਗਨਕਰੀਐ। ਜੋਕਿਛੁਪੈਸਿਆਦੀਭੁਖਤੈਈ
 ਗਤਾਉਸਦੇਪਾਸਿਹਤੈ। ਜੋਕਿਛੁਪੈਸਿਆਦੀਸੋਲੈਦਾ
 ਜਾਹਿ। ਕਹਇਕਠੇ। ਅਸਾਬੈਏਤਤੈਦੀਨਾਹੀ। ਜੋਅਸੀ
 ਉਸਨੋਕੁਛੁਆਖੀਐ। ਅਤੇਤੁਪਕੁਛੁਤੈਦੈਤਾਅਇ
 ਕਹਿ। ਤੈਜੈਗਮਬੋਲਿਆਮਤਾਜੀਬਾਲਾਮਚੁਕਦਾ

ਭਾਗਨਕ ਅਦਮੀ ਨਹੀਂ ਚਿੰਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਨਦਰਿ ਆਵ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖਤਾਰੀ ਹੁਇ ਤੰਤੁ ਮੀਸਿਧਾਵੈ ॥ ਜਿਤ ਘ
 ਨੀਕਤ ਏਹੀ ਤਿਤੇ ਘਨੀ ਅਸੀਸਿਤਾ ਬੀਕਰ ਜਕਰ ਏਹੈ
 ॥ ਛਿਰ ਬੀਲੇ ਨਾਲਿ ਮੋਹਿਏ ਇਜਾਵੇਗਾ ॥ ਕਲੁ ਆਪਣੇ
 ਘਰਿ ਗਇਆ ॥ ਜਿਹੁ ਮਹੀ ਨਗੁ ਜਰਿਆ ॥ ਤੰਨ ਨਕ
 ਉਤੇ ਜੈਗਮ ਧਾਮਿ ਇਕ ਅਦਮੀ ਭਲੇ ਚੁਗਲੀ ਧਾਧੀ ॥ ਸ
 ਇਜੈਗਮ ਤੇਗਮ ਲਾਮੋਦੀ ਪੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੈ ਸੇਖੋਇ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖਤਾਰੀ ਸੰਤਾਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ॥ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾਧਰ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖਤਾਰੀ ॥ ਜੈਗਮ ਗਮ ਧਾਧਾ ॥ ਗਮ ਧਾਇਕੇ
 ਡੇਰੇ ਅਇਆ ॥ ਅਇਕ ਗਿਨਾ ਕੀਨੁ ਇਕ ਤਲੇ ਬੈਠਾ ॥ ਕ
 ਭਲਗੁ ਸੁਇਧਰ ਮੇ ਸਰਦੀ ਬੀਦੀ ਫਲਾਨੇ ਸਥਾ ਮਾਜ
 ਮੈਨੁ ਉਲ੍ਹਾ ਮਾਦਿਤ ਹੈ ॥ ਧਰਮੇ ਗੀਧੀ ਨਕਰਿਕੇ ਅਧਿਓਸੁ
 ॥ ਜੈਗਮ ਤੇਗਮ ਲਾਮੋਦੀ ਪੈ ਸੇਖੋਇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖਤਾਰੀ
 ਸਮਝਾਇ ਦਾਨੀ ਪਠਾਵਾ ਦੀ ਥੋਇ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਘਰੁ
 ਜੀ ਮੈਕਿ ਅਕਰੀ ॥ ਜੋਕਿ ਢੁਕਤੋ ਸੋਕਰੀ ॥ ਤੰਨ ਨਕੀਕ ਰਿ
 ਅਜੀ ਜੋਕਿ ਢੁਤੁ ਸਤੇਜੀ ਅਵਦੀ ਪੈ ਸੰਤੁ ਮੀਕਰੀ ॥ ਮੈਕਿ
 ਆਖਾਵਾ ॥ ਜੈਗਮ ਕਹਿਅਤੁ ਮੀਸਮਲ ਤਿਦੇ ਹੁਸੈ
 ਮੈਕਰੀ ॥ ਤੰਨ ਨਕੀਕ ਰਿਅਜੀ ਤੁਸੈ ਨਾਧਰਤੀ ਤਿਅ
 ਜੇਤੋ ਨੀਨਾਹੀ ਅਈ ॥ ਤੁਸੀਜਾਣਦੇ ਹੋਵੋਗੇ ਜੋਭਿਗਵਦੀ
 ਰਖਈ ਕਰਦੀ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਜਿਥੋਂ ਤੋ ਨੀਸੈ ਸਾਹਦਿ ਚਿਮਾਇ
 ਆਇ ॥ ਸੋਸਤਾ ਨਕਦੇ ਧਾਵਿਚੋ ਨਿਕਲਦੀ ਪੈ ॥ ਧਰੁ

ਜੀਤੁਸੀਇਕੁਕੰਮਕਰੰਤਿਤਤੁਸੀਲੇਖਮੰਗਲੰ॥
ਜੇਤਲੇਖਧੁਕਰੰਤਿਅਭਾਵੈਦਯੋਭਾਵੈਨਦਯੋਧਾਘਟੈ॥
ੴਤਤੁਸੀ॥੬॥ਗਿਕਮਦੈਕਰੇਸੁਦੇਹਮਦਨਾਹੀ॥੩੩॥
ਗਮਕਹਿਅਬਧੁਜੀਮੈਨਾਹੀਸਮਾਲਦਯਾਤੁਸੀਨੋਪਰਤੀ
ਤਿਓ॥੩੩॥ਮੇਕਿਅਕਰਣੈ॥੩੩॥ਫਿਗਿਨਾਨਕੀਕਹਿਅ
ਜੀਤੁਇਤੁਸੀਗਈਨਕਰੰਮੈਨਾਨਕਨੁਸਦਦੀਤਾ॥ਜੈਗਮ
ਕਹਿਅਭਲਾਬਧੁਜੀ॥ਤੁਲਸੰਲਓਤੀਭੇਜਿਕਹਿਨਾਨਕੀ
ਨਾਨਕਨੁਸਦਿਅਯਾਕਹਿਅਭਾਈਜੀਤੁਸੀਮਿਹਰਦਾਨੀ
ਕਹਿਕੇਮੇਰੇਧਾਮਿਅਓ॥ਤੁਲਸੰਲਓਤੀਜਾਇਸਲਾਮ
ਕੀਤੀ॥੩੩॥ਫਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਕਿਉਤੁਲਸਾਅਜਜੋ
ਤੂੰਅਈਏਮਚੁਅਧੁਕਿਉਕਹਿਅਈਏ॥ਤੁਲਸਾਕਹਿ
ਅਠਕੁਰਗੀਬਧੁਜੀਕਹਿਅਏਮੇਰੇਭਾਈਜੀਨੁਸਦਿਲੇ
ਅਓ॥ਇਸਦਾਮਤੇਅਈਏ॥੩੩॥ਫਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
ਅਚਲੁਤੁਲਸਾਮੇਅਵਦਾਤੀ॥ਤੁਲਸਾਫਿਰਿਘਰੰਗ
ਈਜਾਇਕਹਿਕਹਿਓਸਬਧੁਜੀਕਹਿਅਏਮੇਅਵਦਾਤੀ
ਗਤੀਧਿਛੇਫਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਲੇਨੁਪੁਛਿਅਯਾਭਾਈਬਾ
ਲਾਮੈਨੁਬੇਬੇਜੀਕਿਉਸਦਿਅਏ॥ਬਾਲੇਕਹਿਅਜੀਕਿ
ਤੇਵਾਸਤੇਸਦਿਅਏਸੀ॥੩੩॥ਫਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅ
ਭਾਈਬਾਲਾਮੇਗਮਨਓਗਪੀਦੇਦਾਏਜੋਮੇਰੇਉਤੇਕਿਮੇਚੁ
ਗਲੀਧਾਧੀਏ॥ਬਾਲੇਕਹਿਅਜੀਤੇਰੇਉਤੇਕਿਅਚੁਗਲੀ
ਕਰਈਏ॥ਤੂੰਕਿਅਕਰਣੈ॥੩੩॥ਫਿਗਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕ

ਭਿਯਾ ਭਾਈ ਬਲ ਪਤਾ ਮੇਰਾ ਚੰਡਾ ਲੈ ਆਉਂਦਾ ਬਲ
 ਪਤਾ ਮੇਰਾ ਚੰਡਾ ਲੈ ਆਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਦੀ
 ਅਡੀਯੋ ਰੁਝੁ ਭਾਵੇ ਚਿ ਪਤਾ ਮੇਰਾ ਸੇ ਸਰੇ ਪਲੇ ਪਾ
 ਇਲੀ ਤੇ ਮੇਰਾ ਚੰਡਾ ਆਉਂਦਾ ਲੈ ਕਰਿ ਨਾਨਕੀ ਭੈਣ ਪਾ ਮਿ
 ਆਇਆ ਅਗੋਂ ਨਾਨਕੀ ਉਠਿ ਬੜੀ ਤੇਈ ਆਉਂਦਾ ਚੰਡੀ
 ਪੀੜਾ ਦਿਛਾਇ ਦਿਤਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਠਾ ਲੇ ਬਾਲ ਭੀ
 ਗਇਆ ਸੀ ਬਾਲ ਭੀ ਬੈਠਾ ਪੀੜੀ ਉਤੇ ਤੇ ਡਿਗਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਪਾਇ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਮੈ ਨੁਕਿ ਉਸਦਿ ਆਉਂਦਾ ਭਾਈ ਜੀ
 ਬਹੁ ਤੇ ਦਿਨ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਮੈ ਨੁ ਤੇ ਮੁਝ ਦੇਖਦੀ ਸਿਕ ਆ
 ਯੀ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਮੈ ਤੁਲ ਸਾਭੇ ਜੀ ਆਈ ਤੇ ਡਿਗਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਮੈ ਨੁ ਬਿਸਦ ਮੁਝੇ ਇਕਹਿ ਆਉਂਦਾ
 ਜਿਉ ਸਦਿ ਆਈ ਤਿ ਦੇਈ ਆਖੁ ਤੇ ਡਿਗਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੇ ਨੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਮਲੁ ਮੈ ਆਖਿ ਆਜਾ ਦਾ
 ਨਾਈ ਤੇ ਡਿਗਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਮੈ ਆਪਣੇ ਮ
 ਨਿਜਾ ਦਾ ਤੇ ਜੈ ਮੈ ਉਤੇ ਕਿਸੇ ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ਤੇ ਮੈ ਭੀ
 ਏਤੋ ਆਖਦਾ ਤੇ ਮੈ ਬੋਲੇ ਬਾਲੀ ਚੈ ਤੇ ਡਿਗਿ ਨਾਨਕੀ ਦਿ
 ਲਾਸ ਦੇਵਣ ਲਗੀ ਤੇ ਡਿਗਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਨਾ ਬੇ
 ਬੇਜੀ ਏਤਲੇ ਬੇਦੀ ਗਲੈ ਏ ਬੇ ਸਰਮ ਮੁਲਾਤ ਜਾ ਕਿਸੇ
 ਦਾਨੀ ਤੇ ਡਿਗਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾ ਲਾਭਾਈ ਜੀ

॥ ਸੰਮਤ ॥ ੧੫੪੩ ॥ ਪੰਚਮੇ ਤਿਤਾਲੀ ਮਿਤੀ ਮੈ
 ਘਰ ਸੁਦੀ ੫ ॥ ਪੰਚਮੀ ॥ ਲੇਖਾਲੀ ਤਾਤਿ

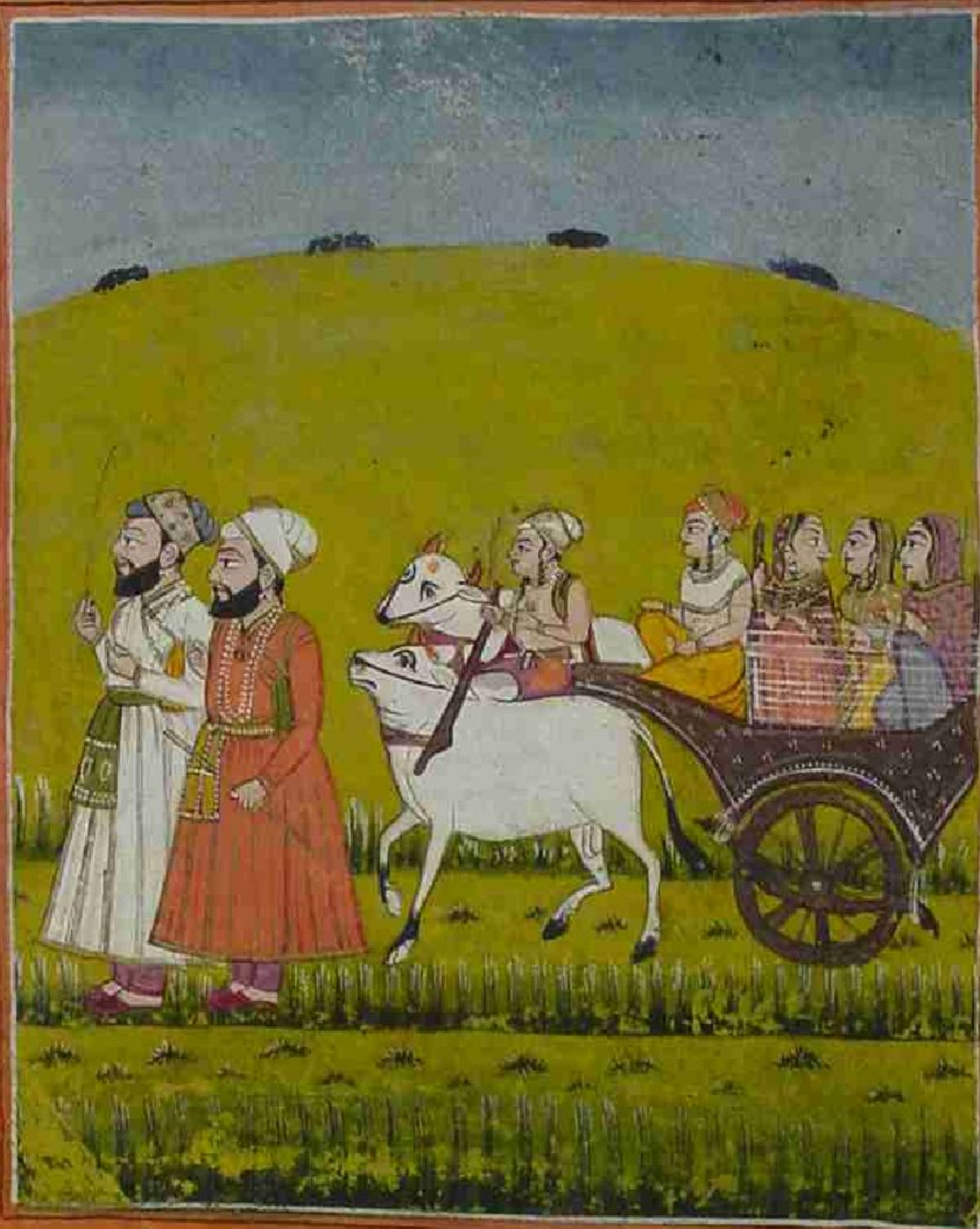
ਜਾਚਾਨੀ। ਤੀਨਿਗਿਨਾਨਕੀਅਤੇਜੈਗਮੁਬਾਲੇਉਤੇਖੁਸੀ
 ਸੀਤੀ। ਤੀਜੈਗਮੁਅਤੇਨਾਨਕੀਬਾਲੇਨੁਆਖਣਗੇ। ਤੀਬ
 ਲਾਨਾਨਕਕਉਅਸਾਨੁਅਜਨਵਮਿਹਦਿਤਾ। ਤੀਨਿਗਿ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਇਕਸਉਪੈਤੀਹੁਪਈਯੇਚੁਕਾਇਮਿਲੇ।
 ਅਤੇਸਤਾਰਮੈਹੁਪਈਯੇਤੋਹਮਿਲੇ। ਲੈਕਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਮੈ
 ਦੀਖਨੇਜਾਇਬੈਠਾ। ਜਿਤਨੇਕਰਖਨੇਅਏਅਇਕਹਿ
 ਸਭੇਨਾਨਕਨੁਦਧਾਈਅਤੇਮੁਮਹਬੀਅਦੇਦੁਲਗੇ। ਅ
 ਤੇਸਭੇਇੰਦੁਅਤੇਮੁਲਮਾਨਬਹੁਤਖੁਸੀਊਈ। ਕਹਣਲਗੇ
 ਨਾਨਕਮੈਮੁਣਬਹੁਨਾਨਕਨੇਮੈਦੀਖਨਾਵੈਡਿਆ। ਤਮਬ
 ਹੁਤਦਲਗੀਹੋਏਥੇ। ਅਬਤਮਬਹੁਤਖੁਸੀਪੁਏਏਨਿ॥
 ਕਲਾਤੁਆ॥ ॥ ਨਾਨਕਸਭਨਾਨਕਜੀਮਕਰਣਲਗਾ॥ ॥

॥ ਬੋਲਤੁਭਈਵਾਪੁਗੁਰੂਜੀ॥ ॥ ਸੰਮਤ ੧੫

੨੪ ॥ ਮਿਤੀਮੰਘਗਸੁਦੀਧੰਚਮੀਨਾਨਕਦੀਕਹਾਣੀਮੁ
 ਥੇਏਦੇਘਹਿਊਈ॥ ॥ ਧਯੋਕੇਰੀਧਵੇ॥ ॥ ਜੈਗਮੁਅਤੇ
 ਨਾਨਕੀਕਹਾਣੀਅਤੇਬੀਬੀਮੰਮਾਨੁਖਬਹਿਅਤੇਦਧਾਈਦੇਰੇ
 ਜੀ॥ ਅਤੇਸਦਾਇਕੇਜੇ। ਜੋਤੁਮੀਅਵੈਤੰਅਮੀਚਉਕ
 ਨਿਖਰੀਏ। ਕਹਾਣੀਸੁਣਿਕਹਿਖੁਸੀਊਈਆ। ਅਤੇਅੰ
 ਮੰਬੀਬੀਬਹੁਤਖੁਸੀਊਈ। ਜੋਬਬਹਿਲੈਗੁਇਆਮੀ
 ਤਿਸਦਾਮੁਖੰਡਨਾਨਿਅਪਣੇਤਬਿਭਹਿਓਸਾ। ਭਹਿ
 ਕਹਿਅਖਣਲਗੀਮੈਵਹਿਵਹਿਸਟੀ॥ ਤੇਰੇਮੁਖੰਯੋਜਿ
 ਸਮੇਨੁਨਾਨਕਦੀਦਧਾਈਦੀਖਬਹਿਅਨਿਦਿਤੀ। ਗਤੀ

ਸਿਤਾਕਬੀਲਾਵੇਦੀਆਂ ਅਤਾਤਿਤੀਆਂ ਅਤਿਗਾਵ ੨੬
 ਏਥੇ ਠੀਆ ਅਖਣ ਲਗੀ ਅਜੇ ਕੋਈ ਨਾਨਕ ਅਸਡੀ ਕੁ
 ਲਵਿਚਿ ਏਤੁ ਕੋਈ ਭਲਾ ਜੀਉ ਏ ਪਾਜਿ ਅਏ ॥ ਕਿਉ ਜੋ
 ਧਰਮੁ ਕੁਤਮਾਈ ਤੋਈ ॥ ਅਸਡੀ ਕੁਲ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੀ ਅ
 ਸਾ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਮਾਏ ਪੇਰਿ ਅਨੁਗਮਾਇ ਗਤ ਬੀਬੀ ਦਾ
 ਧਿਉ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਭਿਗਈ ਮਾਏ ਸੀ ਨਾਨਕ ਦੇ ਨਾਨਾ ਸੀ ॥ ਅ
 ਤੇ ਕਾਲ ਦੇ ਸਮੁ ਸਉ ਹਮੀ ॥ ਬੀਬੀ ਉਨਾ ਦੁਪਈ ਦਿਵਾਇ
 ਭੇਜੀ ॥ ਅਤੇ ਸਦਿ ਭੇਜੇ ਕੋਈ ਅਵੇ ਬਹੁਤਾ ਜੀ ਤੰਤਿ ਕੁ ਅ
 ਵੇ ॥ ਤੰਤਿ ਥੋ ਭਿਗਈ ਨਾਨੀ ਅਤੇ ਗਮਾਨਾ ਅਤੇ ਕਿਸਾਨਾ
 ਮਾਏ ਸੁਣਿ ਦਿਓ ਜੀ ਧੁਮੀ ਤੋ ਏਤ ਲਵੈ ਡੀ ਅਏ ॥ ਤਲ
 ਵੈ ਡੀ ਗਮਾ ਕਿਸਾਨਾ ਅਤੇ ਭਿਗਈ ॥ ਅਤੇ ਕਾਲ ਲਾਲੂ ਦੇ
 ਦੀ ਅੰਮ ਬੀਬੀ ਛਿਅ ਅਦਮੀ ਤਯਾ ਹੋਏ ॥ ਦੁਇ
 ਨ ਛਹਾ ਮੇਨਾਲਿ ਮੇਝੈ ਨ ਛਹਾ ਅਤੇ ਰਿਕਮ ਹਦਾ ਨ ਛਹਿ
 ਘਹਦਾ ਮੀਚ ਰਿਅਦਮੀ ਕਾਲੂ ਨਾਲਿ ਤੋਏ ॥ ਸਭੇ ਬਹਾ
 ਅਦਮੀ ਤੋਏ ॥ ਧਰਮ ਮੇਝੈ ਗਤ ਬਹੁਤ ਕੁਣ ਨਾਲਿ ਲੀਤ
 ॥ ਜਦਿ ਚਲਣ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗਇ ਬੁਲਾਹ ਪਾਸਿ ਦਿਦਾ ਤੋਦ
 ਣਗਏ ॥ ਗਇ ਅਗੇ ਜਾਇ ਕਾਲੂ ਬਜਾਓਇਆ ॥ ਗਇ
 ਪੁਛਿਅ ਕਿਉ ਕਾਲੂ ॥ ਕਾਲੂ ਕਹਿਅ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤੁਸਡੇ ਗੁ
 ਲਾਮ ਦੀ ਕਹਣੀ ਤੋਈ ॥ ਚਉਕ ਨਿਖਰ ਚਣ ਜਾ ਦੇ ਅਏ
 ਪਥੇ ਕੇਹਾ ਪਾਵੇ ਅਸੀਨੁ ਗਜਾਇ ਤੋਵੇ ॥ ਤੰਗਇ ਕਹਿਅ ਕਾ
 ਲੂ ਭਲਾ ਤੋਵੇ ॥ ਧਰਮ ਕਾਲੂ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਬਬਹਦਾ ਹੋਵੇ ॥

ਤਾਕਲੁਕ ਰਿਅਹਾਇ ਜੀਮੈ ਨੁ ਦਿਸਵ ਸੁਧਾ ਤਿਓ ਸਾਨਕ
 ਫੁਲੈ ਤੋਹ ਵਸਤੇ ਆਖਿ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥ ਓਹੁ ਅਗੇ
 ਸਾਧੂ ਤੈ ਮਤੁ ਕੋਈ ਬੋਲਾ ਦਿਗਾ ਨ ਕਰਹ ਦੋਵੈ ॥ ਨਾਹਾਇ ਜੀ
 ਏਤ ਤੈ ਮੇਰੀ ਮੁਹਾਦੈ ॥ ਅਤੇ ਹਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀ ਪਰ ਮੇਸਰ ਜਖ
 ਬਾਬੇ ਦੀ ਦਧਾਈ ਲੈ ਨ ਚਲੇ ॥

ਕੀਤੇ ਤੇ ॥ ਤੁਸੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਨਾਲਿ ਆਖੋ ॥ ਹਾਇ ਕਰਿ
 ਅਜਾਹਿ ਕਾਨੁ ਖੁਦਾਇ ਤੇਰੇ ਮਗ ਸਿਲਿਅਵੈ ॥ ਅਸੀ
 ਤੀਭਾਈ ॥ ਪਰ ਕਾਨੁ ਨਾਨਕ ਜੀ ਦਮੇਹਾ ਹੋ ਦਮ ਬਾਚੁ ਮੇ ॥

ਅਤੇ ਪੈਰੇ ਤੇ ਸਲਾਵੇ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਮਨੁ ਮੇਰੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ ॥
ਜਾਹਿ ਸਾਈ ਦੀ ਪਾਸਿ ॥ ਕਾਲੁ ਛਕੇ ਉਤੇ ਅਸ ਦਰ ॥
ਉਏ ਚਲਿਆ ॥ ਅਇਤ ਵਹ ਚਲਿ ਅਧੰਜ ਦੇ ਦਿਨ ਸੁ ॥
ਲਤਾ ਪਰ ਅਇ ਪਹੁਚੇ ॥ ਵੀਰ ਵਹ ਅਇ ਪਰ ਮਾਨਿ ॥
ਪਲਤੇ ਦੈ ਘਰਿ ਵਜੇ ॥ ਅਤੇ ਵਧਾਈ ਅਮਿਲਣ ਲਗੀ ॥
ਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਬਧਿ ਰਿਉਈ ॥ ਮਾਉ ਪਿਉ ਚਾਚਾ ॥
ਤੇ ਨਾਨਾ ਨੀ ॥ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਅਤੇ ਮਹਦਾ ਨਾਨਕ ਮੇਟਾ ਭੀ ਅਇ ॥
ਅਧੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਮੁਦ ਦੋਹੀ ਉਠਿ ਦਊ ਨਿਅਜਾ ਦੋ ॥
ਹੀ ਕਾਲੁ ਦੇ ਪੈਰੇ ਤੇ ਛਰਿ ਪਇਆ ॥ ਕਾਲੁ ਮਥਾ ਚੁਮਿਅ ॥
ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਧਿਉ ਜੀਗਇ ਜੀਤੀ ਤੇ ਤੇਜੇ ਸੇ ਨਾ ॥ ਤੰ ॥
ਕਾਲੁ ਕਰਿ ਅਪੁਤ ਭਲਾ ਯਾਦਿ ਦਿਵਾਇ ਓ ॥ ਗਇ ਤੇ ॥
ਰਾਮ ਥਾਚੁ ਮਨ ਅਧਿ ਅਸੀ ॥ ਪਹੁ ਅਸੀ ਨੁ ਦਿਸਹਿ ਗ ॥
ਇਸੀ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਗੁ ਨਾਨਕ ਬੀਬੀ ਅੰਮ ਦੇ ਪੈਰੇ ਤੇ ਛਰਿ ਪੇ ॥
ਇਆ ॥ ਮਾਉ ਮੁਹੁ ਚੁਮਿਅ ਗਲ ਨਾਲਿ ਲਾਇ ਓਸ ॥ ਤੰ ॥
ਫਿਰਿ ਗੁਗੁ ਨਾਨਕ ਚਾਚੇ ਕਾਲੁ ਦੇ ਪੈਰੇ ਤੇ ਛਰਿ ਪਇਆ ॥
ਲਾਲੁ ਗਲਿ ਵਿਚਿ ਲੀਤਾ ਸੁ ॥ ਅਤੇ ਅਧਿ ਓਸ ਪੁਤੁ ਤੁਰਿ ॥
ਅਸ ਡੇ ਕਲਾਇ ਥੇਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ ॥ ਅਤੇ ਅਗੇ ਦੀ ਪ ॥
ਰਮੇ ਸਗਾਏ ॥ ਪਹੁ ਏ ਥੇਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕੀਤੇ ॥ ਤੰ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁ ॥
ਨਾਨਕ ਰਮੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰੇ ਤੇ ਛਰਿ ਪਇਆ ॥ ਤੰ ॥ ਰਮੇ ਨਾਨਕ ॥
ਦੋ ਗਲ ਵਿਚਿ ਕਦੀ ਛਡੇ ਨਾਹੀ ॥ ਜੰਗਮ ਦੇ ਥੇਤਾ ਮੰਗ ॥
ਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ॥ ਨਾਨਕ ਭਿਗਈ ਰਮੇ ਨੁ ਅਧਿ ਅਕਦੀ ॥

ਆ

ਦੁਇਸੁਨੁ ਗਲਿ ਦਿਚੈ ਤਰਮੇ ਭਿਰਾਈ ਨੁ ਆਖਿ ਅ
 ਜਾਮੇ ਸਿਕਰੁ ਗੀਤੈ ਗੀਤਾ ਮੇਛ ਤਗਾ ਤਾ ਠਿਗਿ
 ਗਈ ਗਮੇ ਨੁ ਆਖਿ ਅਤੇ ਗੀ ਸਿਕਰੁ ਗੀ ਕਿਉ ਕਹਿ ਤੇ ਸੀ।
 ਮੈ ਵੀ ਯੁਧਈ ਯੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਵਹਿ ਕਹਿ ਸੁਟਗ
 ਤਾ ਮੇਰੀ ਸਿਕਰੁ ਗੀ ਤੇ ਸੀ। ਤਾ ਭਿਰਾਈ ਆਖਿ ਅਵਹਿ ਸ
 ਟ। ਗਮੇ ਆਖਿ ਅਕਈ ਲੈਣ ਵਲਾ ਭੀ ਤੇ ਵਨਾ। ਤਾ ਨਾਨ
 ਕੀ ਆਖਿ ਅਜਾਤਿ ਨੀਤੁ ਲਸਕੈ ਈ ਮੰਗਤੇ ਤੇ ਨੀਤਾ ਮਦਿ
 ਲਿਅਉ। ਤੁਲਸਗਈ ਮੰਗਤਿ ਅਨੁਸਦਿ ਨਾ। ਤਾ ਠਿਗਿ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਨਾਜੀ ਵੀ ਯੁਧਈ ਯੇ ਰੋਕ ਵਹੈ ਗੇ ਕੇਟ
 ਕੇ ਮੰਗਵਉਗੇ। ਗਮੇ ਆਖਿ ਅਬੇਟੀ ਜੇਤੁ ਅਖੇ ਸੋਕਰਾ
 ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਅਨਾਜੀ ਟਕੇ ਮੰਗਵਉ। ਤਾ ਗਮੇ ਕਿਸ
 ਨੇ ਪੁਤਨੁ ਆਖਿ ਅਪੁਤਵੀ ਯੁਧਈ ਯਾ ਦੇਟ ਕੇ ਲੈ ਅਉ
 ਗਭਿਰਾਈ ਆਖਿ ਅਪੁਤਦ ਸਰੁਪਈ ਯੇ ਮੇਰੇ ਭੀ ਲੈ ਜਾਹਿ
 ਗਕਿਸੇ ਨੇਧੰਗ ਯੁਧਈ ਯਾ ਅਪਣੇ ਪਾਏ। ਪੈਇਤੀ ਅੰਗੁ
 ਪਈ ਯਾ ਦੇਟ ਕੇ ਅਦੋ। ਵੀਯਦੇ ਗਮੇ ਨਾਨਕ ਵਹਿ ਸੁਟੇ। ਦ
 ਸਾ ਦੇ ਨਾਨੀ ਭਿਰਾਈ ਵਹਿ ਸੁਟੇ। ਧੰਜ ਦੇ ਮਾਮੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵਹਿ
 ਸੁਟੇ। **॥ ਸੰਸਤ ॥** ੧੫੪੪ ॥ ਮਿਤੀ ਮਾਘ ਸੁਦੀ ਸ
 ਤਮੀ ਭਲਾ ਦਿਨ ਦਿਚਾਹਿ ਕਹਿ ਸਤਮੀ ਵੀਰ ਵਹਿ ਸੁਲ
 ਤਾਨੁ ਪੁਰੋਚਲੇ। ਕਉਣ ਕਉਣ ਚਲੇ ਕਲੁ ਲਾਲੁ ਗਮਾ
 ਕਿਸਨਾ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤਾ ਜੈ ਗਮ ਤੋਰਨ ਫਹਰ ਚਾਕਰ
 ॥ ਅਗੋ ਨਿਧਾ ਬਾਮਣੁ ਜੈ ਗਮ ਮੁਲੇ ਚੋਣੈ ਦੇਧਹਿ ਭੇ

ਜਿਅਸੀ ਗਿਰਭੁ ਪਬ ਕੇਰੰਧ ਦੇ॥ ਧਧੰਗ ਧਧੰਦੇ ਦਧੰ
 ਤਗਰਿਤੰਧ ਵਸੀ॥ ਤਿਸਦ ਮੁਲਾ ਚੰਦ ਧਟ ਵਗੀਸੀ
 ਗਜਾਇ ਨਿਧੇ ਬਮਣ ਮੁਲੇ ਨੁਖ ਬਹਿਦਿ ਤੀਓ ਸਾਮਤ
 ਮੁਲਾ ਮੁਖੀ ਗੁਮੁਲੇ ਚੰਦੇ ਕਹਿ ਅਨਿਮ ਸਕਾਰ ਧਾਧਾ॥ ਅ
 ਉਰਿ ਬੋਝ ਅਇਉ॥ ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਅਮਤਤ ਜੀ ਮੁਲਤਾਨ
 ਪਰੋ ਅਇਆ ਤੰਗ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਧਾਧ ਕਿਉ ਕਹਿ ਅਦ
 ਟੁਟਿ ਅਭੈ॥ ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਅਮਤਤ ਜੀ ਮੈਨੁ ਭਈ ਯੇਜੈ
 ਰਾਮ ਅਤੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਭੇਜਿ ਅਤੰਗ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਅਕਿਸ
 ਵਸਤੇ॥ ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਅਮਤਤ ਜੀ ਤਲਵੰਡੀ ਓਕਾਲੁ
 ਵੇਦੀ ਜੈਗਮ ਦਾਸੁ ਗਾਇ ਅਭੈ॥ ਚਉਕਤ ਖਗਚ
 ਟਟੇ ਵਸਤੇ॥ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਅਮਤਤੇ ਮੁਲੇ ਨੁਖ ਬਹਿ
 ਕਹਿ ਅਭੈ॥ ਮੇਇ ਸਵਾਸਤੇ ਅਇਆ ਤੰਗ ਮੁਲੇ ਚੰ
 ਦੇ ਕਹਿ ਅਅਵਤਿ ਮੇਰੇ ਸਿਹਿ ਅਖੀਉ ਤੰਗ ਅਵ
 ਨਿ॥ ਅਇਤ ਵਾਹਦ ਸਮੀਨੁ ਪਯੋਗ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਜਾ
 ਇਵੜੇ॥ ਅਗੇ ਮੁਲੇ ਚੰਦੇ ਸਮਾਨ ਕਹਿ ਗਧਿ ਅਸੀ
 ਗਜਾਇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਲਤੇ ਆਪਣੇ ਤਬ ਚਉਕਤ
 ਖਗਚਿ ਆ॥ ਵਧਾਈ ਅਲੈ ਦੇ ਜੋ ਕੁਝ ਗੁਰੁ ਓਸ
 ਸੀ ਸੋਭਲੀ ਤਈ ਦੁੰਦਲੀ॥ ਤਾ ਕਲਵੇਦੀ ਕਹਿ ਅ
 ਪਰਮਾਨੰਦ ਨੁਭਈ ਯਾ ਜੀਤੁ ਸੀ ਸਾਮੀ ਗੋ॥ ਪਰ
 ਮਾਨੰਦ ਕਹਿ ਅਮਤਤ ਜੀ ਮੰਗ ਦੇਤੰ॥ ਪਰਮਾਨੰਦ
 ਸਿਅਣਸੀ॥ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮੁਲੇ ਚੰਦੇ ਨੁਇ ਕਤ ਬੇ

ਨਾਇਕੇ ਗਲ ਸਾਹੀ ਦੇ ਧੰਮਮ ਤਤਾ ਜੀ ਨੀ ਗਰਜੁ ਵ
 ਨਾਇਕੇ ਅਤੇ ਕੁਰੀਭੀ ਵਡੀ ਸੁਣੀ ਦੀ ਤੀ ਸਾਤ ਭੀ ਦੇ
 ਤੀ ਦੇ ਦੀ ਤਲ ਵਡੀ ਓਚ ਲਿਖ ਆਏ ਤੀਨਾ ਅਤੇ ਇ
 ਗਤੁ ਭੀ ਨਾਨਕੇ ਨੀ ਗਰਦੇ ਮਾਇਓ ਆਏ ਤੀਨਾ ਤੀ
 ਮੁਲੇ ਅਗੋਂ ਜਬਾਬ ਦਿਤਾ ਭਟੀ ਘਾਜੀ ਮੁਸੀਖਾ
 ਤਰਜ ਮਾਕਰੋ ਚਿਕੁ ਵਹਾ ਅਸੀਨ ਮੁਤਲ ਤਦੇ ਓ
 ਫੇਰਿਤ ਚਮਾਤ ਸੁਧਾਇ ਕੇਤੁ ਸੰਨ ਲਿਖਿ ਭੇਜਾ ਗਾ
 ਭਲੀ ਭੀ ਤਿਇ ਜਤਿ ਪਤਿਨ ਲਿਖਿ ਦਿਵਾ ਕੀਤੇ ਘ
 ਤੁਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਆਇ ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰ ਵਜੇ ਵਧਾਈ
 ਲਣ ਆਮਿਲੀ ਗਿਆਨ ਨਕੀ ਸਦਿ ਸਗੀ ਕਦੀ ਆਗਾ ਵ
 ਟਬਾਈ ਆ ਚਉ ਥੇ ਦਿਨ ਵਿਦਾ ਤੇ ਵਟਲ ਗੇ
 ਤੀ ਮਹਦਾਨੇ ਰੁਮੇਟੇ ਆਖਿ ਆਨਾਨਕ ਜੀ ਕੁਝੁ ਅ
 ਸੰਨ ਤੁਅਪਈ ਵਧਾਈ ਦੇਤੀ ਤੀ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਕਿ ਆਲੈ ਨਾਇ ਅਸੀ ਤੇਰੇ
 ਨਾਲਿ ਕੀਮਤੀ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੈਨੁ ਕਾਈ ਭ
 ਲੀ ਵਸਤੁ ਦੇਤੀ ਤੀ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਲੀ
 ਵਸਤੁ ਲੈਨੀ ਤੀ ਭਲੀ ਵਸਤੁ ਤੇ ਹਿਜਰੇ ਇਜਾਮ
 ਤੀ ਫਿਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਤੁ ਭਲੀ ਵਸਤੁ ਦੇ
 ਹਿਗਾ ਤੀ ਮੈ ਕਿਉ ਹਿਜਰੇ ਵਗਾ ਤੀ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਆਖਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਤੁਸੀ ਮਿਹਾਮੀ ਤੀ ਤੁਸੀ
 ਟਕੇ ਪੈਸੇ ਕਪੜੇ ਉਤੇ ਬਹੁਤੁ ਧੁਮੀ ਤੇ ਦੇਤੀ ਅਤੇ

ਅਮਲੀ ਗਲਿ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਤੀ ਮਹਦੇ ਨਕਹਿ ਅ
 ਨਾਨਕ ਜੀ ਜਾ ਕਾਣੀ ਭਲੀ ਦਸਤੁ ਤੂੰ ਜਾਣਹੈ ਸਾਈ
 ਅਮਲੁ ਦੇ ਪਿਸ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਲੁ ਤੇ ਨਤ
 ਹਦ ਭੁਟ ਦਿਤਾ ਏ ਤੁਅਮੀ ਨੁਲੈ ਸੀ ਦਾ ਅਭਾਤੇ
 ਮਹਦਾਨ ਉਠਿ ਖੜਕੇ ਏ ਇਆ ਖੜਕੇ ਏ ਇਕ ਰਿਤ ਜੀ
 ਮਕੀਤੀ ਤੀ ਠਿ ਗਿਗੁਰਨਾਨਕ ਗਲੇ ਚੋਲਾ ਲਾਹਿ
 ਕਹਿ ਮਹਦੇ ਦੇ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ਪਾਇਕ ਰਿਗੁਰਨਾ
 ਨਕ ਮਹਦੇ ਨੁ ਅਧਿਅਾ ਜੇ ਮਹਦਾਨ ਇਕ ਅਸ
 ਡਾਦਚ ਨਮੀਨਾ ਮਹਦੇ ਨੁ ਅਧਿਅਾ ਜੀ ਫੁਰਮਾਈ ਐ
 ਮਹਦਾਨ ਤੁਵੇਦੀ ਅਦਾ ਮਿਰਸੀ ਪੈ ਤਉ ਤੇਰ ਸਥ
 ਨਹੀ ਮੰਗਣਾ ਮਹਦੇ ਨਕਹਿ ਅਭੁਲਾ ਏ ਦੇ ਜੀ ਅਮਲ
 ਏਤੁ ਗਲ ਮੰਨੀ ਪਰਤੁ ਸੀ ਅਸਾਡੀ ਸਾਹਦਿ ਚਿਹਰੇ
 ਤੀ ਠਿ ਗਿਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁ ਦਿ ਮਹਦਾਨ ਕਰਤ
 ਰਸਭਨਾ ਦੀ ਸਾਹਦਿ ਚਿਹਰੇ ਗਾ ਤੀ ਠਿ ਰਿਸਭੇ ਪਰ
 ਨਾਦਿ ਦਾ ਏ ਏ ਮਿਲਿ ਗਿਲਿ ਸੁਖ ਸੀ ਦਿ ਨਾਲਿ ਗ
 ਏ ਤੀ ਭੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਾਲੀ ਓਤਾ ਜੇ ਕਦੀ ਮਸੀ
 ਜੇ ਕਦੀ ਅਵੇਤੀ ਖਾਲੀ ਰਿਸੇ ਨੁ ਛਡੇ ਨਹੀ ਲੋਕ
 ਦਿ ਚਿਗਲ ਪਈ ਅਓਦ ਨਿਜਾਨਾਨਕ ਅਜਕ ਲਿ
 ਨਸਦਾ ਏ ਅਇਨਾਨਕੀ ਅਤੇ ਜੇਰ ਮਨੁ ਲੋਕ ਸਾਦ
 ਨਾਨਾਨਕੀ ਜੇਰ ਮਨੁ ਅਥੇ ਦੇ ਖੇਲੇ ਕੀ ਦੇ ਅਥੇ ਰਸ
 ਦਾ ਏ ਦੇ ਜੇਰ ਮਨੁ ਅੰਦਰਿ ਗਾਨਤੀ ਖਾਏ ਪਰਬਾਤਿ

ਸਤੁ ਨਾਨਕ ਛਾਇ ਵਿਧਿ ਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅਤੁ ਜੈ
 ਗੁਰਮੁਖੀ ਜੀਤੀ ਹਿਸਾਬ ਸਿਰਧਰੀ ਦਿਵਈ ਆਜੀ
 ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ਤੇ ਪੈਨਾ ਜੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਦਿਨ ਬਾਬਾ ਸਿ
 ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਨਾਨਕ ਬਸੰਤ ਮਤਿ ਮੈਦੀ ਨਾਨਕ ਕਰਤ
 ਭੀ ਜੈ ਨਾਨਕ ਬਹਿਸਾ ਬਲੈ ਤਾਰਲਾ ਤੇਵੀ ਤੀਨ ਬਾਬ
 ਦਓਲਤੁ ਖੰਭਾ ਰਿਓ ਆ ਜੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਦਿਅ ਪਦੇ ਸਾ
 ਲੈ ਮੈਦੀ ਕਉ ਜੈ ਗੁਰਮੁਖੀ ਪੇਬਾ ਮਨੁ ਭੇਜਿ ਕਹਿ ਸ
 ਦਾਇਲੀ ਤਾਵਹੀ ਲੈ ਆਉ ਹਿਸਾਬ ਦੇਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਕ ਖੁਸੀ ਤੇ ਦਿਕਹਿ ਵਹੀ ਲੈ ਕਹਿ ਚਲਿ ਆ ਨਾਨਕ ਬ
 ਨੁ ਅਗੈ ਲੋਕ ਕੀਨ ਭਰੇ ਸੇ ਜੈ ਨਾਨਕ ਬਸੰਤ ਮਤਿ ਮੈ
 ਦੀ ਨਾਨਕ ਬਰੇ ਪੈ ਸੇ ਲੁਟਾਵਤਾ ਜੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਹੀ ਲੈ
 ਕਹਿ ਆਇਆ ਆਇਸਾ ਲਾਮ ਨਾਨਕ ਬਨੁ ਕੀਤੈ ਸਾ ਨਾ
 ਬਾਬ ਕਹਿ ਆਤੇ ਗਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤੀ ਛਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਮੇ ਗਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਜੈ ਗੁਰਮੁ
 ਨਾਨਕ ਬਕਹਿ ਆ ਜੈ ਗੁਰਮੁ ਮੈ ਤੇ ਕਛਨ ਸਮਝਿ ਆ ਮੈਦੀ
 ਨੇ ਕਿਆ ਕਹਿ ਆ ਛਿ ਜੈ ਗੁਰਮੁ ਫਰਮੀ ਦਿਚਿ ਨਾ
 ਬਾਬ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਤੀ ਤਮ ਕਰਤੇ ਤੇ ਜੈ ਬੇਚਨ ਬੇਚਨ
 ਨਾ ਬੇਸਬਾਹ ਬੇਨਮਨਾ ਉਸ ਸਿਫ ਤਿਕੀ ਜੈ ਬਾਤੈ
 ਤਿਸ ਕਾ ਮੈ ਬੀਦਾ ਤੀ ਨਾਨਕ ਬਹਿਸਾ ਨਾਨਕ ਬਕਹਿ ਆ
 ਗਨਾਨਕ ਬਿਅਹਿ ਆ ਹੈ ਜੈ ਗੁਰਮੁ ਕਹਿ ਆ ਜੀਨਾ ਹੀ
 ਬਿਅਹਿ ਆ ਨਾਨਕ ਬਕਹਿ ਆ ਮੈ ਸਮਝਿ ਆ ਜੈ ਬਿ

ਆਹੀਐਗਤਉਐਸੀਬਤਸਮਝੈ ॥ ਨਾਨਕਾਖ ३੦
 ਕਹਿਅਨਾਨਕਮੇਸਾਇਆਹੈਜੋਮੇਰੇਧੇਸੇਲੁਟਵਤਹੈ
 ॥ ਤੁਝਦੇਸਮਦਉਲਤਿਥਾਨਦਾ ॥ ਤਾਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਬੋਲਿਅਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਹਿਸਾਬਲੀਜੀਐ ॥
 ਜੋਕੁਛਨਬਾਬਕਾਨਿਕਲੇਸੈਅਬਹੀਅਦਾਕਹਿ
 ਲੀਜੀਐ ॥ ਅਗੁਜੇਠਕੀਰਕਾਕੁਛਨਿਕਲੇਤਉਥੁ
 ਸੀਅਵੈਤੋਦੀਜੀਐ ॥ ਨਾਹੀਤੋਵਿਦਾਦੀਜੀਐ ॥
 ਨਬਾਬਕਹਿਅਜੈਗਮਮੈਦੀਕਿਸਦੁਜਾਬੋਲਤਾ
 ਹੈ ॥ ਜੈਗਮਕਹਿਅਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਮੈਦੀਸਚਹੈ
 ॥ ਮੈਦੀਬਤਾਵੈਦਨਾਹੀ ॥ ਤਉਨਬਾਬਕਹਿਅਬੁਲ
 ਵਹੁਜੀਜਾਦੋਗਟਿਨਵੀਸਿੰਦੇਕੀ ॥ ਜਾਦੋਗਟਿਨਵੀ
 ਸਿੰਦੇਅਇਸਲਾਮੁਕੀਤੀ ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਅਗੇਜਾਦੋ
 ਨਾਨਕਪਾਸਤੇਖੁਬਹਉਸਹਿਸਾਬਲੀਜੈ ॥ ਭਲਾਨਬ
 ਬਸਲਾਮਤਿ ॥ ਲਗੇਹਿਸਾਬਕਹਨਿ ॥ ਪੰਜਗਤੀਅ
 ਤੇਪੰਜਦਿਨਹਿਸਾਬਭੋਆ ॥ ਜਾਦੋਨਵੀਸਿੰਦੇਬਹੁ
 ਤੁਅਤਾਵਣੀਆਪਾਈਆ ॥ ਪਰਪਰਮੇਸਰਨਾਲਿਅ
 ਤੇਸਚੁਨਾਲਿਕਿਮੇਦਾਕੁਛਚਲਦਾਨਾਹੀ ॥ ਤੈਮੈਇ
 ਕੀਸਹੁਪਈਯੇਨਾਨਕਦੇਬਾਪਾਬਾਕੀਨਿਕਲੇ ॥ ਨ
 ਬਾਬਕਹਿਅਕਿਉਜੈਗਮਹਿਸਾਬੁਭੁਆ ॥ ਜੈਗਮ
 ਕਹਿਅਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਭੁਆ ॥ ਨਬਾਬਕਹਿਅ
 ਕਿਅਹੁਆ ॥ ਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਜਾਦੋਕਉਬੁਲਾਈ

ਮੇ॥ ਜਾਂ ਇਸੁ ਸਰਕੀਤਾ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿਤਾ॥
ਜਾਂਦੀ ਸਿਸਾਬ ਲੀਆ॥ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਲੀਆ॥

ਕਿ ਅਹੁਆ ਜਾਂਦੀ ਕਹਿਤਾ॥ ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਤੀ॥
ਨਮਉ ਇਕੀ ਸਰਪਈਯੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਜਾਨਉ ਠੇਠੈ ਨਿ॥
ਨਬਾਬ ਕਹਿਤਾ ਅਹੁਆ ਯਾਉ ਸਕੇ॥ ਜਾਂਦੀ ਕਹਿ॥
ਆਨਾ ਕੇ ਦੇਵੇ ਰਹੇ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿਤਾ ਅਹੁਆ ਲੋਕ ਕੇ॥
ਤਤੇਠੈ ਨਿਜੈ ਯੇ ਸੇਲੁ ਟਾਵਤਾ॥ ਜੈਗਮ ਅਹੁਆ ਕੀਤੀ॥
ਨਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਲੋਗ ਦੁਸਮਾਨੀ ਬਹੁਤ ਕਰਤੇਠੈ ਨਿ॥
ਨਬਾਬ ਕਹਿਤਾ ਭਵਾਨੀ ਦਾਸ ਖਜਾਨਾ ਕੀ ਕਉ ਬਲਉ॥ ਭ॥
ਵਾਨੀ ਦਾਸ ਖਜਾਨਾ ਕੀ ਆਇਆ॥ ਨਬਾਬ ਕਹਿਤਾ ਭ॥
ਵਾਨੀ ਦਾਸ ਜੋ ਕੁਛ ਨਾਨਕ ਕੇ ਯੇ ਸੇ ਅਵਤੈਠੈ ਨਿਸੈ ਆ॥
ਦਾਕਹਿ ਅਬਹੀਸ ਅਹੁਤੀ ਨਿਜਾ ਰੁਪਈਯਾ ਅਉਰੁ॥
ਦੇਹੁ॥ ਭਵਾਨੀ ਦਾਸ ਕਹਿਤਾ ਅਬਹੁਤ ਬੁਧ ਨਬਾਬ ਸਲਾ॥
ਮਤਿ॥ ਭਵਾਨੀ ਦਾਸ ਤੈਸੈ ਇਕੀ ਸਇਕ ਦਿਤੇ॥ ਅਤੇ ਤੈ॥
ਭਜਾ ਰਹਿਦਿਤੇ॥ ਤੇਗੁਗਨਾਨਕ ਲੇਕਹਿ ਬੈਲੀਆ ਘਰਿ॥
ਆਇਆ॥ ਅਨਿਕੁ ਝੰਬੇ ਤੇ ਇਲੈ ਪਏ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ॥
ਭੈਣ ਪਾਸਿ ਰਥੇ॥ ਜੈਗਮ ਬਹੁਤ ਬੁਧੀ ਤੇਇਆ॥ ਜੈਗ॥
ਮਕਹਿ ਅਸੁਇ ਪਰਮੇ ਸਰਦੀਧਿ ਆਗੀ ਮੈ ਅਜ ਤੈਗ॥
ਨਤਾ॥ ਮੈ ਜਾਣਤਾ ਤੈਗ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੇਲੁ ਟਾਵਤਾ॥ ਅਤੇ ਜੈ॥
ਹਿਸਾਬ ਰਹਿਤਾ ਤੈਗ ਬੰਦਾ ਪਾਉਦਾ॥ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿਤਾ ਜੀ॥
ਕਿ ਅਸੁ ਦਾਧਾ ਨਿਕਲਿਆ॥ ਜੈਗਮ ਕਹਿਤਾ ਅਤੇ ਮੈ॥

ਇਕ ਸਿਰੁਪਈ ਯੇਵਧਾ ਨਿਕਲੇ ਖਾਇ ਆਪੀ ਦਿ ਆਲੁਟ ਵ
ਦਿ ਆਗਾ ਤੈਨਾ ਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਇਸ ਕੋ ਨਹਾਇ ਬੁਲਾਹ ਵਰ

ਸਾਣਤਿ ਤਨਾ ਤੋਰੁ ਏਈ ਨਵਰਸਾ ਵੈਗਾ ਜੈਗਮ ਕਹਿ ਆਪ
ਗਮੇ ਸਹਦੀ ਧਿ ਆਗੀ ਕਿਤ ਨਹਾਇ ਬੁਲਾਹ ਵਰਸਾ ਏਹੈ ॥ ਇ
ਸਥੇ ਬਹੁਤੁ ਲੋਕ ਵਡੀ ਆਗਲਾ ਵਰਸਾ ਵਨਿਗੋ ॥ ਨਾਨਕੀ ਬ
ਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੋਈ ਜੈਗਮ ਦੇ ਆਖਣਿ ਨਾਲਿ ॥ ੬ ॥ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥

॥ ਸੰਮਤ ੧੫੪੫ ॥ ॥ ਮਿਤੀ ੭ ਜੁਲਾਈ ਸਾ ੭

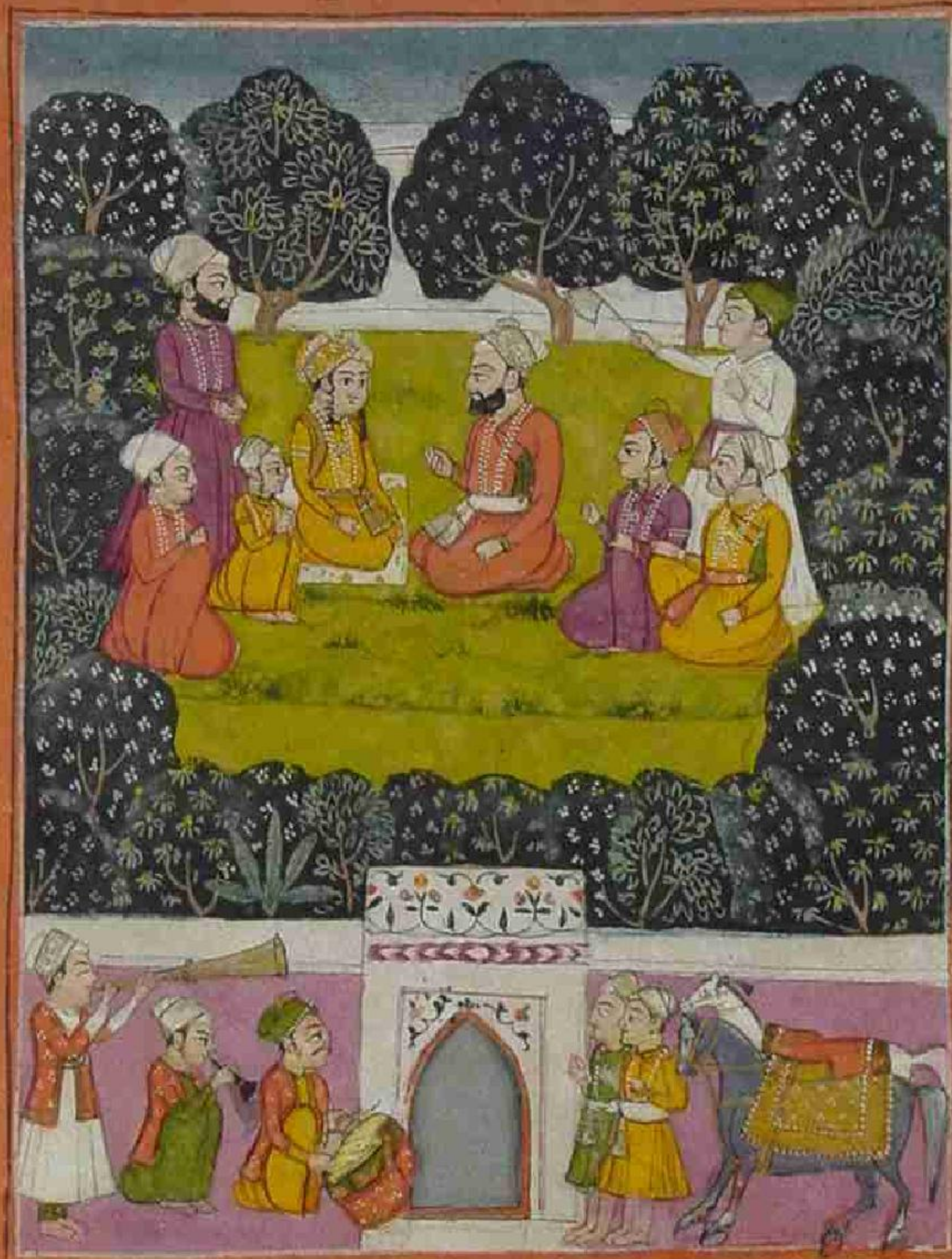
ਲਿਖਿ ਆਭਾਵੈ ਸੁਦੀ ਸਤਮੀ ॥ ੭ ॥ ਸਤਮੀ ਦਸਾ
੭ ਲਿਖਿ ਆਭਾਇ ਆਨਾ ਨਕੀ ਨਿਘਰਿ ਵਧਾਈ ਕੀਤੀ ॥
ਅਤੇ ਨਿਧੇ ਬਾਸਣ ਦੇਹ ਬਿਰੁਗੁ ਨਾਲਿ ਛਿੜਕਿ ਕਹਿ ਆ
ਤੇ ਪਤਸੇ ਅਤੇ ਲਾਇ ਚੀਦਣੇ ॥ ਅਤੇ ਪੰਜ ਰੁਪਈ ਯੇਤ
ਲਵੰਡੀ ਕਾਲੁ ਦੇ ਘਰਿ ਭੇਜਿ ਦਿਤੇ ॥ ਕਾਲੁ ਦੇ ਦੀਦੈ ਘਰਿ
ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਲਗੇ ਗਵਣਾ ॥ ਕਾਲੁ ਅਪਣੇ ਸਾਹੁ ਰੇ ਮਾਏ ਭੇ
ਜਿ ਦਿਤਾ ਅਦਮੀ ॥ ਏਥੇ ਵਧਾਈ ਤੋਈ ॥ ਲਗੇ ਭਾਜੀ ਅੰ
ਵੰਡਣਿ ॥ ਤੋਰੁ ਸਮਾਨ ਲਗੇ ਕਹਨਿ ॥ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਜਪ
ਗਾ ॥ ਗਾਇ ਬੁਲਾਹ ਪਾਸਿ ਕਾਲੁ ਗਾਇ ਆਗਾ ॥ ਗਾਇ ਕਹਿ ਅਕ
ਲੁ ਕੇਹੀ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਨਾ ਨਕਤੁ ਸਾਡੇ ਗੁਲਾਮ ਦਾਸਾ ੭
ਲਿਖਿ ਆਭਾਇ ਆਹੈ ॥ ਗਾਇ ਬੁਲਾਹ ਕਹਿ ਆਜੈ ਕਾਲੁ
ਨਾਨਕ ਨਵਤਿ ਅਸਾਡਾ ਗੁਲਾਮ ਨਾ ਆਖੇ ॥ ਛਿਰਿ ਅਸੀ
ਗਿੱਜ ਤੋਵੇਗੋ ॥ ਕਾਲੁ ਕਹਿ ਆਜੀ ਭੁਲਾ ਅਸੀ ਨੂਤਾ ਅਦਬ

ਲੰਗੀਦੀਏਨਾਭਲਕਭੁੱਗਲੀਬੰਨੀਆਨਪੀਅਦ
ਬਦੀਆਭਲਕਭੁੱਗਲੀਬੰਨੀਆਨਪੀਅਦ

ਕਾਨੁਖਦਾਇਬਖਸੇਗਾਸਾਏਉਪਹਿਚਲੇਕਉਦੁਕ
ਉਦਾਕਾਨੁਲਾਨੁਪਰਮੰਗਮੁਲਾਨੁਦਾਪੁਤੁਨੰਦਲਾਲ
ਗਾਇਦੁਮੈਦਫਿਰੰਦਾਜਗਤਗਇਲਾਲਚੰਦਾਜਗੁ
ਸੀਤਲੁਜਟਮਲੁਜਿਤਨੇਦੇਦੀਅਯੋਸਭੇਤਈਘਾ
ਕੁਏਇਹੋਜਾਭਾਦੀਦੀਸੰਗਰੀਦਚੜੀਤੰਸਤਦਿਨਗੁ
ਜਹੇਤੰਤਲਵਡੀਓਚਲੇਮਾਇਓਨਾਨਗਮਾਆਇ
ਅਮਾਮਾਰਿਸਨਾਆਇਅਓਰਉਨ੍ਹਦੇਦੁਇਸਹੀਕਅ
ਏਆਇਮੁਲਤਾਨਪੁਰਿਧੁਚੇਅਇਕਰਿਧਰਮਾ
ਨੰਦਅਤੇਜੈਗਮਪਲਤੇਦੈਘਰਿਅਇਅਹੰਭਕੀਤਾ
ਪੰਜਦਿਨਸਾਏਦਿਚਿਹੇਤੰਮੁਲਤਾਨਪੁਰੰਚਲੇਜਾ
ਇਬਾਈਓਦੇਸਾਏਉਪਹਿਖਲੇਓਏਜਾਇਬਾਗਦਿ
ਉਤਗੋਪਰਮੰਨੰਦਪਲਤੇਜੈਗਮਦੇਪਿਉਨਿਯੇਬਾਮ
ਦੁਨਭੇਜਿਆਜਾਇਮੁਲੇਚੰਦੇਨੁਖਬਹਿਕਹਿਜੰਦੇ
ਦੀਅਦੀਜੰਦੁਆਈਓਤੁਸੰਨੁਮਲੁਮਓਦੈ॥
ਮੁਲੇਚੰਦੇਨੋਨਿਯੇਬਾਮਦੁਜਾਇਖਬਹਿਕੀਤੀ॥
ਅਸੀਗਬਾਦਜਾਇਕੀਤੰਸਾਅਖਿਓਸੁਜੰਮਾਨ
ਸੁਖੀਗੁਮੁਲੇਕਹਿਅਪਾਧਾਨਿਮਸਕਗਾਨਿਯੇਕ
ਹਿਅਜਿਜਮਾਨੂੰਦੀਅਦੀਜੰਦੁਬਾਹਿਅਇ
ਉਤਗੀਓਤੁਸੰਨੁਖਬਹਿਕਹਨਕੰਭਈਯੇਪਰਮਾ

ਨਹਿ ਭੇਜਿ ਅਸੀਂ ਪਾਨਾਹਿ ਮੁਲਾਹਿ ਦੁਖ ਬਖਸਿਕ ਰਿਹਾ
 ਦੁਖ ਮੁਲੇਕ ਰਿਹਾ ਖੁਲਾਹਿ ਦੇਖੀ ॥ ਨਿਯੋਜਾਇ ਬਖਸਿ
 ਰਿਹਾ ਤੇਰਾ ਮੁਲੇਕ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਤਿਹ ਉਤ ਟੀਕਾ ਲਿ

ਬਾਬੇਰੀ ਜੀ ਦੁਬਗ ਵਿਚਿ ਆਇਲ ਸੀ ॥

ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਜਿਤੇ ਰਾਏ ਪਾਸਿ ਰਾਇ ਬਜਾਤੇ ਇਉਂ
 ਚਉਪਗੀ ਜੀਵੇ ਦੀ ਆਦੀ ਜੰਦ ਆਈਏ ॥ ਹਿਤੇ ਰਾਏ
 ਦੇ ਆਖਿ ਆਪਤੁ ਜਿਤਿ ਆਮੁਲੇ ਨਾਲਿ ਜਾਹਿ ਜੋਕ

ਭੁਲਾ ਅਖੈ ਸੋ ਸਰਬਰਾਹੁ ਰਿਦੇਹਿ ॥ ਜੋ ਕੁਝ ਭਾਗ
 ਕਾਜ ਅਵਸਰ ਸਰਬਰਾਹੁ ਰਿਦੇਹਿ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣੀ
 ਨਲੇਰੇ ਵੇਸੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਭੁਲਾ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ
 ਲਿਉ ਵਾਹੁ ਭਲਾ ਚਉਧਰੀ ਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ਹੁਕਮੁ ਜੋ ਮੇਰੇ

ਮੁਲੇ ਦੇ ਘਰ ਬਾਬੇ ਦੀ ਜੰਦਗੀ ॥

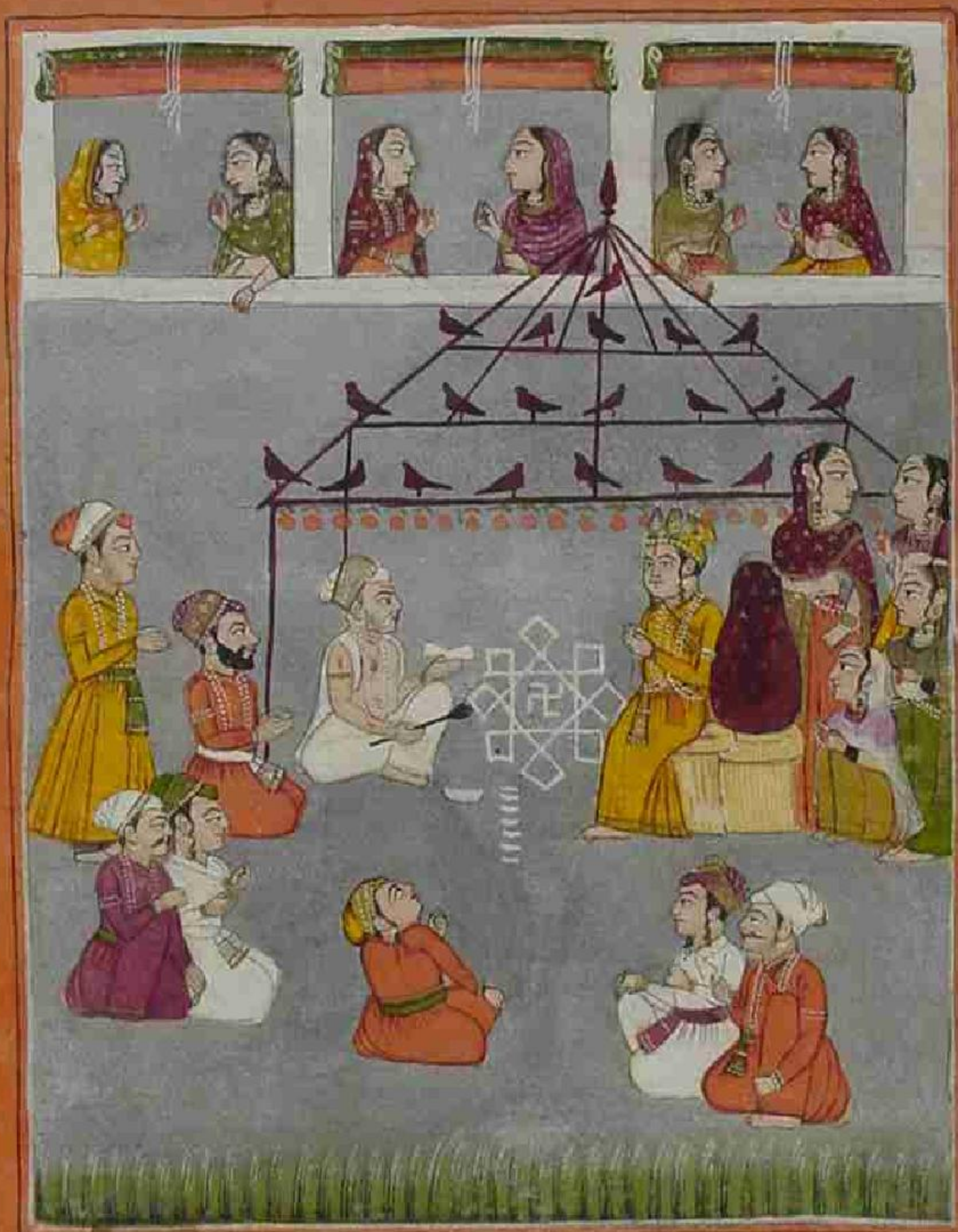
ਸੀਧੀ ਤੋਂ ਮੁਲਾ ਭਲੇ ਲੋਕ ਤੋਂ ਚੁਕੇ ਨੀਕੁ ਸਰਮਤ
 ਲੋਚੇ ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਬਾਨੁ ਖੇਰੇ ॥ ਅਸਾਡਾ ਆਖਦਾ ਏਹੋ
 ਹੀ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਸਾਡਾ ਸੀਧੀ ਕਾਲ ਦੇ ਦੀਰੀ ਆਦਾਪ

ਟਵਾਗੈ ਪਰਬੁ ਬਲੈ ॥ ਅਤੇ ਤੁੰਭੀ ਜੀਭ ਦਾ ਕਰ
 ਨੈ ॥ ਪਰਗਦਿ ਚਿਭਲੇ ਆਦਮੀ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ਅਤੇ ਜੈ
 ਰਾਮ ਆਖੀ ਦੇ ਤੈਨਾ ॥ ਪਰਗੀ ਆਖਈ ਧਿਰੈ ਅਦ ਬਰੀ
 ਕਰਣਾ ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਚਉ ਪਰੀ ਜੀ ਤੁਮੀ ਅ
 ਸਾਡੇ ਪਾਤ ਪੁਸਟ ਤੈ ॥ ਅਸੀਨੁ ਤੁਮਾਡੀ ਓਟ ਤੈ ॥
 ਅਕੈ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਓਟ ਤੈ ॥ ਭਲਾ ਮੁਲਾਜਾਹਿ ਅ
 ਗਲੈ ॥ ਮੁਲੇ ਪੰਚ ਜੋ ਨਿਕਰਿ ਭਲੀ ਬਟੇ ॥ ਨੀ
 ਭੇਜੀ ॥ ਨਾਲਿ ਜਿਤਾ ਰੰਧਾਵਸੀ ॥ ਭਲਾ ਆਦਰੁ ਭਾ
 ਉਲੀਤਾ ॥ ਗਤੀ ਜਦ ਚ ਨੀ ਭਲੇ ਬਾਜੇ ਨਾਲਿ ॥ ਅ
 ਦ ਰਿਜੰਜਾਇ ਵਨੀ ਆ ਆਦਰੁ ਭਾਉ ਭਲਲੀ ਤਾ ॥
 ਸਵਾਪਰਗਤਿ ਗਈ ਤਾਲਾਵਾ ਤੈ ਆ ॥ ੭ ॥

॥ ॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਵਤੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥

॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਏ ॥ ਜੋ ਮੈ ਤੁਸੰਧ
 ਸਿ ਆਖਦਾ ॥ ਸੈ ਮੈ ਆਪਣੇ ਆਖੀ ॥ ਜਗਦੀ ਆ
 ਗਲਾ ਆਖਦਾ ॥ ਮੈ ਸੁਣੀ ਆਗਲਾ ਨਾਹੀ ਆਖ
 ਦਾ ॥ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬਾਜੀ ਆਗਲਾ ਮੁਟਿਕ ਰਿਬਿਗ
 ਸਦੈ ॥ ਬਾਜੀ ਆਗਲਾ ਮੁਟਿਕ ਰਿਗਦਿ ਚਿ
 ਬੈ ॥ ਗਗਕਰਦਾ ॥ ਜਲਾਵਾਲੀ ਤੀ ਆ ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਜੋ ਗੁਣਾ ਬਰਚ ਆ ॥ ਸੈ ਬਾਲੇ ਪਾਸਿ ਆ ॥

ਸ
 ਬਾਣੇਨੁਗੁਨਾਨਕਅਧਿਆਬਾਲਤੁਮੇਰੇਪਾਤੀਰ
 ਹੁਆਬਾਣੇਕਹਿਅਭਲਜੀਹਉਪਾਸਿਤੀਹੁਆਭਲ
 ਹਸਹਿਅਭੈਦਿਨਜੰਦਗੀਚਉਬੇਦਿਨਦਿਦਾ
 ਬਾਬਾਜੀਖਾਰੇਬੈਠਲਾਵੀਲੀਤੀਅੰਗ॥

ਤੇਈਛੋਲੀਲੈਕਹਿਮੁਲਤਾਨਪੁਰਅਏ॥ਕਾਲੁ
 ਲਾਲੁਅਥੇਜੋਨੀਗਰਵਤੁਟੀਘਰਿਅਪਣੇਚਲ
 ਦਿ॥ਅਤੇਗੁਨਾਨਕਅਥੇਮੈਇਬੈਠੀਹਤਦਾਤੰ॥

ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਤੇ ਜੋ ਮਾਧੋਇ ਬੇਈਗੁਨਿ ਕਿਉ ਜੋ
ਮੋਦੀ ਬਾਨੇ ਦਰ ਮਭੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕਾ ਲੁਕ ਰਿਅ ਨਾਨਕੀ

ਪੁਤ ਤੇਗੀ ਮਊਉ ਡੀਕ ਵਾਇ ਬੈਠੀ ਹੈ ॥ ਉਸ ਦੀ ਭੀ ਸੁ
ਖ ਮੁਹਾ ਦਾ ਹੈ ਨਾ ॥ ਏਹੁ ਏਗ ਜਾਤ ਦਾ ਸੀ ਜੋ ਪਿਛੇ ਮੁਲ ਅ
ਇਆ ॥ ਮੁਲੇ ਸੁਇਕ ਰਿਅ ਥਿਅ ਕੁਤੀ ਗਭਰੂ ਇ
ਬੇਈਗੁਨਿ ਤਲਵੰਡੀ ਨਾਭੇ ਜੋ ॥ ਏਹੁ ਏਗ ਜਾਤ ਕਿਤ ਨੇ
ਦਿਨ ਏਇਆ ਤਾ ਪਰ ਮਾਨ ਦਰ ਰਿਅ ਮੁਲ ਚੰਦੁ ਪੁ
ਇ ਪਤਲੀ ਵਗੀ ਜਾਏ ॥ ਫਿਰਿ ਇ ਬੇਈਗੁਨਿ ਗੋ ॥ ਨ
ਨਕ ਤਾਨ ਬਾਬ ਦਾ ਮੋਦੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਤਾਇ ਬੇਈਗੁਨ ਏਹੈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਏਹੁ ਜਿਤ ਨੀ ਜੰਦ ਅਈ
ਸੀ ਸਭਾ ਤਲਵੰਡੀ ਗਈ ॥ ਬਾਲੇ ਆਥਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਪਉ
ਮੋਦੀ ਬਾਨੇ ਰਿਅ ॥ ਮੈਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਥਿ ਆਦੇ ਖੁਰਾ
ਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਆਵਦਿ ਆਤੰਤੀ ਤੁੰਕ ਮਚਲਾਉ ॥ ਮੈ
ਆਥਿ ਆਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤਾ ਜਟੁ ॥ ਮੈ ਬੋ ਕਿ ਬੇ
ਕੰ ਮਚਲਦਾ ਹੈ ॥ ਤਾ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਥਿ ਆਭਾਈ
ਬਾਲਾ ਜੀ ਕੰ ਮਕਰ ਤਾਰ ਚਲਾਏ ਗਾਤੁ ਸੀ ਵਿਚਿ ਬਜੇ ਹਤੀ ॥
॥ ਹਿਰਿ ਮਹੀਨੇ ਨੁ ਅਸੀ ਜਹੁ ਰਿਅ ਵੀਏ ਗੇ ॥ ਪੁਇਤੁ
ਸੀ ਕੰ ਮਚਲਾਵੀ ॥ ਸਭੇ ਤਲਵੰਡੀ ਨਗਏ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓ
ਬੇਦੀ ਬਾਬ ਰਿਮੈਨੁ ਕਾਈ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਓ ਬੋ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤੋ
ਇਵਰਤੀ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੁਲਾ
ਤਾਨ ਪੁਰ ਆਇਆ ॥ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਨੁ ਮੁਲਾ ਪਿਉ

ਧੇਰੇ ਘਾਹਿਲੇ ਆਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰਿ ਮੰਦੀ ਧੰਨੇ
 ਆਇ ਬੈਠਾ ਲਗ ਕੇ ਸਚ ਲਾਵਣਾ ਅਗੇ ਕਲੁ ਕਿਓ
 ਆਤਾ ਜਿਉ ਤੇ ਮੁਲਾ ਮਾਲਿ ਆਤਾ ਜਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚ
 ਲੀ ਅਤੀ ਸੋ ਜਾਂਚ ਲੀ ਜਾਵੈ ਅਤੇ ਮੁਲੇ ਨੁਪੀ ਆਖੇ ਤਉ
 ਮੇਨੁ ਵਿਖੇ ਦਿਤ ਲੋਕ ਨੁਪਦਾਇ ਦਾਏ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਪੀ
 ਜ ਕਈ ਨਹੀ ਮੁਲ ਜੈਗ ਮਥੇ ਅਵੈ ਆਇ ਕਰਿ ਖਓ ਭੁਕ
 ਗੇ ਅਤੇ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਮੇਨੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਪੀ ਅਨੁਪਾਇ ਬੋਲਿ ਆ
 ਤੇ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਨੁਪਦਾ ਆਖੇ ਅਵੈ ਤੁਰਿ ਖੋਧੈ ਦੇਤੋਇ ਆਏ ਮੇ
 ਰੀ ਜਿੰਦ ਨੁਲਿਖਿ ਆਲਪਾ ਅਧੀ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ
 ਬੈਠੇ ਨਹੀ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਦਾਨੁ ਮੁਲ ਖਣੀ ਆਤਾ ਗੁਰੂ
 ਦੇ ਦਾਸ ਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਮਦੀ ਦੀ ਅਧੀ ਨਿਤਾ ਪਰਤ ਖ
 ਓਰੁ ਕਹਨਿ ਮਧੀ ਨੇ ਦੇ ਮਧੀ ਨੇ ਆਇ ਹਿਕਣਾ ਟੁਮਿਕ
 ਹਿਜਾਵੈ ਅਤੇ ਚੰਦੋਗਟੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮੁਦਾਨੁ ਆਤਾ
 ਚੰਦੋਗਟੀ ਆਈ ਪੀ ਪਾਸਿ ਪੀ ਮਾਉ ਅਗੇ ਹੋਨੀ ਚੰਦੋ
 ਨਾਨਕੀ ਨੁਪਦਾ ਆਇ ਕੇ ਲਗੀ ਲੜਨਿ ਕਿਉ ਤੁਸੀ ਏਤੀ ਜੇਹੀ
 ਹੁਕਮ ਤਿਲ ਗੇ ਕਹਣਾ ਜੋ ਪਰਈ ਪੀ ਆਲ ਗੇ ਗਾਲਣਿ
 ਤੁਸੀ ਨੁਪਰ ਮੇ ਸਹਦਾ ਭਉ ਨਹੀ ਨਾ ਤੁਰਿ ਭਉ ਨੁਪੀ ਤੇ ਸ
 ਮਛਾਵ ਦੀ ਨਾ ਤੁਰਿ ਭਗਤੀ ਦੀ ਖਬਰਿ ਲੈ ਦੀਐ ਨਾ ਭ
 ਟਵਈ ਆਸ ਲੇਨੁ ਸਮਛਾਵ ਦਾਏ ਤੁਸੀ ਤੇ ਜੀ ਵਿਚਿ
 ਕਿਓ ਆਈ ਤੇ ਸੋ ਤੁਸੀ ਆਖੀ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਸੁ
 ਟਿਸੀ ਸੀ ਭਿਰਉ ਨੁਪੀ ਮੇ ਸਮਛਾਵ ਸੋ ਕਿਓ ਆਸ ਮਛਾ

ਵਾਗਿਰਾਉ ਮੇਰਾ ਚੰਗਾ ਨੀਜਾ ਰਨਾ ਨੀਜਾ ਅਗੀ ਨੀਕੀ ਕੀਟੀ
 ਬਰਕਤ ਮਨਾਹੀ ਕਰਦਾ ਮਾਏ ਦੁਦਾ ਨਾਨਕੀ ਨੀਕੀ ਬੇਨਾ ਕਰਦਾ
 ਤੈਗਾ ਅਧਾਣੀ ਕਮਾਟੀ ਵਿਚ ਕਟੀ ਭਾਵੇ ਸਕਰਾ ਤੁਸੀ
 ਉਲਾਭੇ ਤਾਏ ਵੇ ਜਾਤੇ ਗੀ ਧੀ ਭੁਖੀ ਨੀਗੀ ਹਰਦੀ ਤੇ ਵੇਤਾ
 ਤੁਸੀ ਉਲਾਭੇ ਦੇ ਦੇ ਬਣੇ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਭਲੇ ਖਾਏ ਪੀਵ
 ਦੇ ਅਗਲੇ ਨੁਖਾ ਅਗੁਰ ਕੀਤਾ ਤੁਸਾ ਡੀ ਧੁਮੀ ਅਸਾਡਾ ਤੇ
 ਮੁਹੁਮੁ ਅਚ ਨਾਹੀ ਦੇ ਦਾਜੇ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਨੁਕੁਣ ਇਸ ਮੁ
 ਤੇ ਅਖੀਐ ਗਾਏ ਦੀ ਜਾਗਾ ਗਾਏ ਹੈ ਕਪੜੇ ਦੀ
 ਜਾਗਾ ਕਪੜਾ ਹੈ ਅੰਨ ਦੀ ਜਾਗਾ ਅੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈ
 ਅਸਤੁ ਅਸਤੁ ਮੁੰਭਾ ਭੀ ਬਿਨਾ ਇਸ ਮੁੰਭਾ ਉਕਦੀ ਸ
 ਦਿਅ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜੇ ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਨੁ ਅਤੇ ਖੜੀ ਦੇ ਪੁਤ
 ਨੇ ਈ ਦੇ ਅਨਾਕ ਬਿਨਾ ਕਪੜਾ ਅਗੁਰ ਕੀਤਾ ਅਸਾਡਾ ਕਿ
 ਅਵਸੁ ਹੈ ਤੁਸਾ ਡੀ ਧੁਮੀ ਅਸੀ ਤੇ ਤੁਸੀ ਨੁਕੁਣ ਨਾਹੀ ਅ
 ਖਾਏ ਹਾਲ ਮੇਰਾ ਹੈ ਚੰਦੋ ਗਈ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ ਅਖਿ
 ਸਕੇ ਕੁਣ ਨਾਹੀ ਤੀਧੀ ਅਧਾ ਸਿਗਾ ਈ ਜਾਇ ਕਰਿ ਅਖਿ
 ਉਸਾ ਬੇਟੀ ਸੁਲਖਣੀ ਤੇ ਗੀ ਨਿਣਾ ਏਤਾ ਮੈ ਨੁਕੁਣ ਸੋ
 ਮਿੰਦਾ ਕਰਿ ਛਡਿ ਅਬਾਤੁ ਦੇ ਬਿਬੇਟੀ ਤੇ ਭੀ ਕੁਣ ਨਿ
 ਵਿਚਲਿ ਅਕੁਗਾ ਸੁਲਖਣੀ ਅਖਿ ਅਸੀ ਮੈ ਕੁਣ
 ਭੁਖੀ ਨਾਹੀ ਹਰਦੀ ਕੁਣ ਨੀਗੀ ਨਾਹੀ ਹਰਦੀ ਗਾਏ ਕਪੜੇ
 ਖਾਵਣ ਸਭ ਕੁਹੈ ਬੇਟੀ ਸਭ ਕੁਹੈ ਗਾਤਾ ਤੁਖੜੀ
 ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਿਉ ਬਦਨਾਵ ਕਰਦੀ ਅਸੇ ਅਸੀ ਮੈ ਕੀ ਕਰੀ

ਮੇਨੁ ਮੁਹਿ ਲਾਇ ਦੈ ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਸਿਧੇ ਮੁਹਿ ਬੈਲ
ਦਾਨੀ ਮੇਰਿ ਅਕਰਾ ॥ ਫਿਰਿ ਚੰਦੋਰ ਦੀ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ
ਅਈ ਅਇਕ ਰਿਅ ਖਣ ਲਗੀ ॥ ਬੇਟੀ ਨਾਨਕੀ ਮੇਸੁਲ
ਖਈ ਤੇਰੀ ਰਗਾਈ ॥ ਨੁਬਤੁ ਸਮਝਾਇ ਆਏ ॥ ਆਖਣ
ਲਗੀ ਮੇਰੇ ਤੁਖੀ ਨਾਹੀ ਹੁਦੀ ਨੀ ਨਾਹੀ ਹੁਦੀ ॥ ਮੇਨੁ ਗੁਪ
ਟੇ ਬਤੁ ਤੇਰੇ ਨਗੇ ਪਰੁ ਮੇਰੇ ਨਾਲਿ ਸਿਧੇ ਮੁਹਿ ਬੈਲ ਦਾਨੀ ਨ
ਹੀ ॥ ਮੇਨੁ ਮੁਹਿ ਲਾਇ ਦਾਨੀ ਨਹੀ ॥ ਤੇ ਮੇਰਿ ਅਕਰਾ ਤੇ ਨ
ਨਕੀ ਕਹਿ ਆਸਾ ਸੀ ਚੰਦੋਰ ਦੀ ਭਾਭੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਰੀ ਕਰਜੀ
ਏ ਜੇ ਕਦੀ ਮੇਸ ਦਿਭੇ ਜਦੀ ਤੇ ਤੇ ਆਵਦੀ ਨਹੀ ॥ ਅਤੇ ਜੇ
ਕਦੀ ਜੀ ਦਿਚਿ ਆਵਦੀ ਹੈ ਸੁ ਤੇ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਆਵ
ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਕੇਹੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਲੋਹੀ ਲਾਖੀ ਤੇਈ ਆਵਦੀ
ਹੈ ॥ ਤੇ ਮੇਰੇ ਹਜੀ ਦਿਚਿ ਨਹੀ ਕਹਦੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਛੋਟੀ
ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਆਖਦੀ ਤੇ ਜੇਰੀ ਮੇਰੀ ਰਗਾਈ ਹੈ ਤੇ ਮੇਰੀ ਉ
ਜੀ ਉਕਰਦੀ ॥ ਕਿਉਂ ਜੇ ਮੇਰੀ ਪਾਇ ਆਈ ਹੈ ॥ ਅ
ਤੇ ਭਲੇ ਖੜੀ ਦੀ ਪੀ ਅਏ ॥ ਭਲਾ ਅਧੇ ਸਿਅਈ ਤੇ ਵੇਗੀ
॥ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੁਮਿਨ ਤਿਨਾਹੀ ਲਾਵਦੀ ॥ ਅਸੀਂ ਨਹੀ ਛਨਾ
ਹੀ ਅਇਲਗਾ ॥ ਤੇ ਚੰਦੋਰ ਦੀ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਬੇਟੀ ਨਾਨ
ਕੀ ਕਮੀ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਪਰੁ ਤੇ ਅਧੀ ਜਾਣੁ ਤੇ
ਸਤੀ ਆਦਾ ਵਰਤ ਬੁਏ ਸੋਭੀ ਲੋੜੀ ਐ ਨਾ ॥ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕ
ਹਿ ਆਭਲਾ ਸਾਸੀ ਤੇ ਭੀ ਸਚੀ ਅਤੇ ਓਭੀ ਸਚੀ ॥ ਪਰੁ
ਭਲਾ ਪਰਮੇਸਰ ਭਲਾ ਕਰਮੀ ॥ ਤੁਧੀ ਅਦਾ ਦਿਲ ਸਾਭੀ

ਕਗਾ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦੋ ਥਾਂ ਮਾਮੀ ਨਾਨਕ ਮੇਰਾ
 ਭਿਰਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦਾਦੀਐਂ ਭਿਰਾਉਂਦੀ ਹਥ ਟੀਕਰ
 ਦਾਏ ਮੇਰਾ ਭਿਰਾਉਂਦੀ ਨਾਨਕ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀਆਂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਮੇਰੇ
 ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾਣਦੀਐਂ ਤੂੰ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਹੀ
 ਕਹਿ ਜਾਣੇ ਅਮੀ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋਂ ਏਹੋ ਡਰਦੇ ਅਏ ਜੋ ਅਖ
 ਟਚੀ ਗਲ ਕਾਈ ਨਹੀਂ ਵਿਉਂਤੋ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਦੋਸੁ ਐਂ
 ਭਲਾ ਮਾਮੀ ਜੀ ਤੂੰ ਪੁਟਿ ਜਾਹਿ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਭਾਵੈ ਗਾਤੀ
 ਭਾਭੀ ਨੁਬਹੁਤੁ ਦਿਲਾਸਾ ਦਿਵਾਵਾਗੀ ਅਮੀ ਬਹੁਤੁ ਅਖੀ
 ਮੇਰੇ ਚੰਦੋ ਗਈਆ ਪਏ ਪਾਗਿ ਗਈ ਏਕ ਦਿ ਨਿਨਾਨਕ
 ਜੇਗਮਨੁ ਮਿਲਣ ਅਇਆ ਮੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਨੁ ਅਇਮਿ
 ਲਿਆ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਅਜ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਸੀਂ
 ਉਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਵਾਨ ਏਇਆ ਐਂ ਤੂੰ ਸੀ ਅਸੀਂ ਨੁ ਦਰ
 ਸਨਾ ਦਿਤਾ ਐਂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਗਲ ਮ
 ਏਗਾ ਤੂੰ ਏਤਨੀ ਗਲ ਕਿਉਂ ਅਖਦੀਐਂ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਫਿਰਿ
 ਅਖਿ ਆਜੀ ਤੂੰ ਏਹੇ ਕਿਸੇ ਏਹੇ ਸਨੁ ਅਖਿ ਆਕਰੁ ਮੇਨੁ ਤੁ
 ਸੀਏਹੁਨ ਅਖਿ ਆਕਰੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ
 ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਵਡੀਐਂ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਦਿਨਾ ਦਿ
 ਚਿਦਡੀਐਂ ਪਰਕਰਮਾ ਦਿ ਚਿਦਡੀ ਨਹੀਂ ਨਾ ਦਡਮੋਈ
 ਜੋ ਕਰਮਾ ਦਿ ਚਿਦਡੀ ਏਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆਬੇ ਬੇ
 ਜੀ ਤੂੰ ਵਡੀਐਂ ਪਰੁ ਏਹੇ ਗਲ ਕਰ ਤੇਰੇ ਪੇਨੁ ਬੁਝਾਈਐਂ
 ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ਮੇਰੇ ਡਰਨਾ ਐਂ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਅਖਿ ਆਭ

ਟੀਜੀ ਪਰਮੇਸਰੀ ਹੋਇ ਅਰਿਮਿਤ ਰਵਾਨ ਤੇਜ ਪਰਮੀ ਤੁਮੇ
 ਰਾਹਿਕ ਅਧਿਅਮੰਨ ਹਿਗਾ ਤੇਗੁਗਨਾਨ ਕਰੁਖੀ ਤੋਇਕ
 ਹਿਅਧਿਅਮਾਖੁਬੇਬੇਜੀ ਜੋਤੁ ਅਧੇਗੀ ਸੋਮੰਨਗਾ
 ਤੁਮੇਗੀ ਵਡੀ ਭੈਣ ਪੈਗੀ ਅਤੇ ਤੇਗਾ ਮੇਗਾ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਭੀ
 ਸਕੁਭੈਣ ਭਿਰਾਉ ਅਪੋ ਤੈਮੇਗੀ ਮੇਵਤ ਦਿਭੀ ਬਪੁਤੁਰੀ
 ਤੀਅਪੀ ਤੇਗਾ ਰਮੇਗੇ ਸਿਹਤ ਪੈਗਾ ਅਖੁਤੁ ਜੋਇਸਮੁ
 ਤੋਅਧੇਗੀ ਸੋਮੰਨਗਾ ਨਾਨਕੀ ਅਧਿਅਭਾਈ ਜੀ ਅਸੀ
 ਬਪੁਤੁ ਸਰਮਿੰਦੇ ਤੋਦੇ ਅਪੋ ਤੁੰਭਾ ਭੀਨੁ ਦਿਲਾਸਾਨੀ ਤੋਦੇ
 ਦਾ ਭਲਿਅ ਭਿਰਾਵਾ ਦੀਅਪੀ ਅਗੋ ਦੀਪਾਇਕ ਗਿਲਿ
 ਅਈਦੀ ਅਪੈਨਿ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾ ਦਾ ਦਿਲਾਸਾਨੀ ਤੋਦਾ ਤੇ
 ਬਪੁਤੁ ਸਰਮਿੰਦਾ ਤੋਈਦਾ ਤੁੰਸਾਧੈ ਅਪਦੇਜੀ ਵਿਚਿ
 ਵੀਚਾਹਿਦੇਖਾ ਤੁੰਅਸਡਾ ਅਧਿਅਮੰਨਾ ਤੇਗੁਗਨਾਨ ਕ
 ਅਧਿਅਬੇਬੇਜੀ ਕਿਉਕਿ ਮੇਗਲੋ ਵਿਹਵੀਹਦੀ ਪੈ ਭ
 ਟੀਜੀ ਕਿਉਹੈ ਸਭੋਕੁਟੁ ਤਜਹਧਰਮੇਸਰਦਾ ਦਿਤਾ ਪੈਗਾ
 ਪਰਹਿਕ ਮੁਹਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਮਭਨਾਗਲਾ ਬੋਵਡਾ ਪੈ ਭਾਵੇ
 ਤੋਰੁਕਣਾ ਤੋਦੇ ਅਤੇ ਮੁਹਦਾ ਦਿਲਾਸਾ ਤੋਦੇ ਤੀਸਤੀਅ
 ਦੀਜਾ ਤਿਨੋਟੇਗਲਲੋਨੀਦੀ ਪੈ ਤੇਗੁਗਨਾਨ ਕਰਹਿਅਬੇ
 ਬੇਜੀਤੁਸੰਕਹਿਅਸੋਮੈਸਮਣਿਅਾ ਬੇਬੇਜੀਤੁਇਸਗ
 ਲਦਾਮਾਤੇਸੰਤੋਖਕਹਿਤੁਅਖਨੀਤੋਸੋਮੈਕਰਗਾ ਪੁਦਿਤੁ
 ਏਗਲਾਛੋਡਿਦੇਹਿ ਤੁੰਕਾਈ ਤੋਗਲਕਹਿ ਭਾਈਜੀ
 ਤੋਰੁਮੇਰਮਾਨਿਏਗਲਪੈਜੋਤੋਗੀ ਅਉਲਾਦਿਦੇਖੀਅਪ

ਏਕੁ ਛੜਖਿਡਾਵਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅਕਲ ਬੇਬੈ
 ਜੋਕੁ ਟੁਟੁ ਮੰਗਨੀ ਤੈਸੇ ਤੋਈ ॥ ਅਖਿਅਕਿਚਲਦਰਹਿਅ ॥ ੩੭
 ਅਖਿਅਮੰਨਿਓ ਮੁਲਗਾਘਰਵ ਸੁਕਰਣ ॥ ੮ ॥ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਰਗੁ ਜੀ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀਦੁ ਲਤ ਬੰਦ ਮੋ ਦੀ ਅਹਾ ਸੁਲਤਾਨੁ
 ਹਰਿ ਚਿ ਮੋ ਦੀ ਬੰਨਾਕ ਮਾਵਦਾ ਮੀ ॥ ਵਰਿਅ ਬਤੀਓ ਦ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਤੋਇ ਅਸੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਘਰਿ ਇਕ ਪੁਤੁ ਤੋ
 ਇ ਅਸੀ ਸ੍ਰੀਚੰਦੁ ਵਰਿਅ ਸਾਢਿ ਅਚਰੁ ਦਾ ॥ ਅਤੇ
 ਲਖ ਮੀਦਾ ਸਧੇਟਿ ਮੀ ॥ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਗੁਰਿ ਦਲੇ
 ਕਾਇ ਇਦਿ ਖਾਈ ਦਿਤੀ ॥ ਤੋਰੀ ਜਮੇ ਦਿਚਿ ॥ ਤੰਗੁ

ਬਾਬੇ ਨੂੰ ਗੋਬਿੰਦ ਲੋਕ ਮਿਲਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀ ਬੋਲਿ ਅਕਹਿਓ ਸੁਮੀ ਅੰਜ ਬੈਠਾ ॥ ਓਹੁ

ਵਿਚਲੋਕਬਲਿਅਏਬਦੇਖੁਦਾਇਦੇਤੇਨੁਕਿਅਵੇਦ
 ਨਹੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਗੋਕਹਿਅਮੀਅਜੀਮੇਨੁਦੇਦਨ
 ਕਾਈਨਾਹੀ॥ ਫਿਰਿਗੋਵਿਚਲੋਕਕਹਿਅਜੋਤੋਰੰਗ
 ਜਗਦਕਿਉਤੀ॥ ਫਿਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਅਗੋਅਹਜਕੀਤੀਮੀ
 ਅੰਜੀਅਮੀਖਤੀਦਾਜਨਮਅਹੇਨਤੇਬਾਬੁਖਾਦੇਨਹੀ
 ਚਾਰਿਪਹਰਬੈਠੇਗੁਜਰਜਾਦੇਹੈਨਿ॥ ਤੰਦੇਇਘੜੀਅ
 ਦਿਨਹਰਦਾਹੈਤਾਨਾਇਕਹਿਟੁਕਮੁਹਿਪਾਈਦਾਹੈ॥ ਤੰਠੇ
 ਰਿਗੋਵਿਚਲੋਕਉਪਦੇਸਦਿਤਾ॥ ਤੇਰਪਾਸਿਸੰਭਕਿਛੁ
 ਤਜਹੀ॥ ਤੰਦਡੀਵੇਲਾਉਠਦਿਅਹੀਵੇਈਵਿਚਿਟੁਬੀ
 ਮਾਰਿਕੈਅਇਸੇਦੀਖਾਨੇਬੈਠਾਬੈਠਿਕਹਿਕੁਣਘਉ
 ਗੁਜਰਚੇਦਾਦੇਮੁਹਿਚਾਇਪਾਵੇਗਾ॥ ਤੰਤੇਰਕਉਲਹਿ
 ਅਹੇਗੁਰਮਲਾਵੇਗਾਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਏਤਕਪਕ
 ਜੀ॥ ਜੰਮਹੀਨੇਦਿਅਗੁਜਰੇਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਟੁਬੀਮਹੀਮੀ
 ਦੇਈਵਿਚਿਗੰਮਤੋਇਗਇਆ॥ ਤੰਮੇਦੀਖਾਨੇਅੰਢੇ
 ਸਿਰਕਾਹਵਿਚਿਡੰਡਪਈ॥ ਜੰਨਾਨਕਵੇਦੀਗੰਮਤੋਇਆ
 ਆਕੋਈਅਬੈਜੋਸਿਰਕਾਦੇਪੈਸੇਖੋਇੰਗਇਆ॥ ਫਕੀ
 ਗੰਨੁਖਵਾਇਦਾਮੀ॥ ਏਤਡੰਡਤੋਇਹੀ॥ ਤੰਤੀਜੇਦਿਨ
 ਨਾਨਕਬਾਹਿਨਿਕਲਿਆ॥ ਸੋਰਪਾਇਅਨਾਨਕਵੇਦੀ
 ਨੁਭੁਤਨਲਗਾ॥ ਥਫਤੀਤੋਇਆ॥ ਦਉਲਤਖਾਨਲੋ
 ਦੀਜੈਗਮਨੁਪਕਤਿਸੰਗਾਇਆ॥ ਪੈਸਿਉਕਾਜਬਾਬ
 ਤੁੰਕਰਾ॥ ਜੈਗਮਅਇਆਗੁਗੁਨਾਨਕਪਾਸਿਅਥਿਉਸਦ

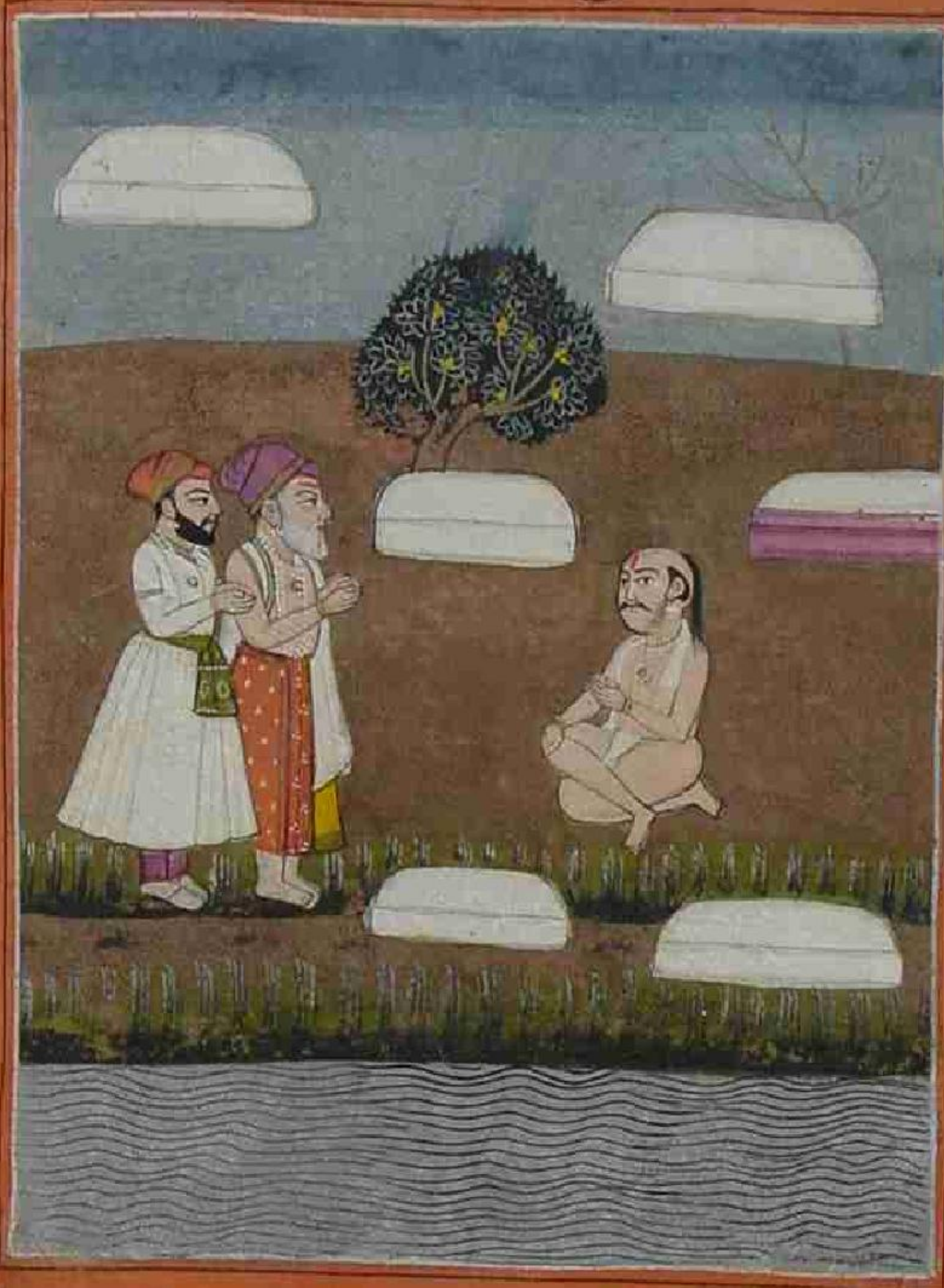
ਉਲਤਖਾਨਹਿਸਾਬਮੰਗਦਏ॥ਚਲਿਕੈਹਿਸਾਬਦੇਹਿ
 ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਉਠਿਨਲਿਤੋਇਆਜਾਇਹਿਸਾਬਦਿ
 ਤੰਮੁ॥ਸਤਸੇਸਠਿਰੁਪਈਯੇਗੁਰੂਨਾਨਕਕਬਾਕੀਵਧੇ
 ॥ਖਬਰਿਦਉਲਤਖਾਨਨੁਤੋਈ॥ਤੰਛਿਹਿਦਉਲ
 ਤਖੰਕਹਿਅਗੇਨਾਨਕਤੰਮੰਦੀਖੰਨੇਬੈਠਾ॥ਅਪਣਾ
 ਹਿਸਾਬੁਕਛੁਆਵੈਸੈਲੈ॥ਅਗੇਮੰਦੀਖੰਨੇਕਾ
 ਕੰਮੁਚਲਾਇ॥ਤੰਛਿਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਖੰਨ
 ਜੀਏਏਸੇਮੇਰੇਨਹੀ॥ਏਏਸੇਖੁਦਾਇਕੇਤੋਨਿਏਏ
 ਸੇਠਕੀਰੰਕਉਖੁਲਾਵੀ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਛਹਕਤੋਇ
 ਆਪਹਿਨਵਤਿਅਬਾਹੁਗਿਰੀਹਰਿਅ॥ਮੁਲਾ
 ਸੁਹਾਜਲਕੈਅੰਗਾਰਤੋਇਗਇਆ॥ਛਿਹਿਤੀਸ
 ਰੇਸੁਹੀਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਘਰਿਲਖਮੀਦਸਉਪੰਨਾ
 ॥ਮੁਲਾਸੁਹਾਸੀਮੇਧੰਡਿਤਦਸੇਵਕੁਆਤਾ॥ਮੁ
 ਲਾਸੀਮੇਧੰਡਿਤਪਾਸਿਜਾਇਗੁੰਨਾ॥ਦੇਖੰਜੀਨਾਨ
 ਕਨਾਕਿਛੁਕਿਰਤਿਕਰਦਾਏ॥ਨਾਕਿਤੇਵਲਿਨਿ
 ਕਲਦਾਏ॥ਮੈਬਹੁਤੁਦੁਖੀਤੋਇਆਤਾ॥੬॥

॥ਬੋਲਤੁਰਾਈਵਾਤੁਗੁਰੂਜੀ॥

ਸੰਮੇਧੰਡਿਤਕਹਿਅਚਲਦਿਖਾਮੁਲਾਨਾਨਕ
 ਕਿਥੈ॥ਮੁਲੇਕਹਿਅਜੀਉਓਤੁਗੋਗਵਿਚਿਬ
 ਹੁਤੁਬੈਠਹਰਦਾਏ॥ਮੁਲਾਸੀਮਾਦਵੈਆਏਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਧਾਮਿ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਗੋਰ ਦਿ ਚਿ ਬੈਠ ਆਤਾ॥
 ਸੰਮੇਧ ਭਿਤਕ ਹਿ ਆਨਾ ਕਏ ਤਕਿ ਆਸੇ ਗੁਬਣੁ ਇ
 ਆਤਈ॥ ਕਿ ਅੰਝੀ ਆਗਲਾ ਕਰਦਾ ਏ ਚਲੁ ਕਿਛੁ ਕਿਰ

ਸੰਮਾਧ ਭਿਤ ਤੇ ਮੁਲਾ ਨਾਨਕ ਗੋਰੀ ਦਿ ਚਿ ਮਿਲ ਆ॥

ਭਿਕ ਗਿ॥ ਬਸੰਤੁ ਦੀਰੁ ਤਿ ਆਹੀ ਨਾਨਕ ਨੁ ਮਬਦੁ ਪਰ
 ਪਤਿ ਭੋਇ ਆ॥ ॥ ਗੁਬਸੰਤੁ॥ ॥ ਰਾਜਾ ਬਲਕਨ
 ਗਰੀਬ ਚੀਦੁ ਸਟਾਨ ਲਿਖਿ ਆਗੈ ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ

ਬਾਪਾਪਤੀਅਹਿਧੰਡਿਤਕਰੁਪੁਬੀਚਰੀ॥੧॥ਸੁਤੀ
ਮੀਧੰਡਿਤਤੁਮਦੇਤੁਮਤੀ॥ਕਿਨਿਬਿਧਿਧਿਧਿਧਿਧਿ
ਨਧਤੀ॥੧॥ **ੴ** **ਤਿਸਕਧਰਮਰਥ॥**

ਕਾਇਅਕਾਚੀਨਗਗੀਏਮਨੁਬਾਲਕੁਗਜਾਏ॥ਕਾਮਕੋ
ਪਲੋਕਮੋਤਅਹੰਕਾਰੁਪੰਜੇਦੁਸਟਏਨਿਦੁਇਮਾਈਅ
ਖੀਏਨਿ॥ਦੁਇਬਾਪਸੂਦਨਏਨਿ॥ਸੁਟਿਕਰਿਦੇਖਿ
ਕਰਿਭਟਕਦੇਏਨਿ॥ਫਿਰਿਮੁਲਾਮੁਹਬੋਲਿਅਜੋ
ਏਹਿਅਗਿਲਗੀਅਹੀਅਾਦਿਛਰਖਾਦਣਦੀਉਟਿ
ਬਿਜਗੁਏਇਨਠੋ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਸਬਦੁਬੋਲਿ
ਆ॥ਭੀਤਹਿਅਗਨਿਬਨਾਮਪਤਿਮਊਲੀਸਾਗਗਧਿ
ਡੇਪਾਇਆ॥ਚੰਦਸੁਗਜਦੁਇਘਟਹੀਭੀਤਹਿਐਸ
ਗਿਅਨੁਨਪਾਇਆ॥੨॥ **ਤਿਸਕਧਰਮਰਥ॥** ॥ਅੰ
ਤਹਿਅਗਨਿਜੋਏਸੋਇਸਨਾਏ॥ਬਨਾਮਪਤਿਜੋਏਸੋਪੁ
ਤਧੀਅਜੋਰੁਪਨਰੁਜਗਾਰੁਕੁਜਮਕੁਟਬੁਸੋਗੁਰਸੀਮਾਧੀ
ਡਤਮੀਤਏ॥ਚੰਦਸੁਗਜਦਾਚੰਦਨਾਏਸੋਨਾਭਕਵਲਦਿ
ਚਿਏ॥ਉਤੁਚੰਦਨਾਤੰਜਾਗੈਜਗੁਗੁਪੁਰਮਿਲੈ॥ਤੰਅਧਿ
ਅਗਜਾਏ॥ਗਿਅਨਪਰਪਤਿਏਏ॥ਤੰਸੀਮਾਧੰਡਿਤੁ
ਬੋਲਿਅਜੋਨਾਨਕਘਰੀਦਿਚਿਰਾਮਸਿਮਰਿਅਤੇਕਿ
ਰਤਿਕਰਗਮਸਭਨਾਦੀਸਾਗਦਿਚਿਏ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਸਬ
ਦੁਬੋਲਿਆ॥ਗਮਰਵੰਤਾਜਾਈਐਇਕਮਾਈਭੋਗਕਰੇ
ਇ॥ਤਕੇਲਖਣਜਾਈਅਹਿਧਿਮਾਧਨਸੰਗੁਏਇ॥੩॥

ਮੇਰੇ ਬਿਨ

॥ ਤਿਸਕਾ ਧਰਮ ਮਾਰਥਾ ॥ ਅਰਮ ਸਭਨ ਕੀ ਸਾਹਦਿ ਚਿ
ਤੈਧਰੁ ਕਿਹਧਾ ਤਿਸੇ ਉਧਿਗਿਐ ਜਿਸਨੁ ਧਿਮਾ ਤੇ ਧੀਰਜ
ਬਖਸਿਅਤੈ ਟਿਸਾ ਤਾਛਿ ਰਿਮੁਲਾ ਬੋਲਿ ਆਜੀ
ਟੇਹ ਸਿਰਜੀ ਤੈ ਟਿਅਐ ॥ ਕਿਸੇ ਦਾ ਅਧਿਅਨ ਹੀ ਮੰਨ
ਦਾ ਛਿਰਿ ਸੰਮਾਧੰਡਿ ਤਬੋਲਿ ਆਨਾਨਕ ਕਿਸੇ ਦਾ
ਅਧਿਅਮੰਨੀ ਦਾ ਤੈ ਦਾ ॥ ਤਾਛਿ ਰਿਗੁਰਨਾਨਕ ਸਬਦੁ
ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਕਹਿਅਸੁਨਹਿ ਨਖਾਇਅਸੁਨਹਿ ਤਿ
ਨਹੀ ਮੇਤੀ ਦਸਾ ॥ ਪ੍ਰਦਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾ ਸਨਦ ਸਾਖਿਨ ਮ
ਸਾ ॥ ੪ ॥ ॥ ਤਿਸਕਾ ਧਰਮ ਮਾਰਥਾ ॥ ਟੇਹਰ ਸਨਜੈ ਤੈ
ਸੋ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਹੇ ਦਿਚਿਨਾਹੀ ॥ ਧਾਧਾ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀ ਅਠੇਧ
ਹਰੇ ਮੇਨਾ ਲਿਵਾਸਾ ॥ ਧਿਨ ਤੋਲਾ ਧਿਨ ਮਾਸਾ ॥ ਸੰ
ਮਾਧੰਡਿ ਤਜੇ ਕਰਤਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੈ ਦੈ ਤਾਏ ਹਰ ਸਨਾ ਬਿਖਿ
ਅਰਮਨ ਲੋਤੈ ॥ ਤਾਛਿ ਰਿਮੁਲਾ ਚੋਣਾ ਜਾਇ ਨ ਬਾਬ
ਧਾ ਸਿਛਿ ਰਿਘਾ ਦੀ ਤੈ ਟਿਆਨ ਬਾਬ ਦਉਲਤ ਖੰਕ
ਹਿਅ ਅਠੇ ਘਰਬਾਇ ਹਰਉਨਾਏ ਕਿਸ ਉਧਿਗਿਛਿ ਰਿ
ਆਦੀ ॥ ਘਰਬਾ ਮੁਲੇਨੁ ਪੁਛਿ ਅਤੁ ਕਉ ਦੁਤੈ ਤਾਏ ਟਿ
ਰਿਘਾ ਦੀ ਕਿਸ ਉਧਿਗਿਐ ॥ ਮੁਲੇ ਕਹਿਅਜੀ ਮੇਨਾਨਕ
ਦੇ ਦੀ ਦਾ ਸਹੁਰਾ ਤੈ ਤਾ ॥ ਅਰੁਨਾਨਕ ਪਗਛਿ ਰਿਘਾ ਦੀ ਤੈ
॥ ਘਰਬਾ ਨ ਬਾਬ ਧਾ ਸਿਕਹਿ ਅਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾ
ਨਕ ਮੋਦੀ ਕਾ ਸਮੁਹਾ ॥ ਅਰੁਨਾਨਕ ਪਗਛਿ ਰਿਘਾ ਦੀ
ਤੈ ॥ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿਅਐ ਘਰਬਾਇ ਸਕਉ ਅਗੇਲਿ

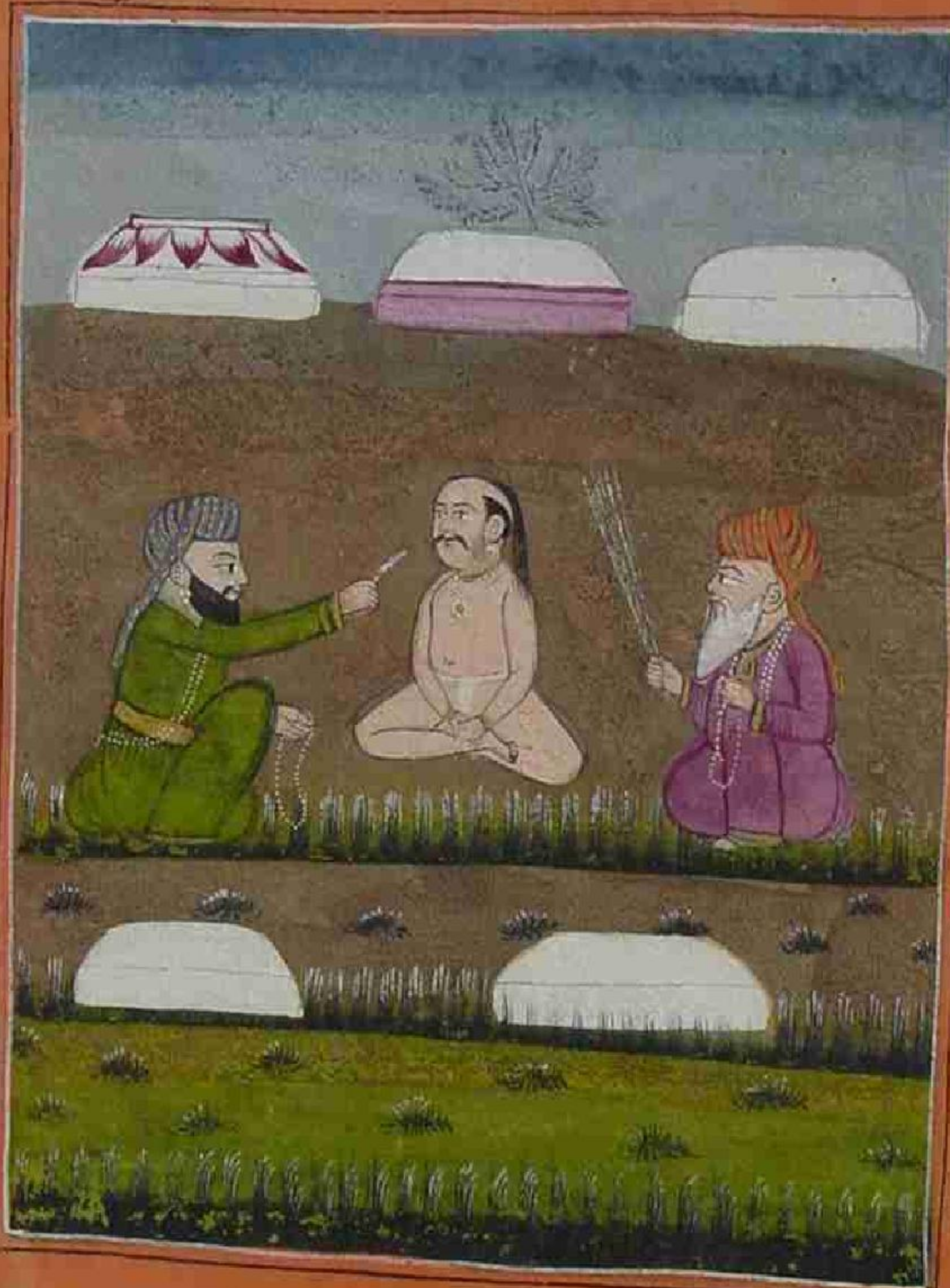
ਅਉਹਾਯਾਹਬਾਮੁਲੇਨੁਨਜੀਕਲੇਗਇਆਨਬਾ
ਬਮੁਲੇਨੁਪਾਢਿਅਕਿਉਰੇਤੁਨਾਨਕਪਹਿਛਿਰਿਯਾ
ਦੀਯਾਮੁਲੇਅਹਜਕੀਤੀਨਬਾਬਮਲਮਤਿਸਤਮੈ
ਸਾਠਿਰੁਪਈਯੇਨਾਨਕਕੇਜੋਬਾਰੀਨਿਕਲੇਤੈਨਿਸੈਨ
ਨਕਕੇਕਬੀਲੇਕਉਮਿਲੈਨਾਨਬਾਬਕਹਿਅਹੇਮੁਲਾ
ਨਾਨਕਤੈਕਤੈਤੈਛਕੀਰੀਕਉਦੇਇ।ਤੈਛਿਰਿਮੁਲੈ
ਕਹਿਅਨਬਾਬਮਲਮਤਿਨਾਨਕਸਿਰਜੀਤੈਇਅਪੈ
ਨਾਨਬਾਬਕਹਿਅਜੀਤਕੁਟੈਨਕਤੈ।ਨਾਨਕਕਉਮੁਲ
ਲਗਉਜੋਤੋਖਬਤਨਾਹੀਖਾਇਅਪੈ।ਤੈਛਕੀਰੀਕ
ਉਦੇਉ।ਨਾਨਕਨੁਮੁਲਿਲਗੇਛਾਤਾਪਾਦਣ।ਨਾਨਕ
ਮਗਨਤੈਇਹਹਿਅ।ਜੈਨਾਨਕਕੇਨਕਦਿਚਿਪ
ਲੀਤੇਸਾਧਿਕੈਦੇਵਦਲਗੇਤੈਗੁਰੂਨਾਨਕਸਬਦੁਬੋ
ਲਿਅ॥ ॥ਜੋਬੇਤੀਜਿਨਕੀਉਜਨੀਖਲ
ਵਾਨੇਨਾਹੀਖਾਉ।ਨਾਨਕਪ੍ਰਿਗਤਿਨਾਦਾਜੀਦਿਅ
ਜਿਲਿਖਿਲਿਖਿਦੇਚਨਿਨਾਉ।ਛਿਰਿਮੁਲੀਕਹ
ਣਲਗੇਤੁਕਉਦੁਤੈਦਾਪੈ।ਤੁਐਪਣਾਨਉਅਸੀ
ਨੁਦਸਾ।ਤੈਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਅ॥ ॥

॥ਗਗਮਹਾਦਿਚਿਸਬਦੁ॥

ਕੋਈਅਥੇਬੁਤਨਾਕੋਈਕਪੈਬਿਤਾਲਾਕੋਈਅ
ਥੇਅਚਮੀਨਾਨਕੁਦੇਚਾਗਾ॥੧॥ਕਉਇਅਦਿਵਾ

ਨਮਾਹਕ ਨਾਨਕ ਬੁਝਿਹਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਪੁਰੀ ॥ ॥
 ਤਉ ਦੇਵ ਨਾਜਾਣੀ ਐ ਜਾਥੈ ਇਹਿ ਦਿਵਾਨਾ ਹੋਇ ॥ ਇਹ
 ਕੀਸਾਹਿ ਬਥਾਹੀ ਦੁਜਾ ਅਦੁਨਾ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਕਬੇਨੁ ਮੁਲੀ ਭਾਗ ਕਰਨ ਲਗੇ ॥

ਤਉ ਦੇਵ ਨਾਜਾਣੀ ਐ ਜੇ ਏਕਾਕਾਰ ਮਾਇ ॥ ਇਕ
 ਤਸਾਹਿ ਬਥਾਹੀ ਦੁਜੀ ਅਦੁਨਾ ਮਿਅਨ ਪਕਾਇ
 ॥ ੩ ॥ ਤਉ ਦੇਵ ਨਾਜਾਣੀ ਐ ਜਾਮਾਹਿ ਬਧੇ ਪਿਅਰੁ

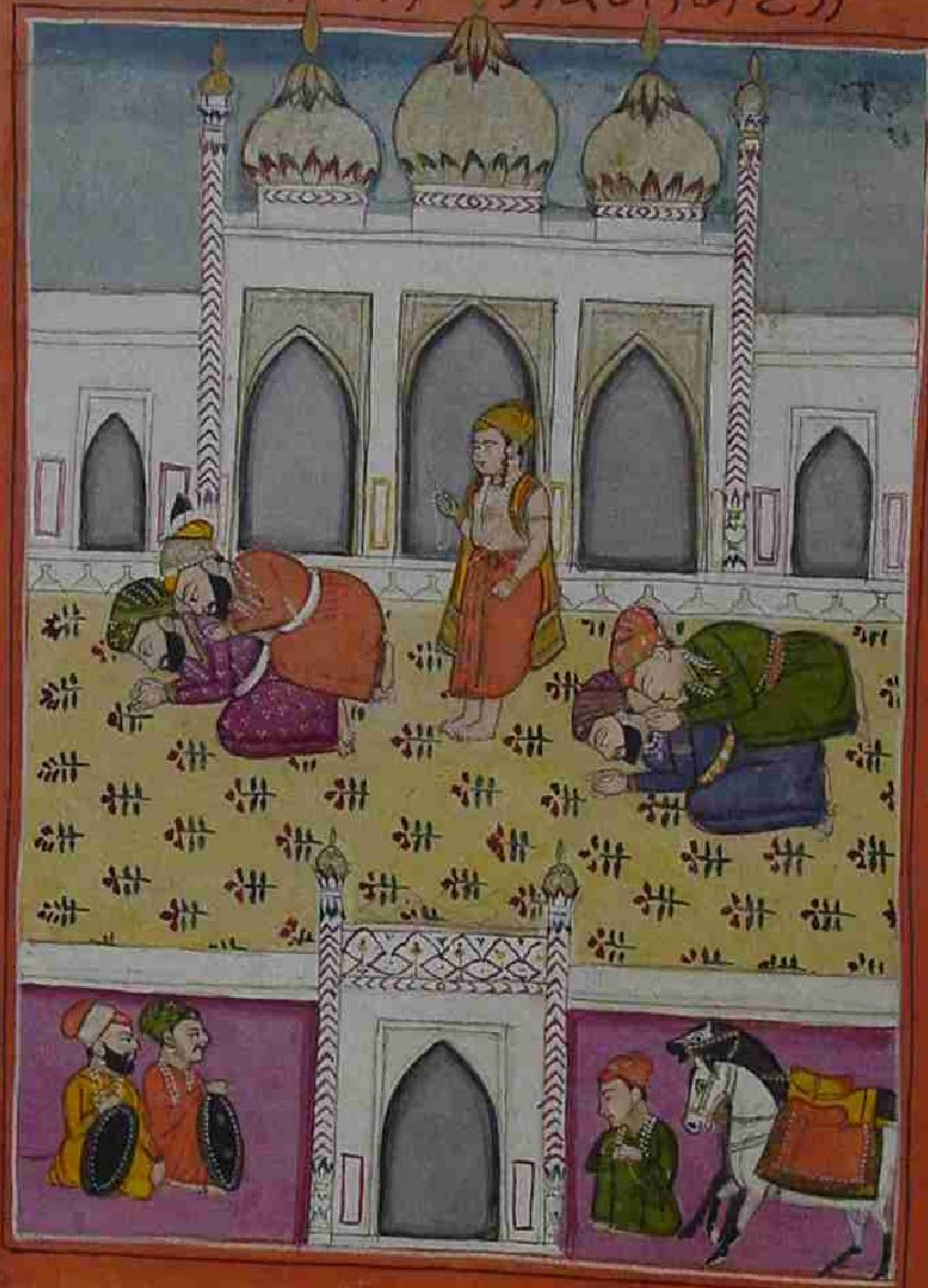
ਗਮੰਦ ਜਾਏ ਅਪਕਉ ਨਾਨਕ ਅਵਰ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰ
॥੪॥ ਮੁਲਾਨ ਬਾਬਾ ਮਿਕਰਿਤ ਆਨ ਬਾਬ ਸਲਾ
ਮਤਿ ਨਾਨਕ ਤੋ ਬਬਤੀ ਨਹੀ ਪੁਆਉ ਸਕੇਤ ਟੀਕੇ
ਟੀ ਅਉਲੀਆ ਮਿਲਿ ਆਏਉ ਉਪਬਰਦ ਹਏਉ ਨ
ਬਾਬਕ ਰਿਅ ਜੈਗਮ ਕਉ ਬੁਲਾਉ ਜੈਗਮ ਬੁਲਾਇ
ਆ ਜੈਗਮ ਆਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤੁ ਮਾ ਜੈਗਮ ਕਿ ਆ
ਕਰੀ ਐ ॥੫॥ ਮਤੰ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੈਸੇ ਖਏ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਕ
ਰਿਅ ਐ ਜੋ ਫਕੀਰ ਕਉ ਬੁਲਾਵੈ ਅਰੁ ਉਸ ਕਾ ਸੁਸਰ
ਉਸ ਪਰਿ ਫਿਰਿ ਘਾਦੁ ਆਏਉ ॥੬॥ ਮਤੰ ਜਾਇ ਆਨ ਨ
ਕ ਬਬਤੀ ਪੁਆਏਉ ਅਰੁ ਮੁਲਾਨੈ ਕ ਰਿਅ ਐ ਜੋ ਉਪ
ਬਰਦ ਹਏਉ ਕਰੁ ਜੋ ਤੁਕੈ ਸੁਕਰੀ ਐ ਜੈਗਮ ਨਾਨਕ
ਪਾਸੈ ਬਹੁਤੁ ਭਰਦਾ ਆਤਾ ਜੈਗਮ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ ਰਿਅ
ਨਾਨ ਬਾਬ ਫਿਰਿ ਰਿਅ ਅਰੇ ਜੈਗਮ ਤੁੰ ਜ ਬਾਬਾ ਕਿ
ਉ ਨਹੀ ਦੇਤਾ ਜੈਗਮ ਕ ਰਿਅ ਨਾਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨ
ਬਾਬਾ ਰਿਦੁ ਸਮਝੇ ਤੈਨਾ ਮੇਰਿ ਅਜ ਬਾਬ ਦੇਉ
ਨਾਨ ਬਾਬ ਕ ਰਿਅ ਜੈਗਮ ਭਰਕ ਬੀਲੇ ਕਾ ਭੀਏ ਜੈਗ
ਮ ਕ ਰਿਅ ਨਾਨ ਬਾਬ ਸਲਾਮਤਿ ਨਾਨਕ ਭੀਏ ਜਗਹੈ ॥
ਕਹੀਦੁ ਰਿਗਾਇ ਆਨਹੀ ਨਾਨ ਬਾਬ ਕ ਰਿਅ ਨਾਨਕ ਕ
ਉ ਬੁਲਾਵੈ ਨਾਨਕ ਕਉ ਆਦਮੀ ਬੋਲਾਵੇ ਗਇਅ
ਨਾਨਕ ਕੈ ਨਹੀ ਆਦਮੀ ਫਿਰਿ ਆਏ ॥ ਆਇ ਨ
ਬਾਬ ਪਾਸਿ ਆਖਣ ਲਗੇ ਕੇਵੁ ਆਵਤਾ ਨਹੀ ਨ

ਬਾਬਦੁਲਤਖੰਗੁਸਾਖਾਯਾਕਰਿਅਜਾਇਖ
 ਕਰਿਲਿਅਉ॥ਫਿਰਿਅਦਮੀਅਜਾਇਕਰਿਅ
 ਗੁਟੇਨਨਕਨਬਾਬਦੁਲਤਖੰਗੁਸਾਖਾਯਾਕਰਿਅ
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਉਠਿਖੜੋਇਆ॥ਸਾਖੀਦੁਲਤ
 ਖੰਗੁਸਾਖਾਯਾਮਿਅਇਖੜੋਇਆ॥ਸਲਮਨਕੀ
 ਤੰਗੁਸਾਖਾਯਾਮਿਅਇਖੜੋਇਆ॥ਸਲਮਨਕੀ
 ਕਾਵਤਾਕਿਉਨਥਾ॥ਤੰਫਿਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਕਰਿਅ
 ਸੁਦਿਨਬਾਬਾਜਬਤੇਗਚਕਰਬਾਤਬਤੇਪਾਮਿਅ
 ਵਤਾਥਾ॥ਅਬਤੇਗਚਕਰਨਾਹੀ॥ਅਬਖੁਦਾਇਕੇਚ
 ਕਰੁਏ॥ਤਬਨਬਾਬਕਰਿਅਜੀਤਮਐਸੇਏਏ
 ਤੰਮਐਸਾਖੀਚਲਿਕਰਿਨਿਵਾਜਕਰੋਜਮੇਕਰੋਜਏ
 ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਰਿਅਚਲੇਜੀ॥ਨਾਲੇਨਬਾਬਨਾਲੇ
 ਕਾਜੀਨਾਲੇਗੁਗੁਨਾਨਕਨਾਲੇਏਏਲੋਕਕਿਤਨੇਕਗਈ
 ਏ॥ਜਾਇਜਮੇਸਮੀਤਵਿਚਿਖੜੋਏ॥ਜਿਤਨੇ
 ਲੋਕਮਸੀਤਵਿਚਿਅਏਤਿਤਨੇਅਧਈਜਾਗਮ
 ਭਾਖਣਲਗੇਜੋਨਾਨਕਏਸਪਲੇਵਿਚਿਅਜੁਅ
 ਇਆਏ॥ਅਤੇਜਿਤਨੇਮਹਾਜਨੰਦਿਦੁਜਨਮਅ
 ਪੇਸਲਤਾਨਪੁਰਵਿਚਿਸਭਨਾਵਿਚਿਡੰਡਏਇਗ
 ਈ॥ਜੈਗਮਖਾਦਲਗੀਗੋਇਕੈਜਾਇਘਰਿਵਕਿ
 ਆ॥ਨਾਨਕੀਦੇਖੇਤੀਕਿਅਦੇਖੇਜੋਮੇਗਖਵਦਬ
 ਤੁਤਦਲਗੀਗੋ॥ਨਾਨਕੀਉਠਿਖੜੀਏਈ॥ਅਖ

ਓਸੁ ਜੀ ਅਜੁ ਕਿ ਅਵਸਤਾ ਪੈ ॥ ਤੁਮੀ ਜੇ ਮੇ ਦਲ
 ਗੀਰ ਅਏ ॥ ਜੇ ਗਮ ਕਰਿ ਅਸੁ ਦਿਖਹੇ ਸਹਕੀਲੋ
 ਕਾ ॥ ਤੇਰੇ ਭਿਰ ਉਨਾ ਨ ਕਰਿ ਅਕੀਤਾ ਪੈ ॥ ਨ ਬਾਬ ਨ ਲਿ
 ਜੁ ਮੇ ਮਸੀਤ ਨਿਮਾਜ ਕਰਹਿ ਗਇਆ ਪੈ ॥ ਅਤੇ ਸ
 ਹੇ ਸੁਹਾਵੇ ਚਿਹਿੰਦੁ ਸੁਮਲ ਮਾਨਾ ਦਿਚਿ ਡੰਡ ਪ
 ਟੀ ਪੈ ॥ ਜੇ ਅਜੁ ਨਾਨਕ ਤੁਹ ਕਰੈ ਇਆ ਮੇ ਕਿ ਅ
 ਨ ਦਲ ਗੀਰ ਤੇ ਦਾ ॥ ਤਾਂ ਅਗੋਂ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਅਜੀ
 ਤੁਮੀ ਉਠਿ ਕਹਿ ਹਮੇ ਟੀ ਜੇ ਵੀ ॥ ਤੁਮੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਵ
 ਲੋ ਪੈ ਖਕੋ ਟੀ ਨਕਹੀ ॥ ਅਚਿਤ ਹੋ ਨਾਨਕ ਜੇ ਪੈ ਸੇ
 ਡਾ ਛੇਦਾ ਹਿਮਾਇਤੀ ਪੈ ॥ ਨਾਨਕ ਵਲਿ ਕੋ ਟੀ ਨਹੀ
 ਬੁਗੀ ਨ ਜਹਿ ਦੇ ਖਿਸਕਦਾ ॥ ਉਠੋ ਤੁਮੀ ਅਨੰਦ
 ਨਾ ਲਿਹਮੇ ਟੀ ਜੇ ਵੀ ॥ ਇਤਨੀ ਅਗਲੀ ਕਰਦੇ ਅ
 ਤੇ ਜੇ ਸੋਹ ਪਇਆ ਅਤੇ ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਜੇ ਗਮ ਨੇ ਜ
 ਤੁਮੁ ਲਾਇਓ ਡਿਅਸੀ ॥ ਨਿਧਾ ਬਾਮਣ ਫਿਰਿ ਅ
 ਇਆ ਅਇ ਜੇ ਗਮੁ ਦੁਖ ਟੀ ਦੇਤੀ ॥ ਓਸ ਤੇ ਨਾਨ
 ਕੀ ਤੇ ਜੇ ਗਮੁ ਪਾਇਆ ਨਿਧੇਨੁ ਆਖੁ ਮਿਸਰ ਕਿਉ
 ਕਹਿਉ ਇਨਿ ਬਜੀ ॥ ਨਿਧੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੇਤਾ ਅੰਦ
 ਹਿ ਨਾਨਾ ਪਹੇ ਮੇਤੁ ਕਰਦੇ ਸੁਭ ਸੁਇ ਅਜੇ ਨ ਬਾਬ ਨਿ
 ਵਾਜ ਕੀਤੀ ॥ ਨਾਨਕ ਖੜਾ ਹਰਿਆ ॥ ਨ ਬਾਬ ਨਿਮਾ
 ਜ ਕਹਿ ਮੁਕਤੀ ਨ ਬਾਬ ਨਾਨਕੁ ਕਰਦੇ ਲਗਾ ॥ ਅਹੇ
 ਨਾਨਕ ਤੁਜੇ ਨਿਵਾਜ ਕਰਹੇ ਅਇਆ ਬਾ ॥ ਤੇ ਨਿ

ਵਾਜਾ ਕੀ ਟੀ। ਤੰਗੁਰਾਨ ਕਰਹਿ ਆਮੇ ਕਿਸਮੈ
 ਨਿਮਾਜ ਕੀ। ਨਬ ਬਕਹਿ ਆਤੁੰਗ ਮਸੈ ਕਰਤਾ। ਤੰ
 ਗੁਰਾਨ ਕਰਹਿ ਆਤੁੰਗ ਤੰਕ ਪਾਹ ਪੈ ਜੇ ਖਰੀਦੇ ਨੇਗਇ

ਬਾਬਾ ਜੀ ਨਿਮਾਜ ਕਰਨ ਹੋ ਏ॥

ਅਥਾਮੇ ਨਿਮਾਜ ਕਿਸਮੈ ਕਰਤਾ। ਤੰਦੁਲ ਤਖੀ ਕ
 ਰਿਅ ਅਰੇਨਾ ਕਇਤਾ ਟੁਠ ਬੈਲ ਤਹੈ। ਮੇਤਾਈ ਤ
 ਖਰੀਤੀ। ਗੁਰਾਨ ਕਰਹਿ ਆਸੁਇ ਖੀਨ ਤੇਗੀ ਦੇਹਈ

ਤਖਤੀਬੀਅਹੁਨਿਦਜਕਰਨੇਕਲਾਮ

ਵੇਖ ੪੩

ਗੀਦਕਰਨੇਕੰਧਾਗਾਇਆਥਾ। ਤਕਾਜੀਕਹਿਅ

ਦੇਖਨਬਾਬਸਲਾਮਤਿਹਿਦੁਕਿਤਨਾਨੁਠਬੋਲਤਾ

ਤੈ। ਤਨਬਾਬਕਹਿਅਕਾਜੀਨਾਨਕਸਚਕਹਤਾਹੈ।

ਮੇਸਿਜਦੇਕੇਦਖਤਿਮੇਗਦਿਲਘੋਜਿਓਕਓਕਧਰ

ਮੇਗਾਇਆਥਾ। ਸਾਖੀਫਿਰਿਕਾਜੀਦੁਗਲੀਕੀਤੀਸੁ

ਦੁਖੀਜੀ। ਮਤੰਨਾਬੇਗਏ। ਮਸੇਤੀਨਿਮਾਜਕਰਤਾ।

ਗਫਿਰਿਨਬਾਬਕਹਿਅਨਾਨਕਤੰਕਾਜੀਸਾਥਿਕਰਤ

। ਤੰਫਿਰਿਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਕਾਜੀਤੰਦੇਛੇਕਓ

ਘਰਿਸੰਭਰੇਗਾਇਆਥਾ। ਮਤਦੇਛੇਧਾ੩ਦਿਚਿ

ਪਉਦਾਹੈ। ਤੰਦੁਹੰਨਪਰਤੀਤਿਅਈ। ਭਈਘ

ਜੀਇਉਮੇਸੁਟਿਕਹਿਅਇਆਥਾ। ਤੰਨਾਨਕੀਬੋ

ਲੀਮਿਸਰਨਾਨਕਕਿਸੇਛੇਡਿਓ। ਨਿਯੇਕਹਿਅਜਿ

ਜਮਾਨਿਮੇਓਬੇਛੇਡਿਅਥਾ। ਜੈਗਮਨਿਯੇਨੁਲੜ

ਨਿਲਗਤੁਮਾਇਤਓਬੇਖੜਾਹੈਦਿਅ। ਨਿਯੇਕਹਿਅ

ਜੀਓਤੁਮਸੀਤਦਿਚਿਅਥਾ। ਅਤੇਜਿਤਨੇਲੋਕ

ਅਤੇਅਧੇਘਰਨੁਫਿਰਿਗਏ। ਓਤੁਮੇਨੁਨਜ

ਹਿਨਅਇਆ। ਤੰਨਾਨਕੀਕਹਿਅਜੀਤੁਮੀਗਿਣ

ਤੀਕਾਈਨਕਹੀ। ਨਾਨਕਹੁਇਆਵਦਾਹੈ। ਤਿਚਗੁ

ਰੁਨਾਨਕਜੈਗਮਦੇਅੰਦਰਿਅਇਆ। ਤੁਲਸਾਲ

ਉਡੀਓਕੁਕੀਬਹੁਜੀਤੁਸਾਡਾਭਈਜੀਅਇਆਹੈ

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ॥ ਭਗਤਿ ॥ ਭਗਤਿ ॥ ਭਗਤਿ ॥
 ਮੈ ਤੇ ਅਖ ਦੀ ਸੀ ਜੋ ਨਾਨਕ ਭਾਵੈ ॥ ਭਗਤਿ ॥ ਭਗਤਿ ॥ ਭਗਤਿ ॥
 ਭਗਤਿ ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਵਲਿ ਕੋਈ ਨਹੀ ਦੇਖਿ ਸਕਦਾ ॥
 ॥ ਜੈ ਗੁਰਮੁਖੁ ਤੁਧੁ ਸੀ ਤੇਇਆ ॥ ਅਹੁਲ ਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕੁ ਪੁਛਣਾ ॥ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕੋ ਤੇ ਕਿਉ ਕਹਿ
 ਮਤੁ ਕਹੁ ਤੇਇਆ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਉਲਕੀਤਾ
 ॥ ਤੁਸੀ ਅਪਈ ਕਹੋ ॥ ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜੀ
 ਜਾ ਜੀ ਕਿਛੁ ਤੇਈ ਸੋ ਤੇਇ ਦਰਤੀ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਜੈ
 ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਅਸੀ ਪੁਛੇ ਤੇ
 ਅਸੀ ਕਿਛੁ ਕਹੀਏ ॥ ਲੋਕ ਦੀ ਅਛਾਈ ਖਬਰਿ
 ਕਿਛੁ ਨਹੀ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੁਸੀ ਮਾਣੇ ਮੁਠੇ ਮੁਣੀ ਮੇਸੇ
 ਖਰੀ ਖਬਰਿ ॥ ਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਜੀ ਦਉ
 ਲਤੁ ਖੀਨਿ ਵਾਜਲਗਾ ਕਹਿ ਅਤੇ ਕਾਜੀ ਲਗਾ ਕ
 ਹਿ ਅਸੀ ਖੜੇ ਹੋ ॥ ਜਾਨ ਬਾਬਾ ਨਿਮਾਜ ਕਹਿ ਮੁ
 ਕਾ ਤੇ ਅਸੀ ਲਗਾ ਖੜਾ ॥ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਿਵਾਜ
 ਕਹੇ ਆਇ ਅਕੇਖੜ ਤੇ ਆਇ ਆਥਾ ॥ ਤੇ
 ਤੇ ਨਿਵਾਜ ਕੀਈ ਨਹੀ ॥ ਅਸੀ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਮਾਥ
 ਠੇਕੇ ਜੀ ਸੀ ਦਿਲ ਉਤੇ ਅਸਮਾਨਾ ॥ ਘੋੜੇ ਰਧ
 ਗਧਰੀ ਦਕਰਿ ਦਉਲਤ ਖਾਨ ਪਠਣਾ ॥ ਨਬਾਬ
 ਕਹਿ ਅਸੀ ਤੇ ਸਮਾਇ ਆਨਹੀ ਤੇ ਕਿਛੁ ਕਹਿ ਅ
 ॥ ਫਿਰਿ ਅਸੀ ਕਹਿ ਆਤੁ ਤੇ ਘੋੜੇ ਖਰੀ ਦਕਰ

੪੪

ਕੰਧਾਗਾਇਓ ਅਸਮੰਨਿ ਦਲ ਕਿਸਨ ਰਹੀ
 ਆਹੀ ਭੀ ਕਾਜੀ ਕਹਿ ਆਵੇ ਖੋਖਾ ਨਜੀ ਹਿੰਦੁ ਕਿ
 ਤਨਾ ਟੂ ਟੂ ਬਲਤਾਏ ॥ ਭੀ ਖਾਨਕ ਹਿ ਆ ਕਾਜੀ ਹਿ
 ਦੁਸ ਚਾਏ ॥ ਜਿਸ ਦਖ ਭਿਤ ਮਸਿਜ ਦੇ ਮੈਗ
 ਏ ਬੇਓ ਸਦਖ ਭਿਤ ਮਾਗ ਦਿਲੁ ਘੋ ਨਿਓ ਕੰਧੀ
 ਕੇ ਕੰਗਾਇ ਅਥਾ ਛਿਰਿ ਜੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਤੋ
 ਘੋ ਨਿਓ ਕੰਧੀ ਗਏ ਬੇਤ ਮਤ ਕਹੀ ਨ ਬੇਗ ਏ ਨਾਹ
 ਮਾਹੇ ਸਾ ਬਿਕਰਤਾ ਭੀ ਛਿਰਿ ਅਸੰ ਕਾਜੀ ਨੁ ਆ
 ਖਿਆ ਕਾਜੀ ਤੁਮੇ ਮਸੀਤ ਗਾਇ ਆ ਅੰਫੁਣ
 ਖਟਿ ਆਖਾ ॥ ਸਿਜ ਦਾ ਕੀਤਾ ਜਿ ਮੀਤੇ ਹੁ ਆ
 ਹੁਕੁਰ ਕੇ ਸਾਖਾ ਭੀ ਛਿਰਿ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆਨਾਨਕ
 ਘਹੁ ਰਿ ਆ ਕਹਿ ਆ ਅਸੰ ਕਹਿ ਆ ਕੇ ਖੋਖਾ ਨਜੀ ਕਾ
 ਜੀ ਦੀ ਘੋ ਨੀ ਮੁਈ ਪੈਦ ਦੇਹਾ ਜਨਿ ਆਹੈ ਮੁਦੇ ਕੇ ਦਿ
 ਚਿਖ ਕੇ ਭੀ ਕਾਜੀ ਜਿ ਮੀਤੇ ਸਿਜ ਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਹੁ
 ਆਹ ਕਾਜੀ ਦਾ ਦੇਹੇ ਦਿ ਚਿਜਾਇ ਹੁ ਆਹੈ ॥
 ਮਤ ਏ ਏ ਦਿ ਚਿਯੇ ਇਸਹ ਦਾ ਏ ॥ ਹਮੇ ਏ ਹੁ
 ਹਿ ਆਹੈ ਖਾਜੀ ॥ ਭੀ ਦਓ ਲਤ ਖਾਨ ਹਮਿ ਕਹਿ ਕਹ
 ਏ ਲਗਾ ਕਿ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਕਿ ਆ ਕਹਤਾ ਹੈ ਸਚੁ
 ਕਹੀਓ ॥ ਭੀ ਕਾਜੀ ਕਹੇ ਨੇ ਲਗਾ ਖਾਨ ਜੀ ਐ ਸੀ ਹੀ
 ਬਾਤ ਹੈ ॥ ਭੀ ਨ ਬਾਬ ਕਹਿ ਆ ਕਾਜੀ ਨਾਨਕ ਤੋ ਕੰਧੀ
 ਮਲ ਛਕੀ ਹੁ ਆ ਅਬ ਏ ਸਮੈ ਹੁ ਛਕੀ

ਨਹਿ ਤਾਹਿ ਹਿਨ ਬਾਬਕ ਹਿ ਅਸੁਇ
 ਨਨਕ ਤੇਰੇ ਧੰਮੇ ਜੋ ਨਿਸੰਤੋਸ ਮੋਹ ਬਣੇ ਨਹੀ
 ਤੇਰਾ ਸਮੁਹਾ ਫਿਰਿ ਆਦਿ ਤੁ ਅਥਾ ਜੋ ਹਕ ਕ
 ਬੀਲੇ ਕਾਹੀ ਅਰੁ ਤੇ ਕਹਿ ਅਥਾ ਜੋ ਫਕੀਰ ਕਉ
 ਦੇਹੁ। ਕਹੁ ਅਬ ਧੰਮੇ ਸੇ ਕਿਸ ਕ ਸਕਉ ਦੇਹਿ। ਤਾ
 ਅਸੀਨ ਬਾਬਨ ਕਹਿ ਅਮੈ ਤੋਤੁ ਸੁਕੈ ਕਹਿ ਚੁਕਿ
 ਅਤੈ ਅਗੇ ਤੁ ਜਾਣਾ ਨ ਬਾਬਕ ਹਿ ਅਸੁਇ ਨ
 ਨਕ ਅਧੰਧੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਬੀਲੇ ਕਉ ਦੇ ਤੈ ਨਿ। ਅਰੁ
 ਅਧੰਧੇ ਫਕੀਰ ਕਉ ਤੁ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਕਹਿ ਦੇਹ। ਤਾ ਅ
 ਸੀ ਕਹਿ ਅਸਮ ਸੀ ਕੁਟੁ ਨਾਹੀ ਜਾਣ ਦੇ ਤੁ ਜਾਣਾ ਏ
 ਹਗਲ ਅਸੀ ਕਹਿ ਅਹੇ। ਜੀ ਜਾ ਜੀ ਅਗੇ ਤੁ ਸਾ
 ਡੇ ਜੀ ਭਾਵੈ ਭਲੀ ਲਗੈ ਭਾਵੈ ਬੁਧੀ ਲਗੈ। ਤਾ ਜੇਹਾ
 ਮਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁ ਸਾਥੋਂ ਤੈ ਸੁਪੁਰੀ ਤੈ। ਫਿਰਿ
 ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਅਜੇ ਨਾਹੀ ਪਤੀ ਜਾਣਾ। ਤਾ ਜੇਹਾ
 ਮਕਹਿ ਅਬ ਤੁ ਜੀ ਤੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਭੈਣੈ ਤੈ ਨੁਭੀ ਏ ਸ
 ਦਾ ਕੁਣ ਅਸਹੁ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਰਹਮਾ ਵਿਚਿ ਅਪੈ ॥
 ਧੰਨ ਪਰਮੇਸਰਹੈ ਅਤੇ ਧੰਨਿ ਨਾਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਭੀ
 ਧੰਨਿ ਤੈ ਜੋ ਏ ਸਦੀ ਭੈਣੈ। ਅਤੇ ਥੋੜੇ ਜੇਹੇ ਅਸੀ
 ਭੀ ਧੰਨਿ ਅਹੇ। ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਮੀਗੈ। ਫਿਰਿ ਮੁ
 ਲਾ ਆਪਣੀ ਧੰਨੁ ਛੱਡੇ ਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਚੰਦੋਂ ਗਈ
 ਭੀ ਆਈ। ਅਤੇ ਧੰਨੀ ਦਸ ਤੋ ਕੁਛੁ ਨ ਆਹਾ ਅ
 ਲ

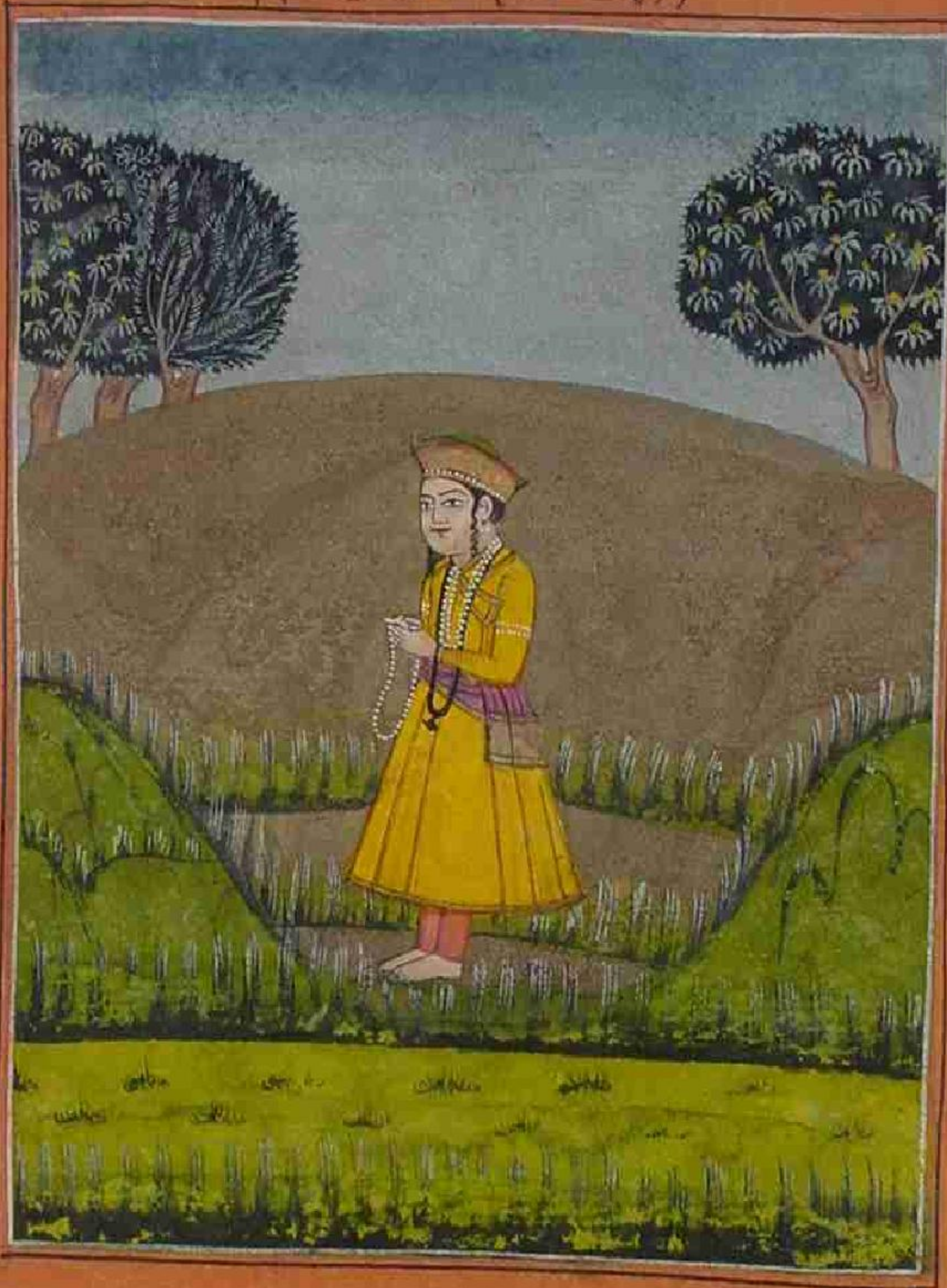
॥

ਤੇ ਸਿਰੀਚੰਦ ਪਉਣਿ ਆਪੈ ਭਾਵਹਿ ਆਦਿ ਅ
ਤਾ॥ ॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੋ ਜੀ॥ ॥ ਜੀਉ

੪੬

ਰੁਨਾਨਕ ਨਿਕਲਿ ਖੜਾਉਣਿ ਆਚੰਦ ਅਤੇ ਮੁਲਾਛ

ਸਾਖੀ ਗੁਰਦੀਉ ਏ॥

17

ਡੇਨਾਹੀ॥ ਅੰਤ ਮਲਾਹੁ ਏ॥ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ
ਆਭੁਲਾ ਸਿਰੀਚੰਦ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੋ ਅਤੇ ਭਾਈ
ਨੂ ਅਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾ ਮਨੁ ਤੁਮੀ ਹੀ ਲੈ ਜਾਹਾ ਚੰਦ

ਗਈ ਜਿਉਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਡਿਠਾ ਤਿਉਂ ਚੰਦ ਗਈ
ਕਰ ਕੀ ॥ ਐਸੀ ਕਰ ਕੀ ਜਿਉਂ ਬਿਜਲੀ ਕਰ ਕੀ

ਹੈ ॥ ਆਖਣ ਲਗੀ ਸੁਣ ਤੋ ਦੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸੇ ਗਲ ਨੁ
ਦਿ ਆਹ ਕਹ ਦਸੈ ॥ ਜੇ ਟਬਰ ਵਧਾਇ ਕੇ ਛੁਡਿ
ਨਠਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਬੋਲਿ ਆਮ੍ਹਗੁ ॥ ॥

॥ ਗੁਰੂ ਮਗੁ ॥

॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮਿਲਿ ਪਿੰ
ਡ ਕਮਾਇਆ ॥ ਤਿਨਿ ਕਰ ਤੈਲੇ ਖੁਲਿਖਾਇ
ਆਮਲਿਖਿ ਨਾਉ ਜੋ ਤਿਵਡਿ ਆਈ ॥ ਮਿਲਿ
ਮਾਇ ਆਸਰ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥ ਮੁਰਖ ਮ
ਨ ਕਹੇ ਕਰ ਸਹਿ ਮਾਣਾ ॥ ਉਠਿ ਚਲਣਾ ਧਰਮ ਸਹਿ
ਭਾਣਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਉ ॥

॥ ਤਜਿ ਸਾਦ ਸਹਜਿ
ਸੁਖ ਤੋਈ ॥ ਘਰ ਛਡੇ ਹੋ ਨ ਕੋਈ ॥ ਕਿਛੁ ਖ
ਜੈ ਕਿਛੁ ਧਰਿ ਜਾਈ ਐ ॥ ਜੇ ਬਹੁ ਨਿਦੁ ਨੀ ਆਮ
ਈ ਐ ॥ ਸਜੁ ਕਾਇ ਆਪ ਟੁਟ ਛਾਣੇ ॥ ਫੁਰਮਾ
ਇ ਸਬਦੁ ਤੁਚ ਲਾਏ ॥ ਧੈ ਸੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਸੈਵੈ ॥
ਤਸੀ ਪਉਦੀ ਕਹੇ ਹੋਵੈ ॥ ੩ ॥ ਘਰਿ ਘੁਮਣ ਵਾਈ
ਭਾਈ ॥ ਧਾਪ ਧਬਰ ਤਰਨ ਜਾਈ ॥ ਭਉ ਬੇੜ ਜੀ
ਉਚੜਾਉ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵੈ ਕਾਕਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ॥
ਠੇਹਿ ਕਿਤੇ ਨੇਕ ਦਿਨ ਨੂਤਲ ਵੰਡੀ ਅਹੁ ਮਹਦਾਨੇ
ਨੁਕਾ ਲੁਖ ਬਹਿਲੈ ਨਨੁ ਭੋਜਿ ਆਸੀ ॥ ਜੇ ਜਾਹਿ ਨਾਨ
ਕ ਦੀ ਧਬਹਿਲੈ ਆਉ ॥ ਮੇਉ ਡਚੀ ਜੇਹੀ ਸੁਣੀ ਤੇ

ਜੋ ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਅਉਰ ਮਰਦਾਨ ਦੇਖੇ ਤਾਕਿ
ਮਾਦੇ ਬੇਜੋ ਨਾਨਕ ੩੫ ਪੌਰੇ ਬੰਨਾ ਮਰਦਾਨ ਮ
ਇਆਨਾ ਕੀ ਬਸਮੁਖ ਬਹਿਲੀ ਤੀਲਗ ਧੁਛਣ
ਗਗਾ ਦੀ ਜੀਏ ਪੁਰਿ ਅਉਰੇ ਇਆ ਮਰਦੇ ਕਾਲੁ ਮੇ
ਨੁਖ ਬਹਿਨੁ ਭੇਜਿ ਆ ਆਨਾ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾ
ਈ ਮਰਦਾਨ ਏਤ ਬਹਿਜੇ ਦੇਖਨੇ ਪੈ। ਅਤੇ ਤੋਹ
ਖਬਹਿਲੈ ਨੈਤੰ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਪਾਸੋ ਲੈ ਜਾਈ। ਜੋ
ਕੋਈ ਜਬਾਬ ਦੇਵੀ ਗਾਸੋ ਲੈ ਜਾਵੇ। ਮਰਦਾਨ ਅ
ਇਨਾਨ ਕੁਨੁ ਮਿਲਿ ਆ। ਅਧਿਓ ਮਨਾਨ ਕਜੀਯ
ਤਰਿ ਆਕੀ ਤੇਸੁ। ਚੰਗੇ ਭਲਿ ਆਛੁ ਤਿਕੈ ਅੰਗ
ਛਾਮਿ ਰਿਬੀਧਿ ਓਸੁ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸਇ
ਮਰਦਾਨ। ਅਸੀ ਤੇਨੁ ਤਰਦ ਗੁਣ ਦਿਤਾ ਸੀ ਸੋ
ਅਜ ਦੇ ਦਿਨ ਨਾ। ਅਸੀ ਤੁਹਨੁ ਓਡੀ ਕਦੇ ਸੋ। ਮਰ
ਦਾਨੇ ਅਧਿ ਆਕੁ ਜੀ ਮੇਨੁ ਆਖਾ। ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਅਧਿ ਆਚਲੁ ਅਸਾਡੇ ਨਾਲਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ
ਆਰਿਧਿ ਰਿਜੀ। ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਿਧਿ ਰਿ
ਕਰਤਾ ਲੈ ਜਾਏ। ਅਜੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਮੇਨੁ ਤਮਰਦੇ ਕ
ਲੁਖ ਬਹਿਨੁ ਭੇਜਿ ਆ ਆਨਾ। ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ
ਓਡੀ ਕਵਾਨ ਦੇਖਦੇ ਤੋਸਨਿ। ਤੁਸੀ ਆਖਦੇ ਤੋਅ
ਸਾਡੇ ਨਾਲਿ ਚਲੁ। ਮੇਰਿ ਆਕਰੰ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ
ਆਸਇ ਮਰਦਾਨ ਅਸੀ ਨਾਲਿ ਭੁਖਨੇ ਗਏਈ। ਅ

ਤੇ ਸੁਖ ਭੋਗ ਮੰਗੇ ਤੇ ਜਾਤਿ ਤਲ ਵੰਡੀ ਮਰਦਾਨੇ
ਅਧਿਅਾਜੀ ਮੈ ਨੁ ਜਾਣੁ ਅਉ ਖਾਤੋ ਇਆ ਗੁਣਿ
ਮੈ ਰਿਖੋ ਜਾਵਾ ਗੁਣਿ ਮੈ ਨੁ ਮੈ ਸਾਹਉ ਤੇ ਕੋਈ ਨਦ
ਹਿ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅਮਰ
ਦੀ ਅਤਾਹ ਵਜਾਵਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਾਜੀ ਮੈ
ਤੇ ਤਾਹ ਕਦੀ ਨਹੀ ਵਜਾਇਆ ਤੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਅਧਿਅਾ ਅਸੀ ਜੈ ਤੇ ਨੁ ਤਾਹ ਦਾ ਗੁਣ ਦਿਤਾ ਸੀ
ਮੈ ਰਿਖੇ ਘਾਤਿ ਓਸਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਾਜੀ
ਮੈ ਤੇ ਵੇਚਿ ਨਹੀ ਖਾਧਾ ਜਿਥੇ ਰਖਿ ਅਉ ਤੇ ਥਾ
ਉ ਪਾਇਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਵਜਾਇ
ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਸਿ ਰਬਾਬ ਨਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਕਮੁ ਮੈ
ਨਿਅਾ ਮਰਦਾਨਾ ਸਹਾਇ ਚਿਅਾਇਆ ਆ
ਇਕ ਹਿਲਗ ਕੋਈ ਛਾਢੀ ਟੋਲਣਾ ਦੇਖੇ ਤੇ ਹਿਕ
ਤੁਮਦਾ ਹਿਕੁ ਸੁਪਠਾ ਅਗੇ ਬੈਠਾ ਗਾਵਦਾ ਹੈ। ਅ
ਤੇ ਮੈਲਾ ਰਬਾਬ ਹਿਥਿ ਵਜਾਵਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾ
ਨੇ ਓਸ ਨੁਦੁ ਅਇਸਲਾਮ ਕੀ ਤੇ ਸਾਤਿ ਚਰਨੁ ਪ
ਠਾਉ ਠਿਖੜਾਉਇਆ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਉਸ ਨੁ ਅ
ਧਿਅਾ ਚਲੁ ਰਾਈ ਮਿਰਾਸੀ ਹਿਕ ਬੰਦਾ ਖੁਦਾਇ
ਦਾ ਤੇ ਨੁ ਮਦਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਿਰਾਸੀ ਸੁਣਦਾ ਹੀ ਉਠਿ
ਖੜਾਉਇਆ ਗਹਿ ਵਿਚਿਲਗਾ ਪੁਛਣਾ।
ਅਖੁ ਰਾਈ ਤੁਕਉ ਦੁਹੁਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ

ਦੀ

ਅਭਾਈਤਉਮਿਹਸੀਤਦਹਾ॥ ਫਿਰਿਉਮੁਖ
ਖਿਆਭਾਈਤਉਕਿਥੈ॥ ਤੇਗਨਉਕਿਅਹੈ॥ ਮ
ਹਦਾਨੇਅਖਿਆਮੇਗਨਉਮਹਦਾਨੈ॥ ਅਤੇਦ
ਤਨਹਾਇਭੋਏਭਟੀਦੀਤਲਵਡੀ॥ ਮਹਦਾਨਾ
ਨਾਲਿਲੈਕਹਿਉਸਨੁਗੁਨਾਨਕਪਾਸਿਅਇਥੈ
ਠਾ॥ ਉਸਨੁਅਖਿਉਸਭਾਈਰਬਾਬਦਜਾਉ॥
ਗੁਨਾਨਕਸਮਾਧਿਲਗੀਤਈਅਹੀ॥ ਜੈਉਸਨੁ
ਮੈਟੇਤਰਵਜਾਈ॥ ਤੇਗੁਨਾਨਕਅਖੀਖੋਲੀਅ
॥ ਅਖਿਉਸਵੈਮਹਦਾਨਾਤ੍ਰੇਵਜਾਇ॥ ਮਹਦਾ
ਨਾਵਜਾਇਨਾਤਾਜਾਣਦਾ॥ ਮਹਦਾਨਾਲਗਾਵਜਾ
ਦਣ॥ ਮਹਦਾਨੇਇਜੇਹੀਤਰਵਜਾਈਜੇਜੰਗਲ
ਦੇਮਿਹਗਥਿਸੁਧਤਉਕੇਛਹਿਪਏ॥ ਗੁਨਾਨਕ
ਬਹੁਤੁਗੀਣਾਇਆ॥ ਅਤੇਮਹਦਾਨਾਅਪਣਜੀ
ਦਿਚਿਬਹੁਤੁਗਜੀਤਉਇਆ॥ ਜਾਣੇਜੈਮੈਤੰਦ
ਜਾਇਨਾਤਾਜਾਣਦਾ॥ ਮੈਨੁਅਜਗੈਬੀਠਤੁਤਈ॥
ਅਤੇਉਚਾਢੀਹੈਗਨਤਉਗਇਆ॥ ਮੈਵਡੇਵਡੇਛ
ਢੀਡਿਠੇਅਹੈ॥ ਪਰੁਏਹੁਗੁਣਕਿਮੇਦਿਚਿਨਾਹੀਡਿ
ਠਾ॥ ਫਿਰਿਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕਿਉਮਹਦਾਨਾ॥ ਮਹ
ਦਾਨੇਉਠਿਕਹਿਸਲਾਮਕੀਤਾ॥ ਜੀਮੈਤੈਨੁਖਦਾਇਅ
ਲੋਹੀਜਾਣਦਾ॥ ਜੇਤੁਫੁਰਮਾਵੇਸੋਈਹਉਕਰੀ॥ ਤੇ
ਗੁਨਾਨਕਅਖਿਆਮਹਦਾਨਾਕੋਈਰਬਾਬੁਲੈ॥ ਮ

ਹਦੇ ਅਧਿਅਜੀਤਿ ਬੁਧਾ ਲਈ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਧਿਅਮਰਦਾਨੁ ਬੁਧਾ ਮੁਖੀ ਅਤੇ ਚੰਡੀਆ
 ਤੇ ਹੋਰ ਗੁਰੂ ਗੋਸਾਮੀ ਸੰਤ ਦਿਖਾਏ ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
 ਰਿਅਧਿਅਜੀਤ ਬੁਧਾ ਮਿਲੇ ॥ ਤੇ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਧਿਅਮਰਦਾਨੁ ਮੁਦਾਲ ਕਰਦਾ ਭਲਾ ਭਾਈ ॥ ਪਰ
 ਜੁਗੁ ਰਿਕਰਾਵ ਦੀਐ ॥ ਜਾਇਕ ਰਿਬੇਬੇ ਜੀ ਪਾਸਿ
 ਆਖਾ ॥ ਜੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨਾਨਕ ਰਿਕਤ ਓਏ ਤੇ ਸੁਆਲੁ
 ਕੀਤਾ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਆਖਾ ॥ ਅਤੇ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆ
 ਖਦਾ ॥ ਜੇ ਮੰਨਿਓ ਤਾਂ ਆਖੇ ॥ ਜੇ ਰਿਕ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਬਾ
 ਬੁਲੈ ਦੇ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਉਠਿ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ॥ ਤੇ ਉਸਦਾ
 ਛੀਕ ਰਿਅਜੀਏ ॥ ਪੁਰਬਾ ਬੁਧਾ ਜਗਿਐ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਰਿਅਭਾਈ ਚਾਚੀ ਅਸੀਂ ਪਹੁੰਚਿ ਅਤੇ
 ਦਿਤਾ ॥ ਪਰ ਏਹ ਅਸਾਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ ॥ ਮਰਦਾਨਾ
 ਜਾਇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਖੜਾ ਹੋਇਆ ॥ ਨਾਨਕੀ ਪਾਇ
 ਆਰਿਓ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤ
 ਜਾ ਦੀਜੀਐ ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਤੇ ਜਿਅ
 ਤੇ ਸਾ ॥ ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਰਿਕ ਸੁਆਲ ਕੀਤਾ
 ਤੇ ਸਾ ॥ ਅਧਿਅਤੈ ਸੁਮੰਨੇ ਤਾਂ ਆਖੇ ॥ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾ
 ਖੇ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਧਿਅਆਖੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਆਖੁ
 ਨਿਸੰਗਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤ ਰਿਕਰਾਬਾ ਜਿ
 ਤੇ ਤੇ ॥ ਮਿਲੇ ਤਿਤਨੇ ਤੇ ਲੈ ਦੇ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਧਿਅ

ਹਿਕੁ ਕਿ ਅਸਉ ॥ ਅਥਿਧਰੁ ਮੈਨੁ ਮੁਹੁ ਦਿਖਾਇ
ਜਾਇ ॥ ਛਿਰਿ ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ
ਅਥਿਅ ॥ ਜੀਵ ਬੇਜੀ ਅਥਦੀ ਹੋਜੁ ਹਿਕੁ ਕਿ
ਅਸਉ ॥ ਅਥੇਤਾ ਸਉ ਲੈ ਦੇਵਾ ॥ ਧਰੁ ਮੈਨੁ ਅਥ
ਣਾ ਮੁਹੁ ਦਿਖਾਇ ਜਾਵੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਥਿਅ
ਚਲੁ ਭਾਈ ਮਹਦਾਨਾ ॥ ਅਸੀ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਅਥਿ
ਅਠੇਰਿ ਆਨਹੀ ਜਾਦਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਸਾਡੀ ਪਿਛਲੇ
ਜਨਮ ਭੀ ਭੈਣ ਅਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤਦ ਭੀ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵ
ਬਹੁਤੁ ਕੀਤੀ ਅਹੀ ਸਾ ॥ ਚਲੁ ਭਾਈ ॥ ਛਿਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾ
ਨਕ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਛਾਢੀ ਦੇਵੈ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ
ਆਏ ॥ ਅਗੋ ਨਾਨਕੀ ਪੀੜਾ ਦਿਛਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਅਤੇ
ਮਹਦਾਨੇਨੁ ਪੀੜੀ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ॥ ਦੇਵੈ ਬੈਠੈ ਬੈਠਿ
ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਥਿਅ ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਕੁਛੁ ਅਥੀ
ਐ ॥ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਜੋਤੁ ਸੀ ਮੁੜ ਅਥ
ਮੈਨੁ ਸੋ ਕਬੁਲਤੈ ॥ ਧਰੁ ਹਿਕੁ ਅਸਾਡਾ ਅਥਿਅ ਤੁ
ਸੀ ਮੰਨੈ ॥ ਅਗੋ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਬੇਬੇ ਜੀ
ਤੁਸੀ ਅਥੀ ॥ ਨਾਨਕੀ ਅਥਿਅ ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਫੁ
ਰਮਾਇ ਸਕਹੈ ਸੁਨਿ ਸੰਗ ਕਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ
ਪਾਸਿ ਹੀ ਹੋਤੈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਥਿਅ ਬੇਬੇ ਜੀ ਅ
ਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਹੋਤੈ ॥ ਜਿਤ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀ ਘਾਇ
ਕਹੁ ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਹੋ ਜਹਤੈ ॥ ਛਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਅਥਿ

ਮਾਭਾਈ ਮਹਾਨਾਤੁ ਸੀਜਾ ਟਿਕ ਰਿਮਲੁ ਖੁਸਿਕਰ
 ਜਾਜੋ ਕੁਟੁਲ ਗੇਸੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਲੈ ਜਾਵੇ ਮਹਾਨਾਤੁ
 ਨਾਨਕ ਪੁਰਾਣ ਅੰਗੀਕਰੇ ਪੁਰਾਣ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਤਿਅ ਪੁਰਾਣ ਬੇਬੇ ਪਾਸੇ ਜੇ ਮੁਲਦਾ ਆਖੇ ਤੇ ਤੇ
 ਤਲੈ ॥ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਮਾਭਾਈ ਮਹਾਨਾ ਜੇ ਤੇ
 ਖੁਸੀ ਆਵੈ ਤੇ ਤਲੈ ॥ ਮੁਲਦਾ ਮਹਾਨਾ ਕਹਿ ਮਹ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਮਾਭਲਾ ਜੀ ॥ ਮਹਾਨਾ ਉਠਿ ਖੜਾ
 ਟਿਕਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਮਾਭਾਈ ਮਹਾਨਾ ਹੋਸੀ
 ਜੇ ਦਿਕ ਰਿਜਾ ਟਿਕਾ ॥ ਅਤੇ ਮਾਭਾਈ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਨੁਤੀ ਸਦਿ
 ਲਿਖਾਉ ॥ ਮਹਾਨਾ ਗਾਇਆ ਬਾਲੇ ਨੁ ਸਦਾ ਜਾ
 ਟਿਕ ਮਹਾਨੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਆਖਿ ਆ ॥ ਜਿਜ ਮਾਨ ਤੇ ਨੁ
 ਗੁਨਾਨਕ ਅਤੇ ਨਾਨਕੀ ਬੇਬੇ ਸਦਾ ਦੀ ਪਈ ॥ ਬਾਲੇ
 ਤਿਅ ਕਿਉ ਮਹਾਨਾ ਕਿਉ ॥ ਮਹਾਨੇ ਆਖਿ ਮਾ
 ਭਾਈ ਜੀ ਹੋਸੀ ਕੀਤੀ ਪੈਸਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਤੇ
 ਅਤੇ ਮੇਨੁ ਤੇਨੁ ਟਿਕ ਸਦਾ ਸਤੇ ਸਦਿ ਅਪੈਸਾ ॥ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿ ਮਾਸੁ ਟਿਕ ਮਹਾਨਾ ਮੈਚ ਲਿਖਾ ਸੀਧ ਗੁਨ
 ਪੁਰੁ ਭਲਾ ਚਲੁ ਮਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ
 ਰਿਜਾ ਤੇ ਤੇਨੁ ਨਿਅ ਮਹਾਨਾ ਬਾਲੇ ਸੰਧੂ ਲੈ ਆਇ
 ਆ ॥ ਅਗੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਉ ਮਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਬ
 ਲਾ ਆਉ ਦਾ ਹੀ ਪੈਰ ਤੇ ਚਰਿ ਪਟਿ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਮਾਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹਤੁ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ਪਰਸ

ਦੁਤਿਤ ਜੇ ਦਿਅ ਬਲੇ ਦਿਦ ਮੰਗੀ ਅਜੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਅਸੀ ਘਰੁ ਜਾ ਦੇ ਅਸੀ ਅਸੀ ਨੁਖ ਸੀ ਤੇ ਦੇ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਤੇ ਕਿ
ਉਰ ਜਤੋ ਏਤੋ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਅਸਾਡਾ ਕਿ
ਆਬਿਤੁ ਤੇ ਜੋ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਉਪਰਿ ਰਿਜਤੋ ਦੀਏ ॥
ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਪਾਸੈ ਕੁਟੁਮਗੋ ਮੰਗਿ ਅਲੋੜ ਦੇ ਅਪੇ
ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਹਿ ਅਸੀ ਗੁਰਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਮੰ
ਗੇ ਸੇ ਕਰਤਾਰੁ ਪਾਸੈ ਦਿਵਾਈ ਮੇ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ
ਮੇਇ ਤੋ ਮੰਗਦਾ ਤੋ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ਤੇਰੀ
ਚਾਲੀ ਦੇ ਖਿਕਰਿ ਜੀ ਉਭਰ ਮੇ ਨਾਤੀ ॥ ਮੈ ਸਾਹ ਕੋ ਟੀਕੁ
ਤੁ ਆਖਦਾ ਤੈ ਅਤੇ ਕੋ ਟੀਕੁ ਤੁ ਆਖਦਾ ਤੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਕਹਿ ਅਗੁਰਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਸੀ ਨੁਕਰਤਾਰ ਅਡੋਲ ਰਖ
ਗਾ ॥ ਮੈ ਸਹ ਪਇ ਆਖੁ ਖਮਾਗੇ ॥ ਮੈ ਸਾਹ ਸਗਦੀ ਨਾਈ
ਤੈ ॥ ਬਾਲਾ ਦਿਦ ਲੈ ਕਹਿ ਘਰੁ ਤੋਇ ਆ ॥ ਨਾਨਕੀ
ਕਲੁ ਅਤੇ ਬੀਬੀ ਅੰਮਾਨੁ ਤਦੇ ਸਨੇ ॥ ਦਿਤੇ ॥ ਬਾਲ
ਲੇ ਗਇ ਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਬਾ ਬਨੁ ਭੇਜਿ
ਆ ॥ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਅਗੁਰਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਤ ਨੇ ਮਿਲੇ
ਤਦੇ ਖੁਸੀ ਕਹਿ ਕੈਲਿ ਆਵੈ ॥ ਜੋ ਮੇ ਗੁਰਾਈ ਨਾਨਕ
ਮੇ ਤੇ ਖੁਸੀ ਤੇ ਦੇ ॥ ਜੋ ਕੁਟੁਮੁਲੁ ਲਗੈ ਸੋ ਆਇਲ ਏ
॥ ਮਰਦਾਨੇ ਉਠਿਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਆ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾਟੇ ਲਦੁ ਮਿ

ਗੁਰੂ

ਹਮੀ ਅਗੋਂ ਆਖਨਿ ਆਇ ਅਪੈ ਕੁਰਹੀ ਦਰੁਮਾ॥
 ਮਹਦੇ ਨੁ ਕੋਈ ਆਦਰੁ ਦੇਵੇ ਨਹੀ॥ ਕਿਤੇ ਨੇ ਦਿਨੁ
 ਹਦਾਨਾ ਠਹਿਰਿ ਥਕਾ॥ ਠਹਿਰਿ ਮਹਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾ
 ਸਿ ਆਇ ਆਪੈ ਨਾਨਕ ਮਹਦੇ ਨੁ ਪੁਛਿ ਆ॥ ਕਿ
 ਉ ਮਹਦਾਨਾ ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੈ ਨੁ ਸਭ ਕੁਟੁਮ
 ਲੁ ਮਧੈ॥ ਠਹਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨਾ ਨਿਸੈ
 ਗੁਆਖਾ ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਨਿਸੈ ਗੁਆਖਣ
 ਦੀ ਗਲ ਨਾਹੀ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਰੰਗ ਦਿ ਚਿ ਆਇ ਆ
 ॥ ਅਵੈ ਮਹਦਾਨਾ ਨਿਸੈ ਗੁਆਖਾ ਮਹਦਾਨਾ ਕੰ ਬਿਅ
 ਕੰ ਬਿਕਰਿ ਆਖਿ ਓਸਾ ਜੀ ਸੈ ਸਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਅ
 ਏ ਅਹੀ ਕੁਰਹੀ ਦਰੁਮਾ॥ ਅਹਿ ਗਲ ਓਦੀ ਅਪੈ
 ਨਿ॥ ਅਤੇ ਤੁਮ ਕੋਈ ਗਬਾ ਬਾਦ ਹਦਾ ਦੇ ਦਾਨੀ
 ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਖਿ ਅਕੋਈ ਗਮਿ ਅਤੈ ਏ ਅਲਿ
 ਅਵੈ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ ਮਹਦਾਨਾ ਸੈ ਸਾਹੀ
 ਵੈ ਏ ਖ ਮਹਦਾ ਆਇ ਆਪੈ॥ ਸੈ ਸਾਹ ਸਭ ਭਸਪਾਇ
 ਕੈ ਅਤੇ ਤੈ ਵਲਿ ਹੀ ਅਵੈ ਗਾ॥ ਤੁੰ ਕੋਈ ਗਬਾ ਬੁਟੇ ਲਿ
 ਲਿ ਅਉ॥ ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੋਈ ਮਿਹਸੀ ਸੈ
 ਨੁ ਆਦਰੁ ਦੇ ਦਾਨੀ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨਾ
 ਸੇ ਗੁਆਖਿ ਆਮੰਨਾ॥ ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੁਟੁਮ
 ਖੋ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ ਮਹਦਾਨਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਅੰਗ
 ਗ੍ਰਿਵ ਜਟਾ ਦਾ ਹੈਈ॥ ਦੁਤੰ ਨਦੀ ਆਦੇ ਦਿ ਚਿ ਗਿਰੀ

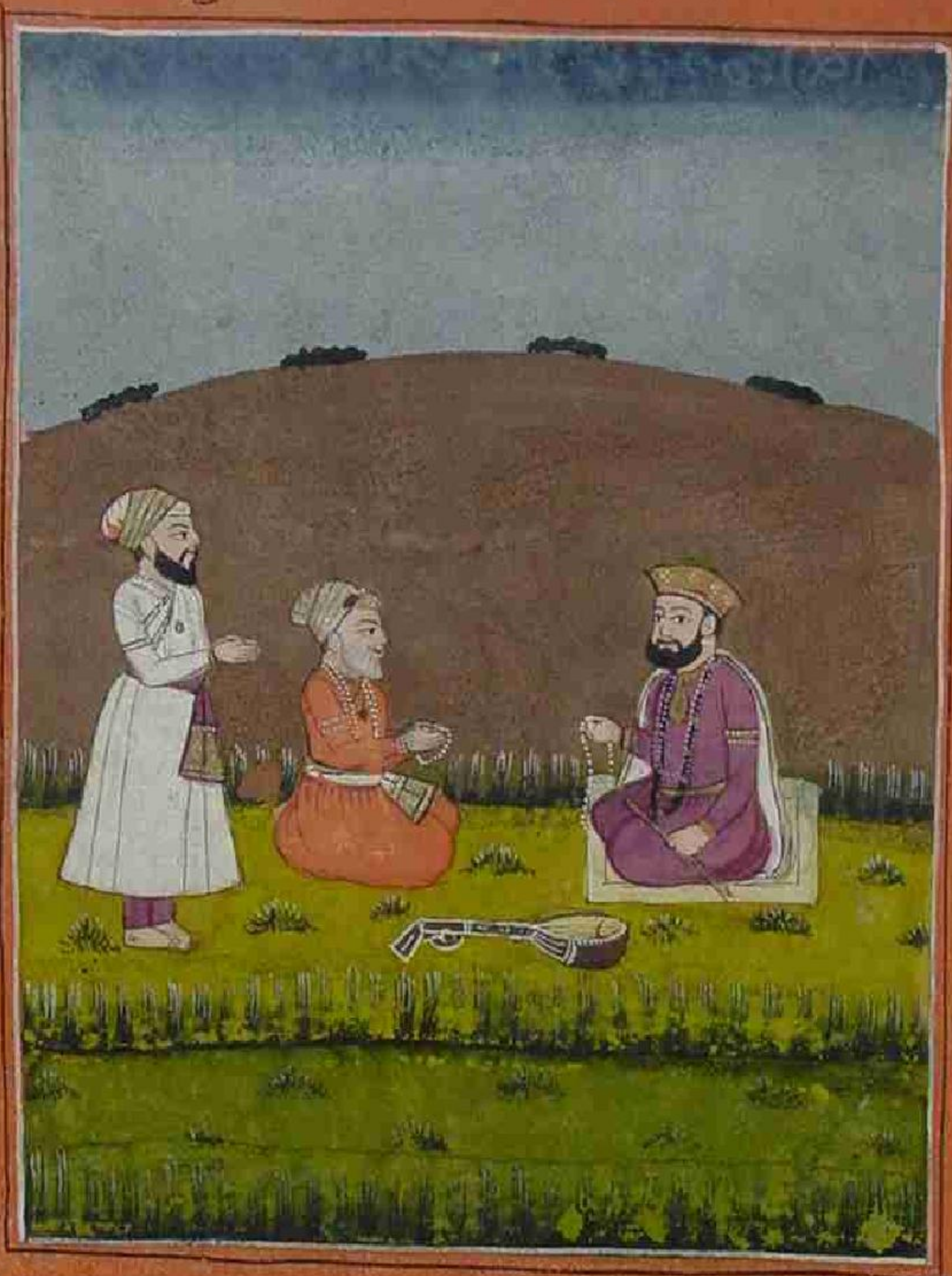
੫੧
 ਵਦਾਨਉ ਅਮਰਪੁਰੈ॥ ਉਸਦਿਚਿਤਿਕਰਬਬੀਰ
 ਤਦਾਈਨਉਉਸਦਾਠਿਰੰਦਾਹਿੰਦੁਸਦਦੇਹੈਨਿ॥
 ਅਤੇਨਾਲੇਫੇਰੁਭੀਮਚੀਦਪੈ॥ ਤੁਓਥੇਜਾਇਜੇਨੂੰਮੀ
 ਅਤਾਅਸਤਾਨਉਲਏ॥ ਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅਭਲਾਜੀ
 ਗਫੇਰਿਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਜੀਕੁਟੁਮੁਲੁਭੀਪਲੈਓ
 ਵੈ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਾਇਮਹਦਾਨਜੋਕਿਛੁਮੁ
 ਲਲੈਜੀਦਾਤਈਮੇਥੇਥੇਜੀਪਸੈਲੈਜਾਇ॥ ਮਹਦਾ
 ਨਾਨਕੀਪਾਮਿਅਇਆ॥ ਨਾਨਕੀਕਹਿਅਕਿਉ
 ਭਾਈਮਹਦਾਨਤਉਆਦਰਬਾਬਾ॥ ਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅ
 ਥੇਥੇਜੀਜਿਤਨਾਮਗੁਰਮੀਮੈਸਭੋਟੋਲਿਖਰਾਮੈਨੁਹਿ
 ਨਅਇਆ॥ ਹੁਇਦੁਰਿਭੇਜਦਾਪੈ॥ ਮੁਲਦੇਵਸਤੇ
 ਤਉਪਾਮਿਅਇਆ॥ ਨਾਨਕੀਕਹਿਅਭਲਾਭਾਈ
 ਜੋਕੁਟੁਅਥੇਸਦੇਵਾ॥ ਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਜੀਸਤ
 ਰੁਪਈਯੇਦੇਵੈ॥ ਨਾਨਕੀਸਤਰੁਪਈਯੇਅੰਦਰੋਕਢੇ
 ॥ ਮਹਦਾਨੇਦੈਹਿਦਿਤੇ॥ ਮਹਦਾਨਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਮਿ
 ਲੈਅਇਆ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜਾਇਮਹਦਾਨਾਣ
 ਬਿਜਾਇ॥ ਅਤੇਣਬਿਅਉ॥ ਮਹਦਾਨਾਤਿਹੁਦਿਨ
 ਦਿਚਿਗਇਆ॥ ਜਾਇਕਹਿਲਗਾਟੋਲਇ॥ ਇਥੇ
 ਠਿਰੰਦਾਅਤੇਫੇਰੁਬਾਬੀਕਿਥੇਹੁਦਾਪੈ॥ ਕੋਈਦਸੇ
 ਨਹੀਦੁਇਦਿਨਮਹਦਾਨਾਢੁਢਦਾਹਿਅ॥ ਮਹਦਾ
 ਨਾਅਕਿਪਇਆ॥ ਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਭਾਈਇਥੇਤੀ

ਨਹੀ॥ ਮੇਰਿ ਬੰਢੁ ਛਾਮਰਦਾਨ ਉਦਾਸ ਤੋਇਕੇ
ਚਲਣ ਲਗਾ॥ ਤੰਤੀ ਜੇ ਦਿਨ ਫਿਰੰਦਾ ਹਬਾਬੀ ਮਰਦ
ਨੇਨੁ ਮਾਇ ਮਿਲਿਆ॥ ਮਾਇ ਕਹਿ ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਕ
ਉਦੁਭਾਈ ਤੂੰ॥ ਕਿਸਨੋ ਟੋਲਦਾ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ
ਅਜੀਇ ਬੇਇਕ ਹਬਾਬੀ ਹੈ॥ ਫਿਰੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ
ਗੁਰੀਆਖਦੇ ਹੈ॥ ਫਿਰੰਦੇ ਅਖਿ ਅਤੇ ਗਾਉ ਰਿ
ਅਹੈ॥ ਤੂੰ ਤੋ ਦਾ ਕਉਣੁ ਹੈ ਤੂੰ ਭੇਜਿ ਮਾ ਕਿਸਿ ਹੈ॥ ਅਤੇ
ਤੇਰਾ ਵਤਨ ਕਉਣੁ ਹੈ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੇਰਾ
ਵਤਨ ਗਾਇਓ ਏਦੀ ਤਲਵੰਡੀ ਹੈ ਨਉ ਮਰਦਾਨ ਹੈ॥
ਭੇਜਿ ਮਾਨ ਕਵੇਦੀ ਫਕੀਰੁ ਮੁਰਬਾਬੀ ਲੈਣਾ ਅ
ਮੈ॥ ਫਿਰੰਦੇ ਅਖਿ ਅਫਿਰੰਦਾ ਫੇਰੁ ਉਦੇਗਾ॥ ਅਤੇ
ਤੁਹਨੁ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਮਹੀਬੇ ਪਾਲਿਆ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਹ
ਬਾਬੁ ਮੇਬੇ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਵੇਦੀ ਮੇਰਾ ਚਿਹਰਾ
ਅਸਨਾਉ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਹਬਾਬੁ ਮੇ
ਨਦੇਵੈ॥ ਫਿਰੰਦੇ ਅਖਿ ਅਮੁਇ ਮਰਦਾਨ ਲੈ ਹ
ਬਾਬਾ॥ ਫਿਰੰਦਾ ਨਾਨਕਾਈ ਮੇਰਾ ਬਾਬੁ ਕਿਥੈ ਲੈ ਆ
ਇਆ॥ ਜਾ ਮਰਦਾਨ ਦੇ ਬੇਤਾ ਕਿ ਆਦੇ ਬੇਹਬਾ
ਬ ਕੁਦਰਤੀ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੁਲੁਕ
ਹੁ॥ ਫਿਰੰਦੇ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਇ
ਸਹਬਾਬੁ ਦਾ ਮੁਲੁ ਨਹੀ॥ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲੁ ਅ
ਸੀ ਲੈਣਾ ਭੀ ਨਹੀ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਗੀਲਗੀ॥

ਕਾਈਏ ਹਕਉਦਰੈ॥ ਮਹਦਾਨਾ ਹਿਨ ਸਕਿਆ॥
 ਅਖਿਓ ਮੁਜੀ ਇਸਦਾ ਮੁਲੁਤੁ ਸਕਿਉ ਨਹੀ ਲੈਦੁ॥
 ਛਿੰਦੇ ਅਖਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਏ ਹਰਬਾਬ ਅਸੀਨੁ॥
 ਕੁਦਗਤਿ ਨਾਲਿ ਤਬਿਆ ਇਥੈ॥ ਅਵਾਜ਼ ਏ ਸਦੀ
 ਏਹੀ ਨਿਕਲੀ ਜੋ ਛਿੰਦਾ ਏ ਹਰਬਾਬ ਤੋਹ ਸਅਗੇ
 ਨਹੀ ਵਜਾਵਣਾ॥ ਹਿਕੁਨਾਨ ਕਵੇਦੀ ਖੜੀ ਪੈਦੇ ਤੋਸੀ
 ਆਏ ਹਰਬਾਬ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਵਜਾਵਣਾ॥ ਤੂੰ ਉਸੇ
 ਅਗੇ ਵਜਾਏ॥ ਮਹਦਾਨਾ ਏ ਸਦਾ ਮੁਲੁ ਅਸੀ ਲੈਣਾ
 ਨਹੀ॥ ਪਰੁ ਕਾਈ ਚਲੁ ਦਿਖਾਓ ਤਨਾਨ ਕਰੈ ਕਿ ਕੋਈ
 ਤੋਹੈ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੋ॥ ਪਰੁ ਜੇ ਹੁਕ
 ਮੁ ਤੋਵੈ ਤਾਂ ਮੇ ਹਿਕਵਾਹੀ ਵਜਾਇ ਦੇਖਾ॥ ਤੰ ਛਿੰਦੇ ਕ
 ਹਿ ਅਕਾਈ ਤੋਹ ਸਅਗੇ ਹੁਕ ਮੁ ਨਹੀ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਮੇਨੁ ਉਸੇ ਨਾਨਕ ਭੇਜਿ ਆਏ॥ ਤੰ ਛਿੰਦੇ ਕਹਿ
 ਅਕਾਈ ਤੁੰ ਜਾਣਾ॥ ਨਾਨਕ ਉਸੇ ਭੇਜਿ ਆਏ ਤੰ ਵਜਾਇ॥
 ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਹਰਬਾਬ ਹਥਿ ਲੈ ਕਹਿ ਬਟੁ ਬਣਾਇ ਕੇ ਜਾਤਾ
 ਵਜਾਈ॥ ਤੰ ਅਵਾਜ਼ ਦਿਚੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਆਵੈ॥
 ਅਤੇ ਪਿਛੋ ਦੀ ਨਾਨਕ ਦੀ ਅਧੀਨ ਗੀ ਨਿਕਲੇ॥ ਅਤੇ ਤੋਹ
 ਕਾਈ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਨਿਕਲੇ॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨਾ ਪੈਗਨ ਤੋ ਇਕਹਿ
 ਅਖਿਓ ਸਛਿੰਦਾ ਕਾਈ ਤਬਿ ਚਲੁ॥ ਛਿੰਦਾ ਤੰ ਮਹ
 ਦਾਨਾ ਦੈਵ ਨਾ ਦੈਵਿਨ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਖਲੇ ਤੋਏ॥
 ਹਰਬਾਬ ਅਗੈ ਹਖਿਅ ਸਾ॥ ਅਤੇ ਦੁਹੀ ਮਥਾਏ ਕਿਅਾ ਸਾ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਇਤ ਨ ਚਿਰੁ ਬਿਉਲਾਇ
 ਓਸਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੇਰੀ ਤੁਝ ਆਸੀ ਨੁਕੁ
 ਦੁਖ ਮੁਖ ਮਨ ਹੀ ਪੈਦੀ ॥ ਕੇਤੁ ਭਗਤ ਹੈ ਕੇਤੁ ਭੁਭੈ ਨਰ

ਬਾਬੇ ਨੁ ਠਿਹੈ ਦਾਮਿਲ ਆ ॥

ਕਾਹੈ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਵਡੇ ਹੈ ਨੁ ਆਏ ॥ ਜਿ ਬੇਤਉ ਅਸੀ
 ਨੁ ਭੇਜਿ ਆਤਿ ਬੇਤਉ ਮੇਜਾਇ ਚੁਢਿਹਿ ਅਦਮੇ ਕੋ
 ਈਨਹੀ ॥ ਤੀਸੇ ਦਿਨ ਮੇਚਲ ਦਤੇ ਹੈ ਆਤਾਇਹੁ

ਸਾਧਾ ਅਏ ਮਿਲਿਆ ਏਸ ਅਧੇ ਪੁਦਿ ਆਪੁਦਿ
 ਕੇਹੀ ਕਤਲੀ ਤੀਓ ਸਾ ਤੇ ਹਬਾ ਬੁਕਿ ਤੇ ਵਲੋ ਕਦਿ
 ਓਸਾ ਤੇ ਹੁਕੀ ਕਤਲੇ ਸੇ ਪਸੀਲ ਵੀ ॥

॥ ਬੋਲ ਹੁਕਾਈ ਵਾਹੁ ਹੁਕਾਈ ॥ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਛਿੰਦੇ ਨੁਪੁਦਿ ਅਕੁ ਹੁਕਾਈ ਤੁਕੁ ਓਟੁ ਹੈ
 ॥ ਛਿੰਦੇ ਹਬਾ ਬੀਕ ਹਿਅ ਕਿਉ ਜੀ ਤੇ ਨੁਓ ਪੁਦਿ ਨਵਿ
 ਸਹਿਗਇਆ ਪਹਾਨਾ ਬਤੇਲੀ ਦੇ ਪਹਿਇ ਕਠੇ ਤੇ
 ਅਹੈ ॥ ਦਵੈ ਅਸੀ ਭਿਉ ਅਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਅਸਾਡੀ
 ਭੈਣ ਅਹੀ ॥ ਅਸੀ ਦਵੈ ਨਿਹੰਕਾ ਹਜ ਪਦੇ ਅਹੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਭੈਣ ਅਸਾਡੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੀ ਅਹੀ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਦਿਨ ਤ
 ਉਅਖਿਅ ਦੇ ਖੁਕਾਈ ਅਸਾਡੀ ਚਘ ਰਿਜਨ ਮਅ
 ਇਆ ॥ ਅਸੀ ਨੁਖਰੀ ਬੂਹ ਮਣ ਅਦਰੁ ਨਹੀ ਦੇ ਦੇ ॥
 ਅਤੇ ਭੁੱਤਿ ਅਸਾਡੀ ਪੁਗੀ ਤੇਈ ਅਹੀ ॥ ਤੀ ਮੇਤੁ ਹਨੁ ਅ
 ਖਿਅ ਭਾਈ ਤੁਮਚੁ ਅਖਦਾ ਹੈ ॥ ਏਹੁ ਪਹਮੇ ਸਹ ਕਿ
 ਅਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਭੈਣ ਅਸਾਡੀ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਛਿ
 ਕਰੁ ਨਾਨਕ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਦਿ ਅਛਿੰਦੇ ਨੁ ॥ ਅਖਿ
 ਭਾਈ ਤਦਿ ਤੇ ਹਾਕਿ ਅਨਾਉ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਹਾਨਾਉ ਕਿ
 ਅਸੀ ॥ ਛੇ ਹਿਛਿੰਦੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਭੈਣ ਦਾਨਾਉ ਸੀ
 ਸੁੰਦਗੀ ॥ ਅਤੇ ਤੇਹਾਨਾਉ ਸੀ ਸੁੰਦਗ ॥ ਅਤੇ ਮੇਹਾਨਾਉ ਸੀ
 ਪ੍ਰੇਮਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਛਿੰਦੇ ਨੁ ਲੈ ਗਲਿ ਲਾਇਆ ॥
 ਅਖਿਉ ਸੁਅ ਖੁਕਾਈ ਛਿੰਦਾ ॥ ਏਹ ਹਬਾ ਬੁ ਤੇ ਨੁ

ਕਿ ਬਹੁਤ ਬਿਅਇਆ ਤੇ ਫਿਰ ਦੇ ਅਖਿਅਜੀ
 ਤੂੰ ਘਨੀ ਘਨੀ ਜੋ ਪੁਛਦ ਹੈ ਤੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇ ਨੂੰ
 ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਸਿਵਾਤਾ ਤੂੰ ਮੈਂ ਨੂੰ ਘਨੀ ਘਨੀ ਕਿਉਂ ਪੁਛ
 ਦਾ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰ ਦਾ ਮੈਂ ਤੇ ਨੂੰ
 ਤੇਰੇ ਸਤੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਸੇਵਾ ਸ
 ਤਾਦ ਸੀ ਮੈਂ। ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਫਿਰ
 ਦਾ ਮੈਂ ਨੂੰ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਏ ਸੇਵਾ ਸਤੇ ਪੁਛਦ
 ਹੈ। ਮੈਂ ਮਹਦਾਨੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਏ ਤੇ ਆਈ। ਤੇ ਮਹ
 ਦਾਨੇ ਅਖਿਅਜੀ ਮੈਂ ਸਭਾ ਪਾਇ ਮੁਕਤੀ। ਅਗੇ ਪੁ
 ਛਦ ਦੀ ਹੀ ਕਾਈ ਨਾ ਹੀ। ਤੇ ਫੇਰਿ ਫਿਰ ਦੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਪਾਇ ਆਭਾਈ ਫਿਰ ਦਾ ਤੂੰ ਹਬਾਬ ਦੀ ਖਬਰਿ ਦੇ
 ਹਿ। ਹਬਾਬ ਤੇ ਨੂੰ ਕਿ ਬਹੁਤ ਬਿਅਇਆ ਭਾਈ ਫਿਰ
 ਦਾ ਬੋਲਿਆ ਦੇ ਖੁਜੀ ਜਦ ਮੈਂ ਹਬਾਬ ਵਜਾਇ ਦਾ
 ਸੀ ਤੇ ਜਿ ਤੇ ਉਤ ਮਜ਼ਨਮ ਆਹੇ ਸਭੇ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੇ
 ਦੁਖ ਦੇ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਅਸੀ ਨੂੰ ਪਿਤਾ ਆਖੇ ਤੁਸੀ ਸਹ
 ਰ ਵਿਚਿ ਅਸੀ ਨੂੰ ਹਰਨ ਦੇ ਦੇ ਤੇ ਕਿਨਾ ਹੀ। ਤਿਸ ਸਹਰਦ
 ਨਾਉ ਸਿਵਨ ਪੁਰ ਆਹਾ। ਤਿਸ ਤੇ ਨਿਕਲਿ ਕਹਿ ਤਿਹੁ
 ਕੇ ਤੇ ਅਸੀ ਉਜਾਨਿ ਵਿਚਿ ਡਰਦੇ ਤੇ ਏ ਭਗਤਿ ਕ
 ਰਦੇ ਆਹੇ। ਅਤੇ ਹਬਾਬ ਓਥੇ ਹੀ ਰਖਿ ਆਵਦੇ। ਤੂੰ
 ਭਗਤਿ ਕਰਦਾ ਆਹੇ ਅਤੇ ਮੈਂ ਵਜਾਵਦਾ ਆਹਾ। ਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਆਭਾਈ ਫਿਰ ਦਾ ਤਦ ਇਕ ਠੇਹਰੇ

ਅਹੇ॥ ਅਤੇ ਹੁਣਿ ਕੀ ਇਕ ਠੇਹੀ ਯੋ॥ ਤੰ ਠੇਹੀ ਠੇਹੀ
 ਦੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਹੁਣਿ ਅਸੀਂ ਨੁ ਜਾਹ ਕਰਣ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਨ
 ਹੀ॥ ਅਤੇ ਤੈ ਨੁ ਜਾਹ ਕਰਣ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਹੀ॥ ਏਹੁ ਰਬਾਬ
 ਤੁਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਆਹਾ॥ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਵ
 ਣਾ ਆਹਾ॥ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਮਾਨਤ ਲਓ॥ ਠੇਹੀ ਦਾ
 ਰਬਾਬ ਦੇ ਕਹਿ ਦਿਦਾ ਤੋਇ ਆ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਅਖਣ
 ਲਗਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਅਗੋਂ ਤੋਂ ਤੀ ਦਿਦਾ ਕਹਿ ਆਵਾ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਕੋ
 ਤ ਅਧ ਤੋਂ ਤੀ ਨਾਲਿ ਗਇਆ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਦੇਖਦਿ
 ਆਹੀ ਛਲ ਤੋਇ ਗਇਆ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਥੇ ਮੈ ਤਾ ਅੰ
 ਨਾਭੀ ਨਾਹੀ॥ ਮੈ ਨੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿ ਆਵਦਾ ਤੈ॥
 ਏਹੁ ਕਿ ਅਤੋਇ ਆਹੈ ਗਾਨ ਤੋਇ ਹਰਿ ਆ॥ ਪੈ ਗਾ
 ਨ ਤੋਇ ਕੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਸਿਕਰਿ ਪੁਛਣ ਲਗਾ॥ ਆਖੁ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਕਿ ਬੈਤੋਂ ਤੀ ਦਿਦਾ ਕਹਿ ਆਇਓ॥ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀਓ ਤਾ ਮੈ ਬੈ ਛਲ ਤੋਇ ਗਇਆ॥
 ਮੈ ਨੁ ਦਿਸਿ ਆਵਣ ਹਰਿ ਗਇਆ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਿ ਆਓ ਹੁਣਿ ਨਾਗਲਾ ਬੋਧ
 ਕ ਠੇਹੀ ਦੇ ਤੈ ਨਿ॥ ਅਸੀਂ ਹੀ ਨੁ ਕਰਤਾ ਰਜਾ ਹਰ ਕਰਣ
 ਸੀ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ॥ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਲੈ ਰਬਾਬ ਪਾਇਆ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਰਬਾਬ ਪਾਇ ਲੀਤਾ॥

ਲਗਾ ਬਣ ਬਣਾਵਟਾ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਕ ਮੁਕੀਤਾ ਮ
 ਹਦਾਨਾ ਬਣੋਗੁ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਬਣ ਬਣ
 ਇਲੈਦਾਨਾ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਕ ਮੁਕੀਤਾ ਮਹਦਾਨਾ
 ਆਪੇ ਯੀ ਬਣਿ ਜਾਇ ਗਾਣ ਬਿਤੋਹਿ ਮਹਦਾਨੇ
 ਪੁਕ ਮੁਮੰਨਿ ਆ ਆਪੇ ਯੀ ਬਣ ਬਣਿ ਗਇਆ
 ਲਗਾ ਮਹਦਾਨਾ ਤੰਗ ਬਜਾਵਟਾ ਤੰਗ ਦਿਚੁ ਪੁਟੈ ਹਾ ਅਵ
 ਜ ਨਿਕਲੇ ਤੂੰ ਯੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਯੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਾਨਕ
 ਬੰਦਾ ਤੇਗੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਲਗਿ ਗਈ ॥
 ਮਹਦਾਨਾ ਦੇ ਖੋਕਿ ਆਏ ਤੰਗ ਬਿਦੇ ਹੋਇ ਗਇਆ
 ਗਦੁਇ ਗਤੀ ਤੇ ਦੁਇ ਦਿਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗਿ ਗਈ ॥
 ਮਹਦਾਨੇ ਰਬਾ ਬੁਢਾਇ ਏਛ ਛਡਿ ਦਿਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਤੋਇ ਗਇਆ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮਹਦਾਨੇ ਨੁਲਗੀ ਕੁ
 ਥਾ ਮਹਦਾਨੇ ਦਾਜੀ ਉਭਟ ਕਿਆ ਅਤੇ ਛਡਿ
 ਭੀ ਸਕੇ ਨਹੀ ਏਤ ਜੀਵਿ ਚਿਦਿ ਚਰਕਰੇ ਕਦੀ
 ਜਗੇਤੀ ਮੈ ਵਿਦਾਲੇਵਾ ਤੀ ਸਿਰਾ ਦਿਨ ਪੁਆ ਤੰਗ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਲਕਲਾਤੀ ਆਪੁ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਕਿ
 ਉਮਹਦਾਨਾ ਕਿ ਆਖ ਬਹਿਤਈ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਤੇਗੀ ਰੁਖ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕਰਤਾਰ ਦੁਰਿ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥
 ਅਤੇ ਅਸਾਡੀ ਤੰਗੀ ਦੁਰਿ ਹੋਈ ਤੂੰ ਤੰਗੀ ਹੋਇ
 ਉਮਹਦਾਨਾ ਅਦਮੀ ਅਸੀ ਤੇਗੇਤੀ ਅਸਾਡੀ ਸੰਗੁ ਕਿ
 ਬੋਲੇ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਹਦਾਨਾ ਅ

ਸਾਧਾਮਿਏਤੰਦੁਖਭੁਖਾਈ॥ਜੇਤੰਕਬੁਲਕਰੇਤੰ
 ਅਸਾਧਾਮਿਗੁਰੁਅਤੇਨਕਬੁਲਕਰੇਤੰਜਾਗਿਆਸ
 ਹਦਨੇਕਹਿਅਜੀਇਕੇਤੰਮੇਨੁਅਧੁਜੇਹਕਗਾਅ
 ਤੇਹਿਕੇਤੰਮੇਗਇਲਾਜਕਹਿ॥ਤੰਮੇਤੇਰੇਧਾਮਿਗ
 ਤੰ॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਮਹਦਾਨਾਅਹਿਦੇਵੇ
 ਗਲਾਕਰਤਹਧਾਮਿਹੈਨਿ॥ਅਤੇਅਸਤੇਧਾਮਿਸਹ
 ਜਿਹੈ॥ਜੇਹੀਬੈਤੇਹੀਕਟਟੀ॥ਅਗੇਤੇਹੀਖੁਸੀ॥
 ਜੇਜਾਣਦਾਹੈਤੰਗੁਰੁਨਾਹੀਤੰਜਾਗਿਆਮਹਦਾਨੇਅਖਿ
 ਅਜੀਹਉਜਾਦਾ॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਏਹਰਬਾ
 ਬਬੇਬੇਜੀਨੁਮਉਪਿਜਾਗਿਆਮਹਦਾਨਾਹਬਾਬਲੈ
 ਕਹਿਬੇਬੇਨਾਨਕੀਧਾਮਿਅਇਆਨਾਨਕੀਦੇਮਨਿ
 ਪ੍ਰੋਹਪਇਆਨਾਨਕੀਲਗੀਮਹਦਾਨੇਨੁਪੁਛਣ॥
 ਕਿਉਭਾਈਮਹਦਾਨਾਏਹਰਬਾਬਕਿਤੇਨੇਨੋਤੰਇਅ
 ਗਾਅਤੇਬਹੁਤੇਦਿਨੇਅਇਉ॥ਅਤੇਮੇਹਾਭਾਈਜੀ
 ਕਿਬੇਛਡਿਓ॥ਮਹਦਾਨਾਅਖਣਲਗਾਬੇਬੇਜੀ
 ਓਤੰਸਾਧਫਕੀਹਓਸਤੰਟੀਦੁਖਭੁਖਾਈਨਾਹੀ
 ॥ਅਤੇਅਸੀਬੰਦੇਅਸਾਂਤਾਈਦੁਖਭੁਖਲਗੀਤੰ
 ਟੀਹੈ॥ਅਸੀਨਾਨਕਜੀਪਾਸਹੁਦਿਦਾਲੈਅਏਅ
 ਹੈ॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਅਸਾਂਨੁਦਿਦਾਕੀਤੀਹੈ॥ਅਤੇਕਹਿ
 ਅਏਹਰਬਾਬਬੇਬੇਜੀਨੁਮਉਪਿਜਾਗਿਆਬੇਬੇਨਾਨ
 ਕੀਦਾਬੈਗੁਗੁਟਿਗਇਆਕਿਬੈਉਖੀਮੀਐਨ

ਹੀ। ਤੁਲਸਾ ਲਓ ਕੀ ਬਹੁਤੇਰਾ ਆਖੇ ਅਤੇ ਮੁਹੁੰਏ
ਪਰਦੇ ਤਦ ਮੋਹ ਬਿਅਪਿਗਇਆ। ਦਿਨ ਬੀਤਿ
ਗਇਆ ਸੀਧਿ ਆਪੇ ਇਗਈ। ਤੰਭ ਟੀਯਾ ਜੈਰਾਮ
ਆਇਆ ਜੈਰਾਮ ਦੇ ਖਿਕੈ ਹੈਰਾਨ ਤੋਇ ਗਇਆ।
ਲਗਾ ਪੁਛਣ ਕਿਉ ਨੀਤੁਲਸਾ ਅਜ ਬਹੁ ਜੀਇਤ
ਨਹੁਦਨ ਕਿਉ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਜ ਕਿਐ ਹੈ। ਤੁਲਸਾ
ਕਹਿਅ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂਛ ਡਿਚਲਿ
ਐ। ਇਸਦਾ ਮਤੇ ਬੈਰਾਗ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜੈਰਾਮ ਕ
ਹਿਅ ਕਿਉ ਬਹੁ ਜੀ। ਅਸੀਤੁ ਸਡੇਹੁ ਕਮੁਖੀ ਬਾਹ
ਹਿਨਾਈ। ਜਿਸਦਾ ਜਾਜਿਸ ਸੁਹਤਿ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੁਸਾ
ਡੇਪਾ ਸਿਰਹੇ। ਅਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਮਨ ਸੰਤੋਖ ਦਿ ਚਿਅ
ਦੇ। ਸੋਈ ਸੁਹਤਿ ਦਸੈ ਅਸੀ ਸੋਈ ਕਰੀਏ। ਨਾਨਕੀ
ਬੋਲੀ ਜੀ ਮੈ ਸੰਤੋਖ ਦਿ ਚਿਅ ਹੀ ਭਲਾ ਮਰਦਾਨਾ
ਲਿਏਗਾ। ਮਰਦਾਨਾ ਭਾਈ ਜੀ ਨੂਛ ਡਿਚਲਿਅ।
ਜੈਰਾਮ ਬੋਲਿਅ ਬਹੁ ਜੀ ਏਹ ਕਿਐ ਹੋਇਆ। ਜੇਤੁ ਸੀ
ਭਟਕੇ ਤੁਸੀਤਾ ਅਸੀ ਨੁਓਪ ਦੇ ਸਦੇ ਦੇਖੇ। ਅਤੇ ਹੁਇਅ
ਪੇਹੀ ਭਟਕਣ ਲਗੇ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਤੋ ਜੀ ਨਹੀਰ
ਹਿਅ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਪਣੇ ਪੇਹ ਤੇਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਜੀ ਤੇ
ਖਤਰਾ ਕੀ ਨਾਕਹੀ। ਅਤੇ ਜਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨਾ
ਲਿਹਦਾ ਹੈ ਤਿਉ ਹੀਰਥੀ। ਅਸੀਤਾ ਬਹੁਤੁਰ ਜੀ ਆਏ
ਨਾਨਕੀ ਬਹੁ ਬੋਲੀ ਜੀ ਤੁਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਰੇ। ਜੈਰਾਮ

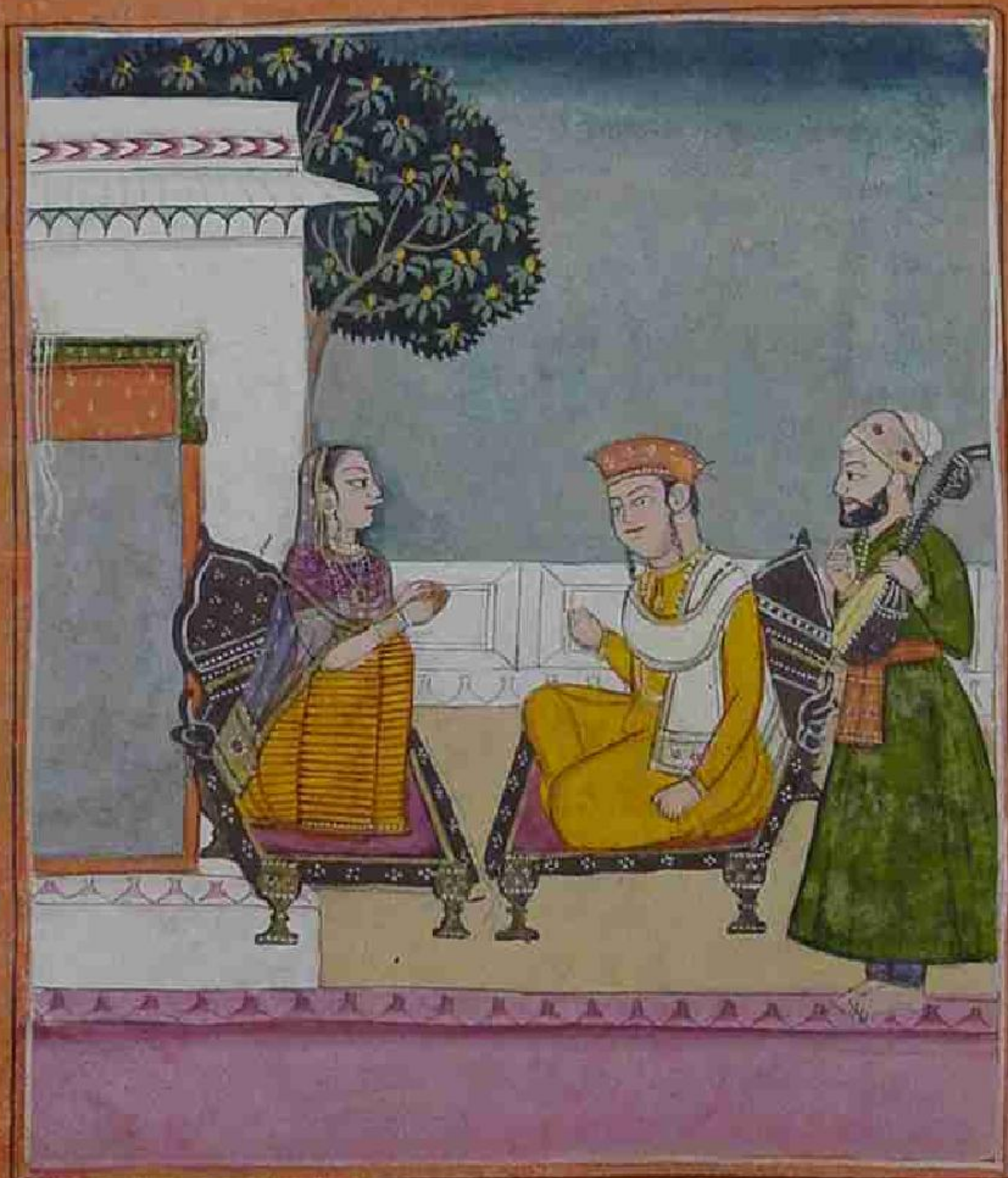
ਕਹਿਅਮਰਦਾਨਕਿਉਤੁਨਾਨਕਜੀਨੁਛਰਿਜਦਾਹੈ॥
 ਤੇਰੇਨਲਿਉਸਦਾਬਹੁਤੁਧਿਆਹੈ॥ ਅਰਦਨੇਕਪਿਅ
 ਭਈਆਜੀਮੇਕਿਅਕਰਾਉਸਤਾਈਸਮਾਧਿਲਗ
 ਦੀਉਤਾਖੁਲਦੀਨਹੀ॥ ਅਤੇਕਿਸੇਸਹਰਦਸਦੀਦਿ
 ਚਿਉਦੇਤਾਖਤਗਾਨਉਦੇ॥ ਓਜਾਨਿਦਿਚਿਖਤਗਹਰਦ
 ਹੈ॥ ਜੈਗਮਕਹਿਅਮਰਦਾਨਜੇਤੁਰੋਟੀਕਪੜੇਦੇਵਸ
 ਤੇਕਹਦਉਦੇ॥ ਤੇਰੋਟੀਕਪੜਾਇਥੋਮਉਜੁਦਲੈ॥
 ਅਤੇਭਲਾਕੋਈਦਿਨਨਾਨਕਜੀਨਾਲਿਗੁਜਰੇਨਕਹਿ
 ॥ ਅਮਰਦਾਨਏਹਗਲਨਜਹਿਅਵਦੀਹੈ॥ ਜੋਨਾਨਕਨ
 ਲਿਖਹੁਚਿਕਉਣਸਕਦਾਹੈ॥ ਧਰੁਭਲਾਜਿਚਰੁਕਿਛੁ
 ਅਧਧਾਸੋਉਇਅਵੇਤਿਚਰੁਕਿਛੁਕੀਚੈ॥ ਨਾਨਕੀ
 ਅਤੇਜੈਗਮਦੁਹੀਮਰਦਾਨੇਨੁਆਖਿਅਜੇਤਾਇਸਸ
 ਹਰਦਿਚਿਹੈ॥ ਤਾਏਥੇਦੁਇਵਖਤਗਸੋਈਖਾਇਜਾ
 ਵੈ॥ ਅਤੇਭਈਜੇਦੁਹਰੇਜਾਵੈਤੋਰੋਕਖਰਚੀਲੈਜਾਵੈ॥
 ਇਤਗਲਿਮਰਦਾਨਾਖੁਸੀਉਇਆ॥ ਅਮਰਦਾਨੇਆਖਿ
 ਅਭਲਾਭਈਆਜੀਜੇਤੁਸੀਆਖੋਗੇਸੋਕਰੰਗਾ॥ ਅ
 ਤੇਨਲੇਨਾਨਕੀਖੁਸੀਉਈ॥ ਅਮਰਦਾਨੇਨੁਗਤੀਗਖਿਆ
 ਅਤੇਪਰਸਾਦੁਖਵਾਇਆ॥ ਭਲਕਹਉਇਆਤਾਮਰ
 ਦਾਨੇਆਖਿਅਭਈਆਜੀਹਉਜਦਾਹੈ॥ ਜੈਗਮਕਹਿ
 ਅਮਰਦਾਨਹਸੋਈਜੇਦਿਜਾਇਅਤੇਕੁਛਖਰਚਲੈ
 ਜਾਇ॥ ਅਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅਭਲਾਜੀ॥ ਅਮਰਦਾਨੇਨੁ

ਹਮੇਈ ਜਿਵਈ॥ ਅਤੇ ਜੈਰਾਮ ਅਪਣੇ ਗਲ ਦੱਸੇ॥
 ਬੁਕਚੇ ਦਿੱਤੇ॥ ਦਿੱਤੇ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਦੈ॥ ਗਲਿ ਪਾਇਆ॥ ਅ
 ਤੇ ਅਖਿਉ ਸੁਬਹੁ ਜੀ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁਕੁਣ ਖਰਚੀ ਦੇਵੀ॥ ਨ
 ਨਕੀਰਿ॥ ਅਜੀਤੁ ਸੀਕਰੋ ਸੋ ਦੇਵੀ॥ ਜੈਰਾਮ ਕਹਿਅ
 ਬਹੁ ਜੀਤੁ ਸਤੇ ਜੀ॥ ਦਿੱਤੇ॥ ਅਵਦੀ॥ ਸੋ ਦੇਵੀ॥ ਮੇਥ
 ਹੁਤੁਰ ਜੀ॥ ਨਾਨਕੀ ਵੀ॥ ਹੁਪਈ॥ ਯੇ ਮਰਦ ਨੇ ਦੈ॥ ਭਿ
 ਦਿਤੇ॥ ਅਤੇ ਅਖਿਉ ਸੁਭਾਈ॥ ਜੀ॥ ਨੁਆਖਣ ਜੈ॥ ਮੈਨੁ ਦ
 ਰਸ ਨ ਦੇਵਣ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਜੈ॥ ਗਲਿ ਪਾਇਕਰਿ॥ ਅਤੇ ਵੀ
 ਹੁਪਈ॥ ਯੇ ਲੈਕਰਿ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ॥ ਆਇਆ॥ ਆ
 ਇਕਰਿ॥ ਮਥਾਟੇ॥ ਕਿਆਸਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ॥ ਅਵੈ ਮ
 ਰਦਾ॥ ਨਰਬਾਬ ਫੇ॥ ਰਿ॥ ਕਿਉਲਿ॥ ਆਇਓ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ
 ਅਜੀ॥ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ॥ ਬਹੁਤੁ ਬੈ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ॥ ਤਾ॥ ਭਈ॥ ਯਾ॥ ਜੈਰਾ
 ਮ॥ ਆਇਆ॥ ਉ॥ ਨਿ॥ ਮੇਰਾ॥ ਦਿਲਾ॥ ਸਾਕੀ॥ ਤਾ॥ ਮੈਨੁ॥ ਆਖਣ
 ਲਗੇ॥ ਜੈ॥ ਤੁ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ॥ ਪਾਸੁ॥ ਜੀ॥ ਨਾ॥ ਹੀ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਪਾਸਿ॥ ਗੁਰੂ॥ ਮੈ॥ ਕਹਿਅ॥ ਭਲਾ॥ ਜੀ॥ ਮੇਰੇ॥ ਗਲਿ॥ ਜੈਰਾਮ
 ਅਪਣਾ॥ ਜੈ॥ ਜਾ॥ ਪਾਇਆ॥ ਅਤੇ ਵੀ॥ ਹੁਪਈ॥ ਯੇ ਖਰ
 ਚੀ॥ ਦਿਤੇ॥ ਅਤੇ ਅਖਣ॥ ਲਗੇ॥ ਜਿ॥ ਚਰ॥ ਸਹਰ॥ ਦਿ॥ ਚਿ॥ ਚਿ॥
 ਵੈ॥ ਦੁ॥ ਇ॥ ਵਖਤੁ॥ ਪਰ॥ ਸਦੁ॥ ਜੇ॥ ਦਿ॥ ਜਾ॥ ਵੈ॥ ਅਤੇ ਦੁ॥ ਰਿ॥ ਜਾ॥ ਵੈ॥
 ਤੇ॥ ਖਰ॥ ਚੀ॥ ਅਪਣੇ॥ ਪਾਸਿ॥ ਗੁਰੂ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ॥ ਜੀ॥ ਕਹਿਅ
 ਮੈਨੁ॥ ਆਪਣਾ॥ ਦਰ॥ ਸਨ॥ ਦੇ॥ ਉ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ॥ ਅਵੈ
 ਮਰਦ ਨਾ॥ ਏ॥ ਪੁ॥ ਕਿਆ॥ ਕੀ॥ ਤੋ॥ ਸਾ॥ ਅਤੇ ਤੁ॥ ਮੁ॥ ਚਿ॥ ਗਇਓ॥

॥ ਅਗੇ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰੀਚੰਦ ਪਾਲਣਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ॥ ੨੭ ॥
 ਕਿ ਅਕਰਿ ਆਇਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਰਿ ਆਜੀ ਮੇਤਾ ਮੇਰੇ
 ਨਾਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਪੇਖੁ ਸੀ ॥ ਇਕ ਰਿਦ ਤੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਅਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਪਈ ਯੇਠੇ ਰਿਦੇ ਆਉ ॥ ਅ
 ਤੇ ਜੋ ਜਾਤੈ ਨੁਮੁਬਾਹਾ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਨਜ ਰਿਕਰਤ ਹਉ
 ਪਹਿਰਖੀਏ ॥ ਬੰਦੇ ਦੀ ਅਸਾਦਿ ਚਿਅਉ ਗਣਦਰ ਹੈ ॥
 ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਅਸਾਦਿ ਚਿਸਤੋ ਪਤੈ ॥ ਜਾਹਿ
 ਠੇ ਰਿਦੇ ਆਉ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀਤੁ ਚਲੁ ਠੇ ਰਿਦੇ
 ਏ ॥ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੁਦਰਸ ਨਭੀ ਦੇਹੁ ॥ ਇਤਨ ਤੇ ਹੋਦਰ
 ਸਨੁ ਤਜ ਠਦੀ ਹੈ ॥ ਤੁਇਤਨ ਚਿਤ ਕਠੋਰ ਨਾਕਗੁਗੁ
 ਗੁਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਭਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਅਧਿ ਅਠੋਰ
 ਨਭੀ ਨਹੀ ॥ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਕੰਮੁ ਹੈ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਨੁ ਬੇਬੇ ਨਾਨਕੀ ਪਾਸਿ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ਤੁਲਸਾ ਜੋ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਵਦਾ ਡਿਠਾ ਦਉ ਨਿਕਰਿਉ ਪਹਿਚ ਜੀ ॥ ਅ
 ਖਣ ਲਗੀ ਬਹੁ ਜੀਤੁ ਮਾਗਾ ਭਾਈ ਜੀ ਆਇਆ ਹੈ ॥
 ਬਹੁ ਜੀ ਅਧਿ ਅਤੁਲ ਸਾਹੁ ਠੀ ਹੈ ॥ ਤੁਲਸਾ ਕਹਿ
 ਅਬਹੁ ਜੀ ਮੇਰੀ ਮਜਾਲ ਪੈ ਜੋ ਮੈ ਤੁਸੀ ਅਗੇ ਟੁਠ
 ਬੋਲੈ ॥ ਤਿਚਰਨੁ ਆਇਉ ਪਹਿਚ ਜੇ ਦੋਦੇ ॥ ਨਾਨਕੀ
 ਪੈਰੇ ਤੇ ਡਿਗਣ ਲਗੀ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਦਾ ਮਥਾ
 ਦੁਹਾਥਾ ਤੇ ਲੀਤਾ ॥ ਆਖਣ ਲਗਾ ਬੇਬੇ ਜੀ ਮੈ ਏਸੇ
 ਦਾਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਨਹੀ ਆਵਦਾ ॥ ਜੋ ਤੁਧੈ ਰਾਨ ਦਉ

ਨਦੀਐਸੈ ਤੇ ਵਗੀਐ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਧਿਆਈਐ॥
 ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰਸਨ ਬੰਧਤੋ ਦਾ ਆਇਆ ਹੈ॥
 ਅਤੇ ਹੁਣਿ ਕਲਜੁਗ ਭੀ ਤੋਇ ਆਇਆ ਜੇਹੇ ਅਸੀ ਤੇ ਹੀ
 ਤੂੰ ਅਸੀ ਨੁਵਰਾ ਅਉਗੁਣਤੋ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਉਤੇ
 ਡਿਗਦੀ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਏਵੇ ਜਾਣੁ ਜੋ ਮੈ ਸਦੁ ਆਖਦਾ ਹਾਂ॥ ਨਾਨਕ
 ਕੀ ਆਖਿ ਅਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ॥ ਜਿਉ ਤੁਸੀ ਗਜੀ ਤੋ ਵੇ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਾਨਕੀ ਮਿਲੇ॥

ਗੇ ਮੈ ਤਿਵੇ ਕਰਾਗੀ॥ ਪਰ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਦਰਸਨ ਦਿਤਾ

ਕਰੋ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਇ ਅਉ ਮਹਦਾ
ਨਹੁ ਪਈਯੋ॥ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੁ ਦੇਹੁ॥ ਤੈਨਾਨਕੀ ਬੋਲੀਭਾਈ
ਜੀਏ ਸਤਾਨ ਹੇ ਮੰਗੋ॥ ਅਸੀ ਅਪੋਹੀ ਦਿਤੇ ਅਹੋ॥ ਤੈ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਨੁ ਕਰਤ ਹਧਾ
ਸਿਸਉ ਪਿਛੋ ਡਉ॥ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਭਗਤ ਦੀ ਹੈ ਅ
ਰੁ ਵਡੀ ਹੈ॥ ਵਡਿ ਆਦਾ ਆਖਿ ਆਪਰਮੇਸਰ ਸੁਲਟਾ
ਹੈ॥ ਫਿਰਿ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਜਾਣ ਦੇ ਤੋ ਵੇਗੋ ਜੋ
ਭਿਰਉ ਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ॥ ਮੈ ਤੁਸੀ ਨੁ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਕਹਿ ਜਾ
ਣਦੀ ਹੈ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਮੁਹਿ ਅਖ
ਣਦੀ ਨਹੀ॥ ਏਹੁ ਪਈਯੋ ਤੁਸੀ ਲੇਹੁ॥ ਅਰੁ ਇਕ
ਅਸਾਡਾ ਵਚਨ ਮੰਨਹੁ ਤੈ ਅਸੀ ਆਖੀਐ॥ ਨਾਨਕੀ ਅ
ਖਿਅ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਨਿਸੰਗ ਆਖਹੁ॥ ਮੁਲਾਯਾ ਕੋ
ਈ ਨਾਹੀ ਰਖਹੁ॥ ਤੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਬੇ ਬੇ
ਜੀ ਜੇ ਕਦੀ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਮਹਦਾਨਾ ਆਵੇ ਅਸੀ ਹੋਵੀ
ਏ ਨਾਹੀ ਵੀਏ॥ ਤੈ ਮਹਦਾਨੇ ਨੁ ਖਾਲੀ ਨਾਹੀ ਛਡਣਾ॥
ਤੂੰ ਭੀ ਵੇਦੀ ਆਦੀ ਅਸੁ ਹੈ॥ ਅਸਾਡਾ ਏਸ ਨਾਲਿ ਵ
ਚਨੁ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਸਿਰੀਚੰਦ ਸਤੈ ਨੈ ਅਗੇ ਹੀ ਆਪਈ
ਗੋਦ ਪਾਇ ਲੀਤੈ॥ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨੁ ਤੂੰ ਖੁਸੀ ਕਹਿ
ਅਸੀ ਏਥੇ ਭਲੇ ਨਾਹੀ॥ ਹਮ ਦੇਣ ਮਦੇ ਹੀ ਭਲੇ ਅਸੀ
॥ ਤੈ ਨਾਨਕੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੇ ਤੂੰ ਏਥੇ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ਤੈ
ਭੀ ਮੈ ਨੁ ਵਡਾ ਪੀਰਾ ਸੁ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਭਵੈ ਕਦੀ ਦਰਸਨ

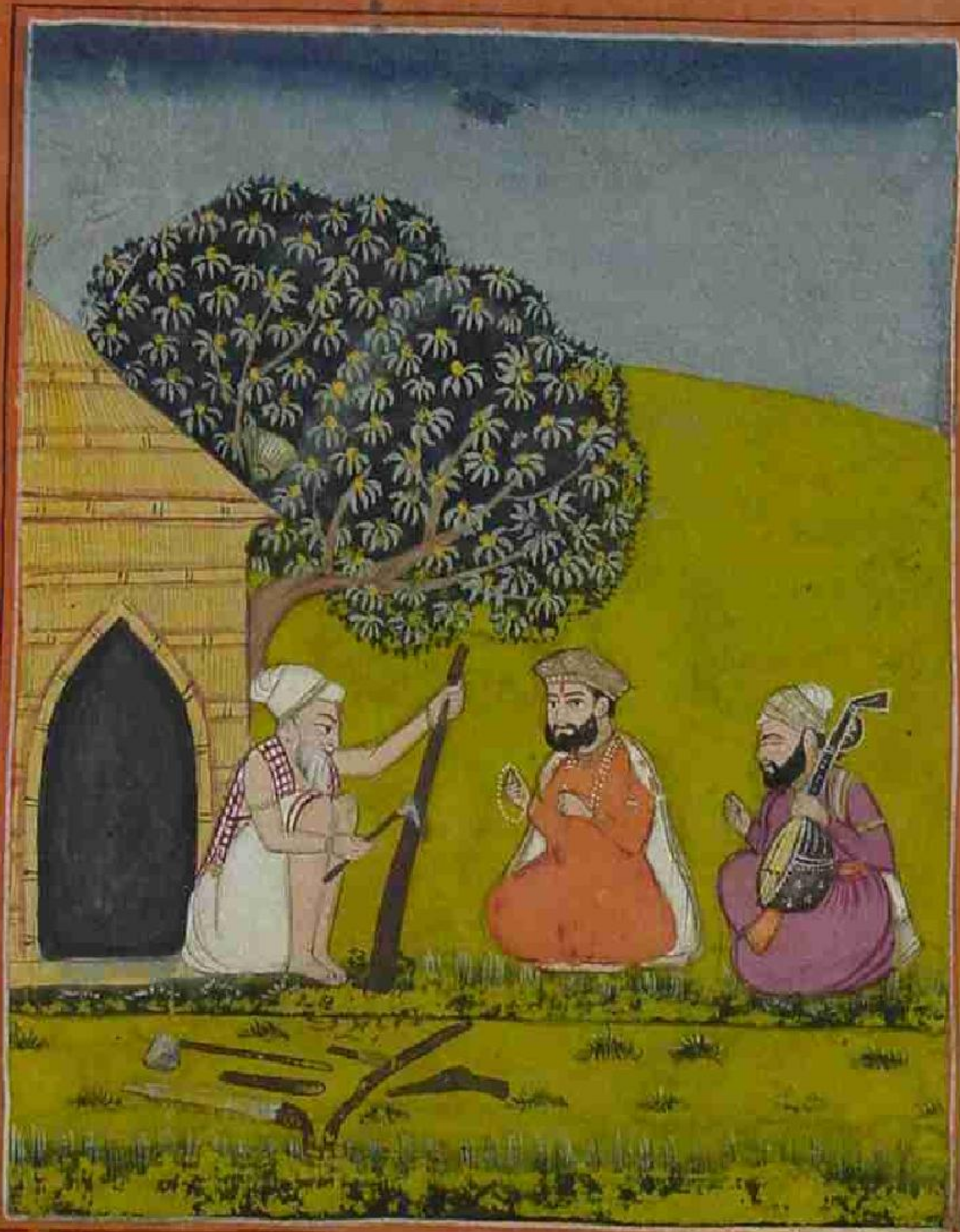
ਦੇ ਦਰੈ ਤਰੀ ਮੇਨ ਹੀ ਓਦ ਰਿਦੀ ॥ ਅਤੇ ਤੂੰ ਦੂਰਿ
 ਜਾਵੇ ਗਾਤੀ ਮੇ ਖਰੀ ਓਦ ਰਿਜਾਵਾ ਗੀ ॥ ਅਗੇ ਭਾਈ
 ਜੀ ਜੋ ਤੁਮ ਡੀਰ ਜਾਇ ॥ ਏਹ ਦੇ ਗਾਮਿ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਵਸ
 ਕਿਆ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਤੁਮੀ ਖ
 ਤਰਜ ਮਾਹ ਥੀ ॥ ਜਿ ਤੁਵੇ ਲੇ ਤੁਮੀ ਘਾਇ ਕਰੇ ॥
 ਤਿਤੇ ਵੇਲੇ ਤੁਮ ਡੇਹ ਜਗਤ ਸਾ ॥ ਨਾਨਕੀ ਕਹਿ ਆ
 ਭਲਾ ਭਾਈ ਜੀ ਤੁਮੀ ਅਸ ਡਾਮੋ ॥ ਤੁ ਤੇ ਨਿਚ ਲੇ ॥ ਤੰ
 ਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ ਮੋ ॥ ਤੁ ਤੇ ਨਿ ਅਹੀ ਲੇ
 ਜੀ ਦਾ ॥ ਗਖਿ ਆਨਾ ਹੀ ਬਣਦਾ ॥ ਰੁਪਈ ਯੇ ਦੇ
 ਕਹਿ ਦੇਵੇ ਦਿ ਦਾ ॥ ਏਹ ਗਏ ॥ ਤੰਬਾਹ ਰਿਨਿ ਕਲੇ ॥
 ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂਪੁ ਦਿ ਆ ॥ ਅਖੁ ਮਰਦ
 ਨਾ ਕੀਧ ਰਿਚ ਲਦਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੇ
 ਕਿਆ ਜਾਣਾ ॥ ਅਗ ਤੇਰਾ ਪਿਛਾ ਮੇਰਾ ॥ ਜਿਧ
 ਰਿਜਾਣੇ ਤਿਧ ਰਿਚ ਲਾ ॥ ਫਿਰਿ ਗੁਨਾਨ ਕਹਿ
 ਆਚ ਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਇਕ ਸਾਧ ਲਾਲੇ ਤਿਧਾਣੇ
 ਮਨਾਵਾ ਦਕੇ ਪ੍ਰਗਠੇ ॥ ਉਸ ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰੀ
 ਦੇ ਜਾਵੀਐ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਗੁਜੀ ॥

ਸੁਲਤਾਨ ਪੁਰੋਚਲੇ ਸਤਾ ਦਿਨਾ ਦਿ ਚਿਲਾਲੇ ਤ
 ਥਾਣੇ ਘਰਿ ਆਇ ਵੜੇ ॥ ਲਾਲੇ ਅਗੇ ਬੈਠਾ
 ਕਿਲੇ ਘੜਦਾ ਆ ॥ ਦੇਖੇ ਤੀਰਿ ਕੁਤ ਪਾਜੇ ॥

॥ ਅਤੇ ਗਲਿ ਜੰਦੂ ਤੇ ਸਾ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਭੁਮੇਟ ਨਾਲਿ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥
 ਸਾਲ ਲੇ ਅਗੇ ਉਠਿ ਬਜ ਤੇ ਇਥਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਆ ਬੈ ਠੁਭਾਈ ਲਾਲ ਬੈਠਿ ਕਹਿ ਕਿਹਤਿ ਕਹਿ ॥

ਲਾਲੇ ਤਿਖਾਨੁ ਬਾਬਾ ਮਿਲ ਆ ॥

20

ਲਾਲੇ ਬੈਠਿ ਕਹਿ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਜੀ ਮੇ ਮਹਰ ਮਨਾ
 ॥ ਤੁਸੀ ਜਹਰ ਕਰੋ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ
 ਲਾਲੇ ਅਸੀ ਪਰਦੇ ਸੀਤਾ ॥ ਤੰਗਿ ਫਿਰਿ ਲਾਲੇ ਬੋਲਿ

ਅਜੀਧਰਦ ਸੀਸਭ ਮੈਸਾਹੁੰਯਾ ਪਹੁਤੁ ਸੀਸੁਲੇ
 ਮਾਛੋਤਿ ਦੇਹੁ ਪਹੁਤੁ ਸੀਰਲੇਲੇ ਕਨਕ ਰਿਅਵਦੇਹੁ
 ਗਜਿਉ ਦੀਤਿ ਅਖਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ
 ਲਾਲੇਤੁ ਜਾਣਦੇਹੁ ਗਜੇ ਕੋਈ ਅਜਾਣੁ ਹੋਵੇ ਤੰਗੁ
 ਖੀਮੇ ਜਾਣਦੇਹੁ ਕਿਅ ਅਖੀਮੇ ਤੰਗਿ ਰਿਲ
 ਲੋਬੋਲਿ ਅਜੀਕਰਤ ਹਦੀਕਰਤ ਹੀਜਾਏ ਪਹੁ
 ਜੀ ਅਹੁਜਾ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਪਹਗਟੁ ਹੋਇ ਅਹੈ ਸੋਤਿ
 ਠਾਨੀ ਪਹਮੇਨੁ ਤੁਓਂ ਨਜ ਰਿਅਵਦੇਹੁ ਤੰਗੁ
 ਫਿਰਿਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਪੁਛਦਾ ਕਿ
 ਉਹੈ ਲਾਲੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਅਸਾਡੀ ਕਚੀ ਮਤਿ ਹੈ
 ਅਸੀ ਕਿਅ ਜਾਣਦੇਸਾ ਤੰਗਿ ਫਿਰਿਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਹਿ ਕਚੀ ਮਤਿ ਵਾਲੇ ਨਹੀ ਅਖੀ
 ਦੇਹੁ ਤੰਗਿ ਰਿਲਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੁਸਾਡਾ ਉਕਿ
 ਅਹੈ ਤੰਗੁ ਮਹਦਾਨਾ ਬੋਲਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਏਨਾ
 ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ ਲਾਲੇ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਤੇ
 ਹਨਾਉ ਕਿਅਹੈ ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ
 ਮੇਹਨਾਉ ਮਹਦਾਨਾ ਮਿਹਾਸੀ ਹੈ ਤੰਗਿ ਰਿਲਾਲੇ ਅ
 ਖਿ ਅਜੀ ਤੁਅਪਣਾ ਨਾਉ ਕਿਉਨੀ ਪੇਦ ਸਦਾ ਤੰਗੁ
 ਹਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਹਦਾਨੇ ਦਸਿਅਨਾ
 ਤੰਗੁ ਲਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਅਪਣਾ ਨਾਉ ਦਸਿਅ ਕੋਈ
 ਪਾਪ ਤਾਨੀ ਲਗਦਾਨਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਹਸਿਅਤਿ

ਕਰਿਅਧਿਉਸੁਭਾਈਲਾਲੇਮੇਰਨਉਨਾਨਕਨਿਰੰਕ
ਗੈਰਾਤਾਲਲੇਪੈਰਤੇਛਹਿਧਇਆਤੰਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਰਹਿਅਭਾਈਲਾਲੇਜੀਤੁਸਾਡਾਅਸਾਡਾਏਤਵ
ਚਨਅਹਾਤੰਠਿਹਿਲਾਲੇਅਧਿਅਜੀਅਗੇਛੇ
ੜਈਨਾਹੀਅੰਦਰਦੀਅੰਦਰੋਰਖਈਜਾਹਰਨਾ
ਹੀਕਰਨੀਗੁਰੂਨਾਨਕਹਮਿਅਲਾਲੇਕਹਿਅਜੀਕਿ
ਉਹਮੇਤੰਠਿਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਲਾਲੇਕਿ
ਦੇਛਪੀਏਭੀਹੀਏਤੰਛਪੀਨਾਹੀਕਰਦੀਤੰਠਿ
ਹਿਲਾਲੇਅਧਿਅਜੀਹਜਾਇਤੁਸਾਡੀਅਸੀਕੀ
ਅਖੀਏਏਤਗਲਾਕਹਿਕੇਲਾਲੇਹਮੇਈਛੇਅਹ
ਹਿਤੰਏਆਤੰਠਿਹਿਮਹਦੇਨੇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਪਾਛਿ
ਅਜੀਏਤਕੇਈਲਾਲੇਪੁਰਤਨਪੁਰਖਪੈਤੰਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਅਧਿਅਮਹਦਾਨਾਏਹੁਅਤੇਓਹੁਅਤੇਤੁਸੀਕਿ
ਤੁਨੇਜੁਗਾਇਕਠੇਓਏਅਏਤੰਠਿਹਿਮਹਦੇਨੇਪੁ
ਛਿਅਜੀਅਸਤੰਸੁਇਅਹੈਜੋਪੁਰਣਪੁਰਖਵ
ਤਿਜਨਮਅਵਦੇਨਾਹੀਤੰਠਿਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਅਧਿ
ਅਮਹਦਾਨਾਜੋਅਵਤਾਰਦੀਪੁਜਾਕਰਦਾਹੈਭਾਵੈ
ਕੇਹਾਭਗਤਤੰਏਤੰਠਿਹਿਜਨਮਿਅਵਦਾਹੈਅਤੇ
ਨਿਰਗੁਨੀਭੀਤੰਏਅਤੇਬਾਛਨਾਕਾਈਉਠਿਬਿਨਾਪ
ਹਮੇਸਹਬੀਤੰਭੀਬਾਛਨਾਜਨਮਿਲਿਅਵਦੀਹੈ
ਅਤੇਜੇਹਿਕਨਿਰੰਕਾਰਦੀਬਾਛਨਾਕਰਦਾਹੈਤੰਉ

ਤੁਥਾਛਨਾਨਿਰੰਕਰੀਸਮਾਦਦਪੈ॥ਨਿਰੰਕਰੀਪੈਨਿ
 ਅਤੇਨਿਰੰਕਰੀਬਾਛਨਕਰਦੇਪੈਨਿ॥ਉਨ੍ਹਾਅਤੇਨਿਰੰ
 ਕਰਦਿਚਿਭੇਦਕੁਣਨਾਹੀ॥ਅਤੇਅਵਤਾਰਦਾਸਿੰਮ
 ਹਨੁਕਰੇਅਤੇਬਾਛਨਕਰੇਤੰਭੀਚਉਹਸੀਭੋਗੇਗਾ॥ਮ
 ਹਦਾਨਾਏਹੁਦਚਨਸਤਿਧਰਤੀਤਿਕਹਿਜਾਣੇਲਾਲੇ
 ਹਸੈਈਤਈਆਹਕਹਿਕੇਸਦਦਅਇਆ॥ਚਲੇਗੁਰੂ
 ਜੀਧਰਸਾਦੁਤਈਆਹੁਏ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਲੇ
 ਅਵਗੁਈਲਾਲੇਇਥੇਹੀਲਿਅਉ॥ਲਾਲੇਅਖਿ
 ਅਜੀਤੁਸਾਡੇਗਲਿਜੰਦੁਪੈਗਾ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਭਾਈਲਾਲੇਜਿਤਨੀਧਰਤੀਤਿਤਨਾਚਉਕਾਪੈਗਾ॥ਲਿ
 ਅਉਏਥੇਹੀ॥ਲਾਲੇਲੈਕਹਿਅਗੇਅਇਹਖਿਅ
 ਧਰਸਾਦੁ॥ਜੰਮਹਦਾਨਾਦੇਥੇਤਾਲਪੇਡੇਦੀਹੋਈ॥
 ਅਤੇਸਾਗਦੀਧੰਨੀਸਹੁਦੀ॥ਮਹਦਾਨੇਜੀਵਿਚਿ
 ਗਿਣਤੀਖਾਧੀ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰਗਿਜਾਮੀਆਹਾ॥ਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਮਹਦਾਨੇਨੁਪੁਦਿਅਕਿਉਮਹਦਾਨਾ॥ਮਹਦਾ
 ਨੇਅਖਿਅਸੁਖਜੀ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾ
 ਖਾਵੇਗਾਤੰਜਾਣੇਗਾ॥ਜੰਮਹਦਾਨੇਟੁਕਭੰਨਿਕਹਿਮੁਹ
 ਵਿਚਿਪਾਇਆਤੰਅੰਮ੍ਰਿਤਦਾਸੁਆਦਅਇਆ
 ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਮਹਦਾਨਿਅਦੇਹਿਖਬਰਾ॥
 ਧਰਸਾਦਦੀਅਕੇਹਕੁਰੈ॥ਮਹਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਕੇ
 ਤਨਾਸਾਦੁਲਵੇਲਾਵਾ॥ਲਾਲੇਅਖਿਅਜੀਤੁਨਾਨ

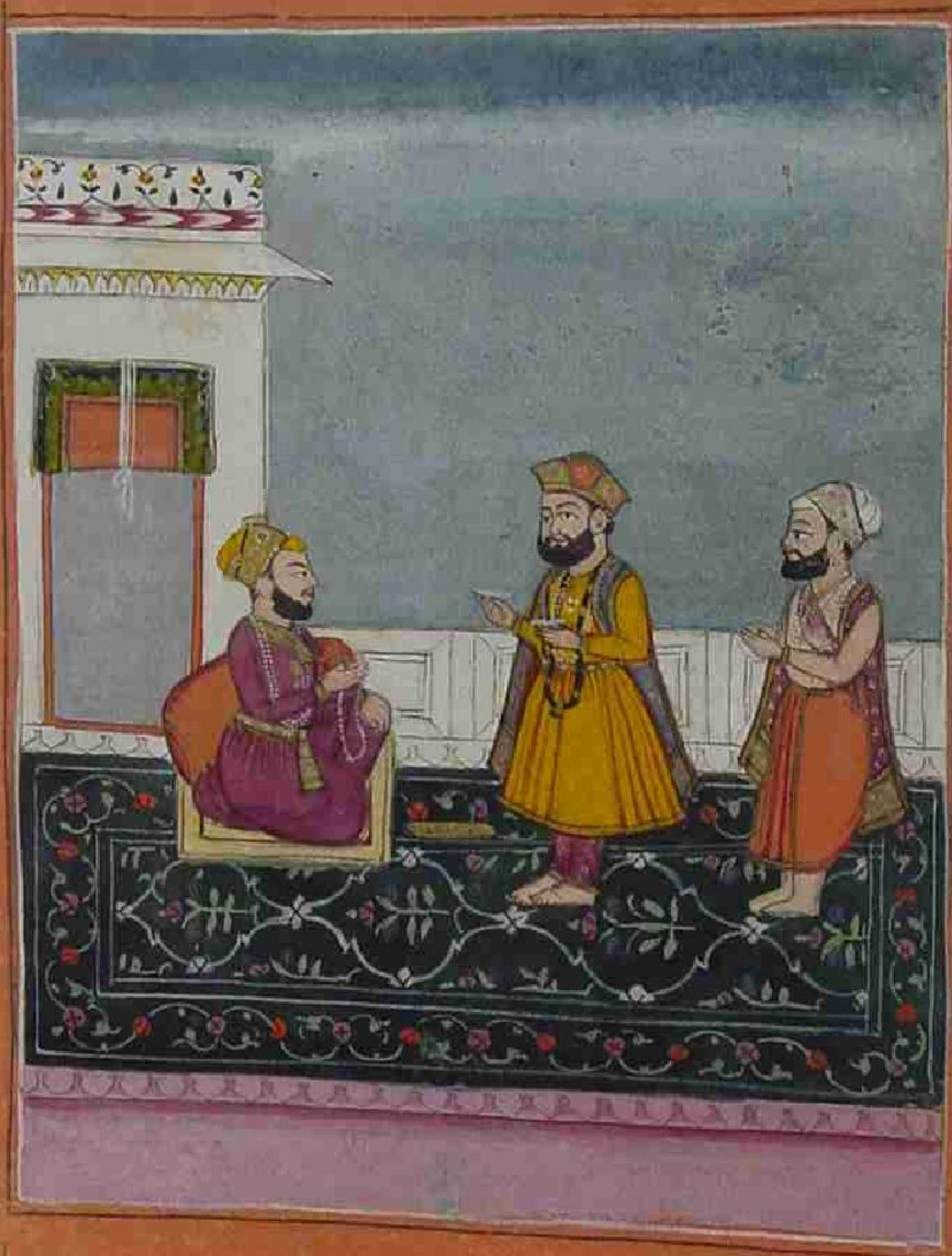
ਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਧਰਮ ਦਾ ਦਲਿਦੇ ਬਣਨਾ ਹੀ। ੮੯
 ਸੰਸਾਰ ਦਲਿਦੇ ਬਣਾ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਭਾ
 ਈ ਲਾਲੇ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਕੀ ਦਾਏ। ਸੋਇ ਸਪੁਸਾ
 ਦ ਦਿਚਿਤ ਉਪਾਇ ਆਏ। ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਮਥਟੇ ਕਿ
 ਆ। ਆਖਿ ਓਸ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਸੀਂ ਆਜੁ ਨਿਤ ਲਕੀਤਾ
 ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਂ ਲੁਲਾਹੀ ਆ। ਲਾਲੇ
 ਕਹਿ ਆਗੂ ਜੀ ਮੈਂ ਨਿਤ ਲੁਭੇ ਏ ਆ। ਮਰਦੇ ਨੇ ਨੁਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਖੁ ਮਰਦਾ ਨਾਉ ਏ ਕਿਧਰਿ ਚਲ
 ਦਾਏ। ਮਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਜਿਧਰਿ ਤੁਸਾਡੀ ਖੁਸੀ
 ਤੈ। ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰਦਾ ਨਾਉ ਆਖੇ ਸੋ
 ਕਹੀਏ। ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਮੈਂ ਆਖਿ ਨਾਹੀ ਸਕਦ
 ॥ ਪਰੁ ਜੀ ਏ ਸਾਂਡੀ ਅਸਾਡਾ ਨਿਦ ਬਹੁਤੁ ਤੈ ਦਾਏ।
 ਤੈ ਫਿਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਦੇਖੁ ਮਰਦਾ ਨਾ। ਤਿਨ
 ਦਿਨ ਅਸੀ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਗੇ ਅਹੇ ਅਤਮ ਸਪੁਸੀ ਨਿ
 ਹਰਿ ਆਏ। ਹੁਣਿ ਲਾਲੇ ਬੋ ਦਿਦਾ ਲੀਚੈ। ਅਤੇ ਏ ਬੇ
 ਦੁਖਣ ਦੁਖਾ ਵਣਾ ਪਉਦਾਏ। ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਅਹੇ ਅਸੰ
 ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਪਹੁੰਚੈ ਨਾਹੀ। ਅਸਾਡੀ ਜਿਥੇ ਸਾਧੁ ਮੁਹਤਿ
 ਤੈ ਤਿਥੇ ਅਸਾਡੀ ਹੁਤਲੇ ਜੀ ਦੀਏ ਮਰਦਾ ਨੇ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਮੈਂ ਮਨ ਦੀ ਬੁਝੀ ਆ। ਜਿਸ ਗਲੀ ਕੁਚੇ ਆਇ ਨਿ
 ਕਲਦੇ ਅਹੇ। ਸੋਈ ਅਸਾਨੁ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਆਏ ਕੁਰਾ
 ਹੀ। ਤੇਰੀ ਤੁਜਾਨੁ ਪਰੁ ਅਸੀ ਤੈ ਦੁਖ ਜਾਦੇ ਅਸਾ। ਘਰ

ਕਾਤਿਹਈਤਗੁਰੂਨਾਨਕਲਲੇਨੁਅਧਿਆਭਈਲ
 ਲੇਤੈਨੁਕਰਤਗਚਿਤਿਅਵੈ॥ਅਸੀਨੁਤੁਖਸੀਕਰਮ
 ਸੀਹੁਇਹਉਦੇਤੁਮਦੇਖੇਲੀਏਗੋ॥ਲਲੈਅਧਿਆ
 ਗੁਰੂਜੀਅਸੀਦਿਚਿਅਵਗਿਆਰਿਆਪਈ॥ਗੁਰੂਨ
 ਨਕਕਹਿਅਭਈਲਲੇਤੁਸੀਦਿਚਿਅਵਗਿਆਕਾ
 ਈਨਾਜੀ॥ਪਰਅਸੇਪਸੇਸੇਸ੍ਰਾਹਦੁਖਦਾਏ॥ਲਲੈਅ
 ਧਿਆਜੀਤੁਸੀਤਾਪਰਮੇਸਰਦੀਜਾਤਿਤੋ॥ਤੁਸੀਪਾ
 ਸੇਕਿਆਕਈਦੁਖੇਗਾ॥ਤੁਸੀਕਿਸੇਨਲਿਕਾਈਸਾਇ
 ਹਖੀਨਾਜੀ॥ਤੁਸਾਡੀਸਾਇਪਰਮੇਸਰਨਲਿਅਕੈਸੀਤਾ
 ਸਧਾਨਾਲਿਏ॥ਗੁਰੂਨਨਕਕਹਿਅਭਈਲਲੇਜੀਤੁ
 ਸਚੁਅਖਦਾਏ॥ਪਰਗੁਰੂਲਲੈਸੇਸਰਬਿਕਗਲੁ
 ਰੂਪਏ॥ਅਪਣੀਅਹੀਭਾਵਦੀਏਸੇਕਰਦਾਏ॥ਭਾਣ
 ਮਨਦੇਨਾਜੀ॥ਤੰਫਿਰਿਲਲੈਕਹਿਅਜੀਅਦਹਿਬੈ
 ਠੇਹਏ॥ਜੇਹਰੁਖਅਲੁਣਟੁਕਜਤੇਹਤੁਸਾਡੇਅਗੇ
 ਏ॥ਤੰਫਿਰਿਗੁਰੂਨਨਕਮਬਦੁਕਹਿਆ॥ਓਠਿਚਲੈ
 ਤੰਅਖੀਐਛਰਗਇਅਸਿਰਿਘਤਿ॥ਬੈਠਿਹਰੀ
 ਤੰਅਖੀਐਬੈਠਸਥਰਘਤਿ॥ਜਾਬੈਲਾਤੰਅਖੀ
 ਐਬਨਿਬਨਿਕਰੇਬਹੁਤੁ॥ਚੁਪਕਰੀਤੰਅਖੀਐ
 ਇਸਘਟਿਨਾਜੀਮਤਿ॥ਕਾਈਗਲੀਨਮੇਹਈਜਿ
 ਬੇਬਹਿਕਛਾਣੁਬਿ॥ਏਬੈਏਬੈਨਨਕਤੁਏਰਖਹਿ
 ਪਤਿ॥੧॥ਭਾਈਲਲੈਸੇਸਰਕੈਨਕਰਤਗਹੀਰਖੇਤੰ

ਹਰੀਐ॥ ਹੁਇਤੁ ਅਸੀਨੁ ਵਿਦ ਦੇ ਹਿ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਲਾ
 ਲੈ ਅਖਿਅਜੀਤੁ ਸੀਅਏ ਤੋ ਕੋਈ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਨਕ
 ਹੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੁ ਟਿਭਾਈ ਲਾਲੈ ਤੇ ਹੋਟ
 ਨਾਹੀ ਪਰੁ ਅਸੀ ਬੋਕੋਈ ਦੁਖੇਗਾ॥ ਅਸੀ ਜਾਣਦੇ ਅਹੇ
 ਗਅਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਦਾ ਮਨ ਭੀਉ ਦਾ ਸੁਹੋਇ ਅਹੈ॥ ਤਾਂ
 ਫਿਰਿ ਲਾਲੈ ਅਖਿਅਜੀਤਿ ਕਮਹੀ ਨਾਜਿਉ ਤਿਉਏ
 ਥੇਟਿਕੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਦਾਨਿ ਅਭਾਈ
 ਲਾਲੈ ਦਾਭੀ ਅਖਿਅ ਮੰਨੀਏ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅ
 ਜੀਤ ਲਾਏ॥ ਲਾਲੈ ਪਾਸਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਟਿਕਿਆ॥
 ਦਿਨ ਦੁਇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿਅਜੀਤੁ ਸੀਤਾਂ
 ਮਹੀਨਾ ਟਿਕੇ ਹੋ ਮੈਨੁ ਪੁਕ ਮੁਕ ਰੋਜ ਮੈਤਲ ਵੰਡੀਓ ਫਿ
 ਰਿਅਵਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਸੁ ਮਹਦਾਨਾ ਤਉ ਅਸ
 ਡੇਨਾ ਲਿਹਾਣਾ ਹੋਤੁ ਕਿਥੇ ਜਾਦਾ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਮੈਥੋ ਤਿਅ ਦਿਨਾ ਦਿਚਿਅ ਏਜ ਦਾਹੀ॥ ਗੁਰੁ ਨ
 ਨਕ ਅਖਿਅਜਾ ਟਿਭਾਈ ਸੁਬਾ ਅਏਜ ਵੇ॥ ਮਹਦਾ
 ਨਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਵਿਦਾ ਲੈਕਹਿ ਤਲਵੰਡੀ ਗਇਆ॥ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਦਿਨੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿਚਿ ਫਿਰੇ ਅਤੇ ਗਤਿ ਨੁਲ
 ਲੈ ਪਾਸਿ ਹੋ॥ ਜਾਦਿਨ ਪੰਛਾ ਹੁਗੁ ਜੇ॥ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਰੁਨਾਮੀ ॥
 ॥ ਤਾਂ ਮਲਕ ਭਗੋ ਪਹੇਰ ਜਖੜੀ ਸਗਣ ਦਾ ਸੀਓ ਸਬੂਰ
 ਮਭੋ ਜਕੀਤਾ॥ ਚਾਰਿ ਵਰਨ ਨਿਉਦੇ॥ ਬੂਰ ਮਣਦੀਨ

ਜਗਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ ਪਇਆ ਬੂਝਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨੁਮਾਇਆਤ ਪਾਨਿਉ ਦਰਈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ ਰਿਤਾ
 ਕੇਹਾ ਭਾਈ ਬਾਮਣਾ ਅਗੈ ਆਖਿ ਆਤ ਪਾਸ ਲਕ
 ਗੋਸਟਿ ਮਲਕ ਤਾਗੋ ਨਾਲਿ ਤਈ॥

21

ਬੂਝਮਣੋ ਜਕੀਤਾ ਹੈ ਸਭੇ ਨਗਰ ਦੇ ਨਿਉ ਦੇ ਹੈ ਨਿਤੁ
 ਭੀ ਆਵੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਸੁ ਦਿਖਾਯਾ ਆ
 ਸੀ ਫਕੀਰ ਆਹੇ ਅਸੀ ਕਿਨੁ ਵਿਚਿ ਆਹੇ ਤੈ

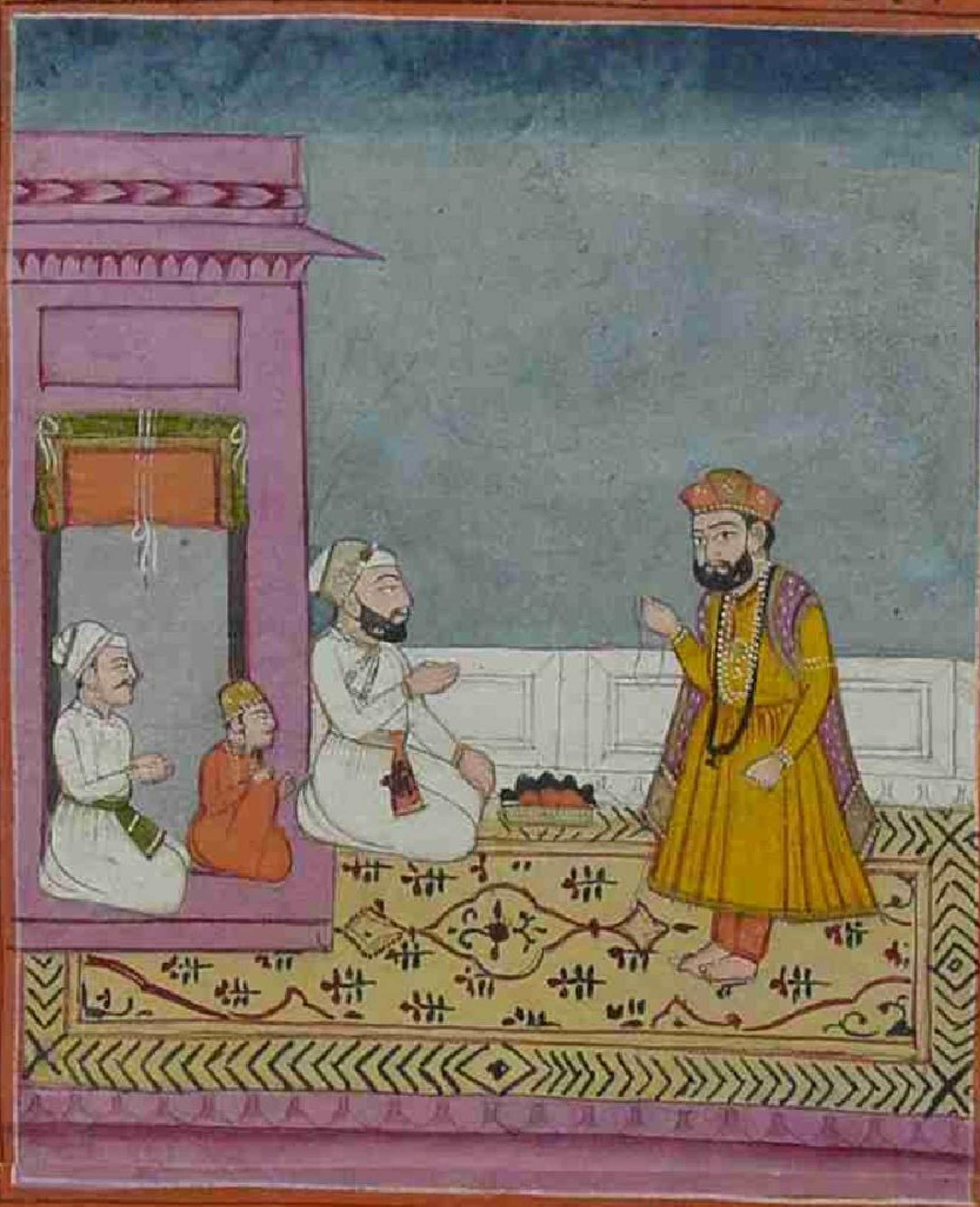
ਬਾਮਣਕਰਿਅਤੁੰਮਗੋਰੀਕੁਗਰੀਆਖੀਦਹੈ॥
 ਅਤੇਵਿਚਿਅਵੈਗਤੰਮਲਕਰਿਜਿਤੋਵੀਗਤੁੰਜਾ
 ਟੁ॥ਜਾਬੁਮਭਗੁਪੋਇਅਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਨਗਇਆ
 ॥ਲਾਲੈਦੇਗੁਜਗੰਨਕੀਤੀ॥ਤੰਬਾਮਣਮਲਕਪਾਸਿ
 ਚੁਗਲੀਖਾਧੀ॥ਅਤੇਬਾਮਣਦੁਸਟੀਭੀਕਰਦਅਤ
 ॥ਬਾਮਣਮਲਕਨੁਕਰਿਅਜੀਨਾਨਕਤਪਤੁਸਤੋਬ
 ਹਮਭੋਜਵਿਚਿਨਾਇਆਤੰਮਲਕਬਾਮਣਨੁ
 ਪਾਇਆਪੰਧਤਉਨਿਉਦਾਪਾਇਆਅਯਾਬਾਮ
 ਣਕਰਿਅਜੀਮੈਬਹੁਤੁਤੁਤਕੀਤੀਆਈ॥ਮਲਕ
 ਬਾਮਣਨੁਕਰਿਅਜਾਹਿਤੁੰਉਸਤਾਈਮਦਿਲਿਅ
 ਓ॥ਬਾਮਣਲਾਲੈਦੇਪਾਗਿਗਇਆਬਾਮਣਲਾਲੈ
 ਨੁਪਾਇਆਏਬੇਨਾਨਕਤਪਾਏ॥ਲਾਲੈਅਖਿਆਆ
 ਤੰਜੀਅਸੇ॥ਬਾਮਣਅਖਿਆਲਾਲੈਬਾਹਰਿਭੇਜਿ
 ਦੇਹਿ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਾਹਰਿਅਇਆਅਇਕਰਿਅ
 ਖਿਓਂਸਕਿਉਪੰਧਾ॥ਬਾਮਣਅਖਿਆਤੁੰਮਲਕ
 ਸਦਦਹੈ॥ਤੁੰਮਲਕਪਾਸਿਚਲਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਰਿ
 ਆਪੰਧਮੇਗਮਲਕਨਾਲਿਕਿਅਕੰਮਹੈ॥ਬਾਮ
 ਣਜਾਇਮਲਕਪਾਸਿਦੁਣੀਚੁਗਲੀਖਾਧੀ॥ਦੇਖ
 ਹੁਮਲਕਜੀਹਿਕਤੰਖੜੀਦਪੁਤੁੰਅਤੇਸੁਦਦੇ
 ਪਾਗਿਜੁਠਿਕਰਦਹੈ॥ਅਤੇਬੁਹਮਭੋਜਨੁਨਾਉਰਖ
 ਦਹੈ॥ਤੰਜੇਤੁਸਤੋਸਦੇਅਵਦਾਨਾਈ॥ਮਲਕਗੁ

ਮੇਰੇ ਇਕੇ ਬਾ ਮਣਨੁ ਅਖਿ ਅਜਾਇ ਪਕ ਨਿਲਿ
 ਅਉਰਾ ਬਾ ਮਣਨੁ ਜਾਇ ਤਾ ਬੀ ਅਕੀਤਾ ਚਲੁ ਨਾ
 ਕ ਮਲਕ ਗੁਮੇਰੇ ਇਐ ਐ ਚਲੁ ਤਪਾ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਚਲਿ ਅਪਿ ਢੇਲ ਲੇਹਿ ਨ ਮੈ ਪਿਅ ਆਲ
 ਲੋਭੀ ਪਿਛੇ ਗਇਆ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਾ ਮਣ
 ਲੇ ਗਇਆ ਪੰਜੇ ਬਾ ਮਣਨੁ ਜਾਇ ਮਲਕ ਨੁ ਅ
 ਖਿਅ ਮਲਕ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਇ ਐ ਐ ਮ
 ਲਕ ਕਹਿ ਆਪੰਜਾ ਅੰਦਰਿ ਲੇ ਅਉਰਾ ਪੰਜੇ ਬ
 ਮਣ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਦਰਿ ਸਾਦਿ ਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅੰਦਰਿ ਗਇਆ ਅੰਦਰਿ ਜਾਇ ਕਹਿ ਅਖਿ
 ਆਕਿਉ ਮਲਕ ਮੇਰੇ ਕਉ ਸਾਦਿ ਐ ਐ ਮਲਕ
 ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਤਪਾ ਤੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਦਿ ਚਿ ਕਉ
 ਨ ਆਇਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਸੁਇ ਮਲ
 ਕ ਅਮੀਠ ਕੀਰਾ ਐ ਜਿਥੇ ਗੁਜਰੀ ਤਿਥਾਉਰਾ
 ਮਲਕ ਗੁਮੇਰੇ ਇਕੇ ਅਖਿ ਆਕਿਉ ਜੀ ਤਪਾ
 ਉਹ ਖਾਵਣਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਭੋਜ ਨੁ ਉਹ ਖਾਣਾ
 ਅਤੇ ਸੁਦੁ ਤਪਾ ਦੇ ਪਰਿ ਖਾਵਣਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਅਸੁਇ ਮਲਕ ਕੁਟੁਰੁ ਇ ਖਵਾਇ ॥
 ਮਲਕ ਅਖਿ ਅ ਅਵੇ ਪੰਜਾ ਜਾਇ ਇਸ ਤਪੇ
 ਨੁਰੁ ਇ ਖਵਾਇ ॥ ਜ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਫਿਰਿ ਕੇ ਦੇਖੇ
 ਤਾਲ ਲੇਖ ਜਾਐ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਲ ਲੇਲਿ

ਆਉਂਦਾ ਲਾਲੇ ਦਫਤਰਿ ਘਰਿ ਆਇ ਕਰਿ ਖੰਨੀ ਰੋਟੀ
ਕੋਧੇ ਦੀ ਲੈ ਆਇ ਆਉ ਧਰੋ ਪੰਜਾਬ ਮਣ ਲੁਚੀ
ਅਕਚਉਗੀ ਅਲਿ ਆਇ ਆਗੁ ਨਾਨਕ ਮਜੇਹ
ਥਿਕੋ ਧੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਲੀਤੀ ਲਾਲੇ ਦੀ ਅਤੇ ਖਬੇਹ
ਥਿਲੁਚੀ ਕਚਉਗੀ ਲੀਤੀ ਰਗੋ ਦੀ ਦੋ ਦੋ ਥਣ
ਪੀੜੇ ਕੋਧੇ ਦੀ ਰੋਟੀ ਕੋਲੋ ਦੁਧ ਸਿਮੋ ਅਤੇ ਲੁਚੀ
ਕਚਉਗੀ ਦਿਚੋਲੋ ਸਿਮੋ ਜਿਤਨੀ ਮਜਲ ਸਿਥੈ
ਠੀ ਆਈ ਤਿਤਨੀ ਸਭਾ ਬਿਸਮਾਦ ਤੋ ਇਗਈ ਆਗੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਲਕ ਆਦਮੀ ਆਦੇ ਲੋਹੁ ਦਾ ਬੂਤ
ਮਭੋਜ ਕੀਤਾ ਹਈ ਏਹੋ ਰੋਟੀ ਸੁਦਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹਈ
ਬੂਤ ਮਭੋਜ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਤੋ ਦੋ ਨਿਤਾ ਪਰਤਾ ਮਲ
ਕਦਾਚ ਲੇ ਕੁਣ ਨਾਹੀ ਮਨ ਦਿ ਚਿਬੁ ਤੇ ਹਾਹੁ ਸਾਖਦੈ

॥ ਬੋਲੁ ਰਾਈ ਦਾ ਹੁਗੁਜੀ ॥
ਅਤੇ ਖਾਧ ਠਣ ਅਗੇ ਸੁਸਾਹ ਬਾਹਾ ਤੇ ਖਾਦਾ
ਪੁਤ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਆਹਾ ਦਹੁ ਬਹੁਤ ਕਰਿ ਰੋਤੇ ਅਗੇ
ਅਤੇ ਖਾਮਲਕ ਭਾਗੋ ਨੌਕਰਿ ਆਐ ਮਲਕ ਮੇਕਿ ਅ
ਕਰੀ ਮੇਗ ਬੇਟਾ ਜੁ ਆਨ ਚੰਗਾ ਤੋ ਦਾਨਾਹੀ ਮਲਕ ਭ
ਗੋ ਅਤੇ ਖਾਨੁਕਰਿ ਆਖੀ ਜੀ ਕੋਟੀ ਕੰਮ ਲਿਫਕੀ ਰਪ
ਕੜੋ ॥ ਤੁਸਾਗ ਬੇਟਾ ਚੰਗਾ ਤੋ ਦੈ ॥ ਅਤੇ ਖਾਧ ਠਣ ਕਰਿ
ਆਐ ਮਲਕ ਮੇਕਿ ਅਜਾਣਾ ॥ ਤੋ ਤੋ ਜੋ ਕੰਮ ਲਿ
ਕਉਣ ਤੋ ਅਰੁ ਕੰਮ ਲਿ ਨਾਹੀ ਮਲਕ ਕੋ ਆਖੀ ਜੀ
ਫਿਕਿ

ਤੁਮ ਫਕੀਰੋਂ ਸਭਾ ਕੋ ਪਕੜੋਂ ਈ ਨਿਕਲਿ ਗੇ
 ਗਾ ਅਤੇ ਖਾਹੁਕ ਮੁਕੀਤਾ ਫਕੀਰੋਂ ਪਕੜੋਂ ਫਕੀ
 ਰਲਗੇ ਪਕੜੀ ਅਇ ॥ ਦਿਚੇ ਫਿਰਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਭੀ
 ਪਕੜਿਆ ਖਬਰਿ ਲਾਲੇ ਤਖਾਣ ਸਿਖਨੁ ਤੇਈ ॥
 ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਦੇਖੇ ਤਾ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਧਾ ਬੈ
 ਠਾਠੈ ॥ ਲਾਲੇ ਦੇਖਿ ਕਹਿ ਬੈਗੁ ਗੁਰੂ ਦਿ ਚਿਅਾਇਆ ॥
 ਹੋਸਾਇ ਅਤੇ ਖਾਹੁਕ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ॥

ਜਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤਾਲਾਲੇ ਬੈਗੁ ਕਹਦੇ ॥ ਤਾਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਕਿਉ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਹਿਅ ਜੀਏ ਤੁਕਿ
 ਲਾਲੇ

ਆਉਇਆ ਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤਿਲਗੁਗੁਨਿਚਿ
 ਸਬਦੁ ਕਹਿਓ ॥ ॥ ਗੁਗੁਤਿਲਗੁ ॥ ॥ ਜੇਮਮੈ
 ਆਵੈਖਸਮਕੀਬਾਣੀਤੈਸਾਕਹੀਗਿਆਨਦੇਲਾਲੈ
 ਆਪਪਰੀਜੇਦੁਲੈਕਾਬਲਪੁਪਾਇਆਜੋਗੀਮੰਗੈ
 ਦਾਨਦੇਲਾਲੈ ॥ ਸਹਮਧਰਮਦੁਇਛਪਿਖੜਤੇ
 ਕੁਜਠਿਰੈਪਰਧਾਨਦੇਲਾਲੈ ॥ ਕਾਜੀਆਬਾਮਣਾ
 ਦੀਗਲਥਕੀਅਗਦਪੜੇਮੈਤਾਨਦੇਲਾਲੈ ॥ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨੀਆਪੜਹਿਕਤੇਬਾਕਸਟਮਹਿਕਹਹਿਖੁਦ
 ਇਦੇਲਾਲੈ ॥ ਜਾਤਿਸਨਤੀਤੋਹਿਹਿੰਦਵਾਣੀਏਤੀ
 ਲੇਖੇਲਾਇਦੇਲਾਲੈ ॥ ਖੁਨਕੇਸੇਹਿਲੇਗਾਵੀਮੈਨਾਨ
 ਕਰਤਕਾਰਗੁਪਾਇਦੇਲਾਲੈ ॥ ਠਿਹਿਲਾਲੈਅਧਿ
 ਆਜੀਮੁਗਲਾਹੀਦੀਤੋਸੀ ॥ ਠਿਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕਸਬ
 ਦੁਕੀਤਾ ॥ ॥ ਗੁਗੁਤਿਲਗੁਨਿਚਿ ॥ ॥ ਸਾਹਿ
 ਬਕੇਗੁਣਨਾਨਕਆਖੈਮਾਸੁਪੁਰੀਵਿਚਿਅਧਿਮਸੈ
 ਲਾ ॥ ਜਿਨਿਉਪਾਈਗਗਰਵਾਣੀਬੈਠੜਵੈਖੈਵਖਿਇ
 ਕੇਲਾ ॥ ਸਚਸੇਸਾਹਿਬਸਚੁਤਪਾਵਸੁਸਚੜਾਨਿਅ
 ਉਕਰੇਗੁਮਸੈਲਾ ॥ ਕਾਇਆਕਪੜਟੁਕੁਟੁਕੁਤੋਸੀਤਿ
 ਦੁਸਤਾਨਸਮਾਲਮੀਬੋਲਾ ॥ ਅਵਨਿਅਠਤਰੈਜਾਨਿਸ
 ਤਾਣਵੈਤੋਰਭੀਉਠਸੀਮਰਦਕਾਚੇਲਾ ॥ ਸਚੀਬਾਣੀਨ
 ਨਕਆਖੈਸਚੁਸੁਣਾਇਸੀਸਚਕੀਵੇਲਾ ॥ ੨ ॥ ਤੈਲ
 ਲੈਅਧਿਆਜੀਮੁਗਲਾਏਡੀਜੁਲਮੀਕਰੇਗਾ ॥ ਤੈਗੁਗੁ

ਨਾਨਕਗੁਰਮਾਸਾ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥ १ ॥

॥ ਗੁਰਮਾਸਾ ॥ ॥ ਖੁਰਸਾਨ ਖਸਮਾਨ ਕੀ ਆਇੰਦ
ਸਤਾਨ ਡਰਾਇਆ ਆਪੇ ਦੋਸਤ ਦੇ ਈਕਰਤਾ ਜਮਕਰਿ
ਮੁਗਲ ਚੜਾਇਆ ਏਤੀ ਮਹਾਪਟੀ ਕੁਰਲਾਏ ਤੈਕੀਦ
ਹਦ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਮਭਨਾ ਕਾਸੇ ਈ ॥ ਜੇਸ
ਕਤਾ ਮਕਤੇ ਕਉ ਮਹੇਤਾ ਮਨਿ ਹੋਸਨ ਤੋ ਈ ॥ ੧ ॥ **ਗੁਰ**
॥ ॥ ਸਕਤਾ ਸੀ ਹੁ ਮਹੇ ਪੈਵ ਗੈ ਖਸਮੇ ਸਾ ਪੁਰਸਾਈ ॥
ਹਤਨਾ ਵਿਗਾੜਿ ਵਿਗੋਏ ਕੁਤੀ ਮੁਟਿ ਆਸੁ ਨ ਕਾਈ ॥ ਅ
ਪੇ ਜੋ ਨਿਵਿਛੋੜੇ ਆਪੇ ਦੇਖਿ ਤੇਰੀ ਵਡਿ ਆਈ ॥ ੨ ॥
ਜੇਕੋ ਈਨਾਉ ਪਹਾਏ ਵਡਾ ਮਾਦ ਕਰੇ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਖਸਮੇ
ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਾ ਆਵੈ ਜੇਤੇ ਚੁਗੈ ਦਾਏ ॥ ਮਹਿ ਮਹਿ ਜੀ
ਵੈਤਾ ਕਿਛੁ ਪਾਏ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਏ ॥ ੩ ॥ ਕਰੇ ਕਰਾਏ
ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਮਾਣ ਸਾ ਵਿਚਿ ਬਹਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕਗੁਰਮੁ
ਖਿਕਰਾਣ ਬੁਝੈ ਸੇਈ ਸਾਹੁ ਮੁਲਤਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ਅਗੈ ਬਾ
ਲਾਸੀ ਪੁਤਲ ਵੰਡੀ ਗਇਆ ਸੀ ॥ ਪਿਛੋਗਾਇਆ ਮ
ਰਦਾਨਾ ॥ ਅਗੈ ਬਾਲੇ ਨੁਕਾਲੁ ਦੇਚੀ ਪੁਛ ਦਾਸੀ ਵੈ ਬਾ
ਲਾਤੁ ਹਿਮੇਗ ਪੁਤੁ ਚੰਗਾ ਭਲਾ ਖਟ ਦਾਕ ਮਾਦ ਦਾਗਵਾ
ਇਆ ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਮਰਤ ਕਾਲੁ ਤੂੰ ਤੀਯੀ ਜਦਾਈ
ਨੁਜਾਇ ਪੁਛੁ ਮੈ ਨੁਕੁਣ ਨ ਆਖਾ ॥ ਅਸੀ ਹਥੇ ਆਪਣੀ
ਕਮਾਈ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪਿਛੋਗਵਾਈ ਹਈ ॥ ਤਿਵੇ ਮਰਦਾਨ
ਗਇਆ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਕਾਲੁ ਨੁਕਲਾਇ ਦਿਤਾ ॥ ਕਾਲੁ ਆ

ਥਿਅਾਦੇਹਿਸਹਦਾਨਾਨਕਦੀਅਖਬਰੀਅਮਹਦ
ਨੇਅਧਿਅਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਗਿਣਤੀਕਟੀਨਕਰੀਅ
ਨਕਤੇਹੇਘਰਿਕੋਟੀਚੰਦਸੁਹਜਅਕੈਰਮਾਕ੍ਰਿਸਨ
ਅਵਤਾਰਲੀਤਾਤਈਅਮਹਤਾਜੀਤੁਸੀਅਨੰਦਗਵ
ਹੁਕਾਲੁਅਧਿਅਮੁਦਤੇਤੋਲੋਕੋਨਾਨਕਮੇਰਾ
ਵਡੋਬਿਅਾਏਹੁਬਿਅਕਲਹੁਮਅਖਦਾਪੈਤੇ
ਹੇਘਰਿਚੰਦਅਹੁਸੁਹਜੁਤੋਇਅਪੈਅਮਹਦਾਨੇਅ
ਥਿਅਾਜਜਮਾਨਤੈਨੁਏਹਾਖਬਰਿਪੈਅਤੇਉਸਨੁ
ਸਾਗੀਪੈਦਾਇਸਦੀਖਬਰਿਪੈਅਖਬਰਿਗਇਬੁਲਾ
ਹੁਨੁਤੋਈਜੋਮਹਦਾਨਾਨਕਪਾਸੈਅਇਅਪੈਅਗਇ
ਬੁਲਾਹਅਦਮੀਦੋਭੇਜਿਕਰਿਮਹਦਾਨੇਨੁਸਦਿਅ
ਅਮਹਦਾਨੇਅਇਕਲਿਅਦੁਦਿਤਾਗਇਅਧਿ
ਅਅਖਮਹਦਾਨਾਨਕਜੀਦੀਅਖਬਰੀਅਮਹ
ਦਾਨੇਅਧਿਅਲਉਗਇਜੀਨਾਨਕਜੀਦੀਅਖਬ
ਰੀਅਨਾਨਕਪਾਤਿਸਾਤਦਪਾਤਿਸਾਹੁਨਾਨਕਪੀਰੀ
ਦਪੀਰੁਨਾਨਕਛਕੀਰੀਸਿਰਿਛਕੀਰੁਗਇਜੀ
ਨਾਨਕਦੇਤੁਲਿਕੋਟੀਨਹੀਨਾਨਕਦੇਉਪਰਿਹਿਕੁਖੁ
ਦਾਇਪੈਨਾਨਕਨੁਖਦਾਇਵਡਮਹਤਬਾਦਿਤੈ
ਅਤੈਗਇਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾਅਸੀਬਿਰਧਤੋਏ
ਅਪੈਅਤੁਰਿਦੈਨਾਨਕਨੁਇਬੇਭੀਲਿਅਵੇਅਉਸ
ਦਾਦੀਦਹੁਕਰੀਏਅਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਗਇਜੀਓ

ਹੁਮੇਰੁ ਬਿਨੁ ਹੀਮੇ ਓਸ ਦੇ ਹ ਬਿਗਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ
 ਵਲੋਂ ਤਕ ਸੀਗਨ ਕਰ ਸਾਗਰ ਇਥੇ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨ
 ਏਹ ਚੰਗੀ ਆਈ ਅਸੀਂ ਨਾ ਲਿਕਹ ਸੀ ਆਮਰਦਾਨੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਟਿਕ ਓਹ ਕੰ ਮੁਕਰੀ ਗਇ ਆਖਿ ਆ ਆਖੁ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਨਾ ਲਿਬਾਲ ਸੰਧੂ ਮਿਲੈ ਗਇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਸਦਿ ਆ
 ਲਗਾ ਆਖਣ ਭਾਈ ਬਾਲ ਤੂੰ ਮਰਦਾਨੇ ਨਾ ਲਿਜਾਇ ਆ
 ਤੇ ਨਾ ਕਨੁ ਅਸੀਂ ਤੋਂ ਨੀ ਲੈ ਆਉ ਆਤੇ ਜੇ ਨਿ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮੇ
 ਰੀ ਬਹੁਤੁ ਅਜ ਜੀ ਕਰੀ ਆਤੇ ਆਖਣ ਜੋ ਗਇ ਕਰਦ
 ਹੈ ਓਹਿ ਕਵਾਹੀ ਮੇਰੇ ਨਦੀ ਦਾਹ ਦੇ ਹਿ ਆਖਦਾ ਇ ਦੇ ਵਸਤੇ
 ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਭ ਲਗਾਇ ਜੀ ਤੁਸੀਂ ਓਹਿ ਕਵਾਹੀ ਭੇਜ
 ਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਵਸਤੇ ਦਸਵਾਹੀ ਜਾਵੀ ਏਹੋ ਗਾਹ
 ਇਕ ਹਿ ਆਭ ਲਾਭਾਈ ਬਾਲ ਆਖਦਾ ਇ ਤੇ ਹ ਭਲਾ ਕਰੇਗ
 ਆ ਬਾਲ ਆਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏ ਮਨਾ ਬਾਦਿ ਲਾਲ ਦੇ ਪਾਹਿ ਆ
 ਏ ਆਇਕ ਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਆਖਣ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਗ
 ਇ ਬੁਲਾਹ ਭਟੀ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਦਰਸਨ ਦੀ ਚਾਹਿ ਬਹੁਤੁ ਰਖਦ
 ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਗਇ ਤਾਂ ਏ ਦਰਸਨ ਦੇ ਤਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੇ ਕਾਲੂ ਦੇ ਦੁਖ ਨਾ ਪਉ ਸੀ ਤਾਂ ਫਿਰ
 ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਓਥੇ ਹੋਣ ਨਾਹੀ ਆਤੇ ਗਇ
 ਕਹਿ ਆ ਮੇਰੀ ਦੇ ਹਵਾ ਤੋਂ ਏਹੀ ਹੈ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਦਰਸ
 ਨ ਨੁ ਮਿਹਿ ਦੇ ਪਰੇ ਆਵਦਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਗਇ ਦ ਭਾਗੁ ਅਸੀਂ ਡੀ ਗਰਦ ਨਿਉ ਤੇ ਹੈ

ਹਲੇਲਾਹਿਮਾਦਾਅ॥ ਤਾਬਾਲਾਸਪੁਅਤੇਮਰਦਾ
 ਨਾਮਿਹਮੀਬਪੁਤੁਖਮੀਓਏ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਆਖਿਆ
 ਭਾਈਲਾਲੇਮਸੀਤਲਵੰਡੀਜਾਦੇਆਯੋ॥ ਤਾਲਾਲੇ
 ਆਖਿਆਜੀਤੁਸੀਤਮਹੀਨਾਪੁਗਓਏਦੇਉ॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕਆਖਿਆਅਜੁਪੰਝੀਦਿਨਓਏਏਨਿਠੇਗਿਪੰਜ
 ਦਿਨਆਇਹੀਏਗੇ॥ ਤਾਲਾਲੇਆਖਿਆਏਤੁਬਾਲਕਿ
 ਧਰੋਆਇਪਇਆ॥ ਤਾਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈਲਾਲੇਤੁ
 ਧੇਵਗੁਗਇਭੀਖਗਪਿਆਗਏ॥ ਤਾਲਾਲੇਆਖਿਆ
 ਭਾਈਬਾਲਾਡਾਛਿਅਨਾਲਿਜੋਗੁਕੁਟੁਨਾਹੀਚਲਦਾਤੰ
 ਓਥਪੁਦਿਦਾਲੀਤੀ॥

॥

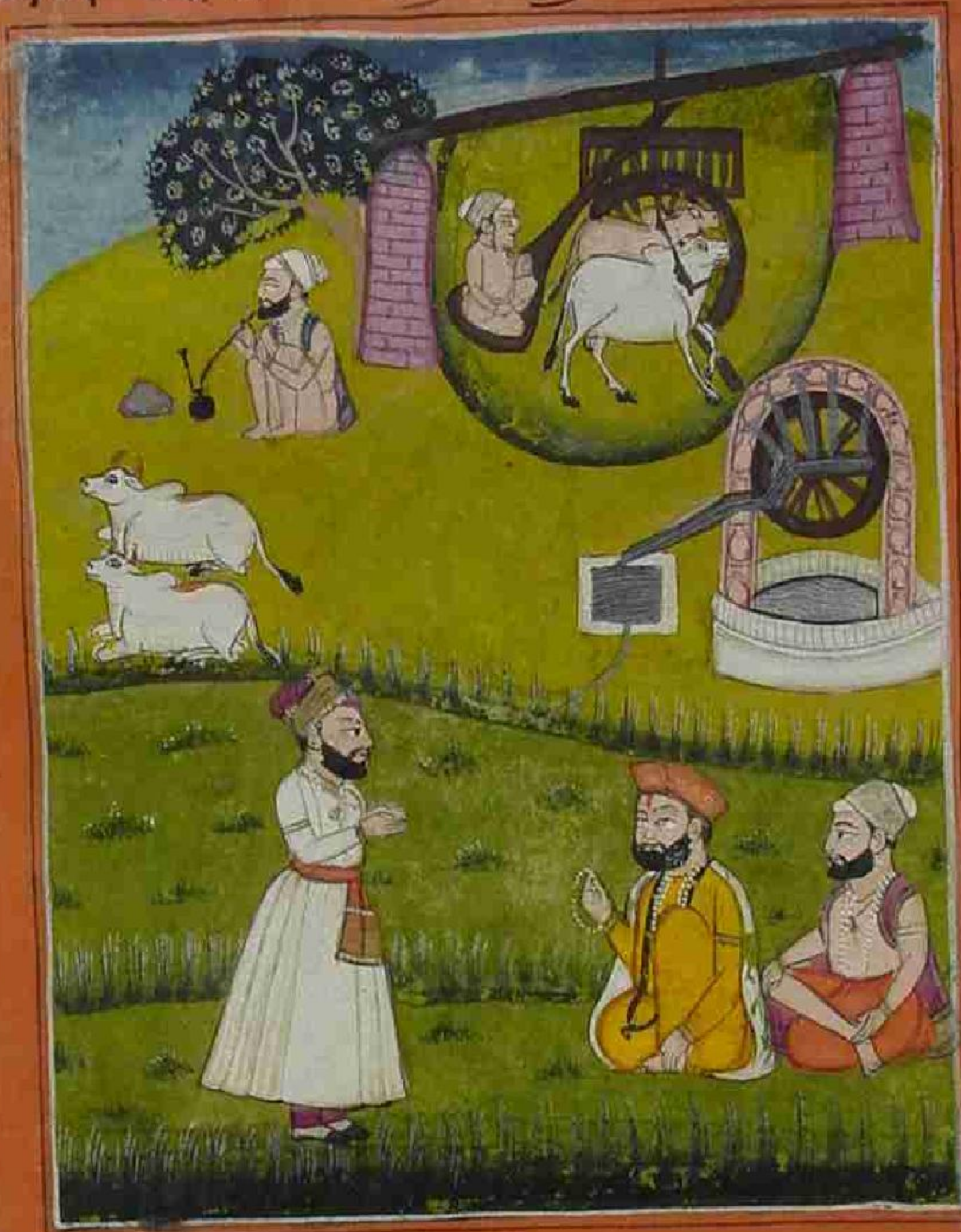
॥ ਬੈਲਪੁਭਾਈਵਪੁਗੁਜੀ॥

॥

ਗੁਰੁਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਝੈਚਲੇਦਸ
 ਵੇਦਿਨਆਇਤਲਵੰਡੀਵਛੇ॥ ਗਇਨੁਖਬਗਿਓਈ
 ॥ ਬਾਲਾਅਤੇਮਰਦਾਨਾਗੁਰੁਨਾਨਕਨੁਲੇਆਏ॥ ਕਾ
 ਲੁਅਤੇਅਮਾਬੀਬੀਝੈਇਕਠੇਓਇਬੈਠੇ॥ ਏਨੁ
 ਸੁਇਆਜੋਨਾਨਕਅਸਾਡਾਪੁਤੁਆਇਆਏ॥ ਪ
 ਰੁਕਿਥੈਓਚੰਦਰਾਨਸੰਪੁਦੇਖੁਓਓਤੇ॥ ਚੰਦਰਾਨਬ
 ਲੇਦਾਪਿਉਸੀ॥ ਏਤਝੈਇਕਠੇਓਇਕੇਗਏ॥ ਜਾ
 ਇਦੇਖਨਿਤਾਕਿਅਦੇਖਨਿ॥ ਜੋਸਿਹਤੇਗਜਾਦੁਤੁ
 ਦਾਅੰਗਛੈ॥ ਤੇਤੇਨਿਚਾਦਗਿਏ॥ ਅਤੇਹਿਕਚਾ
 ਦਗਿਓਤੇ॥ ਤੰਗਹਿਕਅੰਗਛਹਥਿਏਗਜਤੁਛਦਾ॥

ਅਤੇ ਹਿਕਮ ਗੋਛ ਤੇ ਨਿਭੀਐ ॥ ਕਾਲੂ ਦੇ ਖਿਕ ਹਿਕਉ
 ਜੀਲ ਤੋਇ ਗਇਆ ॥ ਤੰਲਾ ਲੁਮਿ ਅਣ ਸੀ ॥ ਪਹੁਕ
 ਲੁਬੋਛੋਟ ਸੀ ॥ ਲਾਲੂ ਆਖਿ ਆਗਾਈ ਕਾਲੂ ਅਸੀ

ਬਾਬਾ ਚੰਦਰਗਾਨ ਸੀ ਪੁਦੇ ਖੁਤ ਤੇ ਆਇਏ ॥

23

ਸਿਉਗਮ ਵੇਦੀ ਪੁਤੁ ਦੋਵੇ ਆਹੇ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਮੇ ਬਾ
 ਹਮੀ ਦੇ ਪੇਟੇ ਆਹੇ ਤੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਸਹਮ ਹਿਕੀਐ ॥ ਤੰਦ
 ਸਤਾਈ ਗਇਆ ਮਿਲੈ ਚਲਾ ॥ ਕਾਲੂ ਚੁਪਕ ਹਿਗਹਿ

ਅਗਲਾ ਲੁਆਖਿ ਅਪੁਤ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਚਾਚੇ ॥

੬੮

ਅਤੇ ਤਉ ਵਿਚਿ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਿ ਫਰਕ ਵਰ੍ਹਿਆ ਦਾ ਬੰਨ
ਈਐ ॥ ਭਲਾ ਤੁਭਾ ਟੀਕਾ ਲੁਵਲੈ ਨਾ ਦੇਖੁ ਭਾਭੀ ਬੀਬੀ ਵ
ਲੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਲੈ ਦੇਖਾ ॥ ਪਿਉ ਅਤੇ ਚਚੇ ਵਿਚਿ ਫਰ
ਕ ਕੁਛ ਨਹੀ ॥ ਤੂੰ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅ
ਜੀ ਅਸਾ ਪਹੁਇ ਕੁ ਮਲਿ ਆਏ ॥ ਬਹੁਤੇ ਪਹੁਦਤੇ
॥ ਤੰ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਪੈਰਾ ਤੇ ਚਹਿ ਪਈ ॥ ਤੰ ਲਾਲੁ ਆਖਿ
ਆਪੁਤ ਨਾਨਕ ਤੁਸਾਧੈ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਤੰ ਦਇਆਲੈ
ਜੀ ਦੀਐ ॥ ਭਲਾ ਤੇਰੀ ਮਾਉ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਚਾਚਾ ਹੈ ਅ
ਤੇ ਭਾਈ ਕਾਲੂ ਪਿਤਾ ਹੈ ਦੇਖੁ ਮੇਰੇ ਭਿਰਉ ਸਹੀ ਕਹੈ ॥ ਮੇਰੇ
ਸ ਅਗੇ ਪੁਤ ਨਾਨਕ ਦਿਸ ਕਦਾ ॥ ਕਿਉ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਡਾ ਐ ॥
ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਤੰ ਪਿਤਾ ਹੈ ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਗਗਮ ਕਲੀ ਵਿ
ਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥ ਗਗਮ ਕਲੀ ॥ ॥ ਆਖਿ
ਮਾਮਾਗੀ ਮਾਤਾ ਕਹੀਐ ਸੰਤੋਖ ਮਾਗਾ ਪਿਤਾ ॥ ਸਤੁ
ਤਮਾ ਚਾਚਾ ਕਹੀਐ ਜਿਨਿ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਆਜਿਤਾ ॥ ੧ ॥
ਸੁਣਿ ਲਾਲੁ ਗੁਣ ਐਸਾ ॥ ਸਗਲੇ ਲੋਕ ਬੰਧਨ ਕੇ ਬਾਧੇ
ਸੰਗੁਣ ਕਹੀਐ ਕੇਸਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਰਤਾਉ ॥ ॥ ਭਾਉ ਭਾਈ
ਸੰਗਿ ਮਾਹੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪੁਤੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਧੀ ਅਮਾਹੇ ਧੀਰਜ
ਬਨੀਐ ਸੇ ਸੰਗਿ ਮਾਹਾ ਚਾ ॥ ੨ ॥ ਸੰਤਿ ਮਾਹੇ ਸੰਗਿ ਸ
ਹੇਲੀ ॥ ਮਤਿ ਮਾਗੀ ਚੇਲੀ ॥ ਏਹੁ ਕੁਟੰਬ ਮਾਹਾ ਕ
ਹੀਐ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸੰਗਿ ਬੇਲੀ ॥ ੩ ॥ ਏਕੰਕਰ ਮਾਹਾ

ਧਾਵਦਿਜਿਨਿਮਬਨਤਬਨਏ॥ਉਸਕਉਤਿਅ
 ਗਿਅਵਰੁਕਉਲਗੇਨਾਨਕਸੇਦੁਖਪਏ॥੪॥ਤੰ
 ਫਿਰਿਲਾਲੁਕਹਿਅਭਾਈਕਲੁਏਹੁਨਾਨਕਅਸ
 ਥੋਹਿਅਭੀ॥ਪਹਇਸਤਾਈਹਿਕਵਹੀਗਇਪ
 ਮਿਲੈਚਲੀਐ॥ਤੇਹਅਰੁਮਨੁਭੀਨਹੌ॥ਭਲਾ
 ਧੁਤਨਾਨਕਗਇਪਾਮਿਤੰਚਲਾ॥ਭਲਾਜੀਚਲੈਲੈ
 ਚਲੇਗਇਪਾਮਿ॥ਅਗੇਗਇਮੰਜੀਉਤੇਬੈਠਾਅਹ
 ॥ਪਹਦੇਹਵਹੀਅਭੀ॥ਜਿਉਗਇਨਾਨਕਨੁਡਿਠਾਭਿ
 ਉਉਠਣਲਗਾ॥ਨਾਨਕਜਾਦੰਮੰਜੀਉਤੇਬੰਮਿਅ
 ॥ਅਤੇਗਇਦੇਪੈਰਤੇਹਥਰਥੇ॥ਤੰਗਇਕਹਿਅ
 ਤਪਾਵਡਾਜਲਮਕੀਤੰ॥ਮੈਤੇਹੇਪੈਰਪੁਜਨੇਦੇਵ
 ਸਤੇਸਦਾਇਅਸੀਤਉਮੈਨੁਮਾਰਿਆ॥ਤੰਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗਇਜੀਤੁਮੀਵਡੇਤੰਅਸੀਤੁਸ
 ਡੇਨਠਹੀ॥ਫੇਰਿਗਇਕਹਿਅਤਪਾਤੰਮੈਨੁਬਖ
 ਸਿ॥ਅਤੇਕਰਤਾਰਥੰਭੀਬਖਸਾਇ॥ਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਬੋਲਿਅਗਇਜੀਤੁਮੀਧਰਦੇਬਖਸੇਤੰਏਤੰ॥
 ਤੰਫੇਰਿਗਇਕਹਿਅਤਪਾਮੈਉਤੇਕੁਣਾਪਈਦ
 ਲੰਤੰਭੀਮਿਹਰਵਾਨਗੀਕਹਿ॥ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਗਇਜੀਜਿਥੇਅਸੀਤਿਥੇਤੁਮੀ॥ਤੰਗਇਕ
 ਹਿਅਤਪਾਮੇਗੀਧੁਗੀਤੰਪਦੈਜਾਤੰਪੈਰਾਪਏ
 ਮੇਰੇਸਿਰਤੇਹਥੇ॥ਗਇਬਹੁਤੁਅਧੀਨਤੰਇਅ॥

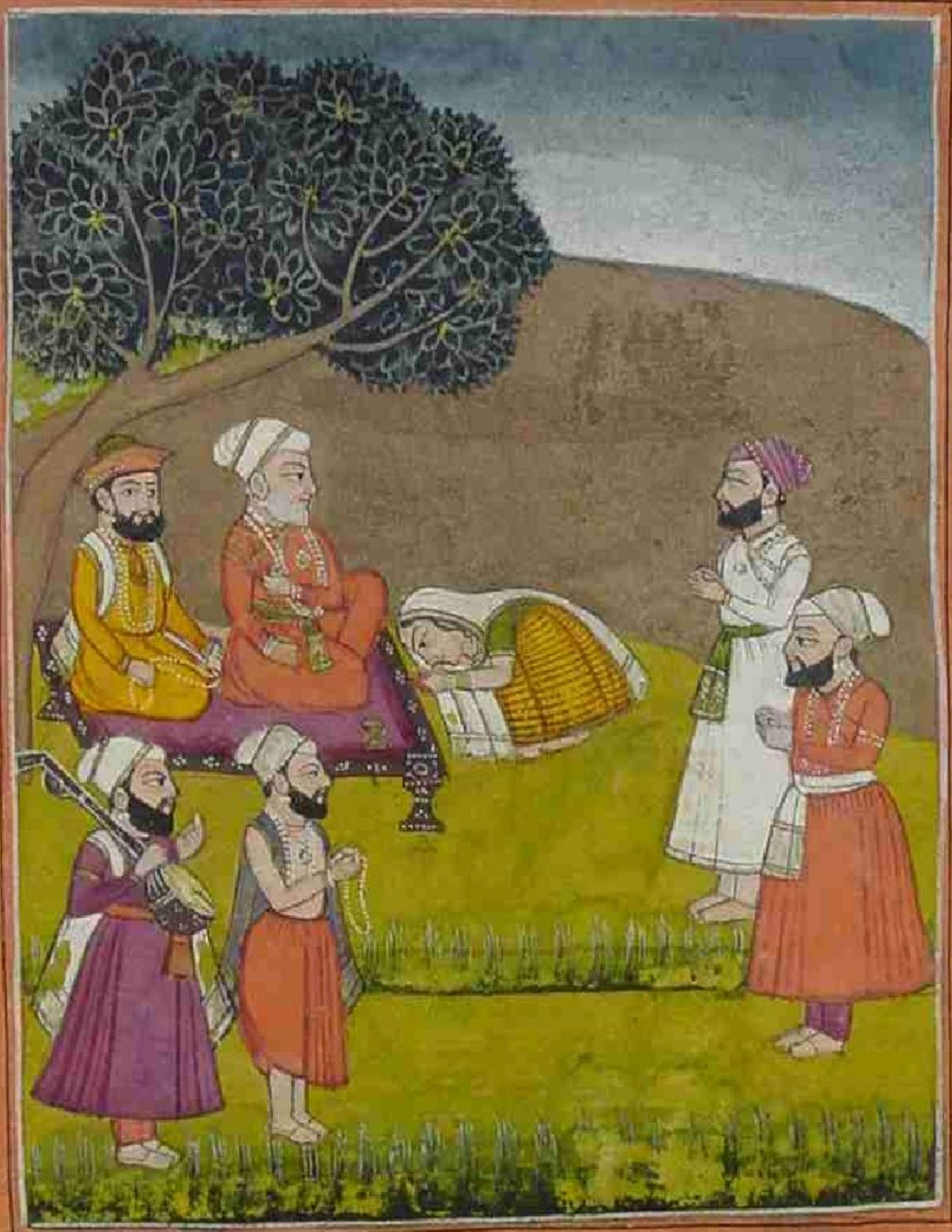
ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਮੰਜੀ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਤੰਗੁਰੁ ਇਥੇ ਬੈਠੇ ਮਰਗੁ
 ਖਿਆ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤੁ ਬਿਗਾਮਿਆ ਫੇਰਿ ਗਇ ਕਰਿ
 ਅਵੈ ਉਮੇਦਾ ਸੁਧੇ ਬਾਮਣੁ ਸਦਿ ਲਿਆਉ ॥ ਉਮੇ
 ਦਾ ਸੁਧੇ ਬਾਮਣੁ ਸਦਿ ਲਿਆਇਆ ਸੁਧੇ ਆਇ
 ਅਸੀ ਗਵਾਹ ਦਿਤਾ ॥ ਆਖਿਓ ਸਗਇ ਜੀ ਸੁਖੀ ਹੋ
 ॥ ਗਇ ਕਰਿ ਅਸੁਧਾ ਅਪਣੇ ਘਰ ਦੇ ਭੰਡੇ ਲਿਆਉ
 ਅਤੇ ਇਥੇ ਹੋਈ ਕਰਿ ਅਤੇ ਤਪੇਨੁ ਮੇਰੇ ਹਜੁ ਗਿਜਿਵ
 ਇ ॥ ਅਤੇ ਤਪਾ ਜੀ ਹੋਈ ਕਰਿ ਅਤੇ ਜੇਵਦੇ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਗਇ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਤ ਹਰੇ ਜਦਾ ॥ ਸੋਈ
 ਜੇਵਦੇ ਆਪੇ ॥ ਨਾਤਪਾ ਮੈਂ ਹੋ ਸਦਾ ਸਤੇ ਪੁਛਿ ਆਪੇ ॥
 ਜੇ ਆਖੇ ਅਤੇ ਖਵੇ ਤਾਂ ਬਕਰਾ ਸਵਾਹੀਏ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਗਇ ਜੀ ਓਥੇ ਫੁਰਮਾਇ ਸਦੀ ਜਾਇ ਨਾਹੀ ॥
 ਜੋ ਕੁਛ ਅਪਣੀ ਖੁਸੀ ਭਿਜੇ ਸੋਈ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਦਾਹੀ ॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਗਇ ਕਰਿ ਅਵੈ ਉਮੇਦਾ ਬਕਰਾ ਬਸ ਉਹ ਉਤਰਤੁ
 ਹੋਇ ॥ ਸੁਧਾ ਬਾਮਣੁ ਭੰਡੇ ਲੈ ਆਇਆ ਆਗਾ ਗਇ
 ਕਰਿ ਅਭਲਾ ਸੁਧਾ ਪਹਿਲੇ ਕੁਛ ਮਿਠਾ ਕਰਿ ਲੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਪਿਛੋਂ ਸਲੋਣਾ ਖਾਸਨਿ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਗਾਮਾ ਗੁਰਿ
 ਚਿਸ ਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਮਾਰੁ ॥ ॥ ਮਿਠਾ ਮ
 ਗੁਸਲੋਣਾ ਸੀ ਜਮ ਖਰਾਧਿਆ ॥ ਐਸੇ ਭੋਜਨ ਜੋ ਨਹ
 ਅਚਵੈ ਸੋ ਮਾਣੁ ਸਪਰਧਾ ॥ ੧ ॥ ਗਇ ਜੀ ਭੋਜਨੁ ਮੇਸ
 ਕਰੀਐ ॥ ਅਉਰ ਸਗਲ ਪਰਹਰੀਐ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਕਹਿਜੰਮਸੀਸੇਘਰੁਭਗਠਦੇਖਾਯਾਭੋਲਿਅਮ
ਇਅਮਾਥਿਨਤੋਇ।।ਇਨਮਾਇਅਜਗਮਹਿਅ
ਵਿਹਲਾਬੁਏਕੋਇ।੧॥

॥ਰਹਾਉ॥

ਬਾਬਾਮਾਤਾਪਿਤਾਨੁਮਿਲਾਅ॥

ਹਿਅਅਜੀਜੇਹਟਿਅਥੇਤਾਹਟਹੀਬਧੇ।ਤੰਫੇਰਿ
ਗੁਰੁਨਾਨਕਪਉੜੀਆਖੀ॥

॥ਪਉੜੀ॥

॥ਹੋਣਹ

ਟਕਰਿਅਹਜੀਸਚੁਨਾਮੁਕਰਿਦਥਾ।ਸੁਹਤਿਸਬਰ

ਹਰਿਭੋਤਸਾਲਾਤਿਸਾਦਿਚਿਤਿਸਨੋਰਖਾਸੰਤਾਸੇ
 ਤੀਵਣਜਕਹਿਲੈਲਾਹਮਨਿਹਸੁ॥੨॥ਤੰਠੇਹਿਲਫੁ
 ਗਇਥੋਅਖਵਾਇਆਜੀਏਸਦਮਨਫਿਰਨਤੇਤੈਤੀ
 ਘੋੜਿਅਦੀਸਉਦਾਗਰੀਕਰੇ॥ਤੰਠੇਹਿਗੁਰਨਾਨਕਪ
 ਉੜੀਆਖੀ॥**ਪਉੜੀ॥**॥ਸੁਣਿਸਾਸਤਸਉਦਾਗ
 ਰੀਸਤਿਘੋੜੈਲੈਚਲਾ॥ਖਰਚੁਬੀਨਿਚੰਗਿਆਈਅ
 ਮਤਮਨਜਾਣੈਕਲਾ॥ਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦੇਸਿਜਾਹਿਤੰਸੁ
 ਖਲਹਹਿਮਹਲਾ॥੩॥ਤੰਕਾਲੁਆਖਿਅਜੀਕਿਸੇ
 ਦੀਚਕਰੀਕਰੁ॥ਤੰਠੇਹਿਗੁਰਨਾਨਕਭੋਗਦੀਪਉੜੀ
 ਆਖੀ॥**ਪਉੜੀ॥**॥ਲਾਇਚਿਤਕਹਿਚਕਰੀ
 ਮੰਨਨਾਮੁਕਹਿਕੰਮੁ॥ਬਨਬਦੀਅਕਰਿਧਵਨੀਤਾ
 ਕੋਅਥੇਧੰਨੁ॥ਨਾਨਕਨਾਮੁਅਗਧਿਤੁਚਨੀਚਵਗਣ
 ਵੰਨੁ॥੪॥ਤੰਠੇਹਿਗਇਬੁਲਾਹਆਖਿਅਜੀਤਪਾ
 ਕੁਣਅਸੀਨੁਫੁਰਮਾਇਸਕਰਿ॥ਅਸੀਕਬੁਲਪਵੀ
 ਏ॥ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਗੁਮਰੰਗਾਦਿਚਿਸੰਬਦੁਬੀਲਿ
 ਆ॥**ਗਗਸਰੰਗ॥**॥ਹਿਕਫੁਰਮਾਇਸਆਖੀ
 ਏਜੇਮੰਨੈਸੀਈ॥ਜਿਸਤੇਜੋਗਨਚਲਣੀਕਰਜੋਗਪ੍ਰਿਥੀ
 ਏ॥੧॥ਐਸਾਸਾਹਿਬੁਗਇਜੀਕਿਸੇਵਸਿਨਅਵੈ॥
 ਸੀਈਕਰਕਮਾਵਣੀਜੋਉਸੇਭਵੈ॥੧॥**ਗਉੜੀ॥**
 ਹਿਕਮਤਿਗੁਰਮੁਨਚਲਣੀਕੋਈਕਹਿਦੇਖੋ॥ਸੇਖਮਸ
 ਇਕਸਿਧਸਾਧਸਭਲਿਖੀਏਲੇਖੋ॥੨॥ਦਸਅਵਤ

ਗੀਆਇਆਜਗਿਪੁਕਮੁਚਲਾਇਆ॥ ਅੰਤਕਾਲ
 ਧਰਤੀਪਏਕਿਛੁਯਥਿਅਇਆ॥ ੩॥ ਬਡੇਬਡੇਮ
 ਤਬਲੀਜੋਏਅਗੁਸੁਰੇ॥ ਕਪੁਨਾਨਕਸਭਦੇਖਿਅਸਭ
 ਧਰਤੀਧੁਰੇ॥ ੪॥ ਤੰਠਿਗਿਗਇਕਹਿਅਤਪਾਜੀਤੁ
 ਮੀਲੰਗਚਲਾਵੈ॥ ਤੈਖੁਪੁਤੁਸਾਡੀਤਾਲਕਕਹਿਦੇਨੇ
 ਅਯੋ॥ ਨਾਤਲਾਨਪਤਾ॥ ਤੁਮੀਠਕੀਗਨੁਬੈਠੇਖਵਾਵੁ
 ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਗਅਸਵਹੀਵਿਚਿਸਬਦਬੋਲਿਅ
 ॥ **ਗਗਅਸਵਹੀ॥** ॥ ਲੰਗਰਏਕਖੁਦਾਇ
 ਕਾਦੁਮਰਲੰਗਰਨੀ॥ ਦੁਸਰੇਲੰਗਰਨਾਚਲੈਬਿਰਜਗ
 ਤਹੰਦੀ॥ ੧॥ ਗਇਬੁਲਾਗੁਸੁਇਬੇਨਤੀਯਹਅਗਜ
 ਤਮਾਹੀ॥ ਖਲਕਸਚਾਏਕਹੈਜਿਨਿਖਲਕਸਵਹੀ॥ ੧॥
ਗਤਉ॥ ॥ ਦਾਤਾਅਪੁਰੀਮੁਹੈਸਭਖਲਕਸਭਾ
 ਲੋ॥ ਦੇਵਨਕੈਅਪੇਧਈਸਗਲਿਅਪ੍ਰਤਿਪਾਲੇ॥ ੨॥
 ਜੀਉਪ੍ਰਾਨਤਨਧਦੀਏਦੀਨੇਰਸਭੰਗਾ॥ ਅਪੈਕਛੁਨਹੈ
 ਵਈਪ੍ਰਭਕੀਏਸੰਜੋਗਾ॥ ੩॥ ਸਭਨਾਕੇਸਿਰਿਏਕਸਿ
 ਧਸਾਧਬੀਚਰੇ॥ ਨਾਨਕਮੰਗਤਾਸਭਕੋਇਦਾਤਾਸਿਰ
 ਜਣਹੇ॥ ੪॥

ਬੋਲਹੁਤਾਈਵਾਗੁਗੁਜੀ॥

ਸੰਮਤ ੧੫੫੩॥ ॥ ਮਿਤੀਧੋਵਦੀ॥
 ਤੰਗੁਨਾਨਕਤਲਵੰਡੀਓਚਲਣਲਗਾ॥ ਤੰਠਿਗਿਇ
 ਨਾਨੁਖਬਹਿਉਈਜੋਨਾਨਕਤਪਠੇਰਿਚਲਿਅ॥ ਕਾਲੁ

ਲਾਗੂ ਜਾਇਗਾਇਆ ਸਿਰੁ ਨਾ ਤੰਗਾਇਉ ਮੇਦੇ ਨੁਭੇਜਿ
 ਅਨਾਨਕ ਤਪੇ ਨੁਸਦਿ ਲਿਆਉ। ਉਮੇਦਾ ਗਾਇਦਾ ਨਫ
 ਰਸਦਿ ਲੈਆਇਆ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਇਗਾਇ ਨੁਦੁਆਇ
 ਆਖੀ। ਗਾਇਕ ਹਿਅਤ ਪਾਜੀ ਮੈ ਨੁਗੁਸਤਾ ਕੀ ਮਾਫਕ
 ਹਨੀ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀਤੁ ਸੀਦਗਾ ਹੋ ਮਾਫ
 ਹੋ। ਗਾਇਕ ਹਿਅਤ ਪਾਜੀ ਤੁਸੀ ਕਰੋ ਕੁਣ ਨਾਹੀ ਤੁਸੀਏ
 ਬੇਹੀ ਹੋ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਾਇ ਜੀ ਅਸਾਡੇ ਹਥਿ
 ਨਾਹੀ ਜੋ ਅਸੀਏ ਬੇਹੀਏ। ਜਿ ਬੇਹ ਬੇਗਾਤਿ ਬਾਉਹੀ
 ਏਗੇ। ਗਾਇਬ ਪੁਤੁ ਜਤਨ ਕੀਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਹੋਇ ਆਖ
 ਲਾਸ। ਤੰਗਾਇ ਡਿਠਾ ਜੋ ਹੁਦਾ ਨਾਹੀ। ਤੰਗਾਇ ਏਹੁ
 ਆਖਿ ਅਤ ਪਾਜੀ ਕਾਈ ਫੁਰਮਾਇ ਸਕਰੋ। ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜੀ ਫੁਰਮਾਇ ਸ ਅਸਾਡੀ ਹਿਕੈਣ ਲ
 ਟਵਾਲਾ ਹੈ। ਹੁਇ ਤੁਸੀ ਅਸੀ ਨੁਰਜਾਇ ਦੇਵੀ। ਤੰ
 ਗਾਇ ਬੋਲਿ ਮਾਰਜਾਇ ਤੁਸਾਡੀ ਲੋੜੀ ਦੀ ਹੈ। ਗੁਰਨਾ
 ਨਕ ਬਹੁ ਹਿ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਨਾਵਣ ਨੁਗਾਇ ਅਸੀ
 ਮਾਦੇ ਬੇਤਾ ਬੁਧ ਚਲਾ ਦਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਗੁਰਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁ
 ਹੋਵ ਚਨੁ ਹੋਇ ਆਜੇ ਐਸੇ। ਟੋਭਾ ਭੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ।
 ਏਹੁ ਗਲ ਗਾਇ ਸੁਣੀ ਗਾਇ ਬਬਰ ਦਾਰ ਆਗਾ ਗਾਇ
 ਆਖਿ ਅਤ ਪੇਦੇ ਮੁਹੋ ਟੋਭਾ ਨਿਕਲਿ ਆਹੈ। ਏਥੋਂ ਟੋ
 ਭਾਖੋ ਟੋ ਪਹਤ ਪੇਦੇ ਨਾਵਣ ਦਾ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬ
 ਲਾ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਏੜੈ ਲਾਲ ਦੇ ਪਹਿਵਤਿ ਆਏ

॥ ਲਾਲ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ॥ ਲਾਲ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਮੈ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ॥ ਆਤਮ ਮੈ ਨੁਦਰਸਨ ਦਿਤਾ ॥
ਪੰਦੁ ਹਰਿ ਨਗਰ ਕੇ ਫੇਰਿ ਦਿਹਾਲੀ ਤੀ ॥

॥ ਬੋਲਹੁ ਭਈ ਵਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਲੀ ਮੀਉ ਦਮੀਲੀ ਤੀ ॥ ਧਰਤੀ ਬੰਗ
ਲੇ ਚਕੋ ਗਏ ॥ ਓ ਬੋਲਿਕ ਦਿਨ ਦੁਇ ਦਿਨ ਕੁਣ ਨ
ਪਹੁਚਿ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉਣੁ ਅਹੀ ਹੋਇ ਹਰਿ
ਆ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਤੀ ਰੁਖ ਮਰਦਾ
ਨਾ ॥ ਮੇਰ ਕੋਈ ਏਲਾ ਨ ਕਹਿ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਖੇ ਤੀ ਏ
ਹੁ ਮਰਦਾਨਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਛਿ ਆਕਿਉ ਮਰਦ
ਨਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ ਜੀ ਮੈ ਰੁਖ ਪਾ ॥ ਰੁਖ ਪਾਇ
ਗਈ ਕਲੇਜੇ ਨੁ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ
ਇਨ ਬੁਟਿ ਆਨ ਲਿਖ ਖਤੀ ਆਹੈ ਨਿ ॥ ਜਿਤ ਨੀ ਆ
ਖਾਇ ॥ ਘੋ ਤਿਤ ਨੀ ਆਖਾਇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿਆ
ਜੀ ਤੂੰ ਮੈ ਨੁ ਅਕਖ ਦਾਇਦਾ ਹੈ ਕਸੇ ਤੂੰ ਮੈ ਨੁ ਮਸਕਰੀ
ਆਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਆ ਮਰਦਾਨਾ ਮੈ
ਤੈ ਨੁ ਮਸਕਰੀ ਆਨਾ ਹੀ ਕਰਦਾ ॥ ਤੂੰ ਜਿਤ ਨੀ ਆਖ
ਇਸ ਕੇ ਤਿਤ ਨੀ ਆਖਾਇ ॥ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪਲੇ ਨਾ ਬੀ
॥ ਮਰਦਾਨਾ ਲਗਾ ਤੇ ਤਿਤੋਂ ਤਿਖਾਵ ਨਿ ॥ ਜਿਉ ਜਿ
ਉ ਖਾਵੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਅਮ੍ਰਿਤ ਦਾਸੁ ਆਦੁ ਆਵੇ ॥
ਛੋ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾ ਹੀ ਕਿਤ ਨੀ ਆਕੁ ਖਾਵੇ ॥ ਅਮ੍ਰਿਤ

ਦਮੁਦਦੁਜੋਲਗੀਮੁਤੋਤਿਕਰਿਗੀਛਿਬੈਨਿਲੀਤੀ

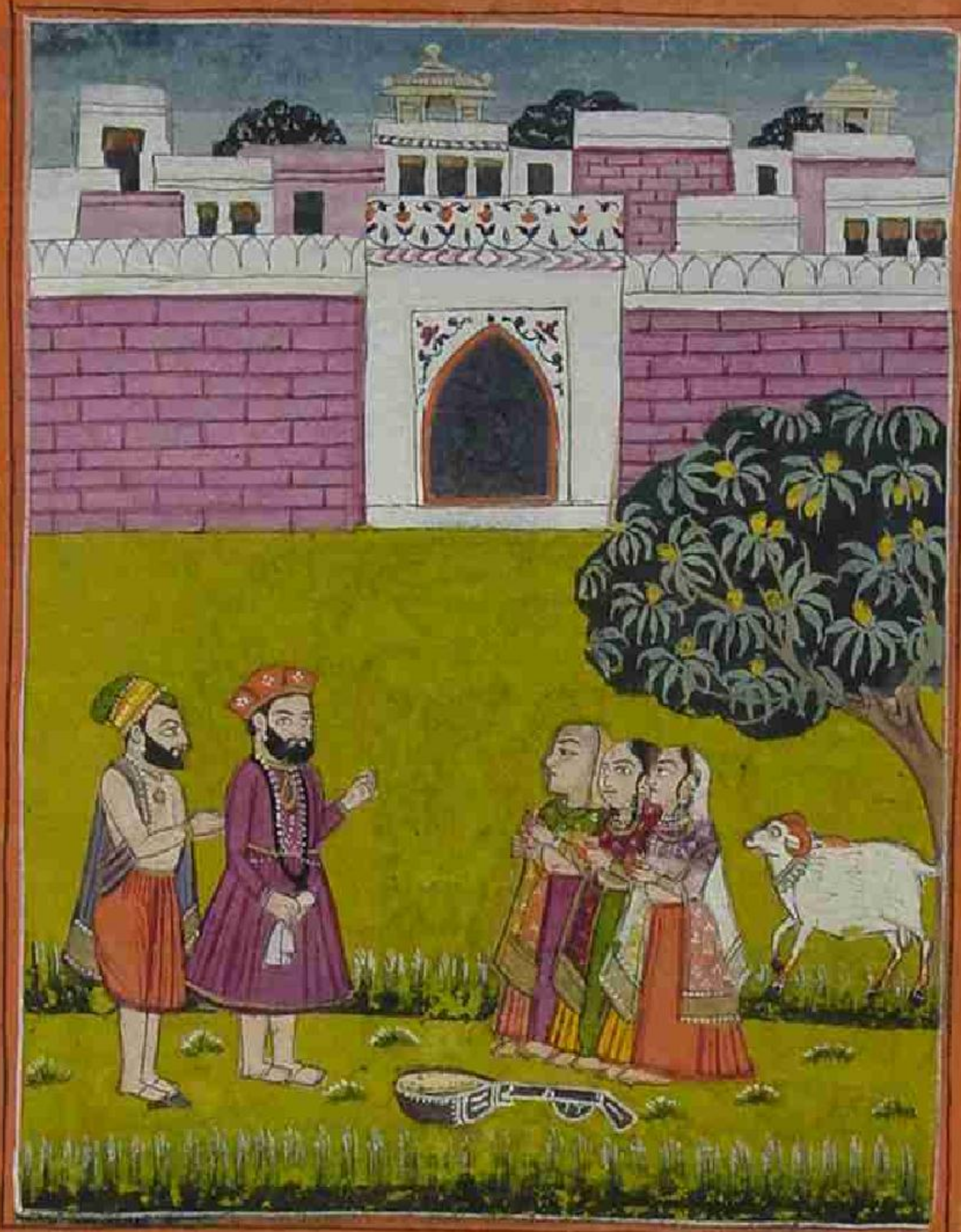
ਅਮੁ॥ ਅਗਲੇਭਲਕਿਭੁਖਲਗੀਅਮੁਚੁਪਾਤਿ
ਅਕਛਿਲਗਾਖਵਣਿ॥ ਜਿਉਖਾਧੀਅਪਿਕੁਘ
ਜੀਨਗੁਜਗੀਜੋਲਗਾਭਥੇਰਮਹਨਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨ
ਕਹਮਿਆਮਹਦਨੇਅਧਿਅਜੀਮੈਮਹਦਾਨ॥
ਤੂੰਮਨਾਨੈ॥ ਗੁਗੁਨਾਨਕਅਧਿਅਮਹਦਨਾਮੈਤੰਤੈ
ਨੁਅਧਿਅਸੀਪਲੇਨਲੈਤਉਕਿਉਲੀਤੀਆਅ
ਤੇਤਉਕਿਉਖਾਧੀਆਮੈਤੰਤੈਨੁਮਨੇਕੀਤੀਆ
ਅਹੀਆਖਾਦਾਅਉਤੰਮੈਨੁਪੁਛਿਕਰਿਖਾਦੇ
ਆਹਿ॥ ਓਥੇਬੁਟਾਅਕਅਹਾ॥ ਗੁਗੁਨਾਨਕਅਪ
ਣੇਓਥੇਤੰਤਿਕਰਿਖਖਜੀਅਮਹਦਨੇਨੁਖਵਾਈ
ਆਮਹਦਨਾਖਵਣਨਾਲਿਉਨਿਬੈਠਾ॥

॥ ਅਗੇਸਾਖੀਊਚਲੀ॥

॥ ਬੋਲਪੁਰਾਣੀਵਾਗੁਗੁਜੀ॥

॥ ਅਗੇਮੈਨਿਕਉਰੁਦੇਮਿਜਾਇਪਏ॥ ਓਥੇਮ
ਹਦਨੇਅਧਿਅਜੀਏਹੁਮਹੁਤੰਤੰਛੋਰੈ॥ ਕੁਝ
ਏਥੇਮੈਖਾਇਆਵਾ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਧਿਅਮ
ਹਦਨਾਇਤਮਹਰਿਨਾਵਨਾ॥ ਮਹਦਨੇਅਧਿਅ
ਜੀਜਿਥੇਵਸਦੀਆਵਦੀਉਓਥੇਅਖਦਾਉਜਾ
ਹਿਨਾਹੀ॥ ਉਜਾਨਿਵਿਚਿਲੀਤੇਛਿਹਨਾਉ॥ ਗੁਗੁਨਾ
ਨਕਅਧਿਅਜਾਹਿਭਾਈ॥ ਮਹਦਨਿਅਤੇਹੀ

ਧੁਸੀਭੁੰਗਾਮਾਸੀਮਹਦਾਨਾਇਕਮਦੀ ੭੩
 ਵਿਚਿਦਨਿਆਮਗੇਚਾਰਿਰੰਨਖਜੀਆਮ
 ਪਦੀਬੋਲਾਵਿਚਿਮਦੀਅਮਾਹੀਆਮ
 ਬਾਬਕਾਉਰੇਮਿਗੇਇਆਮਹਦਾਨਾਛਤਰੇਇਆ

ਦਾਨੇਨੋਡੋਡੋਨੋਲਗੀਆਵੰਡੀਆਪਾਵਇ
 ਗਏਉਆਖੇਮੇਲੇਨੀਆਏਉਆਖੇਮੇਲੇਨੀਆ
 ਰਿਕਮਿਧਗਾਗਲਿਵਿਚਿਪਾਇਗਈਆਮਹ

ਦੋਨੋਨੁ ਛੜਕਰਿ ਬਠਾਇਆ ਹਿਕਧਰਗੁ
 ਜਗਿਗਇਆ ਮਹਦਾਨਾਨਾ ਆਇਆ ਗੁਰੂਨਾਨਾ
 ਕਹਿਮਿ ਮਾਤਾ ਬਾਲਪੁਤ੍ਰਿ ਮਾਤਾ ਮਹਦਾਨਾ
 ਆਇਆ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਚਲੁ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਲੈ ਆਵੀਏ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮਹ
 ਦਾਨਾ ਵਿਖੇਰੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਮਹਦਾਨਾ ਛੜਕਾਇਆ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਕਿਉਂ ਤੇਰੇ ਤੁਸੀ ਮੇਨੇ ਕਹੈ ਅਤੇ ਓਹੁ
 ਹੈ ਨਹੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੁ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਅਤੇ ਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਦੈ ਦੇ ਚਲੇ ਮਹਦਾਨੇ ਨੁਟਲੈ ਆਗੇ
 ਦੇਖ ਨਿਨਾਹੀ ਤੰ ਮਹਦਾਨਾ ਛੜਕਾਇਆ ਬੈਠਾ
 ਆਗੇ ਜੋਗ ਨਾਖਤੀ ਆ ਆਹੀ ਆ ਸੋਚਾ ਮਲ ਅ
 ਈ ਆਇਨਾ ਦੇਖਿ ਕੇ ਹਿਕਧਾਗਾ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲਿ
 ਘਤਿ ਆ ਜਿਸ ਬਾਲੇ ਦੇ ਗਲਿ ਪਾਇਆ ਸੋਢ
 ਤੀਉਂਇ ਗਈ ਅਤੇ ਜਿਸਿ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇ ਗਲਿ
 ਪਾਇਆ ਸੋਕਤੀਉਂਇ ਗਈ ਅਤੇ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿ ਆਤਿਠ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਤਿਠ
 ਗੁਰੂਜੀ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾਹਿ
 ਮਹਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲਿ ਧਾਗਾ ਤੰਨਿ ਬਾਲੇ ਜਾ ਦੇਹੀ ਮ
 ਹਦਾਨੇ ਦੇ ਗਲਿ ਧਾਗਾ ਤੰਨਿ ਆ ਮਹਦਾਨਾ ਆਦ
 ਮੀਉਂਇਆ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਪੁਤ੍ਰਿ ਆ ਕਿਉਂ ਮਹਦਾ

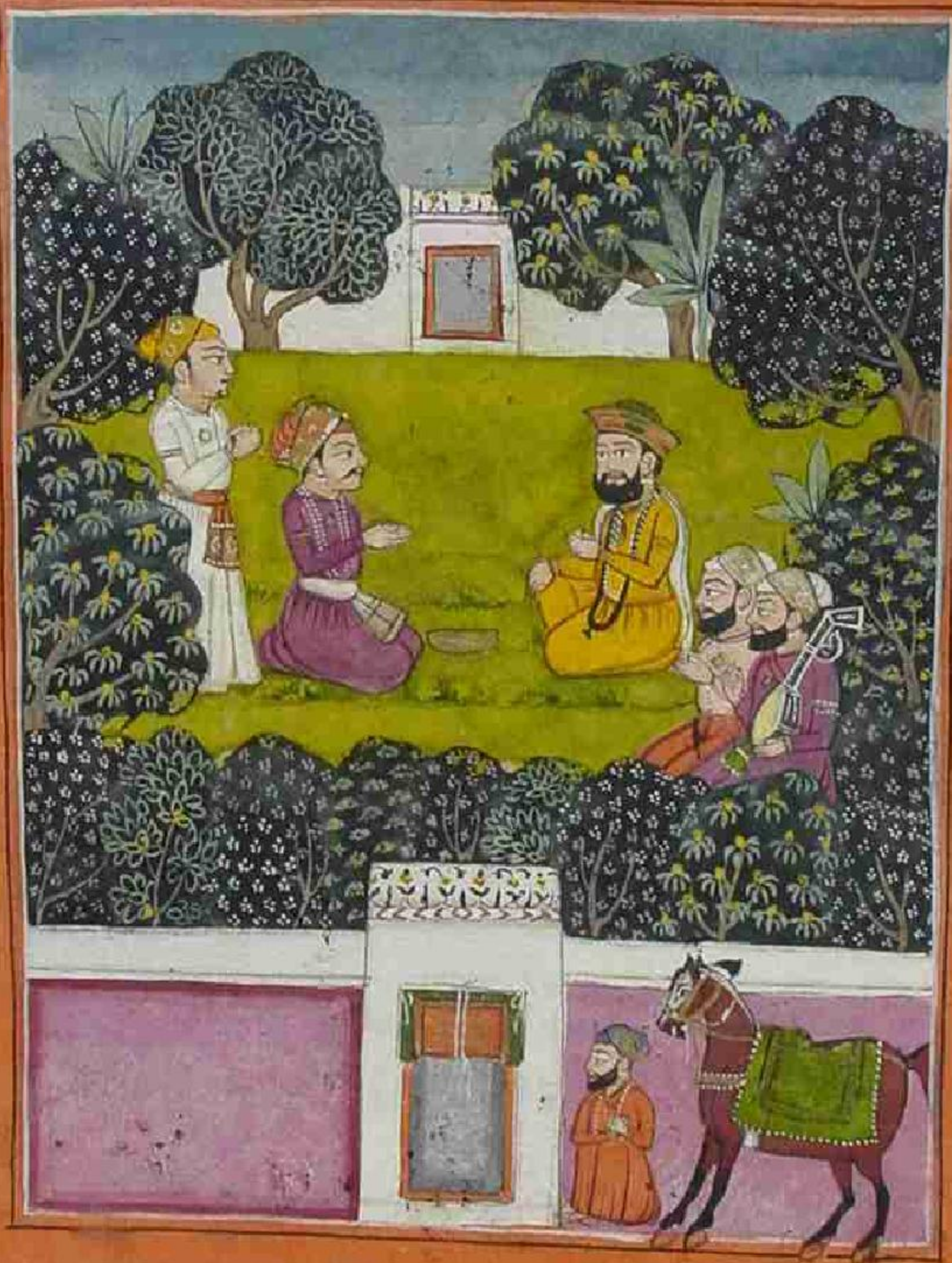
ਨਕਿਉ॥ ਮਹਦਨੇ ਅਥਿਅਭਮੁਜੀਕਿਲੀਆ
 ਬਲਾਈਦੇ ਦਿਚਿਅਸੰਨਲੀਤਿ ਫਿਰਦੈ॥ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਅਥਿਅਮਹਦਨਾਤੁ ਅਧੇਅਇਠ ਬੈਠ
 ॥ ਅਸੀਤੈ ਤੁਮਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀਤੁ ਨਹੀ॥ ਉਨਾਦੁ ਤੰ
 ਨਾਦੇਖ ਸਮਾਇਦੇਖ ਨਿਤਾਛੜੀਤੇਕੁਤੀਤੈਈਅ
 ਤੈਨਿ॥ ਤੈਉਨਾਦੇਖ ਸਮਾਡਿਠਜੇਏਏਕੋਈਕਲਵਾ
 ਨਪੁਰਖੁਹੈਨਿ॥ ਉਹੁਦੁਹਦੇਪੈਰੀਤੇਛਹਿਪਏ॥ ਬਾ
 ਲੇਅਥਿਅਭਾਈਓਬੇਹੀਡਿਗੋ॥ ਉਹੁਦੈਸਿਖ
 ਉਨਾਦੇਪਿਛੇਸੰਗਤਿਹੈਈ॥ ੨੦॥ ॥

॥ ਬੋਲਹੁ ਭਾਈਵਾਹੁਗੁਰੂਜੀ॥

ਅਗੇਸੇਖਿਲਾਦੀਪਦਸਹਰਗਜੇਸਿਉਨਾਭ
 ਦੀਨਗਗੀਤੇਛਮਹੀਨੇਦਿਚਿਗਏ॥ ਓਬੇਦਾ
 ਹਜਾਸਿਉਨਾਭਅਠਾਕੇਹਾਅਠਾਜੇਏਕੋਈਪੁ
 ਤੁਮੰਗਦਤੈਪੁਤੁਦੇਦਾ॥ ਜੇਕੋਈਮੀਹੁਮੰਗਦਾ
 ਤੈਮੀਹੁਦੇਦਾ॥ ਅਤੇਕਲਵਾਨਅਠਾਜਾਦਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਜੀਓਬੇਜਾਇਬੈਠੇਤੈਕਲਉਸਦੀ
 ਹਿਰਿਲਈ॥ ਜੇਕੋਈਕੁਟੁਮੰਗੇਸੋਕੁਟੁਹੈਦੈਨਾ
 ਤੈ॥ ਹਜੇਸਿਉਨਾਭਕਹਿਅਥਾਪਏਦਜੀਗੁ
 ਅਤੇਪਰਸਗਮਇਹਕਿਅਹੁਆ॥ ਹਮਾਹੀਨ
 ਗਗੀਮੈਕਿਨੈਪਾਪਕੀਆਪਰਸਗਮੁਦਜੀਹਕ
 ਹਿਅਗਜਾਜੀਪਾਪਕਿਸਹੀਨਾਹੀਕੀਆਹਜੇ

ਕਹਿ ਆਕਿ ਅਪੁ ਆਤਿ ਧਰਮ ਸਾਮ ਕਹਿ ਆ
 ਗਜਾ ਜੀ ਤੇ ਗੀਤ ਗੀ ਮੈ ਏਕ ਅਤੀਤ ਆਇ ਆ
 ਤੀ ਅਪੁ ਭਿਸਕੇ ਸਾਥਿ ਦੁਇ ਚੇਲੇ ਪੈ ਨਿਯਾਪੁ ਕੁ
 ਦੁਪੁ ਆਪੈ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਧਰਮ ਸਾਮ ਉਨਕੀ

ਸੰਘ ਲਾਦੀ ਧਰਮੇ ਮਿਉ ਨ ਭਦ ਦਾ ਜੀ ਹਮਿ ਲ ਆ ॥

26

ਖਬਰਿ ਲੇਹਾ ਧਰਮ ਸਾਮ ਹਏ ਭੋਜਨ ਬਣਾ
 ਇਕੇ ਲੇਚਲਿ ਆਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ

ਰਬੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅਕਿ ਅਏ ਕਾਟਿ ਮਾਧ ੭੫

ਰਸਗਮਵਜੀਹਕਹਿਅਮਾਧਜੀਘਰਭੰਡਾਰ

ਤੁਮਕੁ ਰਾਮਿ ਮਨੁ ਭਭਾਸਿ ਅਪੈ ॥ ਤੰਗੁ

ਨਕਰਗੁਮਾਰੁ ਦਿਸ ਬਦੁ ਬੋਲਿਆ॥

॥ गुरुमहाराज ॥ ॥ रमरमसुअदअनेकउति

ਬਿਖੁ ਮੀਠਿ ਚਾਖੁ ॥ ਬਿਗਧ ਕਰੀ ਜਿਸੁ ਅਪਣੀ

ਤਾਂ ਕੋ ਗਥੇ ਅਧਿਆ ॥੧॥ ਪੁਰਸਹ ਮਭੋ ਜਨ ਫੇਰਿ

ਲਗਣਿ ਆਜਣਿ ਗਣੇ ਨੁਪਰਸਰੁ ਮਭਾਖਿ

ਆਮਾਜੀਉਤੋਂਭੋਜਨਖਾਤੁੰਗੀ।ਗਜੇਕੁਹਿਤਾ

ਰੇਖਰਸਰਮਭਿਰਕਿਸਬਾਤਕਬੈਧਾਗੀਠਾਧ

ਰਸਗਮਕਰਿਤਾਜੀ ਮੈਕਰਿਨਾਹੀ ਸੁਕਤਾ ਜਿ

ਭਵਮੁਖੈ ਤੇ ਅਪਛਰਾ ਬਣਾਇ ਕੈ ਲੈ ਜਾਈਐ

ਗਗਨੇਵਰਿਅਪਰਸਰਮਭਲੀਬਾਤਾਪਰਸਰ

ममपुत्रावृत्तिरैवमिति आगे पञ्चिआ

मम ५६०० बली) हरे-माते मंगलवती
बनी आरि शिव है मेरा जी। धर्मसुख

५० (अ) ॥ ७ ॥ ८ अ व म द य ० ॥ ४० म र म
म रि घा उ प भा गी ॥ ९ ॥ ॥ १० ॥ ॥ ३० ॥

ਸਾਣਬਤਿ ਸਮਗਰੀ ॥੧॥ ॥੨॥ ॥੩॥ ॥੪॥ ॥੫॥ ॥੬॥ ॥੭॥ ॥੮॥ ॥੯॥ ॥੧੦॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ यत्तु ॥ ॥ १ ॥
भक्तानां प्रीतिर्यथा ॥ ॥ २ ॥

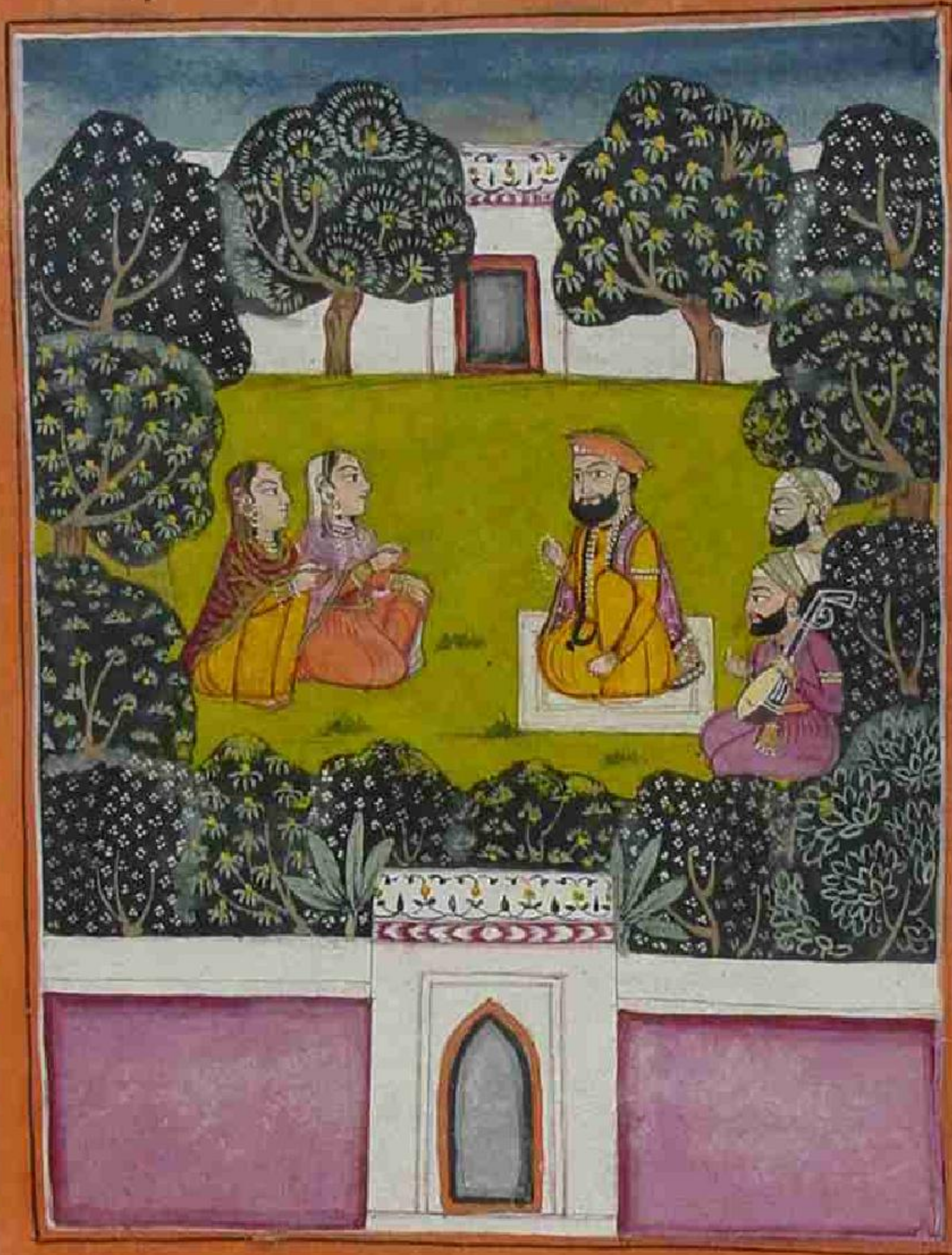
ਭੁਤਗਾਅਗਦਲਾਧਗਾਅਥਡਲਵੀ॥੩॥ਮੁ
ਭੁਤਗਾਅਗਦਲਾਧਗਾਅਥਡਲਵੀ॥੩॥ਮੁ

੨੦੦੫ ਅਧਾਰ ੨੨ ਤੀਜਨ ਮਾਹਿਗਾਨਿ ॥੨॥

ਫੇਰਿਧਰਸਰਮਰਾਜੇਧਾਮਿਜਾਇਕਰਿਅਜ

ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਪਰ ਸਗਮ ਸੀਤ ਕਾਲ ਚੈ ਭੁਭੁਲੇ
 ਬਸਤ ਲੈ ਜਾਇ ॥ ਆਪਰ ਸਗਮ ਕਹਿ ਆਭਲਾ
 ਜੀ ॥ ਆਪਰ ਸਗਮ ਅਢੇ ਬਸਤ ਲੈ ਗਇਆ ॥

ਗਜੇ ਪਛਰਾ ਭੇਜਿ ਆਬਾਧੇ ਪਾਸਿ ॥

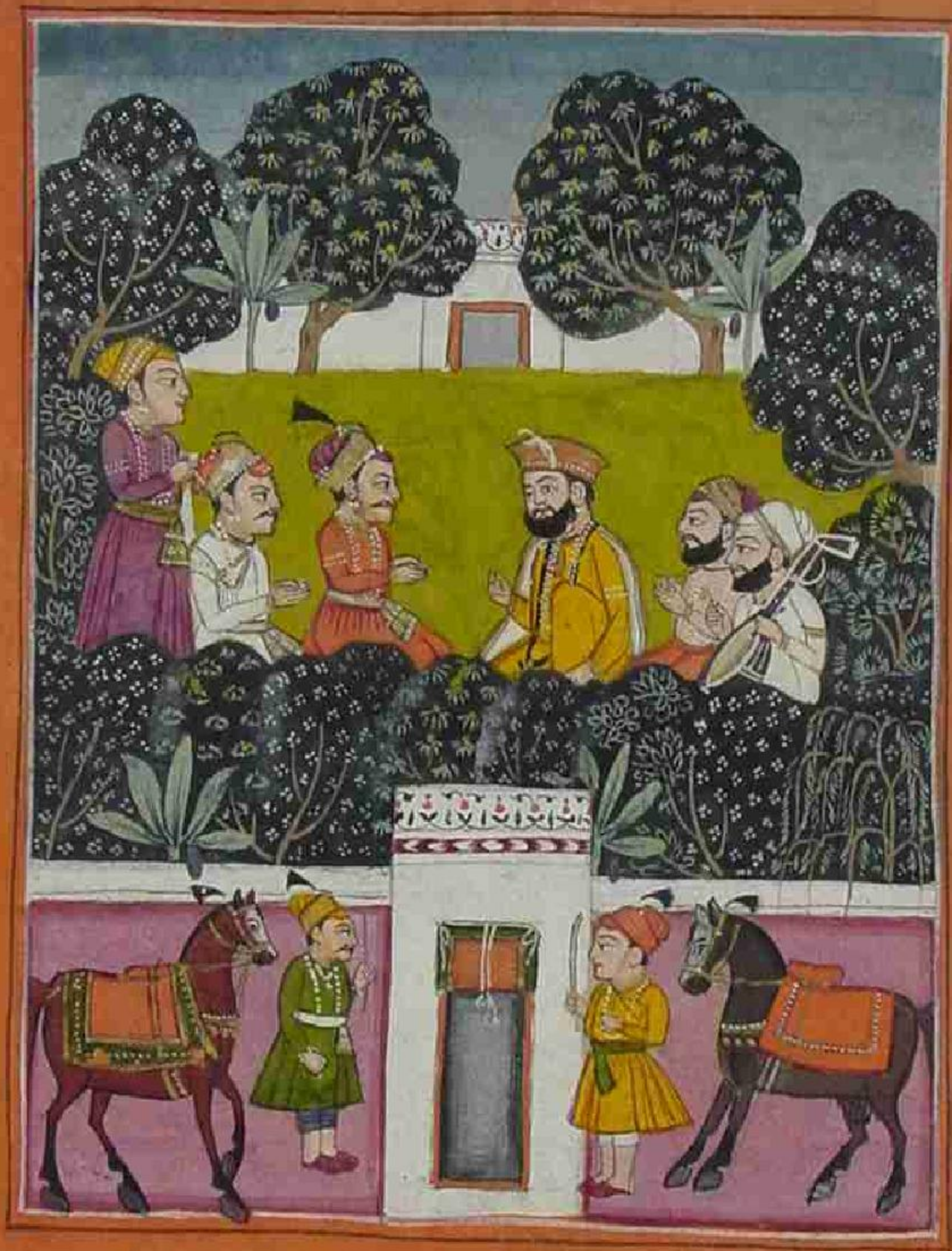

ਆਨਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇਰ ਥੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ
 ਉਤੀ ਆਖੀ ॥ ॥ ਪਉਤੀ ॥ ॥ ਕਾਇ ਅਕ ਪ
 ਰੁਜੁ ਰੁਏ ਇਨ ਕਉ ਦੇਖਿ ਨ ਬੁਲਾ ॥ ਮੁਇ ਨ ਰੁ

ਤੇਰੀ ਬਚਨ ਕਰਤੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਆਪ ਸਮਰ
 ਮਕੈ ਸੇ ॥ ਰਾਜਾ ਜੀਤੁ ਮਾਗੀ ਅਜ ਮਤਿ ਕਾ ਨਿੰਦ
 ਕਰਤੈ ॥ ਰਾਜਾ ਅਪ ਬਬਰ ਦਗੁ ॥ ਰਾਜਾ ਅਪ
 ਤੀ ਆਇਆ ॥ ਰਾਜਾ ਆਇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ
 ਹਸ ਜੋ ਨਿਕੇ ਬੜਾ ਤੇਇਆ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੋ ਗ
 ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥ ਸੁਣਿਗ ਜਾ ਸਿਉ ਨਾਭ ਤੂੰ ਮ
 ਤਿ ਬਾਧਿ ਤੇਰੀ ਗਮਿ ॥ ਨਾਨਕ ਪੜਦ ਦੁਰਿ ਕਰਿ ਤੇ
 ਤੈ ਦਮ ਨ ਦਮ ॥ ੫ ॥ ਤੇ ਠੇਰਿਗ ਜਾ ਸਿਉ ਨਾ
 ਭਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਰਿ ਪਇਆ ॥ ਆਖ
 ਦਲਗਾ ਜੀ ਮੈਨੁ ਕਿਰਤ ਹਸ ਕਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਬਹੁਤੁ ਰਾਜੇ ਤੇ ਖੁਸੀ ਤੇਇਆ ॥ ਏਹ ਕੀ ਕਤ
 ਸੁਣਿਕ ਰਿਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਸ ਤਾਈ ਪਹੁਇ ਕਹੈ ਗ
 ਹੀ ਹੋਇਆ ॥ ਅੰਮੀ ਲਾਲੀ ਚ ਨਿਗਈ ਕੋਈ ਓਹੁ
 ਲਾਲੀ ਸਹੀ ਨਾ ਕਹਿਯੋ ॥ ਜਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਪਿੰ
 ਛਵਿ ਚਿ ਆਇਆ ਤੇ ਠੇਰਿਗ ਆਖਿ ਓਸ ਅਖ
 ਰਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਠੇਰਿਗ ਰਾਈ ਬਾਲਾ ਲਗਾ ਲਿਖਾ
 ਦਇਆ ॥ ਜਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂਜਾ ਸਿਉ ਨਾਭ ਮੰਦ ਗਵਿ
 ਚਿ ਲੈ ਗਇਆ ॥ ਤੇ ਲਗਾ ਪੁਛ ਟਿਜੀ ਤੁਮਹਾ
 ਨ ਉਕਿ ਆਹੈ ॥ ਤੁਮ ਜੋ ਗੀ ਪੁਰਖੁ ਤੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਮਹੁਰਾ ਗਵਿ ਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥
 ॥ ਜੋ ਗੀ ਜੁਗਤਿ ਨਾਮ ਨਿਰਮਾਣਿ ਲਤਾ ਕੈ

ਮੈਲੁਹਤੀ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਮਨਾਥ ਸਦਾ ਸਤ ਸੰਗੀ ਜਨਮ ੨੭
 ਮਹਨਗਤਿ ਬੀਤੀ॥ ੧॥ ਗੁਸਾਈ ਤੇਰਾ ਕਉਨ ਨਾ ਮਕੈ
 ਸੇਜਾਤੀ॥ ਜਬ ਘਰਿ ਭੀ ਤਹਿ ਮਾਲਾ ਏਧੁ ਛੇਬਾਤ

ਸਾਖੀ ਰਾਜੇ ਮਿਉ ਨ ਭਨਾ ਲਿਉਈ॥ ਬੁਲਾ

ਨਿਹੰਤੀ॥ ੧॥ **ਰਹਾਉ**॥ ਫੇਰਿ ਜੰਗ ਜੇ ਪੁਛਿ ਆ
 ਜੀਤੁ ਮਬੂਹ ਮਣਤੋ॥ ਤੈਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਉੜੀ
 ਆਖੀ॥ ॥ **ਪਉੜੀ**॥ ਬੂਹ ਮਣ ਸੋ ਜੋ ਬੂਹ ਮਬੀ

ਚਰੇ ਪੁਜੇ ਹਰਿਗੁਣ ਪਾਤੀ ॥ ਏਕੋ ਰਾਮ ਏਕੋ ਨਾਹਿ
ਣ ਸੁਖ ਮੇਏ ਕਾਜੇਤੀ ॥ ੨ ॥ ਫੇਰਿਗੇ ਪੁਦਿ ਅਜੀ
ਤੁਮ ਖੜੀ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿਗੁਨਾਨਕ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ੧ ॥ ਅਰਿਘਾਟਿਛ ਬਾਜਿ ॥ ਬਾਡੀਤੀ ਤੋਲੇ

ਨਾਮ ਅਜਾਚੀ ॥ ਮਿਰਿਸਾ ॥ ਮਿਰਿਸਾ ॥ ਏਕੋ ਵਣਜ

ਗੇਬੁਭਾਤੀ ॥ ੩ ॥ ਫੇਰਿਗੇ ਪੁਦਿ ਅਜੀ ਤੁਮ ਗੋਰ

ਖੜੀ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿਗੁਨਾਨਕ ਭੋਗ ਦੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਪਉੜੀ ॥ ਧਰਧਰ ਗਗਨ ਗਗਨ ਪਰਗੋਰ ਖਤਾ ਕਾ ਅ

ਗਮ ਗੁਰੁ ਪੁਨਿਵਾਸੀ ॥ ਅੰਤ ਰਿਬਾਹਿ ਏਕੋ ਜਾਣੇ

ਤੰਨਾਨਕ ਭਇਆ ਉਦਾਸੀ ॥ ੪ ॥ ਤੰਗਾਜਾ ਮਿਉਨਾਭ

ਗੁਨਾਨਕ ਦਾ ਮਿਖੌਣੇ ਆਲਾਗ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਪਨ

॥ ਅਤੇ ਗਯਾ ਤਿਨੁ ਜਪਾਵਣਾ ॥ ਤਿਥੇ ਗੁਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਣ

ਸੰਗਲੀ ਉਚਗੀ ॥ ਰਿਕਮ ਉਤੇਗਾਧਿ ਆਉ ਬੋਲੇ ਦੁਇ

ਵੇਰੇ ਤੇ ਪੰਜ ਮਹੀਨੇ ਓਥੇ ਗੁਨਾਨਕ ਰਹਿ ਆ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਭਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਤੇ ਫੇਰਿ ਰਿਕ ਦਿਲਾਇ ਤ ਅਸਹਾਧਨਾ ਹਰਾਜੇ ਦੀ

ਆਈ ॥ ਓਸ ਦਿਲਾਇ ਤਨੁ ਗੁਨਾਨਕ ਚਲਿਆ ॥

ਜੇਨੁ ਮੰਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਹਿ ॥ ਫੇਰਿ ਅਸਹਾਧਨਾ ਦੀ ਦਿ

ਲਾਇ ਤਨੁ ਚਲੇ ॥ ਜਿਥੇ ਟੰਡੇ ਬਾਢੀ ਦੀ ਮੰਜੀ ਪੈ ॥ ਸ

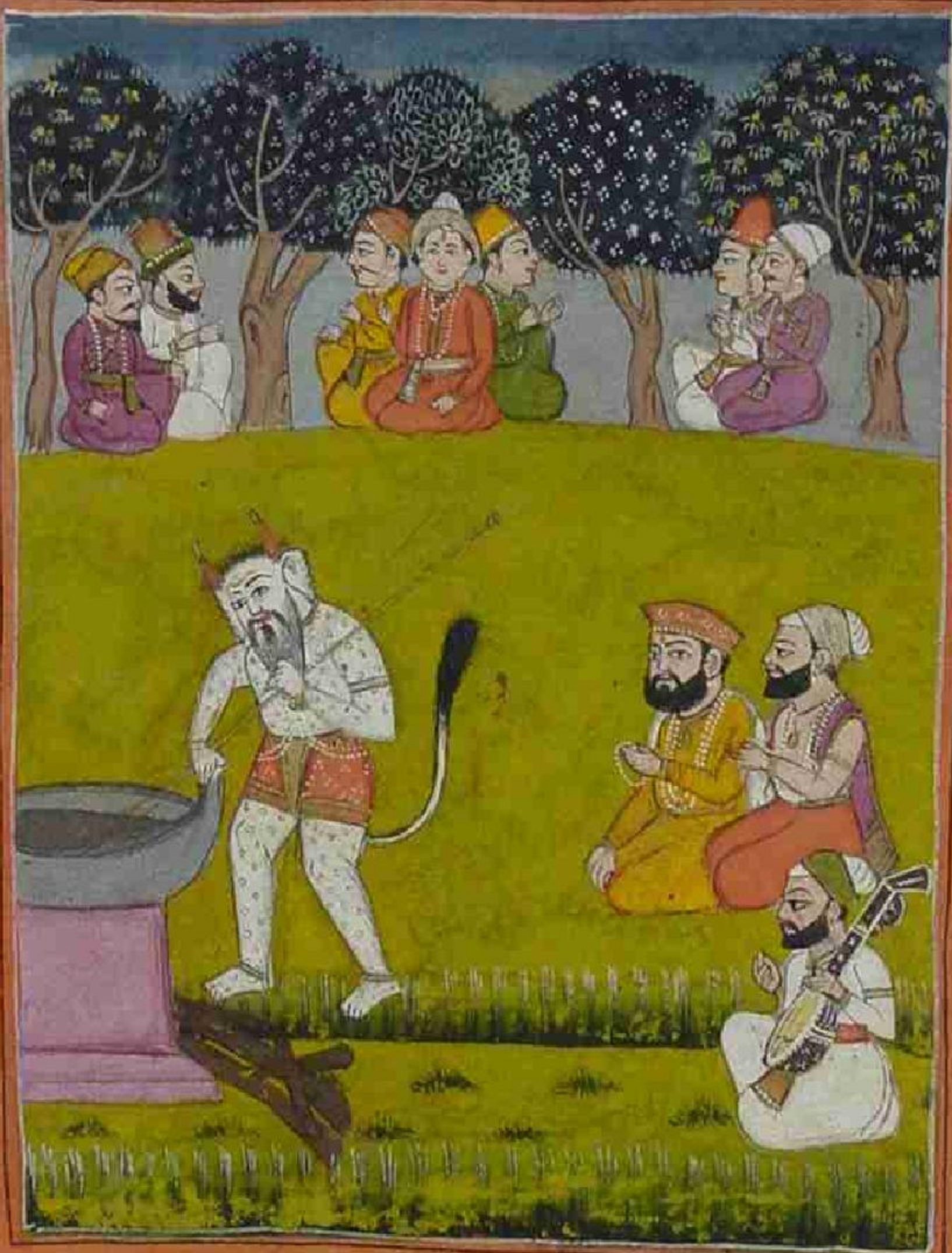
ਮੰਦ ਦੇਣਾ ਪੁਦਿ ਚਿਰੈ ॥ ਤੰਮਹਦਾਨਾ ਦਿਟ ਰਿਖੜਾ

ਇਆ ॥ ਗੁਨਾਨਕ ਦੀ ਗੀਤ ਤਹ ਤੇਰੈ ॥ ਮਹਦਾਨਾ

ਅਖੇਜੀ ਮੇ ਅਗੇ ਨੀ ਜਾ ਦਾ ਮੇ ਨੁ ਦਿ ਦ ਦੇ ਹਿ ਗੁਰੂ ੩੮
 ਨਾਨਕ ਅਖੇ ਮਰਦਾਨ ਅਗੇ ਹੁ ਦਿ ਚਿ ਬਲਾਈ ਹੈ ਨੇ
 ॥ ਤੂੰ ਜਾਣ ਦਾ ਨੀ ਹੋਤੁ ਅਸੀ ਨਾਲ ਹੁ ਮਰਦਾਨ ਹੋਤ
 ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨ ਅਸ
 ਤੇ ਅਖੇ ਲਗ ਦਾ ਨੀ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾਨ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹਈ ॥ ਤੂੰ ਸਮਾਲਿਆ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
 ਕੋਈ ਬੁਤ ਲਗਾ ਸੇ ਮੰਨੇ ਨੀ ਅਖਿ ਹੋ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ
 ਹੁ ਪਾਸ ਹੁ ਦਿ ਦਾਲੀ ਤੀ ਗਇਆ ॥ ਪਿਛੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਮੇ ਨੁ ਪੁ ਦਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਿ ਅਕਰੀ ਐ ॥ ਮੇ ਗੁ
 ਰੂ ਜੀ ਨੁ ਅਖਿ ਅਜੇ ਤੁਸਾ ਡੇ ਜੀ ਅਵੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਉਹੁ ਦਿ ਨ ਜੰਗਲ ਬਾਹਿਰਿ ਦਿ ਚਿ ਬੈਠਿ ਹੋਇਆ ॥
 ਅਗੇ ਚਲੇ ਹੀ ਨੀ ॥ ਜਾ ਦੁਇ ਪਹਰ ਗੁਜਰੇ ਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ॥ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨੇ ਨੂੰ ਰਾਖ ਸ
 ਪਕ ਨਿ ਅਪੈ ਕੜਾ ਹੋ ਦਿ ਚਿ ਤਲ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸਿ ਅਖਿ ਅਜੀ ਤਲ ਦ ਦੇ ਹੁ ॥ ਖਾਵ
 ਦ ਦੇ ਹੁ ਅਖੇ ਲਗੇ ਹੀ ਨੀ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਖੜਾ
 ਹੋਇਆ ॥ ਅਖਣ ਲਗਾ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਨਾਲਿ ਲੀਏ
 ਦੀ ਸਹਮ ਭਾਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਸਾ ਡੇ ਕੰਮ ਦਾ ਹੈ ॥
 ਤੇ ਮੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁ ਪੁ ਦਿ ਅਜੀ ਕਿ ਡੀ ਕੁ ਦੁ ਹਿ
 ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੋ ਤੀ ਨਵੀ
 ਉਪਾਹਿ ਹੈ ॥ ਤੇ ਮੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੁ ਅਖਿ ਅ

ਅਸੈ ਜਾਇ ਅਨੁਤਾਖਾਇਲੈ ਸੀ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੇਰ
 ਤਸਪਕ ਨਿਅਾਇ ਕਪਲ ਕਬਹੂ ਤੁੰਦੀ ਤੇਜਾਧੇ ਨਹੀ
 ਜੋਇ ਥੇਅਧੇ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਿਆਹ ਸਿਕੈ ਪੁਛਣ

ਸਾਖੀ ਕੋਡੇ ਗਾਖ ਸਨਾਲਿ ਤੇਈ॥

ਲਗਾਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਮ੍ਰਿਦਾ ਤੇਇਅ
 ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਤਕਤਾਹ ਜੋਤ
 ਪਦਾਹਈ ਸੋ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਤਲਾਏ ਦੇਵਾ ਮਤੇ॥ ਜੋਗਕ

ਸਤਲਕ ਰਿਖ ਦੇ ਪਰ ਅਸੀਂ ਧਿਰੀ ਏ। ਤੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੂੰ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜੇ ਤੇ ਅਏ ਤੇ ਪੈ ਨਾ ਏ। ਤੇ ਏ

ਗਿਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਏ ਖੁਰਾਣੀ ਬਾਲਾ ਕਰਤ ਹਰਿ
ਅਕਰ ਦਾਏ। ਜਿਉ ਖੜਾ ਅਤਿ ਉਗਰ ਸਮਰਦੇ ਨੇ ਨੁ
ਪਕ ਨਿਕਰਾਏ ਵਿਚਿ ਪਤਿ ਅਗੁ ਮੇਨਾ ਲਿ। ਕੜਾ ਹਾ ਅ
ਜੇ ਤੇ ਠੰਢਾ ਤੇ ਇਗਾਇ ਅਜੇ ਤੇ ਪੈ ਹਮਾ ਹਦਾ ਕਰਕ ਜੰਮ
ਦਾਏ। ਹਾਕ ਸਪੈ ਹਨ ਤੇ ਇਗਾਇ ਅਏ ਠੰਢਾ ਅਗ ਨਿਬ
ਇਗਾਈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਵਾ ਪਾਨ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ।
ਹਕ ਸਬੋ ਲਿ ਅਸਚੁ ਅਖੁ ਤੁਕ ਉਦੈ। ਤੇ ਹੇ ਅਏ ਜੇ
ਮੇਰਾ ਕੜਾ ਤਪਿ ਅਤਾ ਸੀਤਲ ਤੇ ਇਗਾ ਅਸਚੁ ਅਖੁ
ਤੁਕ ਉਦੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹਮਿ ਕਰਿ ਅਖਿ ਅਕੋਰਾ ਹਕ
ਸਖਾਇ ਇਸਤਾਈ। ਕਿਉ ਨਹੀ ਖਾਦਾ। ਕਿਉ ਰਖਾ ਪੈਈ
ਹਾਕ ਸਬੋ ਲਿ ਅਤੁ ਮੇਰਾ ਉ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਾਣਦਾਏ।
ਤੁਕਿ ਪਰੈ ਪੈਦਾ ਤੇ ਇਅਪੈ। ਤੁਸਚੁ ਅਖੁ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਕਗਾ ਮਹੁ ਵਿਚਿ ਸਬਦ ਬੋਲਿਆ। **॥ ਗੁਰਮੁਹੁ ॥**

ਇ

ਭਾਗ ਚੁਕਾ ਭਰਮ ਕਾ ਤੇ ਨਿਰਕਰਮਾ। ਭੈ ਜਲ ਤੇ ਕੀਪੀਚ
ਤੇ ਗੁਰਕੀ ਨੇ ਪਰਮਾ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ ਅਵਣ ਜਾਣੁ ਹਰਿ
ਆ। ਤਪਤਿ ਕੜਾ ਤਪੁ ਇਗਾਇ ਅਗੁਰ ਸੀਤਲ ਨਾਮੁ
ਦੀਆ॥ ਭੈ ਭਾ ਭੁਟਾ ਭਰਮ ਕਾ ਗੁਰਿ ਦੇ ਕੀ ਅਪਰਗਾਸ
॥ ਬੇਨੀ ਕਾਟੀ ਪਗੋ ਕੀ ਗੁਰਕੀ ਨੀ ਬੰਦ ਖਲਾਸ॥੨॥ ਜਬ
ਕਾਸਾ ਧੁਸੀ ਗੁਰਾਇ ਅਤ ਦਿਛੋ ਡਿਗਾਈ ਨਿਗਾਹ ਨਾ॥

ਜਿਸਕੀ ਅਟਕਤਿ ਮੈ ਤੇ ਛੁਟੈ ਕਰਾ ਕੇ ਕੋਤਵ ਲਾ ॥੩॥
 ਸਚੁ ਬਨ ਸਚੁ ਬੈਸਕਾ ਸਚੁ ਸੁਆਉ ਬਣਇਆ ਸਚੀ
 ਧੁਨੀ ਸਚੁ ਵਖਰ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਪਨੁ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥੪॥
 ਤਾਂ ਕੋਡਰਾਕ ਸਗੁਨਾਨ ਕਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਚਰਿ ਪਇਆ ਓ
 ਠੇਨਾਹੀ ਆਖੇ ਜੀ ਮੈ ਵਡੇ ਪਾਪ ਕੀ ਤੈ ਨਿਮੇਨੁ ਬਖਸੀਏ
 ਜੀ ॥ ਜਿਉ ਤਿਉ ਮੈਨੁ ਬਖਸੀਏ ਜੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਅਤੇ ਹਰਾਮ ਦਾਸ ਮਹਦਾਨਾ ਬਾਬੀ ਹੈ ਇਸ ਤਾਈ ਮੈਨੇ
 ਗਤੀ ਤੇ ਹੀ ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ਤਾਂ ਕੋਡਰਾਕ ਸਾਖਿ ਅਜੀ
 ਏਹੁ ਭੀ ਮੇਰੇ ਸਿਰਿ ਤੇ ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਟੁਟੀ ਆਖਹੁ ਸੋਭੀ ਮੇਰੇ
 ਸਿਰਿ ਤੇ ॥ ਪਰ ਮੈਨੁ ਸੁਟਿ ਨਾਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਹਮਿ ਅ
 ਹਮਿ ਕਹਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜੀ
 ਨੁ ਆਖਿ ਅਜੀ ਤੇਗਤੁ ਹੋ ਜਾਣਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਨੁ ਆਖਿ
 ਅਕੋਡੇ ॥ ਜੀ ਮੈਨੁ ਕੁਟੁਕੁ ਮੁਕੀਐ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਅਕੋਡਿ ਆਕੁਣ ਮਹਦਾਨੇ ਦੇਖਾ ਵਣੁ ਲੈ ਆਵਾ ॥ ਮਹ
 ਦਾਨੁ ਭੁਖਾਏ ॥ ਕੋਡਰਾਕ ਸਜੰਗ ਲਿਚਉ ਨਿਅਜਾ ਟਿਕਰਿ
 ਮੈਸਾ ਮੈਵਾਲੈ ਆਇਆ ॥ ਜਿਵੈ ਏਖੁ ਸੀਉ ਏ ॥ ਆਇ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਅਗੇ ਹਥਿ ਓਸਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਆਖੁ ਮਹਦਾਨਾ ॥ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈਸਾ ਕੋ ਕੁਟੁ
 ਖਾਧਾਏ ॥ ਤੂੰ ਮੈਨੁ ਖੁਸੀ ਕਰਾ ॥ ਮੈ ਤੇਰਾ ਆਖਿ ਆਨਾਹੀ ਮੈ
 ਨਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਤੇਰਾ ਜੀ
 ਖੁਸੀ ਆਹੈ ॥ ਤੂੰ ਅਸੀ ਤੇ ਖੁਸੀ ਗੁਰਾ ਖਾਉ ਮੈਵਾ ਮਹ

ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਜੇ ਬਾਟੇ ਮੇਰੁ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤੇ ਤੇ ਜੇ ਹਦੇ
 ਉਗਰੁ ਨਾਨਕ ਬਾਟੇ ਨੁ ਆਖਿ ਆਰਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਝੈ ਬਖਰੇ
 ਕਰਿ ਬਰਾਬਰਿ ਕਰਿ ਅਤੇ ਵੰਡੁ ॥ ਬਾਲੇ ਝੈ ਬਖਰੇ ਕੀਤੇ ਹਿ
 ਕੁ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁ ਦਿ ਤੇ ਸਾ ॥ ਅਤੇ ਹਿ ਕੁ ਆਪੁ ਲੀ ਤੇ ਸਾ ॥ ਅਤੇ
 ਹਿ ਕੁ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਗੈਰ ਖਿਓ ਸਾ ॥ ਤਾਂ ਲਗੈ ਬਵਣਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਆਪਣ ਬਖਰਾ ਵਿਸਨੁ ਦਿਤਾ ॥ ਕੋ ਡੇ ਅਗੈ ਕੁਟੁਨਾ ਹਿ
 ਨਿਬਰਨਾ ਕੀਤੀ ਕੋ ਡੇ ਲੈ ਦੇ ਮੁਹ ਵਿਚਿ ਪਾਇ ਲੀਤਾ ॥ ਕੋ
 ਡੇ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ਆਕ ਪਾਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ॥ ਕੋ ਡੇ ਤੇਰ ਸਰੂਪ ਤੇ
 ਟਿਗਾਇ ਆਜਾ ਬਾਲਾ ਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਬੇਤੀ ਕਿਆ ਦੇ
 ਬਨਿ ਜੋ ਅਜਗੈ ਬੀਛੁ ਤੁਲੈ ਗਾਇ ਆ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀਏ ਤੇ ਕਿਆ ਤੇ ਟਿ ਆ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਰਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਖੁ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਪੁ
 ਛਿ ਅਜੀ ਅਸੀਨੇ ਤਾਂ ਬਡਾ ਹੈ ਗੁਨ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਰਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਅਸੀਨੁ ਜੋ ਟਿ
 ਸ ਪਰਤੀ ਲਿਖਾਇ ਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਟਿ ਨਾ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਦੇ ਖੁ
 ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸੇ ॥ ਦੇ ਖਦਾ ਜਾਇ ॥ ਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਅਜੀ ਭਲਾ ਜੀ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿਖਾਏ ਸੋ ਦੇ ਖਨਾ
 ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਤ ਦਿਨ ਕੋ ਡੇ ਰਾਮ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਅ
 ॥ ਸਤ ਵੇ ਦਿਨ ਚਲਦਾ ਤੇ ਟਿ ਆ ॥ ਮੰਜੀ ਬਾਲਿ
 ਚਾਲਿ ਆ ॥ ੨੨ ॥

ਸਬਲਹੁਤਾਈਵਤੁਗੁਰੂਜੀ

ਮਮਗੇਸੇਤਾਲੀਆਦਿਨਦਰਹੁਆਭਾਇਕਦਿ
ਨਿਮਰਦਨੇਨੁਡਾਢੀਬੁਖਲਗੀ॥ਤੰਮਰਦਨੇਆ
ਖਿਅਜੀਪਉਤੁਹਿਨਾਹੀਸਕਦਾ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕ
ਹਿਅਚਲੁਮਰਦਨਾਅਗੇਵਡਾਸਹੁਆਵਦਾਹੈ
॥ਓਬੇਤੁਅਖੇਗਾਸੋਕਰੀਐਗੇ॥ਮਰਦਨੇਆਖਿ
ਅਜੀਪਲੇਤੰਕੁਦੁਨਾਹੀ॥ਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਜੀ
ਪਲੇਨਾਸਹੁਮਰਦਨੁਲੈਜਾਸੀ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਪੇ
ਗਨਾਲਿਓਤਫਰਲੀਵਿਚੋਲਾਲੁਨਿਕਲਿਅਇ
ਆ॥ਆਖਿਓਸੁਲੇਮਰਦਨਾਚਾਇਲੈ॥ਮਰਦਾ
ਨੇਆਖਿਅਜੀਇਸਪਥਗੁਮੇਰਿਅਕਰਾਫੇ
ਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਨਾਪਲਾਢੁਢਦਾ
ਅਓ॥ਲੈਪਲੇਬੰਨਾ॥ਮਰਦਨੇਆਖਿਅਜੀਪ
ਲੈਬੰਨੇਬੁਖਨਾਹੀਜਾਦੀ॥ਪੇਟਿਪਏਬਾਢੁ॥ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਨਾਉਪੁਦੇਖੁਸਹੁਨਜਰਿ
ਆਵਦਾਹੈ॥ਤੰਮਰਦਨੇਆਖਿਅਭਲਾਜੀ॥
ਕਿਉਕੀਤੇਸਹੁਨਜਰਿਆਇਅਸੀ॥ਜਾਦੇ
ਜਾਦੇਮਰਦਨਾਇਤਾਉਇਗਇਅਮਸੇਮਸੇ
ਸਹੁਆਇਆ॥ਜਸਹਿਆਇਵਡੇਤੰਮਰ
ਦਨੇਆਖਿਅਜੀਕੁਟੁਆਖਾ॥ਮਰਦਨੇਆ
ਖਿਅਜੀਮੇਰਿਅਜਾਣਾ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅੰ

ਤਰਜਾਮੀਆਹਾਅਥਿਅਸੁਮਰਦਾਨਾਇਸਸ
 ਹੁਦਾਨਾਉਬਿਸਤਰਪੁਰਾਣੀਮਰਦਨੇਅਥਿਅ
 ਜੀਉਨਉਭਾਵੇਕਿਛੁਰਦੇਮੇਨੁਕੁਖਖਾਇਗਈਐ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਅਥਿਅਜਹਿਮਰਦਾਨਾਜਵਾਹੀਟੇਲੇ
 ਵਿਚਿਟੇਪੁਲਾਨੁਵੇਚਿਲਿਅਉਮਰਦਾਨਾਅਇ
 ਅਜੀਏਸਦਾਮੁਲੁਕਿਅਐਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾਜੋਕਈਮੁਲੁਅਖੀਗਾਸੰਮੇਨੁਅਇਅ
 ਥੇਮਰਦਨੇਅਇਹਿਕੁਜਵਾਹੀਨੁਲਾਨੁਦਿਖਾਇ
 ਆਉਸਜਵਾਹੀਅਥਿਅਅਇਸਕੇਤੀਨਿਧੈਸੇਮੁ
 ਲਾਐਮਰਦਨੇਵੀਚਾਰੁਕੀਤਾਲਾਨਦਾਮੁਲੁਬਹੁਤੁ
 ਅਖਦੇਤੈਨਿਧੈਪੁਛਿਅਵਾਮਰਦਨੇਅਥਿਅ
 ਜੀਲਾਨੁਦੇਤਿਨਿਧੈਸੇਮਿਲਦੇਤੈਨਿਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਵਡੇਜਵਾਹੀਪਾਮਿਲੈਜਾਇ॥
 ਮਰਦਨੇਅਥਿਅਜੀਮੈਤੰਵਡਾਅਤੇਛੋਟਨਾਹੀਜ
 ਟਦਾਤੁਮੀਮੈਨੁਦਸੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾ
 ਨਮਾਲਸਗਇਜਵਾਹੀਦਾਨਾਉਹਈਏਹਵਤਿ
 ਜਾਇਕਹਿਪੁਛਣਲਗਾਘਰੋਮਾਲਸਗਇਜਉ
 ਹੀਦਾਦੁਕਾਨਕੇਹਜਾਐਤੰਲੋਕਾਦਸਿਆਭਾਈਓ
 ਹੁਘਰੇਹੋਦਾਐਤੰਮਰਦਾਨਉਸਦਾਘਰਪੁਛਿਕਹਿ
 ਗਇਅਜਾਇਅਵਾਜਕੀਤੰਸਾਅੰਦਰੋਗੁਲਾਮੁਭੇ
 ਜਿਦਿਤਾਕਉਦੁਭਾਈਮਰਦਨੇਕਹਿਅਜੀਕੁਛੁ

ਸਉਦਾ ਦੇ ਚਣਾ ਹੈ। ਜਉ ਹੀ ਕਹਿ ਅਭੈ ਦਿਹਿ
 ਅਉ। ਮਹਦਾ ਨੇ ਨੁ ਅੰਦਰਿ ਲੈ ਗਏ। ਧੁਛ ਦਿਲ ਗੋਕ
 ਪੁਰਾਣੀ ਕਿ ਅਸਉ ਦਾ ਕਹਿ ਅਇ ਅਭੈ। ਮਹਦਾ ਨੇ
 ਹਥਿ ਲਾਲ ਕਢਿ ਦਿਤਾ। ਜਉ ਹੀ ਹਥਿ ਲੈ ਕਹਿ ਦੇਖੇ
 ਤੀ ਕਿ ਅਦੇਖੇ ਜੋ ਇਸਲਲ ਉਪ ਗਿਲਿਖਿ ਅਭੈ ਜੋ ਕੋ
 ਈਏ ਹੁਲਾਲਿ ਅਦੇ ਤਿਸਨੁ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਮਿਤਮ
 ਨੀ ਦੇ ਵਣੀ। ਮੁਲ ਵਹਾਈ। ਭਾਵੇ ਖਾਵਦ ਦੇ ਚੇ ਭਾਵੇ ਨ
 ਦੇ ਚੇ। ਜਉ ਹੀ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਗਿਲਿਖਿ ਮਹਦਾ ਨੇ ਨੁ
 ਥਿ ਦਿਤਾ। ਅਤੇ ਲਾਲ ਅਪਦੇ ਪਾਸਿ ਗਥਿ ਮਿਸਾ। ਮਹ
 ਦਾ ਨੇ ਅਥਿ ਅਜੀ ਮੈ ਖਾਵਦ ਪਾਸੇ ਪੁਛਿ ਅਵਾ। ਜ
 ਹਿ ਭਾਈ ਪੁਛਿ ਅਉ। ਮਹਦਾ ਨੇ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਅਨਿਗਥਿ ਅ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਥਿ ਅ
 ਮਹਦਾ ਨਾਏ ਹਕੇ ਹਾਲਿ ਅਇ ਅਭੈ। ਮੁਲ ਮਹਦਾ ਨੇ
 ਅਥਿ ਅਜੀ ਉਸਿ ਦਿਤਾ ਮੈ ਲੈ ਅਇ ਅਭੈ। ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਥਿ ਅ ਮਹਦਾ ਨਾ ਜਾਇ ਪੁਛਿ ਜੋ ਏਹੁ ਸ
 ਉਰੁਪਈ ਯਾ ਮੁਲ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਕਿ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਮਹਦਾ
 ਨੇ ਅਥਿ ਅ ਭੁਲਾ ਜੀ। ਮਹਦਾ ਨੇ ਫੇਰਿ ਜਾਇ ਜਉ ਹੀ
 ਨੁ ਜਾਇ ਪੁਛਿ ਅ ਅਜੀ ਖਾਵਦ ਅਖਦਾ ਹੈ। ਏਹੁ ਸ
 ਉਰੁਪਈ ਯਾ ਤੁਸੀ ਕੇਹਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮੁਲ ਦਿਤਾ
 ਹੈ। ਓਸ ਜਉ ਹੀ ਅਥਿ ਅ ਭਾਈ ਇਸਲਾਲ ਤੇ ਲਿ
 ਥਿ ਅਭੈ। ਜੋ ਕੋ ਈਏ ਹੁਲਾਲਿ ਅਦੇ ਭਾਵੇ ਦੇ ਚੇ ਭ

ਵੇਨਾਵੇਚੇ॥ ਉਸਤਦੀ ਸਉਰੁ ਪਈ ਯਾ ਮਿਰਮਾਨੀ ਦੇ
ਦਈ॥ ਤੇਰਾ ਲਾਲ ਅਮਾਨਤ ਪਾਇ ਅਧੈ॥ ਖਦ ਦੁਖੈ

੬੩

ਮੁਲ ਪਾਇ ਅਧੈ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂੰ ਆਇਆ
ਖਿਅਾ ਜੀ ਜਉ ਹੀ ਇਉਂ ਆਖਦਾ ਹੈ॥ ਜੈ ਇਸ ਲਾਲ
ਤੇਲਿ ਖਿਅੈ॥ ਜੈ ਕੋਈ ਇਸ ਲਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਿ
ਅਵੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਸਉਰੁ ਪਈ ਯਾ ਮਿਰਮਾਨੀ ਦੇ ਦਈ॥ ਭਾ
ਵੇਦੇ ਚੇ ਭਾਵੇ ਨਾਵੇ ਚੇ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਅਾ ਮਰਦ ਨਾ
ਵੇਚਣਾ ਹੈ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿਅਾ ਜੀ ਮੈ ਕਿ ਅਜਾਣਾ ਤੂੰ ਜਾ
ਣਾ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਅਾ ਮਰਦ ਨਾ ਮੈ ਤੁਹਨੁ ਕਿਸ
ਤੇ ਪੁਛਣਾ ਹੈ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਅਾ ਜੀ ਮੈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤੂੰ
ਮੈਨੁ ਕਿਸ ਤੇ ਪੁਛਣਾ ਹੈ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਅਾ ਮਰਦ
ਨਾ ਮੈ ਤੈਨੁ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਪੁਛਣਾ ਹੈ॥ ਏਹ ਲਾਲ ਨਹੀ ਏਹੁ ਪ
ਰਮੇ ਸਰਦਾਨਾ ਹੈ॥ ਓਹੁ ਜਉ ਹੀ ਤਿਨਿ ਪੈਸੇ ਦੇਦਾ ਅਹ
॥ ਓਸ ਦੀ ਓਹ ਨ ਜਹਿ ਅਹੀ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਜਉ ਹੀ ਸਉਰੁ
ਪਈ ਯਾ ਮਿਰਮਾਨੀ ਦੇ ਵਣ ਲਗਾ॥ ਦਿਣੁ ਮੁਲ ਲੀਤੇ ਏ
ਹੋ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਉਲਾਲੁ ਹਈ॥ ਭਾਵੇ ਵੇਚ ਭਾਵੇ ਰਖਾ ਜਿ
ਭੁਖਨਾ ਗਕ ਬੁਲ ਕਰੇ ਤੇ ਰਖਾ॥ ਨਹੀ ਤੇ ਵੇਚਾ॥ ਤੇ ਮਰਦ
ਨਾ ਸਮਾਇ ਗਇਆ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਅਾ ਜੀ ਹਉ ਨਹੀ ਵੇ
ਚਦਾ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿਅਾ ਮਰਦ ਨਾ ਨਹੀ ਚੰਦਾ
ਤੇ ਸਉਰੁ ਪਈ ਯਾ ਉਸਦੇ ਫੇਰਿ ਦੇ ਅਧੈ॥ ਅਤੇ ਲਾਲ ਅ
ਪਣਾ ਲੈ ਅਧੈ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿਅਾ ਭਲਾ ਜੀਉ॥ ਮਰਦ

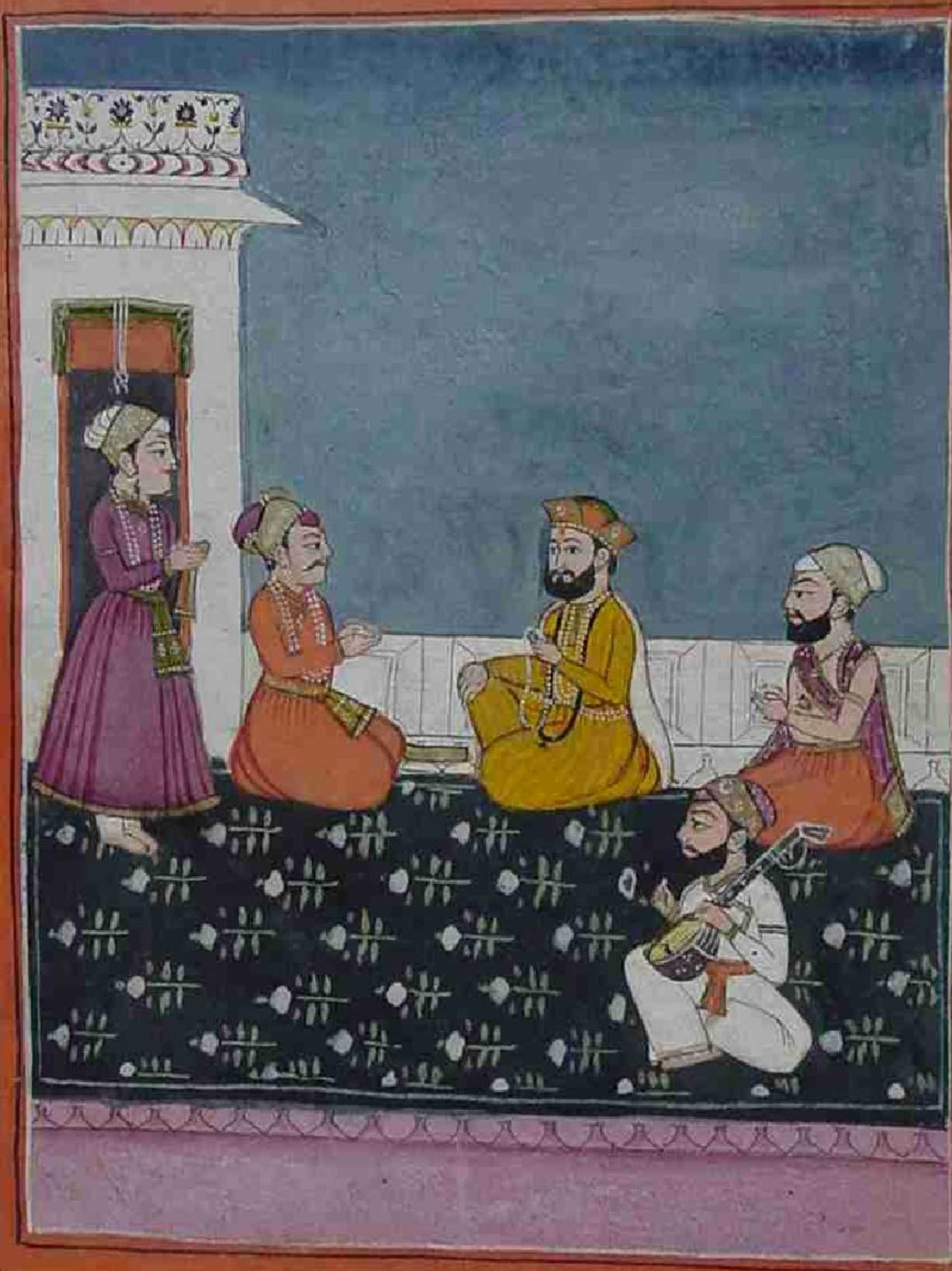
ਵੇ

ਨਉ ਸਜਉ ਹਰੀ ਪਾਸਿ ਮਿਗਾਇਆ ਜਿਉ ਏਕੈ ਸਿੰਘ ਖਦਲ
ਗਸਾਹੀ ਤੁਸੀ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਆਖਦਾ ਲਉ ॥ ਅਉ
ਲਾਹੁ ਫਰਿਦੁ ਰੁ ਵ' ਦਦੁ ਨਾਹੀ ਵਚਦਾ ॥ ਜਉ ਹਰੀ ਕਾਪਿ
ਅਭਾਲ ਭਾਈ ਲੇਹੁ ਆਪਣਾ ਲਾਲੁ ਲੇਹੁ ॥ ਲਾਲ ਮਰਦ
ਨੇ ਦੈ ਭਿਦਿ ਤੋ ਸੁਆਮਰਦ ਨੇ ਆਪਣਾ ਲਾਲੁ ਲੀਤਾ ॥ ਅਤੇ
ਮਰਦ ਨੇ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਜਉ ਹਰੀ ਦੇ ਅਗੇ ਰਖਿ ਭੁਆ ॥ ਅ
ਖਿਓ ਸੁਆਮਰਦ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਗਿਦਿ ਲ
ਉ ॥ ਜਉ ਹਰੀ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁਆਖਿ ਅਗੇ ਭਾਈ ਇਸ ਲਾਲ ਪ
ਹਿਲਿਖਿ ਆਪੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਹੁ ਲਾਲੁ ਲਿਖਿ ਆਵੇ ਤਿਸ ਕਉ
ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ ਦੇ ਵਣੀ ॥ ਅਤੇ ਤੋ ਆਖਣਾ ਪ
ਰਮਰਖਣਾ ਏਹੁ ਰੁਪਈ ਯੇ ਤੁਮਹੈ ਨਿਹਮਰੇ ਨਹੀ ॥ ਭ
ਵੇ ਲਾਲੁ ਦੇ ਚਭਾਵੇ ਨਾਵੇ ਚਾ ॥ ਤੂੰ ਮਰਦ ਨੇ ਲੇ ਲਾਲੁ ਨਾ ਲੇਹੁ
ਪਈ ਯਾ ਦੇ ਵੇ ਵਸਤੁ ਅਨਿਗੁਨ ਨਾ ਕਦੇ ਅਗੇ ਰਖੀ ਆ
ਗੁਨੁ ਨਾ ਕਾ ਆਖਿ ਆਮਰਦ ਨਾ ਏਹੁ ਰੁਪਈ ਯੇ ਕਿਉ
ਲਿਖਿ ਆਇਓ ਸੁਆਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਰੁਪਈ ਯੇ
ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਆਉਲਣੇ ਨਹੀ ॥ ਓਹੁ ਆਖੇ ਅਗੇ ਭਾਈ ਹਮੇ
ਪਣਾ ਪਰਮਰਖਣਾ ॥ ਲਾਲੁ ਪਹਿਲਿਖਿ ਆਪੈ ਜੋ ਕੋਈ
ਇਹੁ ਲਾਲੁ ਦਿਖਾਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਸਉ ਰੁਪਈ ਯਾ ਮਿਹਮਾਨੀ
ਦੇ ਵਣੀ ॥ ਅਬ ਏਹੁ ਰੁਪਈ ਯੇ ਤੁਮਹੈ ਨਿਹਮਰੇ ਨਹੀ ॥
ਮੇਰੇ ਆਕਰਾ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਨੁ ਨਾ ਕਾ ਕਹਿ ਆਮਰਦ ਨਾ ਤੇ
ਵਜਾਇ ਕੇ ਆਖੁ ਸੁਆਮਰਦ ਨੇ ਚਣੇ ਤੇ ਮਿਹਮਾਨੀ ਲੇਵੀਏ ॥

ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਭਲਾ ਜੀਆ ਮਰਦਾਨੇ ਮਥੇ ਮਥੇ ਰੂਪ ੮੩
 ਟੀ ਘਟੇ ਗਿਲੇ ਗਾਇਆ ਜਾਇ ਕਰਿ ਅਖਿਅ ਮਥੇ ਮਥੇ
 ਅਸੀ ਗੁਪਟੀ ਯੇ ਕੇ ਹੇ ਲੇਈ ਟੀ ਟੀ ਟੀ ਟੀ ਟੀ ਮਿਹ ਮਾਨੀ ਲੇ
 ਟੀ ਯੋ ਜਾਨ ਦੇ ਚੀ ਟੀ ਟੀ ਕੇ ਹੀ ਲੇਈ ਟੀ ਟੀ ਟੀ ਗੁਪਟੀ ਯੇ ਅ
 ਪੇਟੇ ਫਿਰਿ ਲਉ ਖਾਵਦਾ ਨੀ ਲੇ ਦਾ ਜਉ ਹੀ ਲੇਟੇ ਨਹੀ
 ਮਰਦਾਨੇ ਗਿਲੇ ਆਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਰਖੇ ਨਹੀ ਅਤੇ
 ਜਉ ਹੀ ਲੇਟੇ ਨਹੀ ਤਾਂ ਮਤ ਫੇਰੇ ਮਰਦਾਨੇ ਪਾਏ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਛਿਤਾਂ ਪੈ ਆਇਆ ਛਿਤਾਂ ਪੈ ਟੀ ਕੇ ਗੁਪਟੀ ਯੇ ਜਉ ਹੀ ਕੈ
 ਘਰਿ ਸੁਟਿ ਆਇਆ ਜਉ ਹੀ ਅਪੇਟੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਵੀਚ
 ਰੁਕੀਤਾ ਭਾਈ ਟੀ ਟੀ ਗੁਪਟੀ ਯੇ ਮੈਨੂੰ ਗਿਲੇਟੇ ਜੋ ਗੁਨ ਹੀ
 ਅਤੇ ਟੀ ਵਸਤੁ ਅਜੇ ਹੀ ਪੈ ਜੋ ਟੀ ਸਮਾਨ ਕਾਦਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦ
 ਕ ਮੈਂ ਪੈ ਨਿਅਤ ਲਾਗੁ ਅਚੰਭੇ ਦਾ ਡਿਠਾ ਜਿਸ ਤੇ ਲਿ
 ਖਿਅ ਆਹਾ ਟੀ ਤੀ ਮੇਰੀ ਉਮਰਿ ਟੀ ਪੈ ਵਡੇ ਵਡੇ ਮੁਲ
 ਦੇ ਲਾਲ ਡਿਠੇ ਆਹਾ ਪਰੁ ਟੀ ਮਿਹ ਮਾਨੀ ਕਿਸੇ ਤੇ ਲਿਖੀ
 ਨਹੀ ਟੀ ਹੋਈ ਕੁਦਰਤੀ ਲਾਲ ਡਿਠਾ ਪਰੁ ਉਸ ਖਾਵ
 ਦ ਨੁਭੀ ਤਾਂ ਡਿਠਾ ਚਾਹੀ ਆਇਆ ਬਿਚਾਰ ਕਰਿ ਕੈ ਉਸ ਆ
 ਪੇਟੇ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੁਕਰਿ ਆਹਾ ਅਧਰ ਕਾ ਤੂੰ ਦਉ ਨਿ
 ਮਤ ਕਿਤੇ ਧਿਰਿ ਜਾ ਦੇਹੁ ਨਿਅਤ ਤੂੰ ਓਨ ਨੁਜਾਣਾ ਦੇਵੇ
 ਅਤੇ ਮੈਭੀ ਆਵਨਾ ਤੂੰ ਚਲਾ ਅਧਰ ਕਾ ਗੁਲਾਮ ਸਹ
 ਰੋ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਲਿ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰਿ ਦੇਖੇ ਤਾਂ ਕਿ
 ਅਦੇਖੇ ਤੈਥੈ ਠਹੈ ਨਿਅਤ ਅਧਰ ਕਾ ਦੁਰਿ ਬੈਠਿ ਰਹਿ ਆਹਾ

ਅਤੇ ਮਹਦਨ ਬੈਲਿਨਾਹੀ ਸਕਦਾ। ਬੁਖੁ ਅਜੇਹੀ ਲਗੀ
 ਤੇਜ਼ ਆਖਦੀ ਸੁਧਨਾਹੀ। ਪਰਤਰਦ ਕੁਝ ਸੁਰੁ ਅਖ
 ਦਨਾਹੀ। ਅਤੇ ਗੁਰਨਾਨਕ ਅੰਦਰਿ ਹੀ ਸਦਾ ਹੀ। ਭਾਈ ਚੁਪ

ਸਾਖੀ ਲਾਲ ਦੀ ਮਾਲ ਸਜਾਉ ਗੀ ਨਾਲਿ ਤੇਈ॥

ਕਹਿਹਿ ਅਪੈ। ਏਕਧਰੀ ਗੁਜਰੀ ਤਾ ਮਾਲ ਸਗਾਇ ਜਉਹ
 ਗੀਰਲੀ ਸਾਜ ਸਨਾਲਿ ਆਇ ਆਨਾ ਲੇਹੁ ਪਈਯੇ ਅਤੇ ਨ
 ਲੇਮੇ ਵਾਪਕ ਵਾਨ ਮਿਠਿ ਆਈ। ਬਹੁਤੁ ਦਸਤੁ ਲੇ ਆਇ

ਨਠਰਦੇਸਿਰਿਤੇ॥ ਆਇਕਹਿਰੁਪਈਯੇਦਸਤੁਸਰੁਅ ੮੪
ਨਿਅਗੇਰਖੀਆ॥ ਗਥਿਕਹਿਰੁਪਜੋਨਿਅਗੇਰਖੀਤੋਇਆ॥

ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕੁਆਖਿਅਕਿਉਭਾਈਜੀਕਿਉ॥ ਤੰਸਾਲਸ
ਗਇਆਖਿਅਜੀਏਤਸਉਰੁਪਈਯੇਤੁਮਹੇਤੋਨਿਏਤੁ
ਆਪਟੇਲੇਤੁ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮਲਸਗਇਜੀਜੇ
ਵੇਚੀਏਤੰਲਈਏ॥ ਅਤੇਜੇਨਵੇਚੀਏਤੰਕੇਤੰਲਈਏ॥
ਠਿਰਿਜਉਹੀਕਹਿਅਜੀਮੈਨਾਹੀਜਾਣਤਾਕਿਉਹੁਲਾਲੁ
ਥਾਕਿਤੁਮਲਾਲੁ॥ ਮੇਤੋਬਹੁਤੁਬਿਸਮਦੁਤੋਇਗਇ
ਅਤੋ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਹਗਮਾਹੁਵਿਚਿਸਬਦੁਬੀਲਿਆ॥

॥ ਗਗਮਾਹੁ॥ ॥ ਲਾਲੋਲਾਲੁਉਪਾਇਅਲਾਲੋਲਾਲੁ
ਦਿਸੀਨਿ॥ ਜਿਨਾਲਲੀਨੇਤੀਮਹਿਦੁਜਾਨਾਜਾਣਨਿ॥ ਸੁ
ਇਸਾਲਸਗਇਜਉਹੀਤੁਅਪਣਲਾਲੁਪਛਾਇ॥
ਕੁਜੇਲਾਲੁਨਹੀਠਿਬੰਨਿਅਪਣਸਹੁਮਿਵਾਇ॥ ੧॥

॥ ਗਹਉ॥ ॥ ਕੰਕਰਪਥਲਮੇਲਿਕੈਨਉਸਦਾਇਓਸਾ
ਹਾ॥ ਬਿਨੁਸਤਿਗੁਰੁਪੁਰੇਅਪੁਰੈਮੁਲਿਨਬੁਝੈਗੁ॥ ੨॥
ਮੇਰਮੇਰਕਾਰਿਸੰਜਿਓਗਤੀਅਤੇਡੀਹੁ॥ ਕਾਈਸਾਖਨਉ
ਪਜੀਅਕਲਰਦੁਠਮੀਹੁ॥ ੩॥ ਸੁਇਸਾਲਸਗਇਇ
ਕੁਬੇਨਤੀਜੇਕਰਮਪਰਾਪਤਿਤੋਇ॥ ਨਾਨਕੁਏਕਅਗਧੀਏ
ਦੁਖਨਲਗੈਕੋਇ॥ ੪॥ ਸਾਲਸਕਹਿਅਜੀਤੁਮਹਾਨਉ
ਕਿਆਹੈ॥ ਅਰੁਤੁਮਤੋਤੇਕਉਦੁਤੋ॥ ਅਰੁਤੁਮਹਾਭੇਖਕ
ਉਦੁਤੋ॥ ਤਸਕਉਤੋਗਨਗੀਲਗਿਹੀਹੈ॥ ਬਡੇਬਡੇਅ

ਤੀਤਥਟਦਰਸਨਕੇਦੇਖੈਨਿਅਨੁਮਉਰਭਾਦੇਖੈਨਿ
 ਗਧਰਤੁਮਹਾਭੇਖਕੋਈਆਇਆਨਾਜਿਤਾਮੇਤੋਬਿ
 ਸਮਾਦਤੋਇਹਹਿਅੰਤੀਤੁਮਆਪਹੀਬਤਾਵਹੁਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਦਿਸਾਲਸਨਉਹਮਹਾਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ
 ਹੈਤੋਤੋਨਿਰੰਕਾਰਕੇਦੇਸਕੋਈਨਿਅਨੁਭੇਖਕੀਨਿਰੰਕਾਰੀ
 ਹੈਤੰਸਾਲਸਕਹਿਅਜੀਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਕਉਜਾਣਤੇਹਉ॥
 ਤੁਮਨਿਰੰਕਾਰਦੇਖਿਅੰਤੀਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਗੁਮਾਰੂਦਿਚਿ
 ਸਬਦੁਬੋਲਿਆ॥ **ਗੁਰੂਮਾਰੂ॥** ॥ਬਿਬਲਮਣਹਿ
 ਬਮੈਜਲਨਿਰਮਲਪਦਨਾਜਾਵਲਰੇ॥ਪਦਮਨਜਵਲ
 ਜਲਹਸਮੀਗਤਿਦੋਖਨਹੀਰੇ॥੧॥ਦਾਦਗਤੁੰਕਬਪੁਨਜਾ
 ਨਸਿਰੇ॥ਭਖੇਸਿਬਾਲਬਸੇਜਲਨਿਰਮਲਅੰਮ੍ਰਿਤਨਲ
 ਖਸਿਰੇ॥੧॥ **ਹਰਉ॥** ॥ਬਸਨਿਤਨਉਸਤਅਲੀਅਲ
 ਮੇਰਚਚਗੁਨਰੇ॥ਕਉਲਕਮਦਨੀਦੁਹਨਉਸਸਭਾਣੇ
 ॥੨॥ਪੰਡਿਤਸੰਗਿਬਸੇਜਨਮੁਖਅਗਮਸਮਸੁਣੇ॥ਅ
 ਪਣਾਪੁਕਬਪੁਨਛਡੇਸੁਆਨਪੁਛਿਜਿਉਰੇ॥੩॥ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਖੀਰਦੁਧਮਧਸਿਚਸਿਤੁੰਬਨਚਤੁਰੇ॥ਅਪਨਾਅ
 ਪੁਤੁੰਕਬਪੁਨਛਡਸਿਪਿਸਨਪ੍ਰੀਤਿਜਿਉਰੇ॥੪॥ਏਕਪ
 ਥੰਡੀਨਮੁਨਹਚਹਿਇਕਹਰਿਚਰਨੀਰੇ॥ਪੁਰਬਿਲਿਖਿਅ
 ਪਾਇਆਨਾਨਕਹਸਨਾਨਾਮੁਜਪਿਰੇ॥੫॥ਤੰਉਸਜਉਹ
 ਗੀਕਹਿਅਜੀਮੈਨੁਨਿਹਾਲਕਰੋਏਹੁਪਈਯੋਲਉ॥
 ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਜਉਹੀਏਹੁਪਈਯੋਤੁ

ਸੀਨੁ ਕਰਦੇ ਮਿਲੇ ਪੈਨਿ ਤੁਸਾਡੇ ਹਿਕਮ ਦੇ ਹੋ ਨਾ ਅਸ
ਡੇਕ ਮਦੇ ਨਹੀ। ਤੁਸੀਨੁ ਮੌਜ ਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਅਸੀ ਫਕੀਰ ਅ
ਤੀਤ ਅਹੀ। ਤਾਂ ਜਉ ਹੀ ਕਹਿ ਆ ਜੀ ਏਹੇ ਮੇਵਾ ਅਤੇ ਕੁਵਾ
ਨ ਅਤੇ ਕੁਵੁ ਤੋਰੁ ਭੋਜਨ ਕਰੋ ਏਤਾ ਅਚੀ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅੰਗੀ
ਕਾਰੁ ਕਰੇ ਨਹੀ। ਮਰਦ ਨਾ ਬੋਲੇ ਨਹੀ। ਅਤੇ ਅੰਦਰੋਂ ਅ
ਖੇ ਕਿਵੇ ਲੈ ਨਿਤੀ ਭਲਾ ਹੋਵੈ। ਮੇਖਾ ਗੁਰੁ ਖਾਹੀ। ਤਾਂ ਗੁ
ਰੁ ਨਾਨਕ ਰਗ ਮਾਰੁ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿ ਆ।

॥ ਗੁਰੁ ਮਾਰੁ ॥ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਕਵਾਨ ਸੋ ਭੋਜਨ ਕਰੀ ਮੇ
ਲੁਚੀ ਲੋਚਾ ਪੂਰੀ। ਮਿਠਿ ਆਈ ਹਸਨਾ ਹਸਕ ਰਿਬੋਲੇ
ਤਾਂ ਮਨ ਹੋ ਪੂਰੀ। ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਤੁ ਭਾਈ ਮੈਰੀ।
ਸਮਝਿ ਪਵੀਤੀ ਤੋ ਏਨਿ ਬੇਰੀ। ੧॥ ॥ ਮੇਵਾ ਸਿ
ਲਨਿ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹੀ ਏਸ ਤਕੇ ਬਗੇ ਜੋੜੇ। ਖਾਵਣ ਖਾਇ
ਅਖਾਵੈ ਸੋਈ ਜੋ ਬਿਖੁ ਤੋ ਮਨੁ ਅਤੋੜੇ। ੨॥ ਤਾਂ ਅ
ਪਰ ਕੁਲਾਮ ਅਗੇ ਹੀ ਖਾਵਦ ਪਾਸੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ
ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਾਇ ਆ। ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਪਰ ਕੇ ਗੁਲਾ
ਮ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਆ। ਤਾਂ ਸਬਦੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਪਉੜੀ ਆਖੀ। ॥ ਪਉੜੀ ॥ ॥ ਉਤ ਮਜਨ ਮਸੈ ਸਾਕ
ਤ ਕਹੀ ਮੇਨੀ ਚਨ ਗਇਨ ਖਾਵੈ। ਲੋਭ ਲਹਿ ਤੇ ਦੂ
ਟੇ ਤੇ ਈਸਾ ਪਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ। ਸੁਣਿ ਸਾਲ ਸਏ ਹ
ਗੋਲਾ ਤੇਰਾ ਆਪਿ ਨ ਗਇਨ ਮਾਨਾ। ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਸੰ
ਗੁਮਿ ਲਾਇ ਆਉ ਚੇ ਪਦੁ ਧਰਾਨਾ। ੪॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਸ

ਲਸਗਇਜਊਹਰਗਵਿਜੈਜੈਕਰਿਅਜਜੀਕੀਤੀ

॥ਜੀਮੇਰੀਗਤਿਕਰੋਅਪਣੇਸਾਈਦੁਸਤੋ॥ਅਸੀ
ਨੁਇਸਬਲਾਇਦਿਚੋਕਛੋ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਰਿਅ
ਸਾਲਸਗਇਸੁਟਿਤੁਅਪਣੇਅਪਰਕੇਗੁਲਾਮਦੇਪੇ
ਰੰਤੇਛਰਿਪਉਤੰਤੇਰੀਗਤਿਤੈ॥ਸਾਲਸਗਇਕਰਿ
ਅਗੁਰੂਜੀਅਪਰਕਾਤੰਸਾਧੁਰੈਜੇਤੁਸੀਆਖੋਤੰਸਗ
ਦੀਪੈਰੀਪਵਾ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਲਸਉਪਰਿਬਹੁਤੁਖ
ਸੀਤੋਇਆ॥ਅਖਿਓਸੁਸਾਲਸਗਇਕਰਤਰਅਗੇ
ਮਥਾਟੇਕਾ॥ਸਾਲਸਜਊਹਰੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਪੈਰੰਤੇਛ
ਰਿਪਇਆ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਸਾਲਸਨੁਅਪਣੇਸਿਰੋਲਾ
ਰਿਕਰਿਅੰਗੋਛਦਿਤਾ॥ਅਖਿਓਸੁਭਾਈਸਾਲਸ
ਸਿਰਤੇਬੀਨਿ॥ਸਾਲਸਲੈਕਰਿਸਿਰਤੇਬੀਧਾ॥ਬੰਨ
ਟਨਾਲਿਸਾਲਸਦੇਕਪਾਟਖੁਲਿਗਏ॥ਸਾਲਸਦਾ
ਰੰਗੁਤੋਇਗਇਆ॥ਸਾਲਸਨੁਸਬਦੁਪ੍ਰਾਪਤਿਤੋਇ
ਆ॥ ॥ਸਤਿਗੁਰਦਾਤਾਨਾਮਕਾਦੀਨਖੋਲਿਕ
ਪਾਟਾਇਕਜੋਦਣਜਵਣੀਜਿਅਬਪੁਰਿਨਾਵੈਭਟ
॥੧॥ਸਤਿਗੁਰੂਨਾਨਕਪੁਰਾ॥ਬਚਨਾਕਸੁਰਾਪੁਰਾ॥੧॥
॥ਗੁਰੂ॥ ॥ਅਗਮਨਿਗਮਦਿਖਾਵਤਾਖੋਲੇਨੇ
ਤੁਅਨੰਤਾ॥ਜਗਤਵਣਜਾਹਸਗਲਪੈਸਾਉਣੇਕਭਗ
ਵੰਤਾ॥੨॥ਵਣਜਹਮਾਹਮਚੁਪੁਜੀਹਮਾਹੀਨਾਮਾ॥ਅ
ਠਪਹਰਪੁਨਿਲਗਿਰੇਸੋਈਹਮਾਰੇਕਾਮਾ॥੩॥ਸਾ

ਲਸਾਬਿਨਤੀਤੁ ਮਸੂਨਿ ਲੇਹੁ ਕਰਤਾਗਾ ਕਾਚੇਰੰਗਉ
ਤਾ ਕਿ ਕੇਚ ਜੋਰੰਗ ਮਧਾਗਾ ॥੪॥ ॥੫॥ ਲਸਾਬਿਨਤੀਤੁ
ਲਾਵਹੁ ਮਧਾ ੮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ॥੧॥ ॥੧॥

॥੧॥ ॥ਗੁਰਕ ਮਧਦੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਮਨ ਮੁਖ ਆਵਗ
ਉਨ ॥ ਲਖ ਜੁ ਨੀਤ ਹਮਾਈ ਐ ਠਿਗਿ ਪਵੇਗਾ ਭਉਨ ॥
੧॥ ॥ਤੇਗ ਨਿਰਮਲ ਹੀਰਾ ਨ ਮੁਕੈ ਕਈ ਪਰਬੇਗ ਪਰਬ
ਨਤਾਗ ਜੀਉ ॥੧॥ ॥ਗੁਰ ॥ ॥ਬੇਦੀ ਅੰਤ ਨ ਜਾਨਿ
ਅਪਤਿ ਪੰਡਿਤ ਕੇ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਬੇਨਾਹਿ ਕਾਨ ਮੁਕੈ ਜਿ
ਸੁਚਰਿ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥੨॥ ਅੰਦੁ ਨ ਪਾਏ ਸਚੁ ਕੰਦੇ ਖਾਨਿ
ਦਿਚਿ ਦਿਨਾਣੁ ॥ ਜਿਨਿ ਲੋਇਣੁ ਹਿਦੇ ਖੀਏ ਮੋਲੋਇ
ਣੁ ਪਰਵਣੁ ॥੩॥ ਕੰਚਨ ਕੰਚਨ ਤੋਇ ਅਮਾਨ ਕਧਰੇ ਅਪਾ
ਗਾ ਜੰਦੁ ਖਲਾ ਕੋਠ ਜੀਨਾ ਨਾਨਕ ਪਰਮ ਦੁਆਰਿ ॥੪॥ ਤੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸੰਤਰ ਪੁਰਿ ਦਿਚਿ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾਮ ਨੁ ॥ ਅ
ਤੇ ਸਾਲ ਸਜ ਉਹੀ ਨੁ ਦੁਹੰਨੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਤਾ ਬਡੀ ਮਿ
ਹਰਵਾਨਾ ਗੀ ਕੀਤੀ ॥ ਉਨ ਨੁ ਮੰਜੀ ਬਹਾਇਆ ॥ ਅਖਿਓ
ਸੁਸੁਦਿ ਸਾਲ ਸਗਾਇ ਜਿਚਰੁ ਤੁੰ ਜੀਵੇ ਤਿਚਰੁ ਤੇਗੀ ਮੰਜੀ
॥ ਅਤੇ ਜਾਤੇਗੀ ਦੇਹ ਛੁਟੈ ਤੇ ਅਧਰ ਕਾ ਬਹੈ ॥ ਤੇਗੀ ਅਉ
ਲਾਦਿ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਹੀ ॥ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਇਸਦੀ ਅਧੀ ਪਰੁ
ਅਸੀ ਤੇਗੀ ਭਗਤਿ ਆ ॥ ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਿਰੁ ਸੈ ਸਾਗੀ ਸੁਤੁ ਦਿਚਿ
ਤੁੰ ਇਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਦਿਨਾਗੀ ਬੰਨੇ ਆਇਹੈ ਤੇ
ਨਿਵਰੇਦੁ ਇਤੇ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਤੇ ਜੀਵਣ ਹੈ ॥ ਠਿਗਿ ਤੇਗੀ

ਦੇ ਹੁਣੁ ਏ ਗੀ ॥ ਇਸ ਦਸਤੇ ਪਹਿਲੇ ਮੰਜੀ ਤੇ ਨੁਬੈ ਠਾਇ
ਅਧੈ ॥ ਅਤੇ ਅਧਰ ਕੇ ਚਿਤਿ ਕਾਈ ਨਹੀ ॥ ਅਧਰ ਕੁ ਮੁਨਿ
ਰੰਗ ਦਈ ਦੇ ॥ ਓਥੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੁਇ ਵਰ੍ਹੇ ਤੇ ਸਤ ਮਹੀ
ਨੇ ਰਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਅਥੇ ਜੀਤੁ ਇਥੇ ਰਹਣ ਆਇ ਆ
ਏ ॥ ਕੇਉ ਦਾਸੀ ਤੋਇ ਨਿਕਲਿ ਆਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਥੇ
ਹਮਿ ਆਮਰ ਤੇ ਜੀ ਮੇ ਬਾਲਾ ਜੋ ਅਹਾ ਸੋ ਮਨ ਵਿਚਿ ਗ
ਣਤੀ ਖਾਵੇ ਦੇ ਖੋਵੇ ਏ ਹੁ ਮਕੀ ਆਨਾ ਹੀ ਛਡਿ ਦਾ ॥ ਧਰ
ਮੁ ਤੋ ਕੁਟੁ ਅਖਾਨਾ ਹੀ ॥ ਚੁਪਕ ਰਿਹਾ ॥ ਜਮਾਲ ਸਗਇ
ਜਉ ਹੀ ਦੀ ਦੇ ਹੁਟੀ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਰ ਕੇ ਗੁਲਾ ਮਨੇ ਮ
ਜੀ ਬੈਠਾਇ ਕਰਿ ਚਲਿ ਆ ॥ ੨੩ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਰ੍ਹਾ ਜੀ ॥ ॥

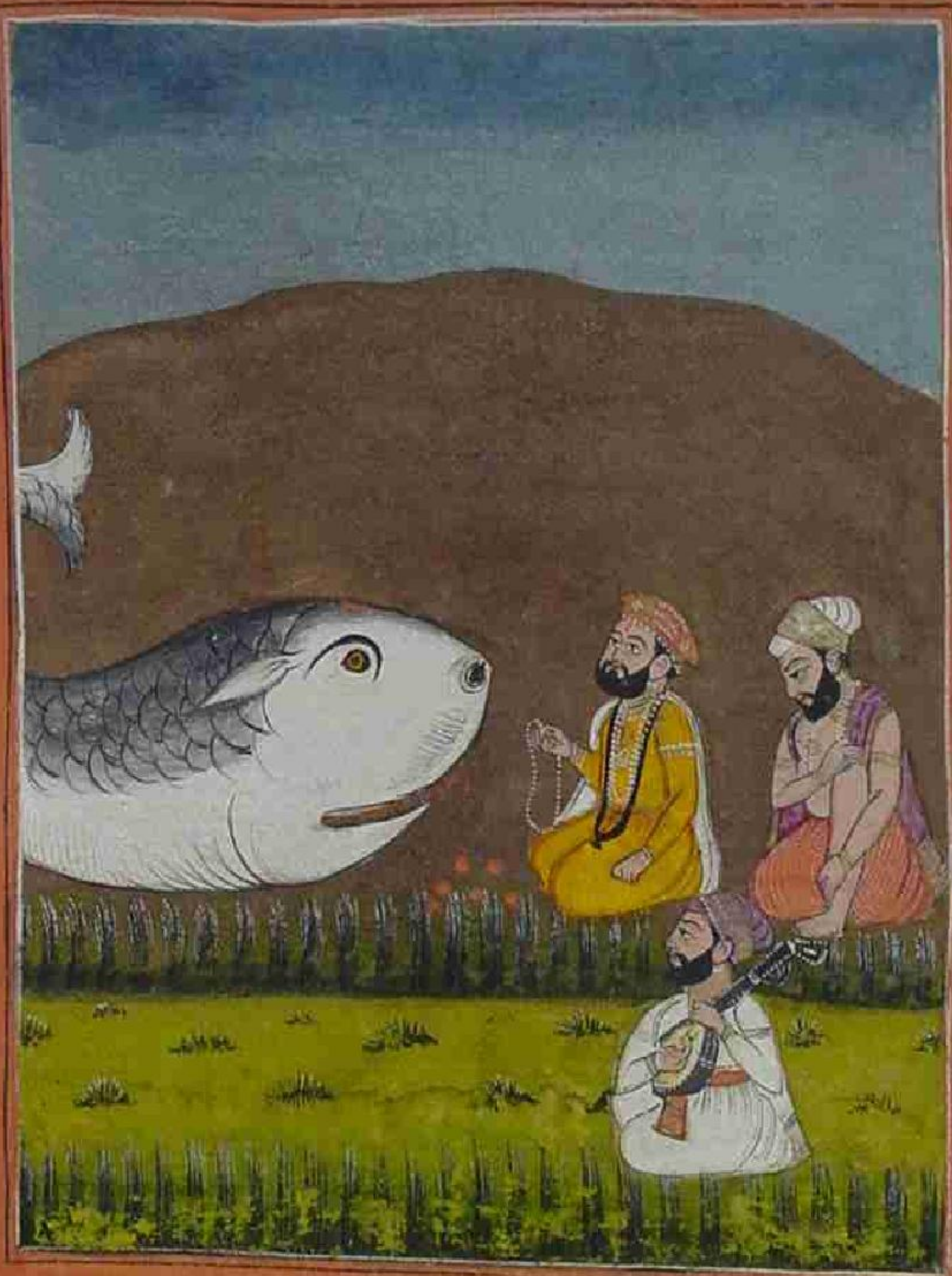
ਬਿਸਰਹ ਦੇਸੁ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚਿ ਉਦੇਸੁ ਆਹਾ ॥
ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਪੁਣਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰਿਚਲਿ ਆਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਿਧਰਿ ਕਰਤਾਰੁ ਲੈ ਜਾਦਾ
ਏ ਤਿਧਰਿ ਚਲਿ ਆ ਚਲਾ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਖਿ
ਸੰਭਰ ਪੁਰੇ ਜੋਗਿ ਓਕਿ ਅਕੀਤੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਸੁਇ ਮਰਦਾਨਾ ਜੋ ਕੁਟੁ ਅਸੀ ਨੂਪੁਕ ਮੁਕਰਤਾਰ ਦਾ ਆਹਾ ਸੋ
ਈ ਅਸੀ ਕੀਤਾ ॥ ਅਸੀ ਅਧਰ ਕੇ ਨੁ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣ ਸੀ ॥ ਚ
ਲੁ ਮਰਦਾਨਾ ਪੁਣਿ ਤੰਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਅਖਿ ਅਜੀ ਪੁਣਿ ਤੰ
ਅਖੁ ਮੇ ਨੂਉ ਸਮਰਦਾਨਾ ਉਲੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਬਿਸਰਹ ਦੇਸੁ ਸਮੁੰਦ ਦੇ ਟਾਪੂ ਵਿਚਿ ਉਦੇ

ਹਿਰੁ ਸਾਧੁ ਪੈ ਓਸ ਦਰਸਨ ਕੀ ਏਗੇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਚੰ
 ਬੰਦ ਲਿਆ ॥ ਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਦੇਖ ਨਿਕਿਅ ਮਰਦ ਨੇ ਅ
 ਧਿਅ ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਸਤੁ ਪਹਿਜਾਦੇ ਅਰੁ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕੁ ਅਧਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਕਿਸਤੁ ਪਹਿਜਾਦੇ ਅ
 ਰੁ ॥ ਤੰ ਬਾਲੇ ਅਧਿਅ ਜੀ ਤੇਰੀ ਅਤੁੰ ਪੈ ਜਾਣੁ ॥ ਤੈਨੁ ਸ
 ਭ ਕਿਛੁ ਨ ਦਰਿਅ ਦਦੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਅਧਿਅ
 ਮਰਦ ਨਿਅ ਅਸੀ ਮਢ ਤੇ ਜਾ ਦੇ ਅਰੁ ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਅ
 ਧਿਅ ਜੀ ਏਰੀ ਮਢੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਅਧਿਅ ਮਰ
 ਦ ਨਿਅ ਪੈ ਤੀਰ ਕੋਲ ਮੀਧੀ ॥ ਅਤੇ ਪੰਜ ਕੋਰੀ ਚਉਤੀ
 ਪੈ ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਗਿਣਤੀ ਥਾਧੀ ॥ ਪਰ ਮੁੜੋ ਕਿ
 ਟੁਨ ਅਧਿਅ ਸਾ ॥ ਤਿਨ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਿਨਹਤੀ ਓਸ ਮਢੀ
 ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥ ਸਹਜਿ ਨਾਲਿ ਜਾ ਮਢੀ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਨਜਰਿ
 ਆਇ ਅਤੰ ਮਰਦ ਨਾ ਪੈਗਨ ਤੋਇ ਗਇਆ ॥ ਮਢੀ
 ਮੁਹੁ ਅਡਿਅਤੰ ਮਰਦ ਨਾ ਕੰਬਿਅ ॥ ਤੰ ਬਾਲੇ ਅਧਿ
 ਅਵਰੁ ਦਾਨਾ ਕਿਉ ਕੰਬਦੈ ॥ ਤੰ ਮਰਦ ਨੇ ਅਧਿਅ
 ਜਿਜਮਾਨ ਏਹ ਮਢੀ ਅਸੀ ਨੁਨਿਗਲਿਜ ਦੀਪੈ ॥ ਤੰ ਬਾ
 ਲੇ ਗੁਸੇ ਤੋਇ ਕੈ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁਅਧਿਅ ॥ ਵੈ ਮਰਦ ਨਾ ਅ
 ਜੇ ਤੈਨੁ ਪਰਤੀਤਿ ਨਹੀ ਅਵਦੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਬਿਸਮਾਦ
 ਤੋਇ ਗਹਿ ਓਸ ॥ ਏਨਿ ਕਾਰ ਤੇਰੀ ਅਕੁ ਦਰਤਾ ॥ ਤੁਧੇਨੁ
 ਬਣਿਅ ਦਨਿ ॥ ਇਕ ਘੜੀ ਗੁਜਰੀ ਤੰ ਮਢੀ ਉਗਲੀ
 ਲੀਤੀ ॥ ਮਢੀ ਦੇ ਮੁਹੁ ਵਿਚੋ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਨਿ

ਕਲੇ॥ ਤੰਮਹਦਾਨਾ ਆਪਣੇ ਜੀਖੁਸੀਓਇਆ॥ ਤੰਗੁਰੁ
ਨਕਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੁਕਉਦੁ॥ ਅਗੰਮਛਨਰ ਆਗਾ॥
ਲਿਅਜੀਮੈ ਮਛਹੀ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜੋ ਤੂੰ ਸੇ
ਈ ਆਖਾ॥ ਤੰਮਛਬੋਲਿ ਅਤੁਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ॥
ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੁਕਿ ਅਜਾਣਦੈ॥ ਤੰਢੇਰਿ
ਮਛੁ ਆਖਿ ਅਜੀਰੇ ਤੇਜੁ ਗਾਵਿ ਚਿਤੈ ਤੇ ਅਸੰਭਗਤਿ ਕੀ
ਤੀ ਇਕਠੀ ਪਰਮੁਹਤਿ ਪੁਜੀ ਸੀ॥ ਤਿਸਤੇ ਅਸੰਭੇਤੁ ਸੰਨ
ਜਨਮੁ ਮਿਲਿਅਾ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਢੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅਤੁਮਛੁਕਿ
ਉਕਹਿਓਇਉ॥ ਤੰਢੇਰਿ ਮਛੁਬੋਲਿ ਅਜੀ ਇਕਦਿਨ
ਤੰਮੈਨੁਕੁਟੁਕੰਮੁ ਆਖਿਓਸਾ॥ ਮੈਤਗਾਢਲੀਕੀਤੀ॥ ਤੁ
ਸੰਮੈਨੁਕਹਿ ਅਜਦਿ ਤੰਨਕੰਮੁ ਆਖਦੇ ਆਪੇਤਦਿ ਤੰਕ
ਹਦਾਨੀ॥ ਤੰਮੈਰੇ ਮੁਓਇਤਨੀ ਨਿਕਲਿ ਗਈ ਜਕਿ ਅ
ਮਛੀਦੀਤਹਤਤਛਦੈ॥ ਉਸਬਚਨਦਾਸਦਕਾਮੈਨ
ਮਛਹੀਕਹਦਹਹਿਅਾ॥ ਅਤੇਤੁਮਨੁਖਓਦਹਹਿਅਾ
॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਹਸਿਅਾ ਹਸਿਕੇ ਆਖਿਓਸੁ ਆਖਹੁਇ
ਕਿਅਾ ਆਖਦੈ॥ ਤੰਮਛਕਹਿ ਅਜੀਮੈਤੇਗਹਹਉਡੀ
ਕਦਾਸਾ॥ ਜੰਮੈਰੇਵਾਸਤੇਇਸਹਹਿਅਦੇਗਾ॥ ਹੁਇਤੁ
ਅਇਅੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾ ਸੁਇਭਾਈਤੁਮ
ਨੋਰਖੁ ਆਪਣਾ ਆਖਾ॥ ਮਛਬੋਲਿ ਅਜੀਤੇਗਬਚਨ
ਪੁਰਾਉਇਮੁਕਾਏ॥ ਅਤੇਮੇਰੀਭੀਖਲਾਸੀਓਵੇ॥ ਤੰ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾ ਕਿਉਭਾਈਏਹਤੇਰੀਅਹੀਕਲਿ

ਤੇਰੀ ਦੇਹ ਚੁਟੇ ਗੀ॥ ਮਛੁ ਬੋਲਿ ਅਜੀਜਿ ਚਰੁ ਮੇ
 ਰੀ ਦੇਹ ਚੁਟ ਦੀ ਨਹੀ ਤਿ ਚਰੁ ਤੁਮੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਗਏ॥
 ਮਰਦ ਨਨੂ ਨਾਲੇ ਭਜਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਿ ਅਲੀ॥ ਅਤੇ ਨਾਲੇ

ਸਾਖੀ ਮਛਿ ਨਾਲਿ ਤੋਈ॥

31

ਅਪਣੀ ਜਿੰਦ ਬਚੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ਿ ਅਲੀ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਆ
 ਖਿਅ ਜੀ ਗਏ ਇਸ ਜੀਦ ਕੁਟੁਬਾਲ ਤੋਈ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨ
 ਨਕਹ ਮਿਅ ਕਿਉ ਭਈ ਬਾਲਾ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅ

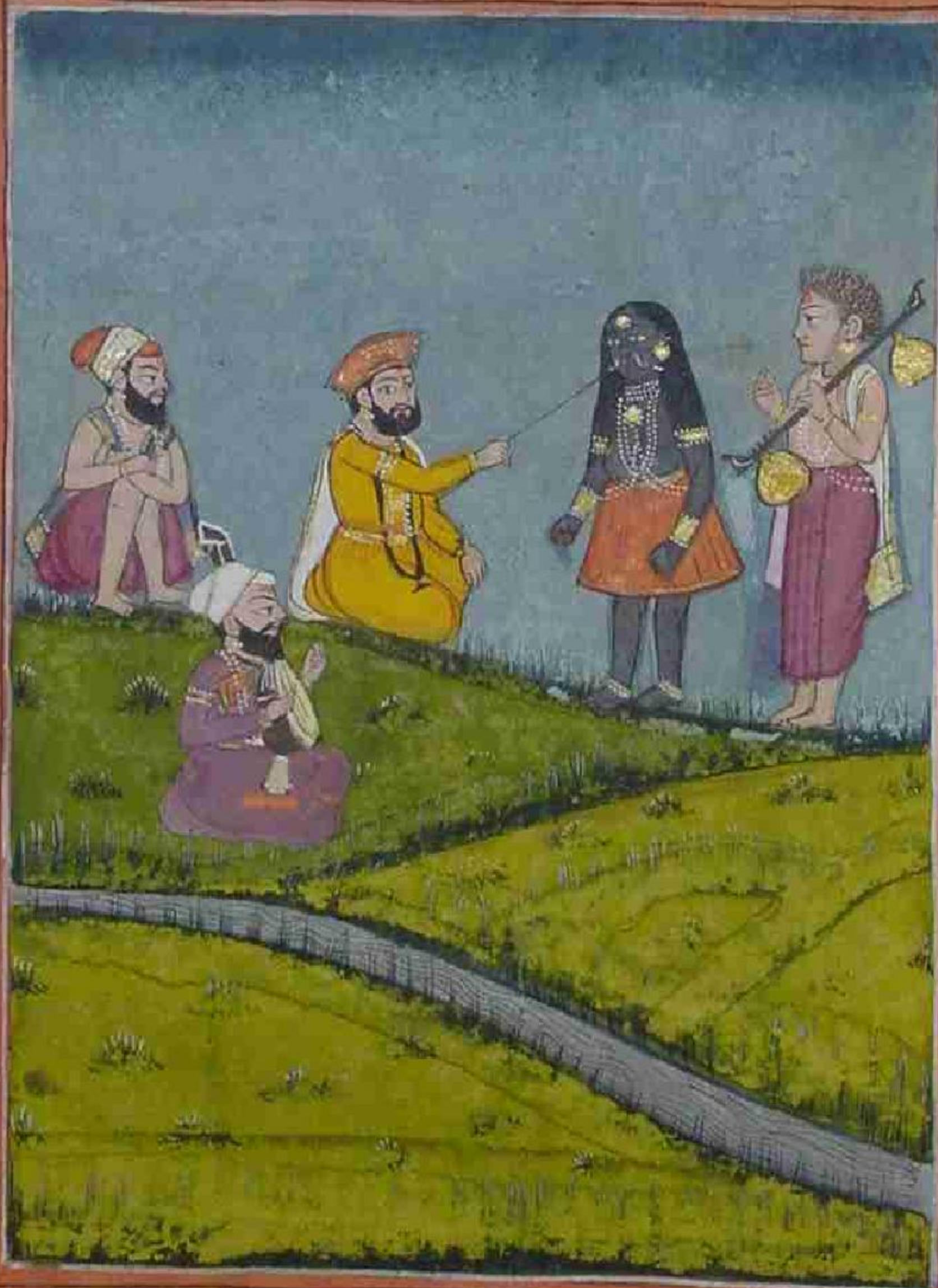
ਜੀਬਲੇਦੇਅਖਣਦੀਕਾਈਗੀਨਹੀ॥ਮਰਦਨੇਅ
 ਥਿਅਜੀਮੈਬੁਗਾਅਖਦਾਹੀ॥ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਮਰਦਨਾਅਸੀਤੈਨੁਕਦੀਆਖਿਅਹੈਜੋਤੁਬੁਗਾਅ
 ਖਦਾਹੈ॥ਮਰਦਨੇਅਪਣਾਪੁਸੀਭਾਲਿਆ॥ਵੀ
 ਚਾਰੁਕਹਿਭਿਠਾਸਾ॥ਏਯਹਮੇਸਰਦੀਜਾਤਿਹੈ॥ਅਤੇ
 ਮੈਸਰਤਹੀਜਬਾਬਦੇਦਾਹੀ॥ਮਰਦਨਾਗਲਵਿਚਿ
 ਪਲਾਘਤਿਖਜੈਤਾ॥ਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਕਿਉਮਰਦ
 ਨਾਕਿਉ॥ਮਰਦਨੇਅਥਿਅਜੀਇਤਨੀਮੁਦਤਿਤੋਈ
 ਤੇਰੇਨਾਲਿਫਿਰਦਿਆਪੁਰੁਅਸੀਤੈਨੁਜਾਤੈਨਹੀ॥ਅ
 ਸੀਭੁਲੇਅਹੈ॥ਤੁਅਸੀਨੁਬਖਸਾ॥ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਬੋਲਿ
 ਅਮਰਦਨਾਅਸੀਜੋਤੈਨੁਨਾਲਿਲੀਤਾਹੈਮੈਅਸੀਤੇਰੇ
 ਅਸੇਭੇਕਬੁਲਕਰਕੇਲੀਤੀਆ॥ਤੁਸੀਅਸਾਡੇਜੀਅ
 ਪਰਾਨਹੈ॥ਤੁਦਿਲਵਿਚਿਕਾਈਗਿਨਤੀਨਕਰੇਗਤੀ
 ਮਛਦੇਪਿਠਿਤੇਰੇ॥ਭੁਲਕਰੋਦੇਸਦਾਪਹਰਦਿਨ
 ਚੜੇਮਛਦੀਦੇਯਛੁਟੀ॥ਚਲੁਭਾਈਮਛਅਸੀਭੀ
 ਆਇਮਿਲਾਗੇ॥ਇਤਨਾਦਚਨਾਥਿਕਹਿਗੁਰੁ
 ਨਕਅਗੇਤੋਇਆ॥ ੨੪ ॥

॥ਬੋਲੁਭਾਈਦਾਗੁਰੁਜੀ॥

॥ਅਗੇਸਮੁੰਦਲਹਰਦੇਦਾਅਗਾ॥ਤੰਮਰਦਨੇਅਥਿ
 ਅਜੀਹੁਇਅਗੇਤਾਸਮੁੰਦਹੈ॥ਗੁਰਨਾਨੀਕੋਈਜਹ
 ਭੁਨਾਹੀਤੁਕਿਧਰਿਜਾਵੈਗਾ॥ਗੁਰਨਾਨਕਅਥਿਅ

ਮਹਾਬਲਾਨੀ। ਤੰਬਲਾਬੇਲਿਅਮਹਦਾਨਤੰਤੰਗ
 ਲਿਵਿਚਿਪਲਾਘਤਿ ਖੜੋਤਾਸੀਵਤਿਕਿਅਭ
 ਇਆਮਹਦਾਨੇਅਥਿਅਜਿਜਮਾਨਅਗੇਤੰਗੁ
 ਨੀਨਾ। ਬਾਲੇਅਥਿਅਦੇਖਤਮਾਸਾਚੁਪਕਰਿਹ
 ਧੁ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮਹਦਾਨਪਿਛੇਮੇਰੇਚਲੇਅਥ
 ਧੁ। ਅਗੇਗੁਰੁਨਾਨਕਪਿਛੇਮਹਦਾਨਜਿਉਪਰਤੀਤੇਚ
 ਲੇਅਵਦੇਅਗੇ। ਤਿਵੇਸਮੁੰਦਉਤੇਚਲੇਜਾਈਐ॥
 ਤੰਮਹਦਾਨਗੁਰੁਨਾਨਕਨੁਲਗਾਅਖਣਜੀਖੁਦਾਇਅ
 ਤੇਤਉਵਿਚਿਭੇਦੁਕੋਈਨਹੈਇਆ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕ
 ਹਿਅਮਹਦਾਨਚੁਪਕਰਿਜਾਹਿ। ਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅ
 ਜੀਪੁਟਿਅਸੰਨੁਕਿਸਦਾਡੁਰੁਪੈ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਮਹਦਾਨਅਗੇਵਡੀਬਲਾਇਐ। ਮਹਦਾਨੇਕਹਿਅ
 ਜੀਵਤਿਅਗੇਕਿਉਜਾਦਾਐ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਪਿਛੇਮੁੜਦੇਅਗੇਤੰਭੀਆਇਮਿਲਦੀਐ। ਪੰਜ
 ਗਤੀਤੇਪੰਜਦਿਨਸਮੁੰਦਦੇਵਿਚਿਵਿਚਿਚਲੇਗ
 ਏ। ਤੰਅਗੇਕਲਿਅਈ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਦੀਨਜਗਿਇ
 ਕਡੰਡਾਪਾਇਅਗਜਸਵਦਾ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਅਥਿਅ
 ਮਹਦਾਨਓਤੰਡਾਚਾਇਲੈ। ਮਹਦਾਨੇਡੰਡਾਚਾਇਕਰਿ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਦੇਭਥਿਦਿਤਾ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਡੰਡਾਭਥਿਲੀਤਾ।
 ਕਲਿਵਡੇਦੰਦਕਛਿਕਰਿਅਤੇਬਿਕਰਾਲੁਪਕਰਿਕੇ
 ਆਈ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਨੁਸਮਾਏਦਉੜੀ। ਜਿਉਨਜੀਕਿ

ਆਈਆਤਿਉਗੁਨਾਨਕਕਲਿਏਮੁਹਿਦਿਚਿੰਡੀ
 ਤਾਤੀਕੁਕਦੀਨਠੀਆਧਿਛੋਨਾਹਦੁਆਇਆਗੁਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਤੁਕਲਿਨਲਿਖਬਰਦਾਰ
 , ਸਾਖੀਕਲਤੇਨਾਹਦਿਨਲਿਉਈ॥

ਤੋਅਤੇਅਸੀਨਾਹਦਗੁਮੀਈਨਲਿਖੇਡੀਐਆਤੀਨਾ
 ਹਦਗੁਮੀਈਕਹਿਅਜੀਤੁਮੀਕਲਿਤੀਈਕਿਅਪਾ
 ਖਦੇਤੋਕਲਿਤੀਹੁਕਮੁਨਿਰੀਕਾਹਦੇਨਲਿਕਾਹਕਰ

ਦੀ ਫਿਰਦੀ ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਨਹੁ ਰਗੁ ਸਾਈ
 ਮੈ ਸਾਹਉ ਪਾਗਿ ਸਿਮਰਦੀ ਕਹੈ ਕਿ ਅਸੁ ਉਪਾਗਿ ਹੈ॥
 ਤੰਗੁਰੁ ਰਗੁ ਸਾਈ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੈ ਸਾਹਉ ਤੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆ ਅਸੀ ਪਾਸਿ ਕਿਉ ਆਈ ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਰਗੁ ਕਹਿ ਆ
 ਪੁਛੀ ਮੇਉ ਸਪਾਸੀ॥ ਨਾਹਦ ਕਲਿ ਨੁਮਦਿ ਆ ਕਲਿ ਅ
 ਗੇ ਆਇ ਖਜੀ ਤੰਗੀ॥ ਨਾਹਦ ਪੁਛਿ ਆ ਕਲਿ ਮਾਤਥੈ
 ਨੁਤੰ ਸਾਧਾ ਤੇ ਪੁਕ ਮੁਨਾਹੀ ਤੁਏ ਥੇ ਕਿਉ ਆਈ ਹੈ॥ ਤੰ
 ਕਲਿ ਕਹਿ ਆਹਿ ਕੇ ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਹਿਕੇ ਲੋਕ ਨ ਛੁਟਾ
 ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਅਸਾ ਡਾਹੈ ਦੇ ਗਾਮੈ ਸਭੈ
 ਛੁਟੇ ਗਾ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਦੰਦ ਭੀ ਨੇਗਾ॥ ਪੁਟੇ ਤੇਰਾ ਕਮੁਕ ਰਿਛ
 ਡਚੇ ਆਹੇ॥ ਪੁਰੁ ਤੇਰੇ ਕਰਮੇ ਨਾਹਦ ਆਇ ਪਾਇ ਆਹੈ॥ ੩੦
 ਕਲਿ ਬੋਲੀ ਮੈ ਤੰਗੁਰੁ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰਦੀ ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆ ਤੂੰ ਕਿਸ ਦੇ ਪੁਕ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰਦੀ ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਕਲਿ
 ਕਹਿ ਆ ਮੈ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ ਪੁਕ ਮੁਨਾਹਿ ਫਿਰਦੀ ਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਰਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਸੀ ਕਿਸ ਦੇ ਆਹੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਕਲਿ
 ਹਿ ਅਤੁ ਸੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਤੈਨੂੰ
 ਏਥੇ ਆਵਣ ਜੰਗੁ ਨਾਹੀ॥ ਮੈ ਸਾਹ ਬੈਠਾ ਪਾਇ ਆਹੈ॥ ੩੧
 ਕਲਿ ਕਹਿ ਆ ਤੂੰ ਅਪੁਨੁ ਰਖੁ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਹੈ ਕੋਈ
 ਇਕ ਅਧੁ ਤਿਸੁ ਨਭੀ ਰਖੁ॥ ਹੋਰੁ ਮੈ ਸਾਹ ਨਾਲਿ ਤਉ ਕਿਸ
 ਹੈ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜੋ ਕੋਈ ਅਸਾ ਡਾਹੈ ਪਦੇ ਸਕਮ
 ਦੇਗਾ॥ ਤਿਸਉ ਪਾਗਿ ਤੇਰਾ ਜੰਗੁ ਨ ਚਲੇਗਾ॥ ਭਾਵੇ ਕੇ ਹੋਰੁ

ਗੁਰੂ ਕੇ ਸੀਸ ਆਖਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੈਸਖਸ ਏਏ ਨਿ। ਤੇ ਨਰ
ਦਿਕਹਿ ਆਸੁ ਦਿਕਲਿ ਮਾਤ ਏਏ ਚਾਚੈ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿ
ਰੰਗੀ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਗੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਏਥੇ ਪੁਰਾਣੇ ਲੇਖ ਦੁਹਰਿ ਨਿਅਤੇ ਪੰਦਰਹਾਤੀ ਏਏ
ਪਉਦੁ ਅਭਗੀਰੈ ਏਚ ਲੇਗਏ ॥ ਅਗੇਟ ਪੁਰਿ ਚਿਬਿਸ
ਹਰਦੇਸ ਆਹਾ ॥ ਉਮਦਾਹ ਜਾਮੁ ਪਰਮੈ ਨ ਆਹਾ ॥ ਬਡਾਹ
ਜਕਰਦਾ ਆਹਾ ॥ ਉਤਮ ਪਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਉਤਰਿ ਆ
ਹਾਏ ਕਦਿ ਨਗੁਜ ਰਿਆਦੁ ਜਾਦਿ ਨਗੁਜ ਰਿਆ ॥ ਤੰਮਰ
ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀਜੇ ਪੁਕਮੁ ਏਏ ਤੰਮਰ ਦਿਚਿ ਏਏ
ਆਵਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਉ ਜਾ
ਦਾਏ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀਮੈ ਬਹੁਤੁ ਦਿਨ ਦਾਭੁਖਾਏ
॥ ਮਰਦਾਨੇ ਚੋਕੁ ਮੁਹਿ ਪਦੇਤਾ ਪਾਇਆਵਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਪੁਰਿ ਆਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿਆ ਆਖ
ਦਾਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀਜਨ ਮਦਾਮੁ ਭਾਉ ਜਾਦਾਨ
ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੁਮੀ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਜਾਤਿਓ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਸਿ ਆਹ ਮਿਕਰਿ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਰਿਧ ਰਿਜਾਮੀ ॥
ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀਜਿ ਪਰਿਪੁਕਮੁ ਏਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਰਿਕਟਿਡਾ ਬਾਚੀਰ ਖਾਨੁ ਏਏ
॥ ਉਸ ਬੇਜਾਵੇ ॥ ਏਹ ਬੇਨਜਾਵੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
ਉਸਨੁ ਤੰਮੈ ਨਾਹੀ ਜਾਦਾ ਤੁਮੀ ਕਾਈ ਨਿਮਾਨੀ ਦਮੈ ॥

ਤੰਗੁਗੁਨਕਕਰਿਅਮਰਦਾਨਉਸਦੇਪਿਉਦਾਨਉ
 ਪਾਖਗੁਟੀ। ਤੁੰਏਹੁਜਾਇਕਰਿਪੁਛੇ। ਜੋਪਾਖਗੁਬਾ
 ਛੀਦਾਪੁਤੁਜੋਤੰਡਾਬਾਛੀ। ਸੋਕਿਬੇਗਦਾਏ। ਮਰ
 ਦਾਨੇਕਰਿਅਭਲਾਜੀਮੇਜਾਦਾਏ। ਮਰਦਾਨਾਮਰ
 ਦਿਚਿਜਾਇਕਰਿਲਗਾਪੁਛਣਾ। ਪਾਖਗੁਬਾਛੀਦਾਪੁ
 ਤੰਡਾਬਾਛੀਕਿਬੇਗਦਾਏ। ਪੁਛਣਾਪੁਛਣਾਕੌਤੇ
 ਗਇਆ। ਤਾਂਹਿਕਸੁਆਖਿਅਤੁਕਉਦੁਏਕਿਬੇਅਇ
 ਆਏ। ਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅਭਾਈਤੁਮੇਨੁਦਸਿਮੇਨੁਓਹੁਪੁ
 ਛਿਲਦੇਗਾ। ਤੁੰਮੇਨੁਉਸਦਾਪਰਦਸਾ। ਉਸਆਖਿਅ
 ਹਉਈਵਨਾਹੀਆਖਦਾ। ਤੁੰਅਪਣਾਨਉਅਤੇਵਰਨ
 ਦਸੇਗਾਤਾਂਉਤੈਨੁਦਸਾਗਾ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅਭਾਈ
 ਏਸਨਗਰਚੀਗੀਤਿਏਹਾਏ। ਤਾਂਮਰਦਾਨੇਕਰਿਅਭਾਈ
 ਮੇਰਾਨਉਮਰਦਾਨਏ। ਅਤੇਮੇਰਵਨਮਿਰਸੀਏ। ਤਾਂਉ
 ਸੁਫੇਰਿਪੁਛਿਅਭਾਈਮਰਦਾਨਤੇਰਵਤਨਕਉਦੁਏ। ਮ
 ਰਦਾਨੇਕਰਿਅਭਾਈਜੀਮੇਰਵਤਨਪੰਜਾਬਤੁਮੀਕਦੀਸੁ
 ਦਿਅਏਸਹਗਾਉਸਪੰਜਾਬਦਾਪਰਗਨਾਗਇਭੋਏਚੀਤ
 ਲਵੰਗੀਏਉਹੁਮੇਰਵਤਨਏ। ਤਾਂਉਸੁਫੇਰਿਪੁਛਿਅਭਾਈ
 ਮਰਦਾਨਉਥੇਇਕਨਾਨਕਤਪਾਖੜੀਏਉਸਦਾਤੁੰਮਹਰਮ
 ਏ। ਤਾਂਮਰਦਾਨਸਿਅਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅਭਾਈਤੁੰਅ
 ਪਣਾਨਉਦਸਿਮੇਤਾਂਉਸਦਾਮਿਰਸੀਏ। ਤੁੰਉਸਨੁਕਿਅ
 ਜਾਣਦਾਏ। ਤਾਂਉਹੁਸਿਅਮਿਕਰਿਅਖਿਅਮਰਦਾਨ

ਓਹੁ ਅਸਤੁ ਧਰਤੀ ਨ ਘਰੁ ਏਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਕਹਿ ਓਹੁ
 ਜੀਤੁ ਓਹੁ ਮਨ ਮਿਥਾਇ ਦਿਖਾਏ ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਨ ਅਧਿਅਜੀਤੁ
 ਅਵੈ ਤਾਂ ਮਿਥਾਇ ਲੀਚੈ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤੁ ਓਹੁ ਤਾਂ
 ਬਾਹਿਰ ਬੈਠਾ ਏਹੀ ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮੁਅਧਿਅਚਲੁ ਦੇਖਾ ਭਾਈ ॥ ਮੈ
 ਨੁ ਦਿਖਾਇ ॥ ਮਰਦਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤਨ ਕ ਮੇਰੇ ਤੇ ਰਿਜਤੈ
 ਦੇਗਾ ॥ ਪਹਿਲੇ ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਛੀ ਨੁ ਦਸਿਆ ॥ ਪਿਛੈ ਤੈ ਨਨਕ ਪਾ
 ਮਿਲੈ ਜਾਵਗਾ ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮੁਅਧਿਅਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਨਾ ॥ ਓਹੁ
 ਮਰਦਨੇ ਨੁ ਏਤੈ ਬਾਛੀ ਦੇ ਲੈ ਚਲਿਆ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਨੇ ਓਹੁ ਮੁ
 ਪਛਿਅਜੀਤੁ ਆਪਣਾ ਨਉ ਦਸਿਆ ॥ ਓਹੁ ਮੁਅਧਿਅਚਲੁ ਭਾਈ
 ਮੇਰਾ ਨਉ ਨਨਕ ਜਾਣ ਦਏ ॥ ਮਰਦਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤਨ ਕ ਜਾ
 ਣ ਦਏ ਪਰ ਮੈ ਤਾਂ ਨਹੀ ਜਾਣ ਦਾਨਾ ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮੁਅਧਿਅਚਲੁ ਭਾਈ
 ਮਰਦਨਾ ਮੇਰਾ ਨਉ ਇਦੁ ਮੈਨ ਪੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਨੇ ਅਧਿਅ
 ਜੀਤੁ ਓਹੁ ਦਾ ਕਉ ਦੁਖੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਇਦੁ ਮੈਣੁ ਅਧਿਅਚਲੁ ਭਾਈ
 ਮਰਦਨਾ ਇਥੈ ਦਾ ਜੋਗ ਜਾਣੈ ਤਿਸ ਦਾ ਭੈਣ ਜਾਣੈ ॥ ਤਿਚ
 ਰੁਨਾਇ ਏਤੈ ਬਾਛੀ ਦੇ ਪਹਿਰਾਏ ॥ ਏਤੈ ਬਾਛੀ ਅਗੇ ਬੈ
 ਠਾ ਮੰਜੀ ਦੁਣ ਦਾ ਆਗਾ ॥ ਇਦੁ ਮੈਣੁ ਨੁ ਏਤੈ ਰਿਠਾ ॥ ਏਤੈ ਬ
 ਹੁਤੁ ਅਦਬ ਕੀਤਾ ਮੰਜਾ ਦਿਛਾਇ ਦਿਤੈ ਸਾ ॥ ਇਦੁ ਮੈਣੁ ਮ
 ਰਦਨੇ ਨੁ ਅਧਿਅਜੀਤੁ ਭਾਈ ਤੁਸੀਰੀ ਬਠੈ ॥ ਇਦੁ ਮੈਣੁ ਮਰ
 ਦਨੇ ਦਾ ਹਥ ਪਕੜਿ ਕਹਿ ਲੈ ਬੈਠਾ ਮੰਜੀ ਤੇ ॥ ਏਤੈ ਪੁਛਿਅ
 ਜੀਏ ਹਥਾਈ ਕਿਥੈ ॥ ਇਦੁ ਮੈਣੁ ਅਧਿਅਚਲੁ ਏਹੇ ਤੇਗ
 ਘਰੁ ਪੁਛ ਦਾ ਫਿਰਦਾ ਆਗਾ ॥ ਮੈ ਇਸਤਾਈ ਲੈ ਆਇਅ

ਮੇਸਮਇਅਹੈ॥ ਪਹੁਤੁਉਤਵਲਨਤੁਗਾ॥ ਓਹੁਸਧਠ
 ਕੀਉਹੈਅਸੀਉਸਧਾਸਿਖਲੀਕਿਉਕਰਿਜਾਈਐ॥ ਤੰਮ
 ਹਦਾਨੇਅਧੇਜੀ॥ ਵਿਚਿਦੀਚਹੁਕੀਤਾ॥ ਉਹੁਤਾਪਉਣਅ
 ਹਗੀਹੈਨਿ॥ ਅਤੇਮੈਉਨਾਨਾਲਿਠਠਜਾਲਦਾਹੈ॥ ਹੁਇ
 ਤਾਭੋਜਨਦੀਜਾਹਗਾਅਈਹੈ॥ ਭਲਾਭੋਜਨਤਾਖਾਈਐ॥
 ਮੈਤੰਸਹਗਵਿਚਿਏਮੇਵਾਸਤੇਅਇਅਹੈ॥ ਤੰਮਹਦਾ
 ਨੇਣੰਡੇਨੁਆਖਿਅਭਾਈਣੰਡਾਤਉਕੁਝੁਸਮਈਹੈਸੋਰ
 ਲੀਸਮਈਹੈ॥ ਪਹੁਤੁਬੁਝੋਇਦੁਇਠਕੀਹੁਖੇਬੈਠੇ
 ਨੀ॥ ਤੁੰਕੁਝਕਰਨਹੈਸੋਝੁਕਰਗਾ॥ ਤੰਡੰਡੇਕਹਿਅਭਾਈ
 ਮਹਦਾਨਾਝਬਹੀਤੋਦਾਹੈ॥ ਤੰਡੰਡੇਕਿਅਕੀਤਾਣੰਡਾ
 ਓਥੋਦਾਸਿਤਾਬੀਅਹਾਣੰਡਾਹਜੇਦੇਬਾਗਵਿਚਿਗ
 ਇਆ॥ ਅਤੇਘਰਿਅਖਿਗਇਆਏਯਜੋਕਟਲਬ
 ਚਲਦੇਫੁਲਮੇਅਦੇਮੋ॥ ਸੋਤੁਸੀਸਾਲਣਾਕਰੋ
 ਅਤੇਹੋਟੀਅਪਕਾਵਉ॥ ਅਤੇਫੁਲਾਦਾਸਾਗਫੁਮ
 ਕੀ॥ ਏਹਘਰਿਅਖਿਗਇਆ॥ ਅਤੇਅਖਿਬਾਗੀਤ
 ਛਾਮੇਵਾਲੈਅਇਆ॥ ਲੈਕਰਿਮਹਦਾਨੇਨਾਨਾਲਿਅ
 ਧੇਮਿਹਤੇਪਹਸਾਦੁਅਤੇਮੇਵਾਅਖਿਓਸਚਲੁ
 ਭਾਈਮਹਦਾਨਾਤੇਹਾਨਕਫਕੀਹੁਕਿਬੈਠੈ॥ ਮਹਦਾਨਾ
 ਲੀਤੇਲੀਤੇਕਿਬੈਅਵੈਜਿਬੈਬਾਬਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾ
 ਬੈਠਾਹੈਉਦਿਅਨਵਿਚਿ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਤੇਬਾਏ
 ਅਗੋਦਤਾਅਖਿਅਅਉਭਾਈਮਹਦਾਨਾਮਤਕਰਤਾ

ਗਗਨਨਨਕਰਮਿਅਰਮਿਕਰਿਅਥਿਅਥਾਵੇ
 ਈਏਡਾਸਤਿਕਰਤਰਮਾਥਿਵੇਬਲੇਰਈਅਥਿਅ
 ਸਤਿਕਰਤਰਗਾਣਡੇਅਗੇਪਰਸਾਦਰਥਿਅਾਤੰਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅਥਾਈਏਡਾਏਰਿਅਲਿਅਥਿਅ
 ਈਏਡੇਅਥਿਅਜੀਏਰਤੁਸਾਡੇਵਸਤੇਰਸੇਈਲਿ
 ਅਥਿਅਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅਥਾਈਏਡਾਤੁਅ
 ਸੰਨਕੀਜਾਣਦਾਈਏਡੇਕਰਿਅਜੀਮੇਨਾਜੀਜਾਣ
 ਦਾਤੁਸੀਤੰਮੇਨੁਜਾਣਦੇਅਗੇਤੰਤੁਸੀਮੇਨੁਯਾਦਿ
 ਕੀਤਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਫੇਰਿਧੁਛਿਅਥਾਈਏਡਾਏਪ
 ਰਸਾਦੁਰਿਥੈਅਥਿਅਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਥੈਲਿਅਜੀ
 ਏਰੁਪਰਸਾਦੁਪਰਮੇਸਰਥੇਜਿਅਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਰੁਨਾਨਕਧੁਛਿਅਥਾਈਏਡਾਸਚੁਅਥੁਤੰਪਰਮੇਸਰ
 ਨੁਜਾਣਦਾਈਏਡੇਅਥਿਅਸੇਕਉਦੁਰੈਜੋਪਰ
 ਮੇਸਰਨਾਜੀਜਾਣਦਾਮੇਤੰਅਦਮੀਓਪਰਦੀਅ
 ਜੰਤਸਭਪਰਮੇਸਰਨੁਜਾਣਦੇਨਿਨਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਰਮਿਅਅਥੁਜੀਤੰਕਦੋਕਦਾਜਾਣਦਾਈਏਡੇ
 ਤੇਰਨਾਲਿਕੀਕਈਏਡੇਬਾਢੀਅਥਿਅਜੀ
 ਏਰੁਸੇਈਅਚਵੈਬਹੁਤੁਦਿਨਾਦੇਬੁਖੈਏਰੁ
 ਓਕੀਕਤਧਿਛੈਧੁਛਿਅਗੇਤੰਮਰਦਾਨੇਅਥਿ
 ਅਜੀਏਰਮਿਥਸਚੁਅਥਦਾਈਪਰਸਾਦੁਤੰ
 ਪਾਵਤੁਮੁਹਿਓਕੀਕਤਤੰਨਮਿਨਾਜੀਗਈਅ

ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਰਮਿਅਮਿਕਰਿਅਧਿਅਮੁਲੁਭ
 ਈਬਾਲਾਬਾਲੇਅਧਿਅਜੀਮਹਦਾਨਮਚਹੈਮ
 ਹਦਾਨਬਹੁਤੁਰੁਖਾਏ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਧਿਅਭਾਈ
 ਟੰਡਾਤੇਨਾਲਿਜੋੜਕਿਸਦਹੈਇਥੇ। ਟੰਡਾਬਾਢੀ
 ਅਤੇਸੁਪਹਮੈਦਹਾਜੇਦਭਾਟਜਾਅਹਾਇਦੁਮੈਦ
 ਹਾਇਦੁਮੈਦਅਤੇਟੰਡਾਬਾਢੀਗਿਆਨਧਿਆਨਪਰ
 ਚਦੇਅਹੈ। ਤੰਡਾਏਅਧਿਅਜੀਤੁਸੀਹਸੰਈਮੁਰਿ
 ਪਾਵਹੁ। ਸੰਗੁਗੁਨਾਨਕਮੁਹੁਚੋਲਦਾਤਿਬਾਉਜਿਥੇਸ
 ਪਤੰਦਾ। ਪਵਿਤ੍ਰਤ੍ਰਯੰਗਨਦਾਨਾਹੀਤੰਪਉਦੁਅਹਾਗੀਅ
 ਹਾ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਰਿਅਭਾਈਟੰਡਾਪੰਜਬਖਰੇਕਰਿ
 ਅਤੇਹਿਕਬਖਰਮਹਦਾਨੇਨੁਕਛਿਦੇਹ। ਟੰਡੇਅ
 ਧਿਅਜੀਤੁਸੀਤਾੜੈਤੰਪੰਜਬਖਰੇਕਿਉਕਹਦੇਹ। ਤੰ
 ਗੁਗੁਨਾਨਕਅਧਿਅਭਾਈਟੰਡਾਚਉਥਾਤੁੰਹੈ। ਅਤੇਪੰ
 ਜਵਾਤੇਨਾਲਿਪਹਚਨਵਾਲਾਇਦੁਮੈਨਹਾਜਿਦੁਹੈਨ
 ਹਾਓਸਤਾਈਲੈਆਵਸੀਤੰਅਸੀਹਸੰਈਅਚਦੀਏ
 ਗੇ। ਟੰਡੇਪੰਜਵਡੇਕੀਤੇ। ਅਤੇਇਕਵਡਾਜੁਦਾਕਰਿਕੇ
 ਮਹਦਾਨੇਨੁਦੇਵਣਗਾ। ਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਜੀਮੈਨਾਹੀ
 ਖਾਦਾ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਧਿਅਜੀਮਹਦਾਨਤੰਕਿਉਨਾ
 ਹੀਖਾਦਾ। ਤੰਮਹਦਾਨੇਅਧਿਅਜੀਤੁਸੀਖਵੈਗੇਤੰਮੇ
 ਭੀਖਵਾਗਾ। ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਰਿਅਮਹਦਾਨਤੰਰੁਖਾਏ
 ਅਤੇਅਸਾਡੇਖਿਅਲਿਨਪਇਅਕਰਿ। ਅਤੇਭਾਈ

ਏਡਾਇਦੁ ਮੈਦੁ ਨਿਅਵਸੀਤਾ ਅਸੀ ਅਚਵੀਏ
 ਗੋ। ਤੀ ਮਰਦ ਨਾ ਭੁਧਾ ਅਤ ਮਰਦ ਨੇ ਧੁਸਾਦ ਮੁਹਿਧਾ
 ਇਨਾ। ਤੀ ਏਡੇ ਅਧਿਅਜੀਤੁ ਸੀ ਮੁਹਿਧਾ ਵਹੁਜੇ ਮੈ
 ਹੀ ਸਹਧਾ ਪੁਰੀਓਵੈ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅਭਾ
 ਟੀ ਏਡੁਤੁ ਅਖਦ ਪੈਜੇ ਮੁਹਧਾਇ ਨਿਤਾ ਮੈ ਹੀ ਸਹਧਾ ਪੁ
 ਰੀਓਵੈ। ਅਤੇ ਹਉ ਅਖਦ ਪੈ ਏਡੇ ਅਤੇ ਇਦੁ ਮੈਦੁ
 ਤੀ ਦੇ ਕਪਟ ਖੁਲਾਇਤਾ ਮੈ ਹੀ ਸਹਧਾ ਪੁਰੀਓਵੈ। ਤੀ ਅ
 ਸੀ ਪਰਸਾਦੁ ਪਾਈਐ। ਤੀ ਏਡੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਗਿਆਨ
 ਉਪਜਿਅਾ ਭਾਈਏ ਹਤਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧਯੈ। ਅਤੇ ਅਸੀ
 ਭੀਏ ਹਉ ਗਿਆਨ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਸੈਈ ਅਸੀ ਨੁਅਇ ਮਿ
 ਲਿਅਾਏ। ਤੀ ਏਡੇ ਕਹਿਅਾ ਜੀਜੇਤੁ ਸਾਡੀ ਖੁਸੀਏ ਸੈ
 ਪੁਰੀਓ ਸੀ। ਤੁਸੀ ਪਰਸਾਦੁ ਅਚਵੀ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਏਡਾ ਅਸੀ ਪੰਥਾ ਮੈ ਕਹੈ ਅਏ ਅਤੇ ਸੈ ਪਰਸ
 ਦ ਦੇ ਵਸਤੇ ਨਾਹੀ। ਅਏ। ਅਸੀ ਤੁਸਾਡੇ ਮਿਲਦ ਦੇ ਵਸ
 ਤੇ ਅਏ ਅਤੇ। ਤੀ ਏਡਾ ਬਾਢੀਓ ਬਹੁਉ ਨਿਅਇ ਅਸਾ
 ਗਵਿਚਿ ਅਇਕ ਗਿਆਇਦੁ ਮੈਦੁ ਚੁਛਣ ਲਾਗਾ। ਚੁਛ
 ਦਿਅਾ ਗਤਿ ਪੈਇਗਈ। ਇਦੁ ਮੈਦੁ ਗਜੇ ਦੇ ਬਾਗ ਵਿ
 ਚਿਲਧਾ। ਏਡੇ ਕਹਿਅਾ ਜੀ ਮੈਤੁ ਸੀ ਨਕਦਦਾ ਚੁਛਦਾ
 ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਦੁ ਮੈਦੁ ਜਨਮ ਦਾ ਉਤਮ ਅਗਾਇ
 ਦੁ ਮੈਦੁ ਕਹਿਅਾ ਕਿਉ ਭਾਈ ਏਡਾ ਕਿਸ ਵਸਤੇ। ਏਡੇ
 ਕਹਿਅਾ ਜੀ ਜਿਸ ਵਸਤੇ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਗਿਆਨ ਕਰਦੇ ਅ

ਓਹੋਤਵਸਤਾਅਇਮਿਲਿਅਹੈ॥ਤਇਦੁਮੈਲ
ਕਪੁਭਾਈਕਿਧਗੈ॥ਤੈਤੈਫੇਰਿਅਖਿਅਜੀਜੋਤੁਮੈ
ਮਹਦਨਾਮਿਹਸੀਮੇਰੇਪਾਸਿਅਦਾਅਹਾ॥ਉਸਦਾਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਤਪਾਜੈ॥ਸੈਏਹਮਲੈਕਰਦਾ॥ਤੈਇਦੁਮੈਲ
ਕਹਿਅਭਾਈਏਡਾਮੈਉਸਤਾਈਜਾਣਦਾ॥ਓਹੁਮੇਰਾ
ਪੁਰਤਨਅਸਨਉਹੈ॥ਤੈਤੈਡੇਨਹੈਗਨਗੀਲਗੀ॥ਏਡੇ
ਅਖਿਅਜੀਓਹੁਅਖਦਾ॥ਜੈਪ੍ਰਧਾਨਸੈਕਹੈਅਇ
ਅਹੰਤੁਸਾਡੇਵਸਤੇ॥ਅਗੇਤੈਕਦੀਇਥੇਅਇਆਨ
ਹੀ॥ਅਤੇਤੁਸੀਅਖਦੇਹੈਅਸਾਡਾਪੁਰਤਨਅਸਨਉਹੈ
॥ਇਤਨਾਫੂਲਤੁਸੀਕਿਉਬੀਲਿਅ॥ਤੈਇਦੁਮੈਲਕਹਿ
ਅਭਾਈਏਡਾਤੈਨੁਆਪੇਖਬਹਿਉਮੀ॥ਜੇਮਿਲੀਏ
ਗੇ॥ਤੈਤੈਡੇਕਹਿਅਜੀਤੁਸੀਚਲੇ॥ਮੇਜੈਪ੍ਰਸਾਦਿ
ਲੈਗਇਅਹੰਮਉਨਾਮੁਹਿਪਾਇਆਨਾਹੀ॥ਤੁਸਾਡੇਵਾ
ਸਤੇਤੁਸੀਚਲੇਤੈਭਲਾਕਰੇ॥ਤੈਇਦੁਮੈਲਦੀਚਾਰੁ
ਕੀਤਾਅਗੇਅਸਨੁਕੋਈਨਾਹਾਜਾਣਦਾ॥ਅਤੇਏਹਅਸੰ
ਨੁਪੁਇਜਾਹਕਰਣਅਇਅਹੈ॥ਇਦੁਮੈਲਏਡੇਨੁ
ਅਖਿਅਭਾਈਏਡਾ॥ਤੈਪੁਇਜਾਹਿਅਸੀਭਲਕੇ
ਮਿਲੀਅਹਿਗੇ॥ਤੈਤੈਡੇਕਹਿਅਜੀਓਹੁਭੋਜਨਅ
ਸਾਣਪਾਇਅਹੈ॥ਮੁਹਪਾਇਦੇਨਾਹੀ॥ਤੁਸੀਅਖਦੇ
ਹੈਅਸੀਭਲਕੇਜਾਈਐਗੇ॥ਏਹਬਣਦੀਨਾਹੀ॥ਤੈਇ
ਦੁਮੈਲਦੀਚਾਰੁਕਰਕੇਅਖਿਓਸਾ॥ਚਲੁਭਾਈਏਡਾਦਿ

ਅਘਨੀਅਗਤਿਗੁਜਰਿਗਈ॥ਤਾਇਦੁਮੈਦਅਤੇ
ਟੰਡਾਦੈਗੁਗਨਾਨਕਪਾਮਿਅਏ॥ਦੁਹੰਦੀਚਰਕੀ
ਤਾ॥ਇਦੁਮੈਦਟੰਡੇਨੁਪੁਛਿਆ॥ਭਾਈਟੰਡਾਕੁਭਬੈ
ਲੀਦਭੀਮਹਮੁਏ॥ਕਿਅਬੈਲੀਬੈਲਦਾਏ॥ਤਾਣ
ਡੇਅਖਿਅਜੀਬੈਲੀਭਲੀਬੈਲਦਾਏ॥ਅਖਦਾਏਕ
ਰਤਾਰਕਰਤਾਗ॥ਤਾਇਦੁਮੈਦਅਤੇਟੰਡਾਬਾਢੀਹਿਕਪ
ਹਰਗਤਿਗਈਤਾਦੁਹੰਗੁਗਨਾਨਕਨੁਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਜੀਇ
ਅਖਿਅ॥ਤਾਗੁਗਨਾਨਕਹਮਿਕਰਿਅਖਿਅਅਉਭਾ
ਈਓਮਤਿਕਰਤਾਰਕਰਤਾਗ॥ਅਉਪੁਰਤਮਯਾਗਤਾ
ਟੰਡੇ^{ਜੀ}ਕਹਿਅਜੀਤੁਤਾਅਸੀਨੁਹੁਇਮਿਲਿਅਏ॥ਤੁ
ਤੇਅਸੀਕਦਪੁਰਤਮਅਏ॥ਤਾਗੁਗਨਾਨਕਅਖਿਅ
ਪੁਛਇਦੁਮੈਦਨੁ॥ਤਾਣਡੇਇਦੁਮੈਦਨੁਅਖਿਅ
ਕਿਉਜੀਏਹੁਸਾਧਕਿਅਅਖਦਾਏ॥ਤਾਇਦੁਮੈਦ
ਅਖਿਅਜੀਮੈਤਕੁਛੁਨਹੀਜਦਦਾ॥ਤਾਮਹਦਾਨਾ
ਬੋਲਿਅਤੁਜੋਦਿਏਮੈਨੁਅਖਦਾਮੇਜੋਨਾਨਕਮੇਗਪੁਰ
ਤਮਅਸਨਾਉਏ॥ਹੁਇਕਿਉਮੁਕਰਦਾਏ॥ਤਾਇਦੁ
ਮੈਦਕਹਿਅਸੁਟਿਭਾਈਕਾਈਨਿਸਾਈਦੇਵੇਤਾਜਾਈ
ਐ॥ਤਾਗੁਗਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਟਿਭਾਈਇਦੁਮੈਦਇਸ
ਟੰਡੇਨੁਤਾਖਬਰਿਕਾਈਨਾਹੀ॥ਪਰਤੁਤਾਖਬਰਦਹੁੰਨ
॥ਤੈਨੁਅਪਦੀਖਬਰਿਮਲੁਮਹੈਨਾ॥ਤਾਇਦੁਮੈਦਮ
ਚਲੇਹੋਇਕਹਿਅਖਿਅਜੀਮੈਨਹੀਜਦਦਾਤੁਮੀਕੇ

ਹੀ ਮਲੁ ਮੀਕਰਦੇਹੀ ਤਫੇ ਰਿਗੁਰਨਕ ਕਹਿ ਮਏ ਬਿ
ਦੁ ਮੈਦ ਓਹੁ ਦਿਨੁ ਘਾਦਿ ਕਗਿ ਜੋਗ ਜੇਜਨ ਕਦੇ ਅਸੀ
ਸੇਵਕ ਅਪੇਤੇ ਤੇਜੁ ਗਵਿਦਿ ਹਜੇ ਜਨਕ ਰੰਸ ਨੀਬਾ ਬਤਿ
ਇਕੁ ਸੰਗੁ ਓਠਾਇਆ ਆਖਿ ਓਸੁ ਰੰਸ ਨੀ ਮੇਰੀ ਹੈ ਅਤੇ
ਰੰਸ ਨੀ ਰੰਸ ਦੀ ਆਹੀ ਅਸੀ ਨੁਕਰਨ ਭੰਉ ਦਲਾਇਆ
ਅਸੀ ਟੁਠੀ ਸਾਹਦੀ ਸਾਖਰ ਗੀ ਅਸੀ ਗਜੇ ਦੇ ਬਹੁਤੁਨ
ਜੀਕਰਦੇ ਅਹੀ ਅਸੀ ਜਾਤ ਜੋ ਅਸਾਡਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਅਤੇ
ਪੁਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਅਸੀ ਨੁਕੇਰਾ ਡਰੂ ਹੈ ਅਤੇ ਗਜੇ ਛਲ
ਕੀਤਾ ਅਹੀ ਨਹੀ ਤਗ ਜੇ ਰੰਸ ਦੀ ਕੀਕਰਦੀ ਆਹੀ ਪ
ਰ ਅਸੀ ਨੁਕਰਤੇ ਭੁਲਾਵਣਾ ਆਹੀ ਤੀ ਅਸੀ ਕਿ ਅਕ
ਗੀਏ ਜਾ ਅਸੀ ਨੁਗਜੇ ਆਪਣੇ ਮੁਠ ਥੀਕਹਿ ਅਕੇਫੇ
ਰਿਤੁ ਸੀਨੁ ਜਨ ਮੈ ਹੈ ਤੀ ਤੁਸੀ ਇਕਠੇ ਹੋਏ ਅਹੀ ਤੀ
ਤੁਸੀ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਕਿ ਆਜਾਏ ਏਥੇ ਦੇ ਦਿਛੁੜੇ ਕਿ
ਥੇ ਜਾਇ ਪਵੀਏਗਾ ਫੇਰਿ ਤੇਰਾ ਅਸਾਡਾ ਮੇਲਾ ਓਦੇਗਾ
ਕੇਨਾ ਓਦੇਗਾ ਤੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਨੁਕਹਿ ਆਇ ਖੁਭਾਈ ਜੀ
ਅਸਾਡੀ ਭਗਤਿ ਪੁਰਨ ਓਈ ਆਹੀ ਪਰ ਅਸੀ ਵਿਚਿ
ਦੁਇ ਪਤੇ ਓਈ ਅਹੀ ਰਿਕਤਾ ਅਸੀ ਮੁਗਤਿ ਪੁਜਦੇ
ਹੀ ਅਤੇ ਰਿਕਟੁ ਰੁਬੀਲਿ ਆਪਰ ਅਸੀ ਵੀ ਚਹੁ
ਕੀ ਡਿਠਾ ਗਜਾ ਜਨਕ ਮਨੇ ਕਰਦਾ ਆਹੀ ਤੁਸੀ ਮੁ
ਗਤਿਨ ਪੁਜੋ ਅਤੇ ਅਸੀ ਨਾਲਿ ਜੋ ਰੰਗ ਅਗੇਟ ਹਲ
ਨੁ ਅਗੇ ਅਹੀ ਓਹੁ ਮਛੁ ਓਈ ਆਹੀ ਤੀ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਮਿ

ਲਿਕਰਿਹ ਜੇਧਾ ਮਿਖਵੇਤੋ ਏ॥ ਅਸੀਂ ਅਧਿਅਸੰ
 ਜਾਜੀਏ ੭ ਵਿਅੰਤੋਇਆ ਅਸੀਂ ਤੀਤੇਹਾ ਅਧਿਅ
 ਅਧਿਅਸੀ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜੋਫਿ ਰਿਜਨਮਸਟੇ ਸੋਏ
 ਹੁਕਿਅਤੁਸਾਡੇ ਅਤਮੇਅਈ॥ ਤੀਹਾਜੇਜਨਕਕਰਿ
 ਅਸੁਇਭਾਈ ਮੈਤੁਸੰਨੁਮਦੁਦਿਜਾਇਆ ਅਹਾ॥
 ਮੈਤੁਸੰਨੁਤੁਨਾਹਦਿਜਾਇਆ ਤੁਸੀਮੇਰੇ ਅਖੇਲ
 ਗੋਨਾਹੀ॥ ਤੀਮੇਵਿਅਕਰਗਾ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਸੇਵਾਦਾਫਲਤੁ
 ਸੰਨੁਏਤੋਜਤੁਸੀਮਨੁਖਜੁਨਿਅਵੰਗੇ॥ ਤੀਫੇਰਿਅਸੀਂ
 ਮਿਲਿਕਰਿਅਧਿਅਜੀ ਅਸੀਂ ਜਨਮਹੀ ਅਵਦੇਹ
 ਹਸੀਏਕੇਕਦੀ ਅਸਾਡੀਖਲਾਸੀਭੀਹੋਸੀ॥ ਤੀਹਾਜੇ
 ਜਨਕਕਰਿਅਤੁਸਾਡੀਭਗਤਿਪੁਰਨਹੈ॥ ਪਰਹਦੇਜ
 ਨਮਭੋਗਕਰਿਤੁਸੀਕਲਿਜਗਾਦਿਚਿਉਪਰੋਗੇ॥ ਤੁਸੀਂ
 ਨੁਪੁਰਨਪੁਰਖਮਿਲੇਗਾ॥ ਤੁਸੀਂਨੁਏਕੋ ਨਿਰੰਕਾਰਹੀਦਿ
 ਸੇਗਾਹੋਰੁਕੀਤੇਹੋਏਨੁਜਾਨੋਗੋਨਾਹੀ॥ ਅਤੇਤੁਸੀਂਨਾਲਿਲ
 ਗਿਕੇਬਹੁਤੁਤਹਨਿਗੇ॥ ਪਰੁਕਲਜਗਾਦਿਚਿਉਰੇਨਾਹੀ
 ॥ ਸੁਇਭਾਈਇੰਦ੍ਰਮੈਣ ਅਤੇਜੇਕਾਈਹੋਰੁਨੀਸਾਨੀਮੰ
 ਗੇਤੀਹੋਰੁਭੀਦੇਵਾ॥ ਅਤੇਜੇਇਤੇਨਿਸਾਨੀਨਿਸੀਹੋ
 ਵੀਤੀਤੁੰਜਾਣੁ॥ ਤੀਇੰਦ੍ਰਮੈਣਕਰਿਅਜੀਅਗੇਬੰ
 ਲੇਨਾਹੀਪਰੁਹਿਕੁਜਬਾਬੁਮੈਨੁਤੁਦੇਹਿ॥ ਤੀਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਕਰਿਅਅਖੁਭਾਈਇੰਦ੍ਰਮੈਣਨਿਸੀਗੁਅਖੁ॥ ਤੀ
 ਇੰਦ੍ਰਮੈਣਅਧਿਅਜੀਤੇਹਾਮਨੋਰਖਕਿਅਹੈ॥ ਤੀ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੇਗ ਮਨੋਰਥ ਏਹੁ ਅਧਿਆਜੋ ਅ
 ਸੀਤੁ ਸੀ ਇਕ ਠੇ ਅਧਿਆ ਅਤੇ ਰਗ ਤਿਥੀ ਇਕ ਠੀਕੀ
 ਤੀ ਆਹੀ ਏ ਸਦਾ ਸਤੇ ਅਸੀਤੁ ਸੀ ਪਾਸਿ ਆਏ ਅ
 ਧਿਆ ਜੋ ਇਕੇ ਤੀਤੁ ਸੀ ਅਸੀਤੁ ਧਿਆ ਏ ਇਕੇ ਅਸੀਤੁ ਸੀ
 ਨੁਓ ਧਾਗੀ ਏ ਅਸਾਡਾ ਤੁਸਾਡਾ ਬਚਨ ਆਹਾ ਏ ਤੁਸੀ
 ਨੋਰਥ ਏਹੀ ਤੀ ਇਕੁ ਮੈਣ ਬੋਲਿ ਆਸੁਣ ਭਾਈ ਨ
 ਨਕ ਮੇਭੀ ਜਾਣਦਾ ਤੇਰੀ ਭੀ ਪੁਰਨ ਬਾਤ ਤੇਈ ਧਿਆ ਪ
 ਰੁਜੇ ਕਰਦੇ ਤੇਰੇ ਦੁਕੁ ਏ ਕਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
 ਅਭਾਈ ਇਕੁ ਮੈਣ ਅਸੀਤੋ ਰਵਾਸ ਤੇ ਅਏ ਅਧਿਆ
 ਅਤੇ ਏਰੇ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇਰੀ ਆਏ ਅਧਿਆ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ
 ਅਸਾਡਾ ਵਚਨ ਆਹਾ ਤੀ ਇਕੁ ਮੈਣ ਆਖਿ ਆ
 ਜੀਤੁ ਵਚਨ ਦਾ ਪੁਰਾ ਧਿਆ ਪਰੁ ਵਚਨ ਤੀ ਪੁਰਾ ਏ ਇਕੁ
 ਆਤੇ ਜੋਤੁ ਸੀ ਚਾਹਦੇ ਤੇਰੇ ਅਸੇਰੇ ਖੁਸਿ ਨਹੀ ਅਵ
 ਦੀ ਅਸੀ ਆਪਹੀ ਨਾਲਿ ਕੀ ਮੈਧਿਆ ਪਸੀਟ ਅਸੀਨੁ
 ਸੁਖਾਵ ਦੀ ਨਹੀ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰਦੇ ਤੇਰੇ ਏ ਨਾਲਿ ਕ
 ਹੀ ਅਸੀ ਨਾਲਿ ਤੇਈ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਜੀਹ ਜਾਇਤੁ ਸਾਡੀ ਧਿਆ ਅਸੀ ਵਚਨ ਪੁਰਨ ਕਰਨਾ ਅ
 ਧਿਆ ਅਗੇ ਤੁਸੀ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਥਾਇ ਤੀ ਇਕੁ ਮੈਣ
 ਆਖਿ ਆ ਆਖਿ ਭਾਈ ਏਤਾ ਜੋ ਕੁਛ ਨਾਨਕ ਜੀ ਆ
 ਖਦੇ ਹੈ ਨਿਸੇ ਮੰਨਾ ਤੀ ਏਤਾ ਬੋਲਿ ਆਜੀ ਮੇਕਿ ਅ
 ਜਾਣਾ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਿ ਆ ਆਖਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ

ਕਰਮਾਮਕਲੀ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ ॥

ਮਾਟੀ ਕਉ ਜਲ ਦਰਦਿ ਮਿਤਿ ਆਗੈ ॥

ਤਰਤਾਗੈ ॥ ਮਾਟੀ ਕਉ ਜਲ ਦਰਦਿ ਮਿਤਿ ਆਗੈ ॥
ਪਰਿਚਰਨ ਤਲੇ ਆਕਾਸਾ ਘਟ ਮੇ ਮਿਧਕੀ ਆਪਰ
ਗਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੋ ਨਉ ਆਠ ਪਾ
ਰਮਨ ਤਾ ਕਉ ਜਾਪਾ ॥ ੧ ॥

॥ ਗੁਰਉ ॥

॥ ਤੀਰਥ

ਡੇਕ ਰਿਓ ਆਜੀ ਮੇ ਕੁਟੁਨਾ ਹੀ ਸਮਝਦਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ ॥ ॥ ਟੀਪਨ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਤੁਡੀ ਆਪੈ
ਨਿਯਾ ਅਤੇ ਬੈਸ ਤਰਜਨ ਠਰ ਦੇ ਹੀ ਵਿਚਿ ਅਗਨਿ ਪੈ ॥
ਮਿਟੀ ਦੇ ਹੀ ਪੈ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਜੋ ਪਾਈ ਪੀ ਦੀ ਪੈ ਬਾਲ
ਕ ਦੀ ਦੇ ਹੀ ਕ ਦੀ ਮਿਟੀ ਪੈ ਦੀ ਪੈ ॥ ਤਾਂ ਏਸ ਤਾ ਟੀਪੋ
ਹਿਨਾ ਹੀ ਸਕ ਦੀ ॥ ਕਿਉ ਨਾ ਹੀ ਪੈ ਹ ਦੀ ਜੋ ਓ ਬੈਸਾ ਮਚੀ
ਲਿਉ ਤੋ ਦੀ ਪੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਨਾਮੁ ਐਸਾ ਪੈ ॥ ਭਾਈ ਟੰਡ ਤੁ
ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਜਾਪੁ ॥ ਤੇਰੇ ਤਾ ਟੀਲ ਗੇ ਕੁਟੁਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਟੰਡ
ਕ ਰਿਓ ਆਜੀ ਤੁਮੀ ਕਹ ਦੇ ਤੋ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਜਪੋ ॥ ਮੇ
ਗ ਹੀ ਬਤ ਖਾਣ ਮੇਰਾ ਕ ਬੀਲਾ ਕਿਥੋ ਖਾਵੇ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੁ ਜੀ ਪਉ ਜੀ ਆਖੀ ॥

॥ ਪਉੜੀ ॥

॥ ਪ

ਹਿਲੇ ਮਾਖਨ ਪਾਛੇ ਦੁਪਾ ਮੇਲ ਕੀ ਨੋ ਸਾਬਣ ਸੁਧ
॥ ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਤਰਤਾ ਫਿਰੇ ॥ ਤੋ ਨੀ ਕਉ ਅਨ ਪੈ ਨੀ
ਹੇ ॥ ੨ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਟੰਡੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇ ਕੁਟੁਮ
ਮਝਿ ਓਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਰਥ ਦਿਤਾ ॥ ਜਾ ਬਾ

ਲਕਸ਼ਮਣ ਵਿਚਿਤਰੈ ਤੰਦੁ ਧਨਾਹੀ ਪੰਦਰਾ ਬਦ
 ਵਿਚਿ ਮਾਧਣ ਜਮਿਗਦਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲਕ ਜਨਮ
 ਲੈਦਹੈ ਤੰਦੁ ਪਾਨਿਕਲਦਹੈ ॥ ਤਾਂਚਿਤਾਨਕਗੁ ॥ ਅਚਿ
 ਤਤੋਇਗੁ ॥ ਉਸਸਾਹਿਬਹਿਜਕ ਅਗੇਕੀਤਹੈ ॥ ਅ
 ਤੇਜੀਉਪਿਛੇਪੈਦਕੀਤਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਉਡਰਦਹੈ ॥ ਤ੍ਰਿਤਾ
 ਨਿਰਭਉਹੈ ॥ ਭੈਤੇਗਹੈ ॥ ਏਜੈਦੋਤੋਹਿਜਕੁਹੈ ਸੋਅ
 ਟੌਦੀਹੈ ॥ ਅਤੇਤੁਜੈਸੋਸਦਹੈ ॥ ਤੰਦਾਅਇਅ
 ਹੈ ॥ ਏਤੁਤੇਗਹੀਪਸਾਗਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਣੀਡੇਕਹਿਅ
 ਜੀਤੁਮੀਈਵਕਹਦੇਤੋ ॥ ਅਤੇਓਤੰਗੁਪਤੁਗਲਹੈ
 ਮੇਕਿਅਜਾਣਾ ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਤੀਜੀਪਉਜੀਬੋਲਿ
 ਆ ॥ **॥ ਪਉੜੀ ॥** ॥ ਦੇਹੀਗੁਪਤੁਬਿਦੇਹੀਦੀਮੈ ॥
 ਸਗਲੇਸਾਜਿਕੇਜਗਦੀਮੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿਮਿਲਿ
 ਕਰੈਬਖਿਅਨਾ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰਸਿੰਘਿਤਬੇਦਪੁਰਾਨਾ ॥ ੩
 ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਣੀਡੇਅਖਿਅਜੀਮੇਕੁਣਨਾਹੀਸਮਾਣਿ
 ਆ ॥ ਤਾਂਫੇਰਿਗੁਨਾਨਕਅਰਥਦਿਤਾ ॥ ਏਤਦੇਹੀ
 ਐਥੇਹੀਰਹੈਗੀ ॥ ਅਤੇਅੰਦਰਿਏਸਦੇਸੁਢਮਦੇ
 ਹੀਹੈ ॥ ਸੰਗੁਪਤਉਸਦੇਹੀਨਾਲਿਜਾਮੀ ॥ ਅਤੇਏ
 ਤਦੇਹੀਏਥੇਹੀਛਡਿਜਾਵੇਗਾ ॥ ਓਹੁਦੇਹੀਸਪੁ
 ਟੀਨੁਸੁਝਦੀਨਾਹੀ ॥ ਏਸਭਾਸਾਜਜਗਦੀਸਦੇਬ
 ਟੌਏਤਏਹੈਨਾ ॥ ਏਸੇਗਲਦਾਵੀਚਾਰਕਰਣਾਅ
 ਇਅਹੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿਵਿਚਿਕੇਭਾਵੈਦੇਦਾਸਾ

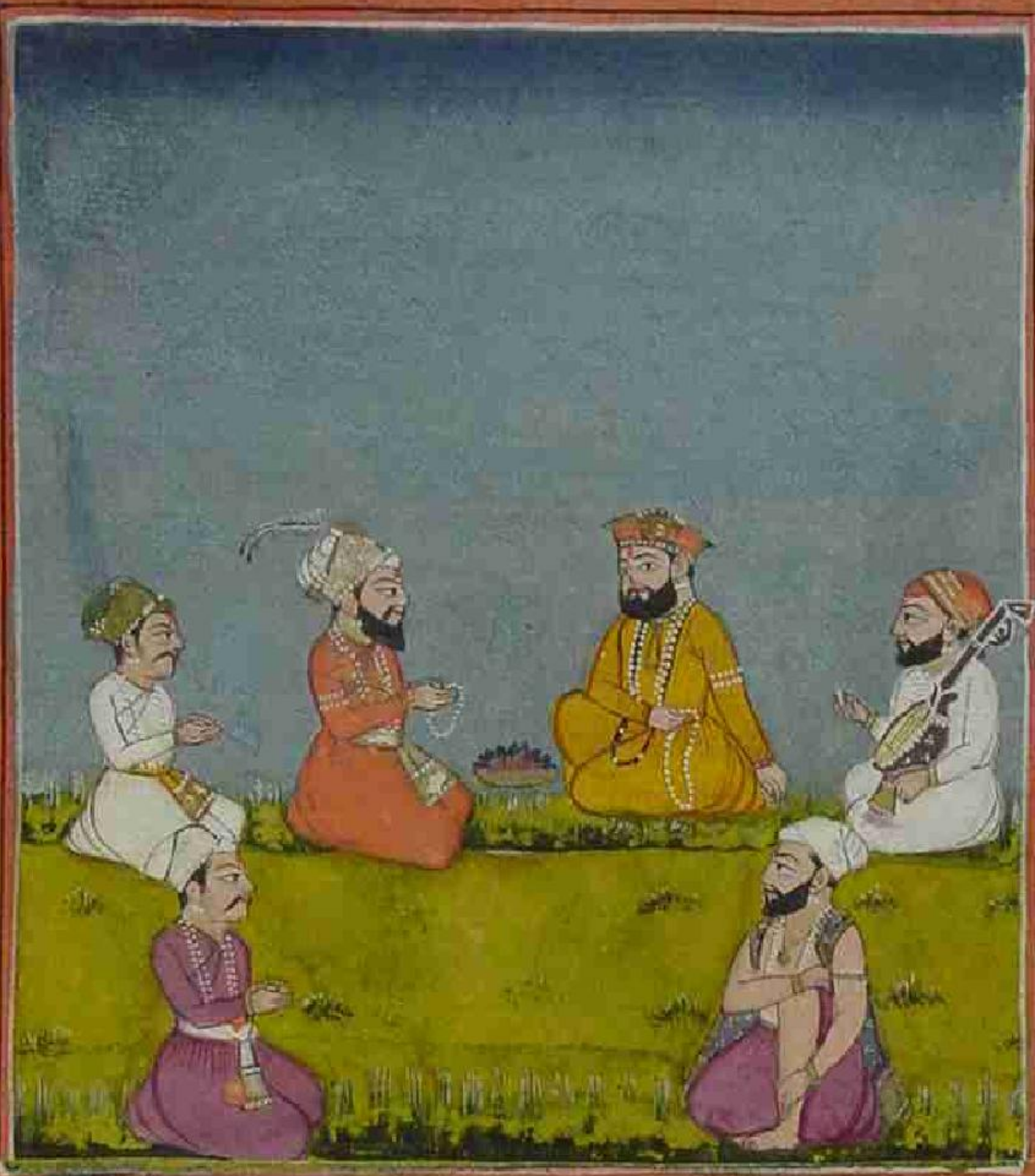
ਸਤਾਵਿਚਿਕੇਗਾਪਰਸਾਧਸੰਗਤਿਵਿਚੋਤੁਰਤੁ
 ਲਭੇਗਾਅਤੇਸਾਸਤ੍ਰਅਤੇਦੇਵਦਿਚੋਚਿਕੇ
 ਲਭੇਗਾ॥੩॥ਤੰਫਿਰਿਭੰਡੇਅਧਿਅਜੀਉਰੁਤੰ
 ਦਿਸਨਾਹੀਅਵਦਾਅਤੇਏਤੰਦਿਸਿਅਵ
 ਦੀਹੈ॥ਸਭੋਸਰੂਪਜਿਤਨਾਹੈ॥ਤੰਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਭੰਗਦੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ **॥੫ਉੜੀ॥** ॥ਦਿ
 ਸਟਿਮਾਨਕੈਕੈਅਦਿਸਟਿ॥ਅਦਿਸਟਿਦੇਖਿਭੁ
 ਲੀਸਭਮਿਸਟਿ॥ਬ੍ਰਹਮਬੀਚਹਬੀਚਹੋਵੈਇ॥ਨਾ
 ਨਕਤਾਰੀਪਰਮਗਤਿਉਂਦਿ॥੪॥ਤੰਫਿਰਿਭੰਡੇਅਧਿਅ
 ਮੈਕੁਟੁਨਾਹੀਸਮਝਦਾ॥ਤੁਮੀਕਿਅਥਾਖਦੇਉ॥
 ਤੰਫਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਅਰਥਦਿਤਾ॥ਸੁਦਿਭਾਈਭੰਡਾ
 ਜਿਤਨੀਦਿਸਟਿਮਾਨੈਸਭਾਅਦਿਸਟੈ॥ਉਂਦਿ
 ਉਂਦਿਕੈਛਪਿਜਾਦੈ॥ਇਕਥਿਨਵਿਚਿਕਟੀਗੰਗ
 ਤਮਾਸੇਕਹਿਦਿਖਾਵਦਾਉ॥ਜਾਹਰਿਨਦਹਿਅਵਦਾ
 ਹੈ॥ਤਿਸਨੁਅਦਿਸਟਿਸੰਸਾਰਅਖਦੈ॥ਅਤੇਜੇਦੇਖ
 ਦਿਅਹੀਅਖੀਅਗੇਜਾਦਹਦੈ॥ਤਿਸਨੈਅਖਦੇ
 ਹੈਨਿਦਿਸਿਅਵਦੈਦਿਸਟਿਮਾਨੈ॥ਜੇਕੋਈਇਜੇ
 ਹਾਬ੍ਰਹਮਬੀਚਹਬੀਚਹੋਤੰਉਸਕੀਪਰਮਗਤਿਉਂਦੈ॥੪॥
 ਤੰਭੰਡਾਬਾਛੀਧੋਰਤੇਛਹਿਪਇਆ॥ਉਠਨਾਹੀਏਉ
 ਆਖੇਜੀਉਭੁਲਾਹੀ॥ਤੁਮੈਨੁਬਖਸਿ॥ਮੈਤੈਨਾਲਿਇ
 ਤਨੀਅਬਾਤਾਰੀਤੀਅਉਨਿ॥ਤੰਇੰਦ੍ਰਮੈਦਕਹਿਅਉ

ਨਿਭਾਈ ਟੰਡ ਭਰੁ ਕਈ ਨਾਨੀ ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੇਰੀ ਦਾਸ ਤੇਰਾ
 ਇਸੇ ਪਾਤਿ ਟੰਡ ਭਰੁ ਨਿਕ ਜਾਤਿ ਇਸੇ ਪਾਤਿ ਭਰੁ ਨਾਨਕ
 ਅਭਾਈ ਧਰੁ ਭਰੁ ਤਿਗਈ ਸੀਕ ਪਿਆਲਿ ਅਭਾਈ ਟੰਡ
 ਡਾਧਰੁ ਸਾਦਿ ਟੰਡ ਡਾਧਰੁ ਸਾਦਿ ਅਗੇਰੁ ਖਿਅਲੁ ਗੇਜੇ ਦ
 ਟਾਗੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਇੰਦੁ ਮੈਣਾ ਜਾ ਅਧਾ ਪ
 ਰੁਸਾ ਦੁਗੁ ਨਾਨਕ ਜੇ ਦਿਆ ਅਤੇ ਅਧਾਰੁ ਪਿਆ ਤੰਗੁ
 ਰੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਲੈ ਭਾਈ ਟੰਡ ਇੰਦੁ ਪਰੁਸਾ ਦੁਤੰਜੇ ਦਿ। ਤੰ
 ਇੰਦੁ ਮੈਣਾ ਅਧਿਅਲੈ ਭਾਈ ਟੰਡ ਭਰੁ ਭਾਈ ਲੈ। ਟੰਡ ਚਾ
 ਇਲੀ ਤਾਲੈ ਕਹਿ ਲਗਾ ਜੇ ਦਣਾ ਜਿਉ ਅਧਾ ਪਰੁਸਾ ਦੁਜੇ
 ਦਿਆ ਅਧਾਰੁ ਤਿਉ ਟੰਡ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿ ਗਏ। ਟੰਡ ਭਾਖਿ
 ਦੇ ਪਤਿ ਇਗਾਇਆ ਟੰਡ ਨੁਮਭੋ ਦਿਸ ਰਿਗਾਇਆ ਜਾ
 ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਦੇ ਖੇਤਾ ਟੰਡ ਭਾਖਿ ਦੇ ਪਤਿ ਇਗਾਇਆ ਤੰ ਇੰ
 ਦੁ ਮੈਣ ਗੁਨਾਨਕ ਨੁਮਭਾਖਿ ਅਜੀਏ ਪਰਿਅਕੀਤੋ। ਤੰ
 ਗੁਨਾਨਕ ਅਧਿਅਭਾਈ ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਅਸੀਨੁ ਕਹਤਾ ਹਇ
 ਖੇਲਿਅਾਇਆ ਅਧਾਰੁ ਮੈਣੇ ਮੈਣ ਦਾਸ ਤੇ ਅਸੀਕਿਅਕ
 ਗਏ। ਤੰ ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਕਹਿ ਅਜੇ ਤੈ ਕਹਣਾ ਕਿਅਾ ਅਧਾਰੁ
 ਅਤੇ ਕੀਤੋ ਕਿਅਾ ਤੰ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਇੰਦੁ ਮੈ
 ਟਿਜੋ ਕਿਛੁ ਤੁਸੀ ਕਹੈ ਸੋ ਟੈ। ਤੰ ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਅਧਿਅ
 ਤੁਸੀ ਇਸਤਾਈ ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣਾ ਅਧਾਰੁ ਮੈਣ ਖਤਿ ਮੰ
 ਜੀ ਕਿਥੋ ਬੈਠੈਗਾ। ਤੰ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਧਾਰੁ ਤਿਤਨੀ ਕੁਏ
 ਤੰ ਬਾਲੇ ਅਧਿਅਜੀਗਤਿ ਪਰੁਸੈ। ਤੰ ਭਰਿਗੁਨਾਨ

ਕ ਕ ਹਿ ਆ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਲ ਲਿਖਾਉ ॥ ਟਿ ਸ ਨ ਨ ਕ ਹੀ
 ਏ ॥ ਅ ਤੇ ਟੰਡ ਨੁ ਨ ਵ ਵ ਓ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨ ਤਾ ਅ ਤੇ ਟੰਡ ਨੁ
 ਨ ਵ ਏ ਆ ॥ ਤਾ ਟੰਡ ਦੀ ਖੁ ਮਾ ਹੀ ਉਤਰੀ ॥ ਟੰਡ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਢਹਿ ਪਾਇਆ ॥ ਤਾ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਦਿ ਆਕਿ
 ਉਭਾਈ ਟੰਡਾ ਕਿਉ ॥ ਟੰਡੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੈਨੁ ਸਭ ਕਿਛੁ
 ਮਲੁ ਮਠੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਟੰਡਾ ਅਸੀ ਤੈਨੁ
 ਮੰਜੀ ਬਹਾਵਣੈ ॥ ਤਾ ਟੰਡੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ
 ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਟੰਡੇ ਬਾਢੀਨੁ ਮੰਜੀ ਸਉ ਪੀ ॥ ਤਾ ਗੇਜੇ ਸੁਧਰ
 ਮੈਨੁ ਖਬਰਿ ਹੋਈ ॥ ਹਿਕ ਜੰਮੇ ਰੇ ਨਗਰ ਵਿਚਿ ਤਪਾ ਆਇ
 ਆਏ ॥ ਓ ਸਤ ਪੇ ਟੰਡੇ ਬਾਢੀਨੁ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਕੀ ਤਾਹੈ ॥ ਸੁਧਰ
 ਮੈਨ ਗੇਜੇ ਕਹਿ ਆਉ ਸਤ ਪੇ ਕਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਲਿਖਾਵਉ
 ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਅਤੇ ਇੰਦੁ ਮੈਣਾ ॥
 ਅਤੇ ਟੰਡਾ ਬਾਢੀਨੁ ਪੰਜੇ ਉਦਿ ਆਨਿ ਜੰਗਲ ਵਿਚਿ ਬੈ
 ਠੇ ਆਹੈ ॥ ਜੋ ਗੇਜੇ ਦੇ ਆਦਮੀ ਆਏ ਆਇ ਕਹਿ ਆਖਣ
 ਲਗੇ ਜੋਈ ਤਾ ਤਪਾ ਕਉ ਟੁਹੈ ॥ ਗੇਜੇ ਜੀਨੈ ਬਲਾਇ ਆਏ ॥
 ਤਾ ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਨੈ ਕਹਿ ਆਤੁ ਮ ਕਉ ਟੁਹੈ ॥ ਓ ਨ ਆਦਮੀ ਓ
 ਨੈ ਕਹਿ ਆਹ ਮਗੇਜੇ ਨੈ ਭੇਜੇ ਪੈਨਿ ॥ ਤਾ ਇੰਦੁ ਮੈਣ ਕਹਿ ਆ
 ਕਿਉ ॥ ਉਨ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤਪੇ ਕਉ ਬਲਾਇ ਆਏ ॥ ਤਾ ਇੰ
 ਦੁ ਮੈਣ ਉਠਿ ਖੜਹੋਇ ਆ ॥ ਚਲੈ ਮੇਰੇ ਕੀ ਨਿਸੀ ਕਹਿ
 ਆਵਤਾਹੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਇੰਦੁ ਮੈਣਾ ॥ ਤਾ ਇੰਦੁ
 ਮੈਣ ਕਹਿ ਆਜੀ ਉਹ ਤੇ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਤੁਮ ਕਉ ॥ ਅਰੁ ਤੁ

ਮਤੋ ਕਿ ਸੇ ਕੇ ਬਰੇ ਮੇ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਮੇ ਗਾਮਾ ਮੁਹੈ ਉਸ ਕਾ ਕਿ
 ਚੁ ਬਿਘਨ ਨ ਤੋਇ। ਮੇ ਉਸ ਕੀ ਨਿਸਾ ਕਰਿ ਆਵਤ ਤੋ
 ॥ ਤੁਮ ਕਿ ਅਕਤ ਤੋ ॥ ਇਦੁ ਮੈ ਟਗ ਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਟਨੁ
 ਜਾਇ ਸਲਾਮ ਕੀਤਾ। ਸੁਧਰ ਮੈ ਟਗ ਜੈ ਕਰਿ ਆ ਅਉਧੁ
 ਤੁਕ ਚੁਕੈ ਗਾ। ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ ਆਗ ਜਾ ਜੀ ਮੈ ਕਰੇ
 ਹੀ ਆਇ ਆਹੀ। ਗਜੇ ਕਰਿ ਅਕਤ ਪੁਤ ਕਹਾ। ਤਾਇਦੁ ਮੈ
 ਟਕਰਿ ਆਜੀਏ ਤਾਦ ਮੀ ਤੁਮ ਭੇਜੇ ਬੇਤ ਪੇ ਕਉ ਬਲ
 ਵਲੇ। ਗਜੇ ਕਰਿ ਆਹੀ ਪੁਤ ਮੈ ਭੇਜੇ ਬੇ। ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ
 ਆਕਿ ਸਵਾਸ ਤੇ। ਗਜੇ ਕਰਿ ਆਪੁਤ ਮੈ ਸੁਇ ਆਥਾ
 ਜੋ ਟੋ ਬਾਢੀ ਕਉ ਪੁਗ ਕੀ ਆਹੀ। ਮੈ ਇਸ ਵਾਸ ਤੇ ਬਲ
 ਇ ਆਥਾ। ਜੀ ਮੈ ਉਸ ਕੇ ਦੇਖੀ। ਤਾਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਦੇਖੇ ਦੇਖੇ ਮੈ ਬਡਾ ਟਕਾਵਤ ਹੈ। ਏਕ ਦੇਖੇ
 ਮੈ ਕਲਾਉਤ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਦੇਖੇ ਮੈ ਬਹਾਉਤ ਹੈ। ਤਾਗਜੇ
 ਕਰਿ ਆਪੁਤਾ ਜਿਤੁ ਦੇਖੇ ਮੈ ਕਲਾਉਦੈ ਸੋਈ ਮੁਝ ਕ
 ਉਕਹਾ। ਮੈ ਉਸੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖੀ। ਤਾਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਉਤੁ ਪੁਗ ਸਾਧੂ ਹੈ। ਅਰੁ ਉਸ ਮੈ ਅਰੁ ਕਰਤਾ ਮੈ
 ਭੇਦੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀ। ਅਰੁ ਉਤੁ ਤੋ ਬੇਤ ਸਾਹੈ ਤੁ ਕਿ ਸਧ
 ਹੋ ਜਨ ਪਰਿ ਦੇਖਤ ਹੈ। ਤਾਗਜੇ ਕਰਿ ਆਪੁਤ ਮੈ ਸਾਧੂ
 ਗਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖਤ ਹੈ। ਤਾਫੇ ਰਿ ਇਦੁ ਮੈ ਟਕਰਿ ਆਗ
 ਜਾ ਜੀ ਸਾਧੂ ਗਤਿ ਦੇਖੇ ਕੀ ਯਾਤਰਾ ਨਹੀ। ਜੋ ਜਾ ਬ
 ਤੇ ਸਿਉ ਪਰਿ ਬਲਾਈ ਐ। ਸਾਧੂ ਗਤਿ ਦੇਖੇ ਆਪੁ

ਨਿਵਾਰਿਕ ਹਿਏ ਖੀਤੈ ਹੈ ॥ ਤਰਜੇ ਕਹਿ ਆਖੁ ਤੁ ਤੁ ਕਲ
ਕਰਤੈ ਜੋ ਤੁ ਕਹੇ ਸੋ ਟੀ ਮੇ ਕਹੈ ॥ ਤਾਇ ਚੁ ਸੇ ਲਕ ਕਿਸ
ਗਜਾ ਜੀ ਭਲਾ ਭੋ ਜਨ ਲੇ ਤੇ ਅਹੁ ਭਲਾ ਮੇ ਵਲੇ ਹੈ ॥ ਅਹੁ
ਅਧੀ ਨਹੀ ਮੇ ਤੀ ਜਾਇ ਮਥਾ ਚਹੈ ਪਹਰਾ ਥੀ ॥ ਸਾਧਮੁ
ਗੋਸਟਿ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਨਾਲਿ ਤੇ ਟੀ ॥

ਹਤਿ ਦੇਖੇ ਕੀਇ ਤਹੁ ਸਹੈ ॥ ਗਜਾ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਕਰ
ਮਾਦਾ ਬਲੀ ਆਤਾ ॥ ਗਜੇ ਚਿੰਤੁ ਗਲ ਮੰਨਿ ਲੀਤੀ ॥ ਭ
ਲੇ ਭੋ ਜਨ ਭਲਾ ਮੇ ਵਾ ਭਲੇ ਬਸਤਰ ਨਾਲਿ ਇਛੁ ਸੈਣ

ਲੀਤਾ॥ ਅਪਣਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਸੁਥਾਟੇ ਵਿਆਪਾਰਿ
ਵਿਦੁਲਿ ਅਪਣਿ ਅਸੀਸੇ ਅਗੇ ਗਥਿਉਂ ਸੁਆਇਦੁ
ਮੈਲੁ ਬੋਲਿ ਅਜੀਗ ਜਾਕਰ ਮਵੰਤੁ ਏਏ ਸਉਪਹਿਰਿ
ਘਾਕੀਜੈ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੈ ਥਾਪੀ ਦਿਤੀ॥ ਅਤੇ
ਗੁਬਿਲਾਵਲਾ ਦਿਚਿ ਸਬਦੁ ਬੋਲਿਆ॥

॥ ਗੁਬਿਲਾਵਲਾ ॥ ॥ ਏਕੋ ਗੁਰੂ ਦੀ ਆਸੁ ਧਰਮੈ

ਏ॥ ਅੰਜਨਾਗਿ ਅਨਪਾਇਆ ਤਿਯੈ ਏ॥ ਮਿਟੇ ਅੰਧਿ

ਆਗਾਏ ਬਿਕਾਗਾ॥ ਐਸਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮੀਤੁ ਮਾਗਾ॥ ੧॥

ਸੁਣਿ ਸੁਧਰਮੈ ਏਏ ਬਾਤੁ ਮਾਗੀ॥ ਏਕੋ ਗੁਰੂ ਦੀ ਅ

ਛਤ੍ਰਧਾਰੀ॥ ੨॥ ਗੁਰੂ॥ ॥ ਅਠਗੁਰੂ ਜਤੁ ਮਰਈ

ਘਤਿਕੀਨੈ॥ ਸਭ ਮੇਵ ਕਰੇ ਪੂਰ ਮਿਉ ਮਨ ਭੀਨੈ॥ ਐ

ਸੀ ਪੂਰ ਜੀ ਰਿਘਾਧਾਰੀ॥ ਜਬ ਗੁਰਮ ਤਿਉ ਪਜੀਰਿ

ਦੇ ਬੀਚਾਰੀ॥ ੩॥ ਸਉਟਾ ਪੁਕਾਰ ਜਤੁ ਮਾਗਾ॥ ਤੀਨ ਦੀ

ਪਤੁ ਮਚਰਨ ਪੁਜਾਗਾ॥ ਬੁਧਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇ ਸਤੇ ਉਚੇ

॥ ਸੁਧਰਮੈ ਨਤੁ ਮਨਿ ਰਮਲ ਸੁਚੇ॥ ੪॥ ਇੰਦੁ ਮੈ ਦਿਏ

ਸੰਗਿ ਤੁਮਾਗਾ॥ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਅਧੇ ਕਰਤਾਰਾ॥ ਕਰੁਨਾ

ਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਿਯਾਲਾ॥ ਤਿਸੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਭ

ਮਿਟੇ ਜੰਜਾਲਾ॥ ੫॥ ਗੁਰੂ ਸੁਧਰਮੈ ਏਨੁ ਸਉਟਾ ਪੁਚ

ਗਾਕੀਤਾ॥ ਇਕ ਛਤ੍ਰ ਜਾ ਦਿਤਾ॥ ਅਗੇ ਅਠਗੁਰੂ

ਜੇ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਇੰਦੁ ਮੈ ਦਿਏ

ਧਰਮ ਸੰਗਿ ਰਹਿਤਿ ਨਿਦੀ ਪਦਾਰਾਜ ਲਗਾ ਕਰਣਾ॥ ਅ

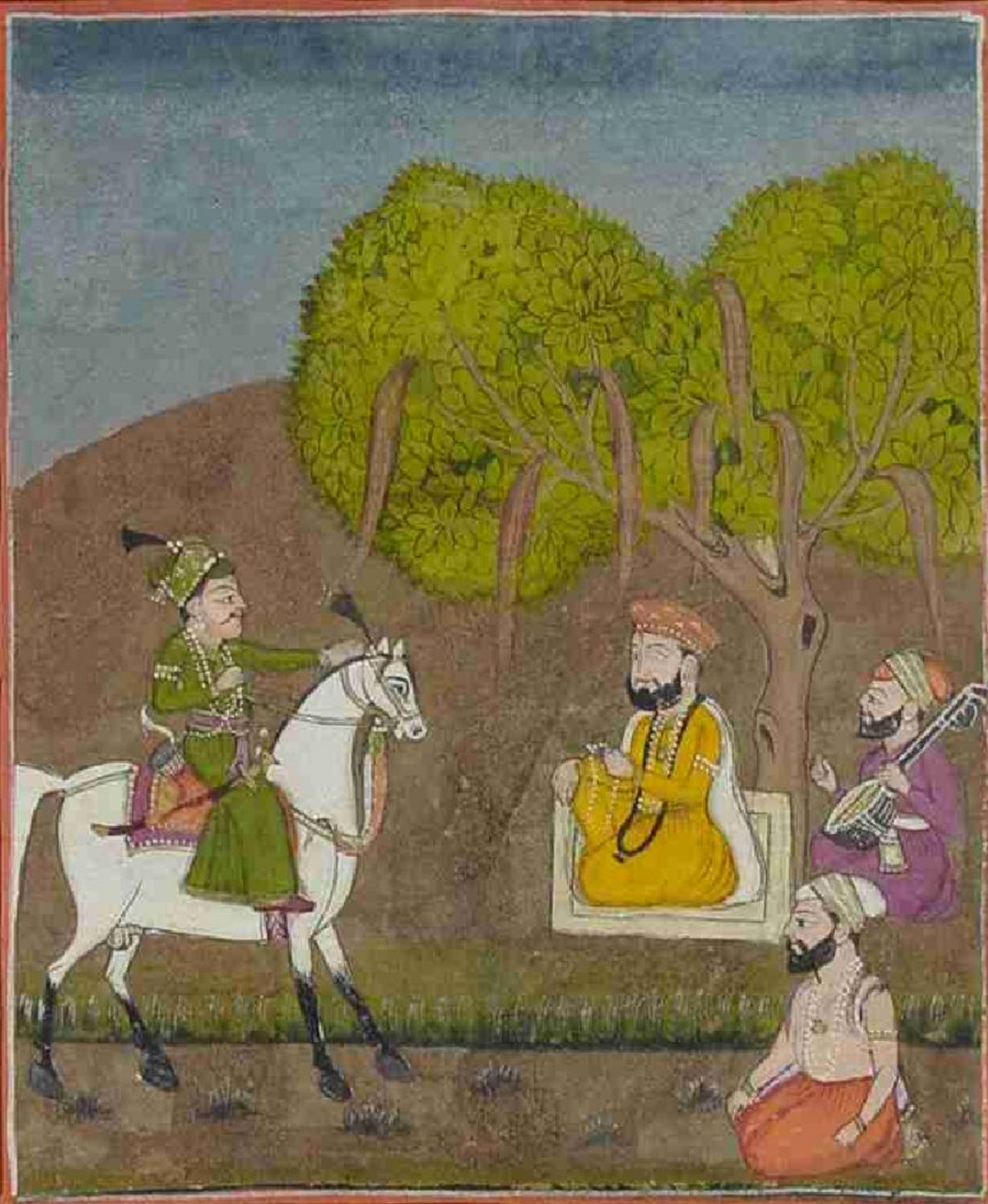
ਤੇਨਲੇਮਹਾਪੁਰਖੁਤੋਇਆਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇ ੧੦੫
 ਹਜਾਮੁਧਰਮੈਦਦੇਖੇਣੀਹਿਮਕਕਰਦਾਹੈ। ਤੇ
 ਤੁੰਜਾਣੇ। ਤੇਗਜੇਸੁਧਰਮੈਦਕਹਿਅਤੇਹਥਿਜੋਨਿਖ
 ਜਾਹੋਇਆ। ਜੀਪੁਕਮਕਰੋਤਮੈਗਜਭੀਏਮੇਨੁਦੇਨਾਹੀ।
 ਅਤੇਮੈਤੁਸਾਡੇਨਾਲਿਫਿਰਨਾਹੀ। ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
 ਆਅਸਾਂਟੰਡਾਜੋਮੰਜੀਏਬੇਬਾਇਅਹੈਮੈਮੰਜੀ
 ਅਸਾਡੀਹੈ। ਅਤੇਤੈਨੁਇਕਛੜਗਜਜੋਦਿਤਾਹੈਮੈ
 ਗਜਮਾਡਾਹੈ। ਤੈਨੁਗਜਅਤੇਮੰਜੀਦੋਦੇਦਿਤੇਹੈਨਿ।
 ਤੈਣੀਡਾਅਸੀਨੁਕਹਿਦੇਖਣਾ। ਤੈਣੀਡੇਅਤੇਸੁਧਰਮੈਦ
 ਦੁਹੰਮਬੇਟੇਕੇ। ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਹੁਇਮਸੀਖੇਡੀ
 ਐਗੇ। ਤੁਸਾਡੇਹੀਵਾਸਤੇਕਰਤਾਹਲਿਅਇਆਅਹਾ
 ਮੈਤਾਪੁਗੀਹੋਈ। ਤੇਗਜੇਸੁਧਰਮੈਦਦਾਬੈਗਾਗੁਛੁਟ
 ਬਹੁਤਾ। ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕਿਉਗਜਾਕਿਉ। ਗਜੇ
 ਕਹਿਅਜੀਤੁਮੀਗਉਨਕਰੋਗੇਅਸਾਡੇਪ੍ਰਾਨਹਿਤਹੋਵਨਿ
 ਗੇ। ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਗਜਾਅਸੀਤੁਸਾਡੇਪਾਸਿਹੀਅਹੈ। ਤੁੰ
 ਸੀਅਸੀਹਿਕਹੀਹੋਇਜਾਵੀਏਗੇ। ਤੁਮੀਗਿਣਤੀਨਾਹੀ
 ਕਰਣੀ। ਅਨੰਦਨਾਲਿਗਣਾਗਜੇਕਹਿਅਜੀਤੁਮੀ
 ਕੋਈਦਿਨਠਹਿਗੇ। ਅਸਾਡਾਅਤਮਾਠਉਗਿਰੇ। ਤੇ
 ਇਦੁਮੈਦਅਖਿਅਜੀਭਲਾਗਜੇਦਾਭੀਕਹਿਅਮੈ
 ਨੀਏ। ਹਿਕਮਹੀਨਾਹੈ। ਤੇਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਲਾ
 ਗਜਾਤੇਗਾਅਖਿਅਭੀਫੇਰਣਨਾਹੀ। ਇਕਮਹੀਨਾਗੁ

ਗੁਨਾਨਕ ਦੇਵ ਅਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਮੈਂਦ੍ਰ ਅਤੇ ਸੁਧਰ ਮੈਂਦ੍ਰ ਪਾ
ਸਿਰਹੈ॥੨੬॥

॥ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਗੁਜੀ॥

॥ਛਿਮਿਲ ਮਿਲ ਦੀਪ ਨੁ ਚਲੇ॥ ਸਮੁੰਦ ਸਮੁੰਦ
ਪਾਈ ਦੇਉ ਤੇ ਜਿਉ ਪਰਤੀਉ ਤੇ ਜਾਈ ਦੇਉ ਤਿਵੇ ਪਾ
ਈਉ ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ॥ ਛਿਮ ਮਹੀਨੇ ਸਹ ਜਿਨ ਲਿਜਿ ਥੇ
ਗੁਨਾਨਕ ਦੀਪੁ ਸੀ ਅਵੈ ਤਿਥੇ ਹੀ ਬਹਿ ਜਾਵੈ॥ ਅ
ਗੇ ਮਿਲ ਮਿਲ ਦੀਪ ਵਿਚਿ ਧੁਮ ਪਈ ਅਹੀ॥ ਜੋ
ਹਿਕਤ ਪਾਇ ਅਪੈ ਰਾਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈਂਦ੍ਰ ਪਾਸਿ॥ ਸੁ
ਧਰ ਮੈਂਦ੍ਰ ਨੁ ਤਿਨ ਦੀਪ ਦੇਹ ਜਵ ਚਨੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ॥ ਅਤੇ
ਟੰਡਾ ਬਾਛੀ ਹਿਕਉ ਥੇ ਹਰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੁ ਪੁਰਨ ਮਹਾਧੁ
ਰ ਧੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੁ॥ ਏਹ ਜਾਇ ਤੇ ਸਹ ਦੇਉ ਦਿਅਨ ਬੈ
ਠੇ॥ ਤਾਂ ਸਤ ਦਿਨ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ
ਹੁਕਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਮੈ ਸਹ ਦੇਉ ਧਿਅਵਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਨਾਨਕ
ਸਿਕਰਿ ਬੋਲਿ ਆਕਿਉ ਮਹਦਾਨਾ ਭੁਖ ਲਗੀ ਹਈ॥
ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਤੁਸੀਨੁ ਤਾਂ ਕਰਤਾਰ ਏਹੋ ਜੇਹਾ
ਕੀਤਾ ਹੈ॥ ਮੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਨਾ ਲਿਠ ਕਰਦਾ ਛਿਰਦਾ ਹੈ॥
ਹੁਇ ਤਾਂ ਸਹੁ ਆਇ ਅਪੈ ਇਥੋ ਤਾਂ ਕੁਟੁਮੁ ਪਾਵਾਨ
॥ ਤਾਂ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨਾ ਕੁਟੁਮੀ ਤੋ ਧੁ ਪਕ
ਜਿ॥ ਤਾਂ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਭੁਲਾ ਧੁ ਪਕ ਹਿਕੈ ਮਹ
ਦਾਨਾ ਬਹਿ ਗਇ ਆ ਬੈਠਿਕ ਹਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅ

ਜੀਇਸਸਹਦਾਨਉਕਿਅਹੈ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕੀ
 ਅਮਹਦਾਨਇਸਸਹਦਾਨਉਬ੍ਰਹਮਪੁਰੀ॥ਅਤੇ
 ਇਥੋਦਾਗਜਾਬ੍ਰਹਮਦੁਰੀ॥ਅਤੇਨਉਮਧਰਬੈਨਰੈ
 ॥ਏਏਗਲਾਉਦੀਅਸਨਿਜੋਗਜਾਮਧਰਬੈਨਸਿਕਾ
 ਮਧਰਬੈਨਨਾਲਿਸਾਖੀਉਦੀ॥

ਰਬੇਲਦਾਇਨਿਕਲਿਆਸੀ॥ਥੇਡਦਾਸਿਕਰ
 ਇਧਰੇਅਇਆਦੇਥੇਤੰਤੈਮਨੁਖਉਜਾਨਿਦਿਚਿ
 ਬੈਠੈਨਿ॥ਰਾਜਦੇਖਿਕਰਿਖਤਾਉਇਆਲਗਾਧੁਛ

ਤੁ

ਦੁਤਮਕਉਦੁਤਤੇਉਤਾਨਿਵਿਚਿਥੈਠੈਤਾਮਰ
ਦਾਨਾਬੋਲਿਅਅਦਮੀਤਤੇਉਤੈਅਉਹਕਉਦੁਤਤੇ
ਠੈਗਾਗਜੇਕਹਿਅਤੁਮਸਹਸਿਉਬਹਹਿਕਿਉਬੈ
ਠੈਤਾਮਰਦਨੇਕਹਿਅਸਹਸਮੇਜਾਇਕਹਿਕਿਸਕੇ
ਦੁਅਹੇਜਾਇਬੈਠੈ। ਤਬਗਜੇਪੁਛਿਅਤੁਮਅਤੀ
ਤਉਤਾਮਰਦਨੇਅਧਿਅਤੈਨੁਕਿਅਨਦਹਿਅਵਦ
ਠੈਗਾਗਜੇਕਹਿਅਤੁਕਿਸਹਉਸਬੋਲਦਾਠੈ। ਤੀਜੇ
ਗੁਰੂਨਾਨਕਤੀਬੋਲਦਾਨਹੀ। ਅਤੇਮਰਦਨਾਨੁਪਨਾਲਿ
ਛਿਤਾਠੈਇਹਹਿਅ। ਤੀਬਾਲੇਅਧਿਅਗਾਇਤੀ
ਅਸੀਪਹਦੇਸੀਅਠੈ। ਤੀਗਜੇਠੇਰਿਪੁਛਿਅ। ਅ
ਗੇਭਾਈਮੀਕਿਸਨਹਮੈਅਏਠੈ। ਤੁਮਾਹੀਬੋਲੀਸਮ
ਣੀਨਾਹੀਜਾਤੀ। ਤੀਬਾਲੇਕਹਿਅਜੀਹਮਪੰਜਾਬ
ਕੀਪ੍ਰਤੀਸੈਅਏਅਠੈ। ਕਦੀਪੰਜਾਬਸੁਣਤੈਗਾ।
ਤੀਗਜੇਸਮਣਿਅਜੇਨਾਹੀਤੀਓਠੈ। ਨਿ। ਗਜੇਪੁ
ਛਿਅਗੇਭਾਈਤੁਮਬਿਸਹਦੇਸਗਜੇਸੁਪਰਮੈ
ਟਕਾਠੈਤੁਮਓਭੀਦੇਖਿਅਠੈ। ਬਾਲੇਅਧਿਅ
ਜਾਗਾਇਤੀਉਓਠੈਹੀਸੈਅਏਠੈ। ਬਾਲੇਗਜੇਨੁ
ਪੁਛਿਅਜੀਤੁਮਾਗਨਾਉਕਿਅਠੈ। ਤੁਮਕਉਦੁ
ਤਤੇਠੈਗਾਗਜੇਕਹਿਅਤੁਮਅਪਣਾਨਉਬਤ
ਵੈਗੋ। ਪਹਤੁਅਪਣਾਨਉਬਤਾਇ। ਅਗੁਣੇ
ਸਮਠੰਤਕਾਨਉਬਤਾਇਮਠੰਤਤੈਬੋਲਤਾਨਹੀ।

ਤੀਬਾਲੇਕਹਿਅਮਰੰਤਕਾਨਉਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ੧੩
 ਅਰੁਮੇਗਾਨਉਬਾਲਾ॥ ਅਰੁਇਸਕਾਨਉਮਰਦਾਨ
 ਹੈ॥ ੧੪॥ ਜੇਕਹਿਅਮੁਦਿਤੰਤੁਟੀਬਾਲਾ॥ ਜੇਸੁਪਰਮੇ
 ਏਅਰੁਣਡੇਬਾਢੀਕੋਟੇਹੀਮਰੰਤਪਰਤਾਪੁਦੇਅਇ
 ਅਹੈ॥ ਸਚੁਕਹੀਓ॥ ਬਾਲੇਕਹਿਅਹੈਜੀਪਰਤੁਮ
 ਅਪਣਾਉਬਤਾਵਉ॥ ਅਰੁਅਪਣਾਬਰਨਬਤਾ
 ਵਉ॥ ਅਰੁਸਹਰਕਾਨਉਬਤਾਵਉ॥ ਤੰਗਜੇਕਹਿਅ
 ਹਮਾਗਾਨਉਮਧਰਬੈਦਿਅਰੁਗਜੇਤੋਤੇਹੈ॥ ਅਰੁਬਰ
 ਏਬ੍ਰਹਮਣਕਹੈ॥ ਅਰੁਸਹਰਕਾਨਉਬ੍ਰਹਮਪੁਰਹੈ॥ ਬਬਾ
 ਲੇਕਹਿਅਭਲਾਜੀਉਮੁਦਿਅਜੀਉਗਜਾਜੀਉਟੇਹੁ
 ਦੀਪਕਉਦੁਹੈ॥ ਤੰਗਜੇਮਧਰਬੈਦਕਹਿਅਮੁਦਿਅਤੀ
 ਤਏਹਮਿਲਮਿਲਾਦੀਪਹੈ॥ ਤੰਬਾਲੇਫਿਰਿਪੁਛਿਅ
 ਗਜਾਜੀਈਓਕੇਤੇਗਜੇਗਜਕਰਤੇਹੈ॥ ਤੰਗਜਾਬੈਲਿਅ
 ਮੁਦਿਭਾਈਅਤੀਤਈਓਤੀਨਦੀਪਮਹਿਅਠਾਰਹਾ
 ਜੇਗੰਜਕਰਤੇਹੈ॥ ਤੰਫੇਰਿਬਾਲੇਨੈਪੁਛਿਅਗਜਾਜੀਓ
 ਨਗਜੈਕਾਕਿਆਨਉਹੈ॥ ਤੰਗਜੇਮਧਰਬੈਦਕਹਿਅਮੁ
 ਦਿਅਤੀਤੁ॥ ਕਉਲਨੈਨਾ॥ ੧॥ ਮਧਰਬੈਨਾ॥ ੨॥ ਸੁਧਰ
 ਮੈਨਾ॥ ੩॥ ਸੁਖਚੈਨਾ॥ ੪॥ ਅਸਹਾਧਨਾ॥ ੫॥ ਸਗਰਮੈ
 ਨਾ॥ ੬॥ ਬੀਰਮੈਨਾ॥ ੭॥ ਲਾਲਐਨਾ॥ ੮॥ ਗਇਐਨਾ॥
 ੯॥ ਸੁਖਸਾਗਰਾ॥ ੧੦॥ ਨਗਾਧਰਸਰਮਾ॥ ੧੧॥ ਗਜਪ
 ਟਕਾਧਟਕਾ॥ ੧੨॥ ਸੁਧਿਸਰਤਾਲਕਾ॥ ੧੩॥ ਬੁਧਿਬ

ਬੇਕ ਬਾਲਕ ॥ ੧੪ ॥ ਰਾਜ ਨੇ ਨਜੀਤਿ ॥ ੧੫ ॥ ਰਾਜ ਬਲ
 ਸਿੰਘ ॥ ੧੬ ॥ ਰਾਜ ਤੁਰਤੰਗ ॥ ੧੭ ॥ ਰਾਜ ਅਗਨਗਣਿ
 ॥ ੧੮ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠੁ ਫੇਰਿ ਧੁੰਦਿ ਅਬਲੇ ॥ ਰਾਜ
 ਜੀਏ ਨਾ ਅਠਹਾਉ ਪਰਿ ਸਿਰਦਾਰ ਕਉ ਨਪੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਹਿ
 ਅਸੁਦਿ ਭਈ ਅਤੀਤ ॥ ਸਭ ਨ ਦੇਉ ਪਰਿ ਕਉ ਲੈ ਨਪੈ ਸਿ
 ਹਦਾਰਉ ਸਦੇ ਸਭ ਮਲਾਮੀ ਪੈ ਨਿ ॥ ਤੰਗ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਹ
 ਜਾਏ ਝਗਲ ਝੂਠੁ ਕਿਉ ਬੋਲੀ ਆ ॥ ਸਭੇ ਗਲ ਸਚ ਬੋਲਿ
 ਕਹਿ ਏ ਝਗਲ ਝੂਠੁ ਬੋਲੀ ਆ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠੁ ਕਹਿ
 ਅਸੁਦਿ ਅਤੀਤ ਤੈ ਕਿ ਅਸਮਾਇਕ ਕਹਿ ਏ ਝਾਤ ਕਹੀ ॥
 ਤੰਗ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਹ ਜਾ ਸਭ ਨ ਉਪਰਿ ਸੁਧਰ ਮੈਦੁ ॥ ਤੰ
 ਗ ਜੇ ਕਹਿ ਅਤੀਤ ਤੁ ਕਿ ਅਜਾਣ ਤਪੈ ॥ ਤੰਗ ਬਾਲੇ ਕਹਿ
 ਅਹਾਜਾਇ ਉਮੈ ਜਾਣ ਤਪੈ ॥ ਜੋ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੈ ਸੁਧ
 ਹ ਮੈਦੁ ਸਭ ਨ ਦੇਉ ਪਰਿ ਗਧਿ ਅਪੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਮਧਰ ਬੈਠੁ
 ਕਹਿ ਅਤੇਗ ਮਹੰਤ ਕਹਤ ਪੈ ਕਿਤੁ ਕਿਹਤ ਪੈ ॥ ਤੰਗ ਬਾਲੇ
 ਕਹਿ ਅਹਾਜਾ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਕਹਤ ਪੈ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ ਅਤੇਗ ਗੁਰੂ
 ਤੋ ਬੋਲਤ ਹੀ ਨਹੀ ॥ ਤੰਗ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਤਦਿ ਬੋ
 ਲੇਗਾ ਜਦਿ ਕੋਈ ਬੁਲਾਵੇ ਵੇਦਾਲਾ ਅਵੇਗਾ ॥ ਰਾਜੇ ਕਹਿ
 ਅਤੀਤ ਹਮ ਬੁਲਾਵੇ ॥ ਤੰਗ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਬੁਲਾਇ
 ਸਕਦੈ ਤੰਗ ਬੁਲਾਉ ॥ ਤੰਗ ਜਾਯੋ ਤੇ ਤੇਉ ਰਿਆਉ ਤ
 ਰਿਕਹਿ ਨ ਜੀਵ ਅਇਕ ਰਿਬਾਲੇ ਨੁਪਾਇ ਓਸੁ ॥ ਅਰੇ ਭ
 ਈ ਇਨਕੀ ਅਵਾਜ ਕਿ ਅਪੈ ॥ ਤੰਗ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਆਕਰਤ

ਕਰਤਾਰਗੋਤਰੀਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ ੧੦੪

ਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਗੋਤਰੀਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
ਜੀਮਤਿਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਗੋਤਰੀਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
ਗੁਨਾਨਕਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰਗੋਤਰੀਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
ਨਗਰਮੇਚਲੀਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
ਭੀਭੀਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
ਇਦਭੀਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
ਅਤੀਤਭੀਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
ਗੋਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
ਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿਅੰਤਰਿ
॥ ਗੁਰੂ ਬਿਲਾਵਲੁ ॥ ॥ ਏਕਭੰਡਗਨਮਕਾਜਿਨਿਸ
ਭਵਿਛੁਦੀਆਰੁਖਨੰਗਸਭਦੀਨਿਕੈਅਧਨਕਰਿ
ਲੀਆ॥੧॥ ਐਸਾਨਮਨਛਡੀਐਸਦਸੀਗਿਰਮਾਗੇ॥
ਲੇਖਕਬਹੁਨਪੁਛਈਸਤਿਗੁਰਕਰਤਾਰੇ॥੧॥ **ਗੁਰੂ**
॥ ਭੋਜਨਉਤਮਮਕੀਅਸੀਤਨਪਰਮਾਦਿ॥ ਜਲਸੀ
ਤਲਹਸਨਾਪੀਅਹਿਰਦੇਮੈਸੀਤਿ॥ ਬਸੰਤਬ੍ਰਹਮਪਛ
ਇਅਕਾਇਅਕੇਸੀਗਿ॥ ਲਖਚਉਗਮੀਏਕਰੈਤੁ
ਏਨਿਰਭੰਗ॥ ३॥ ਨਾਨਕਕਰੈਗਜਿੰਦੁਸੁਦਿਸਭਤੁਠ
ਪਸਾਗਾਦਿਸਟਿਮਨਸਭਬਿਨਮਿਜਾਇਗੇਏਕਕ
ਗ॥ ੪॥ ਤੰਗਜਾਮਧਰਬੈਨਧੇਰਤੇਛਹਿਪਇਆ॥ ਅ
ਧੇਜੀਵਿਛੁਮੈਨੁਆਗਿਅਕਗੀਐ॥ ਸੰਮੈਸੇਵਕਰੰ॥

ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੇਰਾ ਦੇਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੇਰਾ ਦੇਵੈ
 ਦੇਅੰ ॥ ਜੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੇਰਾ ਦੇਵੈ ਇਕ ਦੁਹਰਾ ਦਿਤਾ
 ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਮਦਾਰੁ ਲਾਏ ਦੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ
 ਨਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਜਾਣੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅਪਣੀ ਵਲੋਂ ਆਖਣਾ ॥ ਤੰਗੁ
 ਜੇ ਮਧਰਬੈ ਨਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਉਠੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਪਣੇ ਮਾਧੁ ॥ ਅ
 ਤੇ ਉਠੈ ਮਾਧੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਦਾਰੁ ਘੋਲੇ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਖਣਾ ਆਖੈ ਭਾਈ ਮਧਰਬੈ ॥ ਏਹ
 ਗੁਰੁ ਭਾਗੈ ਬੇਹੀ ਗੁਰੁ ॥ ਅਤੇ ਨਾਲਿ ਨਹੀ ਚਲਦਾ ॥
 ਗੁਰੁ ਜੇ ਮਧਰਬੈ ਨਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਾਧੁ ਬਚਨ ਨਾਲਿ ਕ
 ਮੈ ॥ ਗੁਰੁ ਕਿ ਆਵਸਤੁ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਹੁਤੁ ਯਦ ਤੇ ਬ
 ਹਿਖੁ ਸੀ ਤੇ ਆ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਧ
 ਰਬੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਉਠੈ ਮਦਾਰੁ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਜੇ ਮਧਰਬੈ ਨਕ
 ਨਤੀ ਕੀਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਿਸ ਗੁਰੁ ਮੁਠੈ ॥ ਤਿਸੇ
 ਗੁਰੁ ਮਧਰਬੈ ਨਾਲਿ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਭਾਈ ਮਧਰਬੈ ॥ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੀਕਰੇ
 ॥ ਤਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਧਰਬੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਖਣਾ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਮਧ
 ਰਬੈ ਨਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਧਰਬੈ ਬਹੁਤੁ ਰਿਜਾਈ
 ਐਗੋ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੇਰਾ ਦੇਵੈ ॥ ਤੰਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਉਨੀ ਮਧਰਬੈ ਨਾਲਿ ਮਿਹਰਿ ਆ ॥ ਅ
 ਗੋ ਦਿਦਾਲੀ ਤੀਤੁ ਬੁਦੀ ਪਨੁ ਚਲੇ ॥ ੨੭ ॥

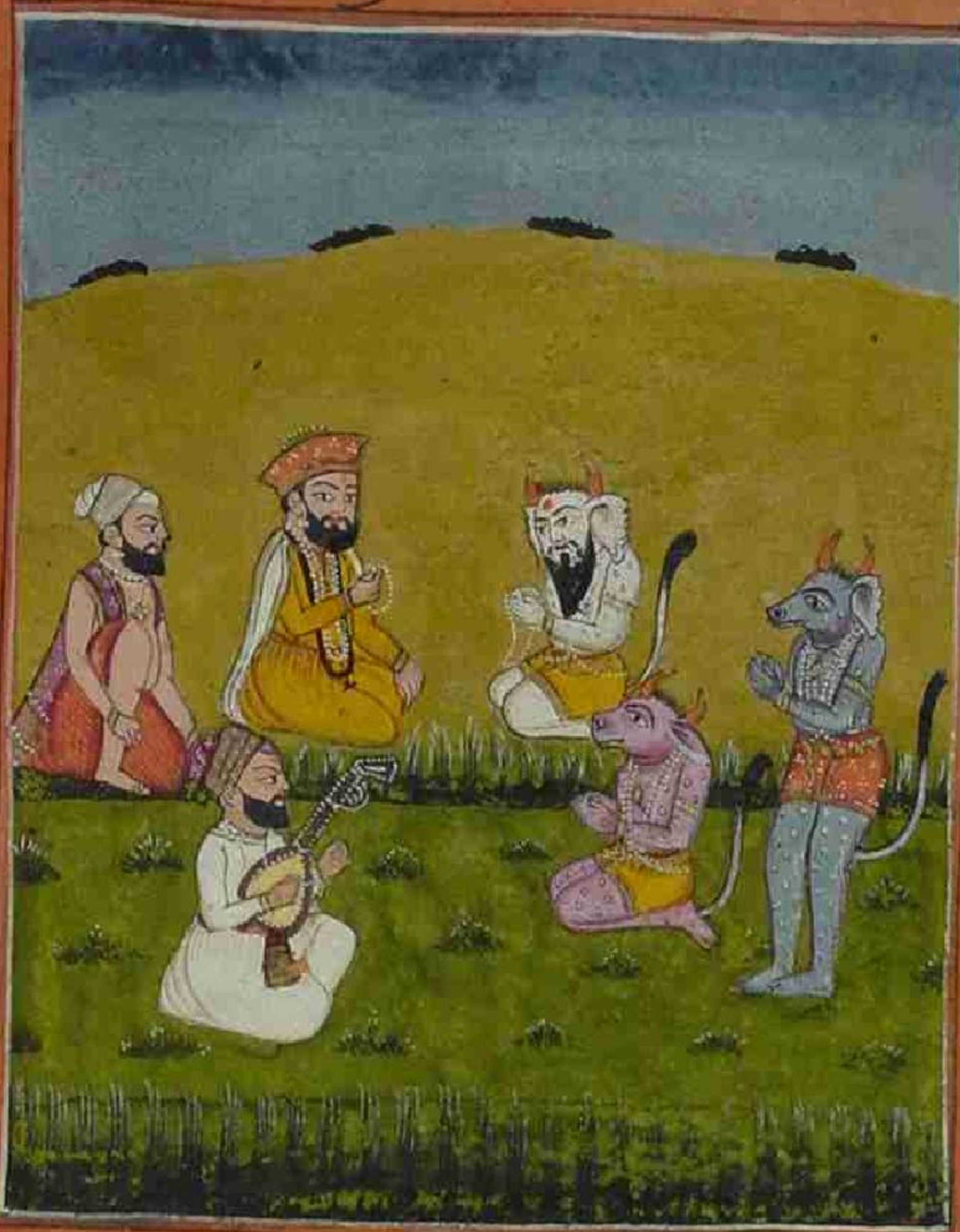
ਦੇ ਵਿਖਾਉ ਧਰਤੀ ਵਿਖਾਉ ਸਮੁਦ੍ਰਈ ਦੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥
 ਹਿਕ ਸਹਾਯਾ ਤਦੇ ਉਪਰਿ ਆਗਾ ਮਹਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਜੀਏ ਸਧਾ ਤਉ ਪਰਿ ਤੰ ਕੋਈ ਸਹਾਨਦ ਰਿਅ ਵਦਾਏ ॥
 ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਿਅ ਆਖਿ ਓਸੁ ਮਹਾਨਾ ਤੇਰਾ ਜੀਵ
 ਸਹਾਦਿ ਚਿਦ ਸਦਾਏ ॥ ਤੰ ਮਹਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਪ
 ਨੁਚ ਘੁਚਾਤੁ ਸੁਨਾਹੀ ਮੈਤੀ ਦਿਨ ਅਤੇ ਮੈਤੀ ਗਤੀ ਈਵੇ ਚ
 ਲੇ ਆਏ ਆਏ ॥ ਹੁਣਿ ਸਹਾਯਾ ਆਇ ਆਏ ਤੰ ਮੇਰੇ ਦੇ
 ਤੰ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੁਦਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਗੋ ਬਾ
 ਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮਹਾਨਾ ਸਚਾਏ ਟਿਕਤੀ ਭੁਖਾਏ ॥ ਅ
 ਤੇ ਜਨਮ ਦਾ ਸੁਭਾਉ ਨਹੀ ਜਾਦਾ ॥ ਤੰ ਮਹਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਮੁਦਿ ਜਿਜਮਾਨ ਤੈਨੁ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਰਿਅ ਪਰਮੇਨੁ
 ਨ ਸਦਾ ਰਿਅ ਘਿਓ ਸੁ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆ ॥
 ਏਹੁ ਓਤੰ ਜੇਹਾ ਹੀ ਜਿਥੇ ਕੜਾਹੇ ਵਿਚਿ ਤਲੀ ਦਾ ਆਹੀ ॥
 ਮਹਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਪਇਆ ਭਠਿ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿਅ ਚਲੁ ਮਹਾਨਾ ॥ ਤੈਨੁ ਇਸ ਸਹਾਦਾ ਭੀਤ ਮਾਸ
 ਦਿਖਾਈਏ ॥ ਮਹਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਹਉ ਨਹੀ ਦੇਖਿਦ
 ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਹਾਨਾ ਜਗੁ ਰਿਦੇਖਦਾਏ ॥ ਮ
 ਹਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਤੁੰ ਜਾਣਾ ॥ ਕੋਹੰਦੁ ਹਉ ਪਰਿ ਆ
 ਹਓ ਬੋਚ ਲਿਕ ਰਿਪਾਹੀ ਦੇਹੇ ਠਿਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਤੰ
 ਮੁਦਾਨੇ ਗੁਰੁ ਪੁਦਿ ਅਜੀ ਏਸ ਸਹਾਦਾ ਨਉ ਕਿ

ਅਏ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਏਸ ਮਰਦਾਨਾ
 ਉਦੇਵਗੀਧਾਰੀ॥ ਅਤੇ ਏ ਬੋਦਾਗਜਾ ਦੇ ਉਲੁਤ ਹੈ॥ ਏਹੁ
 ਦੇਵਾਦਾ ਵਡਾਗਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਸਤਾਹਲ ਖਦੇ ਉਏ ਸਦੇ
 ਸਲਾਮੀ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਏਸ ਮਰਦਾਨਾ ਵਿਚਿ
 ਵਜਨਾ ਭਲਾਨਾ ਹੀ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ
 ਏਸ ਮਰਦਾਨਾ ਵਿਚਿ ਜਾਣਾ ਹੈ॥ ਤੰਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ ਭਲਾ
 ਜੀ॥ ਦੇਵਲੁਤਾਗਜਾ ਦੇਵਾਦਾ ਸਿਰਦਾਹ ਸਿਕਾਹ ਬੇਡਲ
 ਆਇਆ ਸੀ॥ ਦੇਖੇ ਤੀਝੈ ਮਨਖ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰਦੇਵਲੁ
 ਤਕਹਿ ਆਇਕ ਸਦੇਵਨੁ ਏਜੁ ਤੈ ਮਨਖ ਬੈਠੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਸੋ ਅ
 ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ਾਕ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰਦੇਨਾਨੁ ਪਕਤਿ ਲਿਆਉ॥ ਏਹੁ ਸਿ
 ਕਾਹੇ ਮੇਨੁ ਬਹੁਤੁ ਮੁਦਤ ਪਿਛਾ ਬਿਅਏ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੈਦੇਵਉ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨੇ ਦਰੰਗੁ ਜਗਦ ਉਇ ਗਇਆ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਅ ਜੀਉਇ ਤੰ ਅਏ ਦੇਵਾ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਖੁਸ਼ਾਤਾਹ ਦੇ ਰੰਗਤ ਮਸੇ ਦੇਖ ਬੈਠਾ॥ ਤੰਮ
 ਰਦਾਨਾ ਚੁਪਕਹਿ ਗਿਅਾ ਤੈਦੇਉਨੇ ਜੇ ਆਏ ਤੰ ਅੰਧੇ ਤੋਇ
 ਗਏ॥ ਤੋਹ ਸਭ ਬਿਦੁਨਾ ਜਗਿਅਾ ਦਧਰ ਅਸੀ ਨਜਗਿਨ
 ਅਈਏ॥ ਤੰ ਉਦੇਵ ਫਿਰਿ ਗਏ॥ ਓਨਾਗੇ ਜੇ ਬੇਜਾਇ
 ਕਹਿਅ ਜੀਉਇ ਤੰ ਅਸੀਨੁ ਨਜਗਿਨਾ ਹੀ ਆਵਦੇ॥ ਤੰ
 ਦੇਉਲੁਤ ਕਹਿਅ ਅਹੇ ਅਹੇ ਅਉਹ ਜਾਹੁ॥ ਤੰ ਤੈਦੇਉ
 ਹਾਏ ਉਹੀ ਅੰਧੇ ਤੋਇ ਗਏ॥ ਤੋਹੁ ਆਏ ਉਹੀ ਅੰ
 ਧੇ ਤੋਇ ਗਏ॥ ਸਤੇਵਗੀ ਦੇਵ ਆਏ ਸਭੇ ਅੰਧੇ ਤੋਇ ਜ

ਵਸਿਆ ਤੇ ਹੋ ਦੇ ਵਲੁ ਤਕ ਰਿਅ ਅਹੇ ਦੇ ਵਦੁ ਤ ਵਜੀਰ
 ਅਹੁ ਕਿ ਅਹੁ ਤੈ ਭੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅੰਧਾ ਤੈ ਭੀ ਦੇ
 ਉਦੁ ਤਕ ਰਿਅ ਅਹੁ ਜਾ ਜੀ ਮੈ ਅਹੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਸੁਣੈ
 ਅਹੁ ਜੇ ਕਹਿਅ ਕਹੁ ਦੇ ਵਦੁ ਤਾ ਦੇ ਵਦੁ ਤਕ ਰਿਅ ਅਹੁ ਜਾ
 ਜੀ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਏਕ ਮੇਰੇ ਜੀ ਮੈ ਮਸ
 ਲਾਤਿ ਅਈ ਹੈ ਜੇ ਤੁਮ ਹੋ ਜੀ ਲਗੈ ਤੈ ਮੇ ਕਹੀ ਅਹੁ ਜੇ ਕਹਿ
 ਅਹੁ ਕਹੁ ਵਜੀਰ ਜੇ ਤੁ ਕਹੈ ਗਾ ਸੋ ਰਲੀ ਹੀ ਕਹੈ ਗਾ ਵਜੀ
 ਰ ਕਹਿਅ ਮੈ ਉਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਨ ਮਿਤਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੇ ਮੈ ਅੰਧਾ
 ਨਹੁ ਅਹੁ ਤੇ ਤੁਮ ਇਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਹੀ ਅਹੁ ਬੁਰਾਨ ਮਾਗੈ
 ਅਹੁ ਜੇ ਮੈ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੁ ਅਹੁ ਤਉ ਜੇ ਕੁੰਤੁ ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਵੈ
 ਸੋ ਕਹੀ ਅਹੁ ਬੁਰਾਨ ਜੇ ਦੇ ਉਲੁ ਤਕ ਰਿਅ ਅਹੁ ਕਲਾ ਵਜੀਰ ਭਲ
 ਕਹਿਅ ਅਹੁ ਅਹੁ ਬਦੇ ਵਦੁ ਤ ਵਜੀਰ ਅਹੁ ਤੁਮ ਸੁਣੈ ਰਿਕੇ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਅਹੁ ਏ ਅਹੁ ਏ ਕਹਿ ਮਥਾ ਏ ਕਿਉ ਸੁ
 ਅਹੁ ਵਜੀਰ ਅਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਵੀ ਚਹੁ ਕੀ ਤਾ ਭਾਈ ਮੈ ਤੈ
 ਅੰਧਾ ਨਹੁ ਅਹੁ ਏਹੁ ਕੋਈ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿਅ ਵਜੀ
 ਰ ਪੁਦਿ ਅਹੁ ਜੀ ਤੁਮ ਕਿ ਮਨ ਗਰ ਸਿਉ ਅਏ ਗੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿਅ ਅਹੁ ਮਾਮਾ ਮਹਾਨ ਗਰ ਸੈ ਅਏ ਵਜੀਰ ਪੁਦਿ
 ਅਹੁ ਜੀ ਅਮਰਾਨ ਗਰ ਕਿ ਮਤ ਰਫੈ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਿਅ ਸੁਣਿ ਵਜੀਰ ਅਮਰਾਨ ਗਰ ਤਰਫੈ ਤੈ ਨਿਅ ਅਹੁ
 ਹੈ ਵਜੀਰ ਪੁਦਿ ਅਹੁ ਜੀ ਤੁਮ ਗਰ ਉਕਿਅ ਹੈ ਤੈ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਅਹੁ ਮਾਮਾ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰਕਾਰੀ ਹੈ ਤੈ

ਫੇਰਿ ਵਜੀਰੁ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤੁ ਮਹਤ ਕਉ ਦੁਹੈ ॥ ਤੰਗੁ
 ਰੂਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਹ ਮਹਤ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਤੰਗੁ ਵਜੀ
 ਰਕਹਿ ਅਜੀਤੁ ਮਚ ਲੋਸਹਰ ਮੇ ॥ ਤੰਗੁ ਰੂਨਾਨ ਕਰ
 ਹਿ ਆਹ ਮਹਤੀ ਤਫਕੀ ਗੈ ॥ ਜਹੈ ਬੈਠੇ ਤਹੈ ॥
 ਤੰਗੁ ਵਜੀਰੁ ਜਾਇਗੇ ਦੇਵਲੁ ਤਨੁ ਖਬਰਿ ਕੀਤੀ ॥ ਗ
 ਜਾਜੀ ਤੇਰੇ ਸਹਰ ਮੇ ਵਡਾ ਕਲਾਵਾਨ ਪੁਰਖੁ ਆਇਆ
 ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਜੇਕਹਿ ਆਵਜੀਰੁ ਤੁੰਚਲੁ ਜੇਕਾਈ ਤੇਰੇ ਮਨ
 ਮੇ ਆਵੈ ਸੋਈ ਪਾਹਿਕਹਿ ਚਲਾ ॥ ਜੇ ਤੇਰੀ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੋ
 ਜਾਨ ਕਲਾਵਾਨ ਹੈ ॥ ਅਹੁ ਜੇਨ ਪੁਰੀ ਹੋਵੈ ਤੋ ਜਾਣ ਕਲਾ
 ਵਾਨ ਨਹੀ ॥ ਤਬਹ ਜੇਕਹਿ ਅਭਲਾ ਵਜੀਰੁ ॥ ਗਜੇ ਅ
 ਪਨੇ ਮਨ ਮੇ ਐਸੀ ਪਾਹੀ ॥ ਜੇ ਮੇਰੀ ਤੋ ਖਰਕ ਹੈ ਮੇ ਤਾਇ
 ਨਾ ਕਉ ਖਾਉਗਾ ॥ ਅਹੁ ਮੇਰੀ ਅੰਧਾਹੁ ਅਤਉ ਮੇਇ ਨ
 ਕੀ ਮੇਵਾ ਕਹੈਗਾ ॥ ਏਹ ਪਾਹਿਕਹਿ ਚਲਿ ਆਨ ਲੇਵ
 ਜੀਰਨ ਲੇਲ ਮਕਹ ਦੇਵਾ ॥ ਹਿਕੇ ਵਜੀਰੁ ਮੁਜਾਖਾ
 ਹਹਿ ਆ ॥ ਵਜੀਰੁ ਗਜੇ ਕਉ ਪੁਛਿ ਆਕਿਉਗਾ ਜਾਜੀ
 ਕੀ ਖਬਰਿ ਅਤ ਮੇ ਦੀ ਕਹੈ ॥ ਗਜੇ ਕਹਿ ਆਸੁ ਦਿਵ
 ਜੀਰੁ ਜੇ ਤੁੰਕਹਤਾ ਥਾ ਸੋ ਸਚੁ ਕਹਤਾ ਥਾ ॥ ਤੰਗੁ ਫੇਰਿ ਵ
 ਜੀਰੁ ਕਹਿ ਆਹ ਜਾਜੀ ਅਬਤੁ ਮਹੇ ਮਨ ਮੇ ਕਿਆ
 ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਜੇਕਹਿ ਆਵਜੀਰੁ ਅਬ ਮੁਠ
 ਕੀਨ ਜਹਿ ਆਵੈ ਤੋ ਮੇ ਚਹਨ ਪਕੜੈ ॥ ਤੰਗੁ ਵਜੀਰੁ ਕਹਿ
 ਆਤੁ ਮਤਿ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਹ ਮੇ ਲਿਖਾ ਸਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਹਰਿ ਮੇਸ ਤਿਕਰਤ ਹੀ ਮਨੁ ਚੁਦੈ ॥ ੨੦੭ ॥
 ਏਸ ਮੇਸ ਦੇ ਖਿਆ ਤੇ ਵੀਰ ਕਹਿ ਆਏ ਨਾਨਕ ਨਿ
 ਹੰਗੀ ॥ ਤੂੰ ਧੁਰ ਨ ਕਲਾਵਾ ਨ ਪੈ ਤੁਮ ਅਬ ਗੁਰੂ ਕੀ ਚ
 ਰਮ ਨ ਦੇਹੀ ॥ ਅਬ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਰਤੀਤਿ ਆਈ ਹੈ ॥ ਤੂੰ
 ਸਾਖੀ ਦੇ ਵਲੁ ਤਨਾਇ ਰਈ ॥

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਦੇ ਵਲੁ ਤਾ ॥ ਅਖੀਆ
 ਬੋਲ ਦੇਖਾ ॥ ਗੁਰੂ ਦੇ ਅਖੀਆ ਲਿਗਈਆ ॥ ਗੁਰੂ ਦੇ
 ਵਲੁ ਤਚਰੀ ਲਗਾ ॥ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਗੁਰੂ ਕਰਤਾ

ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ ਭੈਰਵ

ਬੋਲਿ ਅਜੀਅਬ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਢੁਟਾ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਹੀ ਵਾ
ਸ ਤੇ ਇਸ ਨਗਰ ਮੇਰੇ ਅਏ ਥੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅ
ਗਾਜਾ ਤੇ ਰੇ ਨਾਲਿ ਅਸਾਡ ਵਚਨ ਆਗਾ ॥ ਅਸੀ ਤੇ ਰੇ
ਵਾਸ ਤੇ ਅਏ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਹਿ ਅਗੁ ਜੀਚ ਲੋ ॥ ਉ
ਪਰਿ ਮੰਦਰੀ ਮੋ ॥ ਅਗੁਰ ਸੇਈ ਭੋਜਨ ਕਰੋ ॥ ਤੰਗੁ
ਨਾਨਕ ਸਿਕਰਿ ਆਖਿ ਆਗਾ ॥ ਗਾਜਾ ਤੇ ਗਾਥਾ ਜੁ ਅਸ
ਤੇ ਕੰਮਿ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੇ ਰਿਹਾ ਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਮ ਆਪ
ਣਾ ਹੀ ਖਾਜ ਖਾਈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਉਠਿਕ ਰਿਹਾ ਜੇ ਨ
ਲਿਚ ਲਿਅਗਾ ॥ ਜਾਸਾਗਦਿ ਚਿਅਏ ਗਾਜਾ ਦੇ ਵਲੁ
ਤਲੈ ਮਾਲਾ ਅੰਦਰਿ ਵਡਿ ਆਗਾ ॥ ਗਾਜੇ ਦੇ ਵਾਨੁ ਰੁਕੁ ਮੁ
ਕੀਤਾ ਅਢੇ ਮੇਵੇ ਚੁਟਿ ਲੈ ਆਵੈ ॥ ਬਹੁ ਤੇ ਸੇ ॥ ਦੇਵ
ਮੇਵੇ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇ ਸੇ ॥ ਅਤੇ ਸਤ ਦੇਵ ਤੇ
ਸੀਧੇ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇ ॥ ਚਉਦ ਦੇ ਵਾਸ ਰਸ
ਮੁਗ਼ੀ ਲੈ ਆਏ ॥ ਆਇਕ ਰਿਹਾ ਜੇ ਦੇ ਆਗੇ ਰਖੇ ॥ ਗ
ਜੇ ਕਹਿ ਅਸਾ ਪਾਜੀ ਏਹ ਮੇਵਾ ਖਾਵੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
ਕਹਿ ਅਸੁ ਇਹਾ ਜਾ ਅਸੀ ਏਹ ਮੇਵਾ ਤੰਗਾ ਖਾਈ ਏਜਾ
ਤੂੰ ਆਪਣਾ ਖਾਜੁ ਛਡੇਗਾ ॥ ਗਾਜੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਜੇ ਤੂੰ
ਛਡਾਵੇਗਾ ਤੰਗਾ ਛਡੀ ਏਗਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਗਾ ਜੇ
ਸੁਧਰ ਮੈਣੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਗਾਜੇ ਦੇ ਵਲੁ ਤਕ ਰਿਅ
ਜੀ ਮੈ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ॥ ਉਤਮੇ ਗੀ ਖਰਕੁ ਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨ

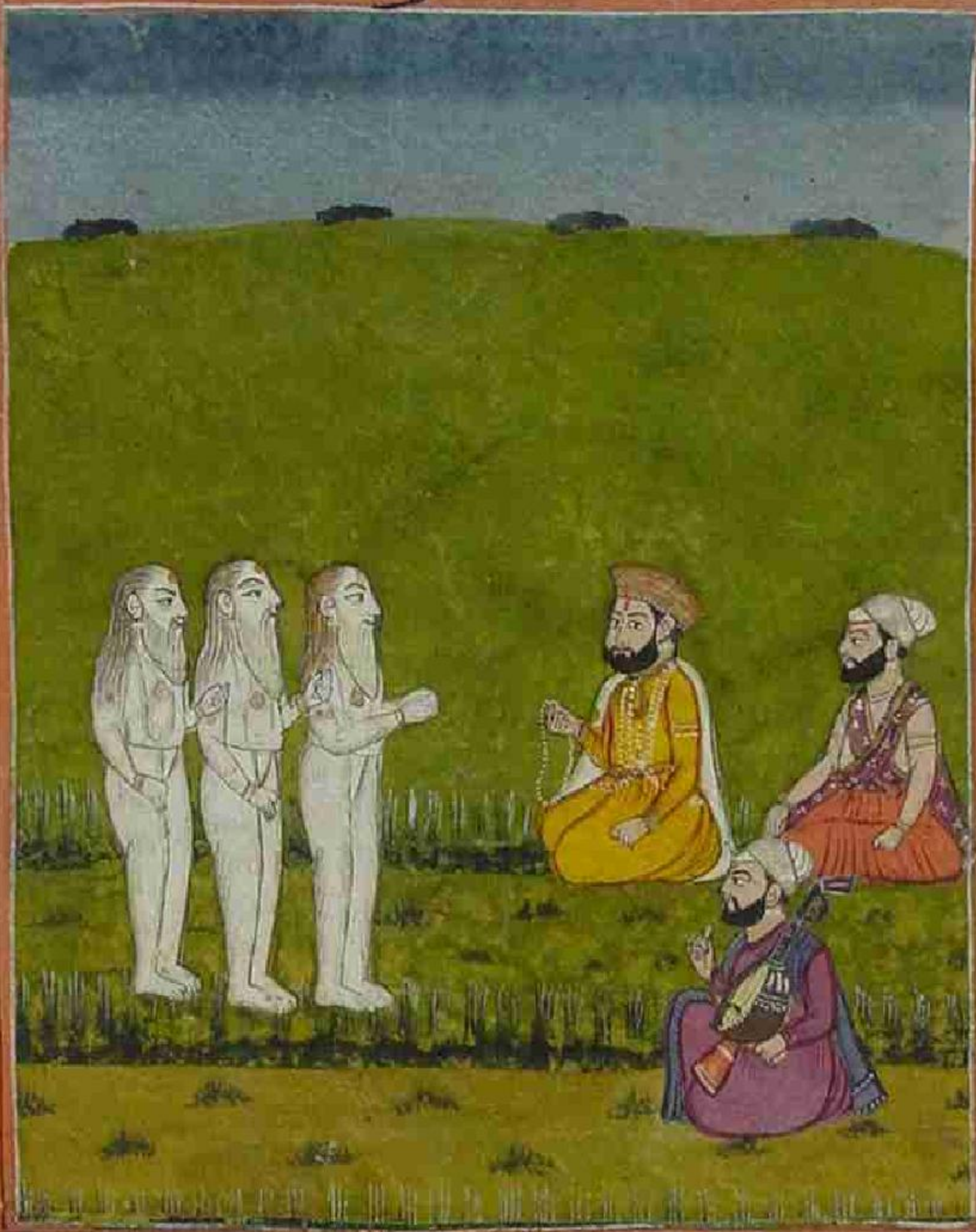
ਕਕਰਿ ਆਸੁ ਦਿਗਾ ਦੇ ਵਲੁ ਤੁਜੇ ਤੁਝਿ ਮਨੁ ਅਸੀ
 ਜੇਹਾ ਕਹਿ ਦੇਖਹਿ ਤੀ ਅਸੀ ਤੇਹਾ ਪਰਮਾਦੁ ਜੇਹੀ
 ਏਹਾ ਗੇਵਹਿ ਅਜੀਤੁ ਮਸਤਿਕ ਰਿਜਾਣੁ ਤੁਮ
 ਗਬਚਨ ਪੁਰਨ ਤੇਇ ਹੋਗਾ। ਰਮਤੁ ਮਤੇਭੀ ਅਪ
 ਕਿਕਰਿ ਜਾਣੇਗਾ। ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਮੇਵਾ ਅਚ ਦਿ
 ਆ। ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁਕੁ ਮੁਤੰਦਿ ਆ। ਜੋ ਬਾਲਾ ਤੁ
 ਭੀ ਪਰਮਾਦੁ ਤਈ ਯਾਹ ਕਹਿ। ਮਰਦਾਨਾ ਰੁਖਾ
 ਆ। ਤਿਹੁ ਛਪਾਹਗਈ ਅਹੀ ਜਾ ਪਰਮਾਦੁ ਤ
 ਈ ਯਾਹ ਤੇਇ ਆ। ਤੰਗੇ ਅਤੇ ਵਜੀਹ ਦੁਹੰ ਅ
 ਪਿਵਿਚਿ ਮਤਾ ਕੀਤਾ ਜੋ ਨਿਸਖ ਜੇਹੇ ਹੋਏ। ਆ
 ਖਣ ਲਗੇ ਜੀ ਪਰਮਾਦੁ ਤਈ ਯਾਹ ਹੈ। ਤੁਸੀ ਪਰ
 ਮਾਦੁ ਆਇਕ ਰਿਅਚ ਵੀ। ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ
 ਆਕਿਉ ਮਰਦਾਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਚਲੇ
 ਆ। ਜਾਇ ਪ੍ਰਮਾਦ ਜੇ ਵਣ ਲਗੇ। ਮਰਦਾਨੇ ਕੀਜੇ
 ਦਿਅ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਕੀਜੇ ਦਿਅ। ਅਤੇ ਗੁਰਨਾ
 ਕ ਜੇ ਵਦੇ ਦੀਸ ਮਾਧਿਲ ਗਿਗਈ। ਸਦਾ ਪਹਰ ਲਗੀ
 ਹੀ। ਜਾਸਾ ਮਾਧਿ ਖੁਲੀਤੀ ਆਪਣਾ ਜੋਹ ਰਿਅ ਪਰ
 ਮਾਦੁ ਮੇਹ ਜੇ ਅਤੇ ਵਜੀਹ ਦੁਹੰ ਨੁਗੁਰਨਾਨਕ ਦਿਤਾ। ਤੰ
 ਉਨਾ ਖਾਧਾ ਤੰਦੁਹੰ ਅਗਮ ਦੀਸੀ ਏਹੀ ਹੋਈ। ਜਦੇ ਮ
 ਸਤ ਹੋਇ ਗਏ। ਤੰ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਏਹ ਤੰ ਦਿ
 ਦੇਹ ਤੇਇ ਗਏ। ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁ

ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਦੇ ਤਮ ਸੋ ਜਾ ਚਾਹਿਘੜੀ ਅਗੁਜਰੀ
 ਅਤੇ ਦੁਹਾ ਦੀ ਖੁਮਾਰੀ ਉਤਰੀ ਘੁਰੁ ਘੁਰਨ ਮਹਿ ਘੁਰਖੁ
 ਹੋਏ ਲਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੇ ਅਖ ਦੁਜੋ ਜੀ ਅਸੀ ਖਾਕ ਕੰਨ
 ਭੀ ਕੁਣ ਨਹੀ ਖਾਕ ਕੰਨ ਮਿਅਵ ਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀ ਕੰਨ ਮਿ
 ਨਹੀ ਅਵ ਦੇ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਵੇ ਵਲੁ ਤਤੈ ਨੁ
 ਅਸੀ ਏਥੈ ਦਾ ਮਸੰਦ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਵਜੀਰ ਤੇਰਾ ਟਲ
 ਲੀ ਅਕੀਤਾ ਤੂੰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪੁ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਜੀ ਦਾ
 ਬੁਧਾਨ ਮੰਗੁ ਕਿਸੇ ਜੀ ਅਦਾ ਪਾਤੁ ਨਕਹਿ ਤੂੰ ਸਿਧਾਖ
 ਜੀ ਖਾਹੁ ਤੂੰ ਉਨ ਦੁਹਾ ਅਖਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਨੁਕਖ ਤੋ
 ਜਨ ਦੀ ਸਕਤਿ ਨਹੀ ਹੀ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਓਥੇ ਦੇਵ ਦੀ ਸੰ
 ਗਤਿ ਕੀਤੀ ਦੇਵ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੀ ਜਪ ਦੇ ਹੈ ਨਿਨਾਨ ਉਮਹੀ ਨੇ
 ਓਥੇ ਹੋਏ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਓਥੈ ਅਗੇ ਪਸਰਨਾ ਮਾਸ ਹਰੈ ਉਸ ਮਸਹਰ ਜਾ ਦੇ ਤੈ ਮਹੀ
 ਨੇ ਲਗੇ ਓਥੈ ਦਰਾਜਾ ਤੀਖਨ ਤੈ ਨਵਲ ਮੁਲੁ ਅਦਾਰਾ
 ਅਤਾ ਅਤੇ ਅਖਿ ਭੀ ਵਲ ਮੁਲੁ ਮਾਹਾ ਜਾ ਓਸ ਮ
 ਹਰ ਵਿਚਿ ਗਏ ਤੈ ਵਲ ਮੁਲੁ ਅਦੀ ਨਜ ਰਿਪਏ ਵਲੁ
 ਮੁਲੁ ਏਨਾ ਥੋਡੇ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨ ਉਨਾ ਥੋਡੇ ਰਿਆ ਤੈ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਬਾਲੇ ਕਹਿ ਅਸ ਖੁਜੀ
 ਗਏ ਹਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ ਅਕਿ ਉਮਰਦਾ
 ਨਾ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਏਹ ਕਿ ਅਬਲਾਇ ਹੈ ਨਿ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਮਰ ਦਾਨ ਦੇ ਹਵਟ ਮੁਦੁ ਏ ਨਿ।
 ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀਵ ਦਮੁਦੁ ਏ ਏ ਨਿ। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਅਖਿ ਅਮਰ ਦਾਨ ਵਟ ਮੁਦੁ ਏ ਏ ਨਿ। ਬਹੁ ਤੇ ਨ ਮਿਗ
 ਏ ਅਤੇ ਰਿਕ ਬਜਾਹੀ ਅਗਾਓ ਮਨੁ ਬਾਲੇ ਪੁਦਿ ਅਭ
 ਸਾਖੀ ਬਣ ਮਾਝੁ ਆਨਾ ਲਿ ਤੇਈ॥

ਈ ਤੁੰ ਕਉ ਦੁਏ॥ ਵਟ ਮੁਦੁ ਅਗੋ ਚੀਕ ਮਾਹੀ॥ ਜਿਉ ਕ
 ਰਿਜੰਗ ਲਦੇ ਪਸੁ ਚੀਕ ਮਾਹ ਦੇਏ ਨਿ। ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨੁ ਪੁਦਿ ਅਜੀਏ ਤੇ ਬੋਲ ਦੇ ਨਹੀ॥ ਚੀਕ ਮਾਹ ਦੇਏ

ਨਿਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆਉ ਟੀਬਾਲਾ ਟਿਨ ਦੀ ਬੋਲੀ ਏ
ਤੈ ॥ ਏਹੁ ਜੋ ਚੀਕ ਸਾਕਿ ਬਿਨ ਠਾਹਾ ਸੈ ਟੀ ਜੰਗਲ
ਦਾ ਮੇਵਾ ਲੈ ਆਇ ਆ ਦੁਰਿ ਅਗੇ ਗਥਿ ਕਰਿ ਅਧਿ ਬਰ
ਤੁਹਿ ਖੜੋਤਾ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਬਾਲਾ ਚਾਇ ਲੈ
ਗ ਬਾਲੇ ਅਖਿ ਆ ਜੀ ਤੁਮੀ ਤੀ ਜੇਹਾ ਕੇਹਾ ਪਰਸਾ ਦੁਮੁਰਿ
ਨਾਹੀ ਪਾਵਦੇ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆਉ ਟੀਬਾਲਾ ਏਹੁ
ਪਰਸਾ ਦੁਪਾਵਿ ਤੈ ॥ ਏਹੁ ਦੁਮੁਰੁ ਕੰਦ ਮੁਲਦਾ ਅਹੁ
ਕੁਰਦੇ ਤੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਜੀ ਅਜੰਤ ਕੋ ਲੈ ਬਹੁਤੁ ਡਰਦੇ ਤੈ ਨਿ
॥ ਓਥੇ ਜੰਗਲ ਦਿ ਚਿਹਿਰ ਮਹੀ ਨਾਹੇ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਟੁਭਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੰ ਅਗੇ ਚਲੇ ਜਾ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਜਾਇ ਜਿਥੇ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮ
ਧਿ ਲਗਿ ਜਾਏ ਤਿਥੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਗਹਿ ਜਾਵਨਿ ॥ ਚਾਹਿ ਦਿ
ਨ ਪੰਜ ਦਿਨ ਕ ਦੀ ਸਤ ਦਿਨਾ ਕ ਦੀ ਦੁਇ ਦਿਨਾ ਏ
ਵੈ ਸਤ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਤੇਗ ਦਿਨਾ ਦਿ ਚਿਟਾ ਪੁ ਅਤੇ ਸਮੁੰਦੁ
ਦਿ ਚਿ ਚਲੇ ਜਾਵੀਏ ॥ ਅਗੇ ਹਿਕਸ ਯਹੁ ਕੁ ਦਿਹਤੀ ਅ
ਇਆ ਕੋਹ ਚਹੁ ਤੇਨ ਦਰਿ ਅਵਣ ਲਗਾ ਮਹਦਾ ਨੇ ਅ
ਖਿ ਆ ਜੀ ਕੋ ਸਯਹ ਭੀ ਅਵਸੀ ॥ ਕਿ ਅਸੀ ਉਜਾ ਤਿਹੀ
ਦਿ ਚਿ ਚਲੇ ਜਾ ਸੀਏ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾ
ਨਿ ਅਕੁ ਪੁ ਖਲ ਗੀਹ ਟੀ ॥ ਤੰ ਮਹਦਾ ਨੇ ਅਖਿ ਆ ਜੀ
ਭੁਖ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਤੰ ਕਿਸੇ ਕਿ ਆਇ ਥੇ ਅਗੇ ਆਇ ਗਥਿ
ਅਹੈ ॥ ਜੋ ਖਾਈਏ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਅਮਰਦਾ ਨਾ

ਭੈਰਵ ਨਾਮ ਭੈਰਵ ਦੇ ਪਿਸ ਪੁਰੁ ਕਰਮਿ ਵਦਾਹੁਈ॥
ਜੋ ਤੇਰੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੈ ਗੀ ਸੋਈ ਖਾਏ॥ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ
ਆਜੀ ਕਿਸੇ ਦਿਨ ਈ ਦੇ ਜਿੰਦੁ ਨਿਕਲਿ ਜਾਮੀ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰ ਦਾ ਨਾ ਜਿੰਦੁ ਭੀ ਨਿਕਲੀ ਹੈ ਨਾ ਅ
ਤੇ ਜੇ ਭੁਖ ਨਾਲਿ ਨਿਕਲੇਗੀ ਤਾਂ ਅਸੀ ਛੇ ਰਿਧਾਇ ਲਈ
ਏਗੇ॥ ਤੂੰ ਤੁਰਨਾ ਹੀ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੂੰ ਸਚ ਹੈ॥
ਤੈਨੂੰ ਤਮਾਇ ਕਿਸੇ ਗਲ ਦੀ ਨਹੀ॥ ਅਸੀ ਕਿਜਾਏ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ
ਕਿਉ ਕਰਿ ਜੀਵ ਦੇ ਛਿਰਿ ਦੇ ਅਯੋ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮ
ਰ ਦਾ ਨਾ ਤੂੰ ਈ ਦੇ ਜਾਇ॥ ਜੋ ਜੀਵ ਦੇ ਛਿਰੇ ਅਯੋ॥ ਸੋ ਅਸੀ
ਨੁਕਰਤ ਹੀ ਜੀਵਾਇ ਦਾ ਹੈ॥ ਚਲੁ ਅਗੇ ਦਿਖੈ ਕਰਤ ਹਰਿ
ਅਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਆਭੁ ਲਾਜੀ॥ ਅਸ ਤੇ ਅ
ਸ ਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁਵਿਲਾਵ ਦੇ ਚੁਕੋ ਹੀ ਲੈ ਗਏ॥ ਸਾਂਹ ਦੇ
ਗਾਇ ਰੇ ਜਾਇ ਬੈਠੇ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਅ
ਇਆ ਹੀ ਸਾਹਜਾਇ ਕੁਝ ਖਾਇ ਆਉ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਆ
ਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਪਲੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀ ਮੈ ਕਿਥੋ ਖਾਵਾ॥ ਤਾਂ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਵਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀ ਤੈਨੂੰ ਸਾਹ ਸਾਹ ਸਉ
ਪਿਅ ਹੋ ਭਾਵੈ ਕਿਥੋ ਖਾਹਿ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੋਈ
ਚੋਰ ਕਰਿ ਪਕੜੇ ਤਾਂ ਕਿ ਆਕਰੀ॥ ਤਾਂ ਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵ
ਚਨ ਕੀ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨਾ ਜੇ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਪਕੜੇਗਾ ਤਾਂ ਤੂੰ ਅਸਾਡ
ਨਾ ਉਲਏ॥ ਤੈਨੂੰ ਪਕੜਿ ਕਰਿ ਛਡਿ ਦੇਵੇਗਾ॥ ਭਾਵੈ ਕਿਥੋ
ਭਖਾਏ॥ ਮਰਦ ਨੇ ਜੀਵਿ ਚਿਜਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਜਿਥੇ

ਕਿਥੇ ਪੁਰਤਨ ਪਾਗੈ ਨਿ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਨਾਇ ਸਭ ਹਰਿ
 ਵਰਿ ਆ ਦੇਖੇ ਕਿ ਆ ਜੋ ਸਭੋ ਸੁਦਰਨ ਪਰਤੀ ਹੈ ਜਿਥੇ
 ਕਿਥੇ ਵੰਗਨੀ ਨਦ ਰਿ ਆ ਵਦਾ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਕੁਦਰਤਿ
 ਦੇਖਿ ਕੈ ਰੰਗ ਨਹੈ ਇਹ ਰਿ ਆ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਦੀ ਭੁਖ ਦੁਹਿ
 ਇਹ ਈ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਇਕ ਸਨੁ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਇਸ ਸਾ
 ਹਦਾਨ ਉਕਿ ਆ ਹੈ॥ ਓਸੁ ਅਗੋ ਪੁਛਿ ਅਗੇ ਭਾਈ ਤੁਕਰੀ
 ਸਿਉ ਆਇ ਆ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਭਮਦੁਰਿ
 ਸਿਉ ਆਇ ਹੈ ਨਿ॥ ਪਰਜੀ ਇਸ ਨਗਰੀ ਦਾਨ ਉਮੇ ਨੁਦ
 ਸਿ॥ ਤੰ ਉਨਿ ਕਹਿ ਆ ਤੁੰ ਆਪਣਾ ਉਬਤਾਇ॥ ਤੰ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰਾਨ ਉਮਰਦਾਨ ਹੈ॥ ਤੁੰ ਮੇਨੁ ਨਗਰੀ
 ਦਾਨ ਉਦ ਸਿ॥ ਤੰ ਉਸਿ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਮਰਦਾਨ ਇਸ
 ਨਗਰੀ ਕਾਨ ਉਸੁਦਰਨ ਪੁਰ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਰਿ ਅਗੇ
 ਭਾਈ ਈ ਚੰਕਾਗਾ ਜਾ ਕਵਲੁ ਨੈ ਨਹੈ ਸੁਹ ਮਿਧ ਕਾ ਬੇਟਾ॥
 ਜਿਸ ਕੇ ਮਲਾ ਮੀ ਸਭ ਹੀ ਗਜੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਕਹਿ
 ਅਗੇ ਭਾਈ ਈ ਚਲਨ ਕਿ ਆ ਹੈ॥ ਈ ਤੰ ਮੇਨੇ ਕੀ ਧ
 ਰਤੀ ਹੈ ਅਗੁ ਤੇਰਾਨ ਉਕਿ ਆ ਹੈ॥ ਉਸੁ ਕਹਿ ਆ ਮੇਰਾਨ
 ਉਪਰ ਮਸਿਧ ਹੈ॥ ਅਗੁ ਕੋਈ ਆ ਦੇ ਸੋ ਜੋ ਚਾਹੀ ਇਸੇ
 ਈ ਲੇਖਾ ਦੇ॥ ਈ ਤੰ ਪਰਮ ਕੀ ਚਾਲ ਹੈ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤੁ
 ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਆ॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਸੁਦਿ ਪਰਮ ਮਿਧ ਮੇਨੁ
 ਖਲਗੀ ਹੈ॥ ਪਰਮ ਮਿਧ ਕਹਿ ਆ ਸੁਦਿ ਭਾਈ ਮਰਦਾ
 ਨਾਈ ਤੰ ਕਿ ਮੀ ਕਉ ਮੇਨੇ ਨਾਹੀ॥ ਜਿਸੁ ਦੁਕਾਨ ਪਰਜਾ ਦੇ

ਤਿਸੀਉਪਾਗਿਸੈਉਠਾਇਲੇਇਜੋਕਿਛੁਚਾਹੀਏ। ਮਰ
 ਦੋਨੇਕਹਿਅਜੀਮੇਰੇਪਾਸਿਤੇਘਰਕਾਮਹੋਤਨਾਹੀ। ਕ
 ਈਅਪਲੇਯਥਿਦੇਵੈਤਉਮੈਲੇਉ। ਫੇਰਿਓਸੁਪੁਛਿ
 ਅਤੇਰੋਕੋਈਅਉਰਭੀਹੈ। ਮਰਦੋਨੇਕਹਿਅਜੀਦੁ
 ਇਅਉਰਭੀਹੈਨਿ। ਤਉਮਿਕਹਿਅਦੁਇਅਉਰਭੀ
 ਹੈਨਿ। ਤਉਮਿਕਹਿਅਉਨਕਉਰਭੀਲੈਅਉ। ਮਰਦੋਨੇ
 ਕਹਿਅਜੀਉਇਇਉਨਾਹੀਅਵਤੋ। ਓਇਬਡੇਸੰਤ
 ਖੀਹੈਨਿ। ਉਮਿਕਹਿਅਚਲੁਭਾਈਤੁਤੋਖਾਹਿ। ਮਰ
 ਦੋਨੇਨੁਲੈਇਕਸਦੁਕੰਨਪਹਿਥਜੇਕੀਤਾਕਹੁਭਾਈਕਿ
 ਅਲੇਤੀਹੈ। ਮਰਦੋਨੇਕਹਿਅਜੀਜੋਕੋਈਕੁਛੁਦੇਵੈਸੈ
 ਈਤਮਲੇਤੁੰਨਿ। ਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅਭਾਈਤੁਅਪਣ
 ਅਤਹੁਲੈ। ਮਰਦੋਨੇਕਹਿਅਜੀਮੇਰਾਅਤਹੁਅਛਾਈ
 ਮੇਰੁਹੈ। ਧਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅਭਾਈਗੇਅਛਾਈਮੇਰੁਤੋ
 ਲਿਦੇਹਿਮਿਠਿਅਈਲੁਚੀਆ। ਜਉਮਿਦਟੇਪਿਛੇ
 ਪਾਏਤਮਰਦੋਨੇਡਿਠੇਸੁਇਨੇਦੇਵਟੇਹੈਨਿਸਮੁਇਨੇਚੀ
 ਡੰਡੀਹੈਸੁਇਨੇਦੇਛਾਬੇਹੈਨਿ। ਨਾਕੋਈਮੁਲਲੈਦਾਹੈ।
 ਮਰਦੋਨੇਅਪਣਾਅਤਹੁਲੈਕਹਿਥਾਧਾਥਾਇਕਹਿ
 ਅਧਿਓਸੁਧਰਮਸਿੰਘਜੀਮੇਗਤੁਮੀਨਿਸੀਕਹੈ। ਸੁ
 ਇਨੇਚੀਧਰਤੀਮਭਸੁਇਨਾਹੀਸੁਇਨਾਨਾਕੋਈਮੁਲੁ
 ਲੈਦਾਹੈ। ਦਿਖਾਇਉਕਮਕਿਉਕਹਿਚਲਦਾਹੈ। ਤੀਧ
 ਰਮਸਿੰਘਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਇਥੇਜਤਨਕੋਈਨਾਹੀ

ਇਥੇ ਜਤਨ ਹੋਵੇ ਟੀ।। ਪੀ।। ਦਯਾ ਕਾ ਵਟ ਦਾ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
 ਗਤਿ ਨ ਲਿਜੰ ਮਦਾ ਹਈ।। ਗਜੇ ਦਾ ਹੁਕਮੁ ਏਹੈ ਜੋ ਚਾ
 ਹੀਏ ਸੋ ਬਾਹਰੁ ਲੈ ਆਉ।। ਅਰਤਈ ਯਾਹਕ ਰਿਹ ਬੋਝੋ
 ਕੋਈ ਖਾਵੇ ਆਪ ਭੀ ਖਾਵੈ।। ਜੋ ਆਵੇ ਸੋਈ ਅਪਣਾ
 ਹਰੁ ਲੇਜਾਵੇ।। ਅਹੁ ਅਉਹੁ ਜੇ ਤੇ ਕਰ ਬੰਨੇ ਹੈ ਨਿ ਅਹੁ ਕਾ
 ਹੀ ਗਹੈ ਨਿ ਸੋਈ ਕੰਮ ਕਰਾਇ ਲੇਜਾਵੇ।। ਥੀਹੁ ਅਪੁਰੀ
 ਕਰਿ ਦੇ ਤੇ ਹੈ ਨਿ।। ਨ ਕੋਈ ਮੁਲ ਨ ਮਜੁਰੀ।। ਕੁਣ ਨ ਹੀ
 ਮੰਗਦੇ।। ਗਜੇ ਹੁਕਮੁ ਧਰਮੁ ਨ ਗਹੈ।। ਮਹਦਾ ਨ ਇਉਂ
 ਕੰਮ ਚਲਦਾ ਹੈ।। ਮਹਦਾ ਨ ਏਹ ਗਲ ਸੁਣਿ ਕੈ ਬਹੁਤੁ
 ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਆ।। ਤਾਂ ਮਹਦੇ ਨੇ ਜੀ ਵਿਚਿ ਆਖਿ ਆ।।
 ਜੋਇ ਸੇਸ ਹੋਗਈ ਏ।। ਫਿਰਿ ਮਹਦਾ ਨ ਆਪਣੇ ਤੋਖਿ
 ਕਰਿ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇ ਆ।। ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਆ ਮਹਦਾ ਨ ਦੇਹ ਸਹਰਦੀ ਅਗਲੀ।। ਮਹਦੇ ਨੇ ਆਖਿ
 ਆਲਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਰਦੀ ਅਗਲੀ।। ਸਹਰਦਿ ਚਿਧ
 ਹਤੀ ਸੋ ਨੇ ਦੀ ਜੋ ਸਮਝੀ ਹੈ ਸਭਾ ਸੋ ਨੇ ਦੀ।। ਅਤੇ ਭਲੇ
 ਭੋਜਨ ਤਈ ਯਾਹਕੀ ਤੇ ਤੋਏ ਹੈ ਨਿ।। ਨ ਕੋਈ ਮੁਲ ਲੈ ਤੋ
 ਨ ਕੋਈ ਮਜੁਰੀ ਮੰਗਦਾ ਹੈ।। ਕੋਈ ਕੁਣ ਲੈ ਅਤੇ ਕੁਦਰ
 ਤਿਨ ਲਿਦਾ ਨਾਧੇ ਦੇ ਤੋਤਾ ਹੈ।। ਜਤਨ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਨ ਕੋਈ
 ਖੁਹੈ।। ਅਤੇ ਪਾਈ ਮੀਤ ਦਾ ਅਤੇ ਘਰ ਅਤੇ ਟੋਰਿ ਅ
 ਵਿਚਿ।। ਬਹੁਤ ਹੈ।। ਅਜੀ ਇਜੇ ਹੀ ਆਇ ਸਮਹਰਦੀ
 ਅਗਲੀ ਹੈ ਨਿ।। ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ ਮਹਦਾ ਨ ਕੁ

ਤੁਥਾਧੰਗੀ॥ ਤੰਢੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ॥ ਮੇ
ਨੁਇਕ ਸਾਧ ਇਜੇਹਾ ਮਿਲਿਗਇਆ॥ ਮੇਉ ਮਨੁਗ
ਲਾਪੁਛਿ ਅਉ ਸਮੇਨੁ ਮਭੇਦ ਸੀਆ॥ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮੇਨੁ
ਅਛਾਈ ਸੇਹ ਮਿਠਿ ਅਈ ਅਤੇ ਲੁਚੀ ਆਪਦਾਈਅ
॥ ਹਿਕ ਸੁਦੁਕਾਨ ਦਹਨੁ ਅਧਿਓ ਸੁਇ ਸਨੁ ਅਹਰੁ ਅ
ਛਾਈ ਸੇਹ ਤੋਲਿ ਦੇਹੁ॥ ਤਕਤੀ ਵਟੇ ਮਭੇ ਸੁਇ ਨੇਦੇ॥
ਅਤੇ ਜੀਓ ਮੁੱਤੁ ਗਲ ਭੀ ਅਧੀ ਸੀ॥ ਜਿਕੋ ਈ ਤੇਰੇ
ਨਾਲਿ ਭੀ ਹੈ॥ ਮੇ ਅਧਿਅਜੀ ਦੁਇ ਅਤੀਤ ਹੈ ਨਿਉ
ਦਿਅਨਾ ਵਿਚਿ ਬੈਠੈ ਨਿ॥ ਉਨਿ ਅਧਿਅਉ ਨਕਉ
ਭੀ ਲੈ ਜਾਇ॥ ਫੇਰਿ ਮੇ ਅਧਿਅਜੀ ਉਇ ਇਉ ਨਹੀ
ਲੇਤੇ॥ ਉਧੁ ਬਡੇ ਸੰਤੋ ਖੀ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਹਿ ਭੀ ਗਲ ਹੋਈ ਹੈ
॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਤੈਨੁ ਕਹਤਾਹਿ ਚਿਤਿ
ਅਵੈ॥ ਤਉ ਭਲੀ ਗਲ ਅਧੀ ਮੇ ਬਹੁਤੁ ਗਾਜੀ ਤੇਰੇਉ
ਤੇਰੇਉ ਇਅਹਾ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਲੈ ਅਵੈ ਤੀ ਮੇ ਹਿੰਜ ਹੋਵਾਹੀ॥
ਤੰਢੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਇਥੇ ਅਜਬ ਤਮਾਸ
ਡਿਠਾ॥ ਇਥੇ ਕੰਮ ਕਿਉ ਕਹਿ ਚਲਦਾ ਹੈ॥ ਤੰਢੇਰਿ ਗੁ
ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਏਥੇ ਧਰਮ ਕਲਾ ਹੈ॥ ਇਥੇ ਧ
ਧਕੋਈ ਨਾਹੀ ਕਹਦਾ ਮੁਚੁ ਅਤੇ ਸੰਤੋ ਖੀ ਵਰਤਦਾ ਹੈ॥
ਅਤੇ ਇਥੇ ਤੁਰਕ ਦੀ ਜਾਤ ਹੀ ਨਹੀ॥ ਦੇਖੇ ਮਤੁ ਮੁੱਤੁ ਅ
ਧਿ ਬਹੁਦਾ ਹੋਵੇ ਜੀ ਮੇ ਮਿਹਾ ਸੀ ਤੁਰਕ ਹੀ॥ ਇਥੇ ਤੁਰਕ
ਨੁ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀ॥ ਨਾਇਥੇ ਮੁਹਤਿ ਜਾਣਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਇਹ

ਸੁਧਰਮ ਨਗਰੀ ਏ ਜੇਹੀ ਠੀਕੀ ਗਤੀ ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕੁਨੁ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏ ਮੇ ਨਗਰੀ ਹੀ ਏ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨ ਆਪਣੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਬਿਕਰਤਾ
 ਦੇ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਪੁਛਿ ਆਜੀ ਏ
 ਬੇਇਸ਼ੀ ਪੁਰਖ ਮਥਨ ਕਰਦੇ ਹੈ ਨਿ ਕਿਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ।
 ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨ ਏ ਬੇ ਮਥਨ ਨਾ ਹੀ
 ਕਰਦੇ ਦਿਸ ਟਿਕੋ ਗਏ ਦਾ ਹੈ। ਤੀ ਹੀ ਧਰਮ ਕਲਾ ਵਰਤ
 ਦੀ ਹੈ। ਜਿ ਬੇ ਮਥਨ ਓਦੇ ਹੈ ਤਿ ਬੇ ਧਰਮ ਉਠਿ ਜਾਦੇ ਹੈ
 ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਏ ਤੀ ਅਚਰਜੁ ਸੁ
 ਣਾਇ ਓ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨ ਕਰਤਾ
 ਦੀ ਆਬਾਤ ਅਚਰਜ ਹੀ ਹੈ ਨਿ। ਕਿਤ ਨੀ ਆਕੁ ਕੋਈ
 ਦੇ ਬੇਗਾ ਜਿਤ ਨੀ ਆਕਿ ਮੇਨੁ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਨਿ। ਸੁਤਿ
 ਤਨੀ ਕੁ ਕਿਨੇ ਡਿਠੀ ਹੈ ਓਹੁ ਖਾਵਦ ਬਿਅੰਤੁ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ
 ਨਿਕਰਾਈ ਸਮਾਨਿ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਤੀ ਏਹੁ ਬੰਦਾ ਅਛਰਿ
 ਜਾਦਾ ਹੈ। ਜਗਿ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ। ਅਤੇ ਓਹੁ ਕਰਤਾ ਕੈ
 ਸਾਏ ਜੋ ਦਿਖਾਵੇ ਓਹ ਅਤੇ ਕਰੇ ਓਹ। ਫੇਰਿ ਮਰਦਾ
 ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਪੁਛਿ ਆਜੀ। ਏ ਸਗਾ ਜੇ ਦੀ ਹਦਿ ਕਿ
 ਥੋ ਤੇਜੀ ਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਿ ਬੇ ਅਸੀ ਚਲੇ
 ਆਏ। ਤਿ ਬੇ ਮਿਟੀ ਅਤੇ ਪਾਣੀ ਤੇ ਚਲੇ ਆਏ। ਅ
 ਤੇ ਮਰਦਾਨ ਅੰਨਜੀ ਮਣਦੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤਾ ਹਜੀ ਆਨੁ
 ਅੰਨੁ ਰਿਜਕੁ ਪਹੁਚਾਇ ਆਲੈ ਤੇ। ਸੁਣਿ ਨ ਤੀ ਕਿਸੇ

ਖਾਵਣਾ ਨਹੀਨਾ ਅਤੇ ਓਹੁ ਚਾਪਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਦੈ
 ਉਸਦੇ ਧਰਮ ਸਭਾ ਸੁਣਿ ਨੇਦੀ ਧਰਤੀ ਹਈ ॥ ਅਤੇ ਧਰਮ
 ਸੁਣਿ ਨੇਦੈ ਨੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖਿ ਮਾਜੀ
 ਇਸਰਾਜੇ ਦੀ ਹਦਿ ਕਿਥੋਂ ਤੋਂ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਦੀ ਹਦਿ ਨਉ ਹਜ਼ਾਰ ਸਤ
 ਮੈਂ ਜੋ ਜਨ ਹੈ ॥ ਏਡਾ ਹਜ਼ਾਰ ਲਿਖੁ ਗੁਣਿ ਚਿਕੋਈ ਨਾ
 ਹੀ ॥ ਏਡਕਲੀਕਾਲ ਵਿਚਿ ਵਡਾ ਹਜ਼ਾਰ ਹੈ ॥ ਇਸਦੇ ਤੁ
 ਲਿਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਅਜੀ ਸੁਧਰਮੈ
 ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਵਡਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਹਿ ਅਮਰਦਾ
 ਨਾ ਸੁਧਰਮੈ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਕਰਤਾਰ ਬੰਦਾ ਕਰਾਇਆ ॥
 ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਓਹੁ ਇਸਦਾ ਸਲਾਮੀ ਆਹਾ ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਅਖਿਅਜੀ ਹਉ ਅਖਿਨਾਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਧਰਤੁ
 ਸੀ ਤਾਂ ਪਉਣੁ ਅਹਾਹੀ ਤੋ ਪਹੁਣਿ ਤਾਂ ਸਹਾਇ ਚਿਅ
 ਏਤੋ ॥ ਹੁਣਿ ਤਾਂ ਕੁਝ ਅਹਾਹੁ ਅਖੀ ਤਾਂ ਮੈਲੇ ਆਵਾਂ ॥ ਤੁ
 ਸੀ ਤਾਂ ਸਹਾਇ ਚਿਜਾ ਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਦੇਖ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ ਤਮਾਸਾ ॥ ਚੁਪ
 ਕਰਿ ਜਾਇ ॥ ਮਰਦਾਨਾ ਚੁਪ ਕਰਿ ਬਹਿ ਗਇਆ ॥
 ਸਤਿ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿ ਗਏ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ ਜਾਇ ਥਾ
 ਇ ਆਵੇ ॥ ਜਾਂ ਅਠਵਾਦਿ ਨਹੀਂ ਇ ਆਹਾ ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾ
 ਨਾ ਅਹਾਹੁ ਗਇਆ ਆਹਾ ॥ ਜੋ ਉਸੇ ਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਦੀ ਨਜਰਿ ਆਇਆ ॥ ਤਾਂ ਓਹੁ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਕਰਹਿ

ਤਖਵੇ

ਆਮਰਾਈਤੁ ਜਕਰਤਾਥਾ ਜਦ ਅਤੀਤੁ ਹੁ
ਏਨਿ ਓਹੁ ਤੁਮੈ ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਵਹਕਾਏ ਨਿ। ਅਕੇਤ
ਤੁਹੀ ਟੁੰਬੂ ਲਤਾਥਾ ਮਰਦ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੈ ਨਹੀ
ਟੁਠੂ ਬੋਲਤਾ। ਓਹੁ ਦੋ ਨ ਅਤੀਤ ਉਦਿ ਅਨਹੀ ਮੈ
ਬੈਠੈ ਨਿ। ਅਰੁ ਬਹੁਤੁ ਸੰਤੋਖੀ ਏਨਿ। ਵਿਸਾ ਕਿਦੁ
ਅਰੇ ਪਾਹਿ ਨਹੀ ਜਾਤੈ। ਤਬ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੇ
ਕਈ ਉਨ ਕਉ ਲੇਜਾਵੇ ਤਉ ਖਾਵੇ ਕਿਨ ਖਾਵੇ। ਮਰਦ
ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਉਨ ਕੀ ਧੁਸੀ ਆਵੇ ਨਹੀ ਤੈਨ ਖਾਵੇ। ਤੈ
ਓਸੁ ਫੇਰਿ ਕਹਿ ਆਪਾਹਿ ਵਿਆ। ਮਰਦ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ
ਵਹੁ ਪਓਣੁ ਅਹੀ ਏਨਿ। ਜੇਕਰੀ ਪਦਿ ਤਦੇ ਖਤੇ ਏ
ਨਿ ਤੈ ਅਚ ਵੇਤੇ। ਨਹੀ ਤੈ ਨਹੀ ਅਚ ਵੇਤੇ। ਤੈ ਧਰ
ਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆ ਅਤੈ ਈਹੁ ਪਾਵਨ ਕਿ ਅਹੈ। ਮਰ
ਦ ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤੈ ਪਾਵਨ ਕੁਛੁ ਨਹੀ ਦੇਖਿ ਆ
ਗਏ। ਹਿ ਓਸੁ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਏਹੁ ਬਾਤ ਕਿਉ ਕਹੀ। ਮਰਦ
ਨੇਕ ਹਿ ਅਜੀ ਤੁਮ ਲੇਚਲੈ। ਤੈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਪੰਜ ਸੇ
ਰਵ ਸਤੁ ਅਪਲੀਤੀ। ਅਤੇ ਅਚਾਈ ਸੇਰ ਮਰਦ ਨੇਹੁ
ਖਵਾਈ। ਲੈਕ ਹਿ ਵਸਤੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨ ਕਿ
ਥੇ ਆਏ। ਜਿਥੇ ਗੁਨਾਨ ਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਬੈਠੇ ਅਹੈ। ਧਰਮ
ਸਿੰਘ ਮਰਦ ਨੇਹੁ ਧੁਫਿ ਅਮਰਾਈ ਏਨਾ ਕਾ ਅਵਾਜ਼ ਕਿ
ਅਹੈ। ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਕਰਤ ਕਰਤ ਹੁ। ਇਨ ਕੀ
ਅਵਾਜ਼ ਏਹੀ ਹੈ। ਤੈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਧਰਮ ਸਾਦੁ ਅਗੇਰੀਖ

ਕਹਿ ਸੁਭ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇ ਸੁਆਮਿ ਪਤੀ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰੁ
 ਰੂਪ ਨਕ ਅਖੀ ਖੋਲੀ ਆਮ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਭੀ ਅਖੀ ਖੋਲੀ
 ਆਦਿ ਵਚਨ ਕੀ ਤੇ ਅਉਰਾਈ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੈਠੇ ਜੀ॥
 ਤੇ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਬੈਠਿ ਕੇ ਅਗੇ ਪਰਮ ਦੁਰਖਿਆ ਤੇ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਏ ਪੁਰਿ ਅਪੈ ਰਾਈ॥ ਤੇ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ
 ਅਜੀਤੁ ਮਹੇ ਵਸਤੇ ਗੋਬਿੰਦੁ ਪਰਮ ਦੁਲਿ ਅਏ ਪੈ ਨਿ
 ਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਰਾਈ ਤੇ ਗਨ ਉਰਿ ਅਪੈ॥ ਅਤੇ
 ਤੇ ਗੀਤਾ ਤਿ ਵਰਨ ਕਹਿ ਅਪੈ॥ ਤੇ ਉਸੁ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਉਤਪ
 ਰਮ ਸਿੰਘ ਪੈ ਅਰੁਣੀ ਭੰਜਾ ਤਿ ਬਰਨ ਸਭ ਨੇ ਕਏ ਕੁਰੀ ਭੀ॥ ਈ
 ਪੈ ਘਾਟੇ ਬਾਧੇ ਕੋਈ ਨਹੀ॥ ਈਸੇ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੇ ਕੋਈ ਦਿੰਦੁ
 ਬਾਧੇ ਭੀ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਪਰਮ ਸਿੰਘ ਈਸੇ ਕ
 ਰਾਜ ਕਉ ਦੁਖੈ॥ ਤੇ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਈਸੇ ਕਰਾ
 ਜਾ ਕਵਲੁ ਨੈਨੈ॥ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਿ ਅਰਾਈ ਰਾਜਾ
 ਜੋ ਰਾਜੁ ਕਰਤਾ ਪੈਸੇ ਤੇ ਵਧੈ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਪਰਮ ਸਿੰਘ ਕ
 ਹਿ ਅਉਸਰੇ ਸਿਰਿ ਪਰਿ ਛਤਰ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਅਪੈ॥ ਪਰ
 ਉਪੁਰਿ ਸੀ ਪਾਸੈ ਸਲਾਮ ਨਾਹੀ ਕਰਵਤਾ॥ ਅਧੇ ਜੀ ਅਮੈ
 ਸਲਾਮੀ ਸਭ ਰਈ ਘਤਰਤੀ ਪੈ॥ ਅਰੁ ਸਤਾਰਾ ਜੇਇ
 ਸਕੀ ਅੰਨ ਮਾਨ ਤੇ ਪੈ॥ ਪਰੁ ਏਹੁ ਅਪੁਰਿ ਸੀ ਪਰਿ ਨਹੀ ਜ
 ਬਤਾ ਕਰਤਾਰਾ ਏਹੁ ਏਹੀ ਸਮਝਤਾ ਪੈ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਸਭ ਬੰ
 ਦੇ ਪੈ॥ ਜੈਸੇ ਸਭ ਪੈ ਤੈਸੇ ਸਾਧੇ ਕੁਮੈ ਭੀ ਬੰਦ ਪੈ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਦਿ ਚਿ ਪਾਹੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਦੁਵਰੇ ਭੀ ਨਹੀ ਜਾਵਣਾ॥ ਅਤੇ

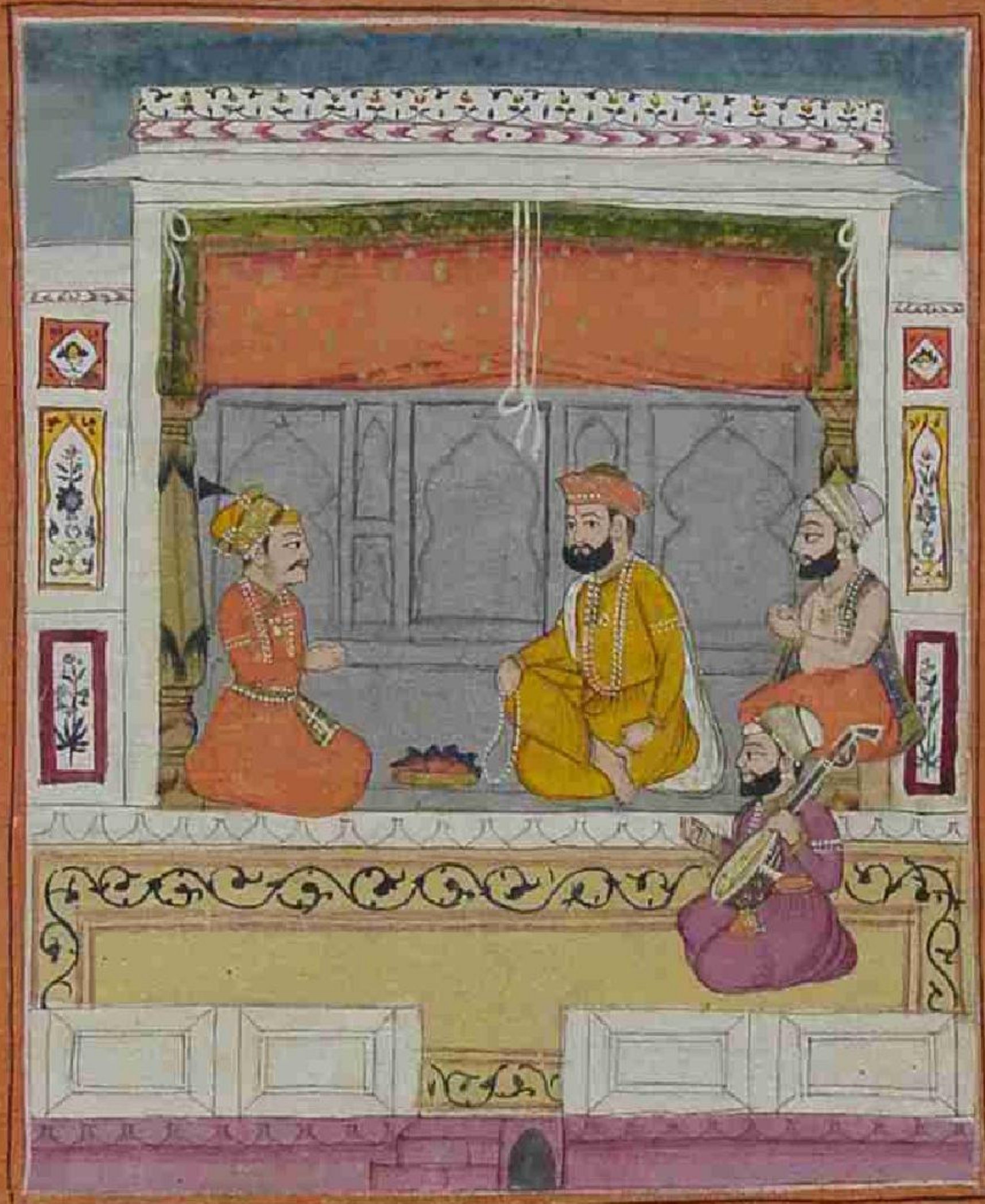
ਉਸਦਾ ਦਰਸਨ ਭੀ ਗੁਰਿ ਕਰਦਾ ॥ ਜਿਸੁ ਰਾਜ ਦਿਚਿ ਮ
 ਰਿਮਾਨ ਜੀਤਿ ਆਇ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁਧਰ ਸੈਦੁ ਨਿਸ
 ਦੇਉ ਰਿਕੀਤ ਪੈ ਦੇਖੀ ਕਰਤਾਰ ਕਿ ਅਕਰੇ ॥ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੀ ਮੀ ॥ ਤਿਚਰੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ
 ਧਰਮਾਦੁ ਅਚਰ ਦੀਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਧਰ
 ਮ ਸਿੰਘ ਅਸੀ ਧਰਮਾਦੁ ਨਹੀ ਅਚਰ ਦੇਦਾ ॥ ਤੰਧਰਮ ਸਿੰ
 ਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਸਾਧ ਜੀ ਤੁਮੀ ਜੋ ਨਹੀ ਅਚਰ ਦੇਸੋ ਕਿਉ
 ਨਹੀ ਅਚਰ ਦੇਦਾ ॥ ਇਸ ਦਿਚਿ ਦੇਖੁ ਤੁਮੀ ਕਿ ਅਗਥਿ ਅ
 ਧੀ ॥ ਤੰਢੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਦੇਖੁ
 ਧਰਮਾਦੁ ਦਿਚਿ ਕੀ ਨਹੀ ॥ ਧਰਮਾ ਜੇ ਦਿਚਿ ਦੇਖੁ ਪੈ ॥
 ਤੰਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਮੀ ਜੇ ਕੀ ਦੇਖੁ ਕਿਉ ਲਗ
 ਇਆ ॥ ਗਾਯ ਤੰਧਰਮ ਅਤਮ ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕੀ ਗਾਯ
 ਕਾ ਦੇਖੁ ਨ ਜਗਿ ਆਇ ਆਪੈ ਤੰਤੁਮ ਹਮ ਕਉ ਕਰੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਜਿਸ ਮੇ ਦੇਖੁ ਤੰਤੁਮ ਪੈ ਜਾਣਤਾ
 ਪੈ ॥ ਅਰੁ ਅਉਰੁ ਕਿ ਅਜਾਣਤਾ ਪੈ ॥ ਅਉਰੁ ਸੰਸਾਰ ਪਉਨ
 ਭਛੀ ਪੈ ॥ ਤੰਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਨਿਰਵਾਰ ਕਿਉ
 ਕਹਿ ਤੰਦੇਗਾ ॥ ਢੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਤੰਦੇਗਾ
 ॥ ਤੰਢੇ ਰਿਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਧਰਮਾਦੁ ਇਉਂ ਹੀ
 ਪਇਆ ਹੋਗਾ ॥ ਤੰਢੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਤੁਮ ਗਾਯੇ ਕੀ
 ਧਬ ਰਿਕਰੀ ॥ ਤਬ ਗਾਯ ਹਮ ਸੰਸਾਰ ਮੇਗਾ ॥ ਤਬ ਹਮ ਧ
 ਰਮਾਦੁ ਅਚਰ ਦੇਗੇ ॥ ਤਬ ਏਹੁ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਤ

७०१५
 ਭਈ ਇਹ ਅਚਰਜੁ ਤੇ ਅਜੇਹੇ ਜੇ ਨੁਟਿ ਨ ਕਿ ਅਚੇ ਖੁਲ
 ਗਇਆ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਨੁਪੈ ਹਨਗੀ ॥ ਤੰਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਹਜੇ ਕਦ ਲੈਨ ਨੁਜਾਇ ਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ ਤੇ ਹਨਗੇ ਮੇ
 ਤੀਨ ਅਤੀਤ ਆਇ ਉਤਰੈ ਨਿ ॥ ਏਕ ਤੇ ਆਇ ਸਹਰੇ ਮੇ
 ਅਹਰੁ ਕਹਿ ਜਾਤਾ ॥ ਅਹੁਦੇ ਆਵਤੇ ਨਹੀ ॥ ਤਿਨ ਕੇਤ
 ਈ ਮੇਉਂ ਅਹਰੁ ਲੈ ਗਇਆ ਥਾ ॥ ਉਤ੍ਰੇ ਆਵਤੇ ਨਹੀ
 ਮੇਤ੍ਰੇ ਉਨ ਕਉ ਕਹਿ ਆਹੇ ਸਾਧ ਜੀ ਘਰੁ ਤੇ ਧਰਮ ਨਗਰੀ ॥
 ਤੁਮ ਅਚਵਤੇ ਕਿਉ ਨਹੀ ॥ ਤੁਮ ਅਹਰੁ ਕਉ ਕਿ ਅਚੇ ਖੁ
 ਲਗਾਇ ਆਹੈ ॥ ਉਤ੍ਰੇ ਉਨ ਕਾ ਮਹੰਤ ਹੈ ਸੋਉ ਨਿਕਹਿ ਅ
 ਧਰਮਾਦੁ ਕਉਦੇ ਖੁਕੈ ਈ ਨਹੀਦੇ ਖੁਹਜੇ ਮੇਹੈ ॥ ਹਜੇ ਕ
 ਹਿ ਆਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਉਸ ਪਾਸ ਤੇ ਪੁਛਤਾ ॥ ਜੇਹੇ
 ਮੇ ਕਿ ਅਚੇ ਖੁਹੈ ॥ ਤਬ ਫੇਰਿ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆ
 ਜੀ ਮੇ ਏਹ ਬਾਤ ਕਹੀ ਥੀ ॥ ਪਰਉ ਸਨੇ ਕਹਿ ਆਗਾਈ
 ਜਿਸ ਕਉਦੇ ਖੁਤ ਤਹੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ॥ ਅਹਮਾਨ
 ਤਾਹੈ ॥ ਤਬ ਹਜੇ ਕਹਿ ਆਧਰਮ ਸਿੰਘ ਤੁਮ ਮਾਗ
 ਦੇ ਖੁਬਿਚਾਰਿ ਦੇਖੀ ॥ ਉਨ ਨੈਤ ਮਕਉ ਕਿ ਅਚੇ ਖੁ
 ਲਗਾਇ ਆਹੈ ॥ ਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਮ ਚਲਿ
 ਕਹਿ ਖੁਛੈ ॥ ਤਬ ਹਜੇ ਕਦ ਲੈਨ ਨ ਕਹਿ ਆਧਰਮ ਸਿੰਘ
 ਉਇ ਕਹੈ ਬੈਠੈ ॥ ਤੰਧਰਮ ਸਿੰਘ ਕਹਿ ਆਗਾਜਾ ਜੀ
 ਉਇ ਸਿਲਮਿਲ ਪਾਤਕ ਕੀ ਦਵਨੀ ਬੈਠੈ ॥ ਹਜੇ ਕ
 ਹਿ ਆਹੇ ਘੋੜਾ ਲਿਖਾਵੈ ॥ ਹਜੇ ਘੋੜਾ ਮੰਗਾਇ ਆ

ਅਗੁਨੀ ਵਿਚਿ ਦੀ ਚਰੁ ਕੀਤੋ ਸੁਆਜੈ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਵਿਚਿ
 ਭੰਡਾਰੇ ਦੀ ਤੀ ਅਟਕ ਕਿਸੀ ਨੋ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਜੇ ਮੇਰੇ ਚੁ
 ਲੇ ਜਾਤਾ ਤੀ ਅਤੇ ਉਪੁਕ ਬੁਲ ਨ ਕਰਨਿ ਤੀ ਏਹੁ ਕੀ ਕੁ
 ਨਾ ਭਲਾ ਪੁਇ ਤੀ ਏਹੀ ਚਲਾ ਸਾਇਤ ਨਾਗੁ ਜਗੀ
 ਘੋੜਾ ਆਇ ਖੜਾ ਤੇਇ ਆਗੇ ਜੇ ਕਹਿ ਆਧਰ ਮਸਿ
 ਘਚਲੇ ਤੇਓਇ ਅਤੀਤ ਕਹੈ ਨਿਯਧਰ ਮਸਿ ਘਰ
 ਜੇ ਕਦਲੈ ਨਨੁਲੇ ਆਇ ਆਗਿ ਥੇਗੁ ਨਾਨਕ ਬੈਠ
 ਆਗਾ ਅਗੇ ਮਹਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਏ ਅਤੇ ਗੁ
 ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਮਸਤ ਮਗਨ ਸਮਾਧਿ ਲਗੀ ਬੈਠ
 ਤੇਨਿ ਤਾਰਾ ਜਾਘੜੇ ਤੇਉਤਰਿ ਖੜਾ ਤੇਇ ਆਮਰ
 ਦਾਨਾ ਤਾਰ ਵਜਾਇ ਦਾਸੀ ਧਰ ਤਾਰ ਵਿਚਿ ਮਹਦਾਨਾ
 ਭੀ ਮਸਤ ਹੈ ਮਹਦਾਨਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਦ ਦਾਜੋ ਕੋਈ ਆ
 ਇਅ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇ ਆਗੇ ਤਾਰ ਜੇ ਕਦਲੈ ਨ
 ਧਰ ਮਸਿ ਘਨੁ ਪੁਛਿ ਆਦੇ ਧੁਧਰ ਮਸਿ ਘਇ ਨਕੀ
 ਹਉਮਿ ਕਿ ਆ ਹੈ ਧਰ ਮਸਿ ਘਕਹਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਧੁਧਰ
 ਨ ਸਾਧੈ ਆਗੇ ਜੇ ਕਹਿ ਅਹਮ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾਏ ਧਰ
 ਮਸਿ ਘਕਹਿ ਅਜੀ ਤੁਮ ਇਨ ਕਉ ਬੁਲਾਵੈ ਆਗੇ
 ਕਹਿ ਅਹਮ ਕਉ ਕਹਿ ਬੁਲਾਵੈ ਧਰ ਮਸਿ ਘਕਹਿ
 ਅਜੀ ਇਨ ਕੋ ਕਹੈ ਸਾਧ ਜੀ ਕਹਤਾਰ ਕਹਤਾਰ ਆਗੇ ਜੇ
 ਹਿ ਆਘ ਉਕੀਯੋ ਧਰ ਮਸਿ ਘਕਹਿ ਅਇਉ ਕ
 ਹੀਯੋ ਆਗੇ ਨੇੜੇ ਤੇਇ ਕਹਿ ਆਖਿ ਆਸਾਧ ਜੀ ਕ

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਸਮਾਜਿਕ ਖੁਲੀਆ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਹਿਅਮਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਆਖਿ
 ਛੇ ਬਾਲੇ ਕਹਿਅਮਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬਾਈ ਜੀ ਅਵੈ ਬੈਠੇ
 ਾਤਾਰ ਜੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸੰਨ੍ਹ ਆਖਿ ਅਜੀਮ ਤੇਤ ਜੀ
 ਸਾਖੀ ਕਉ ਲੈਨ ਨਾਲਿ ਤੇਈ॥

੧੦੧੬

ਤੁਮ ਜੋ ਭੰਡ ਗਾਨ ਅਚ ਵਿਆ ਅਹੁਤ ਮਕਉ ਦੋ ਖੁ
 ਲਗਾਇਆ ਸੇ ਤੇਤੁਮ ਅਸੀਨੁ ਬਤਾਵੀ ਾਤਾਰ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਹਿਅਦੋ ਖੁਤੁਮ ਕੈ ਏਲਗਾ ਹੈ ਜੋਤੁਮ ਕਹ

ਤੇ ਤੇ ਜੋ ਮਰਗੀ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਕੀਟੈ ਹੈ ਨਿ। ਸੇ ਮੇ ਏ ਕਰ
ਮ ਭੀ ਕੀਟੈ ਹੈ ਨਿ। ਜੋ ਤੁਮ ਯਹ ਬਾਤ ਹੈ ਤੈ ਅਵਰੈ ਪਾਸ ਤੇ
ਅੰਦਰਿ ਉਮਨ ਵਤੇ ਹੈ। ਤੀ ਗਜੇ ਕਰਿ ਅਜੀਤ ਮਾਰਿ
ਸੀ ਪਾਸ ਤੇ ਨਹੀ ਮਨ ਵਤੇ। ਓਹੁ ਆਪ ਹੀ ਮਨ ਤੇ ਹੈ ਨਿ
ਗੁਰਮ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕਉ ਕੁਛੁ ਫੁਰਮਾਇ ਸਨਾਹੀ ਕਰਤੇ।
ਕਿਸੀ ਪਰਿ ਜਾਬਤਾ ਨਹੀ ਕਰਤੇ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ
ਤਾ ਸੁਣਿ ਗਾਯਕ ਵਲ ਨੈਨ ਅਸੀ ਸੁਧਰ ਸੈਣੁ। ਤੁਸੀ
ਸਭ ਨਉ ਪਰਿ ਸਿਰਦਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿ ਤਨੇ
ਗਜੇ ਹੈ ਨਿ ਸਭ ਉਸ ਦੇ ਸਲਾਮੀ ਕੀਤੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੁਸੀ ਤੇ
ਜੀਵਿ ਚਿਕਿ ਅਥਾਵ ਦੀ ਹੈ। ਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਰਿ
ਅਜੀਟੀ ਪਹਮ ਸੁਖੁ ਹੈ। ਹਮੇ ਤੁਮ ਗਾ ਕਰਿ ਅਥਾ
ਰੁਕੀ ਅਸਿਰ ਪਰਿ ਮਾਨਿਆ। ਪਰੁ ਹਮ ਗਾਏ ਖਦੁਰਿ
ਕਹੈ। ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਗਾਏ ਖਦੁਰਿ
ਹਿ ਕਰਨ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਸਤਗੁਰ ਜੋ ਜਨ ਅਏ ਅਏ। ਤਿ
ਅਸੀ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਪਰੁ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਅਏ
ਪਰੁ ਗਜੇ ਸੁਧਰ ਸੈਣ ਦਾ ਸਲਾਮੀ ਹੋਗਾ। ਤੀ ਭਲ
ਉਦੀਗਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਪਹਮ ਸਮਿ ਗੀਥਾ ਇਧੈ ਗੀ
ਗਾਨ ਹੀ ਤੀ ਤੇ ਗੀ ਖੁਸੀ ਜੀ ਆਦੀ ਸੋ ਕਹੀ। ਗਜੇ ਕਵਲ
ਨੈਨ ਕਰਿ ਅਜੀਤ ਤੁਮ ਕਰਿ ਅਸੀ ਮੇ ਉਸ ਕਾ ਹੁਕਮ
ਨਾਢੇ ਹੋਗਾ। ਪਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਅਤ ਮੇ ਕਾਰੁ ਹਮ ਦੁਰਿ ਕ
ਹੈ। ਤੁਮ ਜੋ ਕਰਿ ਅਤੁ ਹਮ ਕਉ ਨਹੀ ਜਾਣਤਾ ਅਰੁ

ਅਮਰੁ ਮਕੈ ਜਦ ਤੇ ਧੀਅ ਅਜੀਓ ਧੁਕ ਵਕੀ ਅਮਰਾਈ
ਧੀਅ ਅਰੁ ਵਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਧੀਅ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੁਦਿ
ਗਜਾ ਕਵਲ ਨੈਨਾ ਜਬ ਗਜਾ ਜਨਕ ਬਿਦੇ ਹੀਥਾ ਤ
ਬਤੁੰਗ ਜੇ ਕਾਖਾ ਸਾਇਸ ਨਾਨੀਥਾ ਸਦਾ ਪਹਰਾ ਤਿਹ
ਹਤੀਇ ਸਨਾਨ ਤੂੰ ਹੀ ਕਹਾਵਤਾ ਥਾ ਗਜੇ ਕੀ ਤੇਰੇ ਪਰਿ
ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਥੀ ਪਹੁ ਯਾਦਿ ਕਹਿ ਏਕਾਦਿ
ਨਗ ਜੇ ਨੇਤੁ ਮਕੈ ਕਹਿ ਅਹੇ ਮਘਾ ਗਤੁੰ ਹਮ ਕਉ ਜਲ
ਸੀਤਲ ਪਿਲਾਉ ਪਹੁ ਕਹਿ ਕਾਜ ਹੀ ਕਾਮੈ ਕਹਤਾ ਹੈ
ਤੈਨੈ ਕਹਿ ਅਗਜਾ ਜੀ ਕਹੀ ਏਜੀ ਗਜੇ ਜਨਕ ਕ
ਹਿ ਅਹੇ ਮਘਾ ਗਜਾ ਹੀ ਮੰਚਲ ਜਲੁ ਹੈ ਤੇਜ ਬਤੁੰ
ਗਇਆ ਤੇਤ ਬਤੇਰੇ ਅਤਮੇ ਏਹੀ ਬਾਛ ਨਉ ਪਜੀ
ਜੋ ਹਮ ਗਜੇ ਨਾਪੁਏ ਜਬ ਤੈ ਜਲ ਗਜੇ ਕੇ ਅਹੇ ਅਨਿ
ਗਥਿਆ ਤਬ ਗਜੇ ਨੈ ਜਲ ਪੀਆ ਤੇਰੇ ਉਮਿਗਾ ਜਬ
ਹੁਤੁ ਸੁਖ ਸੰਨਿਪੁਆ ਅਹੁਤੁ ਏਕਉ ਗਜੇ ਨੈ ਕਹਿ ਅ
ਹੇ ਮਘਾ ਗਤੁੰ ਕੁਛ ਮੰਗਾ ਤੈ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੈ ਕੁਛ ਨਹੀ
ਮੰਗਤਾ ਫੇਰਿਗਾ ਜਨਕ ਅੰਤਰ ਜਾ ਮੀਥਾ ਗਜੇ
ਨੈ ਕਹਿ ਅਹੇ ਮਘਾ ਮੰਗਿ ਤੇ ਚੁਕਾਏ ਅਬ ਕਿਉ
ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ ਜਤੈ ਮੰਗਿ ਅਹੈ ਸੋ ਹਮ ਤੁਮ ਕਉ ਦੀਅ
ਹੈ ਫੇਰਿ ਤੈ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤੋ ਕੁਛ ਨਹੀ ਮੰਗਿਆ ਤੇ
ਫੇਰਿਗਾ ਜੇ ਨੇਤੁ ਮਕੈ ਕਹਿ ਅਹੇ ਮਘਾ ਗਜ ਬਤੁੰ ਜਲ ਕੈ
ਗਇਆ ਥਾਤ ਬਤੈ ਆਪਣੇ ਅਤਮੇ ਮੈ ਕਹਿ ਅਨਾ

ਅੰਤਰਿ ਮਹਾਨਾਨੁ ਏ ਅਬਰਮਤੁ ਮਕਉਗੁਜਾਦੀ
 ਆਪਹੁ ਮਸੈਭੀ ਬਡਹਾ ਜਕਰਹਾ ॥ ਮਸਾਹੀ ਤੇ
 ਹੀਉਹੀ ਕੀ ਅਸਨਾਈ ਅਰੁਪੀ ਤਿਹੈ ॥ ਤੰਗਜੇ ਕਵਲ
 ਨੈਨਕ ਹਿ ਅਸੁਟਿ ਤੰਜੀ ਤਬ ਤੇਗਨਾਉ ਵਿਆਥਾ ॥
 ਅਰੁ ਮੇਗਨਾਉ ਵਿਆਥਾ ॥ ਤੰਢੇ ਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਅਸੁਟਿ ਗਜਾ ਕਵਲ ਨੈਨ ਤੇਗਨਾਉ ਮਭਾ ਚੰਦਥਾ ॥ ਅ
 ਰੁ ਮੇਗਨਾਉ ਗੋਵਰਧਨ ਥਾ ॥ ਤੰਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਹਿ
 ਅਜੀਤੁ ਓਹੀ ਗੋਵਰਧਨ ਹੈ ॥ ਅਬ ਤੇਗਨਾਉ ਵਿਆ
 ਹੈ ॥ ਤੰਢੇ ਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੇਗਨਾਉ ਨਾਨਕ
 ਨਿਰਕਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੰਢੇ ਹਿ ਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਦੇ ਪੈਰਾ ਤੇ ॥ ਬਿਗਖਿ ਕਹਿ ਆਪਣੇ ਮਥ ਤੇ ਰਖੇ ॥ ਮੁ
 ਤੰਬ ਚਨਕੀ ਤਾਜੀ ਤੁਮ ਭਲੇ ਬਚਨ ਕੇ ਸੁਹੇ ॥ ਆਪ
 ਰੁ ਅਬ ਚਲੈ ਮਹਰ ਮੰਦ੍ਰਾ ਮੋਗੁਜਗਨ ਕਰਹੈ ॥ ਤੰਢੇ
 ਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਸੁਟਿ ਗਜਾ ਮਸ ਅਤੀਤ
 ਫਕੀਰ ਹੈ ਨਿਤੁ ਮਗਜੇ ॥ ਤੰਤੁ ਮਮੰਦਰੋ ਮੋਸੋ ਤੇ ॥
 ॥ ਮਸ ਉਦਿ ਆਨ ਮੋਸੋ ਤੇ ॥ ਨਿ ॥ ਤੰਗਜੇ ਕਹਿ ਅ
 ਤਪਾਜੀ ਏਹੁ ਗੁਜੁ ਤੁਮਾਹੈ ॥ ਬੈਠਿ ਕਹਿ ਗਜਕਰੋ
 ॥ ਅਰੁ ਮਸਤੁ ਮਾਰੇ ਅਗੇਟ ਲਕਰ ਤੇ ॥ ਨਿ ॥ ਜੋ
 ਤੁਮ ਕਰੋ ਮੋਸੋ ਮਸਤੁ ਮਾਰੇ ਅਗੇ ਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ਤੰਢੇ ਹਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਟਿ ਗਜਾ ਤੰਗਜਕਰ ਤੇ ॥
 ਮੋਸੋ ਮਹੀ ਗਜਕਰ ਤੇ ॥ ਨਿ ॥ ਤੁਮ ਅਰੁ ਮਸਦੇ

ਗੁਰੁ ਤੀਖੇ ਤੇ ਦੁਰੁ ਦੁਰੁ ਨਾਹੀ ਪਾਠ ਏਕੁ ਮਾਗ ਬਚਨ
ਮਾਨੀ ਗਜੇ ਕਰਿ ਅਜੀਏ ਕ ਬਚਨ ਵਿਅਾਜੇ ਤੁਮਕ
ਤੋ ਸੋਈ ਕਹੇ ॥ ਤੁਮਹ ਮਹੇ ਬਡੇ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ॥ ਗਜੇ ਜਨ
ਕਰੀ ਬਹੁ ਬਹਿ ॥ ਤੁਮਹ ਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਦੁਕੇ ਸਲਾਮੀਹ
ਤੋ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਕਰਿ ਅਜੀਏ ਕ ਸੁਧਰ ਮੈ ਦੁ
ਕਿ ਅਜੇ ਕ ਤੋ ਤੰਗ ਜੇ ਸੁਧਰ ਮੈ ਦੁਕੇ ਸਗੋ ਕੇ ਸਲਾਮੀ
ਤੋ ਦੋ ॥ ਅਤ ਕਿ ਅਬਾਤ ॥ ਤਾ ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਅਗੁਰੁ ਜੀ
ਜੋ ਤੁਮੀ ਅਖ ਦੇ ਤੋ ਸੋ ਤੰਗ ਜਾ ਮੰਨ ਦੈ ॥ ਫੇਰਿ ਅਰੇ
ਬਾਤ ਕਿ ਅਕਰੁ ਦੀ ॥ ਜੋ ਗਜਾ ਕਰ ਦੈ ਤੋ ਸੋ ਤੁਮੀ ਭੀ ਮੰ
ਨੋ ॥ ਤੰਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਕਰੁ ਗਜਾ ਤੋ ਕਿ ਅਖ
ਦੈ ॥ ਤੰਗ ਜੇ ਕਰਿ ਅਜੀ ਮੰਦਰ ਪਾਵਿ ਤੁਕੋ ॥ ਗੁਰੁ ਨ
ਨਕ ਕਰਿ ਅਭਲਾ ਗਜਾ ਚਲੈ ॥ ਗਜਾ ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਅਤੇ ਮਰਦ ਨੇ ਨੁ ਲੈ ਕਰਿ ਮੰਦਰ ਦਿਚਿ
ਅਇਆ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਬੇ ਤੰਗ ਜੇ ਜਨ ਕ ਪਾਸੈ ਭੀ ਮੰਮ
ਬੀ ॥ ਅਤੇ ਗਜਾ ਭੀ ਮਤ ਕਾ ਕਰਤੈ ॥ ਪਰੁ ਗਜੇ ਜਨ ਕ
ਦਾ ਬਚਨ ਪੁਰਨ ਤੋਇ ਅਠੈ ॥ ਗਜਾ ਜਨ ਕ ਅਸਾਭਾ ਪੁ
ਰਨ ਗੁਰੁ ਅਗਾ ॥ ਪੰਥੁ ਮਹੀ ਨੇ ਗਜੇ ਕਵਲ ਨੈਨ ਪਾਸਿ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਗਾ ਗਜਾ ਨ ਕੀਤੀ ॥ ਫੇਰਿ ਦਿਦਾ ਤੋਇ ॥
ਗਜੇ ਕਰਿ ਅਜੀਏ ਪੁਰਾਜ ਵਿਸੀ ਕਉ ਅਪਦੇ ॥ ਬਿ
ਕਰਿ ਦੇਹਾ ॥ ਅਰੁ ਮੇਤੁ ਮਹੇ ਸਾਬੀ ਚਲਤਾ ॥ ਤੰਗੁ
ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਸੁ ਦਿਗਜਾ ਗੁਰੁ ਜਨ ਕ ਕਾ ਦੀ ਅਗਜ

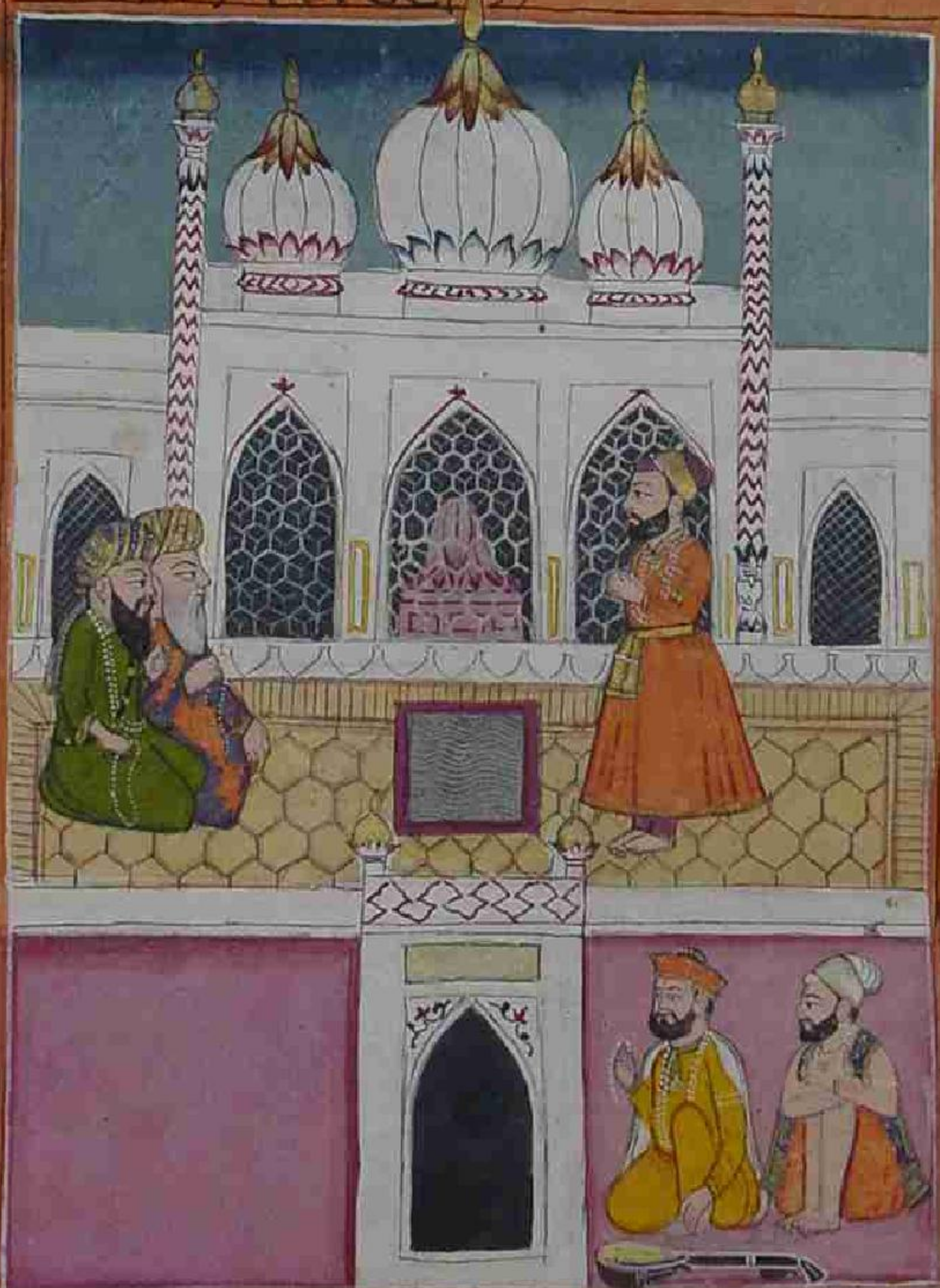
ਤੇਤੁਮਕਥੀ॥ ਤਾਉਗਧਮਕਿਸਕਉਦੇਵੈ॥ ਗੁਰੁਤੁਮੀ
ਕਉਰੁਕਮੁਪੈ॥ ਤੰਗਜੇਕਵਲੈਨਾਖਜੇਤੋਇਕਾਹਿਤਜੀ
ਮਕੀਤੀ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਬਾਹਿਰਿਲਿਖਤੁਤੋਇਆ॥
ਫੇਰਿਸੁਮੇਰਧਰਬਤਨੁਚਲੇ॥ ਤੰਮਰਦਨੇਅਧਿਅ
ਜੀਏਤਜੋਮਕਪੈਅਖਦੇਰੈਨਿਸੇਕਿਧਰਿਐ॥

॥ ਬੋਲਪੁਰਾਣੀਦੁਗੁਰੁਤੀ॥

॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਅਧਿਅਮਰਦਨਾਡਿਠਲੈਜਦੈ॥ ਤੰ
ਮਰਦਨੇਅਧਿਅਜੀਤਗੀਠਬਪੁਤੁਤੁਰਕਕਰਦੈਨਿ॥
ਭਲਾਉਰੀਦੇਖਿਜਾਈਏ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮੁਦਿ
ਮਰਦਨਾਉਤੰਕਿਧਰੇਧਾਸੇਖਿਛੋਰੀਹਰਿਅ॥ ਤੰਅ
ਗੋਰੀਅਖੋਰੈ॥ ਤੰਮਰਦਨੇਅਧਿਅਜੀਕੀਬਹੀਨੇਕ
ਰਦੈ॥ ਤੈਨੁਕਛੁਨਾਹੀਦੁਗਿ॥ ਤੇਰੀਹਿਕਪਲਕਹੈ॥ ਤੰ
ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮੁਦਿਮਰਦਨਾਏਖੈਅਛਾਈਯਜਾ
ਰਕੈਰੀਯਈ॥ ਅਤੇਉਥੇਹਿੰਦੁਅਨੋਜਾਇਨਾਹੀਦੇਦੇ॥
ਤੰਮਰਦਨੇਕਹਿਅਜੀਅਛਾਈਯਜਾਰਕੈਰੀਤੇਰੀਅ
ਅਛਾਈਪਲਕਹੈਨਿਅਤੇਤੰਜੋਕਹਦੈਹਿੰਦੁਅਨੁ
ਜਾਇਨਾਹੀਦੇਦੇ॥ ਤੈਨੁਕਉਣੁਮਨੋਕਹਿਸਕਦੈ॥ ਤੰ
ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਲਾਮਰਦਨਾਅਸੀਤੇਰਾਅਧਿਅ
ਫੇਰਿਅਨਾਹੀਜਾਦਾ॥ ਚਲੁਰਾਈ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਚਿਤ
ਦੁਈਨਾਲਿਅਛਾਈਯਜਾਰਕੈਰੀਪਲਕਵਿਚਿਜਾਇ
ਖਜੇਤੋਏ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਦੇਖੁਮਰਦਨਾਮਕ

ਏਹੁ ਏਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਤਾ ਚਰਿ ਦੇਵਾਲੀ
 ਏਹੁ ਏਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਤਾ ਚਰਿ ਦੇਵਾਲੀ
 ਏਹੁ ਏਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਤਾ ਚਰਿ ਦੇਵਾਲੀ
 ਏਹੁ ਏਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਤਾ ਚਰਿ ਦੇਵਾਲੀ
 ਏਹੁ ਏਸੀ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਏਤਾ ਚਰਿ ਦੇਵਾਲੀ

੧੧੮

ਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਆਖਿ
 ਤੀ ਏਹੁ ਨਾਹੀ ਏਹਿ ਮੁਜਾਦਰੀ ਕਰਿ ਆਬਾਬਾਈ ਏਹਿ
 ਨਾ ਮੁਜਾਦਰੀ ਅਦਰਕਿ ਸੀ ਕੈ ਰੁਕਮਨਾਹੀ ਅਹੁ ਮੁਜਾ

ਵਰਭੀਜੋਤੈ ਨਿਸੇ ਅਧੀ ਬਾਧਿਕਿ ਅੰਦਰਿ ਜਾ
 ਤੈ ਨਿਹਾਤੈ ਮਹਦਾਨ ਫਿਰਿ ਆਇਆ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਕਿ
 ਅਮਹਦਾਨ ਦੇਖਿ ਆਇਓ ਤੈ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅ
 ਜੀ ਵਿਖੇ ਦੇਖਿ ਆਇਆ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਮਹਦਾਨਾ ਵਿਓ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਅੰਦਰਿ ਜਾ
 ਦਇ ਦੇ ਦੇ ਨਹੀ ਆਖਦੇ ਤੈ ਨਿਜੇ ਅੰਦਰਿ ਜਾ ਦਲਦ
 ਪੁਕਮੁ ਨਹੀ ਆਖਿ ਨਾ ਮੁਜਾਦਰੈ ਪੁਕਮੁ ਕਿਸੇ ਨਹੀ ਮੁ
 ਜਾਦਰਭੀ ਅਧੀ ਬਾਧਿਕਿ ਜਾ ਦੇ ਤੈ ਨਿਹਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਸਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਏਹੁ ਤੁਸਾਡਾ ਮਕਾ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿ
 ਅਜੀ ਮੈਨੁ ਦਰਾ ਅਰਮਾਨ ਹੋਇ ਜਾਏ ਗਾ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾ
 ਲਿ ਆਇਆ ਈਵੇ ਖਾਲੀ ਫਿਰਿ ਜਾਸਾ ਅਤੇ ਦੇਖਿ
 ਸਾ ਨਾਜਾ ਤੈ ਫੇਰਿ ਕਦੇ ਦੇਖਣਾ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅ
 ਮਹਦਾਨਾ ਜਗੁਰਿ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਤੈ ਮਹਦਾਨੇ ਅਧਿਅਜੀ
 ਜਗੁਰਿ ਦਿਖਾਈ ਐ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਜੋ ਜਾ
 ਏ ਮਹਦਾਨਾ ਨਿਸੇ ਗਚਲਾ ਜਾਇਆ ਅੰਦਰਿ ਕੋਈ ਅਟ
 ਕੇ ਨਹੀ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਅੰਦਰਿ ਚ
 ਲਿ ਆਗਇਆ ਅਗੈ ਮੁਜਾਦਰਮ ਬੇ ਅਧੇ ਤੈ ਏ ਗਇ
 ਜਾ ਮਹਦਾਨਾ ਅੰਦਰਿ ਜਾ ਏਕ ਰਿਦੇ ਖੇਤੈ ਰਿਕਦਰਾ
 ਬੁਤ ਪਥਰ ਦੀ ਮੁਹਤਿ ਘੜੀ ਤੈ ਈਧਰੀ ਗਾ ਮਹਦਾਨਾ
 ਦੇ ਖੇਤੈ ਤੈ ਰੁਕੁ ਨਹੀ ਮਹਦਾਨਾ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਿ
 ਕਲਿ ਆਇਆ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪੁਕਿ

ਆਕੁ ਮਹਦਾਨ ਕਿ ਆਡਿਠਾ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ
 ਭਸੁ ਡਿਠਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਮਹਦਾਨਾ ਮਹ
 ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਤਾ ਦੇਖਿ ਕੇ ਤੈ ਗਨ ਤੋਇ ਹਰਿ ਆ
 ਗਦੇ ਖਾਕਿ ਆਹਿ ਕ ਮੁਹਤਿ ਵਡੀ ਪਥਰ ਦੀ ਖੜੀ ਤੈ ਤੋ
 ਰੁਮੈ ਕੁਤੁਨ ਡਿਠਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨ ਓਹੁ
 ਮੁਹਤਿ ਮਹਦੇ ਉਚੀ ਤਈ ਏਧ ਜਗ ਰਖਦੇ ਤੈ ਨੀ ਜੋ
 ਅੰਦਰਿ ਜਾਵਣਾ ਕਿ ਮੇਨੁ ਨਹੀ ਮਿਲਦਾ ਜਾਣਨ ਹੀ ਦੇ
 ਦੇ ਆ ਤੇ ਆਪ ਭੀ ਅਖੀ ਅੰਬ ਨਿਕਰਿ ਜਾ ਦੇ ਤੈ ਨੀ
 ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਏ ਤਾ ਆਖਦੇ ਤੈ ਨਿਜੋ ਬੁਤ ਪਵ
 ਸਤੀ ਬੁਗੀ ਤੈ ਏਹ ਦੁਹਿ ਕਿਉ ਨਹੀ ਕਹਦੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨ ਏਹ ਤੈ ਨਹੀ ਦੇਖਣਾ ਮਿਲਿ ਆਹੈ ਆਇਨ
 ਨੁ ਦੇਖਣਾ ਹੁਕ ਮੁਨਾਹੀ ਜੇ ਅਖੀ ਖੁਲੀ ਅਜਾਵ ਨਿਤੀ
 ਅਧੇ ਤੋਇ ਜਾ ਦੇ ਤੈ ਨੀ ਤਾ ਮਹਦਾਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਕਿ ਮ
 ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਇਥੀ ਦਾ
 ਜੋ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਆਹਾ ਖੁਨ ਕਹਹੁ ਮੈਨਾ ਉਸੁ ਆਖਿ
 ਆ ਆਹਾ ਜੋਇ ਹੁ ਮੁਹਤਿ ਈ ਤੈ ਮੇਦੁ ਹਿਕਰੀ ਤਾ ਓ
 ਸਦੇ ਹੁਕ ਮੁਨਾ ਲਿਲ ਗੇਦੁ ਹਿਕਰੀ ਨੀ ਤਾ ਮਾਹੀ ਪਤਿ
 ਮਾਹੀ ਖੁਨ ਕਹਦੀ ਵਿਚਿ ਅਤੇ ਜਿਤਨੇ ਮੁਜਾਵਰੇ ਦੇ
 ਘਰ ਅਹੈ ਆਤਿਤ ਨਿਅਨੁ ਅਗਿਲ ਗੀਲਗਾ ਮੁਲ
 ਬਸਤ ਨਿਤੀ ਪਤਿਸਾਹ ਓਥੋ ਨਿਕਲਿ ਨਠਾ ਅਇ
 ਇਸੇ ਬੁਤ ਦੀ ਪੈ ਗੀ ਪਾਇ ਆਹਾ ਤਾ ਬੁਤ ਵਿਚੋ ਅਵਾ

ਜ ਨਿਕਲੀ ਜੋ ਕੋਈ ਖੁਲੀ ਆ ਅਖੀ ਅੰਦਰਿ ਆ
 ਦੇਗਾ ਸੋ ਤਾਂ ਅੰਧਾ ਤੋ ਦੈਗਾ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਗਥਿ ਅੰਧਾ ॥
 ਮਹਦੇ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਵਤਿ ਤਿੰਦੁ ਅਨੁਕ ਫਗ ਕਿਉ
 ਅਖਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਗੁਗਨ ਨ ਕਰਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਹਿ ਆ
 ਪੇਕਾ ਫਗੈ ਤੈਨਿ ॥ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਨ ਹੀ ਏ ਤਨ ਕਲੀ ਤੈਨਿ
 ॥ ਮਹਦੇ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਮੇਤਾਂ ਅੰਧਾਨ ਤੋ ਇ ਆ ॥ ਗੁ
 ਗੁਨ ਨ ਕਰਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਹਿ ਜੋ ਤੈ ਗੁਣ ਤਿੰਦੁ ਅਖ
 ਦੇ ਤੈਨਿ ॥ ਸੋ ਬਹੁ ਮਾਥਿ ਸਨ ਮਹੈ ਸਏ ਹਿ ਪੈਦਾ ਇਸਿ
 ਸਭਾ ਏ ਨਾ ਹੀ ਬੋ ਤੋਈ ॥ ਸੁਜਾਖਾ ਸੋਈ ਹੋ ॥ ਇਸਨੁ
 ਪੁਜਾਏ ਜਾਵੇ ॥ ਅਤੇ ਹਿ ਕੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਨਿਰਕਾਰੀ ਤੋ ਦੈ ਏ
 ਤਿੰਦੁ ਵਿਚਿ ਮੁੱਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਭੋਲਾ ਮਹੈ ਸੁ
 ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਦਗਾ ਵਲੁ ਵਿਗੁਨਾ ਹੀ ॥ ਅਤੇ ਬਚਨ ਦਾ
 ਸੁਰਾ ਪੁਰਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਏਹੁ ਮੁਗਤਿ ਇ ਬੇਰੀ ਹਈ
 ॥ ਅਖ ਮਹਦਾਨਾ ਪੁਣਿ ਰਿਧਾ ਰਿਚਲ ਦਾ ਹੈ ॥ ਮਹਦ
 ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ॥ ਗੁਗਨ ਨੂੰ ਅਖਿ ਅਮਤ
 ਕੁਛੁ ਵਤਿ ਯਾਦਿ ਪਦ ਦਾ ਤੋਈ ॥ ਤਾਂ ਪੁਣੇ ਹੀ ਅਖੁ ॥
 ਮਹਦੇ ਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਏ ਨਾ ਦਾ ਪੋਲ ਤਾਂ ਤਿਠਾ ਪਰ
 ਜੀ ਏਹੁ ਪਾਖੀ ਜੋ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਤੈਨਿ ਸੋ ਕਿਥੋ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਤੈ
 ਨਿ ॥ ਗੁਗਨ ਨ ਕਰਹਿ ਆ ਮਹਦਾਨੇ ਤੋ ਮੁਜਾਦ ਹੋ
 ਨਿ ਸੋ ਨਉ ਮੈ ਘਰ ਹੈ ॥ ਇਨ ਨੁ ਛਿ ਅਮਰੀ ਨਿ ਕਿਸੇ ਨ
 ਨ ਦੇ ਮਹਨਿ ਕਿਸੇ ਨੁ ਵਧੇ ਘਟੇ ਰੇ ਵਾਹੀ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥

ਤੇ ਏਹ ਕਿ ਅਕਰ ਦੇ ਹੈ ਨਿਦੁ ਟਿ ਮ ਦ ਮੀ ਬਹੁ ਰਿਯ
 ਤੇ ਭੰਡੇ ਕਰਿ ਰਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਅਤੇ ਅੰਦਰਿ ਜੋ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ
 ਮੈ ਅਖੀ ਬੀ ਨਿਕਰਿ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੇ ਓਹੁ ਪਾਤਲੇ ਚਰਿ
 ਦਿ ਵਾਲੀ ਧੋਵ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਪਿਛੇ ਮੁਹਤਿ ਨੁਨ ਵਾਵ ਦੇ ਹੈ
 ਨਿ। ਓਹੁ ਪਾਣੀ ਬਾਹਰਿ ਵਾਹਿ ਬਹੁ ਦਾ ਹੈ। ਏਹੁ ਜੋ ਬਾ
 ਹਰਿ ਤਲਾਵ ਡਿਠੈ ਮੋਰੀ ਦਾ ਜਾ ਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਏਹੁ
 ਜੋ ਹਜੀ ਅਵ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਓਹੈ ਨਿਵਾਜ ਦੀ ਸਾਇਤ ਅ
 ਵ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਮੈ ਨਿਵਾਜ ਕੀ ਤੀ ਮੋਰੀ ਡੇਢੇ ਓਹੈ ਪਾਣੀ
 ਨਾਲਿ ਲੈ ਚਲੇ ਏਹੁ ਪਾਣੀ ਲੈ ਜਾ ਦੇ ਨਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਅ
 ਧਿ ਅਜੀ ਓਹੁ ਜੋ ਮਦੀ ਨਾ ਆਖ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਸੋ ਕੇ ਹਜੀ ਜਾ
 ਹਗਾ ਹੈ। ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਇਥੇ ਬਾਹਰਿ
 ਮਜਲਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਬਾਹਰਿ ਮਜਲਾ ਨੇੜੇ ਹੀ ਅਹੈ
 ਨਿ। ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਤੂੰ ਅਸੀਨੁ ਅਛਾਣੀ ਹਜਾ
 ਰ ਕੋ ਤੇ ਹਿ ਕੁਪਲ ਕੁਦਿ ਚਿਲਿ ਅਇਆ ਤੇ ਏਹੁ ਬਾਹਰਿ
 ਮਜਲਾ ਕਿ ਅਹੈ ਨਿ।

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਤੈਨੁ ਭੀ
 ਹੋਂ ਜੁਨਾ ਹੀ ਕਰਨਾ। ਓਥੇ ਬਾਹਰਿ ਨਾਵਿ ਚਿਸ ਹਮ
 ਦੀ ਨੇਪਰੁ ਚੇ। ਜਿਥੇ ਮਰਦ ਦੀ ਗੋਰੈ। ਓਥੇ ਮਰ
 ਦਾਨੇਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਜਾਹਿ ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਧਿਅ

ਉ॥ ਮਹਾਦੇਵ ਅਖਿਅ ਜੀ ਜੇ ਕੋਈ ਮਨ ਕਰੇ ਗੁਰੂ
 ਨਕ ਅਖਿਅ ਏਥੇ ਅਖੀ ਨਾ ਹੀ ਬੰਨ ਦੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਤਾਂ ਤੁ
 ਹ ਕਰੈ ਨਾ॥ ਮਹਾਦੇਵ ਅਖਿਅ ਏਥੇ ਹਰਿ ਚਿਤੁ ਹ
 ਰੁਇ ਜੇ ਹੋ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਮਹਾਦਾਨ ਦੇ ਖਣ
 ਕਿਉਂ ਆਇਓ॥ ਮਹਾਦੇਵ ਅਖਿਅ ਜੀ ਮੈ ਦੇ ਖਣ
 ਆਇ ਅੰਤ ਮੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੁਜਣ ਨਾ ਹੀ ਆਇ ਆਮੇ
 ਏਤ ਦਮ ਤੇ ਅਖਿਅ ਜੀ ਏਡੀ ਤਹੀ ਫਕਰ ਦੇ ਤੈ ਨਿ॥
 ਦਿਖਾਉ ਥੇ ਕਿ ਅੰਤ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਭਲਾ ਜ
 ਇ ਦੇ ਖਤਾ ਅੰਤ॥ ਮਹਾਦਾਨ ਅੰਤ ਰਿਗਾਇਆ ਅ
 ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਲਾ ਦੇ ਦੇ ਬਾਹਰਿ ਉਸ ਗੋਰ ਦੇ ਵ
 ਲਿ ਪੈਰ ਕਰਿ ਕੇ ਸੁਤੇ॥ ਤਾਂ ਇਕ ਮੁਲਾ ਆਇ ਅੰਦੇ ਥੇ
 ਕਿ ਅੰਤੁ ਗੋਰ ਵਲਿ ਪੈਰ ਕਰਿ ਸੁਤੇ ਪੈ ਨਿ॥ ਓਸ ਮੁਲਾ
 ਕਰਿ ਅੰਦੇ ਤੁਮ ਕਉ ਟੁੱਟੇ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮੁਲ ਕੀ ਕਬਰ ਤਹ
 ਫੇ ਪੈਰ ਕੀ ਏ ਤੈ ਨਿ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਤਾਈ ਹਮ
 ਥ ਕੇ ਹੋਰੇ ਤੈ ਨਿ॥ ਜਿਧਰਿ ਤੇਰੀ ਧੁਮੀ ਤੈ ਦੇ ਤਿਧਰਿ ਅ
 ਸਾ ਤੇ ਪੈਰ ਘਸੀਟ ਕਰਿ॥ ਤਾਂ ਮੁਲਾ ਦੁਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਲਗ
 ਘਸੀਟ ਨਾ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਪੈਰ ਘਸੀਟੇ ਤਿਉ ਤਿਉ ਨ
 ਲੇ ਗੋਰ ਘਸੀਟੀ ਦੀ ਫਿਰੇ॥ ਮੁਲਾ ਫਿਰੇ ਤੇ ਤੇਰੇ
 ਕਹਿ ਅੰਤੁ ਗੋਰੀ ਤੇ ਤੇਤੁ ਮਦੁ ਰਿਹੈ ਵੀ॥ ਘਰ ਮੁਕੀ ਮ
 ਮੰ ਮਦੁ ਮੁਲ ਕਾ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਹਾ ਗੁਮਿ ਗੀ
 ਗੁਰੂ ਵਿਚਿ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਤੈ ਇਆ॥

422

A miniature painting from a manuscript depicting a scene with three figures. On the left, a bearded man in a blue robe and turban stands on a green field, holding a long staff and a small object. In the center, a man in a purple robe and turban stands with his hands clasped. On the right, a woman in an orange robe and turban stands with her hands clasped. In the background, there is a red-roofed building and a blue sky.

ਜੋਗੀਤ ਅਸਟਕ ਰਿਬਰੇ ਮੁਲਾਤ ਪੜ੍ਹੇ ਕੁ ਗਾਨਾ ਪੰ
ਡਿਤ ਵਖਾਣੇ ਪੈ ਥੀ ਆਛੁ ਡਿਗਾ ਏ ਦੇ ਸ ਅਸ ਥਾਨਾ
੨) ਮੁਲਤਾਨ ਥਾਨ ਮਲੁਕ ਉਮਰੇ ਚਲੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕੁ

ਚ॥ ਘੜੀ ਮੁੜ ਤੀ ਚਲਣਾ ਮਨ ਸਮਝਿ ਤੂੰ ਭੀ ਪ
 ਚੁ॥ ੩॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਅਲਖ ਕੰਦਰ ਕਰਣ
 ਹਰੁ ਕਰੀ ਮੁ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਅਵਤਿ ਜਾਵਈ ਮੁ
 ਕੀ ਮਏ ਕਰੀ ਮੁ॥ ੪॥ ਸੁਗਮਿ ਪਗਟਿ ਹੀ ਪਰਬ ਮੁ
 ਨੀ ਅਗਮੇਖ ਪੀਰ ਸਲਾਗਾ ਦਰਿ ਕੁਚ ਕੁਚ ਕਰਿ
 ਗਏ ਅਵਗੇਭਿ ਚਲਣਾ ਗੁ॥ ੫॥ ਸਬਦਾ ਮਾਰਿ
 ਵਖਾਣੀ ਐਵਿ ਹਲਾ ਬੂਟੈ ਕੋਇ॥ ਨਾਨਕ ਵਖਾਣੈ ਬੇ
 ਨਤੀ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀ ਅਲਿ ਮੋਇ॥ ੬॥ ਮੁਕੀ ਮ
 ਤੀ ਪਰਜਾਣੀ ਐਜਿ ਸਮਿ ਹਿਨੀ ਲੇਖਾ॥ ਸਭ ਦੁ
 ਨੀਆਂ ਅਵਤ ਜਾਵਈ ਮੁਕੀ ਮਓਂ ਏਕੁ॥ ੭॥
 ਗਵਿਦਿ ਨ ਚਲੈ ਸਮਿ ਨਿਮਿ ਚਲੈ ਤਾਰਕਾਲ ਖਪ
 ਲੈਇ॥ ਸਭ ਦੁਨੀਆਂ ਅਵਤ ਜਾਵਈ ਨਾਨਕ ਸਚੁ
 ਬੁਝੈ॥ ੮॥ ਤੇ ਮੁਲੀ ਕਰੈ ਕਾਛਰਿ ਅਕੁਛਰ
 ਬੋਲਤਾ॥ ਅਲਹ ਨੂਨੀ ਜਾਣਦਾ ਅਲਹ ਦੇ
 ਹਮੁਲ ਨੂਨੀ ਜਾਣਦਾ॥ ਨਾਨਿ ਮਾਜ ਜਾਣਦਾ॥
 ਨਾਨਕ ਜਾਣਦਾ॥ ਤੁਮੀ ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹੋ॥ ਤੁਮ
 ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਜਬ ਹੁਣੇ ਮਾਰਿ ਘਤਦਾ॥ ਤੂੰ ਇਥੋਂ
 ਜਾਹਿ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਮ ਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ
 ਆ॥ **ਗੁਰੂ ਮੁਸੋਲਿ**॥ ਅਲਹ ਅਗਮ ਬੁ
 ਦਾਈ ਬੀਦੋ॥ ਛੋਡਿ ਖਿਅਲ ਦੁਨੀਆਂ ਕੇ ਧੰ
 ਧੋ॥ ਤੇ ਧੰਧਾ ਕਰਕੀ ਹਮੁ ਸਾਫਰ ਓਹੁ ਦਰਦੇ

ਸਕ ਬੁਲਦਗਾਂ ਸਚੁ ਨਿਮਾਜ ਘਰੀ ਨਾਮੁ ਸਲਾ
ਮਾਨਸਮ ਨਿਨਿਦਾਰੁ ਮਾਸਾ ਦੇਹੀ ਮਸੀਤਮ
ਨਮਉਲਾਣਾ ਮਚੁਕਲਮਾ ਬੁਦਾਇ ਪਾਕ ਥਰਾ ॥੨॥
ਸਹਾਸਗੀ ਘਤ ਲੇਕੀ ਮਾਦਹੁ ॥ ਤਗਤ ਗੀਕਤ ਥੋਜ
ਟੁਲਾਵਹੁ ॥ ਮਾਹਫਤਿ ਮਨ ਮਹੈ ਅਬਦਾਲਾ ਮਿਲਿ
ਤਰੀਕਤ ਜਿਤੁ ਛਿਗਿਨ ਮਗਾ ॥੩॥ ਕੁਰੰ ਨਕਤੇ ਬਦਿ
ਲਮਾ ਹਿਕਮਾ ਹੀ ॥ ਦਸ ਅਉਰਤਗਾ ਥਪੁ ਬਦਗੀ
॥ ਪੰਚ ਮਹਦ ਮਿਦਕ ਰਿਬੀਧੈ ਥੋਹ ਸਬੁ ਗੀਕ ਬੁ
ਲਪਗਾ ॥੪॥ ਸਚੁ ਪਛਾਣੈ ਸੋਈ ਕਾਜੀ ॥ ਜੋ ਦਿ
ਲ ਸੋਧੈ ਸੋਈ ਹਾਜੀ ॥ ਸੋ ਮੁਲਾ ਮਲ ਉਨ ਨਿਦੈ
ਸੋ ਬੀਦਾ ਜਿਸ ਮਿਛਤਿ ਧੁਗਾ ॥ ਧਾ ॥ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਸੋ ਮਦਿਲ ਹੋਵੈ ॥ ਅੰਤ ਰਿਕੀ ਮਲ ਦਿਲ ਤੇ ਪੈਦੈ
॥ ਦੁਨੀ ਅਹੰਗੁਨ ਅਦੈ ਨੈਜੈ ਜਿਉ ਕਸੂਰ ਧਿਉ
ਪਾਹ ਥਰਾ ॥੬॥ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੋਈ ਛਿਲ ਹਾਲਾ ॥ ਥੋ
ਲਖਾਨੇ ਬਿਗਦਹੁ ਮੁਜੰਜਾਲਾ ॥ ਮੀਰ ਮਲ ਕਉ
ਮਹੇਛਾਨਾ ਹੋਵੈ ਕਸੂਰੀ ਮਖੁੰਦਗਾ ॥੭॥ ਪਹਿਲੇ ਮਿ
ਦਕ ਦੂਜੇ ਸਬੁ ਗੀ ॥ ਤੀਜੇ ਹਲੀ ਮੀਚਉ ਥੋਥੇ ਗੀ
॥ ਪੰਜਵੇਂ ਏਕ ਕਸੂਰੀ ਮੁਖੁਦਾਇ ॥ ਪੰਜੇ ਦਖਤ
ਤੇਰੇ ਅਪਹਥਰਾ ॥੮॥ ਸਭੇ ਦਖਤ ਸਭੇ ਕਰਿ ਦੇ
ਲਾ ॥ ਖਲਕ ਘਾਦ ਦਿਲ ਮਹਿ ਮਉਲਾ ॥ ਤਸ
ਬੀ ਘਾਦਿ ਰਖਹੁ ਦਸ ਮਹਦਾ ਸੀਲ ਮੁਨਤ ਬੀ

ਦਇ

[illegible]

ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਏਥੇ ਕੁਝ ਹਾਲ ਮਲੁ ਮਨ ਤੇ ਏਥੇ ਆ ਤੇ ਗੁਰੂ ੨੪
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨ ਅਜੇ ਮਹੰ ਮਦੁ ਦਤਿ ਜਨਮ
 ਅਵਣੈ ਯੋ। ਤਿਹੁ ਗੁਣ ਦੇ ਦਿਚੇ ਆਯਾ। ਤਿਹੁ ਗੁਣ
 ਦਿਚਹੁ ਨਿਕਲਿ ਆਨਾ। ਓਂ ਮੁਠੇ ਗਿਹਿ ਦੁਦੇ ਜਨ
 ਮ ਅਵਣੈ ਯੋ। ਪੰਦ੍ਰਹ ਮੈ ਬਰ ਮਉ ਮਦੀ ਰਿਮਤਿ
 ਦਿਚਿ ਆਰ ਬਲੈ ਯੋ। ਜਾ ਪੰਦ੍ਰਹ ਮੈ ਦਰਿ ਆਪੁ ਗਏ
 ਸੀਤਾ ਓਂ ਪੁਠੇ ਗਿਹਿ ਦੁਦੇ ਘਰਿ ਜਨਮ ਲੈ ਸੀ। ਪਰ
 ਮੁਦ੍ਰੇ ਘਰਿ। ਉਮਤਾਈ ਪੁਰਨ ਮਤਿ ਗੁਰ ਪਰ ਲੈ ਕੀ
 ਮਿਲੈ ਗਾ। ਤੀ ਅਗੇ ਉਮਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹਤ ਤੇ ਏ
 ਗਾ। ਉਮਦਿ ਚਿਜੀ ਗੰਦ ਬਹੁਤੁ ਆਈ। ਪਰ ਪੁਰ ਉ
 ਮਤਾਈ ਕੋਈ ਨਹੀ ਮਿਲਿ ਆ। ਉਮਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ
 ਦੋ। ਰਿਕਾ। ਤੀ ਠੇ ਗਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ
 ਏਯੋ ਅਖਦੇ ਯੋ ਨਿ। ਜੋ ਬੁਦਾਇ ਨਾਲਿ ਪਤਰ ਦੇ ਦਿ
 ਚਿ ਗਲੀ ਕੀਤੀ ਆਏ ਨਿ। ਸੇਏ ਪੁਮਚੁ ਕੇ ਟੂਠਾ। ਤੀ
 ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੁਦਿ ਮਰਦਾਨਾ ਏਯੋ ਕਲ ਜਗਾਏ
 ਇਸ ਪਯੋਗੇ ਦਿਚਿ ਟੂਠੁ ਬਹੁਤੁ ਯੋ ਮਚੁ ਬੋਝੈ ਯੋ। ਪੁ
 ਦਾਇ ਜੀ ਸੇ ਬੋਲਣ ਬੀ ਪਕੁ ਯੋ। ਅਤੇ ਏਯੋ ਕੁਰਾਨਾ ਜੋ
 ਕਹਦੇ ਯੋ ਨਿ ਸੋ ਜਬਾਈ ਲਦੀ ਅਤੇ ਮਹੰ ਮਦਦੀ ਗੋ
 ਸਟਿਯੋ। ਉਮਦਾ ਮਹੰ ਮਦਿ ਮਦੇ ਯੋ ਦਿਚਿ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ। ਅਤੇ ਜਾਇ ਮਦੇ ਯੋ ਦਿਚੈ ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਪੁਰਨ
 ਤੇਏ ਤੀ ਉਮਦਾ ਦਰਮਨ ਪਾਏ। ਠੇ ਗਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆ

ਖਿਅਜੀਏਹੁਜੀਏਹੁਅਖਦੇਹੈਨਿਦਰਮਨਕੀਤਾ॥
 ਅਤੇਤੁਹਕਅਖਦੇਹੈਨਿਦੀਦਰਪਾਇਆ॥ਇਉਸ
 ਚੁਅਖਦੇਹੈਨਿਕਿਰੁਜਅਖਦੇਹੈਨਿ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾ
 ਕਬੋਲਿਅਮਰਦਾਨਾਏਹੁਕੁਜਅਖਦੇਹੈਨਿ॥ਦਰ
 ਸਨਜੋਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਉਹੁਜੀਦੀਦਰਕਰਦੇਹੈਨਿ
 ॥ਸੋਦੇਵੇਕੀਤੇਹੈਇਅਦਕਰਦੇਹੈਨਿ॥ਅਤੇਉਸ
 ਅਪਣਾਅਪੁਰਿਮੇਨੁਨਾਹੀਦਿਖਾਇਆ॥ਈਦੇ
 ਹਿੰਦੁਅਤੇਮੁਸਲਮਾਨਦੇਦੇਦਿਚਿਦਫਰਦੇਹੈ
 ਨਿ॥ਤੰਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਬਜੇਹਿਅਨੀ
 ਹਿੰਦੁਅਤੇਤੁਹਕਅਖਦੇਹੈਨਿ॥ਜੇਏਹੈਬੋਲਦਾਹੈਸੋ
 ਏਹੁਖੁਦਾਇਅਤੇਪਰਮੇਸਰਹੈ॥ਅਤੇਤੁਮੀਰੀਸਬ
 ਦਦਿਚਿਬੋਲਿਅਹੈਜੋਸਰਬਬਿਅਪੀਹੈ॥ਤੰਏ
 ਹਰਮਨਅਤੇਦੀਦਰੁਕਿਸਦਾਪਾਦਣਹੈਸੁ॥ਅ
 ਜੀਏਹੁਮੇਰਾਦਿਸਦਾਮੁਦੁਰਿਕਰੋ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਕਬੋ
 ਲਿਅਮਰਦਾਨਾਜੋਇਸਬਦੇਦਿਚਿਓਹੁਦਿਅ
 ਹੋਵੇ॥ਤੰਬੀਦੇਅਜਜਕਿਉਹੋਵਨਿ॥ਕਿਉਕਿਮੇ
 ਦੀਕੋਈਮੁਖਾਜੀਕਛੇ॥ਅਤੇਅਸੀਜੋਸਬਦਦਿ
 ਚਿਸਰਬਬਿਅਪੀਅਧਿਅਹੈ॥ਸੋਜਾਣਨਾਹੈਕਿਸ
 ਦਾਸਤੇਅਧਿਅਹੈ॥ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਰਦਾਮਿਕੀਤੀ
 ਖਜੇਹੈਇਕਹਿ॥ਜੀਗੁਗੁਜੀਓਹੁਦਾਸਤਾਮੇਨੁਮੁਦਾ
 ਈਐ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸੀਏਸਦ

ਸਤ ਅਖਿਅ ਪੈ ਜੋ ਸਤ ਨਾਨਕ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਉਸਦਾ ਹੁਕਮ ੨੫

ਦਰਦ ਦੇ ॥ ਭਈ ਜੀਅਾਂ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਦਰ ਮੀਅ
ਗੁਬਿਰਖ ਜੈ ਪੈਦਾਇਸੁ ਸਭਾ ਉਸ ਦੇ ਹੁਕਮਿ ਦਿਚਿ
ਚਲਦੀ ਹੈ ॥ ਆਪੋ ਰੋਈ ਕਿ ਛੁਹਾਈ ਸਮਾਨਿ ਕੁਛੁ ਨ
ਹੀ ਕਰਿ ਸਕਦਾ ॥ ਤਾਂ ਛੇਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਅਖਿਅ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਦੇ ਮੈ ਸਾਹਵ ਤਾ ਛੁਹਾਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
ਮਰਦਾਨਾ ਮੈ ਸਾਹ ਕਿ ਅਕੇਰੇ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਅਪੇ ਭੁਲ
ਇਛੁ ਡਿਅਾ ॥ ਜਿਸ ਉਪਰਿ ਮਿਹਰ ਦੀ ਨਜਰਿ
ਦੀ ਹੈ ਤਿਸ ਤਾਈ ਪੁਰਨ ਗੁਰੂ ਪਹਲੇ ਕੀ ਮਿਲਾਵਦਾ
ਹੈ ॥ ਨਾਹੀ ਤਾਂ ਮੈ ਸਾਹ ਉਪਰਿ ਕਰ ਦੀ ਨਜਰਿ ॥ ਜਿਉ
ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਪੁਰਨ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਚੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਦੀ
ਖਿਅ ਅੰਮੀ ਜੈ ਮੇਰੇ ਗਰਬਾ ਬੀਜਾ ॥ ਵਰਿ ਪਗਾ ਪਤੀ
ਕੀਨਿ ਆਰਿ ਅਕੇਰੇ ਜੋ ਉਭਰਤਾ ਪਾਇਆ ਹੀ ਜੁ ॥
ਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਾਹੁ ਕਰਤੇ ਅੰਧਾ ਕਰਿ ਛੁਡਿਅ
ਹੈ ॥ ਕੁਛੁ ਗੋਦ ਨੀ ਦੇ ਕੀਤੇ ਮੇਲੀ ਦੇ ਪਾਏ ਕੇ ਤੁੰਬ ਨੀ ਦੇ
ਤਖਲੀ ਤੇ ਰੋਈ ਨਾ ਪੁਰਨ ਤੇ ਇਅਾ ॥ ਜਿਸ ਨੁ ਕਰਤਾਰ ਅ
ਪੇ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਏ ਸੋਈ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖੁ ਤੇ ਦਾ ਹੈ ॥
ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਾਈ ਪੁਰਨ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੇ ਤਿਸ ਪਾਸ ਉ
ਹ ਸੁਖ ਸੁਮਭਛੁ ਟਿਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ ॥ ਉਸ ਤਾਈ ਮੀਤਨਾ
ਤਪਤਨਾ ਖਾਧਿ ਅਨਾ ਬਿਅਾ ਪਤਾ ॥ ਉਸ ਤਾਈ ਪਰਤੀ
ਪਾਈ ਅਸਮਾਨ ਗਾਹੁ ਦੇ ਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਅਖਟ ਦੇ ਸਾ

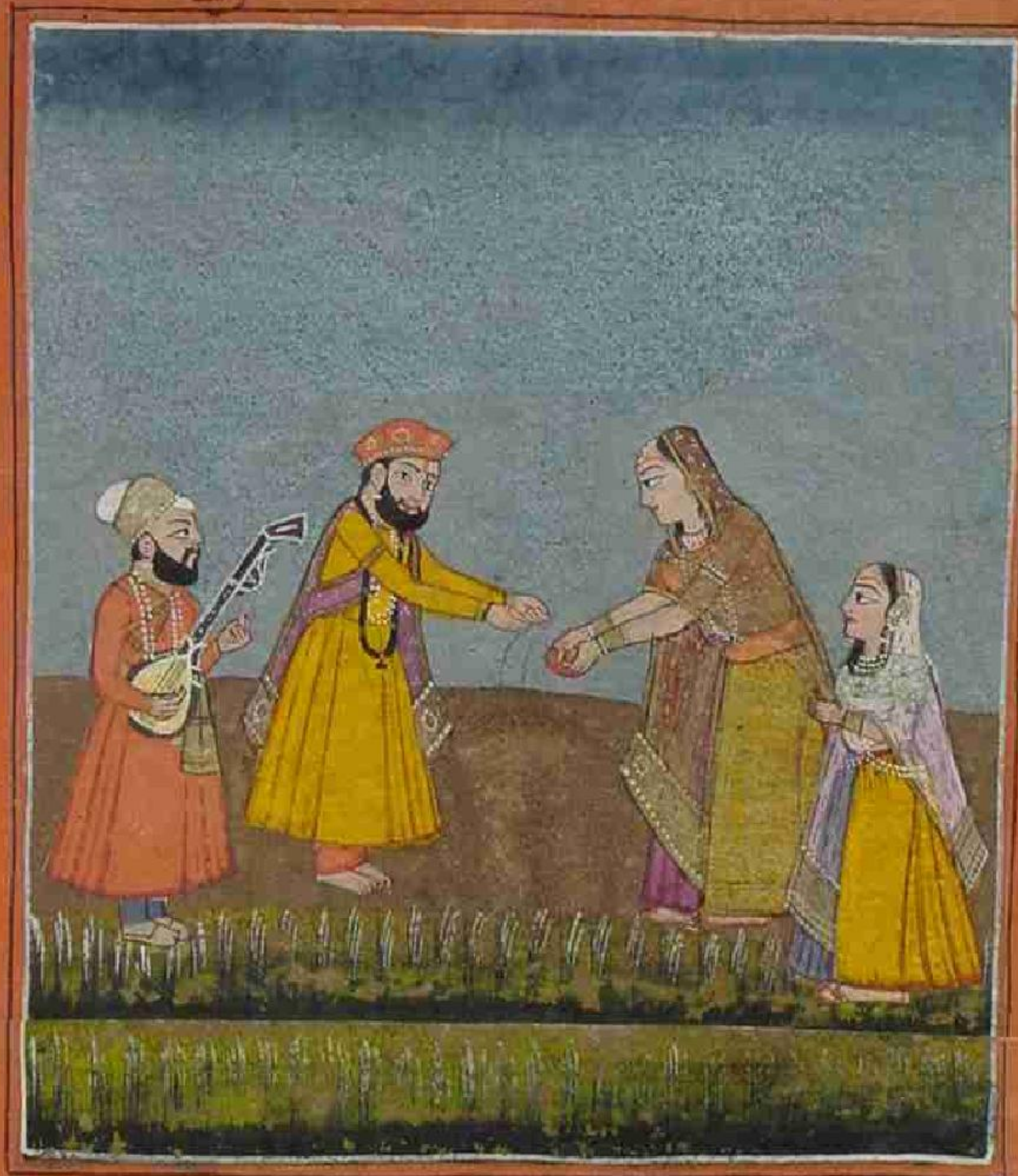
ਧਬੁਤੁਤੇਗੈਨਾਅਪਦੇਸੁਦੇਅਧੇਕੁਟੁਨਹਾਰ
 ਚਾਓਲੁਛਟਗੁਣੇਗਦੇਨਹੀਠੇਹਿਓਬੇਗੁ
 ਗੁਨਾਨਕਰਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਅਸੰਨੁਬੇਬੇਜੀਆ
 ਦਿਕੀਤਾਏ॥ਤੰਬਾਲੇਅਧਿਅਜੀਕੀਤਾਏਮਨਿ
 ਗਠੇਹਿਗੁਨਾਨਕਅਧਿਅਭਾਈਬਾਲਾਜਾਇਅ
 ਚਾਏ॥ਬਾਲੇਅਧਿਅਜੀਅਸੀਉਥੋਕਿਤਨੇ
 ਕੋਏਅਏਅਏ॥ਤੰਗੁਨਾਨਕਰਹਿਅਭਾਈਬਾ
 ਲਾਏਥੋਮਤਾਈਮੇਕੋਏ॥ਤੰਠੇਹਿਬਾਲੇਅਧਿ
 ਅਜੀਧੁਚੀਏਗਾਕਦਾ॥ਠੇਹਿਗੁਨਾਨਕਰਹਿ
 ਅਭਾਈਬਾਲਾਕਰਤਾਹੁਬਲੇਜਾਵੈਗਾ॥ਦੁਪ
 ਹਰਗਲਾਕੀਤੀਆਅਹੀਆ॥ ੩੦ ॥

॥ਬੋਲੁਭਾਈਵਾਗੁਗੁਜੀ॥

॥ਸੰਧਿਅਵੇਲੇਕੁਚਕੀਤਾਇਕਘਜੀਗਤਿਗਈਅ
 ਇਸੁਲਤਾਪੁਰਦੇ॥ਜੈਗਮਦੇਘਹਿਅਚਾਣਕ
 ਗਤੁਲਸਾਦੇਖੇਤੰਬੁਜੀਦਭਾਈਅਇਅਏ॥
 ਤੁਲਸਾਕੁਰੀਬੁਜੀਦਧਾਏਤੁਮਾਭਾਈਜੀਅਇ
 ਅਏ॥ਨਾਨਕੀਦੇਖੇਤੰਸਚੀਮੁਚੀਅਇਅਏ॥ਨਾ
 ਨਕੀਧੇਗਤੇਛਹਿਦੀਮੀਜੋਗੁਨਾਨਕਅਗੋਧਕਤਿ
 ਲੀਤੀ॥ਅਧਿਓਮੁਬੇਬੇਜੀਤੁਸੀਮੇਨੁਘਾਦਿਜੋ
 ਕੀਤਾ॥ਅਸੰਅਧਿਅਬੇਬੇਜੀਦਾਦਰਸਨਕ
 ਗੀਏ॥ਤੰਨਾਨਕੀਬੋਲੀਭਾਈਜੀਤੁਸੀਕਿਥਉਨੇ

ਜੇ ਅਠਾ ਅਸੀਂ ਦੁਪਹਰ ਵੇਲੇ ਘਾਟਿ ਕੀਤਾ ਆਹ ੧੨੬
 ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਰਦੇ ਨਾ ਆਖਿ ਆਹ ਜਾ ਦੀਜੀ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਪਾਤੀ ਦਿਚਿ ਸਤ ਈਸੈ ਕੀ ਤੇਰੇ
 ਸਤੇ ਆਇ ਅਧੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਕੀਲੈ ਆਇ ਅ

ਬਾਬੇ ਨਾਨਕੀ ਘਾਟ ਕੀਤਾ)

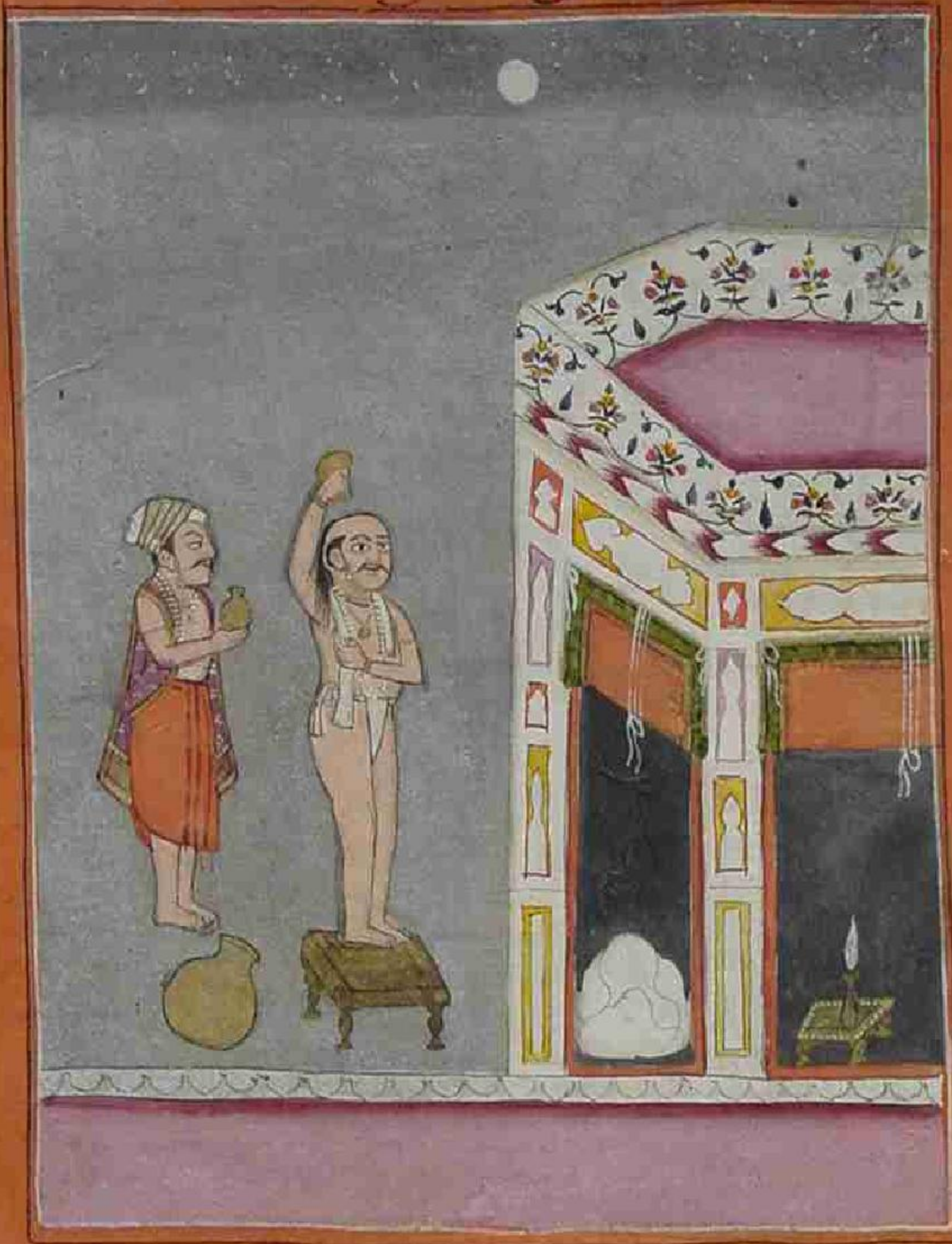
40

ਠੀਕੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਚੁ ਪਮਰਦਾਨ ਚੁਪ
 ਕਰ ਗਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕੀ ਨੁ ਆਖਿ ਆਬੇ ਬੇਜੀ
 ਤੁਸੀਂ ਅਸੀਂ ਨੁ ਘਾਟਿ ਕੀਤਾ ਆਹਾ ਤੀ ਅਸੀਂ ਤੁਰ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

929

ਸਿਗੁਜਗੰਨਕੀਤੀ॥ਜਿਯੋਧਰੁਮਾਭਿਯੋਤਿ
 ਥੇਗੁਗੁਨਾਨਕਇਸਨਾਨਕੀਤੀ॥ਨਲੇਮਹਦਾਨੇ
 ਭੀਕੀਤੀ॥ਇਸਨਾਨਕਹਦਿਅਬੇਬੇਨੁਅਧਿ
 ਬਾਬਇਸਨਾਨਕਹੁਲਗਾ॥

ੴ ਸੁਕਰਤਾਰਕਰਤਾਰ॥੩੧॥

॥ਬੋਲੁਤਾਈਦੁਗੁਰੂਜੀ॥

ੴ ਬਜਉਤਾਗੀਲੀਤੀੴਸੁ॥ਸੋਬਦੰਜਾਮੈਕੋ

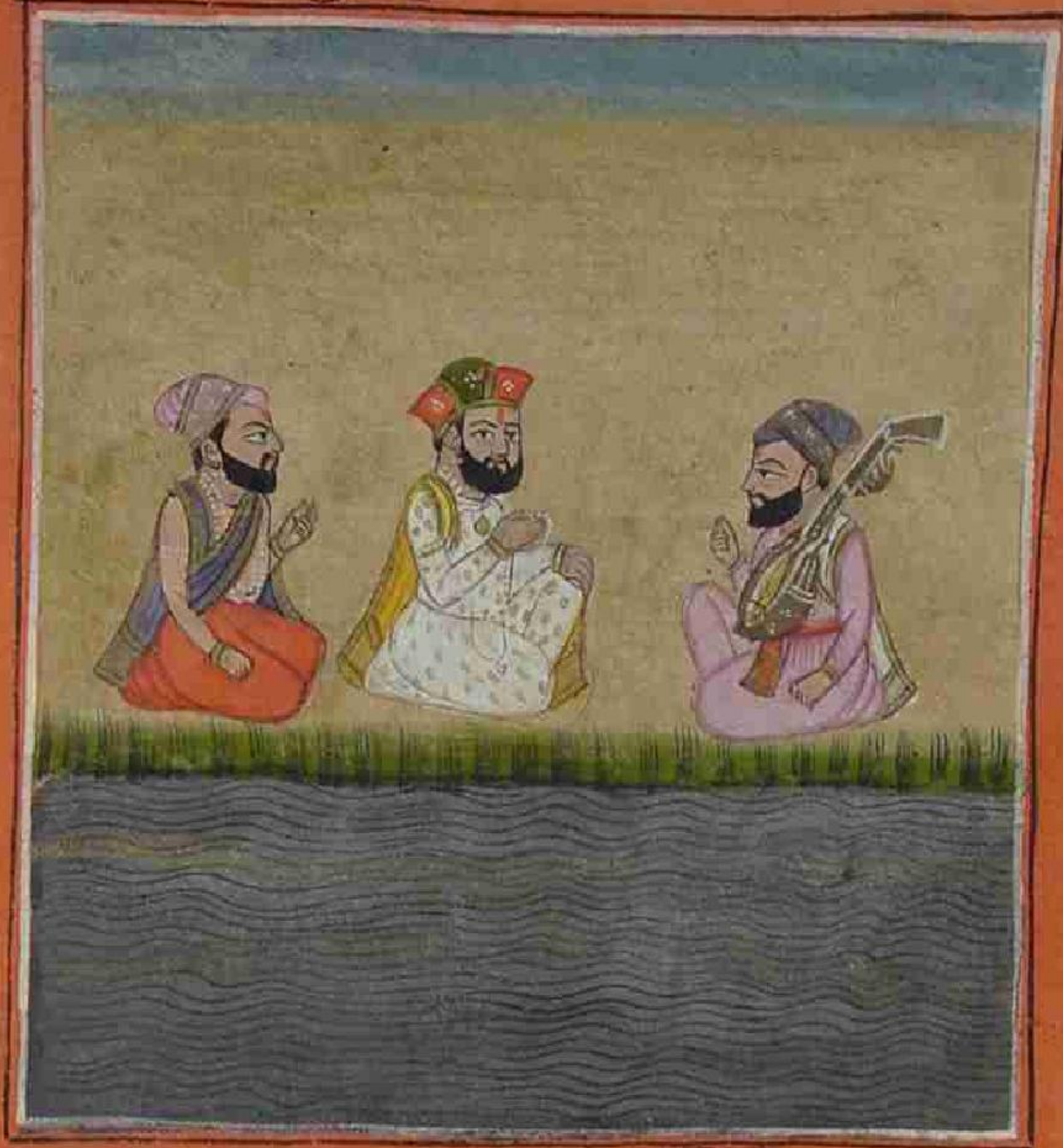
ੴ ਪਰਗਟਿ ਅਭਿਭਿਤਿ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਅਭਿ ੧੨੮
 ਅਭਾਈ ਬਾਲ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਵਿਖੇ ਅਏ ਅ
 ੴ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਅਭਿਭਿਤਿ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਅਭਿ
 ਮੀਨੁ ਮੋਟੀ ਤੇਰੀ ਕਈ ਨਹੀ ॥ ਵਿਅਯਾਏ ਤੁਧਰ
 ਮੇਸਰੈ ਵਿਤੁ ਸਾਧੈ ਅਸੀ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਅਭਿ
 ੴ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਮਰਦਾਨੇ ਨੁਪੁਛਿ ਅਭਿ
 ਉਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਵਿਖੇ ਅਏ ਅਭਿ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਅਭਿ ਅਜੀਤਿ ਸੋਤੁ ਮੀਨੁ ਅਭਾਈ ॥ ਜਗਰ ਕੋਰੀ ਦੀ
 ਉਤਾਰੀ ਲੀਤੀ ਅਹੀ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਜਾਇ ਨਿਕਲੇ ਅ
 ੴ ਅਸੀ ਓਥੇ ਹੀ ਅਏ ਅਭਿ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਅਭਿ
 ਅਮਰਦਾਨਾ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਚਿਤਿ ਅਭਿ ॥ ਮਰਦਾਨੇ
 ਅਭਿ ਅਜੀਤੁ ਸਾਡੀ ਵਿਰਧਾਨਾ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਭਿ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਦਾ ॥ ਮਰਦਾਨੇ ਅਭਿ ਅਜੀਤਿ ਪਰਿਤੁ ਸਾਡੀ
 ਜਾਇ ॥ ਗੁਗੁਨਾਨਕ ਅਭਿ ਅਭਾਈ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਰਿਚਲੀ ॥ ਓਥੇ ਮਿਧ ਮੰਡਲੀ ॥ ਓਥੇ ਨਦਾ ਦਰਮ
 ਨਕਰ ਦੇ ਚਲੀ ॥ ਬਾਲੇ ਅਭਿ ਅਜੀਤੁ ਲੀਗਲ
 ੴ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਅਭਿ ਚਲਿ ਅਭਿ ਅਭਿ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਸਭਾ ਪਰਤੀ ਅਤੇ ਪਰਤੁ ਮੁਇ ਨੇ ਦੀ ਮਮਿਗੁਰੀ ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਅਜੀਤੁ ਥੇਤੰ ਮੇ ਅਜ ਬਗੰਗਾਡਿ
 ੴ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਕੇ ॥ ਮਰਦਾਨੇ

ਅਧਿਅਜੀਏਕੁਤੀਏਗੁਡਿਠਾਜੋਕਦਗਤਿਦੀਰ
 ਸਧਈਦਰਦੀਏ।।ਦੁਜੈਸਭਸੁਇਨਦੀਧਰਤੀਧਰ
 ਜੀਏ।।ਅਤੇਏਥੇਅਦਮੀਦੀਜਾਤਿਨਾਹੀ।।ਅਤੇਜੀ
 ਏਸਜਾਹਗਾਦਾਨਉਕਿਅਏ।।ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮ
 ਹਦਾਨਾਮੁਇਮਾਹੁਫਤਦੇਸਇਸਜਾਹਗਾਦਾਨਉਏ
 ਅਤੇਅੰਮ੍ਰਿਤਹਮੁਜੈਦਰਦੀਏਏਥੇਕਈਬੀਜਲ
 ਵਾਲਾਨਾਹੀ।।ਅਧੇਕਦਗਤਿਨਾਲਿਧੇਦੇਤਦੇਏਨਿ।।
 ਅਤੇਅਧੇਫੁਟਿਜਾਦੇਏਨਿ।।ਏਹਮੁਕਦਗਤਿਦੀ
 ਏ।।ਅਤੇਕੁਦਗਤਿਨਾਲਿਵਹਿਦੀਏ।।ਅਤੇਏਥੇਅ
 ਦਮੀਅਦਾਰੰਮਨਾਹੀ।।ਅਦਮੀਏਥੇਪਹੁਚਿਮਕ
 ਦੇਨਾਹੀ।।ਤੰਫੇਹਿਮਹਦਾਨੇਥੇਨਤੀਕੀਤੀ।।ਅਜੀਗੁ
 ਰੁਜੀਇਜੇਹਕੁਦਗਤਿਦਮੀਮ੍ਰਿਤਈਦੇਅਜਾਈਜਾ
 ਦਾਏ।।ਕਿਸੇਦੇਮੁਹਿੰਪਉਦਾ।।ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਮਹਦਾਨਾਏਹੁਇਜੀਦਮਤੁਕਰਤਾਹਧੇਦੇਕੀ
 ਤੀਏ।।ਜੋਅਜਾਇਆਨਾਹੀਜਾਦੀ।।ਫੇਹਿਮਹਦਾ
 ਨੇਅਧਿਅਜੀਏਥੇਤੀਇਸਦਾਅਚਦਦਦਾਲਾਕੇ
 ਏਨਾਹੀ।।ਅਤੇਸੁਇਨਈਦੇਲਤਾਨਾਲਿਲਤਾਜੀਦਾ
 ਏ।।ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਇਮਹਦਾਨਾਏਹੁਜੁਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤਹਮਕਰਤਾਹਧੇਦੇਕੀਤਾਏਸੋਅਧਇਅਧਿਅ
 ਹਿਅਦੇਦਾਸਤੇ।।ਉਸਦੇਜੋਪ੍ਰੀਤਮਭਗਤਏਨਿ
 ਜਿਨਾਮੈਸਾਹਦੇਹਮਕਮਫਡੇਏਨਿ।।ਭਿਨਾਨੁਏਹ

ਸੁਕਦਗਤਿਨਾਲਿਓਨਾਦੀਗਮਨਤੇਜਾਇਘਉਦਾਏ
 ਗਮਤੇਸਇਨਜੋਦੇਖਨਾਏਜੋਉਮਦੇਲਿਜਭਗਤਏ
 ਨਿਮੈਓਨਾਦੀਦਮਟਿਟੇਹਮਾਦਦਾਏਅਤੇਮੈਸ
 ਗਵਿਚਿਜੋਸੁਦਗਨਏਮੋਕਚਾਏਮੈਸਹਉਮੇਨਾਲਿ

੧੨੮

ਬਾਬਾਮਾਭੂਫੂਦੇਮਿਜਾਇਚਫੇ॥

42

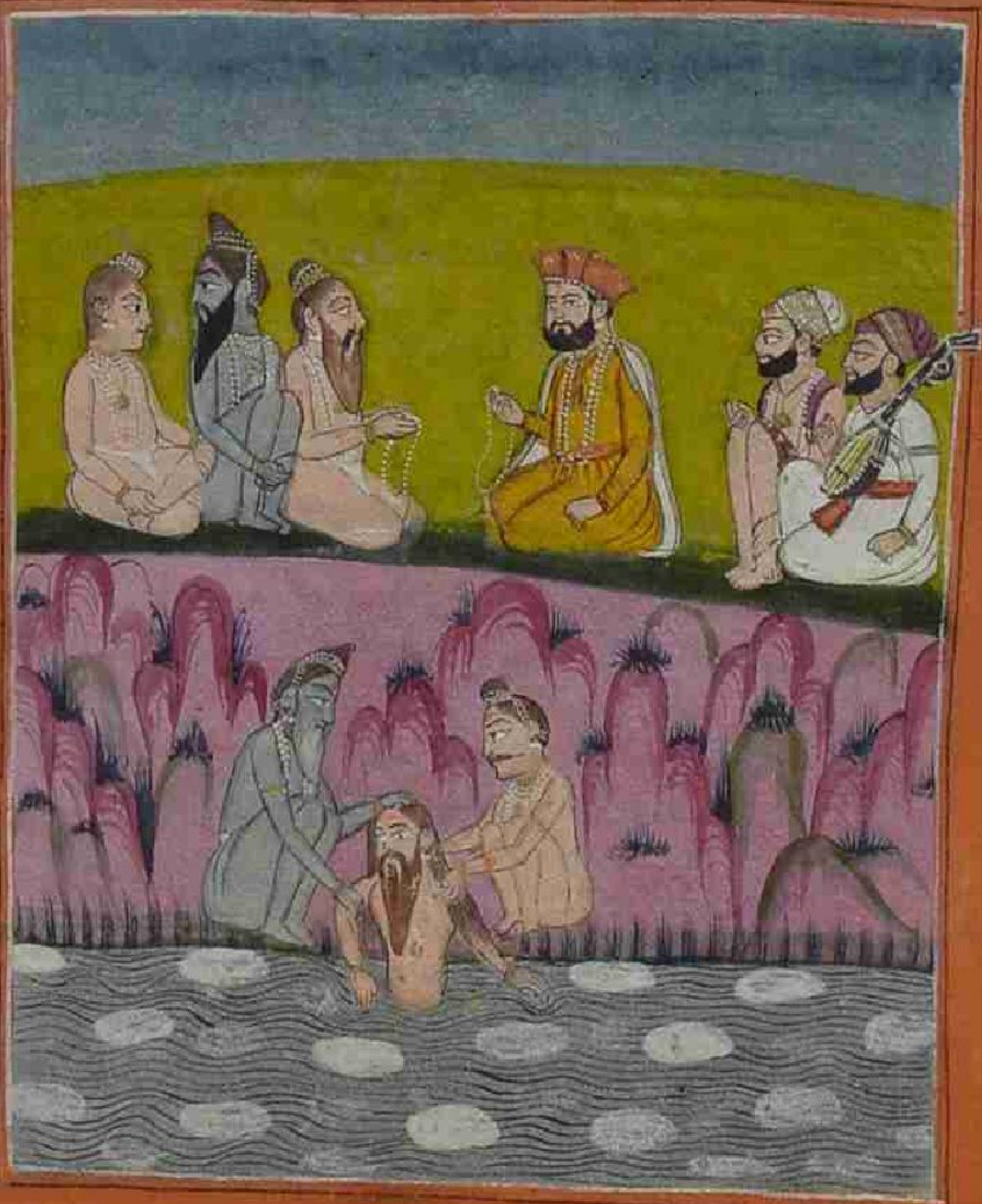
ਮੁਹਛਾਗਤਿਓਇਹਹਿਅਏਅਤੇਭਗਤਾਦੀਦਿ
 ਸਟਿਇਥੇਖੁਲੀਏਓਨਾਦੀਤ੍ਰਿਸਨਾਮਿਟਿਗਈ
 ਏਏਭਗਤਾਨਾਏਓਖੁਸਿਅਦਦਾਏਨਾਓਓਖੁਸਿ

ਟੁਪੀਉਸਕਢੈਤਾਮਰਦਨੇਓਸੁਪੀਤਾਮਰਦਨਾਉ
 ਇਸਮਸਤਾਮਰਦਨੇਦੀਕੁਖਦੁਖਸਭਉਠਿਗਈ॥
 ਤਾਬਾਲੇਨੁਗੁਨਾਨਕਪੁਛਿਅਕਿਉਭਟੀਬਾਲਾਟੇਪੁਕਿ
 ਅਉਇਆਬਾਲੇਅਧਿਅਜੀਤੇਗੀਤੁੰਏਜਾਣਅ
 ਮੀਕੁਣਨਾਹੀਜਾਣਦੇ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਨਾਨਕਮਰਦਨੇ
 ਨੁਮਦਾਧਾਨਕੀਤਾ॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਕਹਿਅਗੁਰੂਜੀ
 ਏਪੁਕਿਅਕੀਤਾ॥ਤਾਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਨਾ
 ਚਿਤਥਾਇਹਖਾਅਮੀਤੈਨੁਨਾਲੇਨਿਬਾਤਦੈ॥ਮ
 ਰਦਨੇਅਧਿਅਜੀਕੁਲਾਜੀ॥ਜੈਕੁਣਤੁਮਾਡੀਰ
 ਜਾਇ॥ ੩੨ ॥

॥ਬੋਲਪੁਰਾਣੀਦਾਪੁਗੁਰੂਜੀ॥

॥ਤਾਹਿਮੰਚਲਨੁਉਡਗੀਲੀਤੀਜਾਇਹਿਮੰਚਲਉ
 ਪਰਿਖਜੇਤੈ॥ਤਾਮਰਦਨੇਪੁਛਿਅਗੁਰੂਜੀਏਓਕੇ
 ਤਜੀਜਾਤਗਾ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਨਾਨਕਜੀਬੋਲਿਅਮ
 ਰਦਨਾਏਹਿਮੰਚਲਹੈ॥ਮਰਦਨੇਅਧਿਅਜੀ
 ਏਤਤਾਬਗਾਜੇਹਾ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਨਾਨਕਅਧਿਅ
 ਮਰਦਨਾਏਪੁਬਗੀਬਰਫਹੈ॥ਏਥੇਅਦਮੀਪੇਰ
 ਖਦਹੈਤਾਗਲਿਜਾਦਹੈ॥ਏਥੇਅਦਮੀਦੀਗਮਨਾ
 ਹੀ॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਧਿਅਜੀਅਮੀਕਿਉਕਹਿ
 ਅਏ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਨਾਨਕਬੋਲਿਅਮਰਦਨਾਅਮੀ
 ਨੁਕਰਤਾਹਲਿਅਇਆਫੇਰਿਮਰਦਨੇਅਧਿਅ

ਜੀਇ ਬੈਰਾਈ ਪਰੇਭੀ ਜਗਤ ਹੈ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕ ਬਚਨ ਕੀ ਤਮ ਮਰਦ ਨਾ ਅਗੇਰੇ ਮੈ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਸਮਦ
 ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਓ ਬੇਭੀ ਚਲੈ ਗੇ ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆਚਲੀਏ ਗੇ ਮਰਦ ਨਾ ॥ ਓਥੈ ਸਿਰ
 ਬਾਬਾ ਤਿਸੁ ਚਲ ਗੀਏ ਆ ॥

ਧਰਧਰ ਬਤੁ ਚਲੇ ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਪੁਛਿ ਆਰਾ
 ਈ ਬਾਲ ਸਿਰਧਰ ਧਰ ਬਤਦ ਨਾਉ ॥ ਤੀਬਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਮਰਦ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪੁਛਿ ਆਸੀ ॥ ਜੋ ਜੀ

ਮਿਹਧਾਧਧਬਤਦਾਨਉਏ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀ ੧੩੯
 ਤਾਸੁਦਿਮਰਦਾਨਮਿਹਧਾਧਿਸਦਾਨਉਦਿਸਦਾਸ
 ਤੇਏਜੇਏਮਿਹਤਲਵਾਇਅਏ॥ ਇਥੇਹਧਬਤ
 ਕੋਈਨਾਹੀ॥ ਇਥੇਮੋਈਪਹੁਚੈਜੋਪਵਨੁਅਸਦਾਹੋ
 ਇ॥ ਜੇਕਬੀਰਭਗਤਅਭਾਕੇਹਦਿਦਸਨਾਮਅਭਾਇ
 ਕੇਸਿਧਾਦੀਜਾਹਾਏ॥ ਤੇਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅ
 ਜੀਏਏਜੋਅਖਦੇਏਨਿਜੋਪਾਡੀਹਿਮੰਚਲਗਲੇਇ
 ਥੇਅਏਤਾਗਲੇ॥ ਤੇਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰ
 ਦਾਨਉਦਿਤੀਇਥੇਪਹੁਚੈਹੀਨਾਹੀਉਦਿਤੀਪਿਛੇਬ
 ਹਠਦਿਚਿਗਲਿਗਏ॥ ਹਿਕਦੁਇਸਟਲੁਸਾਬਤ
 ਅਇਆ॥ ਮੋਭੀਮੁਹਗਲੇਕਗਾਇਅਇਥੇਪਹੁ
 ਚਿਅਨਾਹੀ॥ ਬਾਲੇਮੰਧੁਗੁਰੂਅੰਗਦਨੁਅਧਿਅਗੁ
 ਰੂਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਈਵਾਖਦਾਸੀ॥ ਤੇਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇ
 ਕਹਿਅਗੁਰੂਜੀਅਗੇਭੀਚਲਦੇਏਨਾ॥ ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਚਲਮਰਦਾਨਅਗੇਚਲਦੇਅਏ॥ ਜਿਉ
 ਗੋਰਖਅਇਮਿਲਿਅ॥ ਅਇਕਰਿਬਚਨਕੀਤੋਸੁ
 ॥ ਕਉਨਹੁਪਕਉਨਜਾਤਿਤੁਮਾਹੀ॥ ਹੋਕਉਕਿਉਲੇ
 ਹੋਏਗੀ॥ ਨਾਅਗੇਧਰਨਹੋਗੇਕਉ॥ ਮੀਤਲਜਲ
 ਹਿਮਬਰਖੇਜਾਨਾ॥ ਨਾਅਗੇਮਗਪੀਛੇਫਿਰਿਭਾਗੀ॥
 ਨਿਕਲਿਜਾਹੁਕਉਦੁਖਲਾਗੀ॥ ਝਲਮਲਸਾਹਝਲ
 ਕੇਝਲਕਾਗਾ॥ ਤਉਸੁਗਧੁਰਾਠਹੋਜੋਸਾਗਾ॥ ਸੁਦਿ

ਨਾਨਕ ਗੋਰਖ ਮਤ ਮਕਰੇ ॥ ਛੇ ਰਿਜ ਪੁਪੀ ਛੇ ਕੋਟੇ ਦੁਖ ॥
 ੧ ॥ ਤੈ ਛੇ ਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਸਬਦ ਸੰਗੁ ਪਰਮ ॥
 ॥ ਅਚਰ ਜਕ ਤੀਐ ॥ ਮਹੀ ਜਾਤਿ ਅਜਾਤੀ ॥ ਠਉਰ
 ਮਾਹੀ ਓਹੀ ਕਹੀਏ ॥ ਜੀ ਦਿਨੀ ਅਗੁਨ ਹੀ ਗਤੀ ॥ ਪੀਛੇ ਅ
 ਗੇ ਦਿਸੁ ਟਿ ॥ ਮਾਹੀ ਪਰ ਨਿਅਕਾ ਸਪਸਾਗਾ ॥ ਦਇਅ
 ॥ ਮਾਹੀ ਸੀਤ ਹਿ ਮੰਚਲ ॥ ਤਿਨ ਮਿਉ ਸੰਗ ਮਾਗਾ ॥ ਕ
 ਪੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਗੋਰਖ ਜੋਗੀ ॥ ਪੁਰ ਜੋਗੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਜੁ
 ਗਤਿ ਨ ਜਾਤੀ ॥ ਅਉ ਪਦ ਪਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨ ਮਗਵਾਇ
 ਆ ॥ ੨ ॥ ਗੋਰਖ ਚਲ ਦਹਹਿ ਆ ॥ ਤੈ ਛੇ ਰਿ ਮਹਦਾਨੇ
 ਪੁਛਿ ਅਤ ਪਾਜੀ ॥ ਇਥੇ ਤੈ ਸੁਰਜ ਨ ਜਗਿ ਨਾਹੀ ॥ ਅਵਦ
 ॥ ਅਸੀ ਕਿਥੇ ਆਇ ਪਏ ਅਠੇ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚ
 ਨ ਕੀਤਾ ॥ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੁਰਜ ਬੋਊ ਤੈ ਆਏ ਅਠੇ
 ॥ ਛੇ ਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਸੁਰਜ ਪਾਸੋ ਕਿਤ
 ਨ ਕੁਊ ਪਰਿ ਆਏ ਅਠੇ ॥ ਤੈ ਛੇ ਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀ ਸੁਰਜ ਬੋਦੁ ਟਿ ॥ ਜਗ ਜੋਗ ਨ ਉਪਰਿ
 ਅਏ ਅਠੇ ॥ ਤੈ ਛੇ ਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਅਖਿ ਅਜੀ ਜਿਸ ਪ
 ਰਤੀ ਅਸੀ ਦਸਦੇ ਅਠੇ ਉਸ ਥੋ ਸੁਰਜ ਕਿਤ ਨ ਉਚਾ
 ॥ ਤੈ ਛੇ ਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥ ਸੁਣਿ ਮਹਦਾਨਾ ਉਸ ਥੋ
 ਪੰਛੀ ॥ ਜਗ ਜੋਗ ਨ ਉਚਾ ॥ ਛੇ ਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅ
 ਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤ ਨ ਉਚਾ ॥ ਜਗ ਅਏ ਅਠੇ ॥ ਤੈ ਛੇ ਰਿ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਬੋਲੇ ਮਹਦਾਨਾ ਸਤਾਈ ॥ ਜਗ ਜੋਗ ਨ ਅ

ਏਅਰੇ॥ ਤੰਛੇ ਹਿਮਰਦਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤ ਉਤਰਾ ॥ ੧੩੨ ॥
 ਹੀ ਪੁਛੇ ਬਾਣੁ ਹੀ ਅਜਾਦ ਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੁ ਹੁਨਾਨ ਬਖਸ਼ਿ
 ਆਖੁ ਮਰਦ ਨਾਨਿ ਸੰਗ ਆਖੁ॥ ਮੁਲਾ ਹਜਾਨ ਕੇ
 ਮੁਲਾ ਹਜਾ ਕੇ ਗਤੀ ਅਵਗੁਣ ਤੋ ਵੀਗਾ॥ ਮਹਾ ਪੁਰਖ
 ਦਾ ਅਤੇ ਮੇਵ ਕਾਦਾ ਕਰਤਾਰ ਏ॥ ਸੰਜੋਗ ਬਣਾਇਆ
 ਹੈ॥ ਪੁਛਣ ਦਾ ਅਤੇ ਦਸਣ ਦਾ॥ ਜੇ ਮਿਖਤੋ ਦੇ ਅਤੇ
 ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸੈ ਜੋ ਜੀ ਵਿਚਿ ਤੋ ਦਸੁ ਮੈ ਪੁਛੇ ਨਾਹੀ
 ਤੀਓਂ ਮਿਖੀ ਨਾਹੀ॥ ਅਤੇ ਮਿਖ ਪੁਛੇ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਦਸੇ ਨਾਹੀ॥ ਅਕੇ ਗੁਮੇ ਤੋ ਇਜਾਦੇ ਤੀਓਂ ਗੁਰੂ ਨਾਹੀ ਓਂ
 ਠਗੁ ਹੈ॥ ਓਂ ਸਗੁਨੁ ਛਡਣ ਜੋ ਗੁ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਤਾਈ
 ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿ ਨਾਹੀ ਸੋ ਮਿਖ ਨੁ ਕਦਾ ਤਾ
 ਰੇਗਾ॥ ਗੁਰੂ ਸਮਝਿ ਕਰਿ ਕਰਨਾ ਆਇਆ ਹੈ॥ ਮਨੁ
 ਬਜਨ ਮੁਦੁ ਲੀਭੁ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਸੋ ਪਿਕਰਿ ਕਰਨਾ॥
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨੀਵਹਨਿ ਆਉ ਸੋ ਮਿਖਤੀ ਸੋ ਪਿਕਰਨਾ
 ॥ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਜੋ ਅਪਮਾਨਿ ਅਹੁ ਕੇ ਗਾਸੈ
 ਈ ਗੁਰੂ ਅਗੇ ਆਨਿ ਰਖੇਗਾ॥ ਓਂ ਤੋ ਅਹੁ ਜੋ ਗੁਰੂ
 ਲੇਖੇਗਾ॥ ਤੀਓਂ ਮੈ ਅਹੁ ਵਿਚਿ ਗੁਰੂ ਨੀਵਹਤੇਗਾ
 ॥ ਇਸ ਦਾਸ ਤੇ ਮਿਖ ਸੋ ਪਿਕਰਣਾ॥ ਆਖੁ ਮਰਦ
 ਨਾਨਿ ਸੰਗੁ ਆਖੁ ਜੋ ਆਖਣਾ ਹਈ॥ ਸੋ ਪੁਛੇ ਲੈ ਮਤ
 ਕੋਈ ਅਹਮਾਨੁ ਹੋ ਜਾਈ॥ ਮਤੁ ਅਸੀ ਨੁ ਦਸੇ ਦੇ
 ॥ ਤੀਓਂ ਬਾਲਾ ਹਮਿ ਆਮਰਦਨੇ ਅਧਿਅਜੀਤ

ਉਨਹੀ ਧੁੰਦ ਦਾ ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਰ ਅਧਿਅ ਵਿਉ
 ਮਹਦ ਨਾ ਵਿਉਨਾਹੀ ਧੁੰਦ ਦਾ ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਰ ਅਧਿਅ ਵਿਉ
 ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਰ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ
 ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਰ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ
 ਉਮੰਨਿਅਾ ਬਾਲੇ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ ਮੇਤਾਇ ਸਤਾਈ ਕੁਣ
 ਨਹੀ ਅਧਿਅ ਅਧਿਅ ਮੇਤਾਇ ਸਿਅਾ ਸੇਇ ਸਦਾ ਸਤਾਈ
 ਸਿਅਾ ਜੋ ਅਧਿਅ ਮਾਏ ਦਾ ਵਿਅਾ ਅਧਿਅ ਮਾਏ ਦਾ ਵਿਅਾ
 ਗੁਨਾਨ ਕਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਾਈ ਏਜੋ ਮਹਦਾਨ ਅਸਾਥੇ ਧੁੰ
 ਦ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀ ਦਸਦੇ ਅਧਿਅ ਪਿਛੇ ਸਾਖੀ ਅਧਿਅ
 ਵਨਿਗੀ ਅਧਿਅ ਪਿਛੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਵਨਿਗੇ ਸੇਵੀ ਚਰ
 ਨਿਗੇ ਅਧਿਅ ਪਿਛੇ ਮੇਸਾਹ ਟੂਠਾ ਬਹੁਤੁ ਏਵਨਿਗੇ ਕੁਨੀ
 ਅਕਰਾਮਾਤਾ ਬਹੁਤੁ ਲਾਵਨਿਗੇ ਨਾਲੇ ਦੇ ਦਾਨਾਲੇ
 ਤੇ ਬਾਵਾਲੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਵਨਿਗੇ ਏਹ ਸਾਖੀ
 ਅਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਸਮਝਨਿਗੇ ਅਤੇ ਤੰਗੁਨਾਨ ਦੇ ਰਿਦੇ
 ਤੰਗੁਨਾਨ ਲਗੇਗੀ ਅਤੇ ਤਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਅਤੇ
 ਮਹਦਾਨ ਪੁਰਤਨ ਘਰ ਅਧਿਅ ਤੰਗੁਨਾਨ ਉਠਿਕ ਰਿਦੇ
 ਜੋ ਤੇ ਅਤੇ ਮੁਏ ਅਧਿਅ ਸੁਜੀ ਮੇਰੀ ਅਰਦਾ ਸਿਏ
 ਜੇਧਿਅਾ ਨਾਲਗਾ ਏਕ ਰਿਸੁਣੇ ਤੰਗੁਨਾਨ ਕਰ ਅਧਿਅ
 ਅਧਿਅ ਤਾਈ ਬਾਲਾ ਅਧਿਅ ਮੇਨਿ ਤਲੁ ਏਇਅਾ ਅਧਿਅ
 ਜੁਅਸਾ ਤੇ ਕਰਤਾ ਬਹੁਤੁ ਮਿਹਰਦਾਨ ਏਇਅਾ ਅਧਿਅ
 ਤੇ ਖਾਲਿਕ ਰਿਦੇ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਤਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਕੁਣ ਅਧਿਅ

ਧਰੁਏਈਸੋਚਿਨੁਨਕਰੁਬੁਧੁਏਈਭਾਲੇਅ ॥੨੩॥
 ਖਿਅਜੀਅਮਦਨਤੁਰਕਕਿਉਏਇਆਤੁਸੀਅ
 ਖਦੇਏਪੁਰਤਮਯਾਹੁਏਈਗੁਰੁਨਾਨਕਬਚਨਕੀਤ
 ਭਾਈਬਾਲਾਏਹੁਮਰਦਾਨਤਦਭੀਮਿਹਾਸੀਆਤ
 ਆਜਗਜੇਜਨਕਅਗੇਭਗਤਅੰਗਸਰੋਪਕਰਦਾ
 ਆਤਮਾਇਸਦਾਸਤੇਅਸਾਡਾਪੁਰਤਮਯਾਹੁਏਈਅ
 ਭੇਰਿਕੁਦਿਨਮਰਦਾਨਸੁਰਾਪਾਨਪੀਕਹਿਅਇਅ
 ਗਜੇਜਨਕਪਾਸਿਆਗਜੇਜਨਕਦੇਮੁਏਅਸਤੇਈ
 ਨਿਕਾਲਿਅਮਲੇਛਾਇਸਦਾਸਤੇਤੁਰਕਦੇਘ
 ਹਿਜਨਮਤੇਇਆਪੁਰਨਪੁਰਖਦੇਮੁਏਜੋਕੁਟਿਨਿ
 ਕਲਦਾਏਸੋਏਇਅਲੋਕੀਏਈਭਾਲੇਨਮਸਕ
 ਰੁਕੀਤਾਅਤੇਭਾਲੇਮਰਦਾਨੇਨੁਆਖਿਅਭਾਈਪੁ
 ਛਟਏਈਸੋਪੁਛਲੇਈਤਾਮਰਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀ
 ਗੁਰੁਜੀਚੰਦਕਿਉਦਿਮਿਅਦਦਾਏਈਤਾਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਆਖਿਅਮਰਦਾਨਜਿਤਨਾਧਰਤੀਕੋਲੇਸੁਰ
 ਜਉਚਾਏਈਤਿਤਨਾਸੁਰਜਕੋਲੇਚੰਦ੍ਰਮਾਉਚਾਏ
 ਆਤਮਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਚੰਦ੍ਰਮਾਕਿਤ
 ਨੇਜੋਜਨਉਚਾਏਈਤਾਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਧੰਜਾ
 ਤਤਜਾਹਜੋਜਨਉਚਾਏਈਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿ
 ਅਜੀਤਾਹੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਉਚਾਏਈਤਾਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਤਾਹਿਅਦੀਮਿਹਾਜ

ਦਾਇਉਤੈ॥ ਇਨਦੀ ਆਧੁਗੀ ਆਉਤੈ॥ ਕੋਈ ਨੀਵ
 ਤੈਨਿ ਅਤੇ ਕੋਈ ਚੈਤੈ॥ ਤੈਠੇ ਹਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀਏ ਜੋ ਪੁਰਤਾਗਾ ਆਖਦੈ॥ ਤੈਨਿ ਓਹੁ ਕਿਥੈ॥
 ਤੈਠੇ ਹਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਓਹੁ ਸਰਨਾ
 ਥਉ ਚੈ॥ ਅਤੇ ਕਉ ਪੁਰਿ ਤੈ॥ ਤੈਠੇ ਹਿਮਰਦਾਨੇ
 ਹਿ ਅਜੀ ਕਿਵੇ ਪੁਰਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਤੈ॥ ਤੈਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਕਿ ਆ
 ਆਖਦੈ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਆਖਦੈ ਸੋ ਮੰ
 ਨੀਐ॥ ੩੩ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਸਿਰਧਾ ਪਰਬ ਤਤੇ ਚਲੇ ਅਗੇਉ ਨਾ ਪਰਬ ਤਤੇ
 ਏ॥ ਤੈਠੇ ਹਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਇਸ ਪਰ
 ਬਤਦਾਨਾ ਉਉ ਨਾ ਪਰਬ ਤੈ॥ ਠੇ ਹਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ॥ ਤੈਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਪੰਦੁ ਪੰਦੁ ਜੋ ਜਨ ਅ
 ਏ ਪਰਤੀਤੇ ਉਤੇ॥ ਤੈਠੇ ਹਿਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ
 ਚੰਦੁ ਮਾ ਅਗੇ ਤੈ॥ ਤੈਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰਦਾ
 ਨਾ ਇਥੋ ਅਠਹਾਰ ਜੋ ਜਨ ਚੰਦੁ ਮਾ ਉਚੈ॥ ਇਤਨਾ
 ਦੀ ਚਾਰ ਕਰਦੇ ਆਏ॥ ਤੈਗੋਰਖ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਵਿ
 ਚਿਵ ਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਅਗੇ ਸਿਧੋ ਨਾ ਥੋ ਜਤੀ ਓਈ ਤੈ
 ਲੀਨ ਦੇ ਪਰੀ ਜਗੁ ਨਾ ਹੀ॥ ਅਗੇ ਏਕ ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ

ਤਲੋਕ ਤੇ ਮਲ ਮੁੜ ਕੀ ਦੇ ਤਲੋਕ ਹਿ ਅਇ ਅਧੈ ॥
 ਵੇਈ ਮਿਧ ਨਾਥ ਜਤੀ ਜਉ ਉਮ ਕੀ ਤੀ ॥ ਤਉ ਏਈ
 ਤੀ ਆਵੇ ਨਾਥ ਦੇ ॥ ਮਛਿੰਦ੍ਰ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਧੈ ਜਤ
 ਤੋ ਕਉ ਦੁਮਾਈ ਮੁਡਾਏ ॥ ਆਇ ਮਛਿੰਦ੍ਰ ਨਾਥ ਗੁਗਨ
 ਨਕਤੁ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ ॥ ਆਇ ਬਚਨ ਕੀ ਤੇ ਸੁ ॥ ਅਧੈ
 ਬਾਲਾਈ ਤੇ ਜੋਤੁ ਆਇ ਅਧੈ ॥ ਕੁਛ ਮਕਤਿ ਰਾਖਤਾ
 ਹੈ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਗਨ ਨਕ ਕਹਿ ਆਮੰਗ ਮਛਿੰਦ੍ਰ ਨਾਥ ਜੋ
 ਮਗੇ ਸੇ ਤੇ ਨਕ ਹਤ ਕਪਾਸੈ ਦੇਵਾਈ ॥ ਮਛਿੰਦ੍ਰ ਨਾਥ ਤਮ
 ਕਥਾਇ ਕਹਿ ਬਚਨ ਕਹਿ ਆਵੈ ॥ ਭਾਖਿ ਮਿਰਕਾ ਪਾਟਾ ॥
 ਕੈਉ ਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ ॥ ਕੈਉ ਭਾਖਿ ਲੀਲਾ ਪਾਟਾ ॥ ਕੈਉ
 ਗਲ ਅੰਦਲੀ ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਕਾਲਜਾ ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਹੀ ਅ
 ਲਾ ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਤਿਲੀ ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਫੀਫਾ ॥ ਕੈਉ ਗਲ
 ਬਜਗੀ ਕੀ ਕੋਠੀ ॥ ਕੈਉ ਗਲ ਇਬਗੀ ਕੀ ਕੋਠੀ ॥ ਕੈ
 ਮੈਤੀ ਆਕੇਤੀ ਅਕੋਠੀ ਅਕੇਤੇ ਪਾਟਾ ॥ ਕੈਉ ਜਾਗ
 ਤਿਦਿ ਨਕਾ ਸਮਾ ॥ ਕੇਤੇ ਦੇਹੀ ਕੇਰੋ ਮਦਾਲਾ ॥ ਕੈ ਮੈ ਨਹਿ
 ਕੈ ਮੈ ਮੰਧਿਆ ॥ ਕੇਉ ਏਈ ਸਗ ਮਛਿੰਦ੍ਰਾ ਦੇ ਤਨ ਨਕ ਇਸ ਦੇ
 ਹੀ ਕਾ ਮਥਤਾ ॥ ੧ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਗਨ ਨਕ ਜਬਾਬੁ ਦਿਤਾ ॥
 ਸਦਾ ਭਾਖਿ ਮਿਰਕਾ ਪਾਟਾ ॥ ਚਾਹਿਉ ਗਲ ਮੁਖ ਕਾਤਾ ਕਾ ॥
 ਭਾਖਿ ਲੀਲਾ ਪਾਟਾ ॥ ਛਬੀਉ ਗਲ ਅੰਦਲੀ ॥ ਤੇ
 ਗਉ ਗਲ ਕਾਲਜਾ ॥ ਧੰਚਉ ਗਲ ਹੀ ਅਲਾ ॥ ਚਾਹਿਉ
 ਗਲ ਤਿਲੀ ॥ ਸਤਉ ਗਲ ਫੀਫਾ ॥ ਬਾਗਹਿਉ ਗਲ

ਬਜਰੀ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ਨਉ ਉਗਲ ਇਬਰੀ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ॥
 ਇਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਰਾ ਅਬ ਭਰਿ ਕੋਠਰੀ ਆ ਅਠ ਮਠਿ
 ਭਯਾਨੀ ਲਕੜੀ ਦੇ ਹੀ ਕੋਠਰੀ ॥ ਚਉਦੀ ਪਤਰ ਦਿਨ
 ਗਤਿ ਕਾ ਸਾਮਾ ਨਉ ਮੈ ਨਾਨਿ ਮੈਲ ਮੈ ਸੰਧਿ ॥ ਕਪੋਤ ਨਾਨਕ
 ਸੁਇਣੀ ਸਰਸ ਮਛੰਦੁ ਲੇਤੋ ਇਸ ਦੇ ਹੀ ਕਾ ਮਤੰਤੁ ॥ ੩ ॥
 ਤੰਮ ਛਿਦ੍ਰ ਨਾਥ ਜਾਇ ਗੋਰਖ ਪਾਸਿ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣਿ ਨਾ
 ਥਜੀ ਓਤੰਤ ਅਉਗੁਪੈ ਉਸ ਕੀ ਮਲ ਮੁੜ ਕੀ ਦੇਹੀ
 ਨਹੀ ॥ ਤਉ ਭਰ ਬਹੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਜਾ ਤਾਹੀ ॥
 ਭਰ ਬਹੀ ਆਇ ਆ ਆਇ ਕੇ ਆਖਿ ਓਸੁ ॥ ਆਦੇਸ
 ਤੋ ਬਾਲੇ ਅਦੇਸਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਦੇਸ ਤੋ ਭ
 ਰ ਬਹੀ ਨਾਥ ਏਕੰਕਾਰ ਕੈ ਆਦੇਸਾ ਛੇ ਰਿਭਰ ਬਹੀ ਕ
 ਹਿ ਆ ॥ ਅਰੇ ਬਾਲੇ ਕਹੀ ਮੈ ਆਇ ਆਏ ਕਉਣੁ ਤੋ ਤੇ
 ਤੋ ਕਉਣੁ ਨਉ ਤੇ ॥ ਤੇ ਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ॥ ਆਏ ਤੋ ਬੇਗਮ
 ਪੁਰੇ ਤੇ ॥ ਨਉ ਤੇ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਛੇ ਰਿਭਰ ਬਹੀ ਪੁਛਿ
 ਆ ਕਉਣੁ ਘਟਿ ਜਿ ਤੁਕੋ ਇਸ ਨਾਨਾ ਬੋਲ ਬਕ
 ਨ ਤੇ ਹੋ ਨਿਰਬਾਨਾ ਕਉਣੁ ਜਲੁ ਜਿ ਤੁਹ ਸਪੀਦੈ ॥
 ਕਉਣੁ ਹਸ ਜਿ ਤੁ ਅਸ ਬਿਰੁਜੀ ਦੈ ॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ
 ਦੇਤ ਅਭ ਮੋਹ ॥ ਕਉਣੁ ਸੰਗਤੋਂ ਕਉਣੁ ਸੰਗਤੋਂ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਾਉ ਪਰਿ ਅਉਘਟਿ ਸਰਵ ਹਨ ਦੈ ॥ ਬ
 ਕੇ ਨ ਬੋਲੇ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਜਲੁ ਅਕਾਸੀ ਸੁਨ ਸਮਾ
 ਦੈ ॥ ਸਤਗੁਰ ਸਤਿ ਲਿਮਤ ਹੁ ਸੁਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ਭਰ ਪੁਰੇ ਏਕੰ

ਕਰਮ ਬਠਾਉਗੇ ॥ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਮੁਨਿ ਮੁਕੁਮੈ ॥ ੧ ॥

੧੨੫

ਕਉਨ ਕਉਨ ਤਤੁ ਜਿਤੁ ਤਤੁ ਬਿਲੈ ॥ ਕਉ

ਨ ਸਰਵਹ ਜਿਤੁ ਮਲਿ ਮਲਿ ਪੈਵੈ ॥ ਕੈਸੇ ਰਚੇ ਕੈਸੇ
ਤੈਵੈ ॥ ਕਉਨ ਸੇਕੇ ਕਉਨ ਸੋਗੈ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਦਾਚਾ ॥ ਸਚੁ ਮਨ ਕਰਹਿ ਤਤੁ ਬਿਲੈ ॥ ਸੁਭਰ ਸਰ
ਵਹ ਮਲਿ ਮਲਿ ਪੈਵੈ ॥ ਜੈਸੇ ਰਚੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੈਵੈ ॥ ਕਰ
ਤਾ ਕਰੈ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਤੈਵੈ ॥ ੪ ॥ ਭਰਖਰ ਦਾਚਾ ॥ ॥

ਕਉਨ ਵਹ ਤੇ ਮ ਜਿਤ ਬਿਨ ਮੇਰਾ ਮਾ ॥ ਕਉਨ ਸਬ
ਦਨ ਸੀਤਾ ਦੇ ਜੀ ਮਾ ॥ ਕਉਨ ਸੀਤਿ ਜੋ ਕੋਧ ਜਲਾਵੈ ॥
ਕਉਨ ਉਪਦੇਸ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾ
ਚਾ ॥ ਸਚੁ ਵਹ ਤੇ ਮ ਕੀ ਮਨ ਸੀਤਾਵੈ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰ ਕਾ ਸ
ਬਦੁ ਕੋਧ ਜਲਾਵੈ ॥ ਗਗਨ ਨਿਵਸ ਮਸ ਮਾਧਿ ਲਗਾਵੈ

॥ ਪਰਮ ਪਰਮੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ੬ ॥ ਭਰਖਰ ਦਾ
ਚਾ ॥ ਕਉਨ ਸੀਤਿ ਜੋ ਅਗ ਨਿਬੁਝਾਵੈ ॥ ਕਉਨ ਕਲ
ਬਿਭੂਤਿ ਚੜਾਵੈ ॥ ਕਉਨ ਦੇਖਿ ਸੁਭਾਧਾਰਿ ਅਵੈ

॥ ਕਉਨ ਜਤਨ ਕਰਿ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ ॥ ੭ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਦਾਚਾ ॥ ਗੁਰ ਹਿਦ ਸੀਤਲ ਅਗ ਨਿਬੁਝਾਵੈ ॥ ਸੇਵਾ
ਸੁਹਤਿ ਬਿਭੂਤਿ ਚੜਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖਿ ਸੁਭ
ਧਾਰਿ ਅਵੈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਨਾਦ ਵਜਾਵੈ ॥ ੮

॥ ਭਰਖਰ ਦਾਚਾ ॥ ਕਹਾ ਗਿਆਨ ਰਸ ਪੀਵੈ ਸਾਗਾ ॥
ਕਉਨ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾਵੀ ਚਗਾ ॥ ਕਉਨ ਬਾਨ ਪੁਜੈ ਪੁ

ਜਗਾ ਕਉ ਨ ਜੋ ਤਿ ਜੋ ਤਿ ਸੋ ਸਗਾ ॥ ੯੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਵਾਚਾ ॥ ਅੰਤ ਰਿਗਿ ਸਮ ਮਰਤ ਸੁ ਸਗਾ ॥ ਤੀਰਥ
 ਸਾਗਰ ਗੁਰਵੀਚਾਰਾ ॥ ਅੰਤ ਰਿਪੁ ਜਾਥਾ ਸੁਹਾਰਾ ॥
 ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਤੀ ਜੋ ਤਿ ਮਿਲਾਵੀ ਦ੍ਰੁ ॥ ੯੦ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ
 ॥ ਕਉ ਨ ਸੋਹ ਸੀ ਅਹ ਸੀ ਅਭਾਉ ॥ ਕਉ ਨ ਸੋ ਤਖਤ
 ਨਿਵਾਸੀ ਗਉ ॥ ਕਉ ਨ ਸੋ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰਾਇ ॥ ਕਉ ਨ ਅ
 ਲਖਿ ਨ ਲਖਿ ਅਜਾਇ ॥ ੯੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਵਾਚਾ ॥
 ਹਸਹ ਸੀ ਅਮਨ ਏਕੀ ਰਾਇ ॥ ਤਖਤ ਨਿਵਾਸੀ ਪੰਜ ਸ
 ਥਾਇ ॥ ਕਾਰ ਕਮਾਵਈ ਖਸਮ ਮਹਾਜਾਇ ॥ ਅਬਗ
 ਤਾਥਾ ਨ ਲਖਿ ਅਜਾਇ ॥ ੯੨ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ ॥
 ਕਿਹਿ ਉਪਜੇ ਕਿਹਿ ਕੀਏ ਦੁਗਿ ॥ ਕਿਹਿ ਮਹਿ ਜੋ
 ਤਿਹੀ ਭਰਪੁਰਿ ॥ ਕਿਹਿ ਨੇੜੇ ਕਿਹਿ ਦੁਰਿ ਬਤਾਵੈ ॥
 ਕਿਹਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਕਾਹਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ੯੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਵਾਚਾ ॥ ਜਲ ਤੇ ਉਪਜੈ ਜਲ ਤੇ ਦੁਗਿ ॥ ਜਲ ਮੈ ਜੋ ਤਿ
 ਹੀ ਭਰਪੁਰਿ ॥ ਕਿਸੁ ਨੇੜੇ ਕਿਸੁ ਅਖਾ ਦੁਗਿ ॥ ਹਿ
 ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਖਿਯੁ ਜੁਗਿ ॥ ੯੪ ॥ ਭਰਥਰਵਾਚਾ ॥
 ਕਉ ਨ ਅੰਤ ਰਿ ਕਉ ਨ ਬਾਹਿ ਤੋਇ ॥ ਕਉ ਨ ਕਾਰਨ
 ਚਲੇ ਸਭ ਲੋਇ ॥ ਕਉ ਭਰਥਰੀ ਨਾਨਕ ਦੇਹੁ ਬੀਚਾ
 ਗਾ ॥ ਬੋਲਤ ਹੋ ਕਉ ਨ ਅਧਾਗਾ ॥ ੯੫ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਵਾਚਾ ॥ ਅੰਤ ਰਿ ਬਾਹਿ ਏਕੈ ਸੋਈ ॥ ਏਕੈ ਕਾਰ ਕਰੇ
 ਸੋਈ ॥ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰੀ ਨਾਨਕ ਕਉ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਿਰ

ਮਲਨਾ ਮੁਮੇਰਾ ਆਪਗੁ ॥੧੬॥ ਤੰ ਭਰ ਬਹੀ ਨਾਖ ੧੩੮
ਬੀਰੁ ਲਾ ਤੰ ਫਿਗੋਇ ਆ ॥ ਜਾਇ ਤਨੀ ਗੁਰੁ ਅੰਗ

ਦੁਕੀ ਕਤ ਮੁਟੀ ਤੰ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦ ਬਾਲੇ ਨੁਪੁ ਛਿ
ਆ ॥ ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਤੰ ਗੋਰੁ ਰਿਤੋਈ ॥ ਤੰ ਬਾ
ਲੇ ਸੰਧੁ ਆਖਿ ਆਗੁਰੁ ਜੀ ਮੇਰੇ ਰੁਤਿ ਤੰ ਗੋਰੁ ॥ ਤੰ ਗੁ
ਰੁ ਅੰਗ ਦ ਮਗਨੁ ਤੰ ਫਿਗੋਇ ਆ ॥ ਸਤਿ ਦਿਨ ਅਤੇ ਸ
ਤਿਗਤੀ ਬਿਦੇ ਤਰਹਿ ਆ ॥ ਕੋਈ ਬੁਲਾਇ ਸੰਧੇ ਨਾਹੀ
॥ ਨਕੁ ਫੁਖਾਵਣ ਨਕੁ ਫੁ ਪੀਵਣਾ ॥ ਨਾਨਾ ਵਣਨਾ ਪੈਵਣ
ਏ ॥ ਧੁਮਧੇ ਫਿਗਈ ॥ ਜੰਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦ ਸਮਾਫਿਗੋਇ
ਆ ॥ ਜਾ ਅਠਵਾਂ ਦਿਨੁ ਤੰ ਫਿਗੋਇ ਆ ॥ ਤੰ ਸਵਾਪਰਹਿ ਦਿਨ
ਚੜਿ ਆਸੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦ ਦੇਹਿ ਦਿ ਆਇ ਆ ॥
ਤੰ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲੇ ਨੇ ਸਦੋ ॥ ਬਾਲੇ
ਸੰਧੁ ਆਇ ਮਥਟੇ ਕਿ ਆ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦ ਕਹਿ ਆ
ਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਹੁ ਸਭੇ ਮੰ ਮ੍ਰਿਤ ਤੰ ਗੋਰਿ ਮੇ ਆਇ ਆ ॥
ਤੰ ਆਖੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਆਖੁ ਅਗੇ ਕਿ ਆ ਤੰ ਫਿਗੋਇ ਆ ॥
ਫੇਰਿ ਬਾਲਾ ਸੰਧੁ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ॥ ਸਤ ਪਰਹ ਬਿਦੇ ਤਰਹਿ
ਆ ॥ ਜਾ ਬਾਲਾ ਦੇਹਿ ਦਿ ਆਇ ਆ ॥ ਤੰ ਬਾਲਾ ਲਗ
ਲਿਖਾਵਣਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਿਲਕਾ ਪਰਾਬਤ
ਤੇ ਜਾਇ ਚੜੇ ॥ ਤੰ ਚੰਦੁ ਮਾਦਿ ਸਿ ਆਵਣੇ ਹਰਿਗ
ਇ ਆ ॥ ਫੇਰਿ ਮਰਦ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆ ਜੀ ਪੁਟਿ ਚੰਦੁ ਮ
ਨਜ ਰਿਨਾਹੀ ਅਵਦਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮਰ

ਦਾਨਾਹੇਠਿਦੇਧੁਆਮਰਦਾਨਾਹੇਠਿਲਗਦੇਖਦੇ
 ਥੇਤਾਚੰਦਮਾਹੇਠਿਨਜਗਿਆਦਦਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਿ
 ਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਗੁਗੁਜੀਅਸੀਚੰਦਮੇਕਲੇ
 ਉਪਰਿਅਏ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅ
 ਸੀਦਸਯਾਗਜੋਜਨਾਏ॥ਅਤੇਚੰਦਮੇਕਲੇ
 ਦੁਇਹਜਾਗਜੋਜਨਉਚੇਅਏ॥ਤਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇ
 ਪੁਛਿਅਜੀਅਸੀਮਭਕਿਤਨੇਯਾਗਜੋਜਨਾਅ
 ਏ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਬਚਨਕੀਤਾਮਰਦਾਨਾਅਸੀਬਵੰ
 ਜਾਯਾਗਜੋਜਨਾਏ॥ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਥਿਅਜੀ
 ਅਗੇਭੀਕਾਈਜਾਗਾਹੈ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਬੋਲਿ
 ਅਅਗੇਭੀਵਡੀਅਜਾਗਾਹੈਨਿ॥ਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇ
 ਅਥਿਅਜੀਕੇਹੀਅਜੇਹੀਅਹੈਨਿ॥ਤਾਫੇਰਿਗੁ
 ਗੁਨਾਨਕਅਥਿਅਮਰਦਾਨਾਅਗੇਸੁਮੇਰਤੇਸਿਧ
 ਮੰਡਲੀਹੈ॥ਤੋਰਉਥੇਦਤਦੇਉਅਉਧੁਤਹੈ॥ਅਤੇ
 ਕੁਬੇਰਗਧੀਸੁਰਹੈ॥ਜਿਸਦੇਯਵਾਲੇਸਾਹੀਮਾਇਅ
 ਹੈ॥ਅਤੇਉਸਅਗੇਮਾਦੇਉਭੰਡਾਗੀਹੈ॥ਅਤੇਉਤੁ
 ਆਪੁਪਿੰਗੁਲਾਹੈ॥ਅਤੇਉਸਉਪਰਿਕਉਲਾਸਹੈ॥
 ਜਿਥੇਧੂਭਗਤਕਾਮੰਡਲਹੈ॥ਤਿਸਦੇਉਪਰਿਨਿ
 ਹੰਕਾਰਕਰਤਾਰਦਾਤਖਤੁਹੈ॥ਅਸਨਹੈ॥ਉਸਉਪ
 ਰਿਅਪਿਨਿਹੰਕਾਰਕਰਤਾਰਬੈਠਾਹੈ॥ਜੋਤਿਸਰੂਪੀ
 ॥ਤੰਮਰਦਾਨੇਫੇਰਿਪੁਛਿਅਜੀਇਥੇਸੁਮੇਰਕਿ

ਤਨੈ॥ ਤੰਢੇ ਗਿਗੁਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਅਮਰਦਾਨਾਇ
ਸੋਤਿ ਉਤਰਿ ਜਾਯੋ ਜਨਨੈ॥ ਤੰਢੇ ਗਿਗੁਨਾਨਕੁ
ਛਿ ਮਾਯੀ ਸਿਸਧਰ ਤੀਤ ਅਸੀ ਅਏ ਅਏ ਏਏ
ਕਿਤਨੈ॥ ਤੰਢੇ ਗਿਗੁਨਾਨਕੁ ਚਿ ਅਮਰਦਾਨਾਇ
ਸਦਾ ਲਖ ਜੋਤਨ ਉਚੈ॥ ਇਤਨੀ ਗੋਸਟਿ ਤੇਰੀ
ਅਧੀ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਗੁਜੀ ॥

॥ ਜੋ ਰੰਗਨਾਥ ਜੋਗੀ ਪੁਚਿਕਰਿ ਆਇ ਆਇ ਆਇ
ਦੇਹੀ ਲਗਾ ਆਖਨਿ ਅਰੇ ਮਾਈ ਮੁੰਡੇ ਅਗੇ ਕਰੀ ਅ
ਵਤੈ ਤੇਰੀ ਤੋਗ ਮਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕ **ਸਬਦੁ**
ਅੰਗ **ਸਲੋਕ** ਕਹਿ ਆਮਾਈ ਹਮਰੀ ਮਨ ਸਾਉਤੀ
ਤਿਸਕ ਮੁੰਡ ਮੁਡਾਇ ਆ ਦੁਹਮਤਿ ਹਮਰੀ ਦਾ
ਦੀ ਕਹੀਏ ਤਿਸਕ ਕੰਨ ਛਿਦਾਇ ਆਮਾਨੁ ਹਮ
ਗਦਾ ਦਾ ਕਹੀਏ ਸੋ ਤੋ ਸਬਦ ਜਲਾਇ ਆ ਤੇਰੀ
ਰੇਖਲੇ ਨਿਰਮਲ ਛਾਣੀ ਸੋ ਬੇਭੁਤਿ ਲਗਾਇ ਆ
ਗਕੈ ਨਾਨਕ ਸੁਦਿ ਭੰਗਨਾਥ ਤੇਰੀ ਜੋਗਨ ਪਾ
ਇ ਆ॥ ੧॥ ਕੰਨ ਪੜਾਏ ਮੁੰਦਾ ਪਾਈ ਅਜੋਗ
ਕੀ ਜੁਗਤਿ ਨ ਜਾਨੀ॥ ਲਾਇ ਬਿਭੁਤਿ ਬੈਠਾ ਤੇਇ
ਜੋਗੀ ਸਗਲੀ ਮੁਧਿ ਬਉਗਾਨੀ॥ ਡੰਡ ਫਰੁ ਅ
ਤਾ ਬਿਛੋਰੈ ਜੀ ਮੇਲੀ ਅੰਗ ਬਨਾਈ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੈ
ਸੁਦਿ ਭੰਗਨਾਥ ਤੇਰੀ ਅਉ ਪਦ ਪਾਈ॥ ੨॥

ਆ
.

ਤੀਰੰਗਾਨਾ ਬਰੀ ਹਉਲਾ ਹਉਲਾ ਹਉਲਾ ਹਉਲਾ ਤੀਰੰਗਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਕਿਉ ਬਾਈ ਬਾਲਾ ਕਉ ਰਜਾਇ
ਤੀਰੰਗਾ ਲੇਖਾ ਧਿਆ ਅਜੀ ਜੋਤੁ ਸਾਡੀ ਰਜਾਇ ॥ ਫੇ
ਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਕਿਉ ਮਹਦਾਨਾ
ਕਿਉ ਰਜਾਇ ॥ ਤੀਰੰਗਾ ਮਹਦਾਨੇ ਧਿਆ ਅਜੀ ਵਤਿਕ
ਦਾਇ ਪਰਿ ਆਵਦੇ ਅਧੇ ॥ ਦੇਖਿ ਜਾਈਏ ॥ ਤੀਰੰਗਾ
ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਲਾ ਮਹਦਾਨਾ ਤੇਰਾ ਧਿਆ ਅਮੀਨ
ਦਾ ॥ ਓਥੇ ਕੁਨਾ ਪਰਬਤ ਨੁਚਲੇ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਤਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੀਰੰਗਾ ਮਹਦਾਨੇ ਧਿਆ ਅਜੀ ਅਮੀ ਪੁਦਿ ਕਿਥੇ ਆਏ
ਅਧੇ ॥ ਤੀਰੰਗਾ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਅਮੀ ਕੁਨਾ ਪ
ਰਬਤ ਤੇ ਆਏ ॥ ਤੀਰੰਗਾ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਓਥੇ
ਕੁਨਾ ਪਰਬਤ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨਾਏ ॥ ਤੀਰੰਗਾ ਨਾਨਕ ਕ
ਰਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਓਥੇ ਮੈਤਾਲੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨਾਏ ॥ ਤੀ
ਰੰਗਾ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਮੀ ਸਭੇ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜ
ਨਾ ਆਏ ॥ ਤੀਰੰਗਾ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਅ
ਮੀ ॥ ੯੯੦੦੦ ॥ ਨੜਾਨ ਵੈ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨਾ ਆਏ ॥ ਤੀ
ਰੰਗਾ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਾ
ਹਦਾਏ ॥ ਤੀਰੰਗਾ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਅ
ਗੇ ਸੁਮੇਰ ਵਧੀ ਹਜਾਰ ਜੋ ਜਨਾ ਹਦਾਏ ॥ ਏਤੋ ਵੀਚਰ
ਏਤਾ ਅਧਾ ਕਨੀਠਾ ਸਿਧ ਆਇਆ ॥ ਤੀਰੰਗਾ ਨਾਨ

ਲਗਾਗਿਨੇਕਲਮਦਾਅਰੋਗੀ॥੧॥ ਆਰਭੁੰ॥
 ਜਪਤਿਮਾਗੀਜਤਕਤਦੇਖਭੁਨਾਨਕਰਨਰਮਾਗਾਉ
 ਧਜਨਾਬਿਨਸਨਖੇਲੁਰਮਾਗਮਿਉਮਕਤੀਬਿਉਰ
 ਗਾ॥੨॥ ਭਗਵੰਮੋਗਾਰੀਕਾਇਆਬਾਧੀਪਾਪੁਪੁਨਦੇਸ
 ਥੀ॥ ਕਲਾਮਾਗੀਜਲਿਖਲਿਖਮਗੀਜੇਤਿਸਪੁਰਾ
 ਗਥੀ॥੩॥ ਏਕੰਕਾਰਮਾਗਮਾਹਿਬਜਿਸਮਮਸਾਜਿ
 ਨਿਦਾਜੇ॥ ਕਰੈਨਾਨਕਮੁਨਗੁਰਨੀਛਾਮੁਰਤਿਸਬਦੀਮ
 ਲਿਗਾਜੇ॥੪॥ ਤੀਛੇਗਿਰਨੀਛਾਮਿਧਬੋਲਿਆ
 ਅਰੇਨਾਨਕਬਾਲਾਤੁਮੰਗੁਰੁਕੋਈਨਾਹੀਕੀਅਚਲਿ
 ਕਰਿਗੋਰਖਗੁਰੁਕਉਗੁਰੁਕਗੋ॥ ਕੰਨਧਰੁਦੋ॥ ਤੰਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕਸਲੋਕਕਰਿਆ॥ ਏਕਚੀਰਾਜੇਨੇਮੰਜੋਗੀ॥ ਕ
 ਲਪਮਾਇਆਤੇਹੈਅਰੋਗੀ॥ ਸੁੰਨਮੰਡਲਕੀਭਿ
 ਛਾਖਾਈ॥ ਸਤਸੰਤੋਖਰੀਖਿੰਥਾਪਾਈ॥ ਬਿਨੋਖਪ
 ਰਪਾਈਪੀਆ॥ ਬਿਨੋਧਰਤੀਬਿਨੋਖੁਆ॥ ਬਿਨੋਮਿ
 ਛੀਨਦਮਬਦਬਾਜੇ॥ ਬਿਨਬਾਦਗਗਨਗਾਜੇ॥
 ਬਾਦਗਨਛਾਇਆ॥ ਬੀਜਲੀਟਮਕਰਲਾਇਆ॥
 ਤਬਨਾਨਕਦਮਜੋਗਪਾਇਆ॥੧॥ ਤੰਕਰਨੀਛਾਮਿ
 ਧਤੀਛੇਗਿਗਾਇਆ॥ ਤੰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਜੀ
 ਹੁਇਅਗੋਚਲੈ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਆਕਿਉਮਰ
 ਦਾਨਉਤਾਵਲਾਉਇਆ॥ ਅਜੇਤੰਮਿਧਦਾਤਮਾ
 ਸਦੇਖੁ॥ ਤੰਮਰਦਾਨੇਆਖਿਆਭੁਲਾਜੀ॥ ਤੰਛੇਗਿ

ਹਨੀਫਾ ਸਿਧ ਅਇਆ ਅਇਕ ਰਿਅਾਖਿਓ ਸੁਖ
 ਦੇ ਸਹੋਬਾਲ ਅਦੇਸਾ ਤੰਗੁਨਾਨਕ ਬੋਲਿਆ ਅ
 ਦੇ ਸਨਿਰੰਕ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਦੇਸਾ ਉਹਨੀਫਾ ਸਿਧ
 ਤੰਗੁਨੀਫਾ ਚਮਕਿ ਅਕ ਰਿਓ ਸੁਹੇਬਾਲਾ ਤੁੰਮੁ ਏਕਿ
 ਅਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤੰਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿਅਾ ਹਨੀਫਾ ਤੁੰਗੁ ਜੇ
 ਕੰਕਰਨਕ ਬੇਟਾ ਬਾਤੁ ਮਹਾਨਗਰ ਮੀਲਾ ਪੁਰਖਾ ਜ
 ਬਕੰਕਰਨਕ ਮੁਅਤਬ ਤੁੰਮ ਤਗਬਰ ਸਾਕਾ ਹਜਲਾ
 ਗਾਕਰਨੇ ਇਕ ਦਿਨਿ ਤੁੰਮਿ ਕਾਹ ਬੇਲ ਦੇ ਗਇਆ
 ਥਾ ਤੈਨੈ ਸਿਕਰ ਮਾਰਿਅਾ ਤੁੰਬੁ ਤੁੰਬਿ ਗਮਿਅਾ ਤ
 ਬੰਤੁ ਛਕੈ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਦਿਖਾਈ ਦਈ ਤੈਕ ਰਿਅਾ
 ਜੋਗੀ ਕਉ ਭੰਡਾਰ ਦੇਤਾ ਤਬ ਗੋਰਖ ਕਰਿਅਾ ਬਾਲਾ
 ਏਉ ਭੰਡਾਰ ਮਨ ਹੀਲੇ ਤੇ ਏਉ ਭੰਡਾਰ ਮਲੀਨ ਹੈ ਤੈ
 ਕ ਰਿਅਾ ਕਿਉ ਨਾ ਬਜੀ ਏਉ ਅਹਰੁ ਕਿਉ ਮਲੀਨ ਤੁੰਮ
 ਕੀਆ ਤੰਗੋਰਖ ਕਰਿਅਾ ਬੇਬਾਲਾ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਰਿਦਇ
 ਅਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਕਾਇਆ ਬਰਬਾਹ ਕੁਸਤ ਹੈ
 ਤਾ ਤੈਨੈ ਕਰਿਅਾ ਨਾਥ ਜੀ ਕਿਉ ਹੀ ਕਾਇਆ ਕੁਮੀਏ
 ਭੀਨਾਹੀ ਤਬ ਗੋਰਖ ਕਰਿਅਾ ਜੋਗ ਕਮਾਵੈ ਤੈਕਾਇ
 ਅਛੀ ਜੈਨਾਹੀ ਛਿਰਿ ਤੈਨੈ ਕਰਿਅਾ ਨਾਥ ਜੀ ਕਿਉ
 ਕਰਿ ਜੋਗ ਕਮਾਈਏ ਤੈਛਿਰਿ ਗੋਰਖ ਕਰਿਅਾ ਮੁੰ
 ਡਮੁੰਡਾਈਏ ਕੰਨ ਪੜਾਈਏ ਗੋਤ ਲਜਾਈਏ ਤੈਜੋਗ
 ਕਮਾਈਏ ਛਿਰਿ ਤੈਕ ਰਿਅਾ ਨਾਥ ਜੀ ਮੁੰਡੀਏ ਪਗ

ਜੀਉਤਾਹਿਕਿ ਰਿਤੁਗੋਰਖਕੇ ਅਗੇ ਬੈਠਿ ਗਇਆ ॥ ਗੋ
 ਰਖਤੇਗਾ ਮੁੰਡਾ ਮੁੰਡਾ ਅਰੁ ਕੰਨ ਪਾਛੇ ਤੁਟਕਉ ਜੋਗੀ ਕੀ ਅ
 ਤੁੰ ਸਿਧਪੁਆ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿਰਨੀਠੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਜੀਨਖ
 ਹਮਰੇ ਕੰਨ ਅਰੁ ਮਸਤਕ ਕਿਸ ਜਾਗਾ ਠਾਠੇ ਅਰੁ ਤੀ ॥ ਤੀ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹਨੀਠਾ ਲੁੰਡੇ ਪੀਪਲ ਕੇ ਤਲੇ ॥ ਤੀਠੇ
 ਹਿਰਨੀਠੇ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਜੀਜੇ ਤੁਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੁਮ ਹੀ
 ਨਿਸੰਕਰੀ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿਗੁਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਹਿ ਹਨੀਠਾ ॥
 ਅਖੇਗ ਬਿਗਤਿ ਅੰਤ ਹਿਰੇ ਕੇ ਨਾਇ ॥ ਅੰਤ ਕਹੀਏ ਕ
 ਉਨ ਕੀ ਜਾਇ ॥ ਕਉਨ ਸੰਗਿ ਲੇਚਨੇ ਸਿਕਾਗ ॥ ਕਉਨ ਸਿ
 ਗਾਪਕ ਨਿਲਿ ਅਦੇ ਕਿਯਾ ॥ ਕਿਉ ਕਹਿਗ ਬੇਉ
 ਨ ਕੋਥਾ ॥ ਏਹੁ ਅੰਤ ਕਹਿ ਕੇ ਹਾਥ ॥ ਹਨੀਠਾ ਪੁਛੇ ਨਾਨ
 ਕ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥ **ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥** ਅਖੇਗ ਬਿਗਤਿ ਬਾ
 ਹਿ ਆਇਓ ਧਾਇ ॥ ਅੰਤ ਪਾਇਓ ਪਰਕੀ ਗਾਇ
 ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲੇਚਨੇ ਸਿਕਾਗ ॥ ਸਿਗਾਪਕ ਨਿਲਿ
 ਹਿ ਅਣੇ ਹਾ ॥ ਚੁਖ ਚੁਖ ਲੈਗੇ ਬਾਛੇ ਅਰੁ ਬਾਟਾ ॥
 ਏਹੁ ਅੰਤ ਕਹੀ ਨ ਦਾਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪਰਿਕੇ ਵਲਾਨਾ ਮ
 ॥ ਮੁਟੇ ਹਨੀਠਾ ਏਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਗੋਰਖ ਬਾਛਾ ਹਮਰੇ ਦੁ
 ਆਹਿ ॥ ੨ ॥ ਤੀਹਨੀਠਾ ਗੁਰੂਨਾਨਕ ਦੇ ਚਰਣ ਤੇ ਹਥ
 ਧਿਕ ਰਿਜਾ ਦਾਹਿ ਆ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿਗੋ ਪੀਚੰਦ ਨੂਗੋਰ
 ਖ ਅਧਿ ਆ ॥ ਤੁੰ ਜਾਇ ਕਹਿਉ ਪਦੇ ਸਲਿ ਆਉ ॥ ਗੋ
 ਪੀਚੰਦ ਕਹਿ ਆਪਿ ਤਾਜੀ ਰਲਾ ॥ ਗੋ ਪੀਚੰਦ ਆ

ਇਗੁਰੁ ਨ ਕਰੁ ਉਪਦੇਸਕ ਰਿਆ ਅਦੇਸਤ ॥ ੧ ॥
 ਅਦੇਸੁ ॥ ਗੁਰੁ ਨ ਕਰੁ ਰਿਆ ਅਦੇਸਟੇ ਕੰਕਰ
 ਉਅਦੇਸੁ ॥ ਗੋਪੀਚੰਦ ਬਚਨੁ ਕਰਿ ਆ ॥ ਅਗੇਤ ॥
 ਕਉਨ ਨ ਉਕਉਨ ਬਗਨੁ ਮਾਗਾ ॥ ਕਉਨ ਰੂਪ ਕਉਨ ਬਿ
 ਸਥਾਗਾ ॥ ਕਉਨ ਮਨੋਰਥ ਈਹੁ ਮੁਖਿ ਆਇ ॥ ਚਲੈ ਤਪ
 ਤੁਮ ਨ ਬਬੁਲਾਇ ॥ ਕੰਨ ਪੜਾਇ ਮੁੰਦਾ ਪਰਿਗਢੈ ॥ ਗੁ
 ਰੁ ਗੋਰਖ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗਾਈ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੁ ਨ ਕਵਾਚਾ ॥
 ਨ ਉਟੇ ਕੰਕਰ ਕਰਤਾਗਾ ॥ ਜਾਤਿ ਬਗਨ ਤੇਰੇ ਨਿਅਗਾ ॥
 ਰੂਪ ਦੇਹ ਨ ਕੀਨਾ ਬਿਸਥਾਗਾ ॥ ਅਲਖ ਨ ਲਖੀ ਐਸ
 ਗਲ ਮਝਾ ॥ ਧਾਰ ਬੂਰ ਮਕੇਦਰ ਸਨਿ ਆਇ ॥ ਅ
 ਮਰ ਅਜੂਨੀ ਲੀਏ ਬੁਲਾਇ ॥ ਨ ਕੰਨ ਪੜਾਉ ਨ ਮੁੰਦ
 ਪਾਉ ॥ ਸਭ ਸਿਧੈ ਕੇ ਚਰਨ ਲਗਾਉ ॥ ਏਕੰਕਰ ਗੁਰੁ
 ਸਿਰਿ ਮੇਰੇ ॥ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਮੁਟਿ ਗੋਪੀਚੰਦ ਦਿਸਟਿ
 ਮਾਨਕੀ ਨੇ ਮਭਚੇਰੇ ॥ ੨ ॥ ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਵਾਚਾ ॥ ਕਉਨ
 ਗਿਆਨੀ ਕਉਨ ਧਿਆਨੀ ॥ ਕਉਨ ਤੀਰਥ ਮਜਨਾਇ
 ਸਨਾਨੀ ॥ ਕਉਨ ਮੋਨਿ ਰਮਲ ਕਉਨ ਮੋਮੈਲਾ ॥ ਕਉਨ
 ਸੋਬ ਮਤੁ ਜਿਸ ਲਗੈ ਗੈਲਾ ॥ ਕਉਨ ਮੋਉਪ ਰਿਕਉ
 ਨ ਮੋਤ ਲੇ ॥ ਕਉਨ ਮੋਜਗਾਤਿ ਜਿਤੁ ਦੀਪ ਕੁਜ ਲੇ ॥
 ਗੋਪੀਚੰਦ ਕਰੈ ਮੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤਧੋ ॥ ਕਉਨ ਮੋਜਾਪੁ
 ਜੋ ਬਿਨੁ ਰਸ ਨਾਜਧੋ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੁ ਨ ਕਵਾਚਾ ॥ ਗਿ
 ਆਨੀ ਮੋਈ ਜੋ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਭੈ ॥ ਧਿਆਨੀ ਮੋਈ ਜੋ ਮੁ

ਗਤਿ ਨ ਥੈ ਵੈ ॥ ਤੀਰਥ ਮਜਨ ਗੁਰਦਰਸਨ ਪਾਇ ॥
 ਧਰਮੀ ਲਗੇ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਆਗਿ ਮਲ ਗੁਰ
 ਬਾਣੀ ॥ ਜਿਸੁ ਮੇਲ ਨਹਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰ ਬਿਨੁ ਮੇਲ
 ਲਗਈ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਲੇ ਗੈ ॥ ਮਿਧਾਇ ਆਪੁ
 ਰਿਪੁ ਚੇ ਕੋਈ ਨਾ ਰਿਨ ਪਾਇ ॥ ਆਉ ਪਰਿਗੁਰ ਮੁਖ
 ਕ ਮੁਹੀਤ ਲੇ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖ ਛਟੇ ਤਉ ਦੀਪਕ ਜਲੇ ॥ ਕ
 ਰੋ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੋਹੁ ਮਾਇ ॥ ਅਰੇ ਬੀਧ ਨਕ
 ਧੋ ॥ ਇਸ ਬਿਧਿ ਜਾਪੁ ਮਨ ਬਿਨੁ ਜਯੋ ॥ ਤੰਗੋਪੀ
 ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਚਲੈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਮਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦਰਸ
 ਨ ਲੇ ਤੇ ਦੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਚਲੈ ਗੋਪੀ ਚੰਦ
 ਮ ਮਸਾਜਿ ਸਿਉ ਆਵੈ ਗੋ ॥ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਸੁਖ ਮੀਨਿ ਤੋ
 ਏ ਗਾਇ ॥ ਗੋਰਖ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਨੁਪੁਛਿ ਆਕਰੇ ਰੇਬ
 ਲੇ ॥ ਕਿ ਅਦੇਖਿ ਆਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਪਿ
 ਤਾ ਜੀਓ ॥ ਤੁਤ ਤਤ ਸਰੂਪੀ ਗੋ ॥ ਆਧੇਰੀ ਆਵ ਤਾਏ ॥
 ਤਬ ਭਗਬਾਨੀ ਆਪਣੇ ਚਿਤਿ ਕਰੇ ਪਮਾਨ ॥ ਏਕਿ ਰਿ
 ਕਹਿਓ ਸੁਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਛਿ ਜਾਤਾ ॥ ਤਬ ਗੋਰਖ ਕ
 ਹਿ ਆਜਾ ॥ ਰਿਭਗਬਾਨੀ ਜਾਉ ਉਪਦੇਸਿ ਲਿਖਾਉ ॥
 ਤਬ ਭਗਬਾਨੀ ਛਿਰਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨੁਕਹਿ ਆ ਆਵੈ ਸੁ
 ਤਨਾਨਕ ਤਪਾ ਆਵੈ ਸੁ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ॥
 ਦੇਸੇ ਕੇ ਕਾਹ ਕੇ ਆਵੈ ਸਾ ॥ ਰਿਭਗਬਾਨੀ ਜੋਗੀ ਤੁਮ
 ਤੋ ਆਗੇ ਛਿਰਿ ਗਾਏ ॥ ਭਗਬਾਨੀ ਵਾਚਾ ਚਲਨ

ਨਕਤਪੇਤੁਤੁਕੈਗੁਰੂਗੋਰਖਪਾਮਿਲਿਜਾਉ॥ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ਕਰੁਹੇਤਹਥਰੀਲੇਜਾਇਕੈਕਿਆਕ
ਰੇਗਾ॥ਫੇਰਿਰਹਥਰੀਬੋਲਿਆਕਨਾਛਿਦਾਉਮੁ
ਦਾਪਯੋਗੀਥਾਅੰਗਿਤੁਛਾਉ॥ਅੰਗਿਅਤੰਗ
ਨਾਕਰਹੋਕਬਹੁਤਉਜੋਗਜੁਗਤਿਪਾਉ॥੧॥ਸੁ
ਇਬਾਲੇਇਉਜੋਗਕਮਾਵੈ॥ਤਬਅਨਾਹੰਦਨਾ
ਦਿਪੁਨਿਲਾਵੈ॥੧॥ਗੁਰੂ॥॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾ
ਨਕਵਾਚਾ॥॥ਗੁਰਕਾਸਬਦਮਨੈਮਹਿਮੁਦ੍ਰਖਿ
ਥਾਖਿਮਾਹੁਦਾਵਉ॥ਜੋਕਛੁਕੇਰੇਭਲਾਕਰਿਮਾ
ਨੈਮਹਜਜੋਗਨਿਧਿਪਾਵਉ॥੨॥ਬਾਬਾਜੁਗਤਾ
ਜੀਉਜੁਗੀਜੁਗਜੋਗੀਪਰਮਤੰਤਮਹਿਜੋਗੀਅੰ
ਮ੍ਰਿਤਨਾਮਨਿਹੰਜਨਪਾਇਆਗਿਆਨਕਾਇਅਹ
ਸਭੋਗੀ॥੧॥ਗੁਰੂਉਦੁਜਾ॥॥ਭਰਥਰੀਵਾਚਾ
॥॥ਏਕਹਾਥਪੜਤੁਮਹੇਦੇਉਏਕਹਾਥਦੇਉਡੰਡਾ
॥ਅਕਲਪਾਬਿਰੁਤਲਗਾਉਤੁਮਕੈਬਤਾਉਪੰ
ਥਾ॥੩॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥॥ਪੜਵੀਚਾਰ
ਗਿਆਨਮਤਿਡੰਡਾਦਹਤਮਾਨਬਿਰੁਤੀ॥ਹਰਿ
ਕੀਰਤਿਹਰਾਮਿਹਮਾਹੀਗੁਰਮੁਖਿਪੰਥਅਤੀ
ਤੀ॥੪॥ਭਰਥਰੀਵਾਚਾ॥॥ਅਪਨੇਨਗਰਬੈ
ਠਾਉਅਸਨਛੀਨੋਬਾਦਬਿਬਾਦੀ॥ਸਿੰਝੀਦੇ
ਉਮੁਖਿਬੈਨਬਜਉਮੁਨੀਏਨਾਦਆਨਾਦੀ॥

੫॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ॥ ੧॥ ॥ ਸਿਉ ਨਿਗਰੀ ਮਹਿ ਤਾ
 ਸਨ ਬੈਸ ਮਉ ਕਲਪ ਤਿਅਗੀ ਬਾਦੀ ॥ ਸਿੰਝੀ ਸੁਗਤਿ
 ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਮੈ ਤਾਹਿ ਨਿਸਾ ਮਦਿ ਨ ਪੁਰਨਾਦੀ ॥ ੬॥
 ॥ ਭਰਖਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਮਟਿ ਦਿਸਟਿ
 ਦੇਖਾਉ ॥ ਐਸੀ ਜੋ ਤਿਜੁ ਗਾਦੀ ॥ ਲਿਉ ਲਗੀ ਕਬ
 ਟੁਟਿ ਨ ਜਾਵੇ ਪਰਾਨ ਪੁਰਨ ਪਦ ਪਾਦੀ ॥ ੭॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਵਾਚਾ ॥ ॥ ਸਗਲੀ ਸਿਨਿਅ ਜੋ ਤਿਨਿ ਗੀਨਾਨਾ
 ਬਰਨ ਅਨੇਕੀ ॥ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰਖਰ ਜੋਗੀ ਪਾਰ
 ਬ੍ਰਹਮ ਲਿਉ ਏਕੀ ॥ ੮॥ ਫੇਰਿ ਭਰਖਰੀ ਕਹਿ ਆ ॥ ॥
 ਚਲੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾਈ ॥ ਤਕ ਆਇ ਪਹੁ ਚਿਅ ਪੈ
 ਕਿਉ ਖਾਲੀ ਫੇਰਿ ਜਾਤ ਪੈ ॥ ਤਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦ
 ਬੋਲਿ ਆ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਅਸਾ ਮਹਲਾ ॥ ੧॥ ਖਾਲੀ ਸੈ
 ਕਰਤਾ ਰਨ ਜਾਨੈ ॥ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਨ ਕਬਹੂ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧॥
 ॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧਾ ਤੁੰ ਭਰਖਰ ਜੋਗੀ ॥ ਗੋਰਖ ਭੇਟੇ ਨ ਤੋਇ
 ਅਰੋਗੀ ॥ ੨॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਗਜ ਛੇਡਿ ਕਹਿ ਜੋਗੀ
 ਹੁਣੇ ॥ ਸਮਤਾ ਮੈ ਹੁਨ ਅਜਹੁ ਮੁਣੇ ॥ ਸਮਤਾ ਉਪਜੀ
 ਅਉਧਵ ਪਾਈ ॥ ਜੋਗ ਜਗਤਿ ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ
 ॥ ੩॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਤਤ ਬੀਚਗ ॥ ਸੁੰਡ ਮੁਡਾਇ ਨ ਪਾ
 ਇਓ ਪਾਗ ॥ ੪॥ ॥ ਭਰਖਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਲੇਹੁ ਪਿਅਲ
 ਨਾਨਕ ਪੀਉ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਮਨ ਤੋ ਵੀਖੀਉ ॥ ੫॥ ਇ
 ਸ ਮਦ ਪੀਤੇ ਕਹੀਏ ਭੋਗ ॥ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਅਰੋ

ਗਾ॥੧॥ ਗੁਰੂ॥ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿਤਿ ਨਹ ਰਹੀ॥ ਲਿਖਿ

੧੨੨

ਲਾਗੇ ਹਿਰਦੇ ਹਰਿ ਮੇਰੀ॥੨॥ ਕੁਧ ਪਿਤਾ ਮਨ ਕੋਟੀ ਬਿ

ਅਧੇ॥ ਬਿਨ ਮਿਯਾਇ ਸਭ ਤੀ ਨਤਾਧੇ॥੩॥ ਭਰ ਸਕੈ

ਲੇ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦੀ॥ ਇਨ ਮਦ ਪੀਏ ਬਲਾਇ ਸਭ

ਦੇ ਦੀ॥੪॥ ਗੁਰੂ ਅਸਾਮੁ ਤਲਾ॥੧॥ ॥ ਗੁਰੂ ਕਰਿ

ਗਿਅਨ ਪਿਆਨ ਕਰਿ ਪਾਵੇ ਕਰ ਕਰੀ ਕਮੁ ਪਾਈਏ॥

ਭਾਠੀ ਭਾਉ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪੰਚਾਇਤ ਬਿਧਿ ਅਮੋਚੁ ਆਈ

ਏ॥੧॥ ਬਾਬਾ ਮਨ ਮਤ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਧੀ ਦੇ ਸਹਜਿ

ਗੰਗਾ ਚਰਹਿ ਤਿਆ॥ ਅਹਿ ਨਿਸਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰੇਮ ਲਿਓ ਲਗੀ

ਸਬਦ ਅਨਾਹਦੁ ਗਹਿ ਤਿਆ॥੧॥ ਗੁਰੂ॥ ਗੁਰੂ ਕੀ

ਸਾਖੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਪੀਵਤ ਹੀ ਪਰਵਾਣੁ ਭਇਆ

॥ ਹਿਰਦ ਸਨਕ ਸੇਵਕ ਹੋਵੈ ਸੁਕਤਿ ਬੈਕੁਨ ਲੇਕੇ

ਕਿਆ॥੨॥ ਸਾਚਾ ਆਪਿ ਪਿਆਲਾ ਮੁਚਾਤਿ ਸੇਪਿ

ਆਏ ਜਿਸ ਨਦਰਿ ਕਰੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਬੈਧਾ ਹੀ ਹੋਵੈ

ਅਮਦ ਭੂਠੇ ਭਾਉ ਧਰੇ॥੩॥ ਸਿਫ ਤੀਰਤਾ ਸਦਾ ਬੈਰਾ

ਗੀਤੁ ਏ ਜਨ ਮਨ ਹਰੇ॥ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਭਰ ਥਰ ਜੋਗੀ

ਬੀਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਰੇ॥੪॥ ਭਰ ਥਰੀ ਭੀਦੁ ਸਗੀਵਾ ਹੀ

ਹਉ ਲਾਹੈ ਏ ਗਇਆ॥ ਤੀਛੇ ਰਿਭੂ ਤਵੇ ਸਿਧ ਆਇ

ਆ॥ ਭੂਤ ਦੇਵ ਰਹਿਆ ਅਹੇ ਬਾਲੇ ਅਸਾਮੁ ਦੁਖੀ ਨਿ

ਰਾਸਾ ਪਰਮ ਸੁਖੀ॥ ਅਸਾ ਨਿਰਾਸਾ ਭੂਤ ਦੇਵ ਸੁਖ ਸਵੈ

ਤੀ ਪਿੰਗੁਲਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ॥ ਅਸਾ ਸੁਖ ਹ

ਮਮਾਗੀਕਰੀਏ ਨਿਗਮਾਦੁਖਮਧਰੰਗਾ ਬਿਨਿਅਸਮਾ
ਰਦੇਵਨਮਿਲਬੰਨਮਿਲਬੰਕਰਤੰਗਾ॥੨॥ ਤੰਡੇਗਿਰੁ
ਤਦੇਕਰਿਅਚਲੁਰੇਬਾਲੇਤੁਣਕਉਗੁਰੁਗੋਰਖਕੇਪਦ

ਲਗਾਉ॥ ਜਨਮਮਰਨਤੇਹਤਕਰਉ॥੨॥ **ਤੰਗੁਰੁਨ**

ਨਕਵਾਚਾ॥ ਗੁਰੁਤੁਮਗਾਗੋਰਖਦੇਖਿਅਜਿਨਿਬਹੁਤੀ

ਅਉਪਾਲਿਖਾਈ॥ ਸਿਧਜਤੀਅਗੁਨਾਥਪੁਕਰੇਹਮਗੀ

ਗਤਿਨਹੀਕਾਈ॥ ਨਾਨਕਬੰਲੇਸੁਣਿਰੂਤਦੇਸਿਧਾਈ॥

ਅੰਤਿਪਿੰਡਪੜੇਗਾਰਾਈ॥ ਤੰਗੁਰੁਤਵਾਸਿਧਭੀਠਿਰਿ

ਗਇਆ॥ ਤੰਡੇਹਿਲਹੁਪਾਸਿਧਾਇਆ॥ ਤੰਡੇ

ਹੁਪੇਸਿਧਾਇਗੁਰੁਨਾਨਕਨੁਅਦੇਸਕਰਿਅ॥

ਅਦੇਸਹੋਬਾਲਾਅਦੇਸੁ॥ **ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ॥** ਆ

ਏ ਦੇਸਕੰਕਰਕਉਅਦੇਸਹੋਲਹੁਪਾਜੰਗੀ॥ ਲਹੁ

ਪੇਵਾਚਾ॥ ਤੰਡੇਲਹੁਪੇਕਰਿਅਹਾਟੀਬਾਟੀਕਾਰਿਤਿ

ਅਗੀ॥ ਕਿਉਤਿਅਗੇਬਨਜਬਿਉਹਗਾ॥ ਕਰੇਕਉਉ

ਦਿਅਨੀਹੁਏਕਿਉਛੋਡੇਮਾਤਪਸਾਗਾ॥ ਕਰੇਲਹੁਪ

ਗੋਰਖਪੁਤਾਸੁਣਿਨਾਨਕਹਮਗੀਬਾਤਾ॥ ਜਿਹਿਕਾਹਣਿ

ਤੰਡੇਮਤਭਟਕਤਮੈਅਗਮਅਗਾਧਾ॥੧॥ **ਗੁ**

ਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ਹਾਟੀਬਾਟੀਸਹਜਕਮਾਈਸਹਜੇ

ਬਨਜਬਿਉਹਗਾ॥ ਸਹਜੇਹੀਉਦਿਅਨੀਹੁਏਸਹਜੇ

ਮਾਤਪਸਾਗਾ॥ ਨਾਨਕਅਉਪੁਤਾਕਰਤਾਰੇਪੁਤਾਸੁਣਿ

ਲਹੁਪਾਬਾਤਾ॥ ਕਿਹਾਕੀਨੀਆਪਿਨਿਹੰਜਨਮੇਲੇ

ਅਮਰਮਾਗਾਧਾ॥੨॥ਲਗਭੁਧਾਸਿਧਰੀਬੀਲਿਗ
ਇਆਤੀਗੋਰਖਲਗਭੁਧੇਨੋਪੁਛਿਅਕਿਉਕਾਲੇ
ਭਭਤਾਤੀਲਗਭੁਧੇਕਹਿਅਨਥਜੀਓਤੁਤਅਠਕ

੧੪੩

ਤਾਕਹੀਨਾਹੀ॥ਤੀਗੋਪੀਚੰਦਕਹਿਅਗੁਰੁਜੀਨਾਨਕਤਪ
ਧੁਜਣੇਕੀਲਾਇਕਹੈ॥ਤੀਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਅਪੁਤ
ਗੋਪੀਚੰਦਮੇਜਾਣਤਾਤੋਪਹਏਨੋਸਿਧੋਕਾਮਾਨਉਤ
ਗੈਦੇ॥ਤੀਚਰਪਟਨਾਥਜੋਗੀਆਇਆਆਇਕ
ਹਿਗੁਰੁਨਾਨਕਅੰਝੰਮੁਆਦੇਸਤੋਬਾਲਾਅਦੇਸੁ॥ਤੀ
ਗੁਰੁਨਾਨਕਆਖਿਆਅਦੇਸਤੋਚਰਪਟਨਾਥਏਕੰਕਾ
ਕਉਓਅਦੇਸੁ॥**ਚਰਪਟਵਾਚਾ॥**ਕਹੰਤੁਮਹਾਅਸ
ਨਥੈਸਨਕਉਨਤੁਮਹਾਭੋਜਨ॥ਕਉਨੁਮੁਤਕੇਕਪਜੇ
ਪਹੋਚਲਤੇਕਿਤੇਨੋਜੋਜਨ॥ਖਾਣਤੁਲਾਈਕਹੀਬਿ
ਛਾਈਕਹੀਕਹੀਬਿਸਗਮਾ॥ਚਰਪਟਬੈਲੈਮੁਟਿਤੁਨਾ
ਕੇਕੈਸਾਕੈਬੰਗਿਆਨਾ॥੧॥**ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ॥**ਆ
ਸਨਥੈਸਨਕਾਇਆਭੀਤਹਿਨਾਮਹਮਹਾਭੋਜਨ॥ਖਿ
ਮਾਸੁਤਕੇਕਪਜੇਪਹੋਚਲੇਅਛਾਈਜੋਜਨ॥ਖਾਣਤੁ
ਲਾਈਦਸਦੇਦੁਅਹੋਤਤੰਕਹੀਬਿਸਗਮਾ॥ਨਾਨਕਬੈ
ਲੈਮੁਟਿਚਰਪਟਨਾਥਾਐਸਾਕੈਬੰਗਿਆਨਾ॥੨॥ਤੀਚ
ਰਪਟਨਾਥਭੀਛਿਹਿਗਾਇਆਜਾਇਗੋਰਖਨੁਕਹਿ
ਓਸੁਮੁਟੇਨਾਥਜੀਨਾਨਕਪੁਰਾਜੋਗੀਸਹੈ॥ਤੀਗੋਰਖ
ਨਾਥਕਹਿਅਹੰਚਰਪਟਨਾਥਮੇਜਾਣਤਾਤੋ॥ਤੀਗੋਰ

ਧਰਤਿ ਤਿਆਰਿ ਉਤੀ ਗਰਨ ਥਾ। ਤੀਏ ਗਰਨ ਧਰਤਿ
 ਅਨਥਾ ਜੀ ਮੇਜ ਤਾ ਤੀਏ ਧਰਤਿ ਮੇਸਾ ਕਮਾਈ ਮੰਤ੍ਰੇ ਭਾਤ
 ਮੁਕਤੁ ਪਰੋਇ ਆਇਆ। **ਤੀਏ ਗਰਨ ਥਾ।** ਤਾ ਧਰਤਿ ਤੀਏ
 ਧਰਮ ਥਾਤ। ਕਉਨ ਹੋ ਬਾਲੇ ਕਉਨ ਤੁ ਅਪਨਾਨ ਉਬਤਾਉ
 ਮੁੰ। **ਗੁਰਨਾਨਕ ਦਾਚਾ।** ਸੁਨੇ ਰਉਦੁ ਹਮ ਗਨਾਉ।
 ਏਕੰਕਰੀ ਆਬਾਉ। ਤੁੰਤੀ ਰੂਲਾ ਗੋਰਖ ਰੂਲਾ। ਆ
 ਉਪਬਧਾਈ ਮਨ ਮੇਠੂਲਾ। ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਨਾਨਕ ਨਾਉ
 ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ। ੨॥ **ਤੀਏ ਗਰ**
ਨਾਥ ਦਾਚਾ। ਬਿਨ ਚਿਕਨਾਈ ਦੀਪਕ ਜਲੇ। ਬਿ
 ਨਦੁ ਪਰਿਉ ਬਲਕ ਪਲੇ। ਬਿਨ ਪਨਖ ਕਉ ਤੀਰਚ
 ਲਾਵੇ। ਬਿਨ ਚਰਨ ਕਉਨ ਗਰਮਿ ਪਾਵੇ। **ਤੀਏ ਗਰ** ਪੁਛੇ
 ਮੁਣੇ ਬਾਲੇ। ਬਿਨ ਬੀਜੀ ਕਉ ਖੁਲੇ ਤਾਲੇ। ੩॥ ਉ
 ਲਟਿ ਕਉਲ ਦੀਪਕ ਕਉ ਜਾਲੇ। ਲਿਉਲਾਗੀ ਤਉ
 ਬਾਲਕ ਪਾਲੇ। ਮੁਗਤਿ ਬਾਪੀ ਤੇ ਤੀਰਚ ਲਾਇਆ। ਗੁ
 ਰੁ ਬਚਨ ਲੇਨ ਗਰਮਿ ਪਾਇਆ। ਬੈਲੇ ਨਾਨਕ ਮੁਣਿ
 ਟੀ ਗਰ ਬਾਲੇ। ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਤਾ ਖੁਲੇ ਤਾਲੇ। ੪॥ ਤੀਏ
 ਗਰਨਾਥ ਬਹੁਤੁ ਮਗ ਮੰਦਰੋਇ ਗਇਆ। ਤੀ ਮਗਦ
 ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁ ਤਾ ਕੋਈ ਓਤ ਨਿਰੰਕਾਰੈ। ਤੇਰੇ ਅ
 ਗੇ ਕੋਈ ਨਹੀ ਠਹਰਦਾ। ਸੇਭੇ ਭਸਮ ਹੋਇ ਜਾ ਦੇ ਪੈਨੀ।
 ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਬੈਲਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਨਕਰਤ ਹਏ
 ਤੇ ਗੁਰ ਮਿਲਾਇਆ। ਅਤੇ ਬਿਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਬੀ ਅਸ

ਭੀ ਦਿਸਾਇਤ ਲੇਕੇ ਫੀਨਾ ਹੀ ਅਵਦਾ ਅਤੇ ਮਰ
 ਨਾ ਅਸਾ ਬੋਭੀ ਕਬੀਰ ਗੁਰਗਤ ਜੋ ਅਗਾਓ ਸਦਾ ਕ
 ਦਮ ਅਸਾ ਬੋਭੀ ਅਗੇ ਅਗਾ ਅਗੇ ਕਬੀਰ ਜੇ ਹੁਕਮ
 ਤਕੇ ਫੀਨਾ ਹੀ ਤੋਇਆ ਤੀਠੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ
 ਜੀਤੁ ਮੈ ਬੋਭੀ ਕਬੀਰ ਦਧਿ ਤੋਇਆ ਤੀ ਗੁਰਨਾ
 ਕ ਅਖਿਅ ਅਮਰਦਾਨਾ ਕ ਫੀਨਾ ਬੀਤ ਦੇਹੇ ਅਤੇ ਕ
 ਫੀਨਾ ਪਭਗਤ ਤੋਇ ਤੋਇ ਬੀਤੇ ਦਫੇ ਦਫੇ ਪਰਨਿਰ
 ਕਾਹਦਾ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੀ ਤੋਇਆ
 ਹਿਕਮੇ ਕਬੀਰ ਗੁਰਗਤ ਨੂੰ ਦੇਹ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨ ਤੋਇਅ
 ਹੈ ॥ ਇਸ ਦਾ ਮਤੇ ਵਡਾ ਭਗਤ ਹੈ ॥ ਕਬੀਰ ਦੀ ਭਗਤਿ
 ਨਾਲਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭਗਤਿ ਨਾ ਹੀ ਲਗਦੀ ॥ ਅਤੇ ਮਰਦ
 ਨਾ ਕਬੀਰ ਅਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਚਿ ਭੇਦ ਕੁਝ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੀ
 ਠੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸਭੀ ਦਰਸਨ
 ਕੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਤੋਰਸ ਕਿ
 ਸੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਅਸੀਨ ਕਰਤ ਹਲਿਅ ਇਅ ਹੈ ॥ ਤੀ
 ਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀਤੁ ਮੈ ਬੋਭੀ ਵਡਾ ਤੋਇਆ ॥
 ਤੀਠੇ ਹਿਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਦਿਚਿ
 ਕਾਈ ਕਮਰ ਹਰਿਗਈ ਤੋਸੀ ॥ ਪਹਉ ਸਦਿ ਚਿਕਾ
 ਫੀਨਾ ਮੇਖਰੀ ਨਾ ਹੀ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਅਖਿਅ
 ਜੀਉ ਮਜੇ ਹੋਰੇ ਫੀਨਾ ਹੀ ਤੋਸੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਹਿਕਮ ਜੇਟੇ ਤੋਸੀ ॥ ਅਸਾ ਬੋਧਿ

ਏਸੁ ਉਤੁ ਅਸਾਡੀ ਆਦਰਸ਼ ਸੀ। ਪਰਸਉਦ
ਰਾ ਅਸੀ ਦੇ ਹਥ ਡੀ ਏਗੇ ਤੀ ਪਦੇ ਡੈਗਾ। ਫਿਰਿਸ
ਕਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਤੀ ਜੇ ਹੁੰਦੇਗਾ। ਤੀ ਫੇ
ਰਿਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਸੀ ਅਸੀ ਤੀ ਜੇ ਹੁੰਦੇਗਾ
। ਤੀ ਤੁਸਾਡੀ ਆਇ ਕਿਉਕ ਰਿਹਥੇਗਾ। ਤੀ ਫੇਰਿ
ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨ ਇਸਦੁ ਮਤੇ ਮੰਨੇਗਾ।
ਜੇਗੁਰੁ ਅਸੀਨੁ ਮਿਲਿ ਆਏ। ਸੋਉ ਮਨੁ ਭੀ ਓਤੁ ਮਿ
ਲੇਗਾ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਕਿ ਤੇਥੇ ਥਾਇ
ਕੇ ਤੇਥੇ ਮੁਲਖ ਤੇਥੇਗਾ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
ਮਰਦਾਨ ਵਟਾਲੇ ਦੇ ਪਰਗਨੇ ਵਿਚਿ ਤੇਥੇਗਾ। ਤੀ ਫੇ
ਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਜੇ ਹੁੰਦੇ ਸੀ। ਤੀ ਫੇ
ਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ ਅਸੀ ਤੀ ਜੇ ਹੁੰਦੇ
ਸੀ। ਪਰੁ ਵਡਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਹੋ ਸੀ। ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਕਹਿ ਕੇ
ਆਣ ਮੰਨ ਸੀ। ਇਕੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਨੁ ਇਕੇ ਅਸੀਨੁ
ਇਕੇ ਉਸਨੁ ਹੋ ਸੀ। ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀਕੁ
ਇ ਅਗੇ ਚਲੇ। ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ
ਚਲਦੇ ਆਏ। ਤੀ ਮੀਨਾ ਪਰਾਨੁ ਚਲੇ। ਜਾਇ ਮੀ
ਨਾ ਪਰਬਤ ਉਪ ਰਿਖਲੇ ਤੇਥੇ। ਤੀ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅ
ਖਿ ਅਜੀਕੁ ਇਕੇ ਥੇ ਆਏ। ਤੀ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ
ਅਮਰਦਾਨ ਅਸੀ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਉਪ ਰਿਖ ਆਏ। ਤੀ
ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨ ਅਸੀ ਮੀਨਾ ਪਰਬਤ ਉਪ ਰਿਖ ਆਏ।

ਤੰਠੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਅਧਿਅਜੀ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨਾ
ਏ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਸੈ
ਤਜਾਹ ਜੋਜਨਾ ਏ॥ ਤੰਠੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਅ
ਧਿਅਜੀ ਅਗੇ ਸੁਮੇਰ ਕਿਤਨਾ ਹਿਅ॥ ਤੰਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਅਧਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਦਸ ਤਜਾਹ ਜੋਜਨਾ
ਹਿਅ॥ ਠੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਪੁਛਿਅ ਜੀਤੁ ਸੀਨੈ
ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਅ ਸੀਸੈ ਕਉਣੁ ਮਿਲਿਅ ਅਭਾ॥
ਅਤੇ ਨਉ ਉਸਦਾ ਕਿਅ ਅਭਾ॥ ਤੰਠੇਰਿ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਨਉ ਉਸਦਾ ਬਾਬਾ ਜਿੰਦਾ
ਤੇਦਾ ਹੈ॥ ਤਿਥੋਂ ਤੇਜੀ ਜਲੁ ਅਰੁਪ ਉਦੈ ਸਭਉ
ਸਦੇ ਬਚਨਾ ਦਿਚਿ ਚਲਦੈ॥ ਅਤੇ ਅਗਨਿ ਮਿ
ਟੀ ਸਭਉ ਸਦੇ ਅਖੇ ਦਿਚੈ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਚ
ਤੁਹੀ ਨੁਬਾਬਾ ਜਿੰਦਾ ਮਿਲਿਅ ਹੈ॥ ਜਿਸ ਤਾਈ
ਬਾਬਾ ਜਿੰਦਾ ਮਿਲੇਗਾ ਉਸ ਤਾਈ ਬਾਬਾ ਅਖਣ
ਤੋਰ ਸਤਾਈ ਅਖਣ ਨਹੀ॥ ਤੰਠੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਅ
ਧਿਅਜੀ ਚਹੇ ਕੇ ਤੇ ਕੇ ਤੇ॥ ਤੰਠੇਰਿ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਹਿਅ ਮਹਦਾਨਾ ਹਿਕਤਾ ਹਦਿ ਦਸ ਚਮਿਅ
ਰੁਪੁ ਰਨ ਸਾਧ ਅਭਾ॥ ਅਤੇ ਦੁਜਾ ਕਬੀਰ ਜਲਾਤਾ
ਉਤ ਅਸੀ ਅਤੇ ਹਦਿ ਦਸ ਥੋਰੀ ਦਧ ਅਭਾ॥ ਅ
ਤੇ ਹਿਕ ਅਸੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਅਸਾ ਥੋ ਪਿਛੇ ਸਉਦੇ
ਧੇ ਦੇ ਤੇ ਦੇ ਗਾ॥ ਉਤ ਅਸੀ ਤਿਹ ਜੇ ਤੇ ਦੇ ਗਾ॥ ਤੰ

ਫੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓ ਰਿਖੈ ਭੈਰਵੀ ॥
 ਏਹਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਅਸੰਭਵੇ ਨੇਰੇ ॥
 ਗਾ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓ ਰੁਕਉ ਰੁਖ
 ਹਨੁ ਏਹਿ ਗਾ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨ
 ਵਰਨ ਜਟ ਦੇ ਪਾਹਿ ਏਹਿ ਗਾ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਆ
 ਖਿ ਅਜੀ ਰੁਖੁ ਓਹੁ ਭੀ ਭਲਾ ਜੇਹਾ ਏਹਿ ਗਾ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਅਸੰਭਵੇ ਨੇਰੇ ॥ ਪਰਬ ॥
 ਏਹਿ ਚੰਗੇ ਗਾ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀਓ
 ਸਦੇ ਭੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਏਹਿ ਗਾ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਓਹੁ ਤਾ ਆਖਿ ਏਹਿ ਗਾ॥ ਪਰਉਸ
 ਦੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨ ਕਰਤ ਹੋਰ ਸਨੁ ਜਟੇ ਗੀ ਨਹੀ ॥
 ਓਸ ਦਾ ਡਾਢਾ ਪੰਥ ਚਲੇ ਗਾ॥ ਬਿਨ ਬੋਲੇ ਥੀ ਪੰਥ ਚ
 ਲੇ ਗਾ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਬਾਬੇ ਜਿੰਦੇ
 ਦਾਰੀ ਗੁਰੇ ਹੋਏ ॥ ਅਤੇ ਅਸੰਭਵੇ ਰਿਖੈ ਸੁਆਤੈ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਹੀ ਗੁਲਾਲ ਜੇਹਾ ਹੋ ॥
 ਅਤੇ ਅਜੇਹਾ ਲਾਲੀ ਲਗਦੀ ਕਾਈ ਨਹੀ ॥ ਅਤੇ
 ਹੋਮੁ ਸੁਦਰਨ ਦੇਹੀ ਜੇਹੇ ਹੋਮਾ ਨਾਲਿ ਸੁਦਰਨ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ ਲਗਦਾ ॥ ਅਤੇ ਹੋਮ ਨਾ ਥੀ ਬੋਲਦਾ ਨਹੀ ॥ ਅਤੇ ਹੋ
 ਮ ਹੋ ਮਾਦਿ ਚਿਟੇ ਹੋ ਅਵਤਾਰਿ ਕਲ ਦੀ ਪੈ ਜੋ ਗਾਹ
 ਹੀ ਭੀ ਗਾ॥ ਤੈ ਮਹਦਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਏਹੁ ਭੀ ਨਿਸੀ
 ਹੋਈ ॥ ਪਰੁ ਜੀਹੁ ਚਿਲੇ ਸੁਮੇਰਉ ਤੇ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ

੧੪੬
 ਭੁਨਾਨਕ ਰਿਤਾ ਮਹਦ ਨਾ ਅਜੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦਿ
 ਚਿਦੀ ਚਰਚੇ ਦੇ ਤੈ ਨਿਦੇ ਖੁਕਈ ਸਾਇਤਾ ਮਹਦ
 ਨੇ ਅਧਿ ਮਾਭੁਲਾ ਜੀ ॥ ਤੈ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਨਗਰ ਖਧੁ
 ਛਿਅ ਕਿਉਰੇ ਸਿਧੀ ॥ ਤੈ ਸੰਘਰਨਾ ਥਕ ਰਿਅ ਕਿਉ
 ਨਾ ਥਜੀ ਅਗਿਅ ਕਰੋ ਤੈ ਮੇਜਾ ਤੈ ॥ ਤੈ ਗੋਰ ਥਕ ਰਿ
 ਅਸੰਘਰਨਾ ਥਕ ਲੇ ਕੀ ਸਕਤਿ ਹੈ ॥ ਤੈ ਸੰਘਰਨਾ ਥ
 ਕ ਰਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਿਅ ਨਾਨਕ ਤਪੈ ॥ ਤੈ ਗੋਰ ਥਕ ਰਿ
 ਅਜਾਨਾ ਥਜੀ ॥ ਤੈ ਸੰਘਰਨਾ ਥ ਅਇਅ ਧਰਵੇ
 ਤਉ ਨਾਲਿ ॥ ਅਉਦਿ ਅਹੀ ਅਧਿਓ ਸੁਅਹੇ ਮਾਈ
 ਮੁੰਡੇ ਅਦੇ ਸੁਾਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿਓ ਨਹੀ ॥ ਧਰਵੇ
 ਦਿਚਿ ਮੁਸਕਿਅ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਸੰਘਰਨਾ ਥਕ ਰਿਅ ਅ
 ਹੇ ਮਾਈ ਮੁੰਡੇ ਬੋਲ ਤਾ ਕਿਉ ਨਹੀ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ
 ਅਮਾਈ ਮੁੰਡਾ ਗੋਰ ਥਕ ਰਿਏ ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਕੈ ਅਕਲਿ
 ਨਦੀ ਨੀ ॥ ਯਥਿ ਫੇਰੇ ਤੀ ਕੇ ਨੇ ਮੁੰਦ੍ਰਾ ਮੁਗਤਿ ਬੁਧਿ ਸਭ ਛੀ
 ਨੀ ॥ ਮੁੰਡਾ ਮੁਡਾਇਓ ਗੋਤ ਲਜਾਇਓ ਭੀ ਤੈ ਜੋ ਗੁਨ ਪਾ
 ਇਅ ॥ ਕਾਏ ਕਾਹਟਿ ਭੁਸਮ ਲਗਾਈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ
 ਗਵਾਇਅ ॥ ਕਾਏ ਨਾਨਕ ਮੁਦਿ ਸੰਘਰਨਾ ਥਾ ਤੈ ਜਿਉ ਪਾ
 ਈ ਦਿਚਿ ਡੰਡਾ ॥ ਹੀ ਨਿਦਿ ਲਲੀ ਪੁਤਰ ਜਾਇਅ ਫਿ
 ਹਦ ਮੁਹ ਥਾ ਡੰਡਾ ॥ ਤੈ ਸੰਘਰਨਾ ਥ ਬਚਨ ਕੀ ਤਾਪ ਹਮ
 ਗਮਿਦੇ ਤੈ ਇਕ ਗਿਅ ਕਦਨ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਕੀ ਮਗਵਾਇ
 ਅ ॥ ਕਦਨ ਜੁਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਅਗੀ ਮਾਇਅ ॥ ਕਉ

ਨਜੁਗਤਿ ਕੋ ਪਕਉ ਜੀਤਾ ਕਉ ਨਜੁਗਤਿ ਭਏ ਅਤ
 ਤਾ ਕਉ ਨਜੁਗਤਿ ਲੋਭੁ ਪਰਹੋਗਾ ਕਉ ਨਜੁਗਤਿ ਕ
 ਲਾ ਮਿਹਿ ਟੋਗਾ ਕਉ ਨਜੁਗਤਿ ਮੋਹੁ ਨ ਧਿਅ ਧੋ ॥ ਕਉ
 ਨਜੁਗਤਿ ਅੰਕੁਸ ਮੈ ਤਾਧੋ ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੰਘਰ
 ਨਾਥ ਅਉਧੁਤਾ ਤੁੰ ਤੋ ਦੇਖਿ ਆਪੀ ਸਨਾਹੀ ਕੇ ਪੁਤਾ ॥
 ੩॥ **ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥** ॥ ਸਚੁ ਜਾਣਿ ਆਤਮਾ ਮਗ
 ਵਾਇਆ ਸਬਦੁ ਜੁਗਤਿ ਮਿਉ ਤਿ ਆਗੀ ਮਾਇਆ
 ॥ ਸੰਤਿ ਆਈ ਤੋ ਕੋ ਪਕਉ ਜੀਤਾ ॥ ਝੋਗੁਣ ਮਿਟੇ ਭਏ
 ਅਤੀਤਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਲੋਭੁ ਪਰਹੋਗਾ ॥ ਸਿਮਰੀ
 ਕੀ ਨਾਕਾਲ ਮਿਹਿ ਟੋਗਾ ॥ ਏਕੋ ਜਾਨਿ ਆਤਮਾ ਮੋਹੁ ਨ ਧਿ
 ਆਧੋ ॥ ਰੇ ਨਾਨਕ ਅੰਕੁਸ ਜਾਧੋ ॥ ਸੁਣਿ ਸੰਘਰ ਨਾ
 ਥ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਅਉਧੁਤਾ ॥ ਤੁੰ ਤੋ ਦੇਖਿ ਆਪੀ ਨਾਹੀ ਕ
 ਪੁਤਾ ॥ ੪॥ ਫੇਰਿ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਵਾਚਾ ॥ ਕਉ ਨਜੁਗਤਿ
 ਠਹਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ਕਉ ਨਜੁਗਤਿ ਪਰਚੈ ਦਰਬਾਰਾ ਕਉ
 ਨਜੁਗਤਿ ਦਰਿ ਠਾਕਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ਕਉ ਨਜੁਗਤਿ ਮਿਲੇ
 ਮਿਲਾਇ ॥ ਸੰਘਰ ਪੁਛੈ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਬੰਦੋ ॥ ਤੁਮ ਅੰ
 ਤਰਬਾਰਿ ਗੰਧ ਮਗੀਧੋ ॥ ੫॥ **ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥**
 ਮਾਨੁ ਤਿ ਆਗਿ ਠਹਰੈ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਪਰਚੈ ਦਰ
 ਬਾਰਾ ॥ ਰਿਕਿਰਪਾ ਦਰਿ ਠਾਕਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲੀ
 ਏ ਮਿਲਾਇ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਸੰਘਰ ਅੰਧੋ ॥ ਤੁਮ ਰਾਤ
 ਨ ਮਨ ਗੰਧ ਮਗੀਧੋ ॥ ੬॥ ਸੰਘਰ ਨਾਥ ਭੀ ਸਗ ਮਿੰਦਾ ਤੋਇ

ਕਰਿਗਇਆ ਤੰ ਮਹਦੇ ਨ ਅਧਿਅਜੀ ਮੇਤੰ ਟਿਥੇ ॥ ੧੪੭ ॥
 ਵਡਾਤਮਾ ਸਾਡਿਠਾ ਟਿਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅਮਾ ਆਖੁ
 ਮਹਦਾਨ ਕੇਤਤਮਾ ਸਾਡਿਠਾ ਟਿਰਿਮਹਦੇ ਨ ਅਧਿਅ
 ਜੀਏ ਜੋਧਾਤਰੈ ਏਏ ਏਕੇ ਹੀ ਆਲ ਹਰਦੇ ਦਾਹੈ ॥ ਨਾਜਾ
 ਪਦਾਹੈ ਸੁਇ ਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ ਰੁਪਾਹੈ ਨਾਜਾ ਪਦ ਮੋਤੀਹੈ
 ਨਿ ॥ ਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ ਨਲਾਲ ਜਵਾਹਰੈ ਨਿ ॥ ਨਾਜਾ ਪਦਾਹੈ
 ਹੀਰਾ ਪੰਨਾਹੈ ॥ ਅਜੀਏ ਸਪਤਰ ਕੁਟੁਮਲੁ ਮਨਾਹੀਹੈ
 ਦਾਹੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅਮੁ ਟਿਮਹਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮੀਨ
 ਏਸੇ ਵਾਸਤੇ ਅਖੀਦਾਹੈ ॥ ਜੋ ਏਸਤੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੀ ਮੀ
 ਨਾ ਕਾਹੀ ਹੋਈਹੈ ॥ ਤੰ ਮਹਦੇ ਨ ਅਧਿਅਜੀ ਹੁਇ ਚਲੈ ਸੁ
 ਮੇਰਉ ਪਾਗਿ ਟਿਰਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿਅਮਹਦਾਨ ਉਤਾਵ
 ਲਾਨ ਹੋਇ ॥ ਤੰ ਮਹਦੇ ਨ ਅਧਿਅਮਾ ਬਲਾਜੀ ॥ ਟਿਰਿਮੰਗਲ
 ਨਾਖ ਜੋਗੀ ਨੁਗੋਰਖ ਕਹਿ ਆਕਿਉ ਨਾਖ ਜੀ ॥ ਮੰਗਲ ਨਾਖ
 ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇਖਣੇ ਭੇਜਤੇ ॥ ਕੇਏ ਗਤ ਕਰਣੇ ਭੇ
 ਜਤੇ ॥ ਕੇਉ ਪਦੇ ਸਦੇ ਦੇਖਉ ਭੇਜਤੇ ॥ ਤੰ ਗੋਰਖ ਨਾ
 ਥਕਹਿ ਅਨਾਖ ਜੀ ਜੋਤੁ ਮਾਹੇ ਜੀ ਅਵੈ ਸੋਕਹੈ ॥ ਤੰ ਟਿਰਿ
 ਮੰਗਲ ਨਾਖ ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਮਤੋ ਪੁਰੇ ਜੋਗੀ ਸਹੁਹੈ ॥
 ਅਹੁਓ ਪੁਰੀ ਪੁਰਾ ਜੋਗੀ ਸਹੁਹੈ ॥ ਤਿਸਕਾ ਦੇਖਣਾ ਅਰਖੈ
 ਜਣਾਕਿ ਆਹੈ ॥ ਏਕ ਬਾਹਬੋਜਾ ਦੇ ਬਾਹਬੋਜਾ ॥ ਕਹੈ ਤੋ
 ਬੁਲਾਇ ਲਿਅਵਉ ॥ ਤੰ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਅਮੁਟਿ ਮੰ
 ਗਲ ਨਾਥ ਮੇਸੀਤ ਗਲਿ ਅਵੈ ਜੋ ਸੇਵਕ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥

ਤੇ ਫੇਰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਸਿਵ ਕ ਤਿਸ ਕ
 ਉਕੀ ਜੀਤ ਤੇ ਜੋ ਅਪ ਤੇ ਨੀ ਚਾਹੁ ਤੈ ਆਗੁਰੂ ਜੇ ਅਪ
 ਜੇ ਸਾਹਿਬ ਆਪ ਸ ਤਉ ਚਾਹੁ ਦੇ ॥ ਤਉ ਹੁਕਿ ਉਕਾਰ
 ਸੇਵ ਕਹਿ ਤੈ ਆਗੁਰੂ ਜੇ ਉਸ ਕੇ ਅਗੇ ਨਿਉ ਚਲੀਏ ਅਗੁ
 ਉਸ ਕੇ ਅੰਤ ਰਿਗਿ ਆਨ ਉਪ ਜਾਹੁ ਦੇ ਤਉ ਵਹੁਰੀ ਅਗੇ
 ਤੇ ਨਿਦਿਖ ਜਾਹੁ ਦੇ ॥ ਅਗੁਰੂ ਜੇ ਅਪ ਸੈ ਉਚਾਹੁ ਦੇ ਤਉ
 ਉਸ ਕੀ ਖੁਸੀ ਅਵੇ ਤੇ ਨਿਦੇ ਨਹੀ ਤੇ ਨਾ ਨਿਦੇ ॥ ਅਗੁਰੂ ਜੇ ਕ
 ਹੁਤ ਜਾਤਾ ॥ ਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਮੰਗਲ ਨਾਥ ਤੇ ਕੁ
 ਟੁ ਅਗੁਰੂ ਪੀ ਨਾਥ ਸਮਾਇ ਆਹੈ ॥ ਅਗੁਰੂ ਘੁਨਾਥ ਤੇ ਬੋ
 ਲਤਾ ਨਹੀ ॥ ਅਗੁਰੂ ਚਰਪਟ ਨਾਥ ਸਭ ਕਾ ਏਕ ਜੈ ਸਾਹਿਬ ॥ ਅ
 ਗੁਰੂ ਅਉਗ ਨਾਥ ਸਿਧ ਖੇਸੁ ਭੇਸੁ ਹੈ ॥ ਤੁਮਹੀ ਖੁਸੀ ਹੋਵੇ ਤੇ
 ਜਾਉ ॥ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਜਾ ਤਾਹੈ ॥ ਗੋਰ
 ਖ ਕਹਿ ਆ ਜਾਉ ॥ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਅ
 ਏ ਆਪ ਹਮਿ ਉਦੇ ਮੁਕਾਮ ਅਇਆ ॥ ਆਇਕ ਰਿ
 ਆਖਿ ਉਸੁ ਅਦੇਸੁ ਨਾਨਕ ਤਪ ਜੋਗੀ ਸਹਰੁ ਲਾਕੀ
 ਆਦਰਸਨ ਦੀ ਅਕੇਤਾ ਰਖ ਕੀ ਅਜੋਗੀ ਸਹਰੇ ਤਈ
 ॥ ਮੁਹਿ ਅਖਿਕ ਰਿਚਰਨ ਨੁਸਲਾਵਨ ਨੁਦਉ ਨਿਅ
 ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਤਰ ਜਾਮੀ ਆਹਾ ॥ ਉਸ ਦਰ ਉਦੇ
 ਖਿਕਾਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਪਕ ਨਿਲੀਤੇ ॥ ਅ
 ਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਰਖੇ ॥ ਅਤੇ
 ਮੁਹਿ ਭੀ ਬਚਨ ਬੋਲੇ ਜੋ ਅਦੇਸੁ ਏਕ ਰਹ ਕਉ ਆ

ਦੇ ਸਮੁਤਾਉ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਸਿਖਾ ਤੇ ਮੰਗ ॥ ੨੮ ॥
 ਲਾਨਾ ਬਕਸਿ ਮੰਗਲ ਨਾਥੀ ਭੀ ਭੀ ਕਉ ਨ ਮਨੋ ਬਕਸਿ ॥
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਉ ਰਿਅ ਮੁਦੇ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਸੀਤਮ ॥
 ਤੁਮਰੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਆਏ ਹੈ ॥ ਤੰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ
 ਕਉ ਰਿਅ ਪੰਨ ਹਮਰੇ ਰਗਤ ਪਾਜੀ ਜੇ ਤੁਮੇ ਹਮ ਕਉ
 ਦਰਸਨ ਦੀ ਆਪੈ ॥ ਚਲੇ ਸਿਧ ਮੰਡਲੀ ਦਰਸਨੇ
 ਤੇ ਦੇ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਰਿਅ ਭਲਾ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ
 ਤੁਮ ਚਲੇ ਹਮ ਆਵ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤੰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਉ ਰਿਅ
 ਭਲਾਤ ਪਾਜੀ ਉਤੁਮਾ ਗੀ ਖੁਸੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਕਉ ਤੇ ਭੀ
 ਹੀ ਕਉ ਭੁਗਤਿ ਲਿਅਵੇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਰਿਅ ॥
 ਸੁਣਿ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮ ਕਉ ਭੁਗਤਿ ਤੁਮਾ ਗਭਉ
 ॥ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨਿ ਕੀ ਅਤਮਾ ਕਉ ॥ ਸੀਤਿ ਭਈ ਜ
 ਬ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਦੇਖਤੀ ਅਤਮਾ ਆਪਾਇ
 ਆ ॥ ਸੁਣਿ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਇਕ ਬਾਤ ਹਮਾਰੀ ॥ ਹਮਰਾ
 ਤੁਮਰਾ ਏਕ ਅਧਾਰੀ ॥ ਤਬ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਭੀ ਗਇਆ
 ॥ ਪਰ ਅਧਾਰੀ ਖੁਸੀ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਨੁਭੀ ਖੁਸੀ ਕਰਿ ਗਇਆ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅ
 ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਤਾ ਕੋਈ ਅਜ ਬਜੇ ਗੀ ਆਹਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਅਖਿਅ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਖਾ ਦਿਚਿ ਸਭੇ ਚਿਕੋ
 ਹੇ ਨਾਹੀ ਤੇ ॥ ਕੋਈ ਪੁਰਨ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਚਿਕੁ ਅਧਾਰੇ
 ਦਾ ਹੈ ॥ ਭੇਖੀ ਬਹੁਤੁ ਤੇ ਹੈ ਨਾ ॥ ਜੇ ਸਭੇ ਪੁਰਨ ਤੇ

ਰੋਵਨਿਤੰਸਰਮਿਸਾਇਉਧਰਿਜਾਦੈ॥ ਧਰੁਕੰਦੀ
ਹਿਰੁਅਪੁਰੰਦਰੈ॥ ਜਿਸਤੋਧਰੁਕਿਰਪਾਹੋਦੀਰੋ
॥ ਅਤੇਜਿਸਦੀਵਰੀਅਵਦੀਰੋ॥ ਤੰਮਹਦੇਨੇ

ਅਖਿਅਜੀਉਇਤਾਚਲਦੇਤੋਨਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨ
ਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਹਿਕੁਜੇਮੰਭੂਨਾਥਹੈਓਪੁਭੀਅ
ਧਿਨੁਬਪੁਤੁਛਿਕਦੈਓਪੁਭੀਛਿਹਿਜਾਦੇਤਾਂਚ
ਲਦੇਅਹੈ॥ ਤੰਛਿਹਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਓ
ਸੁਮੰਗਲਨਾਥਪਾਸੇਵਧਿਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
ਅਮਰਦਾਨਾਮੰਗਲਨਾਥਸਿਧਾਦੈਚਿਨਾਹੀ॥ ਭੇ
ਖਸਿਧਦੈ॥ ਧਰਹੈਸਤਿਗੁਰੁ॥ ਤੰਛਿਹਿਮਰਦਾ
ਨੇਅਖਿਅਜੀਜੇਸਤਿਗੁਰੁ॥ ਤੰਗੋਰਖਕਾਸਿਖਕਿ
ਉਤੋਇਆ॥ ਅਤੇਜੋਗੀਅਦਭੇਖਕਿਉਲੀਤੋਸੁ
ਗਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਓਸਤਾਈਗੋਰ
ਖਹੀਮਿਲਿਅਅਹਾ॥ ਧਰਜਿਸਤੋਅਪਣੀਵ
ਲਿਛਿਕਲੈਤੰਕਿਸੇਦਕਾਮੁਹੈਜੋਮਨੇਕਹਿਸਕੇ॥
ਓਤੰਭਾਣੇਦਸਾਹਿਬੁਨਾ॥ ਤੰਛਿਹਿਮਰਦਾਨੇਅ
ਖਿਅਜੀਏਹਨਜਰਿਕਰਤਾਰਤੁਮੰਨੁਬਖਸੀਹੈ॥
ਤਿਚਹਨੁਮੰਭੂਨਾਥਜੋਗੀਅਇਆ॥ ਧਰਕਿਸਤਰ
ਅਇਆ॥ ਇਕਮੁੰਦਾਇਕਫਰੁਅਏਕਬੈਗਾਗ
ਟਿਲੀਤੀਅਇਆ॥ ਅਵਦੇਕਹਿਓਸੁਅਦੇਸੁ
ਤੋਨਾਨਕਬਾਲੇਅਦੇਸੁ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਅ

ਦੇ ਸੁਟੇ ਕੰਕਾ ਕਉ ਅਦਿ ਸੋ ਤੇ ਅਉ ਸੰਤੁ ਨਾ ਬਜੇ ॥ ੧੪੮ ॥

ਅਉ ਸੰਤੁ ਨਾ ਬਕਾ ॥ ੧ ॥ ਮੁੰਦਾ ਪਰ ਹੋ ਛੁਰਾ
ਗਏ ਪਲੇ ਤੇ ਬੈਰਾ ਗਾਇ ॥ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕੇ ਚੇਲੇ

ਵੋ ਬਿਘਨ ਨ ਕੋਈ ਲਾਗਾਇ ॥ ਸੰਤੁ ਨਾਥ ਕੇ ਸੁਟਿ
ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਤ ਤੁਟੇ ਤਾਲੇ ॥ ੧ ॥

॥ ਗੁਰਉ ॥ ॥ ਕਾਇ ਅਮਤ ਤਤ ਪਰਨਾ ਪੜਤੀ

ਜਬ ਲਗਾਧਰਨਿ ਅਕਾਸਾ ॥ ਸੋਲਾ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇ

ਵੋਉ ਲਟਿ ਕਉ ਲਪਰਗਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਰਕਾਸ

ਗੁਪਾਵੈ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਦਿਖਾਈਏ ॥ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਮ

ਹਿਰੇ ਸੁਟੇ ਲੇ ਅਗਮਨ ਉਨਿ ਧਿਧਾਈਏ ॥ ੩ ॥ ਸੰ

ਤੁ ਨਾਥ ਕੇ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤੇਗ ਜਨਮ ਅਕਾਰਥਾ ॥ ਜੇ

ਤੁ ਮਗੁਰੁ ਗੋਰਖ ਕੋ ਥਾਪੈ ਤਬ ਪਾਵੈ ਪਰਮ ਪਦਾਰਥ

॥ ੪ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮੁੰਦਾ ਹਮਰੀ ਮਤਾ ਮੁ

ਹਤਿ ਸੋ ਹਮ ਮਨੋ ਵਿਸਾਹੀ ॥ ਛੁਰਾ ਅਹਾਥ ਨ ਲੇਉ ਕ

ਬਹੁ ਨਾਉ ਪਵੈ ਭੇਖਾਹੀ ॥ ਬਿਘਨ ਹਮਰੇ ਸਗਲੇ ਕ

ਹੇ ਹਿਰਦੇ ਸਚੁ ਚਿਤਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਸੁਟਿ ਸੰਤੁ ਨਾਥ ਜੇ

ਗੀ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਫਿਰਤਾ ਸ

ਦਾ ਅਰੋਹੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰਉ ॥ ॥ ਕਾਇ ਅਮੇਰੀ ਜ

ਗੁਰੁ ਅਮਤ ਤਤ ਮਚੁ ਖੰਡ ਮੇਵਾਸਾ ॥ ਹਮਰੀ ਕਾ

ਅਕਦੇ ਨ ਪੜਸੀ ਬਿਨ ਮੇਧਰਨਿ ਅਕਾਸਾ ॥ ੨ ॥

ਸੁੰਨ ਸਹਰ ਮੇ ਅਸ ਬਲਕੀਆ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਅ

ਘਰਾ ਸਤ ਸੰਤ ਘਰ ਸਭੇ ਘਰ ਨਉ ਨਿਧਿ
 ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਘਰ ਕਰੇ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਸੰਤੁ ਨ ਘਰੁ
 ਨਉ ਨਉ ਮਾਠਾ ਸਭੇ ਘਰ ਸਭੇ ਘਰੁ ਮਾਠਾ
 ਦਰਬਾਰਾ ॥੪॥ ਤੇ ਸੰਤੁ ਨ ਘਰੀ ਬੋਲਿ ਆਸ ਗੋਰ
 ਖਤੁ ਮਗੀ ਦਿਸਣਿ ਨ ਆਵੇ ਤੁੰਤ ਬਡਾ ਅੰਕਾਰੀ
 ॥ ਕਉਨ ਬੰਦ ਤੇਉ ਪਾਜਿ ਆਨਾਨਕ ਕਉਨ ਕਹੀਏ
 ਮਾਤਾ ਗੀ ॥੧॥ ਕਉਨ ਕੁਤਲਾ ਗੈ ਤੁਛ ਕਉਤੁ
 ਤੇ ਅਉਗ ਬਉਗ ॥ ਸੁਧਿ ਬੁਧਿ ਤੇਗੀ ਸਭ ਬਉ
 ਗਨੀ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲੇ ਕਉਨਾ ॥੧॥ **॥ ਕਉਨ ॥** ॥ ਮਿ
 ਧ ਬੁਧ ਕੋ ਮਾਨੇ ਨਾਹੀ ਨਾ ਬਜਤੀ ਸਭ ਨਿੰਦੇ ॥ ਤੁ
 ਕੁ ਕਉਨ ਬਡਾਈ ਖਾਵੇਉ ਪਜੇ ਮਾਟੀ ਗੰਦੇ ॥੩॥
 ॥ ਸਾਧ ਪੀਰ ਸਭ ਹਰਿ ਕੇ ਕੀਏਉ ਨ ਆਪੇ ਬਨਤ
 ਬਨਾਈ ॥ ਉਨ ਕੋ ਰਦੇ ਕਉਨ ਤੁੰ ਕਹੀਏ ਤੈ ਕਿ ਆ
 ਹਿਧਿ ਮਿਧਿ ਪਾਈ ॥੩॥ ਸੰਤੁ ਨ ਘਰੇ ਸੁਣਿ ਨ
 ਨਕ ਤੁਛ ਕਉ ਗੁਰੁ ਨ ਮਿਲਿ ਆ ॥ ਆਵਤ ਜਾਵ
 ਤ ਭਰਮ ਤਥਾ ਕਾਗਰ ਭੇਜੁ ਨੀਗ ਲਿਆ ॥੪॥
॥ ਗੁਰੁ ਅਸਾ ਮਤਲਾ ॥ ॥੧॥ ਗੋਰ ਖਕਉ ਹਮ ਬੰ
 ਦਾ ਜਾਏ ਨਾਹਿ ਹਮਾਗੀ ਧੁਗੀ ॥ ਮਾਣੇਉ ਕੀ ਬਿ
 ਦ ਤੇਉ ਪਾਜਿ ਆ ਬੈਠਾ ਤੇਇ ਜਡੁਗੀ ॥੧॥ ਹਮ ਕਉ
 ਕੁਤਲਾ ਗੈ ਕੈਸਾ ॥ ਮਿਧ ਸਾਧ ਸਭ ਉਸ ਕੇ ਕੀਏ
 ਵਹੁਤੁ ਤੈ ਮੇਸਾ ॥੧॥ **॥ ਕਉਨ ॥** ॥ ਦੇਵ ਮੋਨਿ

ਅਹੁਤ ਪੇਹ ਧੀ ਸਰਸ ਭਉ ਸਕੇ ਕੀ ਏ ਬਦੋ ॥ ਏ
ਕਾ ਮਈ ਏ ਕਾ ਮਲ ਮੁਤਾ ਨਿਰਮਲ ਕਹੁ ਭਾਵੇ ਹੀ ਦੋ ॥

੨॥ ਸਾਧ ਧੀ ਹਮ ਭਰਾਈ ਮੇਰੇ ਜੋ ਪੂਰ ਮਿਉ ਮਨ ਮਾ
ਨੇ ॥ ਮਿਧ ਜਤੀ ਸਭ ਬਉਹੇ ਦੇ ਖੇਉ ਸਕਉ ਕਦੀ ਨ
ਜਾਨੇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਹਮ ਗੁਰ ਪੁਰ ਮਿ
ਲਿ ਆ ॥ ਨਿੰਦ ਹਮਾਰੀ ਜੋ ਜੋ ਕਹਤੇ ਏ ਗਰਮਾ ਥੇ ਤੂੰ ਗ
ਲਿ ਆ ॥ ੪॥ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਭੀ ਛਾਵੇ ਏ ਇਕ ਰਿਖ ਪਿੰਗ
ਇ ਆ ॥ ਅਗੋਗੋ ਰਖ ਨਾਥ ਪੁਛਿ ਆ ਕਿਉ ਸੰਭੂ ਨਾਥ
ਜੀ ਦੇਉ ਜਬਾ ਬੁਧਾ ਕਿ ਆ ਕਿ ਆ ਬਚਨ ਕੀ ਆ ਕਿ ਆ
ਕਿ ਆ ਬਚਨ ਸੁਣਿ ਆ ॥ ਤਾਂ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਨਾ
ਥ ਜੀ ਉਤ੍ਤ ਅਉਹੀ ਆ ਬਉਹੀ ਆ ਬਾਤਾ ਕਹਤਾ ਹੈ
ਗਤਾ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਸੰ
ਭੂ ਨਾਥ ਕਿ ਆ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਨ
ਥ ਜੀ ਆਪਣੇ ਬਿਰਦ ਕੀ ਆ ਏ ਕੀ ਏ ਨਾਹੀ ਜਾਤੀ
॥ ਪਰ ਜੇ ਸਚ ਕੋ ਟੁਟੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਾ ਗੀ ਏ ਏ ਏ
ਏ ॥ ਜੇ ਸਾਧੈ ਤੇ ਸਾਤੁ ਮਾਧਾ ਏ ਦੇ ਖੋਗੇ ॥ ਤਾਂ ਸੰਭੂ ਨਾ
ਥ ਕਹਿ ਆ ਨਾਥ ਜੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹੁ ਉਸ ਕਾ ਅੰਗ
ਹਾਥ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਸੁਣੇ ਜੋ ਗੀ ਸਰ
ਤੇਰੇ ਕਹੇ ਏ ਪੁਰੁ ਛੁਕ ਮੀ ਨਾਹੀ ਏ ਦੇ ਗਾ ॥ ਏ ਏ ਬਾਤਾ
ਜੋ ਕੀ ਆ ਨਾਹੀ ॥ ਜੋ ਭਲੇ ਕਉ ਬੁਰਾ ਕਹੀ ਏ ॥ ਧੁ
ਛ ਦੇ ਧੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਉ ॥ ਤਾਂ ਸੰਭੂ ਨਾਥ ਕਹਿ

ਅਮੰਗਲ ਨਾਖ ਜੀਤੁ ਭੀਉ ਨ ਕੇਚੇ ਲੇਜਾਇ
ਦੀਤਾ ਮੰਗਲ ਨਾਖ ਕਹਿ ਅਸੁਣ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਖ ਜੀਤੁ

ਕਬਿਹੀ ਆਕਿਦ ਸਾਬਿਹੀ ਆਮੇ ਸੀਬਾਤ ਕਾਦਖ
ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਸਾਧੋ ਕੇ ਅਗੇ ਸਾਧੋ ਹੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅਗੁਚ
ਰੋਕੇ ਅਗੇ ਚੋਹੀ ਨਿਵੇਗੇ। ਅੰਤ ਕਾਹੀ ਸਾਧੋ ਕੇ ਅਗੇ
ਨਿਵੇਤੇ ਨਾਹੀ। ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਖ ਏਨ ਬਾਤੋ ਜੋ ਗੁਪਤ ਨਾਹੀ
ਤਾ। ਪੁਛੋ ਗੋਰਖ ਨਾਖ ਕੀ। ਤੰ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਖ ਸਗਮਿੰਦਾ ਤੋਇ
ਕਹਿ ਗੋਰਖ ਨਾਖ ਕੀ ਲਾਗਾ ਪੁਛਣਾ। ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੰ
ਗਲ ਨਾਖ ਕਿ ਅਕਾਦੈ। ਤੰ ਗੋਰਖ ਨਾਖ ਬੁਲੇ ਨਾ
ਹੀ। ਤੰ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬੋਲਿ ਆ ਅਗੇ ਭਈ ਓਸਿ ਧੋਜ
ਤੀ ਓਨਾ ਬੰਤੁ ਮੇ ਅਪਣੇ ਘਰ ਮੇ ਭਗਤਾ ਕਿ ਅਮੇ
ਲਿ ਅਪੈ ਵਹੁ ਜੈ ਸਾਪੈ ਤੈ ਸਾਪੈ। ਕੁਛ ਉਸ ਸੰਸਾਰੀ ਕ
ਰਤੋ ਨਾਹੀ ਪਤੀ। ਕਿ ਅਹਮੀ ਤੁਮੀ ਸਾਧ ਸਿਧ ਪੈਨਿ
। ਅਉਰ ਭੀ ਸਭ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਏਨਾ। ਅਗੁ ਅਤੀ
ਤ ਫਕੀਰ ਕੀ ਇਉ ਬਗੀਚੈ ਜੋ ਅਪਸਤੇ ਸਭ ਕੀ ਭਲ
ਕਹਿ ਜਾਣੇ। ਅਗੁ ਅਪਸਤੇ ਸਭ ਕੀ ਉਚਕਰਿ ਜਾਣੇ
ਇਉ ਨਾਕ ਹੀ ਏ ਜੋ ਮਹੀ ਗਿਆਨੀ ਧਿਆਨੀ ਪੈਨਿ।
ਅਉਰ ਕੋਈ ਨਾਹੀ। ਤੰ ਮੰਤ੍ਰ ਨਾਖ ਜਲਿ ਗਇਆ।
ਅਤੇ ਗੋਰਖ ਨਾਖ ਮੇ ਨਿਰੰਜਨ ਹੀ ਆ। ਮੰਗਲ ਨਾ
ਖ ਕਹਿ ਅਸੁਣੋ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਜੀਤੁ ਮਮਤ ਕੁਛ ਕ
ਹੀ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਖ ਕਹਿ ਅਸੁ

ਕੀ

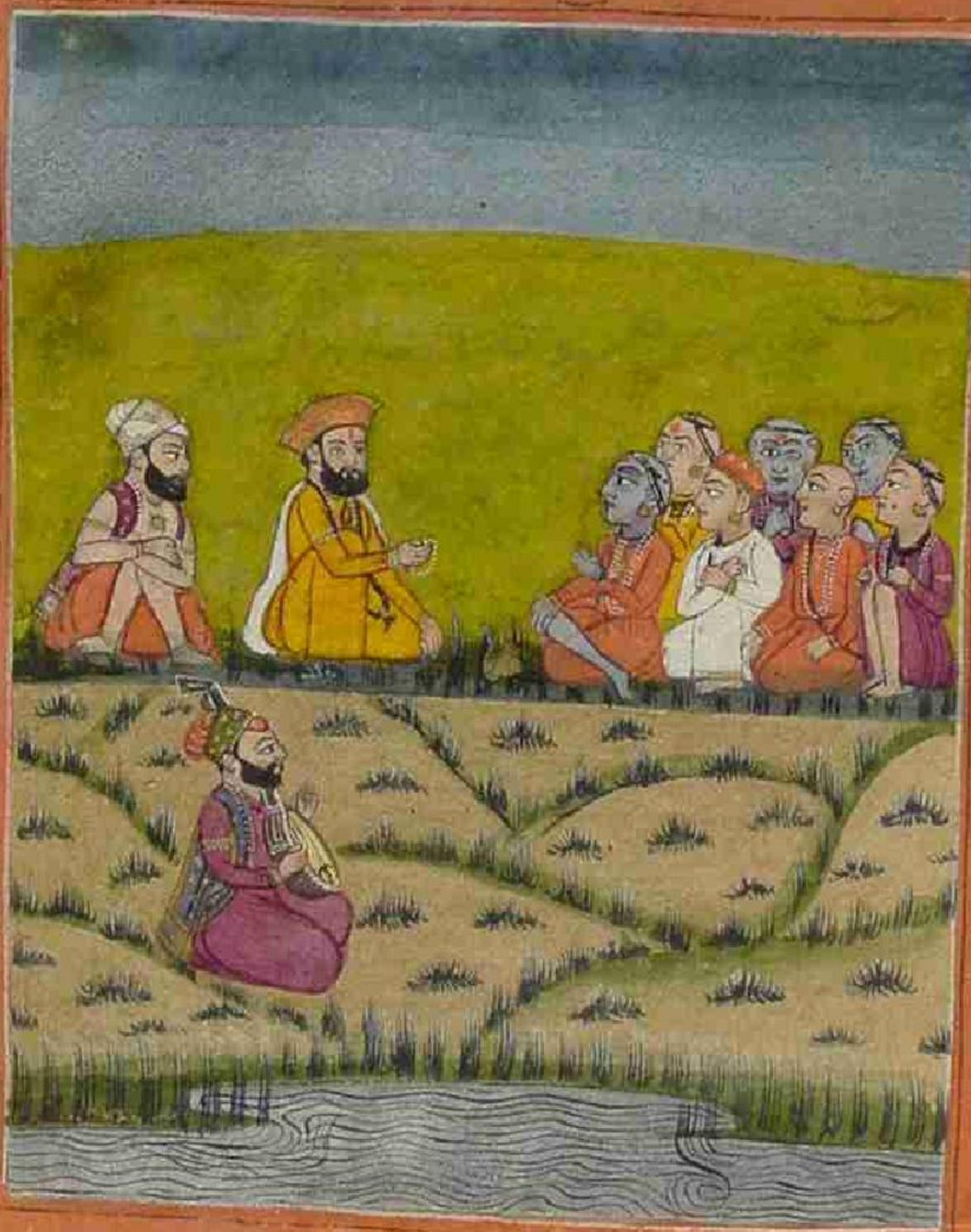
ਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕੁਛ ਤੁਮ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਤੇ ਸੋ ਪੁਰਨ ਕ
 ਰਤੇ ਤੇ ਪਰਛਾਵੀਰ ਅਤੀਤ ਕੋ ਨਿਦ ਕਰਨਾ ਨਹੀ ਆਇ
 ਆ ਆਗੁ ਜੋ ਚਰਚ ਕਰੀਏ ਤੇ ਸਾਜ ਕੇ ਘਰੇ ਮੇ ਕਰੀ
 ਏ। ਭਲਿਓ ਸਾਧ ਪੁਰਖ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈ ਨਿਜੋ ਗਿਆ
 ਨੀ ਧਿਆਨੀ ਗੁਰੂ ਹੈ ਏ ਕੇ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਹੈ। ਫਕੀਰੋ ਕਾ ਬਿ
 ਰਦੁ ਸਭੀਏ ਕੋ। ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ। ਤੰਮੰਗ
 ਲਾਨਾ ਬਕਹਿ ਆਹੀ ਭਾਈ ਤੂੰ ਪੁਰਾ ਬਚਨ ਕਰਤਾ ਹੈ।
 ਗੁਰੁ ਉਪਦੇਸ ਮੇ ਸਾਹੀ ਚਾਹੀ ਤੈ। ਪਰੁ ਜਿਸ ਕਉ
 ਨਿਰੰਜਨ ਕਿਰਪਾ ਓਵਾਏ ਹਿ ਮਰਦ ਨੇ ਕਹਿ ਆਜੀ
 ਹੁਇ ਤੰਮੁ ਮੇਰੁ ਉਪਰਿ ਚਲੈ। ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਮਰਦ ਨਾ ਚਲਦੇ ਆਹੈ।

॥ ਬੋਲ ਪੁਤਾਈ ਵਾ ਪੁਰੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੰਮੀਨਾ ਪਰਬ ਤਤੋ ਉਡਾਹੀਲੀ ਤੀਜਾ ਏ ਸੁਮੇਰ
 ਉਪਰਿ ਚੜਿਖੇ ਤੇ ਏ। ਅਗੈ ਧਿੰ ਮੰਡਲੀ ਬੈਠੀ ਹੈ
 ॥ ਨਉਨਾ ਬਚਉ ਗਮੀ ਸਿਧ ਦਿ ਅਜ ਤੀ ਬੈਠੇ ਬਾਤਾ
 ਕਰਦੇ ਤੇ ਨਿਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਦੀ ਆ। ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅ
 ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਰਦੇ ਨਾ। ਤਿਹੀ ਜਾਇ ਦਿਖਾਈ ਦਿਤੀ
 ॥ ਜਾਇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਦੇਸ ਤੇ ਸਿਧੀ ਨਾ ਬੋਲ
 ਤੀਓ। ਤੰਗੋਰ ਬਨਾ ਬੋਲਿ ਆ ਅਦਿ ਪੁਰਖ ਕੋ ਅ
 ਦੇਸਾ। ਆਉ ਤੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ। ਗੋਰ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ਅ
 ਹੇ ਸਿਧੀ ਏ ਸਬਾਲੇ ਕੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਦੇਤਾ। ਏ

ਗੁਰਸਾਖੀਆਲਾਕੁਰਕਿਮਦਨਾਲਿਐਅਇਆਪ
ਨਿਗੁਰਨਾਨਕਦੇਅਗੋਰਖਿਓਂਮੁਖੀਉਨਾਨਕਬਲੇਪ੍ਰਿਮ
ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਪੁਛਿਅਏਹਕੇਹਾਈਹੈਤੰਗੁਰਨਾਨਕ

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ਕਹਿ ਆਏ ਪੁਰਖ ਮੂਰਤ ਪੈ ॥ ਏਸ ਕੇ ਪੀਏ ਲਿਓ ਲਾਗਤ ਪੈ ॥
ਗਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਏ ਪੁਰਖਿ ਉਕਰਿ ਤੈ ॥ ਤੈ ਸਿਖ
ਫੰਗਰਨਾ ਸਬੈ ਲਿਖਿਆ ॥ ਅਰਬਾਲੇ ਭਰੀ ਸਾਜੈ ਲਾਹੜੀ

ਤੇਕ ਸਕਉ ਬੀਚ ਸਮਾਉ ॥ ਨਿਰਮਲ ਧਾਰਨ ਲੀਓ ਇਚ ॥ ੧੫੩ ॥
 ਲੜੀ ਤਬ ਘਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਸੁਦਿ ਨ ਕਤ ਬਤੁ
 ਜੰਗੀ ਓਵੈ ॥ ਦਿਸਟਿ ਖੁਲੈ ਬੀਧ ਨ ਸਭ ਕਾਟੇ ਮਗਲੀ ਦੁ
 ਹਮ ਤਿਖੈ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਓਮ ਤਵ ਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਤੇ
 ਮਗਨ ਹੋਏ ਲਿਓ ਲਾਗੀ ॥ ਸੁਗਤਿ ਬੰਦ ਨ ਚਲ ਤੀਕ ਬੁਧ
 ਦਰਬਾਰਿ ਖੜਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ਐਸੇ ਸਹਜ ਫਿਰੇ ਮਤ ਵਾਲ
 ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੁਇ ਨਿਵੇਗੇ ॥ ਜਹੰਦੇ ਖੇਤ ਹੋਏ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਚਿ
 ਹਦੇ ਅੰਤਰਿ ਯੋਗੇ ॥ ੩ ॥ ਲਾਹ ਪੂਜੀ ਸਾਥਿ ਨਿਬਾਉ ਖਾਲੀ
 ਖੇਪ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ਏਕ ਗਰਨਾਖ ਕੇ ਸੁਦਿ ਨ ਕਤ ਬਲੇ ਤਬ ਤੁ
 ਦਰਸਨ ਪਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਅਸਾ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ਗਿਅ
 ਨ ਧਿਅ ਨ ਕਲਿ ਹਟ ਮੀਡੀ ਕਰਨੀ ਕੀ ਕਸ ਪਾਈ ॥ ਭਾਉ
 ਭਠੀ ਮੈ ਪ੍ਰੇਮ ਸਮਾਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਗਨਿ ਜਲਾਈ ॥ ੧ ॥
 ਸਿਧੋ ਹਮ ਮਦ ਕੇ ਮਾਤੇ ਨਹੀ ॥ ਜੰਮਤ ਵਾਲੇ ਮਦ ਕੇ ਮਾਤੇ
 ਕਿਨ ਮਤ ਵਾਲਿ ਓਮਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਸੁਗਤਿ ਨ ਲੀ
 ਭਾਉ ਬਾਸ ਨ ਕੀਨ ਅੰਤਰ ਧਾਰ ਚੁਆਈ ॥ ਦਇਆ ਸੁਗ
 ਹੀ ਸਹਜੀ ਪਿਆਲਾ ਗੁਰਮਤਿ ਪੀਓ ਭਾਈ ॥ ੨ ॥ ਗੁਰਮੁ
 ਖਿਨਾ ਮੁਛਿਰੇ ਮਤ ਵਾਲਾ ਏਕ ਰੰਗ ਮਹਿ ਖੇਲੇ ॥ ਜ
 ਹਦੇ ਖੇਤ ਹੋਏ ਕਸ ਰੂਪੀ ਮਾਗ ਪਾਇ ਆਚੇਲੇ ॥ ਨਿ
 ਬਾਹੀ ਖੇਪ ਹਮਾਹੀ ਸਿਧੋ ਆਠਿ ਪਹਰ ਲਿਓ ਲਾਗੀ ॥
 ਨ ਕਦ ਸਤ ਹੋਮਤ ਵਾਲਾ ਜਹੰਦੇ ਕੇ ਕਾਰ ਬੈਰਾਗੀ ॥
 ੪ ॥ ਤੰਢੇ ਹਿਸਿ ਧਾਬ ਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਗੁਰਮ ਕਲੀ ਦਿ

ਸਿੰਘਾਯਨਜੋਬਨਕੀਕੋਰਅਸਾਧਰਤੀਆਅੰਗ
 ਨਲਾਦੇਧਾਸਾਨਾਦੁਬਿਦੁਲੈਘਾਟਿਭੀਤਹਿਜੋਗਾਤਿ
 ਸਕੀਸੇਵਾਧਰਬਤਕਰੋ॥੧॥ਬਲੇਧਰਬਤਸਤਿਸਰੂ
 ਪਾਧਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥੧॥ **ਗੁਰਉ॥** ਸੋਗਿ
 ਹੀਜੋਨਿਗੁਰਕੋਗਾਜਪੁਤਪੁਸੰਜਮੁਭਿਖਿਅਕਰੋ॥
 ਪੁਨਦਾਨਕਾਕਰੋਸਰੀਗਾਸੋਗਿਹੀਗੀਗਾਕਾਨੀਗਾਬੋ
 ਲੇਈਸਰਮਸਤਿਸਰੂਪਾਧਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪ
 ॥੩॥ਸੋਅਉਪੁਤੀਜੋਪੁਪੇਅਪੁਾਵਿਖਿਅਭੋਜਨ
 ਕਰੋਸੰਤਾਪੁਾਅਉਭਟਪਟਰੁਮਹਿਭਿਖਿਅਕਰੋ॥
 ਸੋਅਉਪੁਤੀਸਿਵਉਪੁਰਿਚਫੇ॥ਬੋਲੇਗੋਰਖਸਤਿ
 ਸਰੂਪਾਧਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥੩॥ਸੋਪਾਖੰਡੀ
 ਜਿਕਾਟਿਅਪਖਾਲੈ॥ਕਾਟਿਅਕੀਅਗਨਿਬੂਝਮ
 ਪਰਜਾਲੈ॥ਸੁਪਨੈਬਿਦੁਨਦੇਈਛਰਨਾ॥ਤਿਸਪਾ
 ਖੰਡੀਕਾਜਗਨਮਰਨਾ॥ਬੋਲੇਚਰਪਟਸਤਿਸਰੂਪ
 ॥ਧਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥੪॥ਸੋਉਦਮੀਜੋ
 ਪਾਲੇਉਦਮਾਅਰਧਉਰਧਕਰੋਨਿਰੰਜਨਦਾਸਾ॥
 ਚੰਦਸੁਰਜਕੀਪਾਏਗੀਠੀ॥ਤਿਸਉਦਮੀਕਾਪਫੇ
 ਨਕੀਪਾ॥ਬੋਲੇਗੋਪੀਚੰਦਸਤਿਸਰੂਪਾਧਰਮਤਤ
 ਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥੫॥ਸੋਬੈਰਗੀਜਿਉਲੇਟੇਬੂਝਮ
 ॥ਗਗਨਮੰਡਲਮਹਿਰੋਪੈਬੰਮਾਅਹਿਨਿਸਿਅ
 ਤਹਿਰੋਪੈਅਨਾਤੇਬੈਰਗੀਸਤਿਸਮਾਨਾ॥ਬੋਲੇ

ਕਰਮਸਤਿਸਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ
 ਵਾਤੀਠਿਰਿਬਾਬਾਬੋਲਿਅਗਾਰਿਉਮਰੈਮੰਦਾਕਿ
 ਉਜੀਦੈਜੁਗਤਿ॥ਕੰਨਪੜਾਇਕਿਅਖਾਯੈਭੁਗਤਿ
 ਗਾਅਸਤਨਾਮਤਏਕੋਨਾਉ॥ਕਉਣੁਸੁਅਖਰਜਿਤੁ
 ਹੋਰਿਅਉ॥ਧੁਪਛਉਜੇਸਮਕਰਿਸੈ॥ਤਉਨਾਨ
 ਕਅਖੈਗੁਰਕਉਕਰੈ॥ਛਿਅਵਹਤਹੋਵਹਤੇਪੁਤਾ॥
 ਨਾਮੀਸਾਹੀਨਾਅਉਪੁਤਾ॥ਨਿਰੰਕਾਰਜੋਹੋਸਮਾਇ॥
 ਕਾਹੇਭੀਖਿਅਮੰਗਣਜਾਇ॥ਬੋਲੇਨਾਨਕਸਤਿਸ
 ਰੂਪਾਪਰਮਤਤਮਹਿਰੇਖਨਰੂਪਾ॥੭॥ਚਰਪਟਵ
 ਚਾ॥ਕੰਮਤਿਅਗਲੋਕਰੋਧਤਿਅਗਲੋ॥ਲੋਕਤਿ
 ਅਗਲੋਮੋਹਅੰਕਰਤਿਅਗਲੋ॥ਮਮਤਾਤਿਅ
 ਗਲੋਚਰਪਟਬਚਨਅਪਾਰੀ॥੧॥ਗੁਰਨਾਨਕਵਾਚਾ
 ਗਾਨਤਿਅਗਲੋਕੰਮਾਨਤਿਅਗਲੋਕੁੰਧੀ॥ਨਤਿ
 ਅਗਲੋਲੋਭਮੋਹਅੰਕਰੀ॥ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿਸਭਭੋ
 ਗਕਹਣੀ॥ਨਾਨਕਬਚਨਅਪਾਰੀ॥੩॥ਸਿਦਪਕਰ
 ਲੋਸਕਤਗਵਾਇਲੋ॥ਮਨਸਾਠਹਾਇਲੋ॥ਤਿਸ
 ਨਹਿਗਇਲੋ॥ਮਨਕੈਪਰਬੈਧਲੋ॥ਦਰਸਨਪਾਇ
 ਲੋ॥ਬਿਭੂਤਲਗਾਇਲੋ॥ਗੁਰਚਰਨਲਾਗਲੋ॥
 ਤੇਬਡਭਾਗਲੋ॥ਚਰਪਟਬਚਨਸਭਾਲਲੋ॥ਸੁ
 ਣਿਨਾਨਕਤਪਾਤੇਸੀਸਾਹਸਮੁੰਦ੍ਰਪਾਰਿਪਾਇਲੋ॥੩॥
 ਗਾਸਿਦਨਾਪਕਰਲੋ॥ਸਕਤਨਗਵਾਇਲੋ॥ਮਨ

ਕੈਨਪਰਬੈਧਲੈ॥ ਦਰਸਨਨਾਪਾਇਲੈ॥ ਤੇਬਚਿ
 ਭਾਗੁਮਾਪੁਲੈ॥ ਨਾਨਕਬਚਨਮੰਭਾਲਲੈ॥ ਸੁਣਿ
 ਚਰਪਟਨਾਥਮੈਸਾਹਸਾਗਰੁਮਧਾਰਿਪਾਇਲੈ॥
 ਮ॥ ਏਕੰਕਰਗੁਰਕਰਬੈ॥ ਦੁਸਰਨਾਪਰਬੈ॥ ਪੰਚਪ
 ਚੀਸਰੁਮਾਗੋਕਰਕਰਬੈ॥ ਤੀਨਚਾਰਿਬਿਨਰਸਨ
 ਉਚਰਬੈ॥ ਨਉਸਤਿਰੁਮੈਬੈਧਬੈ॥ ਚਉਦਹਇਕਸਿ
 ਰੁਮਅਗੋਖੜਬੈ॥ ਪਚਾਸਪਣਹਤਤਰਹਣਭਾਗੈ
 ॥ ਨਾਨਕਤਪਾਐਮੇਬਡਭਾਗਬੈ॥ ਸੁਣਿਤੋਚਰਪਟਨਾ
 ਥਬੈ॥ ਪ॥ ਤੀਠੇਰਿਧੁਧੁਨਾਥਨੁਗੁਰੁਨਾਨਕਬੁਲਾਇ
 ਆਛੇਨਿਓਸੁਆਖਿਓਸੁ॥ ਧੁਧੁਨਾਥਤੀਬੈਲਦਨ
 ਭੀ॥ ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ ਧੁਧੁਨਾਥਚੁਪਕਰਿਹਰਿਅ
 ਰਿਅਜਾਧੈਓਰੈਸਾਭਇਆ॥ ਬਿਨਬੈਲੇਕਿਅ
 ਕੌਬੀਚਗੁ॥ ਧੁਧੁਨਾਥਨਬੈਲਦਗੁ॥ ਮੇਵਾਪੁਜ
 ਹਤਨਪਾਈਏ॥ ਧੁਧੁਨਾਥਬੁਲਾਇਅਚਾਈਏ॥
 ਦਰਸਨਆਛਾਮਰਸਨਜਾਧੈ॥ ਰਿਅਜਾਨਕੈਸਾ
 ਪਰਤਾਧੈ॥ ਕਉਨਾਨਕਸੁਣਿਧੁਧੁਨਾਥਰੁਮਗੀਅਰ
 ਦਾਮਿ॥ ਏਕਪਛਾਣੈਤੋਬੈਲੇਬਾਤਿ॥ ੧॥ ਧੁਧੁਨਾ
 ਥਵਾਚਾ॥ ਧੁਧੁਨਾਥਪਾਇਬੈ॥ ਜਤੀਨਸਾਧਬੈ॥
 ਸਿਧੈਨਾਥਬੈ॥ ਬੈਲਬੈਪਕੜਾਇਬੈ॥ ਸਿਝੀਨ
 ਬਾਇਬੈ॥ ਨਉਨਕਰਹਾਇਬੈ॥ ਸੁਹਤਨਹਾਇਬੈ॥
 ਗੁਰੁਨਕਾਇਬੈ॥ ਚੇਲਾਪਾਇਨਲਾਇਬੈ॥ ਨਾਚਿ

ਸਨਾਤਨਕਰਮਸੁਣਾਇਬੋ॥ ਮਭਏਕਰਾਭੇਲ
ਬੋ॥ ਸਿਉਮਕਤੀਨਮੇਲਬੋ॥ ਧਿਆਨਨਧਿਆਇ
ਬੋ॥ ਉਚਨੀਚਨਕਰਾਇਬੋ॥ ਹਿਰਦੇਧੂਗਾਮਬੋ॥
ਏਕਬਾਤਬੋ॥ ਧੁਧੁਕਰੇਸੁਣਿਨਾਨਕਸਾਧਬੋ॥
ਸਤਿਧਰਮੇਸਰਸੁਰਤਿਮਿਲਾਧਬੋ॥ ੨॥ ਤੰਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਧੁਧੁਨਾਥਕੇਚਰਨਾਨੰਦਉਜਿਅਗਾਤੰਧੁ
ਧੁਨਾਥਕਹਿਅਕਿਉਤਪਾਯਾਯਾਹਕਿਅਦੁਸ
ਗਜਾਨਿਅਗਾਤੰਠਿਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਨਾਥਜੀ
॥ ਏਕਜਾਨਿਅਤੰਤੁਮੇਧਛਾਨਿਅਗਾਦੁਸਰਅ
ਦਰੁਨਕੋਈ॥ ਨਾਨਕਦਾਸਸਮਮਇਅਰੈਅਗੇ
ਧੁਧੁਨਾਥਮੇਓਈ॥ ਤੰਦੁਰੀਆਧਿਵਿਚਿਚਰ
ਨਬੰਦਨਾਕੀਤੀ॥ ਖਰੇਗਜੀਹੇ॥ ਤੰਠਿਰਿਚੰਬਾ
ਨਾਥਬੋਲੇਨਾਹੀ॥ ਮਗਨੁਤੰਠਿਹਰਿਅਗਾਤੰਗੁਰੂਨਾਨ
ਕਅਖਿਅਭਾਈਬਾਲਾਅਤੇਮਹਦਾਨਾਏਹੁਚੰਬ
ਨਾਥਬੋਲਦਾਨਾਹੀ॥ ਤੰਮਹਦਾਨਉਤਾਵਲਾਤੰਇ
ਕਹਿਬੋਲਿਉਠਿਅਗਾਅਜੀਬੁਲਾਈਐ॥ ਤੰਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਬਚਨੁਕੀਤੀ॥ ਬੋਲਿਉਚੰਬਾਨਾਥਾਦੇਖੀ
ਤੁਮਾਹੀਮੁਰਤਿਅਛੀਬਿਨੁਬੋਲੇਸਮਝਨਕਾਈ॥
ਬੁਧਿਸਿਧਨਾਥਸਭਬੋਲੇਜਤੀਭੀਬੋਲਦੁਹੇ॥
ਨਾਨਕਕਰੇਸੁਣਿਚੰਬਾਭਾਈਤੈਕਿਉਬੋਲਾਧਿਸਰੇ
॥੧॥ ॥ਚੰਬਾਨਾਥਵਾਚਾ॥ ॥ਬੋਲਨਾਹਬੋਲਬੋ॥

ਤੇਲਾ ਤੇਲਾ ਤੇਲਾ ਬੋਲਾ ਬੋਲਾ ਤੇਲਾ ਬੋਲਾ ਬੋਲਾ ਅਟਕ
 ਨਾਟ ਅਟਕ ਬੋਲਾ ॥ ਭਟਕ ਨਾਟ ਭਟਕ ਬੋਲਾ ॥ ਫਟਕ ਨ
 ਟਾਟਕ ਬੋਲਾ ॥ ਗਾਵ ਨਾਟ ਗਾਇ ਬੋਲਾ ॥ ਸੁਣਨਾਟ ਸੁ
 ਟਾਇ ਬੋਲਾ ॥ ਚੰਬਾਨਾਟ ਕਾਟਾਇ ਬੋਲਾ ॥ ਏਕੇ ਏਕੁ ਪਿ
 ਆਇ ਬੋਲਾ ॥ ਏਕੇ ਕਾਟਾ ਪਾਠ ਬਿਧਿ ਆਨਾਟਾਇ ਬੋਲਾ ॥
 ੨॥ **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥** ॥ ਜਨਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ ॥ ਕਰਨੀ
 ਸੋਧੀ ਨਬੋ ॥ ਗੁਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ ॥ ਚਲਨੀ ਸੋਧੀ ਨਬੋ ॥ ਗੁਰੂ
 ਸੋਧੀ ਨਬੋ ॥ ਉਪਦੇਸ ਸੋਧੀ ਨਬੋ ॥ ਜੇ ਤੇਲਾ ਛਾਨਾ ਸਰਧੀ
 ਨਬੋ ॥ ਏਕੇ ਕਾਟਾ ਕਰਿ ਪਾਠ ਬੋਲਾ ॥ ੩॥ **ਚੰਬਾਨਾ ਵਾਚਾ**
 ॥ ਚੰਬਾਨਾ ਨਾਟਕੋ ॥ ਗੋਰਖਾਨਾ ਸਾਮਕੋ ॥ ਦਸ ਸੌ ਨਾਟਕ
 ਕੋ ॥ ਬਸਿਸਟ ਨਾਟਿ ਆਸਕੋ ॥ ਸੁਖ ਦੇ ਉਨਪ੍ਰਸਤੋ ॥
 ਸਭ ਆਪਿ ਆਧੇ ਖੇਲਤਾ ॥ ਦੁਜਾਨਾ ਮੇਲਤਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵ
 ਤਿ ਚੰਬਾ ਸੁਣਿ ਨਾਟਕ ਬਾਲਾ ॥ ਏਕੇ ਏਕ ਸੁਖ ਪਾਵਕਾ ਦੁ
 ਜਾ ਜੰਗਲਾ ॥ ੪॥ ਚੰਬੇ ਅਤੇ ਨਾਟਕ ਆਪਦਿ ਚਿਬਤੁ
 ਤੁਚਰਨ ਬੰਦ ਨਕੀਤੀ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖੁ ਸੰਨਿਹੇ ॥ ਧੁਧੁ
 ਨਾਥਾ ॥ ਅਤੇ ਚੰਬਾਨਾਥਾ ॥ ਅਤੇ ਸੰਗਲਾਨਾਥਾ ॥ ਅਤੇ ਗੋ
 ਪੀਚੰਦ ਏਤਨੇ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖੁ ਸੰਨਿਹੇ ॥ ਲਗੇ ਆਖਣ ਜੀਤ
 ਮਨਿ ਤਲਹੁ ਏ ॥ ਜਿਹ ਮਕਉ ਅਲੇਖ ਪੁਰਖ ਕਾ ਦਰਸ
 ਨਾਤੁ ਆ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆਨਾਥ ਜੀ ਅਸੀਤੁ ਸਾ
 ਤੇ ਦਰਸਨਾਤੁ ਬਹੁਤੁ ਹਰਖ ਦੇ ਆਏ ॥ ਪਰਭਲਾ ਤੇ ਅਜੇ
 ਦੇ ॥ ਦਿਚਿ ਦਰਸਨਾ ਤੇ ਆ ॥ ਅਸੀਨੇ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ

ਅਈ॥ ਜੋ ਅਸੀਂ ਨੁਕਰਤਾ ਹਨਿ ਰੰਕਾਰਦ ਦਰਸਨ ਭਇ
ਆ॥ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਤੇ ਤੁਸਾਰੇ ਦਰਸਨ ਵਿਚਿ ਭਿੰਨ ਭੇਦ
ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ॥ ਅਸੀਂ ਨੁਕਰਤਾ ਹਨਿ ਰੰਕਾਰਦ ਦਰਸਨ ਭਇ ਆ॥
ਜਾਇ ਤੇ ਨਾਥ ਖੁਸੀ ਹੋਏ॥ ਤਾਂ ਸੁਹਤਿ ਸਿਧਿਆ ਅਤੇ ਨਿ
ਹਤਿ ਸਿਧਿਆ ਅਤੇ ਕਨਕ ਸਿਧਿਆ ਕਿਤੇ ਨਕ ਸਿਧਿ ਤਮ
ਕਥਾ ਧੀ ਗੁਮੇ ਹੋਏ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਰਾਈ
ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਬਾਲੇ॥ ਏਨ ਸਿਧੈ ਕਿ ਅਕੈ ਸਾਹਿਕਾਰ ਕਰਤੇ
ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਗੁ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਦੇ ਬੋਤ ਮਾਸ
ਨਾਨਕ ਤਪ ਤੋ ਕੁਛੁ ਕਮੀ ਨਹੀ॥ ਏਨ ਪਾਸੇ ਤੇ ਏਤੋ
ਤੁਮਾਰੇ ਅਗੇ ਨਿਵੈ॥ ਸਿਵ ਕੇ ਜੋਗ ਤੁਮ ਮੋ ਨਿਹੋ ਏ
ਜਾਵੈ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ॥ ਤੁਮ ਅਪੇ ਤਮਾਸ ਦੇ ਬੰਗੇ ਕੈ ਸੇਸ
ਗਮਿ ਦੇ ਤੋਵ ਨਿਗੇ॥ ਤਾਂ ਉਨ ਸਿਧਾ ਕਰਮ ਤਾਲਾਈ ਆ॥
ਕਿ ਅਕੀਤ ਮਿਹ ਗਾਨੀ ਉਡਾਇ ਲੋ॥ ਸਿੰਝੀ ਵਜਾਇ ਲੋ
ਨਾਨਕੁ ਆਦ ਉਡਾਇ ਲੋ॥ ਮੁੰਦਾ ਅਕਾਸ ਲੋ॥ ਜਿਤੇ ਨੇ ਸਿ
ਧਤ ਮਕਰੁ ਧੀ ਹੋਏ ਆਏ॥ ਸਭ ਨਾਥ ਅਪਣੇ ਸਾਜ ਉਡਾਏ॥
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚੁਪ ਕਰਿ ਮਚਲਾ ਹੋਇ ਬੈਠਾ॥ ਤਾਂ ਸਿਧ ਲੋ
ਕਲਾ ਮਾਹਨਾ॥ ਜਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ॥ ਤਾਂ ਏਧਰ ਨਾਥ
ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਅਬ ਤੁਝ ਕਉ ਕਿ ਆਹੁ ਆ॥ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆਉਡਾਉ ਕਉ ਸਹਮਾਹੀ
ਹਮ ਦੇ ਬੇਸ ਕਤ ਤੁਮਾਹੀ॥ ਜਬ ਨਾਨਕ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਾ॥
ਤਬ ਕਉ ਸਧੂ ਘਟ ਬੋਲਾ॥ ਜਬ ਕਉ ਸਚ ਜੀ ਅਸਮ

ਸੰਘਰ

ਨਾਤਬਸਿਧਭੁਟੇਰੇਗੇ॥ਜਬਕਉਸਮਿਧਗਾਨੀਮਾਮੀ
 ॥ਤਬਤੀਸਿੰਝੀਪੁਟੀਪੁਕਾਗੀ॥ਜਬਕਉਸਪੁਟੀਅਮ
 ਵਗੀ॥ਤਬਮੁੰਦਾਠਹੁਆਗੀ॥ਸਭਭਾਗੀਸਿਧਾਰੀ
 ਸਲਤਨਾ॥ਕਉਸਨਾਨਕਕੀਜਲਤਨਾ॥ਜਬਸਿਧਸਰ
 ਮਿੰਦੇਪੈਲੇ॥ਤਬਨਾਨਕਹਮਿਹਮਿਬੈਲੇ॥ਤਬਮੰਗਲ
 ਨਾਥਨਾਹਿਸੰਘੋ॥ਲਗਾਕਹੁਕਉਗੁਰੂਜੀਗੋਰਖਨ
 ਥਜੀ॥ਦੇਖਿਆਨਾਨਕਤਾਪਾ॥ਤੰਗੋਰਖਬੈਲਿਆਕਿ
 ਉਸੰਗਲਨਾਥਜੀਦੇਖਿਆਨਾਨਕਤਾਪਾ॥**ਤਬਗੋਰਖ**
ਵਾਚਾ॥॥ਕੈਉਗਲਕਾਗਗਨਮੰਡਲਕੈਅਕਾਸਮੇਤਗੇ॥
 ਕੈਪੜਬਨਾਸਪਤੀਇੰਦੁਬਰਮੈਕੈਧਾਗੇ॥ਕੈਮੇਰਕਾਸੁਮੇ
 ਰਪਰਬਤਜਗਮੇਰਤੀਕੇਤੀ॥ਕੇਤੇਕਲਿਮੇਦੇਵਾ॥ਭਨ
 ਦੇਗੋਰਖਸੁਣੌਨਾਨਕਤੁਮਅਏਕੈਬੇਗਾ॥੧॥**ਨਾਨਕ**
ਵਾਚਾ॥॥ਚਹਿਉਗਲਕਾਗਗਨਮੰਡਲਦੇਅਕਾਸਮੇਤ
 ਗੇ॥ਦੋਪੜਬਨਾਸਪਤੀਇੰਦੁਬਰਮੈਨਉਧਾਗੇ॥ਸਦਾਮੇ
 ਰਕਾਸੁਮੇਰਪਰਬਤਜਗਮੇਰਤੀਏਕਾ॥ਏਕੈਕਲਿਮੇ
 ਦੇਵਾ॥ਭਨਦੇਨਾਨਕਸੁਣੌਗੋਰਖਤੁਮਅਏਏਕੀਬੇਗਾ
 ॥੨॥ਠਿਹਿਖਿੰਬਜਾਸਿਧਬੈਲਿਆ॥**ਖਿੰਬਜੈਵਾਚ**
॥॥ਕਵਨਗੁਰੂਕਵਨਚੇਲਾ॥ਕਵਨਮੁਲਕਵਨਮੇਲਾ॥
 ਕਵਨਵਸਤੁਲੇਗੇਅਕੇਲਾ॥ਕਾਇਅਕਹੁਕਾਹੇਕੀਪੰ
 ਡਾ॥ਤਿਸਉਪਰਿਕਿਸਪੁਰਖਕੀਅੰਡਾ॥ਕਖੀਜੋਬੈਲੇ
 ਕਖਿਕਖਿਖਾਇ॥ਕਿਹਮਬਦੌਨਾਨਕਅਸੁਗਧੂ

ਜਾਇ॥੧॥ **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ**॥ ਸਬਦ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁ
 ਨਿਚੇਲਾ॥ ਮਨ ਮੁਲ ਪਦ ਨ ਮੇਲਾ॥ ਤਤੁ ਦਸਤੁ ਲੇਹੇ ਅਕੇ
 ਲਾ॥ ਕਇ ਆਪ ਉਦ ਪਾਣੀ ਕੀ ਪੰਡਾ॥ ਤਿਸ ਪਰਿ ਸਤਿ ਧੁ
 ਰਖ ਕੀ ਅੰਗ॥ ਸਤਿ ਕਥਿਓ ਕਥਿ ਆਖਾਇ॥ ਏਹ ਸਬਦੁ
 ਤੋ ਖਿੰਬੜਾ ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਜਾਇ॥੨॥ ਕਉਨ ਸੁਨ ਗੀ ਕਉਨ
 ਸੁਲਤਾਨ॥ ਕਉਨ ਸੁਲੇਕ ਵਸੈ ਪਰਧਾਨ॥ ਕਉਨ ਗਜਾ ਕ
 ਉਨ ਮਹਤਾ॥ ਦੇਹੇ ਖਿੰਬੜਾ ਨਗਰੀ ਕੀ ਅਬਾਤਾ॥੩॥ ਕ
 ਇ ਅਨਗਰੀ ਨਉ ਸੁਲਤਾਨ॥ ਪੰਜ ਲੋਗ ਵਸੈ ਪਰਧਾਨ॥
 ਮਨੁ ਅਗਾਜਾ ਪਉਨ ਮਹਤਾ॥ ਲੇਹੇ ਖਿੰਬੜਾ ਨਗਰੀ ਕੀ ਅਬ
 ਤਾ॥੪॥ ਕਹਾਵਸੈ ਮਨੁ ਅਕਹਾਵਸੈ ਪਉਨ॥ ਕਿਸ ਕੀ ਓਟ
 ਘਨਤਾਲ ਬਜਾਵੈ॥ ਪੰਚ ਕਾਗੁਰੂ ਕਉਨ ਕਉਨ ਭੋਗੇ ਅਹਰ
 ਾਦੇ ਤਨਾਕ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗਾ॥੫॥ ਹਿਰਦੇ ਵਸੈ ਮਨੁ
 ਅਨਾਭ ਵਸੈ ਪਦਨਾ॥ ਪਉਨ ਕੀ ਓਟ ਘਨਤਾਲ ਬਜਾਵੈ॥
 ਪੰਚ ਕਾਗੁਰੂ ਤਤੁ ਅਹਰਾ॥ ਲੇਹੇ ਖਿੰਬੜਾ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗ
 ॥੬॥ ਕਿਤੁ ਮੁਖ ਅਏਹੋ ਕਿਤੁ ਮੁਖ ਜਾਹੋ॥ ਕੈਸੈ ਨਾਨਕਿ ਕੈ
 ਸੈਸੈ ਧਿਆ॥ ਕਇ ਅਸੋ ਧੀ ਕਹੇ ਪਉਨ॥ ਕਉਨ ਮਨੀ ਕਉਨ
 ਦੁਆਰਾ॥ ਦੇਹੇ ਤਨਾਕ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗਾ॥੭॥ ਉਤਰ ਮੁਖ
 ਅਏਹੋ॥ ਦਖਨ ਮੁਖ ਜਾਹੋ॥ ਨਉ ਮੈਨਾਨੀ ਸੋਲਹਿ ਮੈਸੈ
 ਧਿਆ॥ ਨਿਜ ਸੋ ਧੀ ਕਹੇ ਪਉਨ॥ ਅਸੀਭੁ ਮਨੀ ਅਚਿਤ ਦੁਆ
 ਰਾ॥ ਲੇਹੇ ਖਿੰਬੜਾ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚੀ ਗਾ॥੮॥ **ਖਿੰਬੜਾ ਵਾਚਾ**
 ॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੇਲਾ ਗੇਬੀਧਾ॥ ਕਿਤੁ ਪਰਚੇ ਪਛੈ ਨਹੀ ਕੀਧਾ॥

ਕਿਤੁਪਰਚੇਸਸੀਅਰਛੁਟੇ॥ਕਿਤੁਪਰਚੇਮਾਇਅਮ
 ਹੁਤੁਟੇ॥੯॥ਮਨਪਰਚੇਤੋਲਾਗੇਬੀਧਾਪਉਨਪਰਚੇ
 ਪਜੇਨਕਧਾ॥ਗਿਆਨਪਰਚੇਤੋਸਸੀਅਰਛੁਟੇ॥ਸਤਿ
 ਗੁਰੁਪਰਚੇਤਾਮਾਇਅਮਹੁਤੁਟੇ॥੧੦॥ਅਦੇਸਤੋਕਿ
 ਸਕੈਅਦੇਸਾ॥ਅਦੇਸਕਾਕਉਨਉਪਦੇਸਾ॥ਗਿਆ
 ਨਕਾਗੁਰੁਕਥੀਅਲੇਪੁਤਾ॥੧੧॥ਅਦੇਸਤਾਪੁਰੇਸਤਿ
 ਗੁਰੁਕੈਅਦੇਸਾ॥ਪੁਰੇਸਤਿਗੁਰੁਕਾਅਨੁਪਉਪਦੇਸਾ॥ਮ
 ਨਕਾਨਿਰੰਤਰਿਦੇਸਾ॥ਗਿਆਨਕਾਗੁਰੁਮੈਤੋਖਾ॥ਸਤਿਗੁ
 ਰੁਕੀਚਰਨੀਲਾਗੀਏਪੁਤਾਤੋਇਸਾਬਿਧਿਪਾਈਐਮੈਖ
 ॥੧੨॥ਤਾਉਰਮਧੁਰਮਨਾਥਅਇਆ॥ਪਰਭਾਗੀਗੁਮੇ
 ਨਾਲਿ॥**ਧੁਰਮਨਾਥਵਾਚਾ॥**ਅਗਨਿਜਲਾਵੈਜਲਮੈਤੋ
 ਬੈਚਿਲਕੇਸਾਹਕੁਸਾਈ॥ਐਸੇਦੁਖਲਗਾਉਤੁਮਕੈ
 ਪਰਤੀਬੀਚਗਡਾਈ॥ਏਕਤਮਾਚਾਮਾਰੈਐਸਾਅੰਬ
 ਰਸਾਬਿਹਲਾਈ॥ਐਸਾਦੇਖੋਜੋਹਮਾਹਸਗਲੇਪਾ
 ਉਲਗਾਈ॥ਜੋਤੁਕਰਿਅਹਮਾਹਮਾਨੈਨਾਹੀਅਬੀਕਰੈ
 ਤੁਝਛਾਈ॥ਜੇਤਾਜੋਹੁਪਰੇਹਮਅਪਨਾਤੁਝਕੈਮਲੁ
 ਮਾਨਾਹੀ॥ਧੁਰਮਨਾਥਕਹੇਸੁਣਿਨਾਨਕਹਮਗੀਮਨਰ
 ਜਾਈ॥੧॥**ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚਾ॥**ਪਹਿਰੀਅਗਨਿ
 ਹਿਵੈਪਰੁਬਾਧੀਭੋਜਨਸਾਹਕਰਾਈ॥ਮਗਲੇਦੁਖ
 ਪਾਈਕਰਿਪੀਵੀਪਰਤੀਹਾਕਚਲਾਈ॥ਪਰਤਗਜੁ
 ਅੰਬਰਤੋਲੀਪਿਛੇਟੈਕਚੜਾਈ॥ਏਵਡਵਧਾਮਾ

ਵਾਨਾਹੀ ਸਭ ਮੈਨ ਬਿਚ ਲਾਈ ॥ ਏਤਾ ਤਾਨੁ ਤੈਵੈ ਮਨ
 ਅੰਦਰਿ ਕਰੀ ਭਿਅ ਆਖਿ ਕਰਾਈ ॥ ਜੇ ਵਡੁ ਸਾਹਿਬੁ ਤੇ
 ਵਡੁ ਦਾਤੀ ਦੇ ਦੇ ਕਰੇ ਹਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਨ ਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿ
 ਸੁਓ ਪਰਿ ਸਚ ਨਾਮ ਵਡਿ ਆਈ ॥ ੨ ॥ ਊਹ ਮਥੈ ਲੇਤ
 ਤੁ ਬਿਗੈ ਲੇ ਸੁਣਿ ਤੈ ਨਾਨਕ ਮੋਦੀ ॥ ਕਿਉ ਕਹਿ ਵਸਤੁ
 ਪਰਾਪਤਿ ਤੈ ਏਨਿ ਨਿਪਾਈ ਤੁ ਮਗੋਦੀ ॥ ਆਖਿ ਬ
 ਥਾਨੈ ਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੁਝਨ ਤੈ ਏਨਿ ॥ ਸਿਧ ਮਿਲੇ
 ਬਿਨੁ ਬੁਧਿ ਨ ਉਪਜੈ ਜਨਮ ਅਕਾਰ ਬਥੈ ਏਨਿ ॥ ਊਹ
 ਕਹੈ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਮੁਨੈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰਿ ਪਰਿ ਥਾਪੈ ॥ ਗੁ
 ਰਗੋਰ ਬਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੋ ਤੈ ਨ ਲੋਕ ਮਹਿ ਜਾਪੈ ॥ ॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮੋਦੀ ਕਹੀ ਏਏ ਕਰਾਹਾ ਤੈ ਨ ਲੋ
 ਕ ਕੈ ਪਾਲੇ ॥ ਲਖ ਚਉਹਾਸੀ ਜੋ ਨਿਸਬਾਈ ਜੀ ਅਜ
 ਤ ਕੇ ਨਾਲੇ ॥ ਤਿਸ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਵਸਤੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ
 ਪੁਰੇ ਮਿਲਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਮਰਮ ਪਛਾਣਿ
 ਆਮੈ ਲਨਹੀ ਆਕਾਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧਿ ਸਿਧ ਸ
 ਭਾਜਨ ਜਨਮ ਸਕਾਰ ਬਾਇ ਆ ॥ ਹਜਿ ਜਨ ਨੀ
 ਕੀ ਬੁੰਦ ਪਿਤਾ ਮਿਲਿ ਕਰੇ ਥਾਟ ਬਣਾਇ ਆ ॥ ਕਹੈ
 ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਊਹ ਮੁਨੈ ਤੈ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਅ
 ॥ ਏਕੈ ਕਾਰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੀ ਜਾਇ ਆਸਣਿ ਗੋਰ ਬਥਰ ਮ
 ਏ ਆ ॥ ੩ ॥ **ਪਗਰਨਾ ਬਵਾਚਾ ॥** ॥ ਕਉਨ ਮਹਤਾ
 ਹੀ ਕਉਨ ਪਿਤਾ ਕਉਨ ਗੁਰੁ ਕਉਨ ਤੁ ਤੈ ਤਾ ॥ ਕਉਨ ਦੇਸ

ਕਉਨਭੇਸਜੰਗਮਕੇਜੋਗੀ॥ਭੋਗੀਕਿਰੋਗੀ॥ਹਰਖੀ
ਕੇਸੋਗੀ॥ਪ੍ਰਦਵਤਿਧਗਰਸੁਣਿਓਬਾਲੇ॥ਕਉਨਪ੍ਰ
ਗਮਕਿਹਿਮਿਟੇਜੰਜਾਲੇ॥੧॥

॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਵਾਚ॥

॥ਖਿਸਮਮਹਤਾਹੀਸੰਤੋਖਪਿਤਾਸਤਿਗੁਰੁਕਰਤਾਰ
ਕਾਉਤਾ॥ਬੇਗਮਪੁਰਦੇਸਸਗਲੇਭੇਸਾ॥ਜੰਗਮਨਾ
ਜੋਗੀ॥ਭੋਗੀਨਰੋਗੀ॥ਹਰਖੀਨਸੋਗੀ॥ਪ੍ਰਦਵਤਿ
ਨਾਨਕਸੁਣਿਓਧਗਰਬਾਲੇ॥ਓਅੰਕਰਪਰਕਾਮਿਅ
ਤਉਮਿਟੇਜੰਜਾਲੇ॥੨॥

॥ਅਸਗੋਰਖੋਵਾਚ॥

॥ਮੁੰਦਾਪਹਰੋਏਲੀਲੇਓਮਸਤਕਿਧੁਰਿਲਗਵਉ
॥ਸਦਾਅਜੀਤੀਕਾਇਅਗਤੀਖਿੰਥਾਅੰਗਓਛ
ਵਉ॥ਪਾਥਿਛੋਰੋਜੀਡੰਡਾਖੋਤਉਮਿਧਾਪਰਤੀਤ
॥ਮੇਲਿਮਿਲਾਉਮਿਧਜਮਤੀਇਉਸਗਲਜ
ਗਜੀਤ॥੧॥ਅਦੇਸਕੋਓਅਦੇਸਾ॥ਸਭਮਿਧੋਕ
ਓਕਰਉਅਦੇਸਾ॥੧॥

॥ਗੁਰਉ॥

॥ਭੁਗਤਿਲੇਹੁਭੰ
ਡਾਗੁਭੁਚੋਮੁਖਤੇਨਾਦਬਜਾਵੈ॥ਨਾਥਨਾਉਓਇਥੈ
ਠੇਜੁਗੁਜੁਗੁਰਿਧਿਮਿਧਿਬਹੁਤੁਲਗਾਵੈ॥ਸਗਲ
ਸਿਧਤੁਮਅਗਿਅਕਾਹੀਜੰਗਮੀਜੋਗੀਪਾਵੈ॥੨॥
॥ਏਕਮਾਉਕੇਪੁਤਾਓਦੋਜੁਗਤਿਜੰਗਕੇਚੇਲੇ॥ਮੈ
ਸਾਹਕੇਭੰਡਾਹੀਕਹੀਯਉਤੁਮਦੀਦਾਨਸਗਲੇ॥੩॥
ਮਸਿਉਪਰਿਅਦਗੁਨਕੋਈਓਇਹੋਓਧਰਧਾਨਾ॥
ਹੁਕਮਤੁਮਾਹਸਭਤੇਉਚਾਇਉਚਲੇਫੁਰਮਾਨਾ॥

॥ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ਅਮਾਨਿ ਬੇਸੁਲਾਇਲਾਇਚ
 ਲੇਭੰਡਾਰੀ ॥ ਲਖਚਉਗਮੀਬਚਨਮੇਬਾਧੇਰਸਨ
 ਏਕਉਚਗਾ ॥ ਕਹਿਕਹਿਦੇਖੋਅਪਨਾਕੀਆਅਪ
 ਨਿਹਿਦੇਬੀਚਗੀ ॥ ਪੂਣਦਤਿਗੋਰਖਸੁਣਤਨਾ
 ਕਐਸੀਕਰਤੁਮਾਗੀ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਦਾਚਾ ॥
 ॥ ਮੁੰਦਾਸੰਤੋਖਸਰਸਪਤਿਭੋਲੀਧਿਆਨਕੀਕਰ
 ਨਿਬਿਭੁਤਾ ॥ ਧਿੰਬਾਕਾਲਕੁਆਗੀਕਾਇਆਜੁਗਤਿ
 ਭੰਡਾਰੀਤੀਤਾ ॥ ਅਣੀਪੰਥੀਸਗਲਜਮਾਤੀਮਨ
 ਜੀਤੇਜਗਜੀਤਾ ॥ ੧ ॥ ਅਦੇਸਤਿਮੈਅਦੇਸੁ ॥
 ਅਦਿਅਨੀਲੁਆਨਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏ
 ਕੈਦੇਸੁ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ਭੁਗਤਿਗਿਆਨਦਇ
 ਭੰਡਾਰੀਨਾਪਟਿਪਟਿਵਾਜਹਿਨਾਦਾ ॥ ਆਪਿਨਾ
 ਥਨਾਥੀਸਭਜਾਕੀਰਿਧਿਸਿਧਿਅਵਰਾਮਾਦਾ ॥ ਸੀ
 ਜੋਗਦਿਜੋਗਦੁਇਕਾਰਚਲਾਦਹਿਲਿਖੇਆਦ
 ਹਿਭਗਾ ॥ ੨ ॥ ਅਦੇਸਤਿਮੈਅਦੇਸੁ ॥ ਅਦਿਅਨੀ
 ਲੁਆਨਾਦਿਅਨਾਹਤਿਜੁਗੁਜੁਗੁਏਕੈਦੇਸੁ ॥ ਏਕਾਮ
 ਟੀਜੁਗਤਿਦਿਆਣੀਤਿਨਿਚੇਲੇਪਰਵਾਣਾ ॥ ਇ
 ਕੁਸੀਸਾਗੀਇਕੁਭੰਡਾਰੀਇਕੁਲਾਏਦੀਬਾਣਾ ॥ ਜਿ
 ਉਤਿਸੁਭਾਵੈਤਿਦੈਚਲਾਵੈ ॥ ਜਿਉਤੈਫੁਰਮਾਣੁ
 ॥ ਉਤੈਧੈਓਨਾਨਦਹਿਨਾਅਦੈਬਹੁਤਾਏਹੁਦਿਭਾ
 ਣਾ ॥ ਅਦੇਸੁਤਿਮੈਅਦੇਸੁ ॥ ਅਦਿਅਨੀਲ

ਅਨਾਦਿ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੈ ਦੇਸੁ ॥ ੩ ॥ ਆ
 ਸਦੁ ਲੋਇ ਲੋਇ ਭੰਡਾਗਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ਆਸੁ ਏ
 ਕਾ ਦਾਗਾ ਕਹਿ ਕਹਿ ਦੇਖੈ ਸਿਰਜਣਹਾਰਾ ਨਾਨਕ ਸ
 ਚੇਕੀ ਸਚੀ ਕਾਗਾ ਅਦੇਸੁ ਤਿਸੈ ਅਦੇਸੁ ॥ ਆ
 ਦਿ ਅਨੀਲ ਅਨਾਹਤਿ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਏਕੈ ਦੇਸੁ ॥ ੪ ॥
 ਤੀਠੇ ਗੋਰਖ ਬਚਨ ਵੀਤਾ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਬਾਲਾ
 ਤੂੰ ਟੀਤੀ ਕਿਉ ਆਇ ਆਥਾ ਤੇਹਾ ਕਉ ਨ ਮਨੋਰ
 ਥਾ ਥਾ ਤੂੰ ਅਧਨਾ ਮਨੋਰ ਥਾ ਕਉ ਤੇਹਾ ਮਨੋਰ ਥਾ
 ਹਾ ਕਉ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ਏਕ ਮਨੋਰ ਥਾ ਕੀ ਅ
 ਧੁਰਾ ਜਬ ਮਕਉ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਆਸੁਗਾ ਅ
 ਉਹ ਮਨੋਰ ਥਾ ਹਿਉ ਨ ਕੋਈ ॥ ਸਿਧ ਬੁਧਿ ਭਰਮੇ ਸ
 ਭਲੇ ਟੀ ॥ ਸੁਦਿ ਗੋਰਖ ਤੁਝ ਦੀਖਿ ਆਦੇ ॥ ਪੁਰ
 ਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਮੇਉ ॥ ੧ ॥ ਤੀ ਗੋਰਖ ਭੀਚੁ ਪਕਰਿ
 ਹਿਓ ਆ ॥ ਤੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਕਿਉ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ
 ਨਾਥ ਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪੋ ਕਉ ਉਪਦੇਸੁ ਦੀਆ ॥ ਤੀ ਗੋਰ
 ਥਾ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਹਮਓ ਸਕਉ
 ਦੇਖਤੇ ਥੇਦਿ ਥਾ ਜਿ ਪੁਰਨ ਪਿੰਡੁ ਰੈ ਕਿਨਾਰੀ ॥ ਤੀ ਮੰ
 ਗਲ ਨਾਥਿ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੂ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਜੀ ॥ ਜੈ ਸਾਦੇ
 ਥੀ ਐ ਤੈ ਸਾ ਬਖਾਨੀ ਐ ॥ ਫਕੀਰ ਕਾ ਬਿਰਦੁ ਐ ਸ
 ਰੈ ॥ ਤੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹੀ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ॥ ਤੁ
 ਮ ਸਤਿ ਬਚਨ ਕਹਤੇ ॥ ਤੀਠੇ ਗੋਰ ਮਹਦੇ ਨ ਆਖਿ

ਅਗੁਰੂ ਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਕੋਈ ਜਾਹਗਾ ॥ ਕਿਉਂ ਸੁਰੂ ॥
 ਤੇਰੀ ਪੁਰੁਚ ਦਾ ਅਹਾ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅਮ
 ਹਦਾਨਾ ਅਗੇ ਭੀ ਵਡੀ ਜਾਹਗਾ ॥ ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਅ
 ਖਿਅਜੀ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲ ਪੁਗੇ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ
 ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅਜੀ ਤੁਸਾ
 ਡੀ ਹਜਾਇ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿਅ ਚਲਦੇ ਅ
 ਹੇ ਮਹਦਾਨਾ ਉਤਾ ਵਲਾਨਾ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁ
 ਛਿਅਜੀ ਏਤਾ ਜੋ ਅਏ ਸੋ ਨਾਥੀ ਅਏ ॥ ਅਤੇ ਅ
 ਸੀ ਸੁਦਿ ਅਮਾ ਜੋ ਨਉ ਨਾਥੈ ਨਿ ਅਤੇ ਚਉਹ ਸੀ
 ਸਿਧੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਛਿਅਜਤੀ ਨਿ ॥ ਇਥੇ ਜੋ ਅ
 ਇਅਸੋ ਨਾਥੀ ਅਇਆ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਛਿਅਜਤੀ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਨਉ ਨਾਥੈ
 ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਹ ਸੀ ਸਿਧੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਗੀਅ
 ਦਾ ਭੇਖੁ ਸਭ ਨਾਥੀ ਕਹਾ ਵਦਾ ॥ ਪਰ ਅਸਲੀ ਨ
 ਉਨਾਥੈ ਨਿ ॥ ਤੇ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿਅਜੀ ਅਸਲ ਨਾਥ
 ਕੇ ਹੁਨੇ ਕੇ ਹੁਨੇ ॥ ਅਤੇ ਛਿਅਜਤੀ ਕੇ ਹੁਨੇ ਕੇ ਹੁਨੇ
 ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਚਉਹ ਸੀ ਸਿਧਾ ਦਾਨਾ ਉ ਕਿਅਾ ॥ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਭਲਾ ਮਹਦਾਨਾ ਤੇ ਨੁਸਭਾ ਦੇ
 ਨਉ ਦਸ ਦੇਵੀ ਏਗੇ ॥ ਇਤ ਨੀਹ ਦਬਦਲ ਤੇ ਦੀਅ
 ਹੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਉਠਿ ਕਹਿਅਸਨ ਤੇ ਅਇਆ ਬੋ
 ਲਿਅਾ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਵਾਚਾ ॥ ਕਤੇ ਚ ਭੁਗਤਾ ॥ ਕਤੇ

ਚਰੁਗਤਾ ਕਰਤ ਚਰੁਗਤ ਬੋਝ ਅਰੋਗੀ ॥ ਕਰਤ ਚਰੁਗਤ
 ॥ ਕਰਤ ਚਰੁਗਤ ॥ ਕਰਤ ਚਰੁਗਤ ॥ ਕਰਤ ਚਰੁਗਤ ॥ ਕਰਤ ਚਰੁਗਤ ॥
 ਤਤ ਪਾਪੁ ਛਤ ਪਾਪੁ ਪਤਾ ॥ ਦੇਹੁ ਜਬ ਬੁਝੈ ਸੁਧਾ ॥
 ੧) ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਨਾਮੁ ਰੁਗਤਾ ਸਤਿਗੁਰੁ
 ਤਾ ॥ ਦਿਨੰਤ ਰੁਗਿ ਬੋਝ ਅਰੋਗੀ ॥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਛਣੁ ਉਪ
 ਦੇਸ ਅਛਣੁ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇ ਬੋਝੈ ਗੀ ॥ ਸੁਣੈ ਸੁਣੈ ਪ੍ਰਾ
 ਣੁ ਪਤਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਲੇਹੁ ਜਬ ਬਸੁ ਧੀ ॥
 ੨) ॥ ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਧੀਨ ਤਤ ਪਾਪੁ ਛਤ ਪ੍ਰਾ
 ਣੁ ਪਤਾ ॥ ਧੀਨ ਤਤ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਧਾ ਗਤਾ ॥ ਤਦਿ ਫੇਰਿ
 ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਬਗੁਰੁ ਦੇ ਚਰਣੁ ਨੁਦਉ ਨਿਅ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕ ਪ੍ਰਣਾਨਾ ਬਦੇ ਚਰਣੁ ਨੁਦਉ ਨਿਅ ॥ ਦੁਤੰ ਅਗੀ ਪ
 ਦਿਚਿ ਮਥੇ ਟੇਕੇ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖੁ ਸੀਨਿ ਤੇਏ ॥ ਪ੍ਰਾਨਾ
 ਬਬ ਚਨ ਬੋਲਿ ਅਗਾ ॥ ਤਪਾਨਾਨਕ ਜੀ ਅਬ ਹਮ ਕਓ
 ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਦਾ ਪਾਨ ਦਰਸਨੁ ਆਗਾ ॥ ਤਪਾ
 ਜੀ ਇਸ ਬਚਨ ਮੈ ਭਿਨ ਭੇਦ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਅਗਾ ॥ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ਬਜੀਤੁ ਮ ਅਗੁ ਨਿਰੰ
 ਜਨ ਮੈ ਭੇਦ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੁਮ ਅਗੁ ਨਿਰੰਜਨ ਮੈ ਭੇਦ
 ਜਾਨਤੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸਹਾਹੀ ॥ ਅਗੁ ਹਮ ਤੋਇ ਉਧੀਜ
 ਣ ਤੇਏ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਮੁਹਤਿ ਹੈ ॥ ਸਤਿ ਪ੍ਰ
 ਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣ ਤੇਏ ॥ ਤੰ ਪ੍ਰਾਨਾਨਾ ਬਕਹਿ ਅਹੀਨਾ
 ਨਕ ਤਪਾ ਤੁਮ ਉਪਹਿ ਨਿਰੰਜਨ ਕੀ ਐਸੀ ਹੀ ਕਿਰਪ

੨੬੦
 ਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਅਵਿਉਪ੍ਰਨਾਥਜੀਨਾਨਕਤ
 ਪਾਦੇਖਿਅਗਾਪ੍ਰਨਾਥਕਹਿਅਤੰਮੰਗਲਨਾਥਜੀਜੈਸਤੁ
 ਮਕਹਤੇਥੈਸਾਹੀਦੇਖਿਅਗਾਹਮਤੋਇਉਹੀਜਾਣਤੇਹੈ॥
 ਜੈਨਿਰੰਜਨਕਾਦਰਸਨਪਾਇਆਅਗੇਤੁਮਾਹੀਤੁਮਜਾਨੀ॥
 ਤੰਮੰਗਲਨਾਥਕਹਿਅਨਾਥਜੀ॥ਜੈਨਿਰੰਜਨਸਾਧਕੀਏਹੈ
 ਤਿਨੋਅਗੁਨਿਰੰਜਨਮੈਭੇਦੁਕਛੁਨਾਹੀ॥ਹੰਗੁਰੁਮੰਗਲਨਾਥਜੀ
 ਤੁਮਪ੍ਰਗਟਬਚਨਕਹਤੇਹੈ॥ਪ੍ਰਨਾਥਅਪਣੇਅਸਦਿਜਾ
 ਇਥੈਠਾ॥ਤੰਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਗੁਰੁਜੀਏਹੁਜੈਪ੍ਰਨਾਥ
 ਥਾਅਗਾਏਹਤਉਚੇਬਚਨਬੋਲਦਾਅਗਾ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕਬਚਨਬੋਲਿਆਸੁਣਿਮਰਦਾਨਾਜਿਨਾਉਪਰਿ
 ਕਰਤਾਰਦੀਕਿਰਪਾਹੋਦੀਹੈਮੇਈਏਬਚਨਬੋਲਦੇਹੈ
 ਦੇਹੈਨਿ॥ਕਚੁਪਚੁਬੋਲਦੇਨਾਹੀਹੋਦੇ॥ਏਹੁਅਸਲੀ
 ਨਾਥਅਗਾ॥ਤੰਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀਹੁਣਿਤੰਨਾ
 ਥਾਦੇਨਾਉਦਸੀਏ॥ਦਿਖਾਅਸਲੀਨਾਥਕੇਹੜਹੈ॥ਤੰ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਿਮਰਦਾਨਾਨਾਥਾਦੇਨਾਉ॥ਪਾਹਿ
 ਲੇਗੋਰਖਨਾਥਹੈ॥੧॥ਦੁਜੈਸਢਿੰਦੁਨਾਥਹੈ॥੩॥ਤੀ
 ਜੈਚਰਪਟਨਾਥਹੈ॥੪॥ਚਉਥੇਮੰਗਲਨਾਥਹੈ॥੫॥ਪੰ
 ਜਦੇਘਾਘਨਾਥਹੈ॥੬॥ਛਿੰਦੇਗੋਪੀਨਾਥਹੈ॥੭॥ਸਤ
 ਵੇਪ੍ਰਨਾਥਹੈ॥੮॥ਅਠਵੇਸੁਰਤਨਾਥਹੈ॥੯॥ਨਵੇਚ
 ਬਨਾਥਹੈ॥੧੦॥ਮਰਦਾਨਾਏਹਨਾਉਨਾਥਾਦੇਹੈਨਿ॥ਹੋਰ
 ਮਾਥਾਨਾਥਹੈ॥ਤੰਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅ

ਜੀ॥ ਏਕਿ ਅਜਤੀ ਕੇ ਪੜੇ ਕੇ ਪੜੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨਕ
 ਅਖਿਅਮਹਦਾਨ॥ ਗੋਰਖਜਤੀ॥ ੧॥ ਦਤਜਤੀ॥
 ੨॥ ਹੁਦੈਤਜਤੀ॥ ੩॥ ਰੈਰਉਜਤੀ॥ ੪॥ ਲਛਮਣ
 ਜਤੀ॥ ੫॥ ਭੀਖਮਜਤੀ॥ ੬॥ ਏਕਿ ਅਜਤੀ ਹੈ ਨਿ॥
 ਅਰੁ ਅਖਣੁ ਨ ਬਹੁਤੇਰੈ ਹੈ ਨਿ॥ ਅਰੁ ਚਉਰਸੀ ਸਿਧ
 ਜੋ ਅਖੀਦੈ ਹੈ ਨਿ॥ ਸੋ ਕੇ ਪੜੇ ਕੇ ਪੜੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਲਾਮਹਦਾਨ॥ ਏਕਿ ਭੀਦਸੀ ਏਗੋ॥ ਪਹਿਲੇ
 ਭਗਗ॥ ੧॥ ਦੁਜੇ ਸਗਗ॥ ੨॥ ਤੀਜੇ ਸੰਘਗ॥ ੩॥ ਚਉਥੇ
 ਟੰਗਗ॥ ੪॥ ਪੰਜਵੇ ਫੁਰਮਾ॥ ੫॥ ਏਕਿ ਦੇ ਪੁਰਮਾ॥ ੬॥ ਸ
 ਤਵੇ ਕਰੀਠਾ॥ ੭॥ ਅਠਵੇ ਟੀਠਾ॥ ੮॥ ਨਵੇ ਲਹੂਪ
 ੯॥ ੧੦॥ ਦਸਵੇ ਸੰਗਗ॥ ੧੧॥ ਪਾਹਵੇ ਲੰਘਗ॥ ੧੨॥ ਬ
 ਰਵੇ ਟੀਠੀਗਤਾ॥ ੧੩॥ ਤੇਰਵੇ ਪੁਰਨਾਮਕਾ॥ ੧੪॥ ਚ
 ਉਦਵੇ ਬਿਬਲਾ॥ ੧੫॥ ਪੰਦਰਵੇ ਜਾਲਕਾ॥ ੧੬॥ ਸੋਲਵੇ
 ਖੰਥਕਾ॥ ੧੭॥ ਸਤਾਰਵੇ ਸੁਰਤਸਿਧਾ॥ ੧੮॥ ਅਠਾਰਵੇ
 ਨਿਹਤਾ॥ ੧੯॥ ਉਨੀਹਵੇ ਕੇਵਲਕਰਨਾ॥ ੨੦॥ ਬੀਹਵੇ ਸ
 ਮਤਾ॥ ੨੧॥ ਇਕੀਹਵੇ ਗਉਨਗੁਲਾ॥ ੨੨॥ ਬਾਈਹਵੇ
 ਅਸਹਨਿਧਿ॥ ੨੩॥ ਤੇਈਹਵੇ ਚਤਰਬੈਨਾ॥ ੨੪॥ ਚਉ
 ਦੀਹਵੇ ਗਇਐ ਨਿ॥ ੨੫॥ ਪੰਜੀਹਵੇ ਕੇਵਲਕਰਨਾ॥ ੨
 ੬॥ ਛਬੀਹਵੇ ਅਉਘਜਾ॥ ੨੭॥ ਸਤਾਈਹਵੇ ਪਰਬਤ
 ੨੮॥ ਅਠਾਈਹਵੇ ਟੀਸਗ॥ ੨੯॥ ਉਨਤੀਸਵੇ ਭਰਬ
 ਹੀ॥ ੩੦॥ ਤੀਸਵੇ ਰੂਤਵੇ॥ ੩੧॥ ਇਕਤੀਸਵੇ ਕਰਨਕਾ॥

੧)੩੧) ਬਤੀਓ ਦੇ ਸੰਭੂ) ੩੨) ਤੇਤੀ ਸਦੇ ਅਛਰ ਦੇ ਨਾ) ੩੩) ਚਉਤੀ ਸਦੇ ਪਲਕ ਨਿਧਾ) ੩੪) ਪੈਤੀਓ ਦੇ ਪਿਪਲਕ
 ੧)੩੫) ਛਤੀਓ ਦੇ ਸੋਗ ਮਾ) ੩੬) ਮੈਤੀਓ ਦੇ ਗਿਰਬੰਧ
 ੧)੩੭) ਅਠਤੀਓ ਦੇ ਸਾਲਸਾ) ੩੮) ਉਟਤਾਲੀਓ ਦੇ ਕੇ
 ਸਕਗ) ੩੯) ਚਾਲੀਓ ਦੇ ਗੈਲਸਾ) ੪੦) ਇਕਤਾਲੀਓ
 ਦੇ ਸਗਨਧਗ) ੪੧) ਬੈਤਾਲੀਓ ਦੇ ਮੁਕਤੀ ਸਗ) ੪੨) ਤੇਤਾਲੀਓ ਦੇ ਚਲਨਨ ਚਤੋ) ੪੩) ਚਉਤਾਲੀਓ ਦੇ ਸੁ
 ਰਮੇਨਾ) ੪੪) ਪੈਤਾਲੀਓ ਦੇ ਸੇਧਿ ਸੇਨਾ) ੪੫) ਛਿਤਾਲੀ
 ਓ ਦੇ ਗਿਰਦਗ) ੪੬) ਮੈਤਾਲੀਓ ਦੇ ਜੋਤਲਗਨਾ) ੪੭) ਅਠਤਾਲੀਓ ਦੇ ਜੋਤਮਗਨਾ) ੪੮) ਉਟਦੰਜ ਦੇ ਬਿਮ
 ਲਜੋਤਾ) ੪੯) ਪੰਜਓ ਦੇ ਸੀਤਲਜਲਾ) ੫੦) ਇਕਦੰ
 ਟ ਦੇ ਅਘਰਘਨਾ) ੫੧) ਬਦੰਜ ਦੇ ਤੁਲਸਜੋਗਾ) ੫੨) ਰਿਦੰਜ ਦੇ ਪੁਤਪੁਨਾ) ੫੩) ਚਉਰੰਟ ਦੇ ਅਕਾਲ ਨਿਰ
 ੧)੫੪) ਪਚਦੰਜ ਦੇ ਕੋਲਸਗ) ੫੫) ਛਿਦੰਜ ਓ ਦੇ ਗਮ
 ਰੁਅਗੁ) ੫੬) ਸਤਦੰਜ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸਨਕੁਅਗੁ) ੫੭) ਅਠ
 ਦੰਜ ਦੇ ਬਿਸਨਪਤਾ) ੫੮) ਉਟਾਠ ਦੇ ਸੀਕਰਜੋਗਾ) ੫
 ੯) ਸਠ ਦੇ ਬਰਮਜੋਗਾ) ੬੦) ਇਕਾਠ ਦੇ ਮੀਰਹੁਮੈਨ
 ੧)੬੧) ਬਾਠ ਦੇ ਮੀਰਜੰਬੀਲੀਕਧਾਰੀ) ੬੨) ਤੇਠ ਦੇ
 ਕਾਲਿਦੁਨੈਨਾ) ੬੩) ਚਉਠ ਦੇ ਨਲਿਦੁਨੈਨਾ) ੬੪) ਪੈਠ
 ਠ ਦੇ ਸੁਰਸਤੀ) ੬੫) ਛਿਅਠ ਦੇ ਗੋਰਧਨ ਮੈਨਾ) ੬੬
 ਸਤਾਠ ਦੇ ਗੁਠ ਬਾਮੀ) ੬੭) ਅਠਾਠ ਦੇ ਅਲਨਮੀ

੬੯) ਉਤਰਤਰਦੇ ਕਲਕ ਸੰਗੀ ॥ ੭੦) ਸਤਰਦੇ ਕਲ
 ਗੀ ॥ ੭੧) ਇਕਤਰਦੇ ਕਲਕ ਸੰਗੀ ॥ ੭੨) ਬਤਰ
 ਦੇ ਕਲਕ ਸੰਗੀ ॥ ੭੩) ਤਿਤਰਦੇ ਕਲਕ ਬਿਲਾਸੀ ॥
 ੭੪) ਚਉਤਰਦੇ ਮੁਲ ਮੰਤੀ ॥ ੭੫) ਪਤਰਦੇ ਜੋ
 ਗਤੀ ॥ ੭੬) ਛਿਤਰਦੇ ਜੋ ਗਤੀ ॥ ੭੭) ਸਤ
 ਤਰਦੇ ਦੀ ਸਪੰਗੀ ॥ ੭੮) ਅਠਤਰਦੇ ਆਪੁ ਪੀ ॥
 ੭੯) ਉਦਮੀ ਏ ਕਲੇ ਸਪੁ ਪੀ ॥ ੮੦) ਅਮੀ ਏ ਬਿ
 ਹੀ ਮੰਤੀ ॥ ੮੧) ਇਕਾਮੀ ਏ ਖਲਾਸ ਮੁਗਲ ਕੋਗੀ
 ੮੨) ਬਿਅਮੀ ਏ ਕਿਦਾਰ ਜੋਗੀ ॥ ੮੩) ਤਿਅਮੀ ਏ
 ਸਭਾਲ ਕਾਕੀ ਏ ॥ ੮੪) ਚਉਗਮੀ ਏ ਬਚਿਤਰੀ
 ਮੈ ॥ ੮੫) ਗੁਗਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਮੁਟਿ ਸਰਦਾਨ ਚਉ
 ਗਮੀ ਸਿਧਾ ਕੋ ਨਉ ॥ ਏਉ ਚਉਗਮੀ ਸਿਧਾ ਤੈ ਨਿ ॥ ਅ
 ਤੇਉ ਤਨਉ ਨਾਥੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇਉ ਏ ਛਿ ਅਜਤੀ ਤੈ ਨਿ ॥
 ਤਾਂਛੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਨਾਥਾ ਦੀ ਤਾਨਿ ਸਾ
 ਤੈ ॥ ਅਤੇ ਸਿਧਾ ਦੀ ਨਿ ਸਾਤੈ ॥ ਪਹਜੀ ਜਤੀ ਆ
 ਦੀ ਨਿ ਸਾਤੈ ॥ ਤਾਂਛੇ ਹਿ ਗੁਗਨਾਨ ਕਕਰਿ ਅਮਰਦ
 ਨਾ ਕਿਉ ਨਿ ਸਾਤੈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਤੇਜੀ ਦਿਚਿ ਅਰੁ
 ਮਾਨੁ ਸੋ ਪਾਇ ਲੈ ॥ ਤਾਂਛੇ ਹਿ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਜੀ ਤੁਮੀ ਆਖਦੇ ਤੋ ਜੋ ਛਿ ਅਜਤੀ ਤੈ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਕੋ
 ਈ ਈ ਦੇਹੈ ਤੈ ਨਿ ॥ ਜਿਨਾ ਗ੍ਰਿ ਮਤ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ॥ ਜੋਇ
 ਸਤੀ ਦੇਨੇ ਨਾਹੀ ਆਦਰਾ ਸੋ ਜਤੀ ਤੈ ॥ ਇਥੇ

ਆਪਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰਦਾਨਾ ਸੁਟਿ ਭਲਾ ਪੁਛਿ
ਓ ਸੁਆਏ ਜੋ ਛਿ ਅਜਤੀ ਤਿਸੇ ਏਤੈ ਨਿਸਾ ਤੇਰੁ ਸੇ
ਜਤੀ ਤਿਉ ਨਾ ਦੀ ਬਿਦਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਏ ਨਾ ਦੀ ਬਿ
ਦਜਾ ਦੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਮਥ
ਨਕਰਦੇ ਨਾਹੀ ॥ ਬਿਦ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨ
ਨਕ ਮਥਾ ਦਿ ਅੰਗ ਮਲੋ ਕਕਹਿ ਆ ॥ ਨਾ ਦੇ ਸਤ ਦਸ
ਦੇ ਜਤੁ ਆਹਦੇ ਇਉ ਜਾ ਲਾ ॥ ਭਟਵੇ ਨਾਨਕ ਸੁਟਿ ਮ
ਰਦਾਨਾ ਪਿੰਡ ਨਾਗੁ ਸਮੀਕਾਲਾ ॥ ੧ ॥ ਸੁਟਿ ਮਰਦਾਨ
ਨਾ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਬਿਦੁ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਜਤੀ ਮੇਈ ਕਹੀ ਦੇਤੈ
ਨਿਸਾ ਜੋ ਨਾ ਦੇ ਦੁਆਰੇ ਜਾ ਵਟ ਨਾਹੀ ਦੇਦੇ ॥ ਸਭ ਨਾ ਦੁ
ਆਰਿ ਆਦੇ ਖਬਰ ਦਾਹੈ ਨਿਸਾ ॥ ਅਤੇ ਮਥਾ ਨਾਹੀ
ਕੀਤਾ ॥ ਅਤੇ ਮੁਹਿ ਦੇਹਾ ਨਿਕਲਿ ਗਈ ॥ ਤੇ ਜਤੀ
ਨਾਹੀ ਕਹੀ ਦਾ ਜੇ ਸਭ ਨਾ ਦੁਆਰਿ ਆਨੁ ਥਾ ਮਰਥੇ ਤੇ
ਜਤੀ ਤੇਵੈ ॥ ਓਹੁ ਜੋ ਛਿ ਅਜਤੀ ਤੈਨੁ ਦਸੈ ਨਿਸਾ ॥
ਉਨਾ ਸਭ ਨਾ ਦੁਆਰਿ ਆਦਿ ਚਿ ਜਾ ਵਟ ਨਾਹੀ ਦਿਤੀ
॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੇਰਾ ਦੁਆਰਿ
ਆਦਿ ਚੋ ਕਿਉ ਕਹਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
ਆਮਰਦਾਨਾ ਮੁਹਿ ਜੋ ਮੰਦੁ ਗੀ ਦੁਬੋਲ ਦਾਹੈ ਤੇ ਮੁਹਿ ਦੇ
ਹਾਹਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਭਲੀ ਸੁਹਤਿ ਦੇ ਖਦਾ
ਹੈ ॥ ਤੇ ਅਖੀ ਦੇਹਾਹਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕੀਨੇ ਸੁਣਦਾ

ਹੈ ਕਾਈ ਭਲੀ ਮੁਹਤਿ ਤੋ ਭਲ ਦੈ ਤਾ ਕਾ ਦੇਹ ਹਿਜ
 ਦੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਨਾ ਸਕਾ ਦੀ ਖੁਸਬਾਸ ਲੈ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਹ
 ਗੰਧ ਅਵਤੀ ਹੈ ਤਾ ਮਗਜ ਬਿੰਦ ਸਤਿ ਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਖੁਸਬਾਸ ਲੈ ਕਹਿ ਭੋਲ ਜਾ ਦੀ ॥ ਤਾ ਨਾ ਸਕਾ ਦੇਹ
 ਹਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮਥਨ ਬਿਨਾ ਹੀ ਦਿਖਿ ਭਲੀ ਮੁਹ
 ਤਿ ਇੰਦ੍ਰੀ ਦੇਹ ਹਿਜਾ ਦੀ ਹੈ ॥ ਅਸੀਂ ਜੋ ਤੈ ਨੂੰ ਛਿ ਅਜ
 ਤੀ ਦਸੇ ਸੋ ਉਨਾ ਕਿਸੇ ਹਾਜਾ ਵਣ ਨਾ ਹੀ ਦਿਤੀ ॥
 ਤਾਂ ਓਹੁ ਅਸਲ ਜਤੀ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅ
 ਸਤਿ ਜੀ ਸਤਿ ॥ ਹੁਣਿ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਨਿਸੀ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ
 ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਹੁਣਿ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲ
 ਦੇ ਹੋਨਾ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਹਦਾਨ ਚਲਦੇ
 ਆਹੇ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਨੁਕਹਿ ਅਗੁ
 ਰੂਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾਹਮ ਤੈ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਅ
 ਭਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੀ ਜੇ ਕਿਉ ਹੀ ਹੁਤਾ ਹੈ ਤਾ ਹਥੀ ॥ ਐ
 ਸਾ ਸਾਧ ਜੋ ਗੀ ਸਰਸਾ ਬਿਹਰਦੇ ਕੀਲਾ ਇਕ ਹੈ ॥
 ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਚੰਦ ਕਹਿ ਅਗੁਰੂ ਨਾਥ ਜੀ ਤੁਮ ਕਹੋ ॥ ਤਾਂ
 ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਧੁਧੂ ਨਾਥ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅ
 ਤੇ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਇਤਨਿ ਆਮਿ ਲਿਕਹਿ ਕਹਿ ਆ ॥
 ਹੋਨਾ ਨਕਤ ਪਾਤੁਮ ਕਿਉ ਹਮ ਤੇ ਹੋਈ ਹੀ ਹੋਤੈ ਸਿ
 ਧਮੰਡਲ ਮੇਕ ਹੋ ਗੁਜਰਾਨਾ ॥ ਤੁਮ ਹੋ ਜੀ ਜਾਲ ਤੋ ਕੋ
 ਈ ਹਰਿ ਆਨਾ ਹੀ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਕਹਿ ਆ ॥

ਏਕੰ ਜੰਗਲੁ ਮਹਾਕਰੀ ਏਸਾ ਧਮੁਗਤਿ ਕੋ ਪਰਮ ੧੬੩

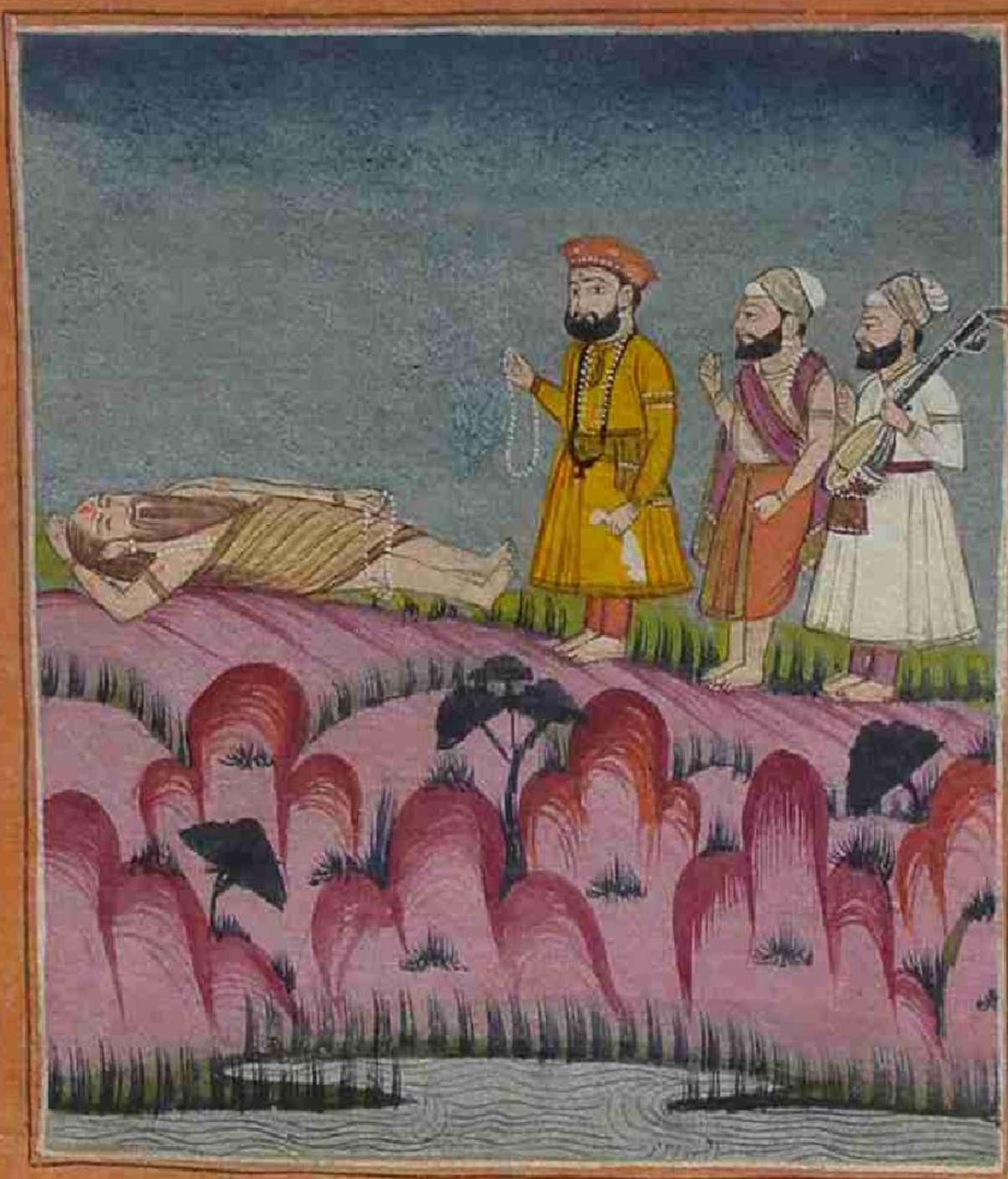
ਨਾ॥ ਲਖ ਚਉਗਮੀ ਹਮ ਤੇ ਛੁਟੀ ਏਕ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ
ਦਰਸਨਾ॥ ੧॥ ਸੁਣਿ ਸਿਧੋ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਮਿਲਿ ਅਤੋ ਕੀ ਏਨਿ ਬੇਗੇ॥ ੧॥ **ਗੁਰਾਉ॥** ॥ ਅਸ
ਨ ਬੈਸਨ ਹਮ ਤੇ ਛੁਟਾ ਛੁਟੇ ਕਰਮ ਮੈਸਾ ਗਾਸ ਗਲੇ
ਬੰਧਨ ਪਗ ਕੇ ਕਾਟ ਪਾਏ ਮੈ ਬਦੁ ਅਗਾ॥ ੨॥ ਏਕੀ
ਕਾਹ ਪਹਿਨ ਜਗਿ ਹਮਾਰੀ ਦੁਜਾ ਚਿਤਿ ਨ ਪਾਹੀ॥ ਦਸ
ਅਉਤਾਰ ਅਉਹ ਦੇਵ ਤੇਵਾਰ ਵਰਕ ਰਿਹਾ ਹੀ॥ ੩॥ ਪ੍ਰੇ
ਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਸਹਜ ਗੰਗ ਮੈ ਖੇਲੀ॥ ਪ੍ਰ
ਣਵੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਨਾਥੋ ਸਿਧੋ ਸਿਉ ਸਕਤੀ ਏਕ
ਕਮੇਲੀ॥ ੪॥ ਤੰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪਾਤੁ
ਮ ਕੀ ਨਿਰੰਦਨ ਮੈਸਾ ਕੀ ਅਪੈ॥ ਪਰ ਹਮ ਅਪਣੇ ਦ
ਸ ਤੇ ਕਹਤੈ॥ ਤੂੰ ਸਾਧਮੁਗਤਿ ਹੈ॥ ਤੇਹਾ ਦਰਸਨ ਦੁ
ਲੀਭੁ ਹੈ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੰਗਲ ਨਾਥ ਜੀ ਜੈ
ਤੁਮ ਹੋ ਸੋ ਹੋ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਣੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨਾ ਹੀ॥ ਮੁਖ ਤੇ
ਕਹਣੇ ਲਿਖਾ ਸੁਹਤ ਹੈ॥ ਅਬ ਹਮ ਕੀ ਤੁਮ ਹਜਾਇ ਦੇ
ਵੀ॥ ਤੰ ਮੰਗਲ ਨਾਥ ਅਤੇ ਪੁਪੁ ਨਾਥ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਸ
ਭਨਾ ਕਹਿ ਅਜੀਤ ਪਾਤੀ ਤੁਮ ਕੀ ਨਿਰੰਦਨ ਕੀ ਰਜਾ
ਇਹੈ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹੁਗੁਰੂ ਜੀ॥

॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਅਤੇ ਮਹਦਾ ਨੇ ਰਿਹਾ
ਉਡਾ ਗੀਲੀਤੀ॥ ਜਾਇ ਬਿਅਹ ਪਰ ਬਤ ਤੇ ਖੜੇ

ਤੇ॥ ਜਿਥੇ ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨਾਮ
 ਗੇਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਲੇਸਾ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ ਤੰਮਹਦਨੇ ਅ
 ਥਿਅਗੁਰੂਜੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣਿ ਰਿਖੇ ਅਏ॥ ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਕਕਰਿਅਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਬਿਅਹਧਰਬਤਤੇ

ਸਾਖੀਦਤਾਤ੍ਰਿਓਂ ਨਾਲਿ ਤੇ॥

ਅਏ॥ ਤੰਠੇਰਿ ਮਹਦਨੇ ਪੁਛਿਅਗੁਰੂਜੀ ਅਸੀਂ
 ਹੁਣਿ ਕਿਤੇ ਨੇਜੋ ਜਨਾ ਅਏ॥ ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਰਿਅਮ
 ਮਹਦਾਨਾ ਅਸੀਂ ਸਾਚੇ ਸਤਨਾਮ ਜੋ ਜਨਾ ਅਏ॥

ਤੰਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਕਟੀਏਬੇਭੀਸਾਪਸਿ
 ਪਾਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਇਬੇਬਡਾਅ
 ਉਧੁਤਪੁਰਖਤੰਗਿਸਤੰਟੀਸੰਨਿਆਸੀਪੁਜਰੇ
 ਹੈਨਿਤੰਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਉਸਦਾਨਉ
 ਰਿਅਹੈਅਤੇਓਹੁਕਿਬੈਹੈਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਮਰਦਾਨਾਉਉਸਦਾਦਤਾਤਿਓਹੈਅਤੇਓਹੁ
 ਜੋਉਚੇਛੁਛਿਦੇਖਨਾਹੈਉਸੁਓਪਹਿਪਾਇਅਤੋਇ
 ਅਹਟੀਤੰਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਜੀਓਸਤਾ
 ਟੀਭੀਦੇਖੋਗੇਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਦੇ
 ਖੀਏਗੇਜਾਇਦਤਾਤਿਓਦੇਉਪਹਿਖੜੋਏ
 ਤੈਅਗੈਦਤਾਤੈਅਉਸੁਤਪਾਇਅਤੋਇਅਹੈ
 ਬਿਦੇਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅਧਿਅਕਿਉਭਾਈਬਾ
 ਲਾਬਾਲੇਅਧਿਅਜੀਜੋਤੁਸਾਡੀਗਜਾਇਤੰਮ
 ਰਦਾਨੇਅਧਿਅਜੀਗੁਣਿਤੰਆਇਪਹੁਚੇਤੰਬ
 ਲਾਇਓਇਸਤਾਈਦੇਖੀਏਏਹਭੀਸਾਪਦਡਾ
 ਅਖਦੇਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭੁਲਮਰਦਾਨ
 ਤੇਗਭੀਅਧਿਅਮੰਨਣਾਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਬਚ
 ਨਕੀਤਾਹੋਤੀਦੇਹਬੋਲਕਿਉਨਾਹੀਸਮਝਿਦੇਖੋ
 ਅਧੇਨੇਮਨਮਾਹੀਜਬਲਗਦੇਹੀਤਬਲਗਅ
 ਸਾਇਉਨਹੋਵੈਪੁਰਨਸੀਨਿਆਸਾਖੋਲਿਦਿਸਾਇ
 ਚਿਤੁਗਥੋਠਾਇਏਕਨਗਇਨੁਸਭਘਟਮਾਹਿ

॥ ਬਿਨੈ ਨਾਨਕ ਸੁਟਿ ਦਤਾ ਤਿਓ ਮੁਹਤਿ ਸਭਾਨਿ
 ਹੋਵਨ ਦੇਉ ॥ ਦਤਾ ਤਿਓ ਦਾਚਾ ॥ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ਪਹੋਜਨ
 ਘਟਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਬੋਲ ਨ ਕਾਜਿ ਹੋਇ ਸੁਭਾਇ ॥
 ਕਾਇਆ ਮਹੀ ਮੈਲ ਨ ਲਾਗੀ ॥ ਬੋਲ ਬਚਨ ਮੋਹ
 ਹੋਇਆਗੀ ॥ ਹਲ ਚਲ ਕਦੀ ਨ ਬਿਅਪੇਸੋਹਾ ॥ ਪੁ
 ਗਨ ਕਿਰਪਾ ਚਿਤ ਦੁਸਿ ਆਸੋਇ ॥ ਹੋਮ ਹੋਮ ਨ ਗਇ
 ਟਜ ਪਤਾ ॥ ਕਾਹੇ ਕੰਹ ਸਨ ਮੈ ਬਕਤਾ ॥ ਦਤ ਕਹੇ ਸੁ
 ਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ॥ ਅਪਨਾ ਛੋਡਿ ਹੋਇ ਹੋਯਾ ॥ ੨ ॥
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ॥ ਅਜ ਪਾਕਹੀ ਏ ਮੋਭੀ ਜਪਦੀ
 ਮੈ ॥ ਕਿਉ ਨ ਜਪੀ ਮੈ ਪੁਰਨ ਜਗਦੀ ਮੈ ॥ ਜਪ ਕਰਤੇ
 ਅਜ ਪਾਹੋਇ ਜਾਵੈ ॥ ਤਬ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ
 ਅਵੈ ॥ ਜਬ ਲਗ ਕਾਇਆ ਤਬ ਲਗ ਪਿਆਇ
 ਆ ॥ ਬਿਨ ਮੈ ਕਾਇਆ ਤਬ ਏਕ ਦਿਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨ
 ਕ ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਟਿ ਦਤਾ ਤਿਓ ਭਗਵਾਨ ਪੁ
 ਨੀ ॥ ੩ ॥ ਦਤ ਦੇਉ ਦਾਚਾ ॥ ॥ ਜਪ ਜਪ ਜਬ ਦਿ
 ਸਟਿ ਨ ਅਵੈ ॥ ਦੇਖਿ ਆਦਿ ਸਟਿ ਤਬ ਜਪ ਭੁਲ
 ਵੈ ॥ ਕਾਇਆ ਸਾਕੀ ਹੋ ਸਨ ਸਾਕੀ ॥ ਆਪੁ ਨ ਗਇਣ
 ਹੁ ਆਸਾਖੀ ॥ ਨਾਨਕੁ ਛੋੜ ਪਣਾ ਨਾਨਕੁ ਛੋੜ ਪਣਾ ॥ ਦਤ
 ਕਹੇ ਸਭ ਏਕੋ ਥਪਣਾ ॥ ੪ ॥ ਦਤ ਕਹੇ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤ
 ਪਾ ॥ ਕਉ ਨ ਤੁੰ ਜਪ ਕਾ ਜਪਾ ॥ ਪਾ ਜਪਤਾ ਜਪਾਏ
 ਕੰਕਾਹਾ ॥ ਸਭ ਮੁਹਤਿ ਤੇਰੇ ਨਿਆਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਸ

ਚੀਬਣੀ॥ਸੁਇਸੁਅਮੀਤੁਸਚਿਸਮਣੀ॥੬॥
॥ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਵਾਚਾ॥॥ਸੁਇਤਪਤੈਨਿਰਕਾਰਦੇਖਿ
ਅਪੈ॥ਸੁਅਮੀਪੁਛੇਚਿਤਬਤਉ॥ਛੁਠਨਬੋਲਾ
ਪਰਤਛਦਿਖਾਉ॥ਬਿਨੁਦੇਖੇਕਿਅਸਾਖੀਤੋਵੇ
॥ਛੁਠਬੋਲਿਕੈਜਨਮਾਨਾਖੋਵੈ॥੭॥**ਗੁਰਨਾਨਕਵ**
ਚਾ॥॥ਛੁਠਨਾਬੋਲੈਤਤਦਿਹੋਲੈਜਾਹਰਚਿਤਨਦੇਖ
ਵੈ॥ਜੋਗੀਅਹੁਸੀਨਿਅਸੀਭਰਮੇਤਿਨਕੈਪੁਰਿਪਤੁਚ
ਵੈ॥ਬੇਦਸਾਸਤਕਹਿਦੇਵਤੇਬੁਲੇਇਨਕੈਨਾਠਪਰ
ਉ॥ਏਕੁਨਿਰੰਦਨਮੁਹਤਿਅਛੀਤਾਕੈਪਰਸਿਗੁਣ
ਗਾਉ॥੮॥**ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਵਾਚਾ॥**॥ਸੁਅਮੀਬੋਲੈਤਤੁ
ਦਿਹੋਲੇਕਿਉਛੁਠੀਬਾਤੇਬਕਤਾ॥ਨਿਰੰਦਨਦਰਸ
ਨਦੀਅਕਿਸਹੁਅਸੀਤੁਮੇਨਸਕਤਾ॥ਮੁਖਤੇਬਚ
ਨਉਚਹੋਓਹੀਜੈਉਨਿਰੰਦਨਭਾਵੈ॥ਏਨਬਚਨੋਕੁ
ਛਪਾਈਏਨਾਹੀਕਾਹੇਸਤਗਵਾਵੈ॥੯॥**ਗੁਰਨਾਨ**
ਕਵਾਚਾ॥॥ਸਤਹਸਾਹਕਦੀਨਜਾਵੈਹਮਬੋਲੇਛੁ
ਠਨਗਈ॥ਏਕਨਿਰੰਦਨਸੰਗਿਹਮੇਰੇਅਠਪਹਰ
ਵਾਈ॥ਹੋਮਹੋਮਮੇਓਹੀਬੋਲੈਦੁਜਾਅਉਹਨਕੋਈ
॥ਐਸੇਦਰਸਨਕਾਹਿਨਿਸੁਅਮੀਭਰਮਹੀਸਤ
ਲੋਈ॥ਸੋਦਰਸਨਹਮਗੁਰਦਿਖਾਇਅਮੀਨਨਹ
ਹੀਅਮੇਖਾ॥ਦਸਅਵਤਾਰੋਕਿਨੇਨਪਾਇਅਸੋਹ
ਮਪਰਤਛਤਦੇਖਾ॥੧੦॥**ਦਤਾਤ੍ਰਿਓਵਾਚਾ॥**

ਬਾਤ ਪਰਪਰਤੀ ਤਿਨ ਅਵਤਾਰੁ ਪਰਤ ਛਾ ਦੇਖੀ ॥
 ਮੇਸੀ ਬਾਤ ਨ ਮੁਟੀ ਅਮਰ ਗੋਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਭੇਖੀ ॥ ਤੂੰ
 ਤੋ ਬਾਤ ਮੁਟ ਦੇ ਅਚਰਜ ਅਤਮ ਨਾਪਤੀ ਜੈ ॥ ਸੁਅ
 ਮੀ ਕਰੇ ਮੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਭੂਮੁ ਨੇ ਕਉ ਨਹੀ ਏ ॥ ੧੧ ॥
 ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਗੀਤੋ ਗੋਜ ਬਨੈ ਨੀ ਦੇ ਖੋਤੁ ਮਰਾ
 ਚਿਤ ਕਠੋਰੋ ॥ ਜਟੇ ਵਧਾਈ ਦੇ ਹੀ ਜਾਲੀ ਪਾਹ ਨ ਜੈ ਮੇ
 ਕੋਰੋ ॥ ਕੰਬਲ ਖੁੰਭ ਚੜਾਇ ਓਭਾ ਦੇ ਉਂਜਲਾ ਤੇ ਇਨ
 ਜਾਵੈ ॥ ਨਾਰਿਦ ਸਾਢਿ ਅਕਰੇ ਸਿੰਗਾਰ ਕੰਤ ਨ ਕਬਹੂ ਪਾ
 ਵੈ ॥ ੧੨ ॥ ਦਤਾ ਤ੍ਰਿਓਵਾਚਾ ॥ ॥ ਚਲੋ ਤਪਾ ਨਿਰੰਦ
 ਨ ਕੈ ਸਾਜੇ ਤੁਮ ਕਰਤੇ ਦੇਖਿ ਅਮਰ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ
 ਪੁਕਾਰੇ ਯਹੁ ਬਿਧਿ ਕਿਨ ਪੁਕਾਰੁ ਨ ਲੇਖਾ ॥ ਅਚਰਜ
 ਬਾਤ ਮੁਨਾਈ ਤੁਮ ਪੁੰਨ ਮਤੋ ਭਰਮ ਤਭਟਕਾ ॥ ਭਲ ਚ
 ਲਉ ਪਜੀਠਾ ਹਰਨਾ ਪਾਵੈ ਚਿਤ ਨ ਹਮਰਾ ਅਟਕਾ ॥
 ੧੩ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਮੁਰਤਿ ਲਾਲ ਸਬਜ ਤੈ ਕਾ
 ਇ ਅਜੈ ਮੇ ਸੁਦਰਨਾ ॥ ਹੀਰਾ ਮੰਤੀ ਚਰਨ ਦੇ ਖੀਏ ਚੰਦ
 ਮੁਰਜ ਨਿਰਖ ਤੈ ਨਾ ॥ ਦੰਤ ਜਵਾਹਰ ਬਨੈ ਜੜਾਉ ਕਉ
 ਹੀਲ ਸਕ ਸਭ ਲਕੇ ॥ ਨਾਨਕ ਦੀ ਮੈ ਖੰਡੇ ਪਾਗੈ ਸੀਦ
 ਵਨ ਚਮਕੈ ॥ ਚਲਿ ਕਰਿ ਦੇ ਖੋਤੁ ਮੇਦਿ ਪਾਵਉ ਤਬ
 ਤੂੰ ਮਨੇ ਸੁਅਮੀ ॥ ਨਿਰੰਦ ਨ ਕੇ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਹੁਗੀ ਅ
 ਠੰਘ ਹਰ ਸਲਾਮੀ ॥ ੧੪ ॥ ਦਤਾ ਤ੍ਰਿਓਵਾਚਾ ॥ ॥ ਦੇਖੀ
 ਸਕਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੋਲੇ ਸੋ ਸਾਚੀ ॥ ਅਬ ਪ

ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਮਨ ਕੀ ਹਰ ਦੇ ਅੰਤ ਰਿਹਾ ਚੀ ॥ ਧੰਨ
ਸੁਗੁਰੂ ਤੁਮਾਗ ਕੀ ਏਥੇ ਜਿਨਿ ਤੁਮ ਕਉ ਦੇ ਖਿਦਿਖ
ਇਆ ॥ ਐਸਾ ਅਗੇ ਅਉਰ ਨ ਸਾਧੂ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾ
ਬਨਾਇਆ ॥ ੧੫ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ਖਟ ਦਰਸ
ਨ ਪੰਥ ਸਰਦੇ ਖੇਭੇ ਖਤੁ ਮਾਗਉ ਚਾ ॥ ਜਾਤਿ ਦਰਸ ਸਰ
ਸੇਵਕ ਤੁਮਹੇ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਨਾਹਿ ਪਹੁ ਚਾ ॥ ਰਿਧ ਸਿਧ ਸ
ਭਧੀ ਛੇ ਛੇ ਡੇ ਟੇ ਕਰੀ ਅਧਾਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੈ ਸੁਣਿ
ਦਤ ਸੁਆਮੀ ਸਚ ਭੇਖਤੁ ਮਾਗਾ ॥ ੧੬ ॥ ਦਤਾ ਤਿਉ ਚਿ
ਰਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ ॥ ਅਗੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਬੰਦ ਨਾ ਕੀਤੀ
॥ ਬਹੁਤੁ ਸੁਖੁ ਸੰਨਿ ਤੋਇਆ ॥ ਬਾਲ ਅਤੇ ਮਰਦਾਨਾ
ਆਪਿ ਦਿਚਿ ਮੁਸਕੇ ॥ ਇਤ ਨੀਹ ਕੀਕ ਰਿਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਿ
ਸੁਣੀਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਮ ਸਤ ਬਿਦੇ ਤੋਇ ਗਇਆ ॥ ਸ
ਛੇ ਤੇ ਪਾਗ ਬਿਦੇ ਹਰਿ ਆ ॥ ਫਿਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿ
ਆਜੀ ਪੁਣਿ ਅਗੇ ਭੀ ਚਲਦੇ ॥ ਕਿਨਾਹੀ ਚਲਦੇ ॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਭਗਤ
ਹੈ ॥ ਓਸ ਤੇ ਪਰੇ ਪ੍ਰਤਲਾ ਦਭਗਤ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਤੇ ਉਪਰਿ ਨਿਰੰ
ਕਾਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ਅਗੇ ਚਲੀ ਏਹੇ ਉਰਾ ਵਲਾਨਾ
ਤੋਇ ॥ ਦੇਖਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਾਤ ਮਾਸਾ ਜੋ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੇ
ਖਾਈ ਸੋ ਦੇਖੁ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਰੂ ਜੀ ॥

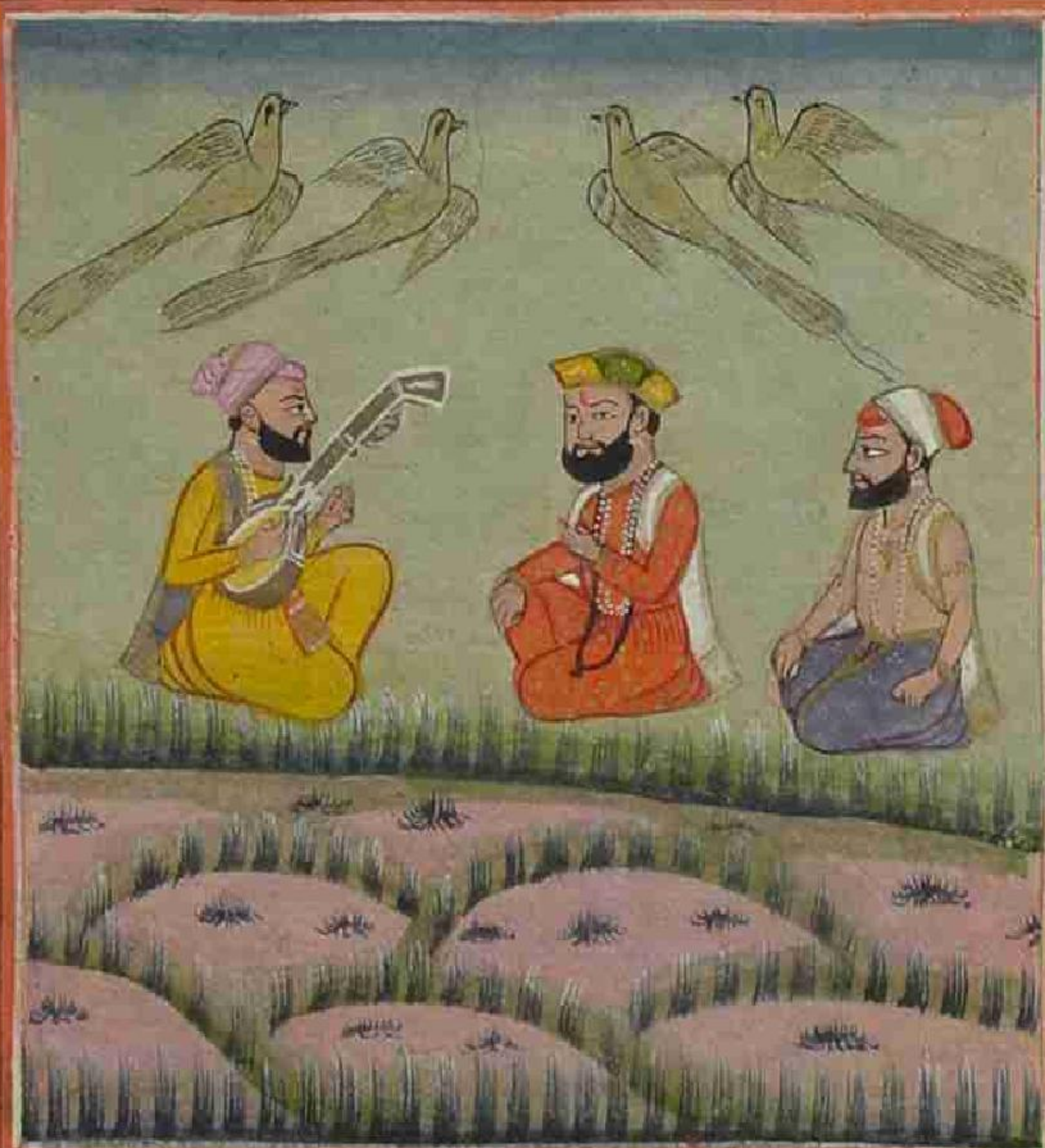
ਬਿਅਹ ਪਰਬਤ ਤੋ ਉਡੇ ॥ ਅਲਲਾਲੀ ਨ ਪਰਬਤ ਤੇ

ਗਇਜਾਇ ਬਰਤੋ ਏ ॥ ਤੰ ਮਰਦ ਨ ਪੁਚਿ ਅਗੁਰੁ
 ਜੀਪੁਟਿ ਅਸੀਕਿਥੇ ਆਏ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਅਲਲਾਲੀ ਨ ਪਰਬਰਤੇ ਆਏ
 ॥ ਅਤੇ ਅਲਲਾਲੀ ਨ ਇਸਦਾ ਨਉਤਾ ਪਾਇ ਆਏ ॥
 ਜੇ ਇਸਤੇ ਅਲਲਾ ਦਾ ਬਸੇ ਗਏ ॥ ਓਹੁ ਜੋ ਅਲਲ
 ਪੰਥੀ ਕਹੀ ਦੇ ਤਨਿਆ ਅਕੇ ਪੂਰਾ ਦਰਗਤ ਦਾ ਗੁਰੁ
 ਹੈ ॥ ਪੂਰਾ ਦਰਗਤ ਅਲਲਾ ਦਾ ਗੁਰੁ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਤੰ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਪੂਰਾ ਦਰਗਤ ਦੇ ਬੇਹੀ ਹੈ ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਦੇ ਬੇਹੀ ਹੈ ॥ ਤੰ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਉਸਦਾ ਭੀ ਦਰਸਨ ਤੋਂ ਦੇ ਗਾ ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਉਤਾ ਵਲਾਨਾ ਤੋਂ ਇਸ
 ਭੇਦ ਦਰਸਨ ਤੋਂ ਵਨਿਗੇ ॥ ਤੰ ਮਰਦਾਨੇ ਅਧਿ ਅਰੁਲ
 ਜੀ ॥ ਤਿਚਰੁ ਅਇ ਅਲਲਾ ਚਉਗਿਰਦ ਘਾਤਿ
 ਆਘੇਗਾ ॥ ਅਲਲਾ ਦਾ ਮਿਰਦਰਜੋ ਆਪਾ ॥ ਅਲਲ
 ਚੀਨ ਤਿਸ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਅਇ
 ਪਾਇ ਆਘੇਗਾ ॥ ਕਉਨ ਤੂੰ ਕਿਹ ਕਰੋ ਬਸੇਗਾ ॥ ਕਉਨ
 ਮਨੋਰਥ ਈਹ ਅਇ ਆ ॥ ਕਉਨ ਨਾਮੁ ਤੂੰ ਕਿਨ ਹਿ ਪਠਾ
 ਇ ਆ ॥ ਅਲਲਾ ਚੀਨ ਪੁਦੇ ਬਾਚਾ ॥ ਪਿੰਡ ਪਾਇ ਕੇ
 ਫਿਰਤਾ ਕਾਚਾ ॥ ੧ ॥ ਅਲਲਾ ਮਿਲ ਕੇ ਪਾਇ ਆਘੇ
 ਗਾ ॥ ਹਿਰਦੇ ਭੀ ਤਹਿਲੀ ਆਬਸੇਗਾ ॥ ਦਰਸਨ ਕਾ ਹਿ
 ਈਹ ਅਇ ਆ ॥ ਏਕ ਨਿਰੰਜਨ ਅਧਿ ਪਲਿ ਅਇ

ਅਮਾਛੁਟਿਜਾਇਜੇਤੋਇਕਚਾਇਅਮਾਜਬਪਾ
 ਕਾਤਬਠਨਕਬਜਾਇਅਮਾਸੁਟਿਅਲਲਾਚੀਨ
 ਨਾਨਕਅਰਦਾਸਿਆਏਕਨਿਰੰਜਨਗਾਥੀਅਮਾਤੀ
 ਅਲਲਾਚੀਨਗੁਰੁਨਾਨਕਦੇਪੈਰੰਤੇਲਗਾਏਟਣਾ

੧੬੭

ਅਲਲਾਲੀਨਪਰਬਤਤੇਗਏ॥

46

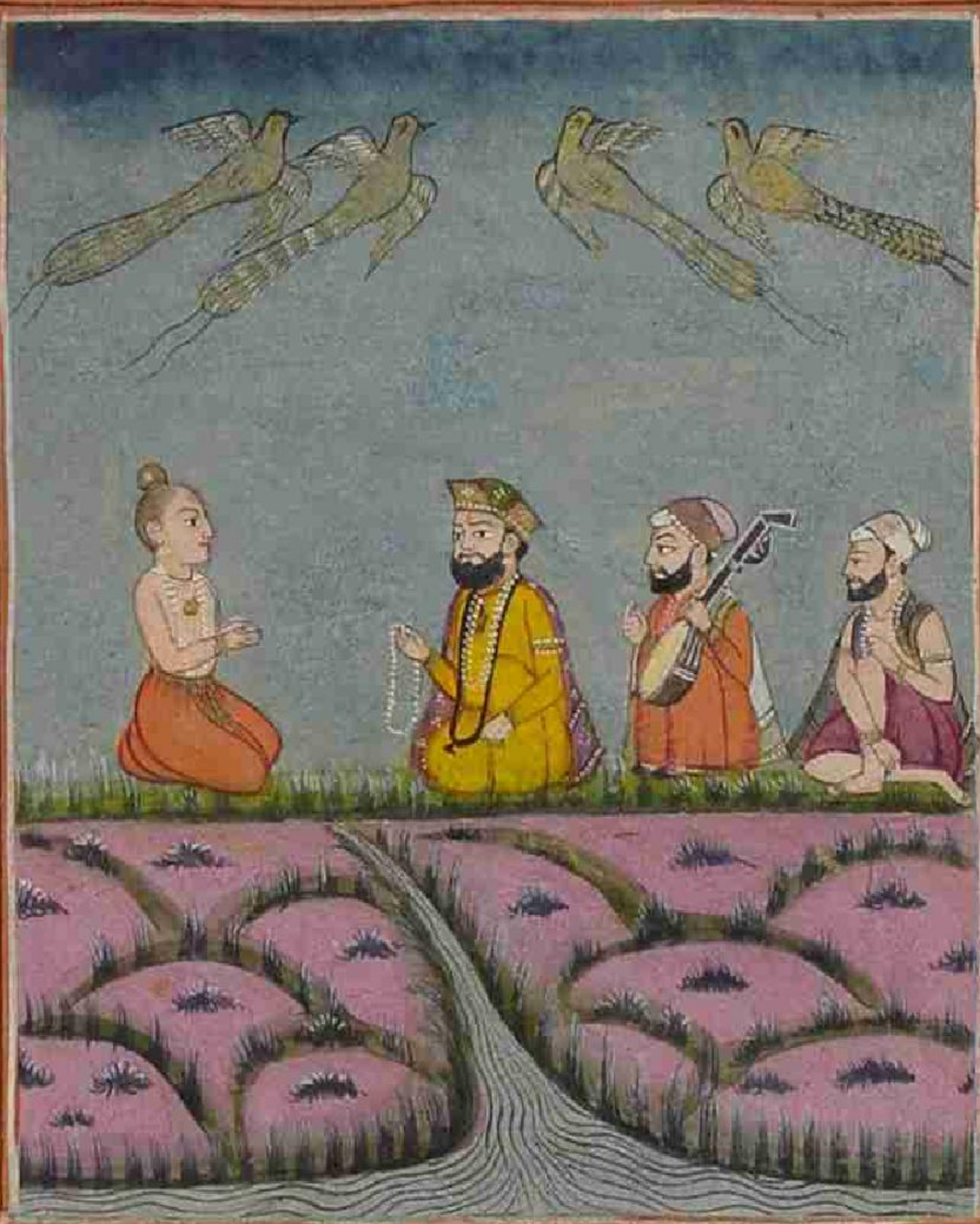
ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਬਚਨਬੋਲਿਆਸੁਟਿਭਾਈਅਲ
 ਲਾਚੀਨਿਤੁਸਾਡੇਦਰਸਨਿਅਸੀਅਏਅਏਭਲ
 ਹੁਅਤੁਮਾਗਦਰਸਨਪਾਇਅਮਾਤੀਅਗੋਅਲਲਾ

ਚੀਨਬੋਲਿਆਜੀਹਮਨਿਹਾਲਹੁਏ॥ਹਮਕਉ
ਤੁਮੋਕਿਹਤਾਹਥਕੀਆਹਮਹੀਨਗਹੀਕਿਹਤਾਹਥ
ਹੁਈ॥ਤੀਮਹਦਾਨਾਬੋਲਿਆਅਲਲਾਚੀਨਜੀਈ
ਹੀਪੁਲਾਦਰਗਤਜੈਹੈਸੋਕਹੀਹੈ॥ਤੀਅਲਲਾਚੀ
ਨਕਹਿਆਤਈਈਹੀਹੈ॥ਉਤੁਤਹਮਾਹਗਜਾਹੈ॥
ਉਸਦਾਭੀਦਹਸਨਕਹੀਓ॥ਬਡੇਭਗਤਹੈ॥ਤੀਗੁ
ਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆਹੀਜੀਬਡੇਭਗਤਹੈ॥

॥ਬੋਲਹੁਭਈਵਾਹੁਗੁਰੂਜੀ॥

॥ਪੁਲਾਦਰਗਤਕਾਏਕਉਚਾਪਹਾਜੀਉਪਹਿਅ
ਸਟਥਾਤਹੀਬੈਠੇਥੇਜਾਇਕਹਿ॥ਕਹਤਾਹਕਹਤਾ
ਹਕਹਿਆ॥ਅਗੇਪੁਲਾਦਰਗਤਮਗਨਬੈਠਾਥ
॥ਪੁਲਾਦਕੀਤਾਜੀਖੁਲੀ॥ਤਉਪੁਲਾਦਪੁ
ਛਿਆਕੋਤੁਰੇਭਾਈ॥ਈਹੀਤੋਅਦਮੀਕੀਗਮਨਾ
ਹੀਤੁਕੋ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥ਹਮਕਹਤਾਹਮਕੇਬੀਦੇ
॥ਤੀਠੇਹਿਪੁਲਾਦਪੁਛਿਆਈਹੀਤਕਤੁਕਿਉਕ
ਹਿਆਇਆ॥ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਵਾਚਾ॥॥ਹਮਕਉ
ਹਮਕਹਤਾਹਲਿਆਇਆ॥ਤੀਠੇਹਿਪੁਲਾਦ
ਭਗਤਿਪੁਛਿਆਕਉਨਬਾਸਨਧੋਇਆਢਾਕੀ
ਨਾ॥ਕਉਨਕਾਦੁਪਆਢਾਚੋਇਲੀਨਾ॥ਕਉਨਸ
ਮਾਇਨਬੀਚਸਮਾਇਆ॥ਕਉਨਠਾਉਹਗਾਖਿ
ਦਹੀਜਮਾਇਆ॥ਕਉਨਮਥਨਕਹਿਕਾਛਿਆ

ਮਾਖਨਾ ਕਉ ਨਤਾਉ ਦੇ ਨਿਰਮਲ ਚਾਖਨਾ ਪੁਛੇ ॥ ੧੬੮ ॥
 ਤਲਾ ਦਸੁ ਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੁਝ ਕਿਨ ਹਿ ਬੁਝਾਇ
 ਆ ਆਪ ਤੇ ਆਪਾ ॥੧॥ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਤ
 ਨ ਧੋਇ ਆਛਾ ਬਾਸ ਨ ਕੀਆ ਧਿ ਮਾਚੈ ਇਦ ਧਮ
 ਗੋਸਟਿ ਪੂਤਲ ਦਭਗਤ ਨਾ ਲਿੰ ਤੇਈ ॥

ਨਲੀਆ ਲਗਨ ਅਗਨ ਦੇ ਤਾਇ ਕਹੁ ਏਆ ਗੁ
 ਰਉ ਪਦੇ ਸਸਮਾ ਵਨ ਪਾਇ ਆ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਮ
 ਥਿਲੀ ਆਮਾਖਨਾ ॥ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਿਰਮਲ ਤਤਚ ॥

ਧਨਾ ਸੀਤ ਸੀ ਗਿਲੇ ਦੀ ਜਮਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਦੇਸ਼
 ਕਮੁਟਿ ਭਗਤ ਪੁਰਿ ਲਾਦਾ ॥ ਹਮ ਸੁਭ ਪਤੀ ਅਨ
 ਦੁਗਾਦਾ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਭਲਾਦ ਦਾਚਾ ॥ ॥ ਧੰਨ ਗੁਰੂ ਜਿ
 ਨਿਦੀ ਅਗਿਆਨ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਭੀਤ ਰਿਅਾ ਛਾਧਿ
 ਅਨਾ ॥ ਅਛੀ ਕਹਣੀ ਅਛਾ ਭੇਖਾ ॥ ਅਛੀ ਬੁਧਿ ਅ
 ਛਾ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਸੁਣਿ ਨਾਨਕ ਪਰਤ ਛਸਾਧਿ ॥ ਹਮ ਨਗ
 ਇਣਤੁ ਮੇਰੇ ਸਾਥਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ॥ ਧੰਨੁ ਨ
 ਗਇਣੁ ਧੰਨ ਗਮਾ ॥ ਜਿਨਿ ਚਲਤੁ ਮੇਰੇ ਕਾਮਾ ॥ ਐਸੀ
 ਭਗਤਿ ਦਿਤੁ ਭਈ ਤੁਮਹੀ ॥ ਤਜਿ ਕਾਲ ਪੂਰੀ ਨੀ
 ਕਾਹੀ ॥ ਸਮਿ ਸਾਸਿ ਪ੍ਰਭਲਾਦ ਚਿਤਾ ਰਿਅਾ ॥ ਨਾਨਕ
 ਮਜਨਕਾ ਕਾਜ ਸਦਾ ਰਿਅਾ ॥ ੪ ॥ ਤੈ ਪ੍ਰਦਿ ਚਿਦ ਭਾ
 ਗਤ ਕੀਤਾ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਜੋਗਿ ਬਹੁ ਤੇਜੀ ਅਦਾਉ ਪਾਹੁ
 ਦੇਗਾ ॥ ਤੇਰਾ ਬਡਾ ਪਰਤਾ ਪਾਹੁ ਦੇਗਾ ॥ ਇਸ ਕਲਿਜੁਗ
 ਵਿਚਿ ॥ ਅਗੇ ਕਬੀਰ ਭਗਤ ਇਥੇ ਅਤੇ ਪੁਰਿ ਪਹੁਚਿ
 ਆਹੈ ॥ ਅਤੇ ਹਿਕਤੁ ਭੀ ਅਇ ਪਹੁਚਿ ਆਹੈ ॥ ਤੈ
 ਮਹਦੇ ਪ੍ਰਭਲਾਦ ਭਗਤ ਨੁ ਪੁਛਿਅਾ ॥ ਜੀਤੁ ਦਡਾ
 ਭਗਤ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਵਸਤੇ ਹਮ ਵਡਾ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇ
 ਆ ॥ ਤੈ ਨੁ ਹਮ ਵਡੀ ਨਜ ਰਿਖੈ ਲੀਹੈ ॥ ਅਜੀ ਕੋਈ
 ਹੋਰ ਭੀ ਇਥੇ ਪਹੁਚਿ ਸੀ ॥ ਕਿਏ ਹਰ ਬੀਰ ਅਤੇ ਨਾ
 ਕਹੀ ਪਹੁਚੈ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤੈ ਪ੍ਰਭਲਾਦ ਭਗਤ ਬੋਲਿਅਦੇ
 ਖੁਭਾਈ ਪੁਛਿ ਨਾਨਕ ਤਪੇਨਾ ॥ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਵਸੀ ਮਿ

ਪ੍ਰਭਲਾਦ ਭਗਤ ਕੀ ਅਗਿਆਨ ਕਤ ਪਾਹੁ ਤੈ ਨੁ ਹਮ ਕਲੀਕਾਲ

ਨਾਮਾਦਮੀ॥ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨੇ ਅਖਿਅਤੀ ਤੁਸੀ ॥ ੨੬੯
 ਵਡੇ ਭਗਤ ਤੋ॥ ਅਗੇ ਤੋ ਏਤੋ ਤੁਸੀ ਨੁ ਅਗਲੀ ਪਿ
 ਛਲੀ ਸਭ ਮਲੁ ਮੈ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿ
 ਅਸੁ ਟਿਭਾਈ ਇਕ ਇਸ ਦਗੁ ਭਾਈ ਤੋ ਦੈਗ
 ॥ ਏਤੋ ਏਥੇ ਪੁਰਿ ਅਇ ਪੁਚੇਗਾ ॥ ਹੋ ਸਦਾ ਕੰ
 ਮਨਾਹੀ॥ ਹੋ ਵਡੇ ਵਡੇ ਭਗਤ ਤੋ ਏਤੋ ਨਿ॥ ਅਤੇ
 ਵਨਿਗੇ॥ ਪਰ ਪੁਚੇ ਨਾਹੀ॥ ਅਤੇ ਪੁਨ੍ਹੇ ਨਾਹੀ
 ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਏਤੋ ਕੰਦਾ ਤੋ ਸੀ
 ॥ ਅਤੇ ਕੇਹੜੇ ਜੁਗਾਦਿ ਚਿਤੋ ਦੈਗਾ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭਾਦ
 ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਸੁ ਟਿਭਾਈ ਕਲ੍ਹਾ ਗਾਦਿ ਚਿਤੋ ਦੈ
 ਗਾ॥ ਅਤੇ ਜਦ ਨਾਨਕ ਤਪਾਦੇ ਤਛੇ ਡੇਗਾ॥ ਇਸੇ
 ਸਉ ਵਹਿਅ ਪਿਛੇ ਤੋ ਦੈਗਾ॥ ਪਰ ਵਡਾ ਭਗਤ ਤੋ
 ਸੀ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪੇ ਨਾਲੋ ਭੀ ਉਪਰਿ ਤੋ ਦੈਗਾ॥ ਅ
 ਤੇ ਇਨ੍ਹਿ ਪੁਰੇ ਤੁਲਿ ਹੋ ਭਗਤ ਨਾਹੀ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮ
 ਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੈ ਕੇਹੜੇ ਕੇਹੜੇ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਪ੍ਰ
 ਭਾਦ ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਸੁ ਟਿਭਾਈ ਅਗੇ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤ
 ਤੋ ਇਥੈ ਆਹੈ॥ ਅਤੇ ਹੁਣਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾਇ ਆਹੈ॥
 ਅਤੇ ਪਿਛੇ ਏਸੁ ਤੋ ਆਹੈ॥ ਤਾਂ ਫੇਰਿ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਛਿ
 ਅਜੀ ਕੰਬੀਰ ਤਾ ਜੁਲਾਹ ਆਹਾ॥ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਤਪ
 ਥੜੀ ਤੋ ਇਥੈ ਆਹਿ॥ ਦਿਖਾ ਜੀ ਏਤੋ ਕਿਸ ਦਰਨ ਦਿਚਿ
 ਤੋ ਦੈਗਾ॥ ਅਤੇ ਕੇਹੜੀ ਪਹਤੀ ਕੇਹੜੇ ਸਹਾਦਿ ਚਿ

ਤੇ ਦੇ ਗਾ ਤੇ ਫੇਰਿ ਪੁਰਲਾ ਦ ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਸੁਦਿ
 ਭਾਈ ਧਰਤੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਮੁਹ ਵਟਾਲੇ ਦਿਚਿਅ
 ਤੇ ਵਗਨ ਜਟ ਦਾ ਫੇਰਿ ਮਹਦੇ ਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਕੇਹਾ
 ਜੇਹਾ ਤੇ ਸੀ ਤੇ ਫੇਰਿ ਪੁਰਲਾ ਦ ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਭਾ
 ਈ ਸੁਦਿ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਰਿਜੁ ਤੇ ਦੇ ਭਾਵੇ ਕੋਈ ਖੁਸੀ ਤੇ
 ਦੇਹਾ ਓਹੁ ਕੀਰ ਬੀਰ ਬੋ ਅਤੇ ਨਾਨਕ ਬੋ ਵਧਿ ਤੇ ਸੀ ਤੇ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋ ਲਿਆ ਕਿਉ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸਾਡਾ ਅ
 ਖਿਅਾ ਭੁਠ ਜਾ ਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰਾ
 ਤੇ ਚਹਿ ਪਇਆ ਅਜੀ ਮੇਭੁਲਾਨਾ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਅਸੁਦਿ ਮਹਦਾਨਾ ਜੇ ਪੁਰਨ ਮਹਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ
 ਸੋ ਪਾਤੁ ਨਾ ਹੀ ਰਖਦੇ ਓਹੁ ਜਿਉ ਦੀ ਤਿਉ ਅਖਿ ਦੇ
 ਦੇ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਫੇਰਿ ਪੁਰਲਾ ਦ ਭਗਤ ਬੋ ਲਿਆ ਅਹਿ
 ਤ ਪਾਇਉ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਓਹੁ ਜੋ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ ਸੋ
 ਅਪਣੀ ਵਡਿ ਅਈ ਨਾ ਹੀ ਕਰਦੇ ਓਹਿ ਜਿਉ ਕੀ
 ਤਿਉ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਿ ਤੇ ਮਹਦੇ ਨੇ ਅਪੀਨ ਤੇ ਇਕੇ ਕ
 ਹਿ ਅਸਤਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਪੁਰ
 ਲਾ ਦ ਭਗਤ ਅਤੇ ਮਹਦਾਨਾ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ
 ਤੇ ਏ ਪੁਰਲਾ ਦ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ ਤੇ ਇਅ
 ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਲਾ ਦ ਭਗਤ ਤੇ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀ
 ਤੇ ਇਅ ਹਦ ਬੀ ਬਾਹਰਿ ਖੁਸੀ ਤੇ ਏ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਅਜੀ ਪੁਇ ਅਸੀ ਨੁਹ ਜਾਇ ਤੇ ਦੇ ਤੇ ਪੁ

ਤਲਾ ਦੁਬਰਾ ਗਤ ਬੀਲਿ ਆਗਾਇ ਤੁਮ ਕੰਮ ਕੀਰ ॥ ੧ ॥
 ਜਾਇ ਤਪ ਜੀ ॥ ਜਾਇ ਤੁਮ ਹੀ ਖੁਸੀ ॥ ਤੇਰੀ ਬੇਲ
 ॥ ਤੀਛੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਪੁਟਿ ॥ ਤ
 ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਅਏ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਦਿ ਮਰਦ
 ਨਾ ਅਸੀ ਪੁਟਿ ਸੋਲਾ ॥ ਜਾਗ ਜੋ ਜਨ ਅਏ ਅਏ ॥ ਤੀਛੇ
 ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਧਰਤੀ ਤੋ ਸਭੇ ਕਿਤ ਨਾ ਅ
 ਏ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਦਿ ਮਰਦ ਨਾ ਅਸੀ ਧ
 ਰਤੀ ਤੀਛੇ ਕਲਖ ਅਤੇ ਅਠਤਾਲੀ ॥ ਜਾਗ ਜੋ ਜਨ ਅ
 ਏ ॥ ੧੪੮੦੦੦ ॥ ਤੀਛੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਪੁ
 ਟਿ ਅਗੇਰੀ ਚਲ ਪੁਗੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਅ
 ਤੇ ਮਰਦ ਨਾ ਅਗੇ ਜਗੁ ਰਿਚਲਣੈ ॥ ਤੀ ਮਰਦੇ ਨੇ ਅ
 ਖਿ ਅਜੀ ਅਗੇ ਕਿ ਬੇਚਲੇਗੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆ
 ਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ ਅਗੇ ਪੂਰਾ ਗਤ ਦਾ ਮੰਡਲੈ ॥ ਤੀ
 ਮਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਪੂਰਾ ਗਤ ਦਾ ਮੰਡਲ ਕਿਤ
 ਨੇ ਜੋ ਜਨੈ ਇਥੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਮਰਦਾਨਾ
 ਦੁਰਿ ॥ ਤੀਛੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਜਿਤ ਨਾ ਧਰ
 ਤੀ ਤੇ ਅਏ ਅਏ ਤਿਤ ਨੈ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਬਹੁਤ ਦੁਰਿ ॥ ਤੀਛੇ ਹਿਮਰਦੇ ਨੇ ਆਖਿ
 ਅਜੀ ਚਲੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਮ
 ਰਦਾਨਾ ਤੁਝ ਤਾਦਲਾ ਚਲੁ ॥ ॥

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

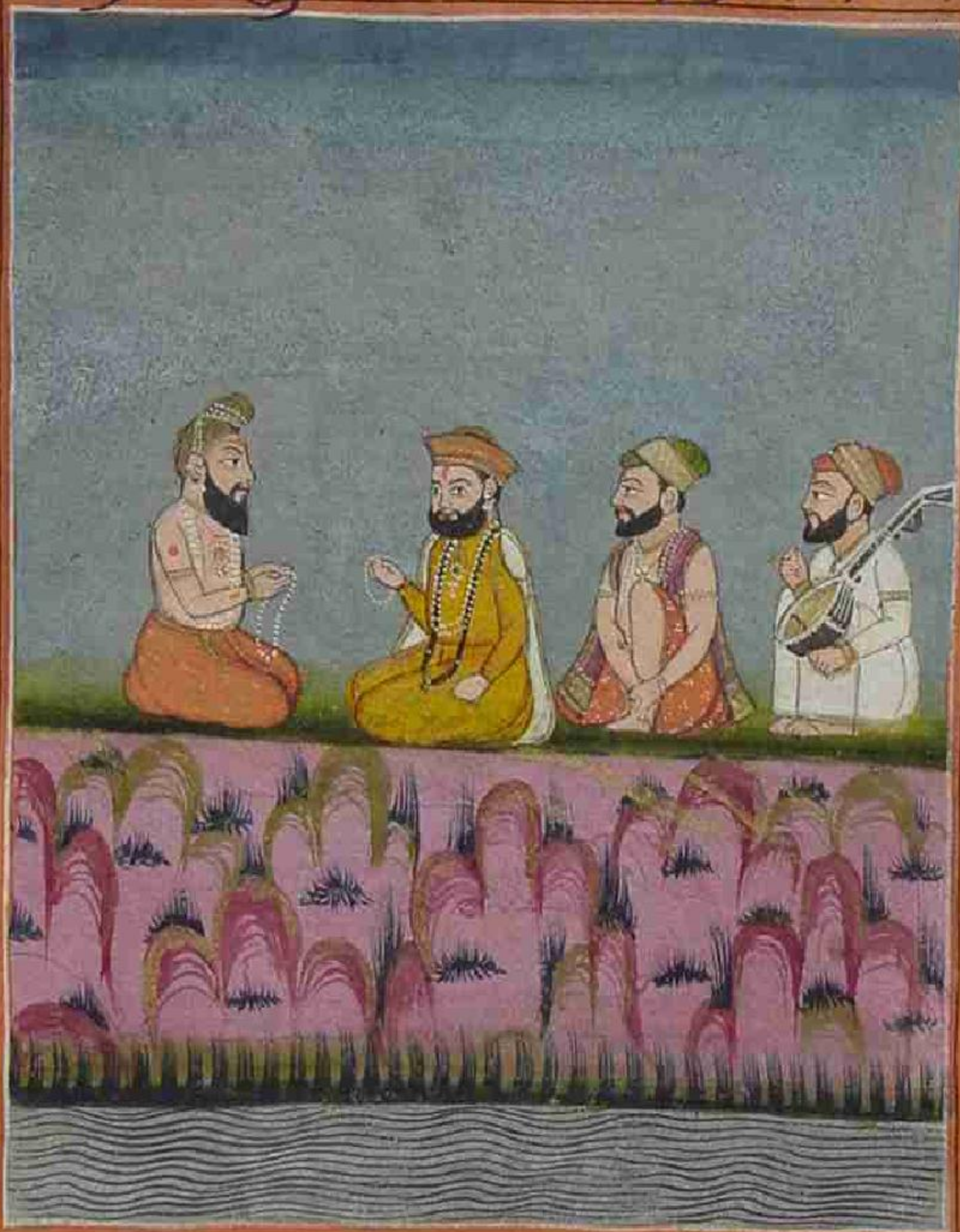
ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਾਈ ਵਰੁ ਕਰੁ ਜੀ ॥ ॥ ਆਪਣੇ ਮੰਡਲ ॥ ੨੧

ਵਿਚਿ ਫਿਰਦੈ ॥ ਯੂਦੇ ਖੇਤ ਕੈ ਮੁਖ ਆਇ ਯੂ

ਚੈ ॥ ਨਿਤ ਯੂ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ॥ ਯੂਦਾ ਚਾ ॥ ॥ ਕੀਸੇ

ਘਬਨ ਚਰ ਆਇ ਆ ਖੇਚਰੁ ਚਰੁ ਕਉ ਨ ਸਹਾਇ ॥

ਗੁਰਨਾਨਕ ਯੂ ਭਗਤ ਦੇ ਮੰਡਲ ਗਏ ॥

॥ ਗੁਰਸਦ ਨੈ ਭੂਤ ਪਰੇਤਾ ॥ ਬਿਨੈ ਤੁ ਮੇਲਿ ਘਾਇ ਅਸੇਤ

॥ ਬਿਖਮ ਬਾਟ ਦੁਰਿ ਅਸਥਾਨਾ ॥ ਬਿਉਕਰਿ ਮਾਗਾ ਲੀ

ਆਪਣਾ ॥ ਅਸੀ ਅਗੇ ਹੁਟੀ ਨਉਇ ॥ ਬਿਨੈ ਕੀ ਬੀ

ਅਗੇ ਨਾਮ ਪੁਰੋਚਿਤਾ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਾਵੀ ਗਾਹ

ਮਨ ਮਕਾਬ ਨਿਅਮ ਗੀਗ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥

॥ ਏਕਟੇਕ ਪਰਮਿਘ ਬਨ ਚੇ ਖੇਚਰ ਭੁਚਰ ਅਦੈ ਨਾਨੇ
॥ ਚਾਨਉ ਦੇਉ ਮੇਦ ਕਭੂਤ ਪਰੇਤਾ ਪਦਨ ਅਸਦਾਹੈ
ਇਲਘੇ ਮੇਤਾ ॥ ਬਾਟਿ ਮੁਹੇਲੀ ਪਹੁਚੇ ਬਾਨਾ ਨਿਰੰਦਨ
ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿ ਅਨਿਰਬਾਨਾ ਅਗੇ ਹੁਟੀ ਅਬਭੀ
ਤੋਇ ॥ ਏਕ ਕੰਬੀਰ ਨਾਨਕ ਦੋਇ ॥ ਤੀਜੇ ਤੋਹੁੰਦਾ ਲਜ
ਟੇਟਾ ॥ ਜਕੈ ਅਪਿ ਨਿਰੰਦਨ ਭੇਟਾ ॥ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ
ਕੰਬੀਗਾ ਤੋਦੁ ਜੇ ਨਾਨਕ ਬਾਧੀ ਪੀਗ ॥ ੨ ॥ ਯੂਭਗ

ਤਦਾਚਾ ॥ ॥ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤੁਛੁ ਕਉ ਕਉਤ ਪੈ ॥ ਕੋਈ
ਬਿਨ ਕੰਬੀਰ ਅਗੇ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ਨਾਹਿ ਪੁਆਨਾ ਉਨੀਸ

ਦੁ ॥ ਕਿਉਂ ਤੁਠੀ ਸਾਖ ਭਰੋ ਨਿਨਿਦਾਨਾ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਦਾਚਾ ॥ ॥ ਦੇਖੋ ਜੇ ਬੇਦੇ ਤੋਇ ॥ ਏਕ ਪਲਕ ਮੇਧੁ

ਚੇ ਮੋਇ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਕੀ ਕੋਰਨ ਕਾਟਿ ॥ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਤਾਕੈ

ਨੀਸਣਾ ॥ ਸੁਣੈ ਯੂਭਗੀ ਸਰਬਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੀ ਸਾਖੁ

ਸੁਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ਯੂਭਗ ਤਦਾਚਾ ॥ ॥ ਜਾਪੁ ਨਾਨਕ ਜਾਪੁ

ਗੋਬੀਧਗਾ ॥ ਅਗੇ ਬਿਕਟ ਪਰਬ ਤੈ ਨਿਧਗਾ ਦੇਖੇ ਅਗੁਤੁ

ਮਾਹੀ ਸਕਤਿ ॥ ਕੈਸੀ ਤੈ ਕੀਨੀ ਪੈਰ ਗਤਿ ॥ ਧੁਰਿ ਪਹੁ

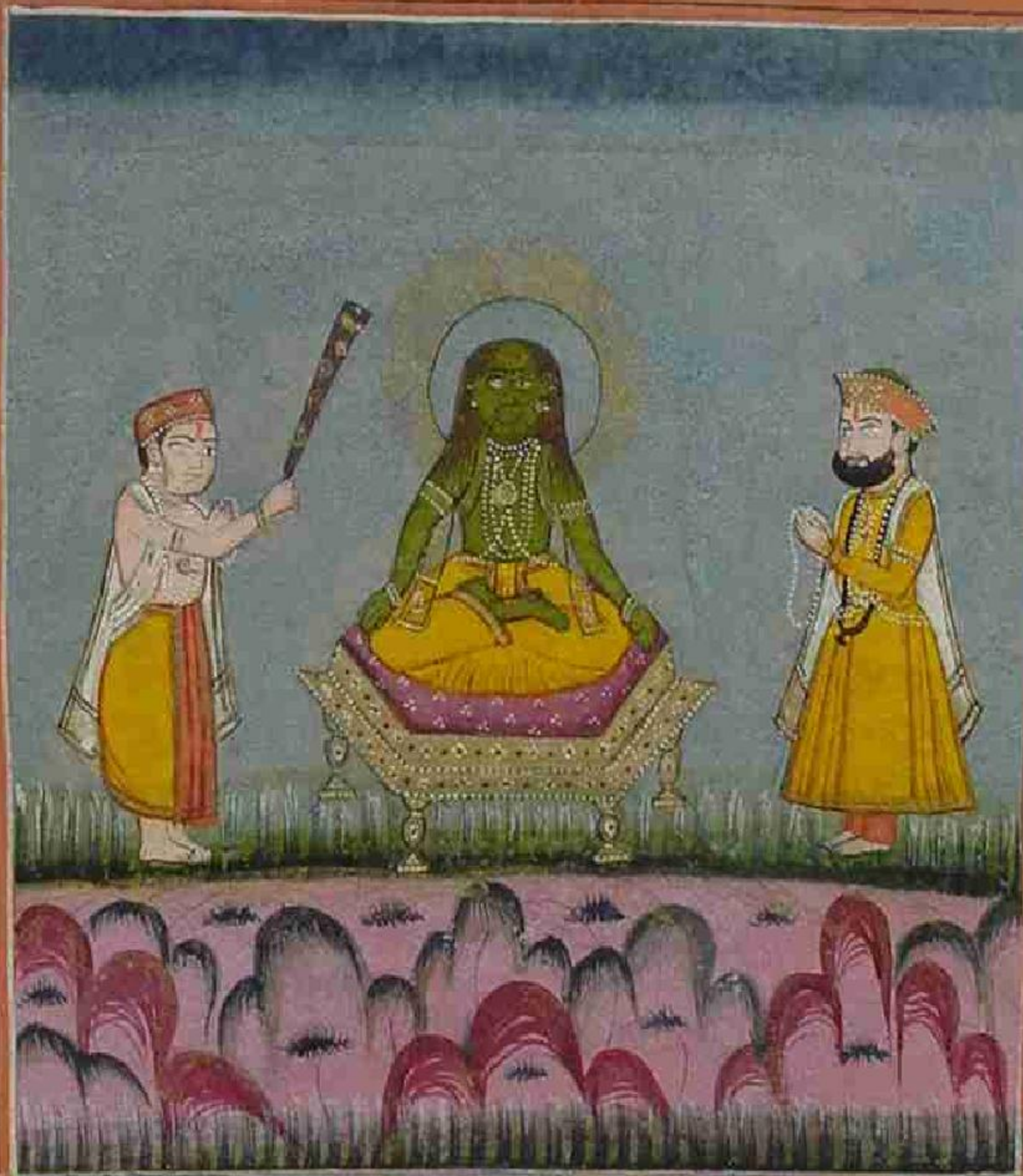
ਚੇ ਕੇ ਬਾਟੇ ਫਿਰੇ ॥ ਮੇਤੋ ਦਿਸਟਿ ਨਿਸਾਨਾ ਪਰੇ ॥ ੫ ॥ ਗੁ

ਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥ ॥ ਦੇਖੋ ਯੂਭਗ ਤਤੁ ਮਖਣੇ ॥ ਅਬਹ

ਮਈ ਨਾਪਰਬ ਤਚੇ ॥ ਮਰਦਾਨਈ ਨਾਪਰਬ ਤਹਿ ਅ

॥ ਬਾਹਰ ਅਖੰਤ ਪੁਬਤ ਪਹਿਗਾਇਆ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ॥
 ਧੁਰਿ ਪੁਰਿ ਚਿਆ ਦਰਬਹਾ ਜਾਹੰਤ ਖਤਿ ਬੈਠਾ ਸਚਕ ॥
 ਰਤਾ ਗਾਧਾ ਸਿਖਦਾ ਸੀਕਰੇ ਕੰਬੀ ਗਾਨਿਰੇ ਕਾਰੇ ਪਾਸਿ ॥
 ਵਡੀ ਗਾਅਗਿ ਆਨਿਰੇ ਕਾਰਜ ਬਦੀਨੀ ॥ ਤਬ ਦਸ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨਿਰੇ ਕਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥

ਕੰਬੀਰੇ ਅੰਤਹਿ ਬਿਧਿ ਚੀਨੀ ॥ ਕੰਬੀਰ ਕਰੇ ਸੁਟਿ ਨਾਨ ॥
 ਕਰਗਤਾ ॥ ਆਛੀ ਸੇਵਤੁ ਮਾਹੀ ਭਗਤਿ ॥ ਸੁਚੀ ਨਿਰਮ ॥
 ਲਭਗਤਿ ਦਿਨਾਵੀ ॥ ਛੋੜੇ ਦੇਹੁ ਤੇਈ ਨਾ ਆਵੀ ॥ ਤਬ

ਤਕ ਮਾਛੀ ਭਗਤਿ ਕਮਾਵੈ ॥ ਕਰੇ ਕੰਬੀਰ ਸੁਦਿ ਨਾਨਕ
 ਭਾਈ ॥ ੨੨ ॥ ਮਤੁ ਮਕਉ ਉਪਦੇਸਾ ਦਿਨ ਟੀ ॥ ਸਾਖੀ ਸਬ
 ਦ ਕਰੋ ਕਰਤਾ ॥ ਮਾਛੇ ਭੋਇ ਅਵੇ ਦਰਬਾਰਾ ॥ ਛਾਨਾ
 ਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਅਗਿ ਅਮਾਨੀ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਅਕੰਬੀਰ ਗਿ
 ਅਨੀ ॥ ਸਚੁ ਖੰਡ ਤੇ ਨਾਨਕ ਛਿਗੇ ॥ ਮਰਦ ਨਾ ਬਾਲਾ ਅ
 ਗੇਧੇ ॥ ਤੀਨੋ ਅਏ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਮੰਡਲਾ ॥ ਅਗੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਪਕਰਿ
 ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਲਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਪੁਛੇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਜੀ ਸਾਨੀ ॥ ਕੈਸਾ ਦੇਖਿ ਅ
 ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ੨੩ ॥ ਮਕਉ ਸਚੀ ਸਾਖ ਸੁਣਉ ॥ ਤਬ ਤੂੰ
 ਨਾਨਕ ਤਪਾਸ ਦਾਉ ॥ ੨੪ ॥ **ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ ॥** ॥ ੨੫ ॥ ਮਦੇ
 ਖਿਅ ਅਪਨਾ ਏਕੈ ਕਾ ਸਾਖਿ ਕੰਬੀਰ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਤ
 ਖਤਿ ਬੈਠਾ ਸਚਾ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਪਰਬ ਲਜੇ ਤਿਨ ਲੀਨੀ
 ਜਾਇ ॥ ਧੰਨ ਕੰਬੀਰ ਗਹਿ ਅਸ ਮਾਇ ॥ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤਿ
 ਕੀ ਪਦ ਦੀਉਚੀ ॥ ਜਿਨਿ ਨਿਰਮਲ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਜੇ ਸੁ
 ਚੀ ॥ ੨੬ ॥ **ਨਾਨਕ ਪੁਛੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ॥** ॥ ਦਰਸਨ ਨਾਹੀ ਨਜੀ
 ਕ ਬੈਠੇ ॥ ਅਚਰਜ ਬਾਤ ਤੁਮ ਜੇ ਦੇਖਾਈ ॥ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ
 ਰਖੀ ਸਰ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ੨੭ ॥ **ਪ੍ਰਭ ਭਗਤ ਦਾਚਾ ॥** ॥ ੨੮ ॥
 ਕਉ ਦਰਸਨ ਟੀਠੋ ਭੋਇ ॥ ਮਨ ਮੇ ਦੁਭ ਦਾਹੀ ਨ ਕੋਇ
 ॥ ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਮੇਜੋ ਤਿਸ ਮਾਨੀ ॥ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਕੀ ਮਿਲਿ
 ਅਪਾਨੀ ॥ ਸਰਬ ਰੂਪ ਮੇਰੂਪ ਸਮਾਨਾ ॥ ਦੁਜਾ ਭੋਤਾ
 ਕਾ ਬਿਗਨਾ ॥ ਏਕੈ ਅਪਿ ਸਭ ਅਪਿ ਦਿਖਾਇ ਅ
 ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇ ਬੋਲਿ ਨਿਰੰਦ ਨਹਾਇਆ ॥ ੨੯ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿਮਰ

ਦਾਨ ਬੋਲਿਆ ਬਡੇ ਭਗਤ ਜੀ ਜਉ ਓਹੁ ਅਗੁਤੁ ਮ
 ਏਕੋ ਤੋ ਤੇ ਇਸ ਮੰਡਲ ਮਾਧਿ ਫਿਰਤੇ ਕਿਉ ਹੋਤੇ ਤੋ ਕਿ
 ਸੀ ਦੁਸਰੇ ਕੇ ਸਦ ਕੇ ਵਹੇ ਤੋ ਤੇ ॥੧੧॥ ਪੂਰਭਗਤ
 ਦਾਦਾ ॥ ਅਪੇ ਬੈਠਾ ਅਪੇ ਫਿਰਤਾ ਅਪੇ ਜੁਗਤੁ ਅ
 ਪੇ ਬੇਜੁਗਤਾ ਅਪੇ ਏਕ ਅਪੇ ਅਨੇਕਾ ਅਧਿਗਿ
 ਅਨੀ ਅਧਿਗਿ ਅਨਬ ਬੇਕਾ ਸੋਲਾ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ
 ਅਪੋ ਅਪੇ ਅਧਿ ਨਿਰੰਦਾ ਅਪੋ ॥੧੨॥ ਜਲ ਬਲ
 ਪਰਬਤ ਪਤਾਲਾ ਮਦ ਅਜੀਤ ਨਜੀ ਤੇ ਕਾਲਾ ਸੁਇ
 ਨਨ ਕਬਾਲਾ ਮਹਦਾਨਾ ਦੁਜਾ ਸਮਝਿ ਕੇ ਰੇ ਜੰਗਲਾ
 ॥੧੩॥ ਤੀਠੇ ਰਿਧੂ ਭਗਤ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਥ
 ਟੇ ਕਿਆ ਤੀ ਪੂਰਭਗਤ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਮਥਾ ਦੁਹੰ
 ਥਾਨ ਲਿਖ ਕਾਇਲੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਖ ਪੁਬ ਚਨ ਬੋਲਿ
 ਆ ਸੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਤੈ ਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਰਤ ਹਦੀ ਬ
 ਡੀ ਕਿਹਾ ਤੇ ਈਐ ॥ ਬਡੇ ਬਡੇ ਭਗਤ ਤੇ ਏਏ ਨਿ
 ਪਹੁਇ ਬੋਤੋ ਜੀ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਪਹੁਚਿ ਆਇ ਕੇ ਕੰਬੀ
 ਰੁਪ ਪੁਚਿ ਆਐ ॥ ਅਤੇ ਇਕੋ ਤੁ ਪਹੁਚਿ ਆਐ ॥ ਤੁ
 ਬਡਾ ਭਗਤ ਕਲੀਕਾਲ ਦਿਚਿ ਐ ॥੧੪॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਅਸੀਂ ਨਰਜਾਇ ਦੇ ਪੁਰਭਗਤ ਜੀ ॥ ਤੀ ਪੂਰ
 ਭਗਤ ਕਹਿ ਅਹਜਾਇ ਤੁਮ ਕੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀਐ ॥ ਜ
 ਹੀ ਜਾਣੇ ਤਹੀ ਬੋਲੈ ॥ ਸਭ ਤੁਮਾਹੀ ਜਾਹਗਐ ॥ ਤੀਐ
 ਥਪੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ਨਾਲੇ ਮਹਦਾਨਾ ਨਾਲੇ

ਬਲਾ

ਸਿੱਖ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ

॥ ਤੰ ਮਹਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਪਰਤੀ ਤੋ ਕਿਤਨ
ਜੋਜਨ ਉਚੇ ਅਏ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ
ਅਸੀ ਚਾਲੀ ਲਖ ਜੋਜਨ ਅਏ ॥ ੪੦੦੦੦੦੦ ॥ ਤੰ ਮ
ਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਪੂਰਬ ਗਤ ਪਰਤੀ ਤੋ ਕਿਤਨ ਉ
ਚਾਏ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਉਣ ਤਾਲੀ
ਲਖ ਜੋਜਨ ਉਚਾਏ ॥ ੩੯੦੦੦੦੦ ॥ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾ
ਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਪਰੇ ਕਿਤਨੇ ਜੋਜਨ ਆਯਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਰਦਾਨ ਪਰੇ ਰਿਕਲ ਖਜੋਜਨ ਆ
ਯਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਉਸ ਥੇ ਪਰੇ ਕੁ
ਛੁਏ ॥ ਕੇ ਅਗੇ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
ਅਮਰਦਾਨ ਅਗੇ ਸੁਧ ਸੁਮਾਰ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥ ਜੋ ਕਿ
ਤਨ ਕੁਏ ਬੇ ਸੁਮਾਰੁ ॥ ਦੇਖਨ ਆਹ ਸੋਨ ਦੇਖਿ ਅ
॥ ਜੋ ਪੂਰਜੇ ਤ ਅਤੇ ਪੂਰਨਾ ਦ ਜੇਹਾ ਉਹੀ ਖਜੇ ਪੈਨਿ
॥ ਅਸੀ ਤੁਸੀ ਤੇ ਏਹੀ ਮਿਹਰਵਾਨਗੀ ਤੋ ਈ ਜੋ ਕਿ ਬੇ
ਜਾਇ ਪਹੁਚੇ ॥ ਈਸ ਦੇ ਪਸਾਰੇ ਦਾ ਮਾਹਮ ਕੋਈ ਨਾ
ਹੀ ॥ ਈਹੁ ਅਪੇਹੀ ਮਾਹਮੁ ਹੈ ॥ ਤੋਹ ਕੋਈ ਮਾਹਮੁ
ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਤੈਸਿ ਸਟਿਕ ਰਤਾ ਆਖੀ ਦੇ ਪੈਨਿ ॥ ਬੁ
ਧਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇ ਸੁਮੈ ਭੀਰ ਸੁਪਾਇ ਰਹੇ ਅੰਤ ਕਿ
ਸੇ ਨੁਨਾ ਬਿਆਇਆ ॥ ਅਤੇ ਕਮਲਾ ਮੈਸਾਹ ਅਉ
ਤਾਹੁ ਪਰਮੇਸਰ ਆਖਦਾ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਈਨ ਭੋਗੀ ਅੰ

ਤੁਨਹੀਯਾਇਆਉਤੁਆਪਦੀਕੁਦਗਤਿਅਧੇਰੀ
 ਜਾਣਦੈ॥ ਹੋਰਅਗੇਦੀਜਾਣਦਾਨਹੀ॥ ਏਹੁਜੰਤੁ
 ਕੀਤਾਹੋਇਆ॥ ਜਿਸਤਾਈਕਰਤਾਹਦਕਰੈਮੂਹੁ
 ਦੈਗਾ॥ ਸੋਈਆਪਤਾਈਬ੍ਰਹਮਜਾਣੈਗਾ॥ ਅਤੇਜਿ
 ਸਉਪਰਿਕਿਰਪਾਹੋਦੈਗੀਸੋਆਪਨਕੀਤਾਹੋਇਆ
 ਜਾਣੈਗਾ॥ ਮਹਦਾਨਾਇਸਮੰਸਾਹਉਪਰਿਕਰੋਪਬ
 ਹੁਤੈ॥ ਅਤੇਸੈਸਾਹਅਜੇਹਾਕਮਲਾਉ॥ ਜਿਸਤਾਈ
 ਚਾਹਟਕੇਜੁਤਦੈ॥ ਨਿ॥ ਅਕੇਚਹਬਾਹੁਹੋਦੀਅਉ
 ਨਿ॥ ਅਕੇਕੋਈਦਿਨਪੁਕਮੁਚਲਦੈ॥ ਤੀਏਤਜਾ
 ਣਦਾਉਜੋਮੇਹਤੇਦਡੀਕਿਰਪਾਉ॥ ਜਾਣਦਾਨਹੀਜੋ
 ਸਭੋਕੁਛਨਾਮਉ॥ ਮੇਹਪਾਸੈਸਭੋਉਠਿਉਠਿਜਾਦੇ
 ਹੈਨਿ॥ ਅਤੇਮੇਭੀਅਜਕਲਿਏਦੇਹੋਇਜਾਸਾ॥ ਕਰ
 ਤੇਇਨਾਜੀਆਦੀਅਕਲਿਮਤਿਮਾਰਿਛਡੀਉ॥ ਤੀ
 ਮਹਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਸਤਿਜੀ॥ ਜੋਕੁਛਕਰਤਾ
 ਤੁਸਾਡੇਮੂਹੋਕਛਾਇਦਾਉ॥ ਸੋਪੁਰੇਦਚਨਕਛਾਇ
 ਦਾਉ॥ ਪਰਜੀਹੁਇਅਸੀਕੇਹੋਛੇਪਰਬਤਤੇਅਏ
 ॥ ਅਤੇਕਿਤਨੇਜੋਜਨਠਿਰਿਅਏਅਉ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾਅਸੀਹੁਇਕਲਕਾਪਰਬਤ
 ਤੇਅਏਅਉ॥ ਅਤੇਲਖਦੁਇਜੋਜਨਅਏਅਉ
 ॥ ਅਤੇਮਹਦਾਨਾਹੁਇਅਖਕੇਹੋਛੇਬੰਦਹਦੇਹਾ
 ਚਲਦੇਉ॥ ਤੀਮਹਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਅਸੀਆ

ਏਕੋ ਹੋ ਬੰਦਗ ਦੇ ਗਾਉ ਤੰਗੁ ਗਾਨ ਕਰਿ ਅਮਰਦਾ
 ਨਾ ਅਸੀ ਕਿਉ ਬੰਦਗ ਦੇ ਗਾਉ ਆਏ ਅਹੋ ॥ ਤੰਗੁ ਗਾਨ
 ਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਕੇ ਹੋ ਜੇ ਕੇ ਹੋ ॥ ਤੰਗੁ ਗਾਨ ਕਰਿ ਅ
 ਮਰਦਾਨਾ ਮੁਰਤ ਬੰਦਗਾ ਅਤੇ ਚਪਟਾ ਬੰਦਗਾ
 ਅਤੇ ਨਟਕਾ ਬੰਦਗਾ ਤੰਗੁ ਮਰਦਾਨੇ ਕਰਿ ਆਜੀ ਪੁਇ
 ਕੇ ਹੋ ਜੇ ਬੰਦਗ ਦੀ ਸਿਧੂ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਮਰਦਾਨਾ ਏਹੁ ਮਛਲੀ ਬੰਦਗ ਅਤੇ ਲਾਹੜੀ ਬੰਦ
 ਗਾਉ ॥ ਤੰਗੁ ਮਰਦਾਨੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਜੋ ਤੁਸੀ
 ਰਜਾਇ ॥ ॥ ਬੋਲ ਪੁਕਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥
 ॥ ਤੰਗੁ ਓਥੇ ਉਡਾ ਗੀਲੀ ਤੀਤਾ ਮੀਲਾ ਪਰਬ ਤਤੇ
 ਆਏ ॥ ਤੰਗੁ ਮਰਦਾਨੇ ਪੁਇ ਆਜੀ ਅਸੀ ਕਿਤ
 ਨੇ ਜੋ ਜਨਾਫਿ ਰਿਅਏ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅ
 ਮੁਇ ਮਰਦਾਨਾ ਅਸੀ ਯਾਹੀ ਲਖ ਜੋ ਜਨਾ ਆਏ ॥
 ਸਰੇ ਤੇ ਗਲ ਖਜੋ ਜਨਾਫਿ ਰਿਅਏ ਅਹੋ ॥ ਤੰਗੁ ਮਰ
 ਦਾਨੇ ਫੇਰਿ ਪੁਇ ਆਜੀ ਈਨਾ ਪਰਬ ਤਤ ਪੂਰਕੋ
 ਉਚਾ ਕਿਤ ਨਾਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਮਰਦਾਨਾ
 ਪੰਥੀ ਹਜਾ ਰਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ ॥ ਫਿਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਇ
 ਆਜੀ ਅਖੰਡ ਪਰਬ ਤਤ ਪੂਰਤ ਗਤ ਪਾਸੈ ਕਿਤ ਨ
 ਉਚਾਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਰਾਈ ਬਾਲਾ ਪੰਜ
 ਹਤ ਹਜਾ ਰਜੋ ਜਨ ਉਚਾਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਇ
 ਆਜੀ ਜਿਥੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਤੀਸਰੂ ਪਬੈ ਠਾ ਅਹੋ

ਹੁਪਰਬਤਕਿਤਨਅਧਾਰਤਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰ ੨੫
 ਭਾਈਬਾਲਅਖੰਡਪਰਬਤਪਾਸੰਧੰਤੀਰਜਾਗੋ
 ਜਨਹੈ॥ਤੰਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਓਸੁਪਰਬਤਦਨ
 ਓਕਿਅੰ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਭਾਈਬਾਲ
 ਉਸਪਰਬਤਦਨਉਨਿਹਬਿਕਾਰਪਰਬਤਹੈ॥
 ਤੰਛੇਰਿਮਹਦਨੇਪੁਛਿਅਜੀਕੋਈਥੇਤੀਸਾਧ ੬
 ਹੈ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਮਹਦਨਾਏਥੇਨਾਹੀਪ
 ਰਅਗਲੇਪਰਬਤਉਪਰਿਹੈ॥ਤੰਮਹਦਨੇਅ
 ਧਿਅਜੀਚਲੈ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਮਹਦ
 ਨਕੁਟਕੁਖਲਗੀਹਈ॥ਕੁਟਖੰਦਾਹੈ॥ਤੰਮਹਦ
 ਨੇਅਧਿਅਜੀਏਥੇਤੰਧੰਧੀਨਾਹੀਨਜਰਿਅਦ
 ਦੇਅਦਮੀਆਦੀਕਿਅਖਣੀਹੈ॥ਖਾਦਣਨੁਕਿ
 ਸੇਅਗੇਆਇਗਧਿਅੰ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰ
 ਮਹਦਨਾਓਂਜੋਉਚੀਪਹਾੜੀਦੇਖੁ॥ਓਸੁਉਪਰਿ
 ਜਾਇਕਹਿਜਿਤਨੇਖੁਸੀਅਦਨੀਛਲਤਿਤਨੇਖਾ
 ਧਿਅਤੇਤੰਨਿਭੀਲਿਅਉ॥ਤੰਮਹਦਨਾਜਾਇਕ
 ਹਿਦੇਥੇਤੰਕਿਅਦੇਥੇਜੋਕੁਦਗਤਿਬਿਰਛਛਲੇ
 ਥੇਜੋਨਿ॥ਮਹਦਨੇਪਥਿਨਾਲਿਤੰਨਿਕਹਿਮੁਧ
 ਏ॥ਜਾਮੁਆਦਲਗਾਮੁਤਾਛੋਡਿਸਕੇਨਾਹੀਬਹੁ
 ਤਖਾਧੇਸੁ॥ਅਤੇਬਹੁਤਤੰਨਿਅਦੇਸੁ॥ਅਨਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਦੇਅਗੇਰਖੇਸੁ॥ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅੰਖਾਹਿ

ਭਈ ਕਲਮ ਬਲਿ ਅਧਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀਖ ਭੀਖ
 ਜੇ ਜੇ ਭੇ ਅਸੀਂ ਨਦੇ ਪੁ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਕਿਉ ਮ
 ਹਦ ਨਾ। ਮਹਦੇ ਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਮੇਰਾ ਪੇਟਿ ਭਰਿ ਅ
 ਭੈ। ਪਰੁ ਹਿ ਕੁਦੁ ਟਿ ਦੇ ਵੈ। ਤੰ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀ
 ਭੈ ਬੇਗੁ ਟਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਕੁਖਾ ਕਿਉ ਆਵਦਾ ਹੈ। ਤੰ ਅ
 ਹਦੇ ਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀ ਮੈਨੁ ਅਪੇਖਾ ਦਲੁ ਤੇ
 ਜਿ ਅਅਾ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਅ
 ਸੀ ਤੈਨੁ ਕਿ ਅਧਿ ਅ। ਅਸੀ ਤਾ ਤੈਨੁ ਕੁਝ ਅਧਿ
 ਅਨਾ ਹੀ। ਤੰ ਮਹਦੇ ਨੇ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਟਿ ਪੁ ਅ
 ਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਟੀ ਦੇ ਜਾ ਦੇ ਹੈ ਨਿ। ਕੋ ਟੀਖਾ ਦਲੁ ਦਾਲ
 ਕਉ ਦੈ ਟਿ ਬੇ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦਾਨਾ
 ਜੇ ਖਾਵਦੁ ਦਾਲੇ ਨਾ ਤੇ ਦ ਨਿ ਤਾ ਪੇ ਦੇ ਕਿਉ ਤੇ ਦ ਨਿ।
 ਤੰ ਮਹਦੇ ਨੇ ਕਹਿ ਅਜੀ ਟਿ ਬੇ ਤੰ ਅਸੀਨੁ ਕੋ ਟੀ ਨਜ
 ਹਿ ਨਾ ਹੀ ਆਵਦਾ। ਅਤੇ ਤੁਸੀਨੁ ਕੋ ਟੀ ਨਜ ਹਿ ਅਦ
 ਦਾ ਹੈ ਤੰ ਤੁਸੀ ਦਸੀ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਹਦ
 ਨਾ। ਟੇ ਹੁਕੁ ਦਗਤਿ ਦਾ ਅਹੁ ਹੈ। ਟੇ ਪੁਗੁਪਤੁ ਮ
 ਯਾ ਪੁਰਖ ਹੈ ਨਿ ਤਿਨ ਦੇ ਵਾਸ ਤੇ ਕੀਤੇ ਹੈ ਨਿ। ਤੰ ਮਹ
 ਦੇ ਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਅਸੀ ਤੰ ਗੁਪਤੁ ਨਾ ਹੀ। ਤੰ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਮਹਦਾਨਾ ਪੁਰਖ ਮਹੀ ਪੁਰਖ ਅ
 ਤੇ ਗੁਪਤੀ ਦਿ ਚਿਭੇ ਦੁ ਕੋ ਟੀ ਨਾ ਹੀ। ਤੰ ਫੇਰਿ ਮਹਦ
 ਨੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਹੁਟਿ ਟੇ ਬੇ ਹੀ ਹੋ। ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਆਖਿਅਕਿਉਮਹਦਾਨਾਮੁਆਦੁਛਲਗਾ ੨੭੬
ਈਤੰਮਹਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਓਥੇਕਿਅਕਰਦ
ਯੋਅਤੇਏਥੇਕਿਅਨਾਹੀਕਰਦਾਤੰਗੁਰਨਾਨਕ
ਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾਜੋਓਥੇਕਰਦਾਏਸੇਏਥੇਨਾਹੀ
ਕਰਦਾਤੰਫੇਰਿਮਹਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਭਲਾਚ
ਲੇਖਿਸੋਤੰਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਅਚਲੁਭਾਈ॥

॥ਬੋਲੁਭਾਈਵਾਹੁਗੁਰੂਜੀ॥

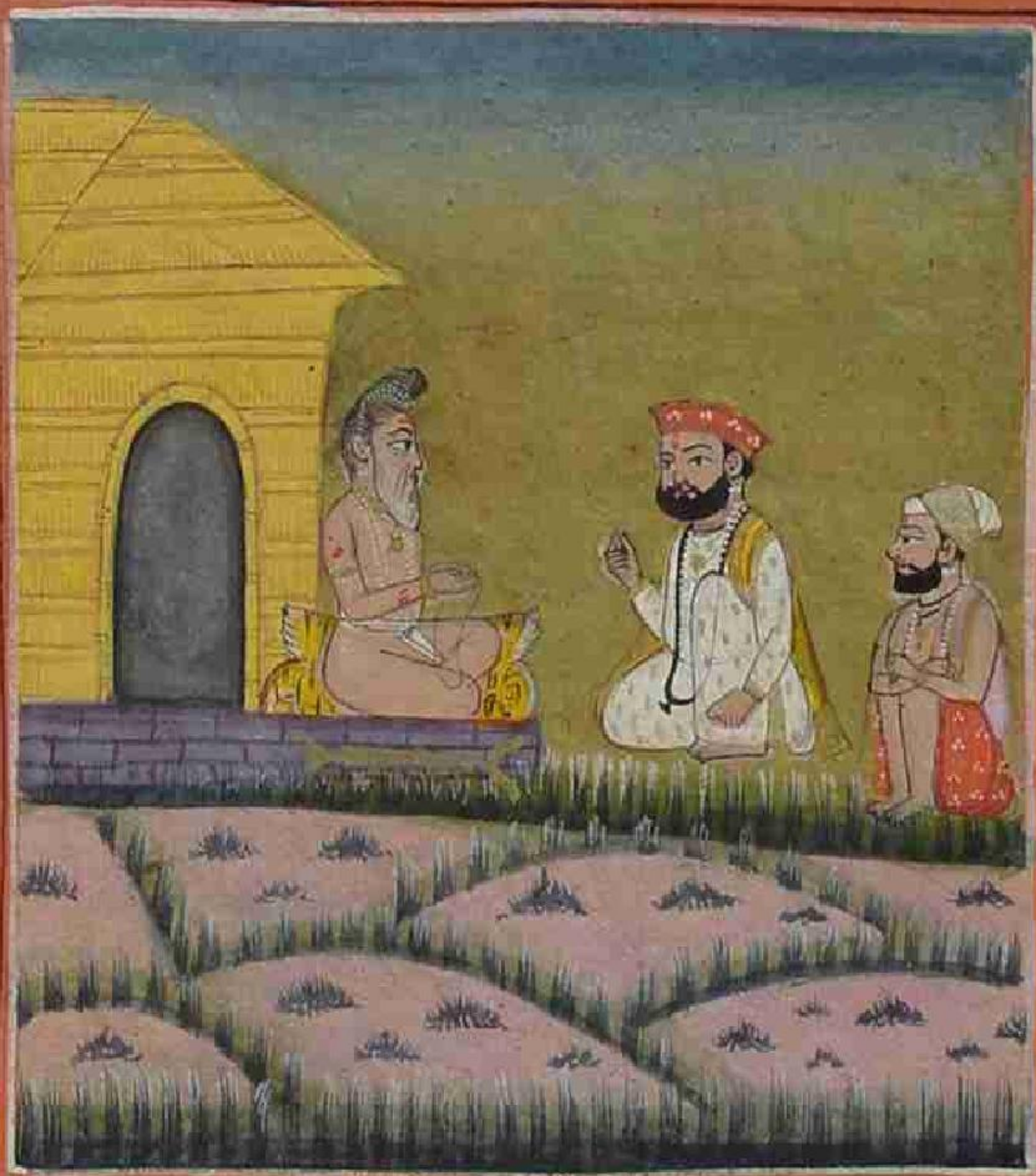
ਓਥੋਓਡਾਹੀਲੀਤੀਉਹਪਰਬਤਤੇਆਏਤੰਮ
ਹਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਅਸੀਉਇਕਿਥੇਆਏਤੰਗੁ
ਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾਅਸੀਉਇਉਹਪਰਬ
ਤਤੇਆਏਤੰਫੇਰਿਮਹਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਕਿਤੇਨੇ
ਜੋਜਨਆਏਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਹਦਾਨਾਉ
ਲਖਜੋਜਨਆਏਸਭੇਬਾਈਲਖਜੋਜਨਆਏ
ਤੰਮਹਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਤੁਮੀਜੋਏਥੇਸਾਧਆਖਦੇ
ਅਏਸੋਕਿਥੇਯੋਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਜੋਮਹਦਾ
ਨਾਏਥੇਯੋਯੋਤੰਮਹਦਾਨੇਆਖਿਅਜੀਚਲੇਦੇਖੋ
ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਆਖਿਅਮਹਦਾਨਾਉਤਾਵਲਾਨਾਉ
ਇਅਕਗਾਜਾਕੁਟੀਦਿਚੋਸਾਧਨਿਕਲਿਆਗੁਰੂ
ਨਾਨਕਨੁਪੁਛਿਅਸੁਅਹੇਸਾਧਤੁਮਕਉਟੁਯੋਜੋਟੀ
ਹੀਆਇਪਹੁਚੇਯੋਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਕਰ

ਤਾਰੇ ਬੰਦੇ ਹੋ ॥ ਤੰਓ ਸਮਾਧ ਪੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਉ ਕਰ ॥
 ਤੰਓ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕ
 ਗੀ ॥ ਤੰਓ ਸਮਾਧ ਬੋਲਿ ਆ ॥ ਅਰੇ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਤੇਰਾ
 ਨਕਤ ਪਾਸੁ ਟਿਅਥਾ ॥ ਤੰਓ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਕਿਆ ਜ
 ਟਟਾਥਾ ॥ ਤੰਓ ਸਮਾਧ ਕਹਿ ਆ ਮੁਖ ਕੇ ਗੁਰੁ ਜੀ ਬਤਾਇ
 ਆਥਾ ॥ ਤੰਓ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ਕਿਆ ਹੈ
 ॥ ਅਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਰੁ ਕਾ ਕਿਆ ਨਾਉ ਹੈ ॥ ਤੰਓ ਸਮਾਧ ਕਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਗੁਰੁ ਕਾ ਨਾਉ ਮੀਲ ਮੈਨ ਅਰੁ ਮੇਰਾ ਨਾਉ ਕ
 ਲਿਅਨ ਹੈ ॥ ਤੰਓ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਓਹੁ ਮੁਖੇ ਕਿਆ ਜ
 ਟਟਾਥਾ ॥ ਤੰਓ ਕਲਿ ਆਨ ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੁ ਮੀਲ ਮੈਨ ਕਹਿ
 ਆਥਾ ॥ ਜੇ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਥਾ ॥
 ਤੰਓ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਭਾਈ ਕਲਿ ਆਨ ਤੇਰ
 ਗੁਰੁ ਮੀਲ ਮੈਨ ਕਹਿ ਹੈ ॥ ਤੰਓ ਗੁਰੁ ਕਲਿ ਆਨ ਕਹਿ ਆ
 ਮੇਰਾ ਗੁਰੁ ਹੋ ਜਹੈ ॥ ਤੰਓ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਹਮ ਕਉ
 ਅਪਨੇ ਗੁਰੁ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਉ ॥ ਤੰਓ ਕਲਿ ਆਨ ਕਹਿ
 ਆ ਮੇਰੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੁ ਕਉ ਜਾਇ ਕਹਿ ਖਬਰਿ ਕਰਤ ਹੈ
 ॥ ਤੰਓ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਜਾਇ ਭਾਈ ਖਬਰਿ ਕਹਿ ॥
 ਕਹੁ ਤੇਰਾ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਬਹੁ ਰਿਖ ਜਾਏ ॥ ਤੰਓ ਅਗੋਂ ਮੀਲ
 ਮੈਨ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਚੇਲਾ ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਕਈ
 ਨਹੀ ॥ ਜਾਹਿ ਕਲਿ ਆਨ ਤੁਝਾਇ ਕਹਿ ਪੁਛਾ ॥ ਤੁਝੇ
 ਗੁਰੁ ਭਾਈ ਕਦ ਕਾ ਹੈ ॥ ਤੰਓ ਕਲਿ ਆਨ ਆਇ ਕਹਿ ਆ

॥ ਅਰੇਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਰ ਤੇ ਤੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਕਦ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ ਤੈ ॥
 ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇਭਾਈ ਤੂੰ ਜਾਇ ਕਹੁ ਜੈ ਮੈ ਤੇ
 ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ ਤੈ ॥ ਤੈ ਕਲਿ ਆਨ ਆਖਿ ਆ
 ਗੁਰੁ ਜੀਉ ਕਰ ਤੈ ਜੈ ਮੈ ਤੇ ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ ਕਾ ਗੁਰਭਾਈ
 ਤੈ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਕਲਿ ਆਨ ਜਾਇ ਪੁ
 ਛਿ ਤੇ ਜੈ ਤੈ ਤੇ ਗਾਉ ਕਿ ਆਖਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਕਲਿ ਆ
 ਨ ਆਇ ਪੁਛਿ ਅਰੇਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕਰ ਤੇ ਤੈ ਤੇ ਗਾਏ ਤੇ ਜੁਗ
 ਮੈ ਨ ਉ ਕਿ ਆਖਾ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਭਾਈ ਕਲਿ
 ਆਨ ਮੈ ਗਾਉ ਗੋਦ ਰਧ ਨ ਥਾ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਚੇਲੇ ਜਾਇ
 ਕਹਿ ਆ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਰ ਤੈ ਜੈ ਮੈ ਗਾਉ ਗੋਦ ਰਧ ਨ ਥਾ
 ॥ ਤੈ ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਜਾਇ ਬੁਲਾਇ ਲਿ ਆਉ ॥
 ਤੈ ਕਲਿ ਆਨ ਤੈ ਨ ਬੁਲਾਇ ਲੇ ਗਇ ਆ ॥ ਜਾਇ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰ ਤੈ ਕਰ ਤੈ ਕਰ ਤੈ ਆ ॥ ਤੈ ਅਗੋ
 ਸੀਲ ਮੈ ਨ ਕਹਿ ਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿ ਕਰ ਤੈ ਕਰ
 ਉਥੈ ਠਠਾਈ ॥ ਅਤੇ ਤੈ ਜੇ ਥੈ ਠਿਗਏ ॥ **ਤੈ ਸੀਲ**
ਮੈ ਨ ਦਾਚਾ ॥ ॥ ਕਉਨ ਗੁਰੂ ਕਉਨ ਮੰਤਰਾ ਕਉਨ ਬਿਦਿ
 ਆ ਕਉਨ ਜੰਤਰਾ ॥ ਕਉਨ ਕਲਾ ਲੇਈ ਹੀ ਆਏ ॥ ਕ
 ਉਨ ਨਾਮ ਤੁਮ ਕਿਨੇ ਮੰਗਏ ॥ ਸੀਲ ਪੁਛੈ ਸੁਣਹੇ
 ਭਾਈ ॥ ਬੋਲੈ ਬਚਨ ਦੇ ਹੁਸਮਣਾਈ ॥ ੧ ॥ **ਫੇਰਿ**
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਾਚਾ ॥ ॥ ਗੁਰੂ ਕਰ ਤੈ ਮੰਤਰ ਜੰਦਾਈ ॥ ਬਿ
 ਦਿ ਆ ਜਨ ਕ ਜੰਤ ਮੁਰਖਾਈ ॥ ਸਚਿ ਕਲਾ ਲੇਈ ਹੀ

ਆਏ॥ ਅਮਰ ਅਜੁਨੀ ਪਕਤਿ ਮੰਗਾਏ॥ ਬੋਲੈ ਨਾਨਕ
 ਸੁਣਿ ਸੀਲ ਗੁਰਤਾਈ॥ ਗੋਦਰਧਨ ਤੇ ਤੇਤੁ ਮੇਸਮਣਾ
 ਈ॥੨॥ **ਸੀਲ ਮੈਨ ਦਾਚਾ॥**॥ ਗਜਾ ਜਨਕ ਤੇ ਤੇਜੁਗ
 ਹੁਆ ਕਲਜੁਗ ਕਤੈ ਨਾਨਕ ਤੈਦੁਆ ਬੀਚੇ ਜੁਗ ਬੀ

ਗੋਸਟਿ ਸੀਲ ਮੈਨ ਨਾਲਿ ਤਈ॥

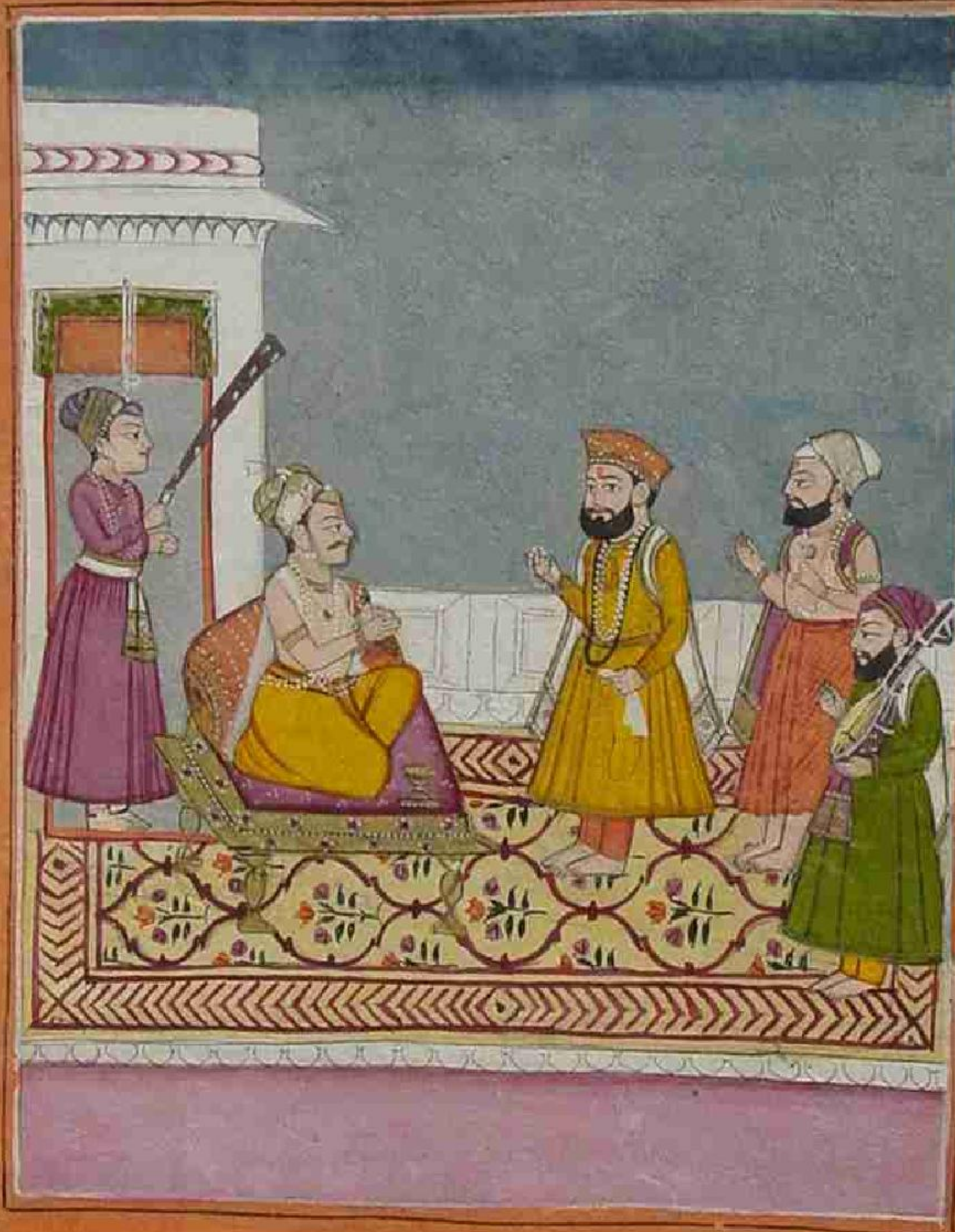
ਤਾਏ ਅਉਗਾਤ ਬਤੈਰਾਤਾ ਕਾ ਕੀਠਉਗ॥ ਨਉ ਬਤਓ
 ਅਪਨ ਮੋਹਿ॥ ਸੀਲ ਮੈਨ ਪੁਛਤਾਏ ਤੋਹਿ॥੩॥
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾਚਾ॥॥ ਤੇਤੇ ਮੇਦਕ ਜਨਕ ਕੇ ਤੇਤੇ॥

ਦੁਆਪਰਜਨਮਨੀਚਘਰਿਲੇਤੇ॥ ਤੇਲੀਕੇਘਰਿ
 ਪਾਈਠਉਤਿ॥ ਤਬਸੁੰਦਰਨਾਮਧਰਿਅੰਤੈਅਉਗ॥
 ਨਾਨਕਕਹਤਾਸੁਇਸੀਲਮੈਨਤੋਹਿ॥ ਅਪਨਾਮੁਖ
 ਤਾਇਅੰਤੈਇ॥੪॥ **॥ ਸੀਲਮੈਨਦਾਚਾ ॥** ॥ ਗਜੇਜ
 ਨਕਕਾਦਰਸਨਕੀਆ॥ ਕਿਨਾਹੀਕੀਆ॥ ਗਜੇਜਨ
 ਕਕਾਦਰਸਨਾਹੀਕੀਆ॥ ਤੇਠਹਿਸੀਲਮੈਨਦਾਚ
 ॥ ਜੈਸਾਅਇਅੰਤੈਸਾਨਅਇਆ॥ ਗਜੇਜਨਕਕ
 ਦਰਸਨਾਹੀਪਾਇਆ॥ ਨਾਪਯੁਚੇਸਾਚੇਦਰਬਾਰਿ॥
 ਦੇਖੋਅਪਨੇਹਿਦੇਖੀਚਾਰਿ॥ ਬੋਲੋਬੋਲਅਪਰਸੁ
 ਠਾਵੋ॥ ਬਿਨੁਗੁਰਦਰਸਨਕਹੰਸਮਾਵੋ॥ ਮੇਸੀਬਤ
 ਨਾਪੁਗੀਠੈ॥ ਸੀਲਬਚਨਸੁਨਵੈਤੋਹਿ॥੫॥ **॥ ਗੁਰੁ**
ਨਾਨਕਦਾਚਾ ॥ ॥ ਸੁਇਵਡਤਾਹੀਠਉਰਬਤਾਈ॥ ਦ
 ਰਸਨਦੇਖੋਲਾਗੋਪਾਈ॥ ਜਨਕਬਿਦੇਹੀਗੁਰੁਰਮਾ
 ਗਾ॥ ਤੇਤੇਜੁਗਮੈਚਰਨਪਥਾਗਾ॥ ਗਜਮੈਰੈਅਉ
 ਪੁਤਾ॥ ਕਹੇਨਾਨਕਸੁਇਜਨਕਕੇਪੁਤਾ॥੬॥ ਇਖ
 ਨਪਰਬਤਜਾਇਦਰਸਨਕਹੋ॥ ਜਨਕਜਨਕਕਰਿਉ
 ਪਰਿਚਰੋ॥ ਦੇਖੋਦਰਸਨਨਿਰਮਲਠੈ॥ ਤਾਕੇ
 ਉਪਰਿਅਵਗਨਕੋਇ॥ ਤਮਤੁਮਕਉਠਉਰਬਤਾਈ
 ॥ ਕਹੇਸੀਲਸੁਇਨਾਨਕਭਾਈ॥੭॥

॥ ਬੋਲਪੁਤਾਈਵਾਗੁਰੁਜੀ ॥

॥ ਇਖਨਪਰਬਤਪਰਿਨਾਨਕਗਇਆ॥ ਅਗੇਬ

ਚਨਜਨਕ ਸੁਟਿ ਲਾਇਆ ਜਨਕ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇ ਉ
 ਸੁਟਿ ਬਾਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਅਇਅਹ ਮਹੇਧਾ ਸਿਆ ਖੋਲ
 ਦੁਆਹ ਅੰਦਰਿ ਲੇਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਦਹ ਸਨ ਦੇਹੁ ॥
 ਪਾਜਾਇ ਨਾਨਕ ਦੇ ਦਹ ਸਨ ਕੀ ਅਹਾਤ ਬਜਨਕ ਅ
 ਗੋਸਟਿ ॥ ਜੇ ਜਨਕ ਨਾਲਿ ਭਈ ॥

ਪਨੇ ਕੀ ਲਾਇ ਲੀਆ ਜਨਕ ਪੁਦੈ ਕਿਉ ਨਾਨਕ
 ਤਪਾ ॥ ਅਬ ਤੂੰ ਜਾਪ ਕਉ ਨਕ ਜਪਾ ॥ ੯ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਵਾਚਾ ॥ ਤੁਮਹੀ ਕਿਹ ਪਾਤੇ ਜਪੈ ਅਜਾਪਾ ॥ ਤਾਤੇ

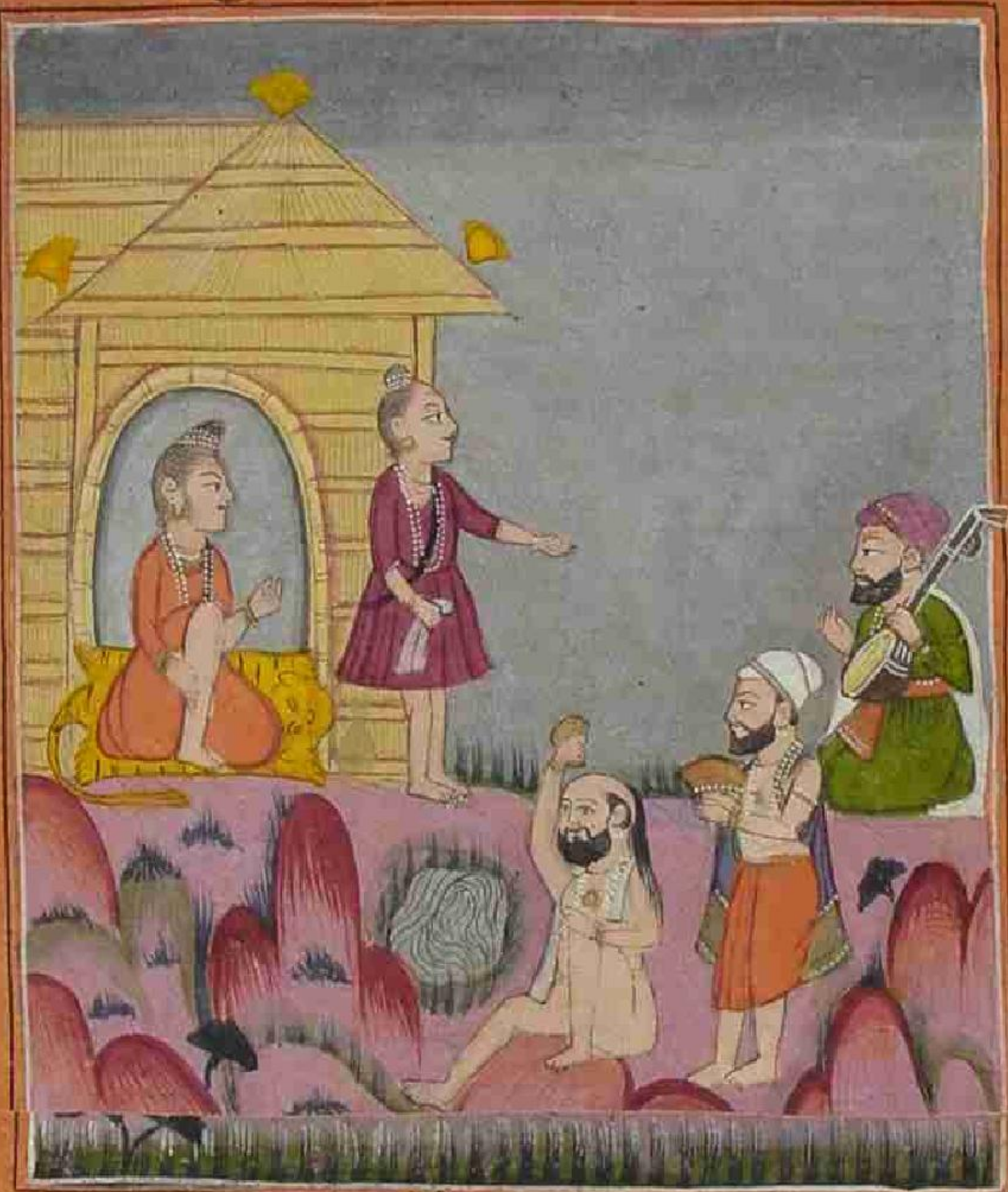
ਮਿਟਿ ਗਏ ਤੀਨੋ ਤਪਾ ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਵਨਿ ਮ ॥ ੧੭੯ ॥
 ਆਪੁ ॥ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੇ ਚਰਨੇ ਲਾਗਾ ॥ ਭਗੋ ਦੇਖ ਤੇਇ
 ਗਾਖਾ ॥ ੧੮੦ ॥ ਜਨਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਕੋਠਾ ॥ ਅਗੇ ਜਾ ਉਕੇ
 ਟੀ ਹੋਗੇ ॥ ਸਮਤੁ ਮਾਤਮਾ ਏਕੋ ਗਉ ॥ ਜੀ ਹੋਤ
 ਹੀ ਨਹੀ ਦੁਗਉ ॥ ਤੇਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰਕ ਲਜੁ ਗਦੇ ਖੋ ॥
 ਮਹੀ ਨ ਜਹਿ ਪਰੀਤੁ ਮਲੇ ਖੋ ॥ ਜਨਕ ਕਰੇ ਸੁਟਿ ਨਾਨ
 ਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ਸਮਤੁ ਮਕੀ ਦੀ ਆਪਦ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧੮੧ ॥
 ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਸੁਟਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਗ ॥ ਜਦ ਕਦ ਬਚ
 ਨਤੁ ਮਾਗੁ ਪੁਗ ॥ ਸਮਤੁ ਮਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਏ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥
 ਏਕੋ ਕਰ ਕੀ ਕਥਾ ਬਖਾਣੀ ॥ ਸਮਕਉ ਅਗਿ ਅਤੁ
 ਮਹੀ ਹੋਈ ॥ ਤੇਤੇ ਦੁਆ ਪੁਰਕ ਲਜੁ ਗਗੋਈ ॥ ੧੮੨ ॥
 ਜਨਕ ਨਾਨਕ ਕਉ ਅਗਿ ਅਕੀਨੀ ॥ ਮਾਤਲੋ ਕਰੀ
 ਭਗਤਿ ਤੁਝ ਦੀਨੀ ॥ ਅਪੁਜਯੋ ਅਵਰਉ ਪਦੇਸ ॥
 ਤੁਮਰੇ ਸੇਵਕ ਸਗਲੇ ਭੇਸ ॥ ਯਹ ਸਮਤੁ ਮਕੀ ਦਈ
 ਬਡਿ ਆਈ ॥ ਅਕਥਕਥਾ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ॥ ੧੮੩ ॥
 ਜਨਕ ਕੀ ਅਗਿ ਅਨਾਨਕ ਲੇ ਫਿਰਿਆ ॥ ਤਬ ਮੁ
 ਹਤਾ ਮਾਤਲੋ ਕਰੀ ਪਹਿ ਆ ॥ ਉਤੇ ਚਲੇ ਲੀਤੀ ਉ
 ਡਾਹੀ ॥ ਸੀਨ ਪਰਬਤ ਪਹਿ ਕੀਈ ਉਤਾਹੀ ॥ ਤਬ ਪੁ
 ਦੇ ਬਾਲਾ ਗੁਰੁ ਅਪਨੇ ਕੀ ॥ ਕਿਤੇ ਨੇ ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਉਹੇ
 ਸੋ ॥ ੧੮੪ ॥ ਤੇਫਿਰ ਬਾਲੇ ਪੁਦਿ ਅਜੀ ਅਸੀਤੁ ਸੀ
 ਸੀਲ ਪਰਬਤ ਤੇ ਜੋ ਫੇਰਿ ਉਤੇ ਚੜੇ ਇਖਨ ਪਰਬ

ਤਤਾ॥ ਸੀਲਾ ਪਰਬਤ ਟਿਖਨ ਪਰਬਤ ਬੀਕਤ ਨਉ
 ਚਯੈ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਲਿਾਲ ਖਜੈ
 ਜਨਉ ਚਯੈ॥ ਤੰਡੇਰਿ ਲਖ ਜੈ ਜਨ ਆਏ॥ ਤੰਡੇਰਿ ਮ
 ਹਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆਜੀ ਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ ਨਉ ਕਿ ਆਏ
 ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਹ ਦਾ ਨਾਇਸ ਪਰਬਤ ਦਾ
 ਨਉ ਘਿਰਨ ਪਰਬਤ ਯੈ॥ ਤੰਡੇਰਿ ਮਹਦੇ ਨੇ ਪੁਛਿ ਆ
 ਕੈ ਈਸਾ ਪਇ ਬੇਭੀ ਯੈ॥ ਤੰਡੇਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਮਹਦਾ ਨਾਇ ਬੇਹਿ ਕੁਰਖੀ ਸਹੈ॥ ਤੰਡੇਰਿ ਮਹਦੇ ਨੇ ਅ
 ਧਿ ਆਜੀ ਉਸਰਖੀ ਸਹਦੇ ਬੰਗੇ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਆਮਹ ਦਾ ਨਉ ਤੁਐ ਅਸੀਨ ਦੇ ਬੰਗੇ॥ ਤੰਡੇਰਿ ਮਹ
 ਦੇ ਨੇ ਅਧਿ ਆਭੁਲਾ ਜੀ॥

ਮਥੇਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੁ ਜੀ॥

॥ ਓਸ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਦਰ ਤਲਾਉ ਕੁਦਰਤਿ ਦਾ ਜਲ ਨਾਭਿ
 ਭਰਿ ਆਖ ਜਾ ਆ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਇਸ ਨਾਨਕ ਗਾ ਕਹਿ
 ॥ ਤੰਡੇਰਿ ਕੁਰਖੀ ਸਹ ਆਇ ਆ ਆ॥ ਤੰਡੇਰਿ ਸੁਆਦ ਦੇ
 ਹੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਇਸ ਨਾਨਕ ਮੀਧੇ ਕਤੋਰਤੀ॥ ਸੁਅੰਗ
 ਤੇ ਭਗਤੰਤ ਗੁਣੀ॥ ਗੁਣੀ ਕੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਮੀਨ ਸਹਦ
 ਰਤ ਰੰਗ ਤੇ॥ ੧॥ ਤੰਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਰਥ ਪੁਛਿ ਆ॥ ਸੁਇ
 ਰਖੀ ਸਹ ਤੈ ਬਚਨ ਕੀਤਾ॥ ਸੰਮੇਨੁ ਅਰਥ ਦੇ॥ ਤੰਡੇਰਿ
 ਖੀ ਸਹ ਕਹਿ ਆ॥ ਸੁਇ ਰੇਏ ਜੋਤੁ ਇਸ ਨਾਨਕ ਰਤਾਏ
 ਸੰਕਿਸਦਾ ਸਤੇਏ ਸਾਗਰ ਤਕੇ ਕਰਤਾਏ॥ ਓਤੁ ਤੰਡੇਰਿ

ਗਤ ਮੈ ਸੇ ਤੈ ਜੈ ਸਾਕੁ ਮੇਰਾ ਖੀਸਰ ਸੁ ਮੇਰ ਕਉ ਪਰਿਖੈ ੧੮੦
 ਠਾਏ ॥ ਕਦੀ ਹਲ ਚਲ ਧੁਆਨੀ ॥ ਅਰੁ ਜੈ ਸੇ ਮੀਨ ਜ
 ਲ ਸੈ ਤਰੰਗ ਕਰਤਾਏ ॥ ਅਰੁ ਬਿਛੁੜੇ ਪੁਨਰਿ ਤੋਏ
 ਜਾਤਾਏ ॥ ਘਰ ਕਰਤ ਬਉਨ ਕੇਏ ॥ ਤੁਕਿ ਵੈਐ ਸਾਏ ॥ ਤੁ
 ਗੋ ਮਾਟਿ ਸੁਖ ਚੈਨ ਨਾਲਿ ਤਈ ॥

ਜੈ ਘਰ ਸੁ ਅੰਗ ਕਰਤਾਏ ॥ ੧ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀ
 ਤਾ ॥ ਇਸ ਨਾਨਕ ਕੀ ਸੁ ਅੰਗ ਸਤਿਗੁਰ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ਕੁ
 ਮੇਰ ਚਿਤ ਠਹਰੀ ॥ ਮੀਨ ਨਾਨਕ ਗੋਵਿੰਦ ਜਲ ਤਰੰਗ ॥

॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ ਅਰੇਸਾਖਿ ਕਿਸਾਕਹਾਮੈਤੋ
 ਸਮਝਿਅਨਹੀ॥ **ਤੰਗੁਨਾਨਕਅਰਥਦਿਤਾ॥** ॥ ਇ
 ਸਨਨਟੇਕੰਕਰਕੇਦਰਸਨਤੇਕੀਆਸੁਅੰਗਸਤਿਗੁ
 ਰਕੇਭੰਡਤੇਲੀਆਕੁਮੇਰਜੈਸਾਚਿਤੁਨਹਿਅਐ॥
 ਗੋਬਿੰਦਕੇਨਾਮਸੈਨਾਨਕਮੀਨਤਗੀਗਕਰਤਾਐ॥ ਭੁਲਿ
 ਬਿਛੁੜੇਤੋਪੁਨਹਿਤਹੈਇਜਾਦੈ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਪੁਛਿ
 ਆਅਰੇਨਾਨਕਤਪਾਕਲਜੁਗਮੈਤੁਹੀਪੁਅਐ॥ ਜ
 ਨਕਬਿਦੇਹੀਸੇਦੁਕਾ॥ ੨॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅੰਗਖੀ
 ਸਰਮੈਹੀਤੈ॥ ਅਰੁਗਖੀਸਰਤੇਗਾਨਉਕਿਅਐ॥ ੪॥ ਅ
 ਰੇਤਪਾਮੇਗਾਨਉਸੁਖਚੈਨਗਖੀਸਰਹੈ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਰੇਭਾਈਤੁਓਹੀਸੁਖਚੈਨਹੈ॥ ਜਨਕਬਿਦੇ
 ਹੀਕਾਮਿਹਿਜਾਦਹੁਜੈਥਾ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਕਹਿਅੰਗ
 ਭਾਈਮੈਓਹੀਤੈ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਉਸਦੇਪੈਗਤੇਛਹਿਪ
 ਏਆਅਗੋਓਸਗਲਵਿਚਿਲੀਛਾ॥ ਤੰਗਖੀਸਰਕ
 ਹਿਅਚਲੇਭਾਈਕੁਟੀਮੈ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਰਜਾਇਮੈ
 ਗੀਖੁਸੀਕਰਉਡਾਹੀਲੀਤੀ॥

॥ ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਹੁਗੁਰੁਜੀ॥

॥ ਓਥੋਜੋਅਏਉਲਕਾਪਰਬਤਤੇਅਏ॥ ਤੰਮਰਦਾ
 ਨੇਪੁਛਿਅਜੀਹੁਟਿਅਸੀਕਿਥੇਅਏ॥ ਅਤੇਕਿਤ
 ਨੇਜੋਜਨਅਏ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕਬੋਲਿਅਸੀਉਲਕਾ
 ਪਰਬਤਤੇਅਏ॥ ਠੇਹਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਕਿਤ

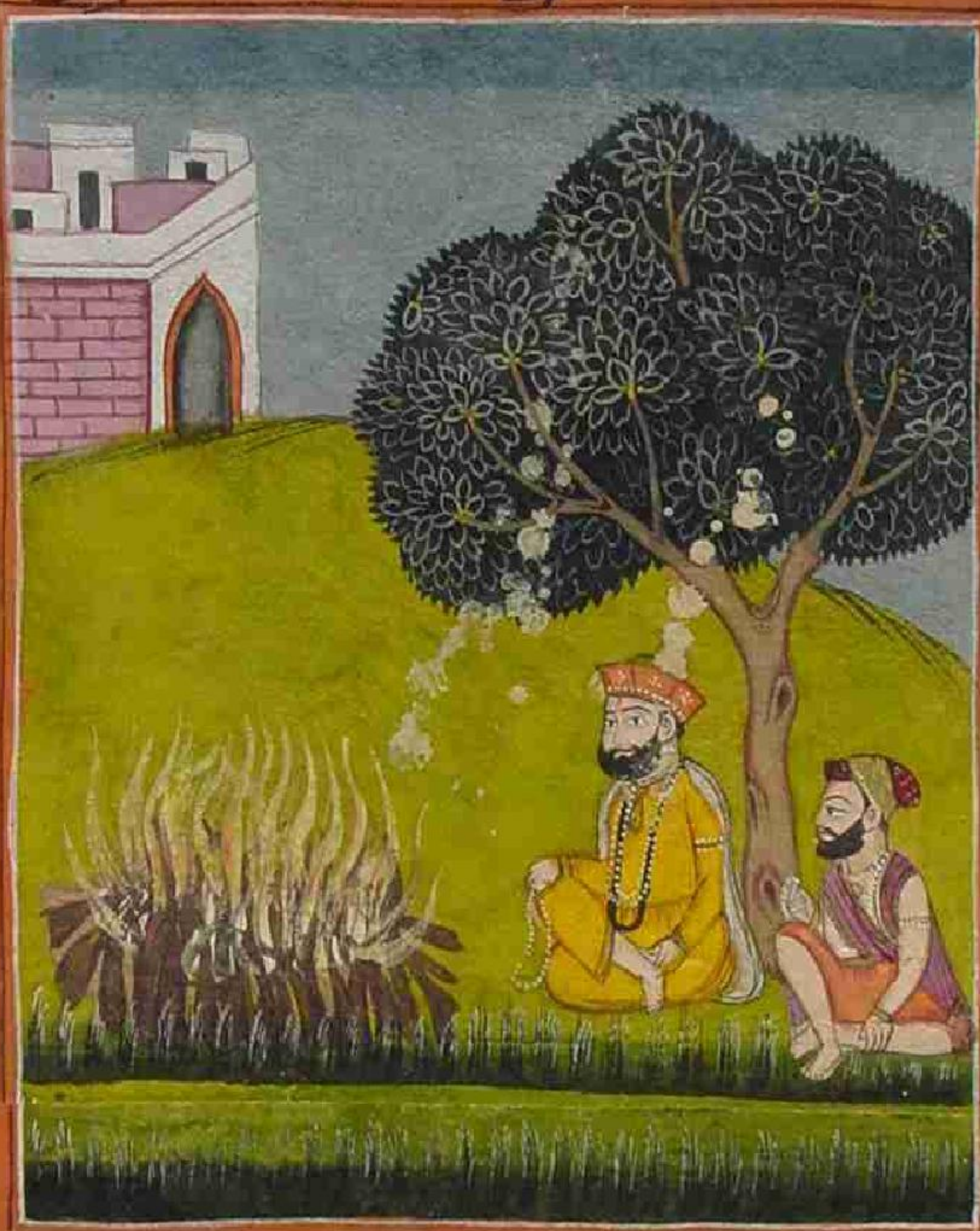
ਨੇਜੋਗਾਨਮਟੋਅਤੇਏਏਕੇਏਬੰਦਗਰਹੈ॥
 ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸੀਆਹਲਖਜੋ
 ਜਨਅਏਅਤੇਮਰਦਾਨਪਹਿਲੇਜਾਇਖਜੋਏਸੀਏ
 ਘੁਰਟਬੰਦਗਾਦੁਜਾਅਦਮੀਲਾਹੁਤੀਬੰਦਗਾਤੀਜਾ
 ਵਿਚਿਅਦਮੀਮਛਲੀਬੰਦਗਾਫੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿ
 ਅਜੀਅਤੇਕਿਸਰਾਜੇਦੇਖੰਡਜਾਇਦੀਏਗੇ॥ਤੰਗੁ
 ਰਨਾਨਕਕਹਿਅਜੋਮਰਦਾਨਾਪੁਲਿਸਤਖੰਡਲੰਕ
 ਸਹੁੰਜੇਪੁਲਿਸਤਦਾਏਬੰਦਗਾਜਾਭਭੀਛਨਾਹੈ॥ਤੰ
 ਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਅਗੇਘਰਕਿਤਨੀਦੁਹਿਰੇ॥ਤੰ
 ਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਕਿਉਮਰਦਾਨਾਘਰਚਿਤਿਅ
 ਏਅਹਈ॥ਤੰਨੁਘਰਿਜਾਇਦੀਏ॥ਤੰਮਰਦਾਨੇ
 ਅਖਿਅਜੀਤੁਸੀਭੀਘਰਿਚਲਣਹੈਕੇਨਾਪੀਚਲ
 ਣਾ॥ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸੀਨੁਕਰਤ
 ਹਲੇਜਾਸੀਤੰਅਸੀਭੀਜਾਸੀਏ॥ਅਤੇਤੁਏਤਾਦਲ
 ਹੈਤੰਤੰਨੁਪਹੁਚਾਇਛੰਡੀਏ॥ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅ
 ਜੀਪੁਟਿਘਰਦੇਦੇਹੈ॥ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਅਖਿਅਕਿ
 ਉਮਰਦਾਨਾਅਸੀਤੰਨੁਘਰਦਿਤਾਕਿਤੰਅਪਿਘਰ
 ਹਚਿਤਿਕੀਤਾ॥ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਖਿਅਜੀ॥ਮੈ
 ਤੰਮਹਾਜਿਸੁਭਾਇਗਲਪੁਛੀਤੁਸੀਮੈਨੁਏਹਕਿਉ
 ਅਖੀ॥ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਅਖਿਅਚਲੁਭਾਈਬਾਲ
 ਹੁਟਿਅਸਾਖੈਮਰਦਾਨਾਅਗੇਹੀਵਿਦਾਹੈਦਾਹੈ॥ਤੰ

ਮਰਦਾਨੇ ਮਾਧਿਅਾਜੀਇਜੇਹੀਨਾਹੀਕਰਦੀਨਾ
 ਲੇਹੀਨਿਬਾਹਟਾ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾ
 ਅਸੀਕਰਤਾਰਤੇਬਹੁਤੁਰਾਜੀਅਪੇ। ਅਸੀਉਪਰਿ
 ਕਰਤਾਰਬਹੁਤੁਮਿਰਦਾਨਪੈ। ਜੋਤੈਨਾਅਸੀਪਸੈਓ
 ਬੇਨਾਹੀਮੰਗਿਆ। ਕਿਉਜੋਤੁਅਖੈਓਅਜੀਮੈਭੁਖ
 ਦੇਦੇਖੇਮੁਇਆ। ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਾਜੀਮੇਹੀ
 ਦੇਹਰਿਬੈਢੁਟੇਗੀ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਅਧਿਅਾਮਰਦ
 ਨਾਭਲੀਜਾਹਗਾਢੁਟੇਗੀ। ਤੰਛੇਰਿਮਰਦਾਨੇਕਹਿ
 ਅਜੀਕਦਾਢੁਟੇਗੀ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਅਧਿਅਾਮ
 ਰਦਾਨਾਪੰਜਾਦਿਨਾਨੁਝੈਘਨੀਅਦਿਨਕਹਦੇ। ਤੰ
 ਛੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਤੁਸੀਹਾਨਹਰੋਸੈਨਾ।
 ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮਰਦਾਨਾਅਸੀਤੋਹਕੰਮਕਰ
 ਕੇਜਾਮੀਏਗੇ। ਤੰਛੇਰਿਮਰਦਾਨੇਪੁਛਿਅਜੀਸਾਝੈ
 ਹੇਕੇਦਬੈਗੇ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਅਧਿਅਾਮਰਦਾਨਾਜੋ
 ਤੁਅਖੈਸੈਈਕਰੀਏ। ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਾਜੀਮੇ
 ਹਾਅਧਿਅਾਕਰਸੈ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਅਧਿਅਾਮਰਦ
 ਨਾਤੇਹਾਹੀਅਧਿਅਾਕਰਸੈਏ। ਆਖਤੁਨਿਸੰਗਾ।
 ਤੰਮਰਦਾਨੇਅਧਿਅਾਜੀਮੈਨੁਸਾਝੈਗੇਤੰਮੈਤੁਸੰਭੇ
 ਬਹੁਤੁਰਾਜੀਹਰੰਗਾ। ਅਤੇਨਾਸਾਝੈਗੇਅਤੇਦਬੈ
 ਗੇਤੰਮੈਬਹੁਤੁਰਿਜਓਦਗਾ। ਦਰਗਾਹਕਰਤਾਰਦੀ
 ਦਾਦਨਗੀਰੁਓਦਗਾ। ਮੈਆਪਣੀਅਖੀਡਿਠਪੈ

ਗਤਿਨੁ ਕਰਤਾਰ ਮੈਨੁ ਆਪੇ ਦਿਖਾਇ ਮਾਏ ॥ ਜੀਤਿ ਏ ॥ ੧੮੨ ॥
 ਸਾਜੀ ਦਾਏ ਸੋ ਪਾਕ ਭੋਇ ਜਾ ਦਾਏ ॥ ਅਤੇ ਜੋ ਦਬੀ ਦਾ
 ਏ ॥ ਸੋ ਅਗੇ ਸਾਜੀ ਦਾਏ ॥ ਤੁਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੈਨੁ ਅਵਸ
 ਸਾਜਨਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਏ ॥ ਭਰਮ
 ਸਾਡੀ ਗਰਦਨਿ ਭੋਇ ਆ ॥ ਅਸੀ ਤੈਨੁ ਅਵਸਿ ਮਾਜਨ
 ਗਦ ਬਨਾਨਾ ॥ ਤੁੰਚਿ ਤਿਥਾ ਏ ਰਖੁ ॥ ਕਰਤਾਰ ਭਾਵੇ
 ਤੀ ਤੈਨੁ ਸਾਜੀ ਏ ਗੋ ॥ ਤੰਮਰ ਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਗੇ ਮ
 ਥਾਏ ਕਿਆ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਚਲੈ
 ਭਾਈ ॥ ਤੰਚਉ ਥੇ ਦਿਨ ਦਰਬੇਲਾ ਮਰਦਾਨਾ ਉਏ
 ਓਥੇ ਆਇ ਉਤਰੇ ॥ ਤੰਮਰ ਦਾਨੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਏ ਥੇ ॥ ੮੫ ॥
 ਹੀਛ ਡਟੀਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਏ
 ਥੇ ਤੇਰੀ ਅਉਲਾਦ ਹੋਗੀ ॥ ਅਤੇ ਤੈਨੁ ਖੁਰਮੇ ਸਹਰ
 ਲੇਜਾ ਦੇ ਅਹੋ ਚਲੁ ਕਰਿ ਖੁਰਮਾ ਥਾਹਿ ॥ ਤੇਰਾ ਓਥੇ
 ਅਭਾ ਬਾਕੀ ਹੋਦਾਏ ॥ ਪੰਜ ਦੇ ਦਿਨ ਜਾਇ ਮਰਦਾਨੇ
 ਖੁਰਮੇ ਦੇ ਫਲ ਖਾਏ ॥ ਜਾਪੜੀ ਆੜੈ ਦਿਨ ਰਹਿ ॥
 ਤੰਮਰ ਦਾਨੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਕਿ ਉਮਰ ਦਾਨਾ ॥
 ਦੇਹ ਬਾਗੀ ॥ ਤੰਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਤਪਾਹੀ
 ਏ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਮਰ ਦਾਨਾ ਕਿਉ ਕਰਿ
 ਜਾਤੈ ॥ ਤੰਮਰ ਦਾਨੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੈ ਇਉ ਕਰਿ ਜ
 ਤਾ ॥ ਜੋ ਮੇਰਾ ਭਾਵਿ ਚੋਖ ਉਟਰੀ ਗਛਿ ਖੁਲੀਏ
 ਅਤੇ ਨਦੇ ਸਾਸ ਹੋਦੇ ॥ ਨਿ ॥ ਭਾਵੇ ਤੁਸੀ ਗਿਟਦੇ

ਸਾਉ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਮਾਧਿਅ ਭਾਈ ਬਾਲਾਤੁਰਿ ਦਾ
 ਜਾਹਿ॥ ਤੰਬਾਲਾਗਿਟਨਲਗਾਯੁਰੇਨ ਦੇਸਮ ਦੇਹੀ ਦਿ
 ਚੋਰੇ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਦੇਹੀਨੁ ਬਲਾਇਆ ਦੇਖੇਤੀਤ
 ਯੀਓਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲ

ਗੁਗੁਨਾਨਕ ਮਾਧਿਅ ਨੇਨੁ ਮਾਧਿਅ

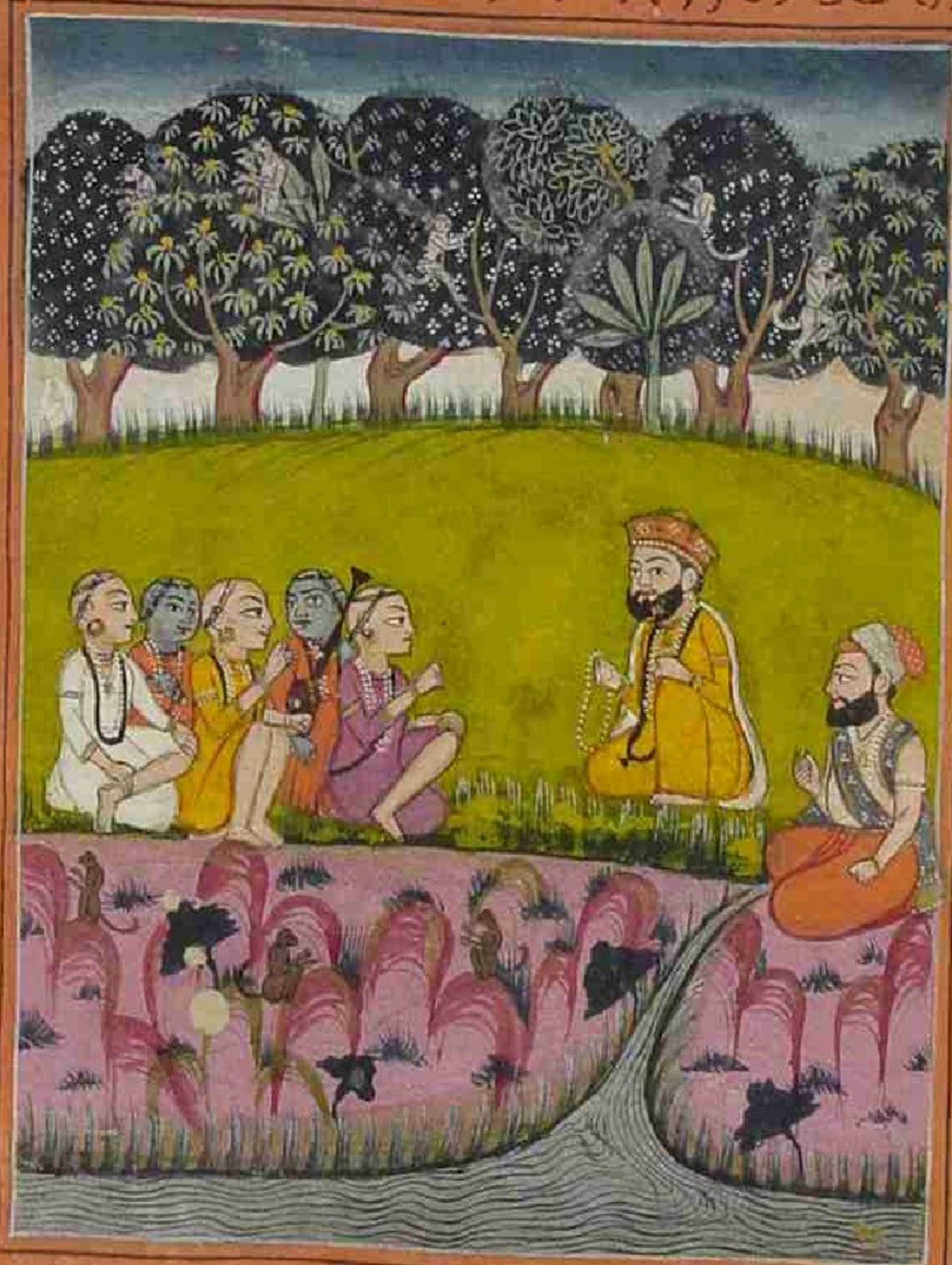
ਤੰਬਾਲੇ ਕਹਿਅ ਜੀਉਟਿ ਪੁਰਨਾਉਇਆ॥ ਤੰਗੁ
 ਗੁਗੁਨਾਨਕ ਮਾਧਿਅ ਕਰਤਾਰ ਅਗੋਟਿ ਕਿਆ॥ ਅਖਟਲ
 ਗਾਭਾਈ ਬਾਲਾ॥ ਦੇਖ ਕਰਤੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀਆ ਦਰਿ

ਆਈਆ ਕੇਹੀ ਮਰਦਨੇ ਪਹਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਤੀ ਸੁਆਤੀ
 ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀਓ ਪੁਕਰਤਾਰ ਅਤੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਕਿਉਨ ਤੋ
 ਵਹਿਯਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਦੇ ਹੀ
 ਨੁਪੁਟਿ ਸਾਝੀਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਪੁਟਿ ਕਰੀਏ
 ਆਹਿ ਗਿਤੰ ਉਮੇ ਖੁਰਮੇ ਦੀ ਆਲਕੜੀ ਆਲੀਤੀ ਅ
 ॥ ਅਤੇ ਹਿਕ ਚਾਦ ਵਿਗੁਨਾਨਕ ਆਪਣੀ ਦਿਤੀ ॥
 ਅਤੇ ਹਿਕ ਬਾਲੇ ਦੀ ਲੀਤੀ ਅਤੇ ਹਿਕ ਮਰਦਨੇ ਦੀ
 ਅਹੀ ॥ ਡਿਹੰ ਚਾਦ ਹੰਦਾ ਖਛੁੜ ਕੀਤਾ ॥ ਤੰ ਮਰਦਨਾ
 ਓਥੇ ਸਾਝੀ ਆਜਾ ਓਥੇ ਚਲੇ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਓਹੁ ਜੋ ਸੇਤਿ ਬੰਦ ਹਮੇ ਸਹ ਆਖੀਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਥੇ ਹਮ
 ਚੰਦ ਪੁਲ ਬਧੀ ਆਹੀ ਓਹੁ ਨਾਡਿ ਠੀ ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹੁ ਤੰਦੂ ਹਿਰੀ ॥ ਤੰਬਾਲਾ
 ਚੁਪਕ ਹਿਰੀ ਆ ॥ ਤੰਛੇ ਹਿਗੁਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿ
 ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦੇ ਖਣਤੇ ਮਨੁ ਹਈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਤੁਸਾਡੀ ਗਜਾਇ ॥ ਤੰਗੁਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਚ
 ਲੁਭਾਈ ਬਾਲਾ ਓਹੁ ਭੀ ਦੇਖਿ ਚਲੀਏ ॥ ਓਥੇ ਉਡਾਹੀ
 ਲੀਤੀ ਆਇ ਸੇਤ ਬੰਦ ਹਮੇ ਸਹ ਨਿਕਲੇ ॥ ਤੰਏ ਦੈਖ
 ਜੇਹੋ ਏ ਆਹੇ ॥ ਜੋ ਗੋਰਖ ਚਪੁ ਪੰਜ ਸਿਧਾਨਾ ਲਿਆ
 ਹਾ ॥ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਭਾਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ॥

ਤੰ ਸੇਤ ਬੰਦ ਹਮੇ ਸਹ ਮੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਗੁਰੂ ਭਰ ਖਰੀ

ਚੇਲਾ ਮਛਿੰਦ ਨਾਥਗੇ ਅਲਬੇਲਾ ਗੋਪੀ ਚੰਦ
 ਜੁਗਤਿ ਮਿਓ ਖੇਲਾ ਲਹੁ ਪਾਇ ਆ ਅਕੇਲਾ ॥
 ਚਰਖਟ ਨਾਥਗੇ ਸੁਰੇਲਾ ॥ ਤਾਰਖਗੀਵਾਚਾ ॥
 ਕਉਨ ਜੋ ਤਿਸੁ ਬਸਿਰਿ ਮੋਗਾ ਦੁਜਾ ਕਾ ਕੈ ਕਹਤੇ ਅ
 ਗੋਸਟਿ ਮੇਤ ਬੰਦਗ ਸਿਧਾ ਨਾਲਿ ਭੋਏ ॥

54

ਉਗਾਕਉਨ ਅੰਤ ਕਿਉਂ ਪਾਗਾ ਕਾ ਕੈ ਕਹੀਏ ਅਗਮ
 ਅਪਾਗਾ ਕਉਨ ਮੋ ਜੋ ਗੀ ਜੋ ਗੁ ਕਮਾਉ ॥ ਕਉਨ ਮੋ ਸਿ
 ਧਤੀ ਗਤ ਹਉ ॥ ਕਾ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਉਨ ਘਰ ਪਾਇ ॥ ਕ

ਉਦੁ ਸੋਧਾਣੀ ਨਾਦ ਦਯਾਇਆ ਭਰਥਰੀ ਬੋਲੇ ਸੁਣਿ ਨ
ਨਕ ਬਾਣੀ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਪਾਦੇ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ਕਉਨ
ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਹੈ ਮਾਇਆ ॥ ਜਿਤੁ ਅਸਥਿਰੁ ਹੋਵੈ ਕਾਨਖਾ
ਇਆ ਭਰਥਰੀ ਪੁਦੈ ਨਾਨਕ ਤੋਹੀ ॥ ਨਾਨਕ ਮਚੁ ਭੂਠਿ ਨ
ਤੋਈ ॥ ੧ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਨਿਰੰਤਰ ਜੋਤਿ ਸ
ਰਬ ਸਿਰਿ ਮੋਗਾ ਏਕ ਅਧਿਦੁਜਾਨ ਹੀ ਹੋਗੁ ॥ ਤੈ ਕਾ ਅੰ
ਤੁ ਨ ਪਾਹਾ ਵਾਹਾ ॥ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਹਾ ਗੁ
ਰਮੁਖਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਉ ॥ ਸਿਫਤੀ ਰਾਤਾ ਅਤਮ ਹਉ ॥
ਦਰਸਨ ਅਧਿ ਸਾਜ ਪਾਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ
ਨਾਦ ਦਯਾਇਆ ॥ ਸੁਣਿ ਭਰਥਰੀ ਨਾਨਕ ਏਕੁ ਬਾਣੀ ॥ ਜਿ
ਤੁ ਪਾਦਹਿ ਤੁ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੨ ॥ ਸਚਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰ
ਹੈ ਸਮਾਇਆ ॥ ਕਾਨਖਾ ਮੈ ਪਿੰਡ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਭਰਥ
ਰੀ ਗੋਸਟਿ ਤੋਈ ॥ ਮਨਿ ਮਾਨਿ ਅਨਾਨਕ ਮਚੁ ਸੋਈ ॥ ੩
॥ ਭਰਥਰੀ ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਥੋਜੀ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦ
ਈ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਦੁਭਦਾ ਦੁਰਮਤਿ ਤਿਅਗੀ ॥ ਕਿਉ
ਕਰਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਅਗਾ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਬਾਲੇ ਜੀ
ਵਤ ਮਰਿਅਗਾ ॥ ਕਦ ਨ ਗੁਰੁ ਜਿ ਸਦੀਖਿ ਅਦੀਨੀ ॥
ਭਰਥਰੀ ਪੁਣ ਦੇਤ ਤੁ ਪ੍ਰਬੀਨੀ ॥ ੪ ॥ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
ਵਾਚਾ ॥ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਥੋਜਤ ਰਾਹੁ ਦਸਾਇਆ ॥ ਸ
ਹਜਿ ਮਿਲੇ ਜਗਸੀ ਦਨ ਪਾਇਆ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁ
ਰਮਤਿ ਤਿਅਗੀ ਮਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਗਾ ਬਿ

ਜੋਗ ਪਰਜਾ ਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਤਿ ਪਤਿ ਮਤਿ ਤੈਨ
 ਲੇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੁਨੀਆ ਦੁਤਰੁ ਤਹਿ ਆਸ ਬਦਿ
 ਮੁਟੇ ਫਿਰਿ ਬਹੁ ਹਿਨ ਮਹਿ ਆ॥ ਪ॥ ਸਬਦੁ ਗੁਰੁ ਸ
 ਚੁਦੀ ਨੀਦੀ ਖਿ ਆ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰੇ ਸਚ ਪਰੀਖਿ
 ਆ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੈ ਸਚੁ ਪਛਾਣੇ॥ ਮਨ ਮੁਖ ਵ
 ਦੀ ਤਤੁ ਜਾਣੇ॥ ਚੀਨੇ ਤਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮੇਲਾ॥ ਸ
 ਬਦੁ ਗੁਰੁ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਚੇਲਾ॥ ਅੰਤ ਹਿਰਤ ਨੁ ਹਿ ਅ
 ਨੁ ਪਰਚੰਡੁ॥ ਅੰਤ ਹਿਨ ਮੁਖਿ ਅਨੁ ਅਖੰਡੁ॥ ਸੁਣਿ
 ਭਰ ਬਹੀ ਨ ਨ ਕਬਲੈ॥ ਸਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਤਤੁ ਦਿਹ ਲੈ॥
 ਵਾ॥ **॥ ਗੋਰਖ ਦਾ ਚਾ॥** ॥ ਜਤੀ ਸਤੀ ਸਤ ਵੰਤਾ ਸਾੜਾ॥
 ਪੰਚੋਇ ਦੀ ਮਾਰਿ ਨਿਵਾੜਾ॥ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇ
 ਸਨਾਨੀ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੇਤਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ॥ ਬੋਲੇ ਸ
 ਚੁਨ ਗਈ ਮਿਖਿ ਆ॥ ਏਤਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਿਖਿ
 ਆ॥ ਜੋਗ ਕੇ ਲਖਣ ਸੁਣਤੋ ਪੁਤਾ॥ ਗੋਰਖ ਕਰੈ ਸੋ
 ਈ ਅਉ ਪੁਤਾ॥ ੭॥ **॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਾ॥** ॥ ਚੰਚਲ
 ਚਾਇਨ ਬੇਲੈ ਬੇਲੇ॥ ਕਾਮ ਨਦਾ ਮਨ ਤਿ ਅਗੇ ਗੁਰ
 ਮੇਲੇ॥ ਚੰਚਲ ਨਾਹਿਨ ਜਾਇ ਅਖ ਭੈ॥ ਗਗਨੰਤ
 ਹਧ ਨਖ ਸਹਜ ਮਹਿ ਚਾਭੈ॥ ਹਰੈ ਇਕੰਤਿ ਸਬਦਿ
 ਨਿਰਬਾਣਿ॥ ਦਰਗਹ ਪੈਧਾ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ॥ ਮੇ
 ਸੇ ਸੰਜ ਮਹਰੈ ਗੁਰ ਪੁਤਾ॥ ਨਾਨਕ ਕਰੈ ਸੇਈ ਅਉ ਪੁਤ
 ॥ ਕਨਕ ਕਾਮਨੀ ਸਿਉ ਨਹੀ ਗਾਤਾ॥ ਪਰਦਰ ਬਨ ਹਿ

ਹੈਨ ਪਹਰਿ ਆਗਤੁ ॥ ਜਿੰਨ ਬਾਮੁ ਖੋਨ ਭਾਖਿ ਆਸਾ
 ਤੁ ॥ ਮਨੁ ਮਾਣਕ ਮਨ ਤੇ ਪਤੀ ਆਨਾ ॥ ਮਨ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾ
 ਨਿ ਆਗੁ ਰਤੇ ਸਮਝਾਨਾ ॥ ਘਰ ਦਰੀ ਖਬਰਿ ਸਚੁ ਮ
 ਬਦੁ ਸਿਧਾਤੀ ॥ ਅਬ ਚਲਨ ਗਰੀ ਮਚੁ ਜੋ ਗੁਪਛਤੀ
 ॥ ਜੋਗ ਮਾਗ ਕੀ ਐਸੀ ਚਾਲਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਸੁ
 ਦਿ ਤੋ ਬਾਲਾ ॥ ੮ ॥ **ਗੋਰਖ ਦਾ ਚਾ ॥** ॥ ਕਵਨ ਰੂਪ ਕਵਨ
 ਬਿਸਥਾਗ ॥ ਕਵਨ ਅੰਭ ਕਵਨ ਅਕਾਗ ॥ ਕਿਤੁ ਘਰਿ
 ਵਸੈ ਕਵਨ ਅਚਾਗ ॥ ਕਵਨ ਮੁਰਜਾ ਕਵਨੁ ਸੁ ਮਹਤਾ ॥
 ਕਵਨੁ ਸਪੁਰਖ ਪਤਿ ਤੋਤਾ ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਬੈਲੈ ਕਵਨੁ ਸੁ ਪੇ
 ਥੈ ॥ ਕਵਨੁ ਸੁ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਤਰਿ ਦੇਖੈ ॥ ਕਵਨੁ ਤੇ ਅਵੈ ਕਵਨੁ
 ਇਤੁ ਜਾਇ ॥ ਪਿੰਡ ਪੜੈ ਜੀਉ ਕਰੰ ਸਮਾਇ ॥ ਇਸ ਕ
 ਥਾ ਕਾ ਦੇਹੁ ਦੀ ਚਾਗ ॥ ਬੈਲੈ ਗੋਰਖ ਤੋਤੋਤੁ ਸਾਗ ॥ ੧੦ ॥
॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ ਚਾ ॥ ॥ ਸਚੁ ਰੂਪ ਪਉਨ ਬਿਸਥਾਗ ॥
 ਅਗਨ ਅੰਭ ਮਬਦੁ ਅਕਾਗ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਸਚਾ ਸਚਿ
 ਅਚਾਗ ॥ ਗੁਰ ਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹਲੀ ਦਸੈ ॥ ਅਮ
 ਰੁ ਤੋਇ ਫਿਰਿ ਕਾਲ ਨਗੁ ਮੈ ॥ ਮਨ ਰਾਜਾ ਪਵਨੁ ਤੈ ਮਹ
 ਤਾ ॥ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਤੋਤਾ ॥ ਬੈਲੈ ਪਵਨ ਅਗਨਿ
 ਰਜਵਾਉ ॥ ਸਚੁ ਪੈਥੈ ਜੋਤਿ ਨਿਰੰਜਨ ਰਾਉ ॥ ਹੁਕਮੇ ਅ
 ਅਵੈ ਹੁਕਮੇ ਜਾਉ ॥ ਪਿੰਡ ਪੜੈ ਜੀਉ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥
 ਏਹੁ ਅਗ ਮਕਥ ਕੀ ਨਜਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਗਦੀ ਅ
 ਦਿਖਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਬੈਲੈ ਸਚੀ ਗਾਥਾ ॥ ਸੁਦਿ ਤੋ ਰਹ ਬ

ਹੀ ਗੋਰਖ ਨਾਥਾ ॥ ੧੧ ॥ ਜਤੁ ਪਹਾਧੀ ਗੁਰੂ ਸੁਨਿਅ
 ਹੁ ॥ ਅਹਰਿ ਮਤਿ ਗਿਅ ਨ ਥੀ ਅਹੁ ॥ ਗੁਰੂ ਬਦੁ
 ਸਚੁ ਸਚੀਧਰ ਮਸਾਲਾ ॥ ਸਚੁ ਕਰਿ ਰੇਡਾ ਤਤੁ ਲੈ ਚਾ
 ਲਾ ॥ ਘੜੀ ਐਸ ਬਦੁ ਸਚੀਟੇ ਗਸਾਲਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਿ
 ਸਟਿ ਸਦਾ ਦਇਆ ਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਤ ਲੁ
 ॥ ੧੨ ॥ ਏਹੁ ਸਚੀ ਗੋਸਟਿ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਤੋਈ ॥ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ
 ਦਿਹ ਲਾਚੀ ਨੈਕੋਈ ॥ ਸਚ ਖੰਡਕੀ ਬਣੀ ਅਖੰਡਾ ॥ ਗੁ
 ਰੂ ਮੁਖਿ ਜਪਾਹਿ ਖੰਡ ਬੂਝ ਮੰਡਾ ॥ ਸੇਤ ਬੰਧ ਪਰ ਮੇਸਰ ਤੋਈ
 ॥ ਪੁਣ ਦਤਿ ਨਾਨਕ ਤਰੇ ਸੋਈ ॥ ੧੩ ॥ ਸੇਤ ਬੰਧ ਪਰ ਮੇਸ
 ਰ ਮੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਭਰ ਥਰੀ ਏਕ ਗੁਰੂ ਚੇਲਾ ॥ ਗੋਰਖ ਬੋਲੈ
 ਸੁਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਹਮ ਬੂਲੈ ਤੂੰ ਗੁਬਾਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਬੋਲੈ ਸਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੁਣੁ ਤੂੰ ਗੋਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥
 ੧੪ ॥ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਸਚ ਜੋਗ ਕਮਾਉ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਮਹ
 ਲੀ ਪਾਵਹਿ ਥਾਉ ॥ ਸਤਿ ਗੁਰੂ ਪੁਰੋਕੀ ਦੀਖਿ ਅਲੇਹੁ
 ॥ ਅਮਰਾ ਪੁਰ ਨਗਰੀ ਬਸਹਿ ਘਰ ਬੇਹੁ ॥ ੧੫ ॥ ਤੀਨ
 ਚਰਚਉ ਬੇਚਉ ਮਹਲੇ ॥ ਪੰਜ ਸਤ ਨਉ ਗੁਣ ਗਿਅ
 ਨ ਅਮੋਲੇ ॥ ਨਉ ਘਰਿ ਛੁਢਿ ਦਸ ਦੈਦੁ ਅਹੁ ॥ ਤਤ ਅੰ
 ਮ੍ਰਿਤ ਪੀਵਹਿ ਸਬਦਿ ਅਪਾਗ ॥ ਤਤ ਅਨਾਦ ਦਵਾਯੈ ਪੁ
 ਨਿਓ ਅੰਕਾਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਤੀਜੋ ਤਿਅ ਪਾਰਿ ॥ ੧੬ ॥ ਸਤਿ
 ਗੁਰੂ ਪੁਰਾ ਦੇ ਪਰਵਾਹ ॥ ਦਹ ਦਿਸਿ ਮੇਟਿ ਦਸ ਏਹਾ ॥
 ਸਚ ਬਿਭੁਤ ਦਰਸਨ ਘਰਿ ਅਉ ॥ ਐਸ ਜੋ ਗੀਜੋ

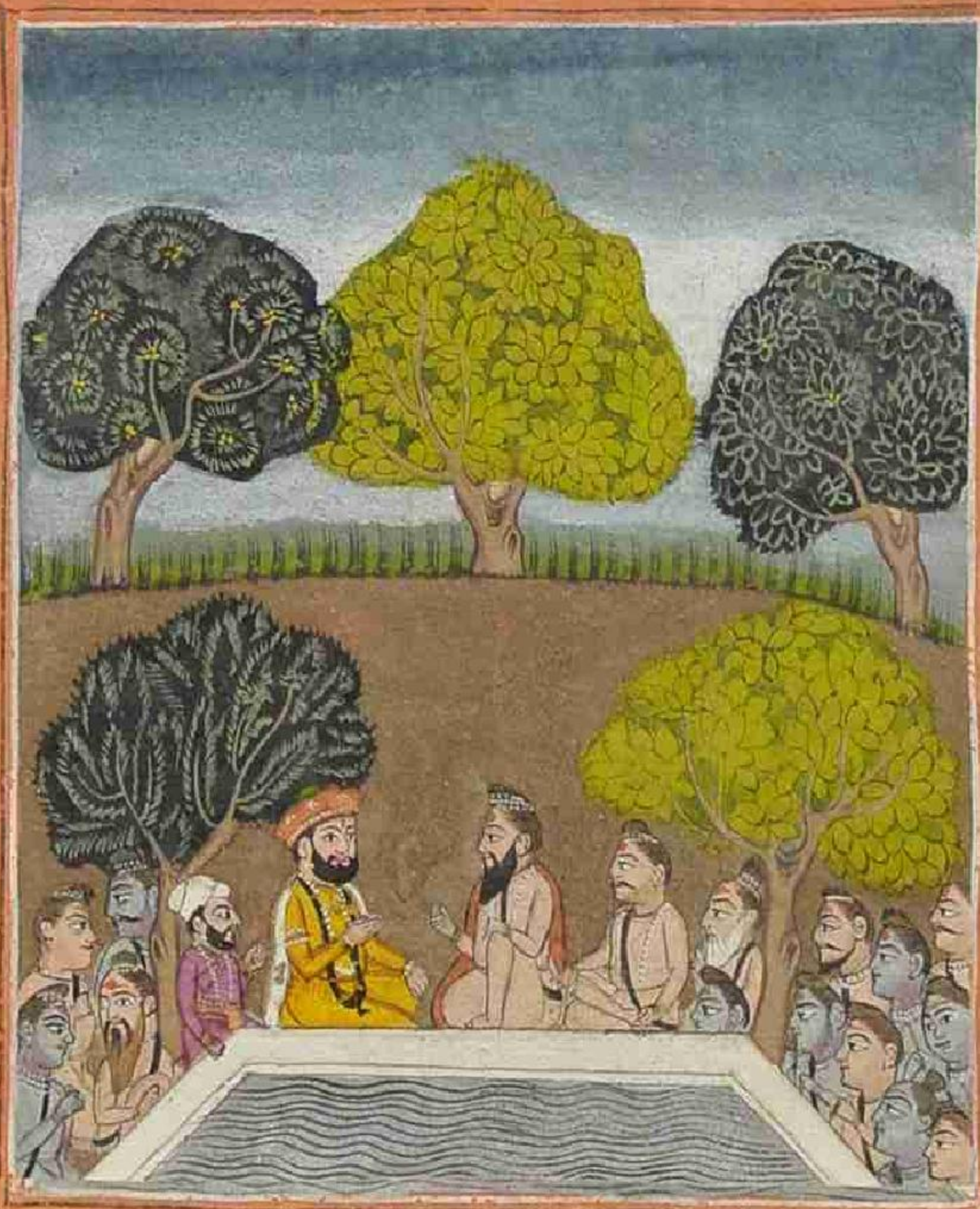
ਗੁਰਮਾਓ॥ ਪੁਰੇਗੁਰਕਾਸੁ ਨਿਉਪਦੇਸਾ॥ ਸਤਿਗੁਰ
 ਸੇਵਮਿਟੈ ਸਭਭੇਖਾ॥ ਨਾਨਕਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮਬੀਚਗਾਐ
 ਸਾਜੋਗੀਜੁਗਤਿਸਚਿਸਾਗ॥ ੧੭॥ ਦੇਦਕਤੇਬਸੋਧਿ
 ਕਰਨਾ॥ ਪੰਡਿਤਪੋਥੀਪੁਛਪੁਗਟਾ॥ ਨਉਖੰਡਧਰਤੀ
 ਸਗਲੀਫਿਰਹਿ॥ ਜੋਗੁਨਪਾਦਹਿਭਰਮਭਰਮਸਰ
 ਹਿ॥ ਸਤਿਗੁਰਪੁਰੋਕੀਸਰਨਉ॥ ਲਖਚਉਗਾਸੀਜੁ
 ਨਿਨਧਾਉ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿਸਹਿਵਾਸਾਪਾਇ॥ ਅਠਪ
 ਹਰਹਰਿਨਾਮਧਿਆਇ॥ ਸਚੁਜੋਗਅਟਲਅਸਥਾ
 ਨ॥ ਨਾਨਕਪ੍ਰਣਦੇਸਦਾਕੁਰਬਾਣੁ॥ ੧੮॥ ਸੁਣਹੋਭਰ
 ਥਰੀਗੋਰਖਨਾਥਾ॥ ਨਾਮਬਿਨਾਡੁਬੇਬਹੁਸਾਥਾ॥ ਮਿਧ
 ਕਸਾਧਗੁਰੁਬਹੁਚੇਲੇ॥ ਗੁਰਸਬਦੁਬਿਨਾਦੁਖੀਦੁਹੇ
 ਲੇ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਬਾਣੀਨਾਨਕਬੋਲੇ॥ ਸਹਜਿਨਿਰੰਤਰਿ
 ਤਤੁਦਿਹੋਲੇ॥ ੧੯॥ ਤੀਠੇਗੋਰਖਕਹਿਅਭੇਰਨਾ
 ਨਕਬਾਲਾ॥ ਚਲਤਹੈਮਿਧਾਕਾਮੇਲਾਹੈ॥ ਤੀਗੁਰੁਨ
 ਨਕਕਹਿਅਭੇਰਨਾਥਕਹਿਹੈਮੇਲਾ॥ ਤੀਗੋਰਖ
 ਕਹਿਅਭਚਲਦਟਲੇਮਿਧਾਕਾਮੇਲਾਹੈ॥ ਤੀਗੁਰੁ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਮਿਧਾਕਾਹੈਅਤੇਇਥੋਕਿਤਨੇਕਹੋ
 ਹੈ॥ ਤੀਗੋਰਖਨਾਥਕਹਿਅਭੇਰਨਾਮਿਉਚਉਦਹਮੈ
 ਧੰਜਤਤਰਕਹਿਹੈ॥ ਮੇਲਾਕਲ੍ਹਹੈ॥ ਤੀਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਜਾਪੁਜੀਤੁਮਤੋਮਿਧਾਹੋਉਡਜਾਤੇਹੋ॥ ਹਮਸਾਨੁ
 ਥਹੈਨਿ॥ ਤੀਭਰਥਰੀਬੋਲਿਅਭੇਰਨਾਨਕਬਾਲਾ

॥ ਤੁੰਤ ਕਉ ਮਕਉ ਉਡਾਵ ਤਾਥਾ ਅਬ ਤੁਟ ਕਉ ਕਿਅੰ
 ਹੁਆ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹੰ ਭਰਥਹੀ ॥ ਜਿਸ ਕਉ ਸ
 ਉਡਾਈ ਥੀ ਸੋ ਮਕਉ ਭੀ ਉਡਾਵੈਗਾ ॥ ਤੰਭਰਥਹੀ
 ਕਹਿ ਆਹੰ ਨਾਨਕ ਕਉ ਸਤੈ ਹੀ ਨੈਉ ਡਾਈ ਥੀ ਕਿਕਿ
 ਸੀ ਅਉਗੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸਚਿ ਸਬਦੁ ਨੈ
 ਕਉ ਸਉਡਾਈ ਥੀ ॥ ਅਗਿ ਅਏ ਕੰਕਾਰੀ ਆਈ ਥੀ
 ਗਬਿਨ ਅਗਿ ਅਸੋ ਕਉ ਨਉਡਾਵੈ ॥ ਮੇਸਾ ਕੋਈ ਦਿ
 ਸਟਿਨ ਆਵੈ ॥ ਮਕਉ ਭੀ ਉਡਾਵੈ ॥ ਅਗਿ ਅਦੇਇ ॥
 ਤੁਮਚਲਹੁ ਅਗੇ ਹਮ ਅਇ ਮਿਲੇਇ ॥ ਤੰਮਿਧਉ
 ਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਕਾਈ ਵਰੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹੰ ਉਡਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਸਿਧ ਤੰ
 ਗਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿ ਅਜੀਜੋ ਤੁਸਾਡੀ ਹਜਾਇ ॥
 ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਅਸੀ ਭੀ
 ਜਾਈਏ ॥ ਜੇ ਅਸੰਤੁ ਭੀ ਕਰਤ ਹਲੈ ਜਾਏ ॥ ਤੰਬਾਲੇ
 ਅਖਿ ਅਭਲਾਜੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਉਡਾਹੀ ਲੀਤੀ ॥
 ਜਦੋ ਅਚਲਉ ਪਰਿਦਟਾ ਲੇਵਿ ਚਿਹਿਕ ਪਿਪ
 ਲਦੇ ॥ ਨਿਥੜਾ ਆਹਾ ॥ ਉਸਉ ਪਰਿਬੈ ਠਿਗਏ ॥
 ਜਾਸਿਧ ਅਏ ਤੰਕਿ ਅਦੇਖ ਨਿਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਅ
 ਗੇ ਹੀ ਬੈਠਾ ॥ ਤੰਗੋਰਥ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਹੰ ਅਦੇਸੁ ਤੰ
 ਨਕਤਪਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹੰ ਅਦੇਸੁ ਏਕੰਕ

ਹਕਤੁ ਗਰਥਨਾਥਾ ਤੇ ਭਰਥਰੀ ਕਹਿ ਆ ਅਰੇ ਨ
 ਨਕਤ ਪਾਤੁ ਕਿਛੁ ਇਸਟੀ ਭੀ ਹੈਗ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਹਿ ਆ ਅਰੇ ਭਰਥਰੀ ਇਸਟ ਮਾਹਾ ਏਕੈ ਕਾ ਸਚ
 ਮੰਤਰੀ ਅਨਿਸਤਾਗਾ ਉਸਤਾਦ ਮਾਹਾ ਸਤਿਗੁਰ
 ਗੋਸਟਿ ਅਚਲ ਤੇ ਸਿਧ ਨਾ ਲਿੰਤ ਈ॥

ਪੁਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਬਚਨਾ ਕਾ ਸੁਗਾ ਜਿਨ ਮਕ
 ਉਪੰਖਲ ਗਾਏ ਅਸੀ ਤੁਸਤੇ ਅਗੇ ਈਹ ਆਇ
 ਬੈਸੀ ਨਾਨਕ ਕੈ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਸੁਟਤੁ ਭਰਥ

ਗੀਤੋ ਅਕਲਿ ਨ ਲੀਨੀ ॥ ੩ ॥ ਜਥੁ ਬਸ ਮਲਾਉਣੀ
 ਆਤਾ ਵਟਲੇ ਕਿ ਆਲੋਕ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੂ ਸਿਵਾਤਾ
 ਆਲੋਕ ਆਇਕ ਰਿਕ ਟੀਪੈ ਗੀਧਣੀ ॥ ਅਤੇ ਬਹੁਤੁ ਦੁ
 ਸਟੀਲ ਗੋਕਰਨੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਕਿ
 ਉਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਬੇਲੋਕ ਦੁਖ ਦਾਇ ॥ ਅਤੇ ਉਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸੀਂ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਉ ਬੇਲੋਕ ਜਾਣਾਇ ॥
 ਅਤੇ ਦੁਇ ਸਾਧਕ ਪਾਹੁ ਦਿਚੈ ਤੈਨੀ ॥ ਓਨਾ ਨਾਲਿ
 ਅਸਾਡਾ ਵਚਨਾਇ ॥ ਓਨਾ ਨੁ ਮਿਲਣਾਇ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਸਹਜਾ ਦਾ ਮਰਦਾਨੇ ਦਾ ਪੁਤ੍ਰ ਤਲ
 ਵੰਡੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਓ
 ਸਤਾਈ ਓ ਬੇਲੋਕ ਜਾ ਵਟਾਇ ਜਗੁਰੀ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਅ
 ਖਿ ਆਜੀ ਚਲੋ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਉਭਾਈ ਦਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥ ॥

ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਓਥੋ ਉਡੀਲੀ ਤੀ ॥ ਆਇ ਚੰਦ੍ਰ
 ਭੀਨ ਸੰਧੂ ਦੇ ਖੁਭਤੇ ਉਤਰੇ ॥ ਬਾਲੇ ਦੇ ਪਿਉ ਦਾ ਖੁ
 ਹਸਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਹ
 ਇ ਬੁਲਾਹਤਾ ਚਲਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਕਾਲੁ ਭੀ
 ਚਲਿ ਗਇਆ ॥ ਅਤੇ ਅੰਮਾ ਬੀਬੀ ਭੀ ਚਲਿ ਗ
 ਈ ਇਕ ਚਾਚਾ ਲਾਹੁ ਦਾਇ ॥ ਓਹੁ ਚਮਕਿ ਪਉ
 ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਜਗੁਰੀ ਜਾ ਵਟਾਇ ॥ ਤੀ ਮਰਦਾਨੇ ਦੇ
 ਖੁਤ੍ਰ ਸਦਿ ਲਿਅਾਉ ॥ ਚੁਪਾਤਿ ਆਜਾਣੇ ਕੇ

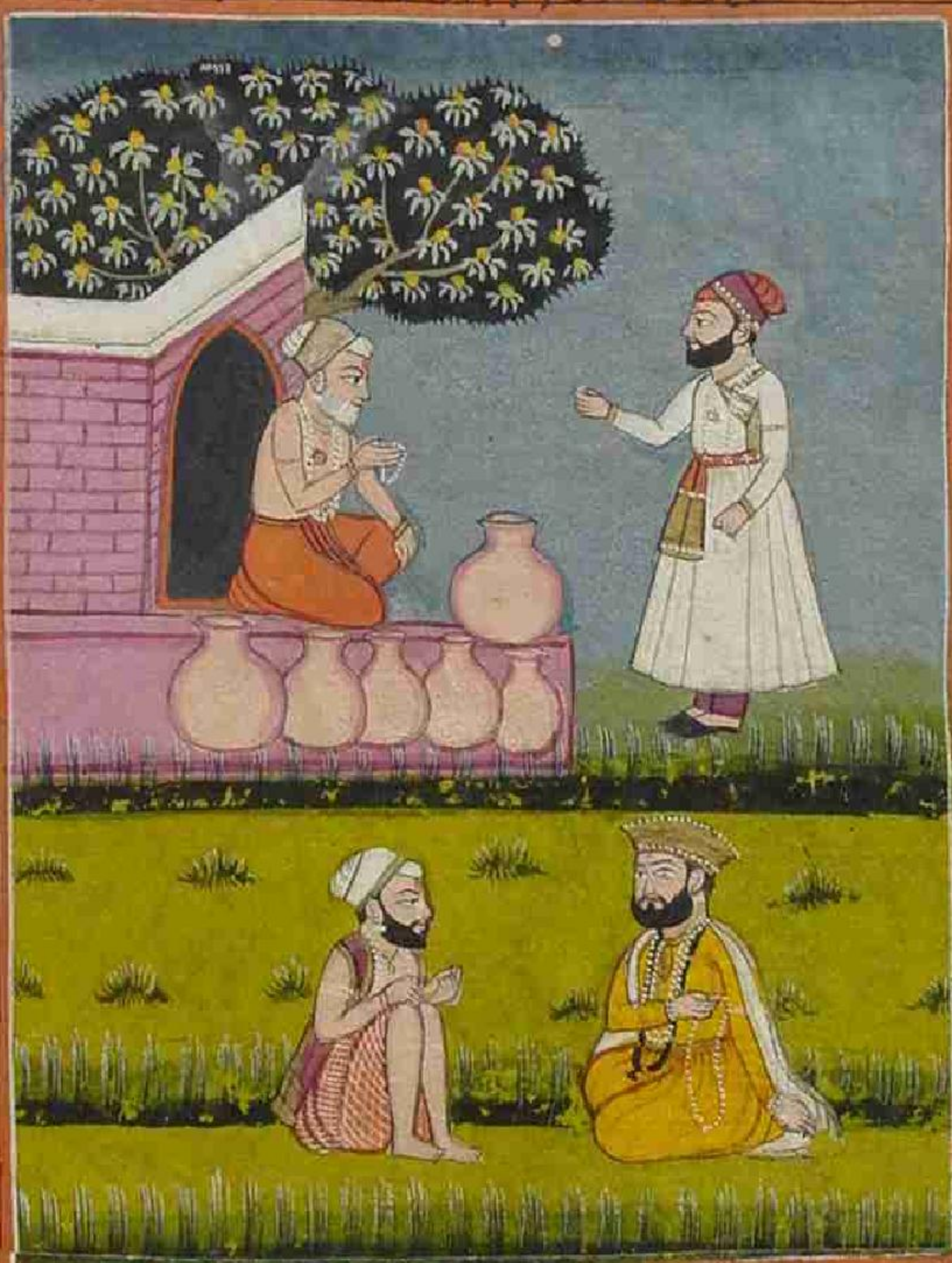
ਟੀਨਾਪੀਤਾਬਾਲੇਅਧਿਅਜਾਸਪਤਦੇਨਾਤੀਗੁ
 ਹਨਾਨਕਅਧਿਅਅਪੀਤਾਬਾਲੇਕਹਿਅਰੁਲਾ
 ਜੀਤਾਬਾਲੇਜਾਇਸਪਤਦੇਨੁਮੇਦਿਆਚਾਰਿ
 ਘੜੀਅਗਤਿਗਈਆਪੀਤਾਸਪਤਦਾਅੰਦ
 ਹੋਨਿਕਲਿਆਇਆਜਾਦੇਖੇਤਾਬਾਲਾਸੰਧੂਰੈ॥
 ਜੋਨਾਨਕਤਪੇਨਾਲਿਆਗਾਅਤੇਮੇਰਾਪਿਉਭੀਇ
 ਨੂਦੇਨਾਲੇਅਗਾਮਿਦਾਇਕਹਿਸਪਤਪ੍ਰੋਗਤੇਚ
 ਰਿਪਇਆਤਾਬਾਲੇਦਚਨਕੀਤਾਸਪਤਦਾਕਰ
 ਤਾਹਭਲਾਕਰੇਗਾਅਤੇਅਪਣੇਨਉਚੀਦਾਤਿਦੇਵੈ
 ਮਸੁਦਿਭਾਈਸਪਤਦਾਤੈਨਾਨਕਤਪਾਸਦਦਾ
 ਹਈ॥ਤਾਸਪਤਦੇਅਧਿਅਜੀਮੇਰਾਬਾਬਾਕਿਖੇ
 ਰੈ॥ਤਾਬਾਲੇਅਧਿਅਭਾਈਸਪਤਦਾਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਪਾਸਿਉ॥ਤੂਤੁਹਤੁਚਲਾ॥ਤਾਸਪਤਦਾਕਰਮਾਦਾ
 ਬਲੀਅਹਉਠਿਨਾਲਿਉਇਆ॥ਅਇਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਦੇਪ੍ਰੋਗਤੇਚਰਿਪਇਆ॥ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਮੁਦਿਭਾਈਸਪਤਦਾਤੇਗਾਪਿਉਕਾਲਦਸਿਉਇਆ
 ਮਾਅਸੰਨੁਜੋਗਾਅਹਤੇਨੁਸਿਰਪਾਉਦੇਦਣਾ॥ਅ
 ਖੁਤੈਨੁਕੇਹੜਾਸਿਰਪਾਉਦੇਦੀਏ॥ਕੇਦਰਗਾਹਦਸਿ
 ਰੋਪਾਉਦੇਦੀਏ॥ਤਾਸਪਤਦੇਅਧਿਅਜੀਜੋਬਾ
 ਬੇਮਰਦਾਨੁਦਿਤਾਹਈਸੰਮੈਨੂਦੇਹਿ॥ਤਾਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਅਧਿਅਮੁਦਿਸਪਤਦਾਤੇਗਾਪਿਉਅਸੰਬ

ਸ'ਨ'ਨ'ਸ'ਗਿਲੀਤਾ'ਅਸੀ'ਉ'ਸਤਾਈ'ਸਾ'ਨਿ'ਆ
 ॥ਜੋਤੁ'ਉ'ਥੇ'ਚ'ਲਿ'ਕ'ਰਿ'ਗੇ'ਤ'ਤੁ'ਭੀ'ਉ'ਮੇ'ਜੇ'ਹ'ਓ'ਵੇ
 ॥ਅਗੇ'ਤੇ'ਰੀ'ਖੁ'ਸੀ'ਜੋ'ਤੁ'ਅ'ਥੇ'ਸੋ'ਈ'ਕ'ਰੀ'ਏ'॥ਤੀ'ਸ'ਹ
 ਜਾ'ਦੇ'ਆ'ਖਿ'ਅ'ਜੀ'ਜਿ'ਮੈ'ਨ'ਬਾ'ਬੇ'ਦੇ'ਸਾ'ਨਿ'ਲੇ'ਚ'ਲੇ
 ਤੀ'ਹ'ਬ'ਮੈ'ਥੇ'ਭੀ'ਮਿ'ਹ'ਰ'ਦਾ'ਨ'ਹੋ'ਦੈ'॥ਤੀ'ਗੁ'ਗੁ'ਨਾ'ਨ'ਕ'ਆ
 ਖਿ'ਅ'ਚ'ਲ'ਭਾ'ਈ'ਬ'ਲਾ'ਸ'ਜਾ'ਦੇ'ਨ'ਲੇ'ਚ'ਲੀ'ਏ'ਓ'ਖੀ
 ਹੀ'॥ਤੀ'ਬ'ਲੇ'ਆ'ਖਿ'ਅ'ਭ'ਲਾ'ਜੀ'ਚ'ਲੇ'॥ਤੀ'ਝੇ'ਚ'ਲੇ
 ਜਾ'ਮੁ'ਲ'ਤਾ'ਨ'ਦੀ'ਪ'ਰ'ਤੀ'ਗ'ਏ'ਨੇ'ਤੇ'ਤ'ਲੀ'ਭੇ'ਦੇ'ਨ'ਉ'ਕੇ
 ॥ਧ'ਰੇ'ਉ'ਥੇ'ਹਿ'ਕੁ'ਸ'ਜਣ'ਬੈ'ਠਾ'ਆ'ਹਾ'॥

॥ਬੋਲ'ਪੁ'ਭਾ'ਈ'ਦੁ'ਗੁ'ਗੁ'ਜੀ'॥

ਕੇ'ਹੀ'ਤ'ਹੰ'ਦਾ'ਆ'ਹਾ'ਜੇ'ਹੀ'ਤ'ਹ'ਪ'ਦਿ'ਤੁ'ਬੈ'ਸ'ਨ'ਓ'ਦੇ
 ਹੈ'ਨਿ'॥ਤੀ'ਗੁ'ਗੁ'ਨਾ'ਨ'ਕ'ਆ'ਖਿ'ਅ'ਸ'ਜਾ'ਦਾ'ਇ'ਸ'ਗਿ'ਹ
 ਵ'ਦਿ'ਚਿ'ਜ'ਪੁ'ਪ'ਰ'ਡੇ'ਰੇ'ਨਾ'ਹੀ'॥ਤੀ'ਸ'ਹ'ਜਾ'ਦੇ'ਆ'ਖਿ
 ਅ'ਜੀ'ਮੈ'ਨ'ਕੇ'ਹ'ਡ'ਹੈ'॥ਜੋ'ਤੁ'ਸੀ'ਮੇ'ਰੇ'ਨ'ਲਿ'ਹੈ'॥ਤੀ'ਸ
 ਜਾ'ਦੇ'ਦੇ'ਗ'ਲਿ'ਉ'ਚੇ'ਕ'ਪ'ਤੇ'ਆ'ਹੈ'॥ਜਾ'ਇ'ਸ'ਹ'ਜਾ
 ਦੇ'ਹ'ਸ'ਸ'ਤਿ'ਕੀ'ਤੀ'॥ਤੀ'ਅ'ਗੇ'ਸ'ਜਣ'ਬੈ'ਲਿ'ਆ'ਅ
 ਉ'ਭਾ'ਈ'ਸ'ਤਿ'ਗ'ਸ'॥ਤੀ'ਛੇ'ਰਿ'ਸ'ਜਣ'ਪੁ'ਛਿ'ਓ'ਭਾ'ਈ
 ਕਿ'ਥੈ'ਆ'ਇ'ਓ'॥ਤੀ'ਸ'ਹ'ਜਾ'ਦੇ'ਆ'ਖਿ'ਅ'ਜੀ'ਮੈ'ਪ'ਰ
 ਦੇ'ਸੀ'ਹੀ'॥ਤੀ'ਸ'ਜਣ'ਆ'ਖਿ'ਅ'ਭਾ'ਈ'ਤੁ'ਕ'ਉ'ਦੁ'ਤੇ'ਦ
 ਹੈ'ਸ'ਚੁ'ਆ'ਖੁ'॥ਤੀ'ਸ'ਹ'ਜਾ'ਦੇ'ਆ'ਖਿ'ਅ'ਭਾ'ਈ'ਮੈ'ਮਿ
 ਰ'ਸੀ'ਤੇ'ਦ'ਹੀ'॥ਤੀ'ਸ'ਜਣ'ਆ'ਖਿ'ਅ'ਭਾ'ਈ'ਕਿ'ਸੇ'ਵ'ਡੇ

ਅਦਮੀਦਮਿਹਮੀਤਮਸਯਦੇਅਥਿਅ
 ਜਿਜਮਾਨਮੇਵਡੇਅਦਮੀਦਮਿਹਮੀਤਮਸਯਦੇ
 ਸਯਦਪੁਛਿਅਭਾਈਓਮਦਾਨਓਕਿਅਭੈਤਮ
 ਸਯਦੇਅਥਿਅਜੀਓਮਦਾਨਓਨਾਨਕਓਤਮ
 ਗੋਮਟਿਸਯਦਨਗਨਾਨਿਤਓਤਮ

ਜਦਅਥਿਅਭਾਈਓਕਉਦੁਤਦਭੈਤਮ
 ਜਦੇਅਥਿਅਜੀਓਪਤੀਤਦਭੈਤਮ
 ਮੀਤਮਸਯਦਫੇਰਿਕਰਿਅਭਾਈਓਪਤੀ

ਤੇਹਰੈ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜਿ ਜਮਾਨਤੁ ਸਾਥ
 ਭੀ ਵਡਾ ਆਦਮੀ ਹੈ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਆਖਿ ਏ ਆਦਮੀ
 ਮੀ ਆਨੇ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਓਏ ਵਡੇ ਆਦਮੀ ਦਮਿ
 ਰਾਮੀ ਹੈ ਇਸ ਦੀ ਭਲੀ ਤਰੀਖਿ ਜਮਤਿ ਕਰਈ॥
 ਭਲੀ ਤਰੀਖਿ ਵਾਲਾ ਜਾਹਿ ਭਾਈ ਇਨਾ ਨਾਲਿ॥
 ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਖਵਾਦੁ ਲੈ ਗਏ॥ ਜਾਇ ਕਹਿ ਸਹਜਾ
 ਦੇ ਦੇ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੇ ਅਨੇ॥ ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ
 ਦਸ ਭਾਈ ਤੁਹ ਤੇਰੇ ਪਾਸਿ ਕਿ ਆ ਹੈ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ
 ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚਿ ਯਾਦਿ ਕੀਤਾ ਭਲੇ ਤਪਾਜੀ॥
 ਮੈਨੁ ਭਲੀ ਜਾਗਾ ਭੇਜਿ ਆਹਈ॥ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਤੇ
 ਅਤੇ ਬੀਨਿ ਬਹਾਇ ਆਹੀ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਚਲੁ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀਨੁ ਸਹਜਾ ਦੇ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਹੈ॥
 ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੇ ਦੇ ਆਇ ਬੜੇ ਤੇਏ ਦੇ
 ਖਣ ਤੰ ਕਿ ਆ ਦੇ ਖਣ ਜੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਮੈ ਸੀ ਤਹੀ ਬੈਠਾ ਹੈ
 ॥ ਜਿਸ ਤਹੀ ਵਡੇ ਪਰਮ ਬੈਸਨੇ ਤੇ ਦੇ ਹੈ ਨਿ॥ ਤੰ ਜਾ ਦੇ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ
 ॥ ਅਗੋ ਸਹਜਾ ਦੇ ਬੋਲਿ ਆ ਆਉ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰਾ॥
 ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦੇ ਇਥੇ ਅਸਾ
 ਡਾਹਿ ਕੁ ਮਿਹਾ ਸੀ ਆਇ ਆ ਆਹਾ॥ ਤੰ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆ
 ਖਿ ਆਇ ਬੇਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀ ਆਇ ਆ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ
 ਆਖਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਸਹਜਾ ਦੇ ਮੁਕਰਦਾ ਹੈ ਇਥੇ ਹੀ

ਆਇਆ ਹੈ॥ ਅਗੋਂ ਸਜਣ ਆਖਿ ਆਜੀਤੁ ਸੀ ਅਤੀ
 ਤਫਕੀਰ ਤੇ ਮੈਨੁ ਕਿ ਅਜਹੁ ਰਿਪਈ ਜੇ ਮੈ ਸੁਕਰੀ॥
 ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਅਜਾ ਰਿਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਬੈ ਸ
 ਨ ਦਾ ਮੁਖਾਲਾ ਕਰ ਅੰਦਰੋਂ ਸਹਜ ਦੇ ਨੁਕਦਿ ਲਿ
 ਆਉ॥ ਤੈ ਬਾਲਾ ਜਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਰਿ ਆ॥ ਦੇਖੇ ਤੈ
 ਸਹਜ ਦਾ ਬਧ ਬੈਠਾ ਹੈ॥ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਉ ਠਿਸਹ
 ਜਾ ਦਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਦ ਦਾ ਹਈ॥ ਸਹਜ ਦੇ ਆਖਿ ਆ
 ਜਿ ਜਸਾਨ ਤੁਸੀ ਮੈਨੁ ਕਿ ਬੇਭੇਜਿ ਆ॥ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਲਾ
 ਹਿ ਲੀਤੇ ਅਤੇ ਮੈਨੁ ਬੰਨਿਘ ਤਿਓਨੇ ਮੈ ਕਿ ਅਕਰੀ॥
 ਤੈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਸਹਜ ਦਾ ਹੁਇ ਤੇਰੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਲੈ
 ਦੇ ਅਹੈ॥ ਜਿਨ ਬਧ ਅਹਾ ਮੈ ਸਹਮ ਦੇ ਹੋਏ॥ ਅਤੇ ਕ
 ਪੜੇ ਦੇ ਵਨਿ ਨਹੀ ਆਖਿ ਨਿਏ ਹੋਏ॥ ਆਇਆ ਹੈ॥
 ਤੈ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਚਲੁ ਸਹਜ ਦਾ ਕਪੜੇ ਓਥੇ ਹੀ ਅ
 ਆਇ ਗੁਨਿਗੇ॥ ਤੁਓਂ ਦਰਨਾ ਹੀ॥ ਸਹਜ ਦੇ ਨੁਲੈ ਕਰਿ
 ਬਾਲਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇਆ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਿ ਅ ਅਵੈ ਸਹਜ ਦਾ ਕਪੜੇ ਕਿ ਬੇਨੀ॥ ਤੈ ਸਹਜ ਦੇ
 ਕਰਿ ਅਜੀਇ ਭਲਾ ਭਗਤੈ ਬੈਸਨੈ ਹੋਏ॥ ਤੈ ਠਗਾ ਪੈ
 ਜੀ॥ ਹੋਈ ਖਾਵਣ ਦੇ ਬਹੁਨੇ ਅੰਦਰਿ ਕਪੜੇ ਲਾਹਿ ਲੀਤੇ
 ਨੇ॥ ਅਤੇ ਬੰਨਿਘ ਤਿਓਨੇ॥ ਏਹੈ ਕਮ ਕਰ ਦਾ ਹਈ ਇਹੁ ਭ
 ਗਤਾ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਸਜਣ ਇਹੁ ਕਿ
 ਅਖੰ ਮਤੁ ਕਰ ਦਾ ਹੈ॥ ਤੈ ਅਗੋਂ ਸਜਣ ਸਹਮ ਦੇ ਹੋਏ॥

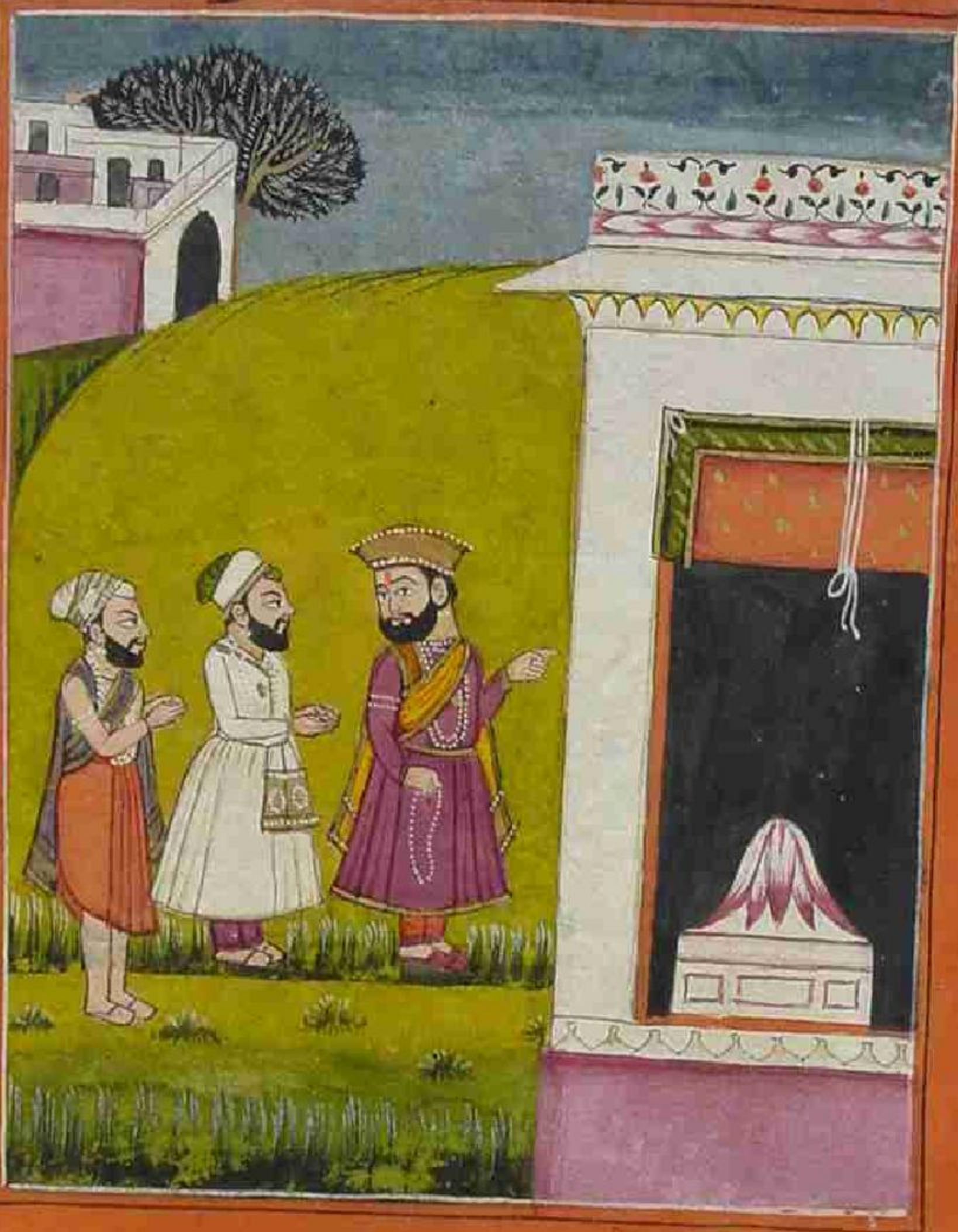
॥ ਬੋਲਿ ਸੰਘੋ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕੁ ਸਬਦੁ ਪਰਾਪ
 ਤਿ ਤੋਇਆ ॥ ੧ ॥ **ਸਾਗੁ ਸੁਹੀ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥**
 ਉਜਲ ਕੋਹ ਚਿਲਿ ਕਣਾ ਘੋਟਿ ਮੁਕਾਲੀ ਨੀ ਮਸੁ ॥ ਧੋਤਿ
 ਆਦ ਗੁਨ ਉਤਰੈ ਮੈ ਮਲਿ ਪੋਵਾ ਨਿਤ ॥ ੧ ॥ ਸਜਣ ਸੇਈ
 ਮਾਏ ਨਾਲਿ ਮੈ ਚਲਾ ਦਿ ਆਨਾ ਲਿ ਚਲੀਨਾ ॥ ਜਿਤ ਦਰਿ ਲੇ
 ਥਾ ਮੰਗੀਏ ਸੇ ਜਾਹੁ ਖੜੇ ਦਿ ਸੀਨਾ ॥ ੧ ॥ **॥ ਰਹਾਉ ॥**
 ਅੰਝੁ ਟਿਪਿ ਪਲ ਜੰਮਿ ਅਬੁ ਤੇਤੇ ਪ੍ਰਮਸਾਲਾ ॥ ਬਾਹੁ ਹਿਰਿ
 ਸੈ ਸੋਹਣਾ ਅੰਦਰਿ ਖੋਟੇ ਲਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ਮਥੇ ਟਿਕਾ ਲਾਲੈ
 ਗਲਾ ਦਿ ਚਿਮਾਲਾ ਚਾਗਿ ॥ ਬਤਫਰੋ ਸੀ ਸਿਖਿ ਆਠਗ
 ਟੁਨੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ਬਗਾਬਗੇ ਕਪੜੇ ਤੀਰਥ ਮੰਡਿ ਵਸੈ
 ਨਿ ॥ ਘੁਟਿ ਘੁਟਿ ਜੀ ਅਮਾਹ ਦੇ ਸੇ ਬਗੇ ਨਾ ਕਹੀ ਅਨਿ ॥
 ੪ ॥ ਕੋਠੈ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਸਾ ਨੀ ਆਪਾ ਸੁਚਿਤ ਨੀ ਆਹਿ ॥ ਛ
 ਠੀ ਅਕੈ ਮਨ ਆਵ ਨੀ ਦਿ ਚਹੁ ਸਥਣੀ ਆਹਿ ॥ ੫ ॥
 ਸਿੰਮਲ ਰੁਖ ਸਗੀਰ ਮੈ ਮੁਜਨ ਦੇਖਿ ਰੁਲੀਨਾ ॥ ਜੋਛ
 ਲਕੰ ਮਨ ਆਵ ਨੀ ਸੇ ਅਉਗੁਣਿ ਮੈ ਤਨਿ ਹੰਨਿ ॥ ੬ ॥
 ਅੰਧਲੇ ਭਾਗੁ ਉਠਾਇ ਆਹੁ ਗਰਵਾ ਨੀ ਬਹੁਤੁ ॥ ਅਖੀ
 ਲੋ ਨੀ ਨਾ ਜਲਾਹੁ ਉਚ ਨਿਲੀ ਘਾਕਿਤੁ ॥ ੭ ॥ ਚਾਕਰੀ ਅ
 ਚੰਗਿ ਆਈ ਆ ਅਵਗ ਸਿ ਆਣ ਪਕਿਤੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾ
 ਮੁਸਮਾਲਿ ਤੁਬਧਾ ਛੁਟ ਹਿਜਿਤੁ ॥ ੮ ॥ ਤੰ ਸਜਣ ਨ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਸਜਣਾ ਜੇਏ ਹਕੰਮ ਛਰੇ ਤੀ ਕਰਤਾਰ

ਮਿਹਰਦਾਨ ਤੋਂ ਵੀ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਜਥੇ॥ ਤੀ ਕੁਛ ਜੀ
 ਅਦਾਰਲਾ ਤੋਂ ਵੀ॥ ਤੀ ਸਜਣ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਰੁ ਹੁਇ
 ਗਥਿ ਲੇਹਾ॥ ਮੇਰੁ ਅਉਗੁਇ ਬਹੁਤੁ ਕੀਤੇ ਪੈ॥ ਤੁਸੀ
 ਮੇਰੇ ਕਰਮੇ ਏਧਰਿ ਆਏ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮੁਦਿ
 ਭਾਈ ਸਜਣ ਏਹੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਤੇਰਾ ਮਦਾ ਸਹੈ॥ ਅਤੇ
 ਮਿਹਰਸੀ ਹੀ ਜੇ ਇਸ ਤਾਈ ਮੰਨੇਗਾ ਤੀ ਕਰਤਾਰ ਮਿਹਰਦਾ
 ਨ ਤੋਂ ਵੀ॥ ਅਤੇ ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਕਰੇਗਾ ਨਾਹੀ॥ ਤੀ ਸਜਣ
 ਆਖਿ ਆਜੀ ਪਿਛਲੇ ਬਖਸੀ ਅਨਿ ਅਗੇ ਨ ਕਰੇਗਾ
 ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਸਜਣ ਅਸੀ ਤੇਰੇ ਦਾ
 ਸਤੇ ਆਏ ਅਹੇ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸਜਣ ਨੁਨਿ ਦਾ ਜਕ
 ਰਿ ਅਗੇ ਚਲਿਆ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਦੁਗੁਰੁ ਜੀ॥

॥ ਅਗੇ ਸਹਜਾ ਦੇ ਨੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਖੁਰਮੇ ਸਹਜਾ ਇਖ
 ਨਾ ਕੀਤਾ॥ ਆਖਿ ਉਸੁ ਸਹਜਾ ਦਾ ਇਹੁ ਤੇਰੇ ਪਿਉ ਮ
 ਹਦਾਨੇ ਦੀ ਸਮਾਧਿ ਹੋਈ॥ ਤੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਉਥੇ ਮਥਾ
 ਕਿਆ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸਹਜਾ ਦਾ ਅਸਾਡਾ
 ਕਹਿ ਆਮੰਨ ਸੀ॥ ਤੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਜੋ ਤੁਸੀ
 ਆਖੇਗੇ ਸੇ ਮੰਨਾਗਾ ਕਿਉ ਨਹੀ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ
 ਅਸਹਜਾ ਦਾ ਤੂੰ ਏਥੇ ਹੀ ਹੋ॥ ਮਹਦਾਨਾ ਅਸਾਡਾ
 ਹਾਹਾ॥ ਤੀ ਸਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਟਬਰ ਤੇ ਉਥੇ
 ਹੀ ਹੋ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸਹਜਾ ਦਾ ਇਥੇ ਮਹਦ

ਨੇ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਮੰਜੀ ਤੇ ਦੇ ਗੀ ॥ ਅਸੀਂ ਏਸ ਦਾ ਸਤੇ ਆ
 ਖਦੇ ਆਏ ॥ ਭੁਟ ਬਰ ਆਪ ਦੇ ਲੈ ਆਉ ॥ ਤੰਮ ਹਜਾ
 ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਧਰਨੁ ਤੇ ਦੇ ਗੀ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੇ
 ਸ ਅਧਾਰਿ ਹਰੀ ਗਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸ ਹਜਾ
 ਸਹਜਾ ਦੇਨੁ ਮਹਦਾਨੇ ਦੀ ਸਮਾਧ ਦਿਖਾਈ ॥

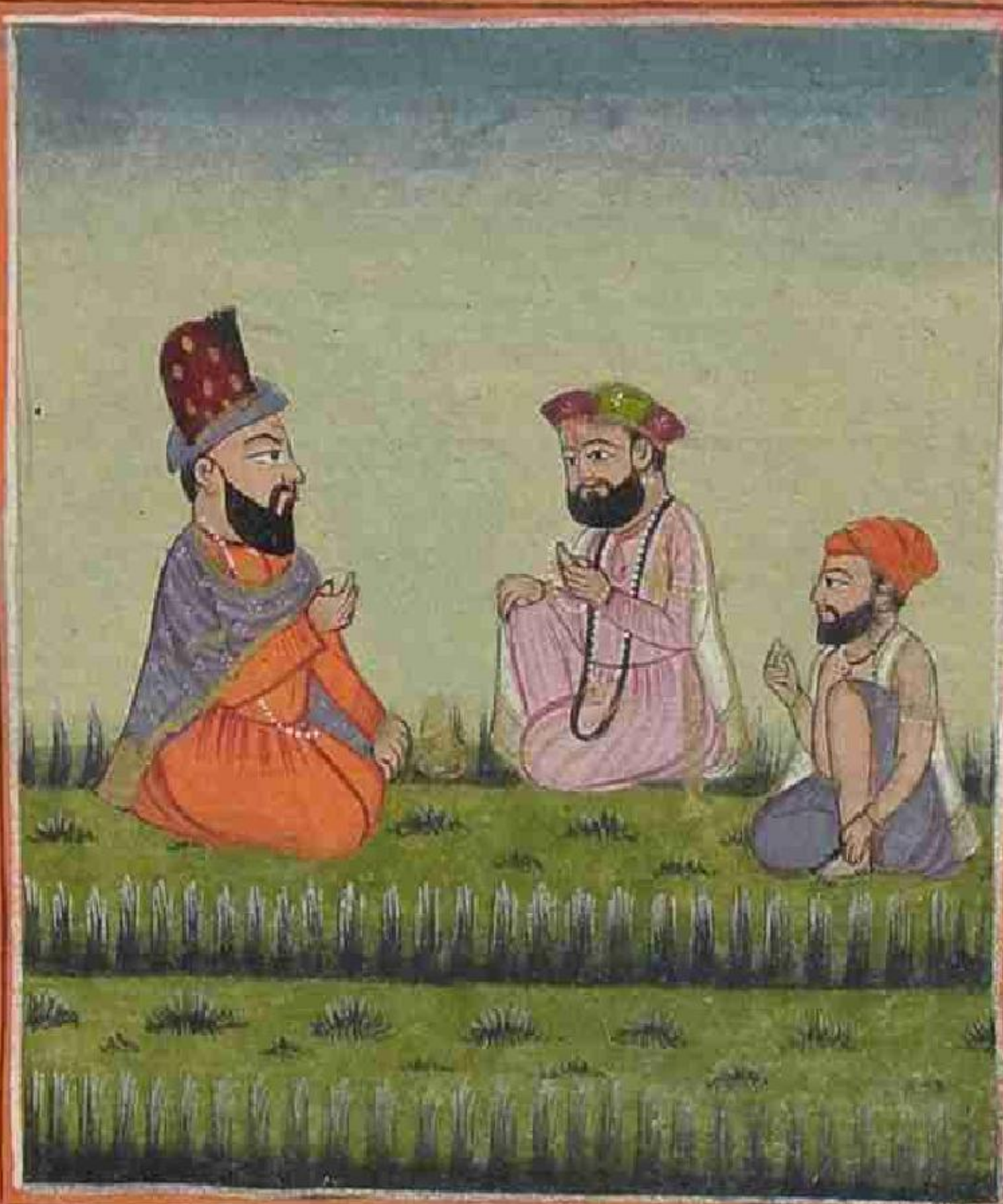
ਦਾ ਜਿਤੁ ਦੇ ਲੇਤੁ ਪਾਦਿ ਕਰੇ ਗਾ ਅਸੀਂ ਤਿਤੀ ਦੇ
 ਲੇਤੁ ਰੇ ਪਾਸਿ ਥਕੇ ਆਏ ॥ ਤੰਮ ਤਿਧਰ ਤੀ ਤਿਕ
 ਰਿਜਾਏ ॥ ਤੰਮ ਹਜਾ ਦੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇਨੁ ਪਰ

ਤੀਤੀਏ॥ **ਗੋਬਿੰਦਗੁਰੂਦਾਸਗੁਰੂਜੀ॥**

੧੬੨

ਗਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਓਬੋਓਡਗੀਲੀਤੀ॥ ਤੀਜਾਇਕੰਧ
ਗਦਿਚਿਖੜੋਤੋਏ॥ ਓਥੇਹਿਕੁਮੁਗਲਫਕੀਰਅ
ਹਾ॥ ਓਮਦਾਨਾਉਯਾਹਅਲੀਆਹਾ॥ ਓਮਨਾਲਿ

ਗੋਮਟਿਯਾਹਅਲੀਨਾਲਿਤੋਈ॥

ਭੇਟਾਤੋਈ॥ ਗਤੀਉਮੁਧੁਛਿਆਸੁਆਲਕੀਤੋਸੁ॥
ਸੁਮਾਨਾਮਚਿਦਾਗੀ॥ ਗਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆ॥
ਮਾਨਾਨਕਨਿਰੰਕਾਰੀ॥ ਫੇਰਿਮੁਗਲਬੋਲਿਆ॥

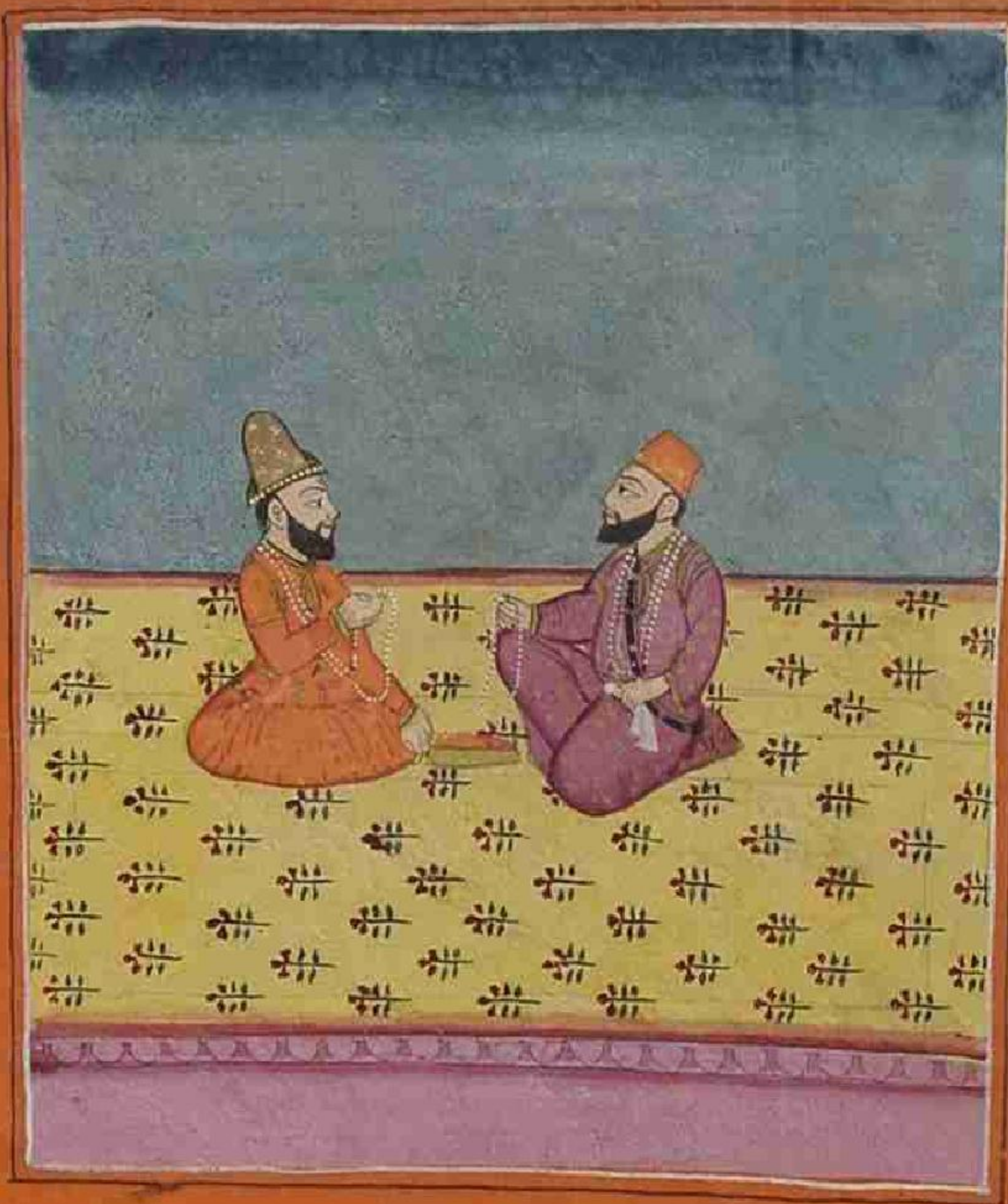
ਮੈਸਿਫਮੀਦਸਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਬੈਲਿਅਮਾਬੈ
 ਦਾਖੁਦਾਇਸਾ॥ ਤੰਢੇਰਿਮੁਗਲਪੁਛਿਅਸੁਮਾਪੀ
 ਰਗੁਛਤ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਬੈਲਿਅਮਾਪੀਰਜਿੰਦ
 ਪ੍ਰੀ॥ ਤੰਢੇਰਿਮੁਗਲਬੈਲਿਅਸੁਮਾਪੀਰਜਿੰ
 ਦਪੀਗਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਅਹੇਅਹੇ॥ ਤੰਢੇ
 ਰਿਮੁਗਲਕਹਿਅਮਾਇਤਕਾਦੇਨਸੁ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾ
 ਨਕਕਹਿਅਚਿਗੁਛਤ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਪੈਦ
 ਸੁਦਿਮੁਗਦਿਸੁਦੀ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਅਕਖੁ
 ਦਾਇਪੀਰਸੁਦਿਕੁਲੁਅਲਮਸੁਗੀਦਿ॥ ਫਕੀਰ
 ਖਬਰਦਰੁਨਿਗਹਿਦਿਗਰਿਨਾਦਗੀ॥ ਤੰਮੁਗਲਪੈ
 ਰੰਤੇਡਿਗਪਇਅ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਖੁਦਾ
 ਇਦਾਗੀਦਿਗਰਿਨੇਸਿ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਸੁਮਾ
 ਪੀਰਮਾਸੁਗੀਦਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਮਾਨਾ
 ਮਚਿਦਾਗੀ॥ ਤੰਮੁਗਲਕਹਿਅਮਾਨਾਮਯਾਰਅਲੀ
 ਦਾਗੀ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗੁਛਤਨਾਨਕਸੁਮਾ
 ਨਾਮਬਾਬਾਦਲੀਕੰਧਾਗੀ॥

॥ਬੋਲਤੁਰਾਈਦਾਤੁਗੁਰੁਜੀ॥

॥ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕੰਧਾਰਦਿਚੈਨਿਕਲਿਅ॥ ਰਿਕ
 ਸੁਦੇਸੁਨੁਚਲਿਅ॥ ਓਸੁਮੁਗਲਦਾਯਾਰਅਹਾ॥
 ਸੇਖਸਰਫਪਠਾਣਅਹਾ॥ ਬਿਦਰਸਹਰਦਦ

ਖਣਦੀਧਰਤੀਦਾਅਹਾਓਹੁਮੁਗਲਨਾਲਿਧਰ
 ਚਣਅਦਦਾਅਹਾਓਹੁਮੁਗਲਪਾਸਿਅਇ
 ਆਅਹਾਜਾਪਠਾਣਦੇਖੇਜੋਅਗੇਕੁਣੁਹੋਹੁਅਹਾ
 ਅਤੇਹੁਣਿਕੁਣੁਹੋਹੁਤਾਪਠਾਣਪੁਛਿਅਮੁਗਲ

ਦਲੀਕੀਧਰੀਤੇਸਹਸਰਫਾ

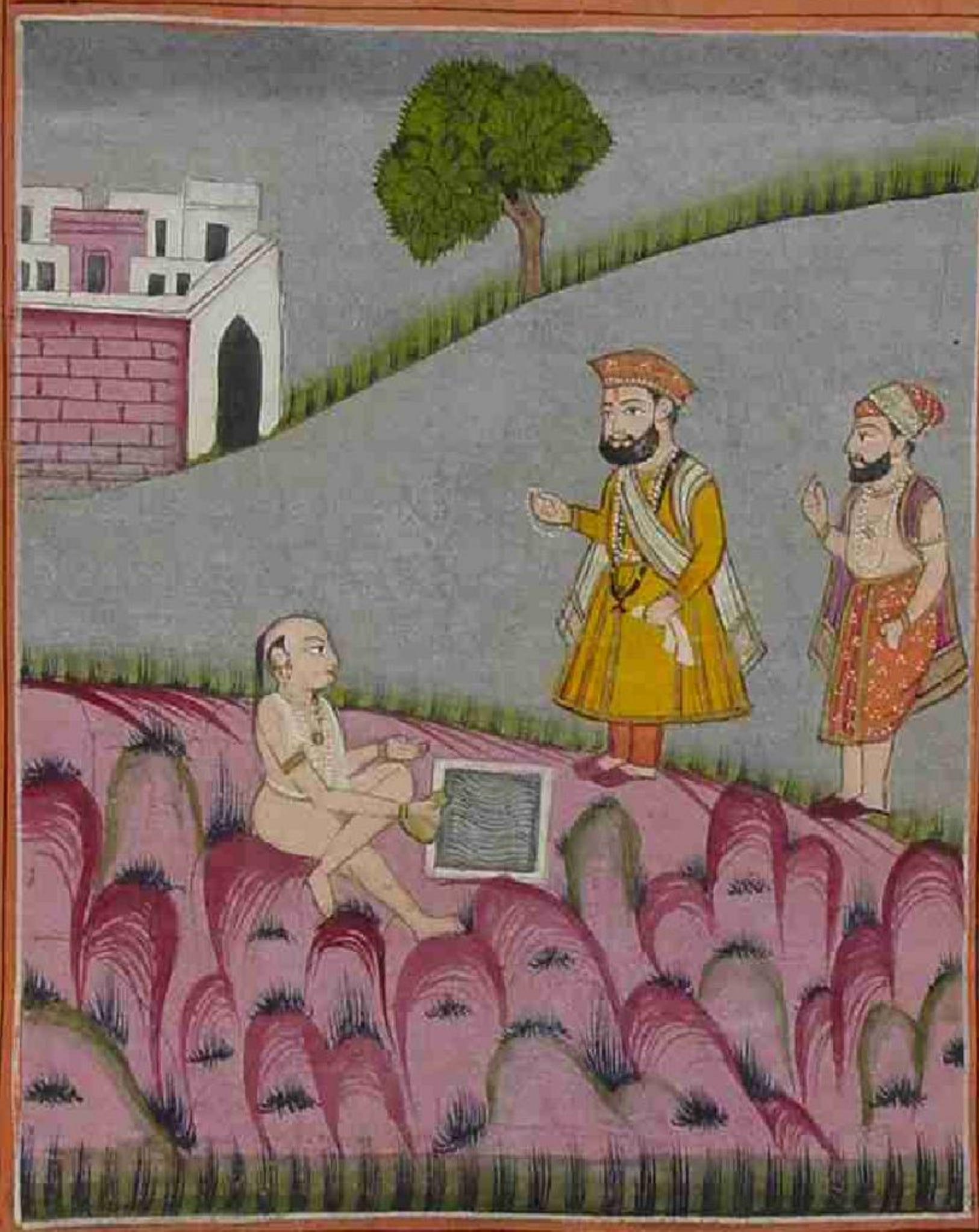
ਨੇਅੇਇਮੀਹਤੁਮਾਹਾਦਖਤੁਕਿਅਹੈਤਾਮੁਗਲਕ
 ਹਿਅਤੁਕੁਓਕਿਅਨਜਹਿਅਦਤਹੈਪਠਾਣ
 ਕਹਿਅਮੀਹਮੁਣਕੀਤੁਅਜੁਅਉਹਨਜਹਿਅਦਤ

॥ ਤੇ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅਖੁਦਾਇ ਦਾਗੀ ॥ ਤੁਚਿ ਗੰਮ
 ਦਾਗੀ ॥ ਤੈ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਬੁਗੀ ॥ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅ
 ਹਮ ਚੁੰਦਾਲ ਮਸਤਾ ॥ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਕੁਜਾਮਾ ॥ ਤੈ
 ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅਯਕਗਠ ਕੀਰਤ ਮਚੁ ਪੀਰ ਸੁਦੀ ॥
 ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਊਗਦੀ ਦਰਮਤ ਲਬ ਪੁਰਸੀਦੀ ॥
 ਫੇਰਿ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅਮਾਬਨ ਸੁਦੀ ਊਗਖਲਾਸ
 ॥ ਬੇਮਤ ਲਬ ਦਰੋਗਨ ਮੇਅਇਦੀ ॥ ਤੈ ਪਠਾਣ
 ਕਹਿ ਅਸੁਮਾਮਾ ਬਿਗਦਰ ਸੁਮਾਹਜਾਇ ਸੁਦੀ ॥
 ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅਮਤ ਲਬ ਦੀਦਰ ਊਗਜਾਏ ॥ ਤੈ
 ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਖੁਦਾਇ ਸਤਾਗੀ ॥ ਅਗਹਮਿਰ
 ਰਕਗੀ ॥ ਤੈ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅਅਰੇਅਗੇ ॥ ਤੈ ਪ
 ਠਾਣ ਕਹਿ ਅਗੁਠਤ ਸੁਮਾਬਿਗਦਰੇ ॥ ਯਾਰਬਰ
 ਦਗਾ ॥ ਤੈ ਮੁਗਲ ਕਹਿ ਅਈਲੁਫਿਤਿ ਖੁਦਾਈ ॥
 ਤੈ ਪਠਾਣ ਕਹਿ ਅਮਾਅਰਅਗੇ ॥ ਤੈ ਪਠਾਣ ਅਦ
 ਦਾਅਹਾਦੁਇਦਿਨ ਪਰਚਕਹਿ ਚਲਦਾਹਰਦਾ
 ਅਹਾ ॥ ਤੁਇਧਰਨਾਮਾਹਿਬੈਠਾਜਾਏਨਾਹੀ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈਦਾਤੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ॥

॥ ਅਗੇਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵਦਿਚਿ ਜਾਇਨਿ ਕਲਿਆ ॥
 ਅਗੇਦੇਵਦਿਚਿ ਹਿਕਬਤਰੇਟਾਦਰਿਅਚਉਧਾ
 ਪੀਧੂਦਾਅਹਾ ॥ ਊਸਦਾਪਰਗਤਿਹਰਦੀਅਹੀ

ਸਜੋ ਅਭਿਹਿਰੁ ਮੁਖ ਜੇਉ ਤੇ ਗਫੀ ਲਾਹੀ ਓ ਸੁਆਸ
 ਓਹੁ ਗਟੀ ਪਥਰ ਦੀ ਨਹੀ ॥ ਓਹੁ ਗਟੀ ਬਰਫ ਦੀ ਜੋ
 ਮਹੀ ਆਹੀ ॥ ਤੀਖਤ ਰੋਟੇ ਓਹੁ ਭੀ ਲਗਨ ਵਦ
 ॥ ਜਾਨਾਇ ਮੁਕਾਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਭਾਈ ਤੁੰ ਕ
 ਗੋਸਟਿ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਨਾਇ ਤੇਈ ॥

ਉਟੁਰੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਹਨ ਓਕਿ ਆਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੁਓ ਪਦੇ
 ਸਕਿ ਸਦਕ ਮਾਵਦਹੈ ॥ ਤੀਓ ਖਤ ਰੋਟਾ ਬੋਲਿ
 ਆਭਾਈ ਤੁੰ ਕਿਉ ਪੁਛਦੈ ॥ ਮਤੈ ਨੁਕਿ ਆਪ ਹੋਜ

ਨਹੀਂ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਈ ਹੋਟੇ ਕਰਮ ਹਾਰਾ
 ਈਹੋ ਮਇਸਦਾ ਮਤੇ ਪੁਛਤੇ ਤੀ ਤੀ ਉਸੁਖ ਤ
 ਹੋਟੇ ਕਹਿ ਆਉ ਮਕਾਨ ਉਕਿ ਆਹੀ ਅਹੁੜੇ ਤਾ ਕਉ
 ਦੁਹੀ ਬੇਟਾ ਕਿ ਸਕਾਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਨ
 ਉਤ ਉਸਕਾ ਬਿਮਲ ਜੋਤਿ ਹੀ ਅਹੁ ਬੇਟਾ ਗਜੇ ਜ
 ਨਕ ਕਾਥਾ ਅਹੁੜੇ ਤਾ ਥਾ ਤੇ ਬੋਲੀ ਤੀ ਉਸੁਖ ਤ ਹੋ
 ਟੇ ਕਹਿ ਆ ਅਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਕਦ ਕੀ ਬਾਤ ਕਰਤਾ ਹੀ ਹ
 ਜਾਨ ਕਤ ਤੇ ਤੇਜੁ ਗਮੈ ਕਹਤੇ ਤੇ ਜੋ ਤੁ ਆਹੀ ਕਹੀ ਹ
 ਜਾਨ ਕ ਅਹੁ ਕਹੀ ਤੀ ਅਹੁ ਕਹੀ ਉਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆ ਅਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਦੁਹੀ ਦੇ ਤੇ ਆਪੇ ਹਮ ਕੈ ਪਛਾ
 ਇਲੇ ਦੇ ਤੀ ਠੇਹਿ ਉਸੁਖ ਤ ਹੋਟੇ ਕਹਿ ਆ ਭਲਾ ਜੀ
 ਤਦ ਤੇ ਗਾਨ ਉਕਿ ਆਥਾ ਅਹੁ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਕਿ ਆਥਾ
 ਅਹੁ ਅਬ ਤੇ ਗਾਨ ਉਕਿ ਆਹੀ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਤਦ ਮੇ ਗਾਨ ਉਗੋ ਵਹ ਪਾਥਾ ਅਹੁ ਗਜੇ ਜ
 ਨਕ ਕੇ ਹਮ ਸਿਖ ਹੋਤੇ ਥੇ ਅਹੁ ਜੋ ਕੇ ਨਜੀ ਕੀ ਹੋਤੇ ਥੇ
 ਅਬ ਹਮ ਗਾਨ ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਹੀ ਤੀ ਉਸੁਖ
 ਤ ਹੋਟੇ ਕਹਿ ਆ ਅਹੇ ਭਾਈ ਤੇ ਤੇ ਨੀ ਸਾਨੀ ਆਭਲੀ
 ਆਦੀ ਆਹੀ ਨਿਗ ਪਹੁ ਟੇ ਕ ਅਉਰੁ ਭੀ ਨੀ ਸਾਨੀ ਦੇਹੁ
 ਤਦ ਮੇ ਗੀ ਨੀ ਸਾਨੀ ਦੇਹੁ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਕਹੁ
 ਭਾਈ ਜੋ ਤੂੰ ਕਹੇ ਸੀ ਸੀ ਨੀ ਦੇਉ ਤੀ ਉਸੁਖ ਤ ਹੋਟੇ
 ਕਹਿ ਆ ਕਹੁ ਭਾਈ ਅਉਰੁ ਭੀ ਹਮ ਗਾਭਾਈ ਹੀ

ਅਹੁਦੇ ਹਰ ਸਾਹੀਬ ਕਰ ਦਿਛੁਟੇ ਗੀ॥ ਅਹੁ ਅਬ ਹਮ
 ਗਾਉ ਕਿ ਅਯੈ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਨਾਉ ਤੁਮਾਰ
 ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿ ਆਲੈ॥ ਅਹੁ ਅਉ ਹਰ ਸਾਹੀਬ ਭਾਈ
 ਦਾਲ ਤੈਥੈ ਗਾ॥ ਅਹੁ ਜਾ ਦਿਓ ਮੁਸਕੇ ਗਾਤ ਦਤੁਮ
 ਗੀ ਦੇ ਹੁ ਛੁਟੇ ਗੀ॥ ਤੰਗੁ ਹਿ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿ ਆਲ ਪੁ
 ਦਿ ਅਜੀਭ ਲਾਜੀ॥ ਤਦ ਉਸ ਕਾਨਾਉ ਕਿ ਅਥਾ॥
 ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਤ ਦਉ ਸਕਾਨਾਉ ਬੀਰਮ ਦੇਉ
 ਥਾ॥ ਅਹੁ ਗਾਜੇ ਉਦੈ ਸਿੰਘ ਕਾ ਬੇਟਾ ਥਾ॥ ਅਹੁ ਗਾਜੇ ਜ
 ਨਕ ਕਾ ਦਮਾਦੁ ਥਾ॥ ਅਹੁ ਹਮ ਤੁਮ ਉਸ ਕਾ ਬਹੁਤੁ ਅ
 ਦਬ ਗਾਖ ਤੇ ਥਾ॥ ਉਸ ਕੀ ਬਗਾਬ ਗੀ ਕੋਈ ਨਾ ਥਾ ਕਹਿ
 ਸਕਤਾ॥ ਅਬ ਭੀ ਭਗੀਭਗ ਤਤੈ ਗਾ॥ ਤੰਗੁ ਦੀ ਨਾਨਾ
 ਬਦਿ ਆਲ ਕਹਿ ਅਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ॥
 ਤੁਮ ਦੇ ਤੈ ਚਲੈ॥ ਪਹੁ ਜੀਏ ਕਨੀਸੀਨੀ ਅਉਰ ਭੀ ਹ
 ਮ ਕਉ ਤੁਮ ਦੇ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਕ ਹੁ ਭਾਈ
 ॥ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬਦਿ ਆਲ ਕਹਿ ਅਕ ਹੁ ਭਾਈ॥ ਤੇ ਤੇਰਾ
 ਜੇ ਜਨ ਕ ਕੇ ਹਮ ਤੁਮ ਏ ਕਠੇ ਥਾ॥ ਅਹੁ ਅਬ ਭੀ ਏ ਕ
 ਠੇ ਹੁ ਏ॥ ਪਹੁ ਦੁਆ ਪਹੁ ਮੈ ਕਹੀਂ ਹੋ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕ
 ਰਹਿ ਅਹਮ ਤੈ ਤੇਲੀ ਕੇ ਘਰਿ ਬਸੇ॥ ਤੰਗੁ ਦੀ ਨਾਨਾ ਬ
 ਦਿ ਆਲ ਕਹਿ ਅਸੁਟੈ ਜੀਤ ਬਹਮ ਕਹੀਂ ਥਾ॥ ਤੰਗੁ
 ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਤ ਬਤੁਮ ਹਰਿ ਪਹੁ ਦੁਆ ਭਾਈ ਏ ਕ
 ਘਰਿ ਥਾ॥ ਭਲਾ ਜੀਤ ਬਬੀਰਮ ਦੇਉ ਕਹੀਂ ਥਾ॥ ਤੰਗੁ

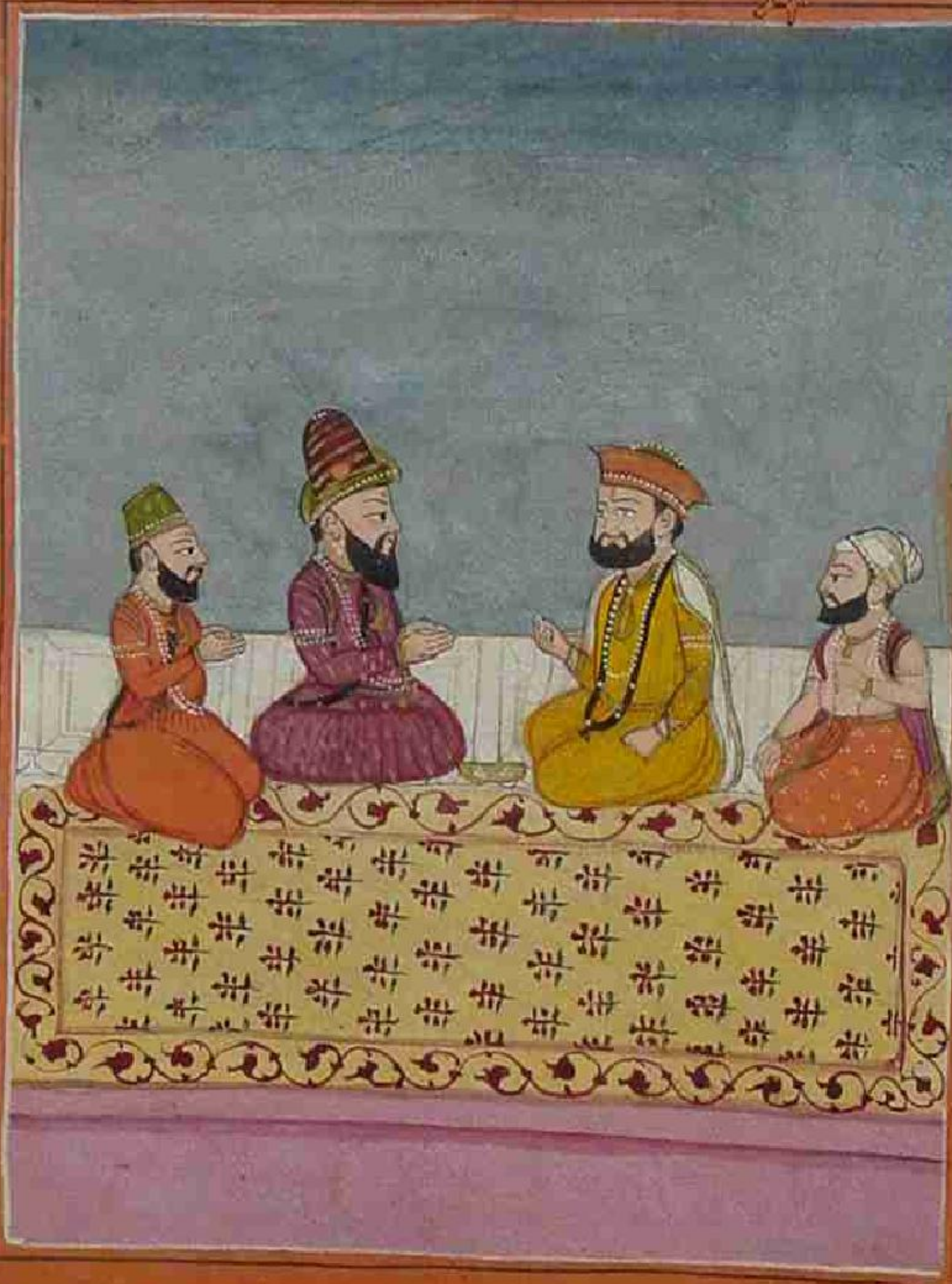
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅੰਦਰ ਪੰਡਰ ਕੇ ਘਰਿ ਥਾਹਿ ਚੀ
 ਨਾਨਾ ਥਾਹਿ ਆਲਕਹਿ ਆਰੁ ਲਾਜੀਹਿ ਤਬ ਤੁਮਹਾਰ
 ਉਕਿ ਆਥਾਹਿ ਅਰੁ ਮਾਹਾ ਉਕਿ ਆਥਾਹਿ ਅਰੁ ਉ
 ਸਕਾਨ ਉਕਿ ਆਥਾਹਿ ਤੀਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਰੁ ਮਾ
 ਹਾਸੁੰਦਰ ਥਾਹਿ ਅਰੁ ਤੇਰਾ ਉਗੁ ਮੁਸਾਹੁ ਥਾਹਿ ਅਰੁ ਉਸ
 ਕਾਨ ਉਕਿ ਅਰੁ ਜਨਮ ਲਥਾਹਿ ਤੀਹੀ ਨਾਨਾ ਥਾਹਿ ਆਲਕ
 ਹਿ ਆਜੀ ਚਲੈ ਸਭੀ ਨਿਸਾਹੁ ਟੀਆਰੁ ਲਾਹੁ ਅਪੁ
 ਰਾਤਨ ਸਨਾਤਨ ਪਾਹਿ ਮਿਲੇਹਿ ਤੀਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਸੁਟਿ ਭਾਈ ਦੀ ਨਾਨਾ ਥਾਹਿ ਆਲਕਹਿ ਪੁਟਿ ਅਸੀਨੁ
 ਜਾਇ ਦੇਵੀਹਿ ਤੀਹੀ ਨਾਨਾ ਥਾਹਿ ਆਲਕਹਿ ਆਸੁ
 ਟੀ ਜੀਤੁ ਮਾਹਾ ਬੇਭੇਗੁ ਭਾਈਹਿ ਤੀਹੀ ਮੇਸੀਹਿ ਤੀ
 ਹੈ ਜੀਤੁ ਮਾਹਿ ਸਦਾ ਉਤਾਵਲੇ ਪੁਟੇਹਿ ਤੀਹੀ ਏਕਤੀ ਮੇ
 ਸੀ ਬਤਾਈ ਜੀਤ ਬਓਰੁ ਸਾਧਨ ਦਲੇ ਦੇਹੀ ਗਤ
 ਬਹਾਮਾਹਿ ਦੇਹੁ ਫੁਟੇਹੀਹਿ ਅਰੁ ਤੁਮ ਮਿਲੇਤੀ ਮੇ
 ਉਤਾਵਲੇ ਪੁਟੇਹੀ ਜੀਤ ਬਹੀ ਜਾਤੀਹਿ ਤੀਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਸੁਟਿ ਭਾਈ ਦੀ ਨਾਨਾ ਥਾਹਿ ਆਲਾਹੁ ਮਾਹਾ
 ਤੁਮਾਹਾ ਬਚਨ ਸਾਬਚਨ ਕੇ ਬਾਧੇ ਆਇ ਬਨੇ ਪੁਟੇਹੀ
 ਅਰੁ ਜੀਤੀ ਜੀਤੀ ਬਚਨ ਕੀਤਾਤੀ ਤੀਹੀ ਆਚਾਰੀ
 ਮੇਹੀ ਤੀਹੀ ਨਾਨਾ ਥਾਹਿ ਆਲਕਹਿ ਆਜੀ ਭਲਾਕੈ
 ਟੀਹੀ ਦਿਨ ਮਾਹਿ ਮਿਗੁ ਜੀਤ ਕਰੀਹੀ ਏਹੀ ਤੁਮਾਹੀ
 ਜਾਹੀਹੀਹੀ ਮਾਹੀ ਤੁਮਾਹੀ ਮੇਭੇਦੁ ਤੇਕੁ ਫਨਾਹੀਹੀ

ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਭਾਈ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਿ ਆਲਜੀ
 ਈਧਰਿ ਉਧਰਿ ਸਭ ਤੁਮੀਐ ਪਹਰ ਮਾਹੇ ਸਿਰ ਪਰਿ
 ਕੰਮ ਬਹੁਤੁ ਹੈ ॥ ਤੁਮ ਮੇਰੇ ਜਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ਤੰਗੁ ਲਖ
 ਗੰਗਾ ਤੰਗੁ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਿ ਆਲ ਕਰਿ ਆਭਾਈ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥
 ਮੇਰੇ ਜਾਇ ਆਥਾ ਜਿਹ ਮਾਹੇ ਬਡੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਆਏ ਹੈ ॥
 ॥ ਮਾਹਾ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਿ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਤੁਮ ਤੋਂ ਦੂਰਿ ਮੇਰੇ
 ਡਾਲਿ ਗਏ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਭਾਈ ਮਾਹੇ ॥
 ਬਿਰਿ ਆਏ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤ ਹੋਰੇ ਸੇ ਤੇਵੈ ॥ ਤੰਗੁ ਦੀਨਾ
 ਨਾਥ ਦਿ ਆਲ ਕਰਿ ਆਭਾਈ ਜੀ ਤੁਮ ਸਤਿ ਕਰਤੇ
 ਤੋ ਪਹਰ ਜੀਓ ਸਾਧ ਤੇਵੈ ਗਤ ਬਹੁ ਮੇਰੇ ਖਬਰਿ
 ਕਿਉ ਕਰਿ ਤੇਵੈ ਗੀ ॥ ਮੁਖਿ ਸਪਾਸਿ ਜਾਵੇਗੇ ਕੇਉ
 ਹੁ ਮਾਹੇ ਪਾਸਿ ਆਵੇਗਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਿ ਆਲ ਤੁਮ ਕੇ ਸਨੇਹੇ ਸ
 ਬਿਮਿਲੇਗਾ ॥ ਜਿਸ ਸਾਇਤ ਤੁਮ ਕੇ ਉਸ ਕਾ ਸਨੇ
 ਹ ਪਹੁਚਿ ਆ ॥ ਅਹੁ ਅਹੇ ਸਿਉ ਤੁਮ ਸਨੇਹਾ ਭੇਜਿ
 ਅਜਾਇ ਤੁਮਾਗ ਸਨੇਹਾ ਸੁਨੇਗਾ ॥ ਤਬੀ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ
 ਸੇ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇਗੀ ਜੁਓਂ ਦੇਖਦਗਾ ॥ ਗਇ
 ਆ ॥ ਈਹ ਤੁਮਾਗੀ ਦੇਖੁ ਟੇਗੀ ॥ ਉਹ ਉਨ ਕੇ ਮੁਖ
 ਸੇ ਅਵਾਜ ਨਿਕਲੇਗੀ ਇਉਂ ਤੁਮ ਕੇ ਉਹੁ ਮਿਲੇਗਾ ॥
 ਤੰਗੁ ਦੀਨਾ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦਿ ਆਲ ਪਾਸਿ ਗਹਿ ਆ ॥ ਚ
 ਉਬਦਿ ਨਗੁ ਨਾਨਕ ਦਿ ਦਾਈ ਤੀ ॥

॥ बोल पुदा गुगुजी ॥

॥

ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਚਉਥੇ ਦਿਨ ਠੇਹਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਪਾਸਿ
ਆਇਆ ਤਾਂ ਅਗੇ ਵਲੀ ਪਾਸਿ ਸਰਠ ਪਠਾਣ ਦਖ
ਈ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਕਹਿ ਆਸਲਾ ਮਖ
ਲੇਕ ਮਾਤਾਂ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਹਿ ਆਯਾ ਅਦ ਅਲੇਕ
ਕੋਸਟਿ ਬਾਬੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਤਖਤ ਸਰਠ ਨਾਇਕੁ ਏਈ ॥

ਮਸਲਾਮ ਆਈ ਏ ਪੀਰ ਜੀ ਸਰਠ ਰਾਜੀ ਪੁਆ ॥
ਲੁਤ ਠਹੁ ਆਕਰ ਮਬਖਸੀ ਸਕੀ ਏਈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨ

ਕਕਹਿ ਆਗਲੁ ਤਨੁ ਬੁਦਾਈ ਬੰਦਾ ਗੁਮਹਾਰੀ ॥ ਕ
 ਰਮ ਬਖਸੀ ਸਇਲਾਹੀ ॥ ਤੰ ਸਰਨੁ ਪਠਾਣ ਬੋਲਿ
 ਆਪੁਰਸੀ ਦਸਰਨੁ ॥ ਗੁਣ ਤਨੁ ਕਦੁ ਰਸਤਿ ਸਇ
 ਨ ਬੋਲੇ ॥ ਕੁਲਾਚਿ ਹਵਾਲਾ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਕੁਲਾਕੁਲੈ ਕਬੁਦਾਇ ॥ ਸਭ ਤੇ ਹੋ ਬੇ ਪਰਦਾ ॥ ਸਿ
 ਫਤਿਯੋ ਹੋ ਕਰਿ ਸਾਨਾ ॥ ਤਬ ਸਭ ਤੇ ਹੋਇ ਹੋ ਬੇਗ
 ਨਾ ॥ ਗੁਣ ਤਨੁ ਕਦੁ ਰਸਤਿ ਸਇ ਨਾ ਸਮਝੈ ਤਬ ਜ
 ਬ ਬੁਲੇ ਆਇਨਾ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਸਰਨੁ ਕਹਿ ਆਖਣੀ
 ਚਿਕਾਰ ਕਰਦੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਣੀ ਬੇਠ
 ਬੁਦਾਇ ਕਾ ਦੇਖੁ ॥ ਮੁਰਦਾ ਹੋਤ ਜੋ ਸਭ ਭੇਖੁ ॥ ਜੁਮਲ
 ਲਜ ਹੀਨ ਅਲਾਨੇ ਕੀ ਆਖਾਲ ਕਏ ਕ ਅਵਰੁ ਨ ਹੀ ਦੁ
 ਆ ॥ ਗੁਣ ਤਨੁ ਕਸੂ ਨਿਸਰਨੁ ਇਸੇ ਨਾ ਦੁਰਸਤ
 ਸਇਨਾ ਜੋ ਹਕ ਪਛਾਨੇ ॥ ਫੇਰਿ ਸਰਨੁ ਪੁਰਸੀਦੀ ਸ
 ਮੇਲੀ ਗਚੁ ਕਰਦੀ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮੇਲੀ ਸ
 ਲ ਸਹੇ ਜੀਨਾ ॥ ਚਾਰਿ ਕਤੇਬਾ ਛੂਟੇ ਕੀਨਾ ॥ ਸਹਾਸਹੀ
 ਘਤ ਮਾਨੇ ਨਹੀ ॥ ਤਹੀ ਕਤ ਮਾਰਨੁ ਤਦ ਦੇਸੀ ॥ ਬ
 ਹਿ ਸਿਮਰੀ ਅੰਤ ਰਿਲਾਲਾ ॥ ਗੁਣ ਤਨੁ ਕਪਹੁੰ
 ਦਹਾ ਲੁ ॥ ਤੰ ਫੇਰਿ ਸਰਨੁ ਪੁਰਸੀਦੀ ਮਾਕਰਮ ਸੁ
 ਤਕਾ ਚਿਹਾਸ ਲੁ ॥ ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮੁਤਕਾ ਮਿ
 ਹਿ ਇਲਾਹੀ ਸਾਹਦ ਪੀਰ ਬਤਾਇ ॥ ਦੁਜੇ ਮੇਤੀਫ
 ਰ ਕਰਹੁ ॥ ਤਬ ਪਾਏਗਾ ਹਿ ਨਿਦਾਇ ॥ ਐਸੀ ਰਹੀ ਜੋ

ਗੁਰਤਉਤੈਦੁਹਸਤਈਮਾਨਾਜੋਰੁਜਲਮਨਾਕਿਸੀਖ
 ਰਿਕਗਾਧਕਜਿਹਲੀਮੀਖੰਨਾਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁ
 ਨਮਾਜਜੀਮੁਕੰਮਾਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਮਾਗੋ
 ਦਰੀਚਿਹਰਫਕਰਦੰਮਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅਗੋ
 ਦਰੀਗਿਅਨੁਸਮਝਏਕਬੁਦਾਇਆਸੁਈਸਬੁਰੀਸ
 ਚੁਤਾਗਾਧਾਇਆਸਧਧੀਗਮਿਲਸੀਜੀਏਫਟਿਨਕ
 ਬਹੁਜਾਇਆਸਭਤੇਨੀਚਕਰਾਈਯੇਕੁਲਿਅੰਗਸਮਾਇ
 ਆਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਚਲਿਪੁਕਸਰਜਾਇਆਤੰਫੇਰਿ
 ਸੇਖਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਮਾਕਉਸਚਿੰਕਾਰਕਰਦੀਕਉਸਕੀ
 ਮਨਾਬੰਦਕਰਕਹੀਨਿਕਲਿਨਾਜਾਏਆਪੀਰਨਸੀਹਤਰਾ
 ਖੀਏਅਪੋਨਘਰਿਅਏਆਲਗਨਅਗਨਤਬਜਗਈ
 ਜਬਏਕਦਿਖਦੈਦਿਲਦਲੀਲਉਠੇਨਹੀਈਮਨ
 ਮਿਲਾਏਆਗੁਫਤਨਾਨਕਸਰਫਸੁਨਿਤਬਫਕਰਕਰਾਏ
 ਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਮਾਠੀਕਰਾਚਿਫਰਮੁਦੰਮਾਤੰ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿਅਠੀਕਰਾਕਰੋਦੁਰਦਕੰਨਮਥੀਖਕਰਿਏ
 ਹੁਮਾਗੋਏਕਬੁਦਾਇਏਪੀਰਫੁਰਮਾਇਸੁਏਹੁਦੁਜਾ
 ਦਿਲਤੇਦੁਰਿਕਰਿਏਦਾਤੋਇਨਿਪੇਦਾਐਸੀਮਸਲਤ
 ਤੋਇਹੋਕਬਹੁਨਪੜੀਐਕੈਦਾਗੁਫਤਨਾਨਕਸੁਨਿਸ
 ਰਫਤੁੰਕੀਏਪਰਕਰਾਗੁਮਾਨਾਫਕਰਮਰਾਤਬਤਉਮਿ
 ਲੈਦੁਜਾਗਿਜੈਨਿਸਾਨਾਤੰਫੇਰਿਸਰਫਪੁਰਸੀਦੰਮਾਗੁਫ
 ਤਨਾਨਕਬੈਰਾਗੀਆਚਿਫੁਰਮਾਇਸਾਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਰਿ

ਮਾਧੋਗੀ। ਬਿਸੇਖਤੁਇਹੈ। ਕੀਏਕੀਅਹੀਕ
 ਹੈ। ਕਰਨਤਰੇਕੀਮਿਠਤਿਬਕਾਇ। ਮਤਲਬਪੁਰਾਕੇ
 ਖੁਦਾਇ। ਗੁਣਤਨਾਨਕਸੁਨਿਸਰਫਇਅਨੋ। ਪੀਰਪ
 ਕਰਿਤਬਏਕਧਛੋਨੋ। ਤੇਮੇਖਸਰਫਪਠਾਏਬਿਦਰਸ
 ਤਰਦਾਅਤਾ। ਬਾਬਦਲੀਕੰਧਾਗੀਪਾਮਿਆਇਆਆ
 ਤਾ। ਪਰਚਟਿਕੰਧਾਗਦਿਚਿ। ਓਥੋਗੋਸਟਿਤਈ। ਤੇ
 ਠੇਹਿਮੇਖਸਰਫਗੁਰੂਨਾਨਕਦੇਪੈਗਤੇਛਹਿਪਇਆ।
 ਅਤੇਆਖਿਓਸੁਸੁਮਾਪੀਰਮਾਮੁਗੀਦਾ। ਤੇਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਕਹਿਅਜਾਹਿਅਪਣੇਬਿਦਰਸਤਗ। ਤੇਠੇਹਿਸ
 ਰਫੁਕਹਿਅਪੀਰਨਾਨਕਜੀਠੇਹਿਦੀਦਾਰਹਮਕੈਕ
 ਬਤਦੈਗਾ। ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਦੀਦਾਰਦਿਲਮੇ
 ਗਖੀਓ। ਜੋਬੁਲਨਜਾਇ। ਤੇਠੇਹਿਮੇਖਸਰਫੁਕਹਿ
 ਅਪੀਰਜੀਦੀਦਾਰਤੇਦਿਲਮੇਤਦੈਗਾ। ਪਰਠੇਹਿਇ
 ਸਦਜਾਭੀਪਾਈਐ। ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੇਖੇਸਰ
 ਫਠੇਹਿਇਸਦਜਾਨਾਹੀਤਦੈਕਾ। ਅਰੁਏਕਬਾਤਅ
 ਉਹੁਪੈਜੋਬਪੁਤੁਤਲਬਰਖਤੇਤੋਤੋਸਤਜਾਦਾਮਿਰਸੀ
 ਤੇਉਸਕਾਦੀਦਾਰਕਰੋਗੇ। ਤਓਗੋਇਅਹਮਾਹਾਦੀ
 ਦਾਰਪਾਇਆ। ਅਤਬਾਤਦੁਰਸਤਕਹਿਮਾਨੀਓ।
 ਤੇਮੇਖਸਰਫਕਹਿਅਜੀਕਹੀਐ। ਤੇਗੁਰੂਨਾਨਕਕ
 ਹਿਅਓਜੋਖੁਰਮਾਸਤਹੈਉਤੋਸਤਜਾਦਾਮਰਦ
 ਨੇਕਾਬੇਟਾਐ। ਉਤੋਹੀਜਾਇਕਹਿਉਸਕਾਦੀਦਾਰਕ

ਗੀਓ ਅਗੁ ਅਗੁ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਮਕ ਦੀ ਦ
 ਰਕ ਗੀਓ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਸਰਫ ਕਰਿ ਆਭਲਾ ਜੀਬਰੀ
 ਇਨਾਇਤ ਪੁਈ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆ
 ਤੇ ਮਕ ਉਕੁ ਕੁਕੁ ਲਕਾਰ ਕਰੋ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆਤਮ ਕੈ ਘਰ ਕਉ ਲੁਧੈ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਦਾ ਦਾ ਦੁਹਿ
 ਕਰਿ ਸੁੰਨੀ ਅਗੁ ਫਮੀ ਕਾ ਜੇ ਤੇ ਫੇਰ ਕੇ ਹੈ ਨਿਅਮ
 ਬਖੁ ਦਾਇਕੇ ਕੀ ਏ ਹੈ ਨਿਅਮ ਉਜਾਏ ਫਕੀਰੀ ਕੀ
 ਹਉ ਸਹੈ ॥ ਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆਪੀ ਹਜੀ ਜਬ
 ਕਾਤੁ ਮਾਗਦੀ ਦਾਹ ਪਾਇ ਅਹੈ ॥ ਤਬ ਕਾ ਘਰ ਦਾ ਦਾ
 ਤਮ ਸਿਉ ਉਠਿ ਗਇ ਅਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ
 ਖੁਦਾਇ ਸਰਫ ਗਜ ਪੁ ਆਭਲਾ ਪੁਆ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆਪੀ ਹਜੀ ਤਮ ਕੈ ਤਮ ਸਾਥਿ ਲੇਚਲੇ
 ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਵਲੀ ਤੇ ਰੇਤ ਏਈ ਹੀ
 ਰਖਣਾ ਹੈ ॥ ਤੇ ਵਲੀ ਕੰਧਾਰੀ ਕਰਿ ਆ ਹਜਾਇ ਸੁਮਾ ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਤਾ ਏਈ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਥੋਂ ਉਡ ਗੀਲੀ ਤੀਤਾ ਕਾ ਬਲ ਸਹਗਦਿ
 ਦਿਅਾਇ ਦੇਤੇ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਤੁਸੀਂ ਵਲੀ
 ਕੰਧਾਰੀ ਉਪਰਿ ਵਡੀ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ਕੀਤੀ ॥ ਤੇ ਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਏ ਤੁਅਸਾਡਾ ਪਿਅ
 ਰਾ ਘਰ ਆਹਾ ॥ ਇਸ ਅਸਾਡੀ ਤੇ ਤੇ ਜਗਦਿ ਦਿਬ
 ਤੁਤੁ ਮੇਵ ਕੀਤੀ ਅਹੀ ॥ ਤੇ ਬਾਲੇ ਫੇਰਿ ਪੁਛਿ ਅਜੀ

ਏਹੁਤੁਹਕਕਿਉਹੋਇਆਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਭਾਈਬਾਲਾਤੇਤੇਜੁਗਦਿਚਿਹਿਕੁਤਾਮਾਰਿਆ
 ਹਮੁਆਇਸਦਮਤੇਤੁਹਕਦੇਘਰਿਜਨਮਲੈਦਹਿ
 ਆਅਤੇਅਸਾਡਾਇਸਨਾਲਿਦਚਨਆਹਾਅਤੇ
 ਦੀਨਾਨਾਥਨਾਲਿਦਚਨਆਹਾਅਤੇਦਲੀਦੇਪਿਛੇ
 ਸੇਖਸਰਫਭੀਪੁਰਾਹੋਇਆਤੰਬਾਲੇਠੇਰਿਪੁਛਿ
 ਅਜੀਸਰਫਭੀਦਲਜੇਹਾਹੋਇਆਤੰਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਦਲੀਬਹੁਤੁਦੁਹਿਹੋਇਆ
 ਅਤੇਸਰਫਮਹਾਪੁਰਖਹੋਇਆਅਪਣੇਜੀਜੇ
 ਗਾਅਤੇਹਿਕਦੁਇਉਸਪਾਸਹੁਤੋਰਭੀਸਿਝਨਗੇ
 ਅਤੇਦਲੀਪਾਸਹੁਮੈਕਜੇਜੀਉਪਰਨਗੇਦਲੀਸ
 ਤਿਗੁਰੂਦੇਮੁਕਾਮਹੋਇਆਤੰਠੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅ
 ਜੀਦੀਨਾਨਾਥਕੇਹਾਹੋਇਆਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆ
 ਸੁਇਭਾਈਬਾਲਾਦੀਨਾਨਾਥਅਗੇਪੀਪੁਰਨਆਹਾ
 ਦੀਨਾਨਾਥਦੀਬਿਹੰਗਮਭਗਤਿਹੋਈਅਤੇਅਸਾ
 ਡੀਪੰਥਭਗਤਿਹੋਈਤੰਠੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀ
 ਉਸਦੀਬਿਹੰਗਮਭਗਤਿਕਿਉਕਹਿਹੋਈਤੰਠੇ
 ਰਿਗੁਨਾਨਕਕਹਿਆਭਾਈਬਾਲਾਉਸਦੀਬਿਹੰਗ
 ਮਭਗਤਿਇਸਦਮਤੇਹੋਈਜੇਉਸਤਾਈਮਾਇਅ
 ਲਗੀਨਾਹੀਜੰਮਦਿਅਭਗਤਿਲੀਤੇਆਇਆ
 ਨਗਿਸਤਨਕਸਬਅਗੇਟਾਲਕਰਦੇਦਲੇਹੋਨਾਇ

੧੮੮

੦

ਸਨੇਘਾਟੇਦਸੋਗਨਾਭਾਇਸਨੇਦਾਧੇਦਾਹਰਬੁਨਾਹੀ
 ਆਅਤੇਦਡਾਹੋਸੀਤੀਗਿਸਤਕਰਸੀਆਅਤੇਸਾਹੀਸ
 ਟਪੁਰਖਅਉਲਾਦਹੋਸੀਆਅਤੇਅਸੀਨੁਪਹਲੇਹੀ
 ਗਿਸਤਹੋਇਆਤਉਸਦੀਬਿਰੰਗਮਭਗਤਿਹੋਈ
 ਆਅਤੇਅਸਾਡੀਪੰਥਭਗਤਿਹੋਈਤਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿ
 ਅਜੀਕੋਈਇਸਕਾਬਲਮਹਰਦਿਚਿਭੀਮਹਾਪੁਰਖ
 ਹੈਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਤਾਈਬਾਲਾਇਕਇਥੇ
 ਭੀਹੈਪਰਪਠਾਣਦਿਚਿਬਾਬੁਖੇਲਦੀਦੇਹਦਿਚਿਹੈ
 ਆਪਰਅਜੇਮੁਸਕਿਅਨਾਹੀਤਫੇਰਿਬਾਲੇਅਖਿ
 ਅਜੀਉਸਨੇਭੀਮਿਲੇਗੇਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਭਾਈਬਾਲਾਓਸਨੇਜਗੁਰਿਮਿਲਣਹੈਤਫਾਲੇਕ
 ਹਿਅਜੀਚਲੀਏਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਾਦੇਵੈ
 ਜਾਇਬਾਬੁਖੇਲਦੀਦੇਹਦਿਚਿਦੜੇਹਿਕੁਹਟੁਖ
 ਲੀਪਇਆਆਉਸਤੇਜਾਇਬੈਠੇਤੰਹਿਕੁਪ
 ਠਾਣਾਇਆਅਇਕਹਿਲਗਾਅਖਣਅਹੇ
 ਗੁਚੇਤੁਮਕਉਣਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਹਮ
 ਬੰਦੇਖੁਦਾਇਕੇਹੈਤਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਅਅ
 ਹੇਗੁਚੇਬੰਦੇਤੋਖੁਦਾਇਕੇਸਭਹੀਹੈਨਿਤਮੋਕਿ
 ਸਾਮੋਉਕਾਮੁਹੈਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਥਾਨਹਮ
 ਫਕੀਰਹੈਅਹੁਮਾਗਏਕਈਹੋਅਸਨਉਹੈਤੰ
 ਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਅਓਕਉਣਤੈਅਹੁਉਸਕਾਨ

ਉਕਿਅਯੋਤਾਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਓਉਖੜੀਏ २੦੦
 ਅਗੁਉਸਕਾਨਉਮਾਨਯੋਤਾਤਾਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਅ
 ਅਗੇਗੁਚੇਉਸਕੇਬਾਪਕਾਨਉਕਿਅਯੋਤਾਤਾਗੁਰੂਨ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਗੁਚੇਉਸਕੇਬਾਪਕਾਨਉਖੰਨਚੰਦ
 ਯੋਤਾਤਾਫੇਰਿਪਠਾਣਕਹਿਅਯੋਗਾਤਾਫੇਰਿਪਠ
 ਠਕਹਿਅਚਲੇਮੈਤੁਮਕੈਲੇਚਲਤਾਹਉਤਾਤਾ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਨਾਖੰਨਹਮਜਾਤੇਨਹੀਓ
 ਤੁਅਪਹੀਅਦੇਗਾਤਾਪਠਾਣਜਾਇਉਸਤਾਈਖ
 ਬਹਿਕਰੀਅਗੇਮਾਨਤੇਰੋਦਇਫਕੀਰਅਸਨਾਉਏ
 ਬੈਠੇਬੈਥਜਾਹਮੈਕਹਤੇਏਖਾਨਚੰਦਖੜੀਕਾਬੈਠਮ
 ਨਚੰਦਹਮਹਾਅਸਨਾਉਏਮੈਕਹਿਅਚਲੇਮੈਤੁਮ
 ਕੈਉਸਪਾਸਿਲੇਚਲਤਾਹੀਉਨਕਹਿਅਹਮਜਾਤੇ
 ਨਹੀਓਤੁਅਪਹੀਅਦੇਗਾਤਾਮਾਨਚੰਦਕਹਿਅਅ
 ਗੇਗੁਚੇਮੈਗਠਕੀਰਤੋਕੈਈਅਸਨਾਉਨਹੀਤਾਫੇਰਿ
 ਪਠਾਣਕਹਿਅਮਾਨਚੰਦਤੇਗੀਨਉਲੇਤੇਏਨਹੀ
 ਤੋਹਮਅਪਦੇਘਰਸੈਟੁਕਜਾਲੇਜਾਤੇਤਾਮਾਨਚੰਦ
 ਦੀਚਾਹਕੀਤਾਜਾਈਐਤਾਸਹੀਮਾਨਚੰਦਮੇਹਦੇਇਮੈ
 ਵਾਲੀਤਾਲੇਕਹਿਗਇਅਜਾਇਦੇਖੇਤਾਫਕੀਰਬੈਠੇ
 ਨਿਯਗਇਨਾਦਭੇਖਸਹੀਕਿਛੁਨਾਪੀਰਦਾਜਾਇ
 ਮਾਨਚੰਦਕਹਿਅਫਕੀਰਜੀਧੇਗੀਧੇਏਅਤੇਮੇਵਅ
 ਗੇਗਖਿਓਸੁਤਾਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਅਉਭਾਈਮਾਨ

ਚੰਦ ਸਤ ਕਰਤਾਰ ਜੀ ਬੈਠੇ ॥ ਤੰਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਜੀ
 ਠਕੀਰ ਸਭਨ ਦੇ ਅਸਨ ਉਪੈ ॥ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਠਕੀਰ ਦ
 ਸਭ ਕੋਈ ਫੁਕੈ ॥ ਅਤੀਤ ਠਕੀਰ ਸਹ ਬੈਠਿ ਪਹੁ ਜੀਤੁ
 ਮੇਰੇ ਕਦ ਕੇ ਅਸਨ ਉਪੈ ॥ ਮੈਤੁ ਮਕੈ ਯਹ ਪੁਛਤਾ ॥
 ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੁਝ ਕੈ ਆਪੇ ਹੀ
 ਬਬਰਿ ਹੋਵੈ ਗੀ ॥ ਤੰਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਤੁ ਮਾਨ ਉਕਿ
 ਆਹੈ ॥ ਅਹਿ ਸਕਾਨ ਉਕਿ ਆਹੈ ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਇਸਕਾਨ ਉਕਿ ਆਹੈ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰਾ
 ਉਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਤੰਗੂ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਜੀਤੁ
 ਮਾਨ ਦੇ ਸਦਤ ਨਕ ਉਨੁਪੈ ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ
 ਮਾਨ ਚੰਦ ਤੁਝ ਦੇ ਸਦਤ ਨ ਸਮਾ ਲੇਗਾ ॥ ਤੰਗੂ ਬਬਰਿ ਹੋਵੈ
 ਸਦਤ ਦੀ ॥ ਤੰਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਜੀਦੇ ਬੇਨਾਹੀ ਤਾਸੁ
 ਏਤਾ ਹੋ ਸਨਿ ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਆ ॥

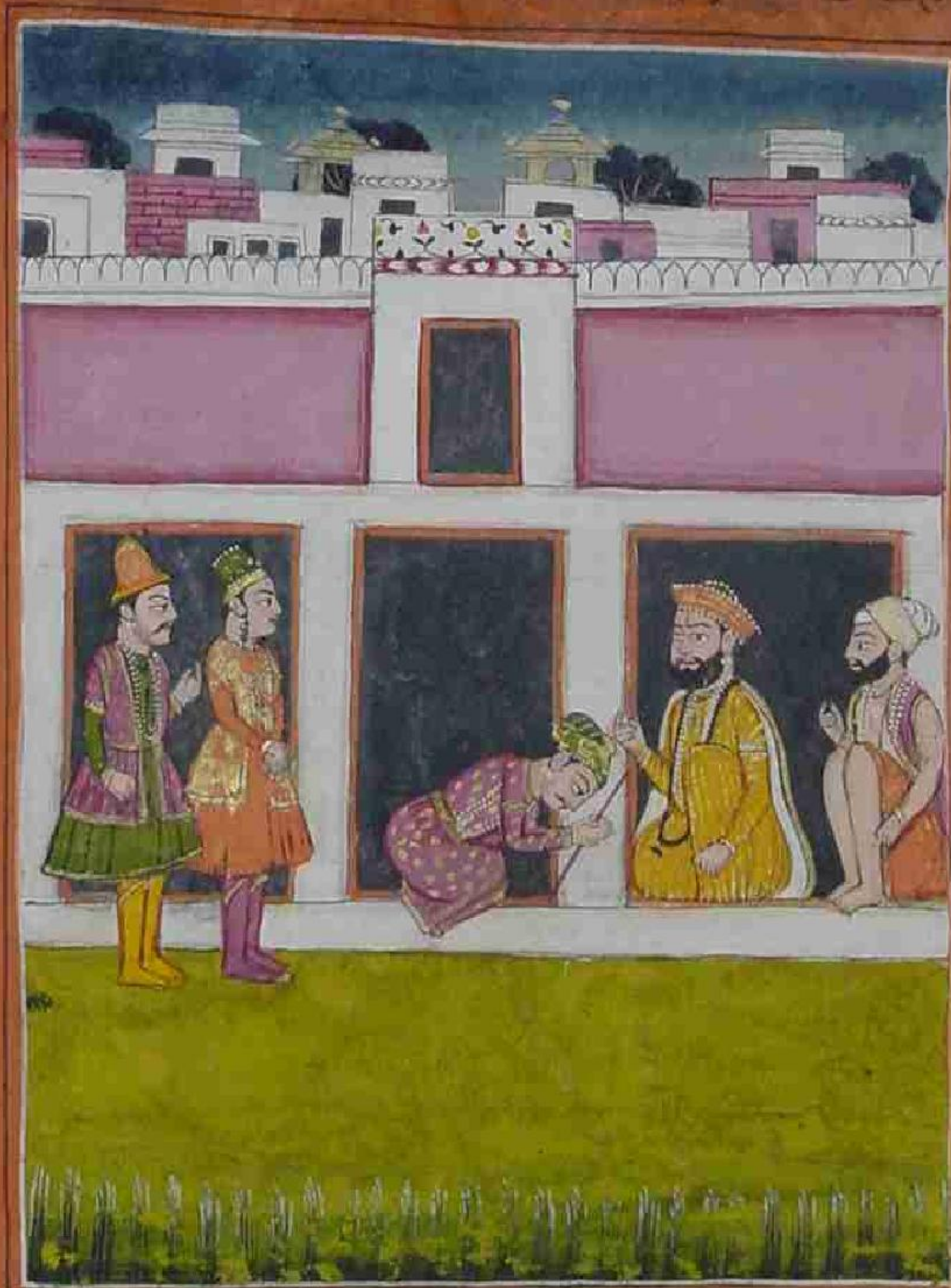
॥ ਸਬਦ ਅੰਗ ॥ ॥ ਦੇਸਹ ਮਾਗ ਬੇਗ ਮਧੁਰ ਹੈ ਤਿਸ
 ਦਤਨ ਮੈ ਅਏ ॥ ਗਜਾ ਤਿਸ ਕਾ ਏਕ ਕਾਰ ਤਿਸ ਨੇ ਟੀਹ
 ਪਠਾਏ ॥ ਮਾਨ ਚੰਦ ਕੈ ਰਹ ਬਤਾਇ ਉਨਿਰ ਮਲ ਮਾਗਾਪ
 ਏ ॥ ਕਪੈ ਨਾਨਕ ਮੁਟਿ ਮਾਨ ਚੰਦ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮ ਕੈ ਤਚੀ ਬੁ
 ਲਾਏ ॥ ਤੰਮਾਨ ਚੰਦ ਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਮਤੈ ਅਉਰ ਬਾਤੇ ਕਰ
 ਤੇ ਹੋਏ ਤੈਸੇ ਸਭੇ ਬਾਤੇ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭ
 ਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਬਾਤੇ ਏਹੀ ਅਸਲੀ ਪੈਨਿ ॥ ਅਉਰ ਬਾਤੇ ਨ
 ਕਲੀ ਪੈਨਿ ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਨੁਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਆ

॥ १॥ ॥ **ਗੁਰਮਤਿ** ॥ १॥ ॥ ਜਿਨਿ २੦੯

ਕੀ ਅਤਿ ਨਦੇਖਿ ਆਕਿ ਅਕਹੀ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਅਧੇਜ
ਏ ਕਰੇ ਅਧਿ ਜਿ ਨਿਦਾਜੀ ਤੈਲਾਈ ॥ ੧॥ ਗੁਰਿ ਸਾਧਿ
ਅਰੇ ਕਾ ਗੁਰਿ ਸਾਜਿ ਤੁਮ ਦਾ ਸੁਖ ਤੈ ॥ ਗੁਰੁ ਖੁਹੇ ਨ ਕੋ
ਈ ਗੁਰਿ ਪਿ ਅਰੇ ਕਾ ਗੁਰਿ ਸਾਜੀ ॥ ੧॥ ॥ **ਗੁਰੁ ਭੀ** ॥
ਜਿ ਸੁਰੰਗ ਕੰਤ ਨ ਗੁਰਿ ਦਿ ਅਸਾ ਪਛੋਰੇ ਤਾਈ ॥ ੨॥ ਯ
ਪਛੋਰੇ ਸਿਰ ਪੁਨੇ ਜਬ ਰੈ ਨਿ ਦਿਤਾਈ ॥ ੨॥ ਪਛੋਰੇ
ਤਾ ਦਾ ਨਾਮਿ ਲੈ ਜਬ ਚੁਕੈ ਗੀ ਸਾਗੀ ॥ ਤਾ ਛਿ ਰਿ ਪਿ ਅ
ਗੁਰੁ ਦੀ ਏ ਜਬ ਅਦੈ ਗੀ ਵਾਗੀ ॥ ੩॥ ਕੰਤੁ ਲੀ ਅਸੋ
ਤਾ ਗੁਣੀ ਮੈ ਬੰਦ ਪਦੀ ਏ ॥ ਸੇ ਗੁਣ ਸੁਣੈ ਨ ਅਦ
ਈ ਕੈ ਜੀ ਦੋਸ ਪਰੇ ॥ ੪॥ ਜਿਨਿ ਸਖੀ ਸਪੁਰਾ ਦਿ
ਆਤਿ ਨ ਪੁਛੋਗੀ ਜਾਏ ॥ ਪਾਇ ਲਗਉ ਬਿਨੀਤੀ ਕਰ
ਉਲੇਦ ਗੀ ਪੰਥ ਬਤਾਏ ॥ ੫॥ ਅਪੁ ਪਛੋਰੇ ਨਾਨਕਾ
ਕੈ ਚੰਦ ਨ ਲਾਏ ॥ ਗੁਣ ਕਾ ਮਣ ਕਾ ਮਣਿ ਕਰੇ ਤਉ ਪਿ
ਅਰੇ ਕਉ ਪਾਏ ॥ ੬॥ ਪਾਨੀ ਦਾ ਜੀ ਤੋਇ ਘੋਰ ਬਰਸਾ
ਹਨ ਜਾਏ ॥ ਗੁਰੀ ਅਤੈ ਦੈ ਮੁਸਕਰਾਤ ਬਹੁ ਲਪਛ
ਏ ॥ ੭॥ ਧਾਤ ਮਿਲੈ ਫੁਨਿ ਧਾਤ ਕਉ ਲਿਦ ਲਿਦੈ
ਕਉ ਪਾਏ ॥ ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦੀ ਜਾਣੀ ਮੇ ਅਨਭਉ ਪਦੁ
ਪਾਏ ॥ ੮॥ ਜੇ ਲਮਿਲਿ ਅਸੋ ਮਿਲਿ ਗਤਿ ਅਮਿ
ਲਿ ਅਕਹੀ ਮੇਰੇ ਸੋਈ ॥ ਜੇ ਬਹੁ ਤੇ ਗਲੇ ਚੀਏ ਬਾਤੀ
ਮੇਲਨ ਤੈ ॥ ੯॥ ਅਪਿ ਓਪੀ ਦੇ ਨਾਨਕਾ ਕੁ ਮਿ ਕੁ ਮਿ

ਸਮਾਦੈ॥ ਸਮਾਜੇ ਸਮਾਜਿ ਮਿਲਿਹੈ ਅਸਰਾਪਦੁ
 ਪਾਦੈ॥ ੧੦॥ ਤੀਠੇ ਰਿਮਾਨ ਚੰਦ ਖੜੀ ਕਹਿ ਅਜੀਏ
 ਸਜੀ ਕਾ ਭਲਾ ਕਿਉ ਕਹਿੰਦੈ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਇਸ ਜੀ ਦਾ ਭਲਾ ਤਦ ਹੋਵੈ॥ ਜੀਏ
 ਸਤਾਈ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਹੋਰੁ ਚਿਤਿ ਨਹੈ॥ ਸਾਸਿ
 ਸਾਸਿ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਆਦਿ ਹੋ॥ ਤੀਠੇ ਰਿਮਾਨ
 ਚੰਦ ਕਹਿ ਅਜੀ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਬਤਾਈਏ॥ ਜੀਜਿ
 ਸਬਿਧਿ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤ ਹੋ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅ
 ਸੁਣਿ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰਦ ਰੁਖ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਕਰਾਨੰਗ ਦਾ
 ਸੰਸਾਰ ਕਰਤਾਰ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਹੋ॥ ਮੈਨੁ ਬਿਸਰਿ
 ਗਇਆ ਤੀ ਕਰਤਾਰ ਚਿਤਿ ਅਦੀ॥ ਤੀ ਮਾਨ ਚੰਦ ਰੁ
 ਭੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਛਹਿ ਪਇਆ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਬਦਾਡੰਡਾ ਦਿਤੋ ਸੁ ਅਖਿ ਓ ਮੁਲੈ ਭਾਈਏ
 ਤ ਅਸਾਡਾ ਡੰਡਾ ਬਬਰ ਦਾਗ॥ ਤੀ ਮਾਨ ਚੰਦ ਲੈ
 ਕਹਿ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖਿ ਆ॥ ਸਿਰ ਤੇ ਰਖੇ ਨਾਲਿ
 ਮਾਨ ਚੰਦ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿ ਗਏ ਮਸਤ ਹੋਇ ਗ
 ਇਆ॥ ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਲੈ ਭਾਈ ਮਾਨ ਚੰ
 ਦ ਅਸਾਡਾ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਹੋਈ॥ ਤੀ ਮਾਨ ਚੰਦ
 ਕਹਿ ਅਜੀ ਸਤ ਕਰਤਾਰ॥ ੧੧॥ ਓਹੁ ਮਹਾ ਪੁ
 ਰਖੁ ਹੋਇਆ॥

ਗੋਸਟਿਕ ਬਲ ਮਨਚੰਦਨ ਲਿਤੋਈ

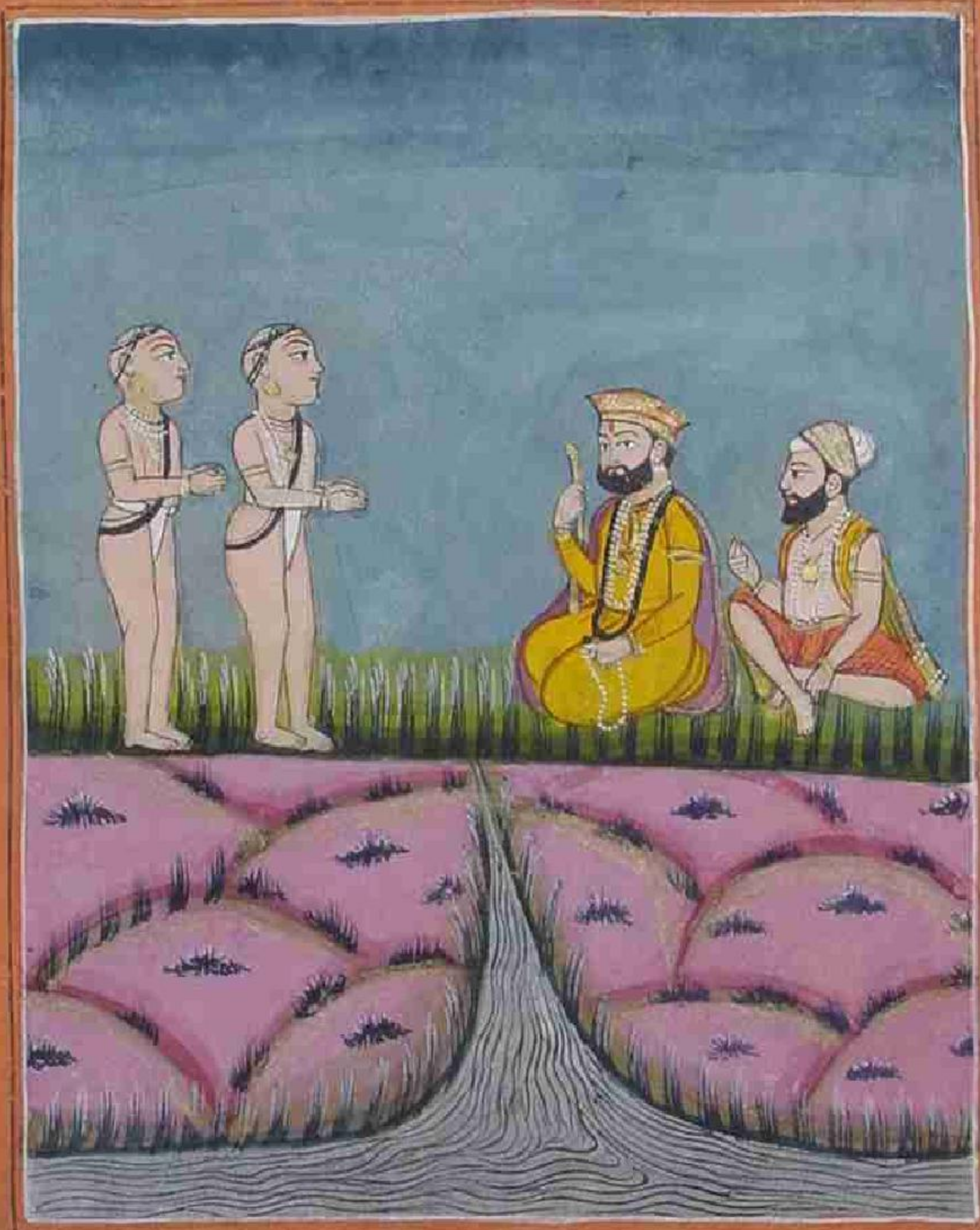

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਦਰੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਓਥੋਂ ਚਲੇ ਅਇ ਬਾਲ ਨਾਥ ਦੇ ਟਿਲੇ ਬੈਠੇ ॥
 ਥੇ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਦੀ ਜੋਗੀ ਸਰੂ ਅਧਾਰ ਕੋ ਅਧਿਯ
 ਹਿਜਾਇ ਬੈਠੇ ॥ ਬਾਲ ਗੁਰੂ ਦੀ ਚਾਲੀ ਪਕੀਅ
 ਹੀ ॥ ਭੰਡਾਰਾ ਥਾਵਟ ਦਾ ਅਧਾਰ ਅਤੇ ਕਪੜਿਆ

ਦਾ ਅਤੇ ਪੈਰਿਅਦ ਅਧਾਰ ਦੁਇਕੋ ਤੇ ਨੀਗਦਿ
 ਚਿਜੋਗੀ ਅਨੁਭਵਿਓ ਦੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਥਕਿਅਾ ਹਿਅਦੇ
 ਦਸਤੇ ਪਰਸੁ ਅਰਥੀ ਅਧਾਰ ਜੋਗੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ
 ਅਏ ਅਇਕ ਹਿਜੋਗੀ ਲਗੇ ਅਥਾਚ ਲੇ ਅਤੀਤੋ ਚ

ਬਾਹਿਨ ਬਰੇਟਿ ਲੇ ਅਇਕੋ

ਲਿਖਿਅਸਟ ਪਹਿਬੈਠੋ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਾ ਜਾ
 ਉਜੋਗੀ ਸੰਗੋ ਅਮਨਾਹੀ ਅਵਤੋ ਤੇ ਜੋਗੀ ਅਧਾਰ ਇ
 ਕਹਿਅਾ ਬਾਹੁ ਗੁਦਾਈ ਨਾ ਦੁਇ ਅਤੀਤ ਬੈਠੈ ਅਵਤੋ

ਨਪੀ॥ ਤਬਾਲ ਗੁੰਦ ਟੀਕ ਰਿ ਅਜੋਗੀ ਸਰੋਜਾ ਟਿਕ ਰਿ
 ਕਰੋ ਜੀਉ ਪਰਿ ਮੇ ਮੇ ਪੁਆਇ ਅਪੈ॥ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਗੋ॥ ਜ
 ਟਿਕੋਗੀ ਅਕ ਰਿ ਅਨਾਖ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਟੀਕ ਦੁਖ ਪਾਵੈ ਗੋ॥ ਮੇ
 ਪੁਆਇ ਅਪੈ ਚਲਿ ਕਰਿ ਬਸਤਰ ਲੇ॥ ਭੰਡ ਗਲੇ ਪੁਖ ਦੇ ਲੇ

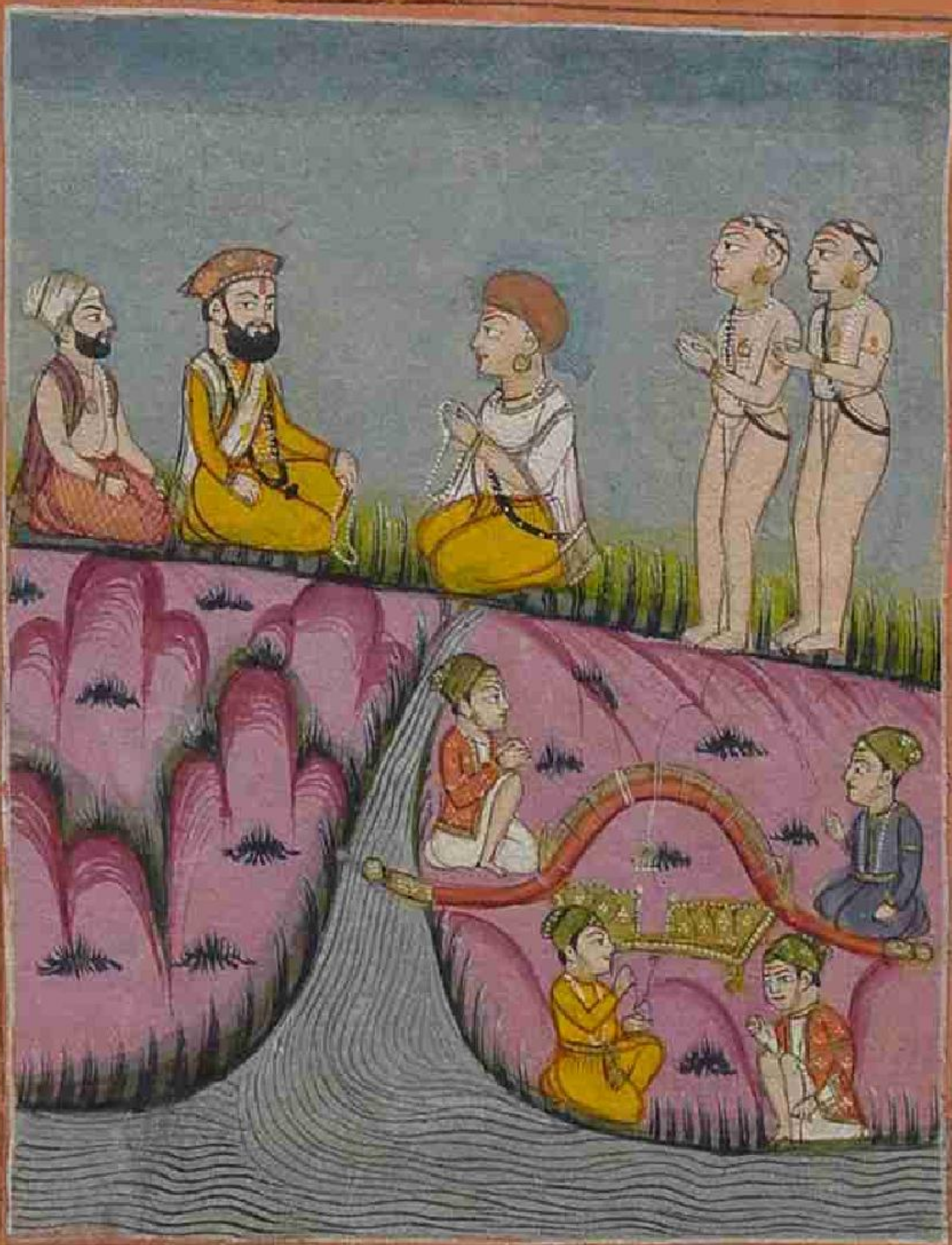
੨੦੩

ਪੁਜਾਗ ਦੇ ਪੁਚਲੇ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਜਾ ਪੁਜੋਗੀ ਮੰ
 ਟੀਕੋਗੁਜਰਾਨ ਕਰਨਗੇ॥ ਤੰਗੀ ਅਠੇ ਰਿ ਅਇਆ ਖਿਓ
 ਨੁਜੀ ਬਜੀ ਓਨਾਹੀ ਅਵਤੇ॥ ਤੰਬਾਲ ਗੁੰਦ ਟੀਕ ਰਿ ਅ

੪

ਚਲੋ ਭਈ ਮਚਲੇ ਦੇਖੋ ਭਈ ਫਿਰਿ ਉਨਹੀ ਸਾਦਤਾ॥
 ਤੀ ਆਖਿ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ ਆਇਆ ਆਇ ਕਰਿ ਲਾ
 ਗਾ ਆਖੇ ਚਲੋ ਅਤੀਤੋ ਆਸਨ ਮੰਦਰੀ ਮੈ॥ ਤੀ ਗੁ
 ਰੂਨ ਕੁਰਹਿ ਆਨਖ ਜੀ ਮਛਕੀ ਗੁ ਅਤੀਤ ਤੈ॥ ਕਹੀ

ਗੁ ਮਹਿ ਬਾਲਗੁੰਦਾਈ॥

ਕਹੀ ਆਸਨ ਅਰੁ ਮੰਦਰ ਚੁਢਤੇ ਫਿਰੈ ਗੋਸਥ ਕੀਰ
 ਅਤੀਤ ਕਉ ਜਹੰਗੁਜ਼ੂਨ ਆਈ ਤਹੀ ਹੀ ਗੁਜਰੀ॥ ਤੀ ਬਾ
 ਲਗੁੰਦਾਈ ਕਹਿ ਆਸੁਣੇ ਅਤੀਤੋ ਜੋ ਨਾਹੈ ਦੇਤੋ ਜਹੰ

ਗੁਜਰੀਤ ਭੀ ਗੁਜਰੀ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਅਲੇਖੁ ਪੁਰਖ ਆ
 ਪਟਦਇ ਆਕਰ ਕੇ ਅਨਿਮਿਲਾ ਦੇ ਤੋ ਨਿਤ ਕਰਨਾ
 ਭੀ ਤੋ ਭਲੀ ਨਹੀ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਚਲੁ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ॥ ਤੰ ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਆਚਲੇ ਜੀ ॥ ਜੋ ਤੁਮਾਡੀ ਹ
 ਜਾਇ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰੁ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਨੁ ਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ
 ਆਸਨ ਮੰਦਰ ਵਿਚਿ ਲੇ ਆਇ ਆ ॥ ਜਾਇ ਕਰਿ ਮੰਦਰ
 ਦਿਖਾਏ ॥ ਲਗਾ ਆਖਣ ਦੇ ਬੋਜੀ ਮੰਦਰ ਕੈ ਮੈ ॥
 ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹੀ ਜੀ ਕਿ ਆਦੇ ਖਣਾ ਗਜਲੀ
 ਲਾਕਾ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਜਾਇ ਬਸਤਰ ਕਾ ਭੰਡ
 ਹਰਿ ਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਖਿ ਆਜੀ
 ਕਿ ਆਦੇ ਖਣਾ ਗਜਲੀ ਲਾਕਾ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿਬਾਲ ਗੁੰਦ
 ਈ ਜਾਇ ਭੋਜਨ ਦਾ ਭੰਡ ਹਰਿ ਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਰਿ ਆਦੇ ਖਣਾ ਜੀ ਗਜਲੀ ਲਾ
 ਕਾ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਘੋੜਿ ਆਦਾ ਭੰਡ ਹਰਿ
 ਖਾਇ ਆ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਹੀ ਜੀ ਕਿ
 ਆਦੇ ਖਣਾ ਗਜਲੀ ਲਾਕਾ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ
 ਕਰਿ ਆ ਅਤੀ ਤੋ ਤੁਮਾਗਾਉ ਵਿਆਹੈ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਰਿ ਆ ਜੋਗੀ ਸਰਇ ਸਕਾਨਾਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾਉ
 ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਕਰਿ ਆਤੇ ਗਾਨਾਉ ਵਿਆ
 ਹੈ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਜੋਗੀ ਸਰ ਮੇਗਾਨਾਉ
 ਨਾਨਕ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ॥ ਤੰ ਛੇ ਰਿਬਾਲ ਗੁੰਦਾਈ ਕਰਿ

ਆਮੁਟਿ ਅਤੀ ਤਓ ਜੋ ਵੇਈ ਨਾਨਕ ਤਪਾਮੁ ਸਾਕਿ
 ਅਯੋ ਤੁਓ ਤੀਯੋ। ਕੇਤੋ ਗਿਏ ਸਚ ਕੀਓ। ਤੀਬ
 ਆਬੋ ਲਿਆ ਅਯੋ ਜੋਗੀ ਸਹਓ ਤੀਯੋ। ਤੀਬਾਲ
 ਗ੍ਰੰਦਾਈ ਕਹਿ ਆਮੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾਮੁ ਸਚ ਕੀਓ। ਦੇ
 ਬੋਧਿ ਪਰਿਸੇਬ ਸਤਾਬ ਮੇਰੁ ਅਰੁ ਮੰਦਰ ਮੇਨ ਤੇ
 ਤੇ ਦੁਖ ਪਾਦ ਤੇ ਕੇ ਸੁਖ ਪਾਦ ਤੇ ਸਚ ਕੀਓ। ਤੀਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮੁਟਿ ਜੋਗੀ ਸਹ ਗੁਜਰਿ ਜਾਤੀ। ਤੀ
 ਫੇਰਿ ਬਾਲੁ ਗ੍ਰੰਦਾਈ ਕਹਿ ਅਸਚੁ ਕਪੁ। ਜਿਉ ਕੀਤਿ
 ਉਹੀ ਕਪੁ। ਦੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ ਕੇ ਸੁਖੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤੀਗੁ
 ਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਦੁਖੀ ਪੀ ਗੁਜਰਤੀ। ਤੀਬਾਲ ਗ੍ਰੰਦਾ
 ਈ ਕਹਿ ਆਮੁਟਿ ਨਾਨਕ ਤਪਾਮੁ ਪੁਜਾਹ ਕੇ ਸਾਗਰੀ
 ਪਿੰਨੀ। ਅਰੁ ਬਝੇ ਕੇ ਅਟੇ ਕੀਰੀ ਏਹੁ ਸਾਗਰ ਅ
 ਤੁਰੈ। ਅਰੁ ਮਕਉ ਦੋ ਬਤ ਬਲਗੈ ਜੇ ਸਮਝ ਲੇ
 ਬਸਤੁ ਮੰ ਅਪਾਧਾਹ ਤੇ ਤੈਦੈ। ਜੇ ਕਲੇਰੋ ਜਨ ਅ
 ਪਥਾ ਤੇ ਤੈਦੈ। ਅਰੁ ਜੇ ਘੋੜਿ ਓਧਿ ਆਪਿ ਅਸ
 ਦਾਹ ਤੇ ਤੈਦੈ। ਸਮਾਗੁ ਕੁਛ ਨਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਅਲਖ
 ਪੁਰਖ ਕਾ। ਸਤੀ ਲਿਆ ਦੇ ਸੀਤੋ ਖੀਧਾ ਦੈ। ਸਮ
 ਕੋ ਕੁਛ ਲੇ ਪੁਲਗਤ ਨਹੀ। ਕਈ ਜੀ ਅਸੁਖ ਪਾ
 ਦ ਤੇ। ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਬਾਬ ਦੇਹੁ। ਤੀਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਅਸਲ ਜੋਗੀ ਸਹੈ। ਤੇਰਲੀ ਸਮ
 ਤੀ। ਅਹ ਬਾਤ ਸਮਕਉ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਤੇ ਅਈ। ਤੀ

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਆਪਿ ਦਿਚਿ ਲਗੇ ਦੀਚਾ
 ਕਰਗਨਿ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਕਿ ਉਭਾਈ ਬਾਲਾ
 ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਾਭਲੀ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਆਖੁ ਦੇਤਾ
 ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਕੇ ਹੀ ਲਗੀ ਹੈ॥ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਗੁਰੁ ਜੀ
 ਜੇ ਭਲੀ ਆਹੀ ਤਾ ਤੇਰੇ ਮਨਿ ਦਿਚਿ ਖਰੀ ਲਗੀ॥ ਤੀ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਾਲਗੁ ਦੀ ਪਾਸੋਂ ਦਿਦੁ ਹੋਇ ਆ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਦਾਗੁ ਗੁਰੁ ਜੀ॥

ਤੀ ਫੇਰਿ ਲਾਲੇ ਤਖਾਣ ਪਾਸਿ ਆਏ॥ ਅਗੇ ਲਾਲੇ ਕਿ
 ਸੇ ਖੁਪ ਉਤੇ ਅਹਾ ਲਾਲੇ ਨੁਖ ਬਹਿ ਹੋਈ ਜੋ ਨਾਨਕ
 ਤਖਾ ਆਇ ਆਏ॥ ਤੀ ਲਾਲੇ ਕੰਮ ਸੁਟ ਦੇਹੀ ਗੁਰੁ ਨਾ
 ਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇ ਆ॥ ਆਇ ਕਹਿ ਮਥਾਟੇ ਕਿਓ
 ਸੁ॥ ਆਖਿਓ ਸੁਗੁਰੁ ਜੀ ਕਰ ਤਾ ਕਰ ਤਾਗ॥ ਤੀ ਗੁ
 ਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਦੁਹੀ ਕਹਿ ਆਸਤਿ ਕਰ ਤਾ
 ਅਉਭਾਈ ਲਾਲੇ ਕਰ ਤਾ ਕੇ ਪਿਓ ਆਗੇ॥ ਤੀ ਲਾਲੇ
 ਬਹੁਤ ਖੁਸੀ ਹੋਇ ਆ॥ ਲਗਾ ਆਖਣ ਜੀ ਮੇ ਅਜੁ
 ਬਹੁਤ ਨਿਹਾਲ ਹੋਇ ਆ॥ ਅਜੁ ਮੇ ਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਜੀ ਦਿ
 ਆ॥ ਜਾ ਲਾਲੇ ਦੇ ਪਾਗਿ ਹੋ ਜੀ ਦਿ ਨਸਤ ਗੁਜਰੇ ਤੀ
 ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਜਾਹ ਦਿਚਿ ਬੈਠਾ ਅਹਾ ਨਾਲੇ ਬਾਲਾ
 ਅਹਾ ਅਤੇ ਨਾਲੇ ਲਾਲੇ ਅਹਾ॥ ਬੈਠੇ ਕਦਹ ਤਿਦਤ
 ਮਾਸ ਦੇ ਖਦੇ ਹੋਨਿ॥ ਜੋਗੀ ਪੀਨਾ ਥਕੈ ਛੜ ਦੇ ਪਾ

ਹਿੰਦੁ ਗੁਆਗਾਓਂ ਮੇਰੇ ਪਾਹਿ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਅੰਗ ਸਾ
 ਕ ਅਮਨਾਉ ਯਾਹ ਦੋ ਸਤ ਅਏ ਅਹੋ ਤੀਹ ਯਾਤ ਥੀ
 ਸੰਦੁਰੀ ਸਟੇ ਕ ਬੀਲੇ ਆਇਆ ਆਗਾ ਤਿਸ ਦੀ ਬੇ
 ਟੀ ਬੀ ਬੀ ਥੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਓਹੁੰ ਘੜਨ ਦ ਰਿ ਆ
 ਇਆ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੜ ਦਾ ਬਹੁਤ ਯਾਹ ਆਗਾ
 ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਨਜ ਰਿ ਪਈ ਤੀਹ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਏਹੁ ਮੇਲ ਕਿਥੇ ਆਇ ਅਹੋ
 ਤੀਹ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕੋ ਛੜ ਪੈ
 ਤਿਸ ਦੇ ਪਾਹਿ ਚੰਗੁ ਪੈ ਏਹੁ ਮੇਲ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਦੇ ਪਾਹਿ
 ਆਇ ਅਹੋ ਤੀਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਲਾਲੇ ਤੁ
 ਹ ਕਭੀ ਓਮੇ ਦੇ ਪਾਹਿ ਅਏ ਪੈ ਨਿ ਤੀਹ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਏਹੁ ਜੋ ਘੜ ਅਏ ਪੈ ਨਿ ਸੋ ਗੋਪੀ ਨਾਥ
 ਦਾ ਬਹੁਤ ਯਾਹ ਪੈ ਤੀਹ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਲ
 ਲੇ ਜਾਇ ਕਹਿ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁ ਸਦਿ ਲਿ ਆਉ ਤੀਹ ਭਾ
 ਟੀ ਲਾਲੇ ਗਇ ਆਜਾਇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਨੁ ਸਦਿ ਉਸੁ ਤੀ
 ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅਤੇ ਹ ਯਾਤ ਥੀ ਦੋ ਬੈਠ ਬਾਤ ਕਰੇ ਅ
 ਹੋ ਜੋ ਲਾਲੇ ਜਾਇ ਸਦੁ ਕੀਤਾ ਤੀਹ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੁ
 ਪਈ ਆਖਿ ਉਸੁ ਕਉ ਭਾਈ ਤੀਹ ਲਾਲੇ ਆਖਿ ਅ
 ਜੀ ਮੇਲ ਲੇਤ ਥਾਹੁ ਤੀਹ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆਕਿ
 ਉਭਾਈ ਤੀਹ ਲਾਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀਨੁ ਤਪਾਸ ਦ ਦਾ
 ਪੈ ਤੀਹ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਆਇ ਆਭਾਈ ਥੜ ਪੈ

ਗੋਪੀਨਾਥਉਠਿਚਲਿਆਤੰਯਾਤਖੰਮੰਦੁਪੁਦਿ
 ਅਮਰਤਾਜੀਤੁਮੀਰਿਧਰਿਚਲੇਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਰਿ
 ਅਗਇਜੀਨਾਨਕਦੇਦੀਖਤੀਤਪਛਕੀਹਤੋਇਅਧੈਤਿ
 ਸਮਸੰਨੁਸਦਿਅਧੈਐਸਪਸਜਾਦੇਅਧੈਦਿਥਾਕਿ
 ਆਆਖਦਧੈਤੰਯਾਤਖੰਕਰਿਅਭਲਾਮਰਤਾਜੀਜ
 ਉਠਿਰਿਅਉਗੋਪੀਨਾਥਅਇਗੁਰੂਨਾਨਕਨੁਧੇਗੀਪਦ
 ਟਾਅਖਿਐਸੁਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਰਿਅਮਤਿਕਰਤਹਅ
 ਉਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਤੰਗੋਪੀਨਾਥਬੋਲਿਆਤਪਾਜੀਮੈ
 ਨੁਕਿਉਸਦਿਅਧੈਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਰਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨਾ
 ਥਾਐਉਜੁਤੇਧਰਿਯਾਤਖੰਮੰਦੁਬੈਠੈਐਸੁਪਾਸਿ
 ਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਪੈਤੁਮੀਐਸੁਤਾਈਆਖੋਜੋਅਮ
 ਨਤਤਜਾਗੈਅਤੇਅਮਾਨਤਵਾਲਾਭੀਹਜਗੈਦੇਵਤਾ
 ਭਲਾਕਰੋਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਰਿਅਜੀਉਸੁਅਮਾਨਤਦਮੈ
 ਨੁਭੀਮਰਮਕਰੋਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਰਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨਾ
 ਥਐਸਦੇਧਰਿਯੋਬੀਬੀਖੰਬੇਟੀਪੈਸੈਅਸਾਡੀਅਮਾਨ
 ਤਪੈਤੰਗੋਪੀਨਾਥਪੁਦਿਅਤਪਾਜੀਐਉਤਉਸਦੀਬੇਟੀ
 ਉਤੁਤੁਸਾਡੀਅਮਾਨਤਕਿਉਕਰਿਹੋਈਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨ
 ਕਕਰਿਅਭਾਈਗੋਪੀਨਾਥਜੀਜਾਅਸੀਲਾਏਦੇਧਰਿ
 ਅਇਅਧੈਤੰਅਸੀਉਨਾਦੇਖੁਹਉਤੇਜਾਇਬੈਠੈਅਧੈ
 ਤੰਐਸਦੀਅਉਰਤਅਖਿਅਏਖੁਦਾਇਦੰਦਜੇਮੇਰੇ
 ਧਰਿਅਉਲਾਦਤੋਦੈਤਾਪਹਲੇਕਿਸੇਛਕੀਗੁਦੇਵਾ

॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦੀ ਹੁ ਪੁ ਛਿਆ ਕਿਉਂ
 ਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਅਉਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ
 ਸੁਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਦੇ ਮੁੜੋ ਨਿਕਲਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ
 ਅਉਲਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ਤਾਂ ਓਸ ਨੁ ਅਸੀਂ ਆਖਿ ਆਜੇ
 ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਅਉਲਾਦੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤੁ ਹੋਵੇ ॥ ਤਾਂ
 ਓਸ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦੀ ਕਰਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਦੁਇ
 ਬਾਲ ਕੋ ਦਿਨਿ ॥ ਤਾਂ ਹਿਕੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਉ ਦੇਵਾ ਅ
 ਤੇ ਹਿਕੁ ਮੇਰਾ ॥ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਉਸ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬੰਦੀ ਨੁ ਅ
 ਖਿ ਆ ॥ ਤੂੰ ਏਹੋ ਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤੁ ਹੋਵਾ ਜੋ ਪਾਠ ਲੇਹੋ ਦੀ
 ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਉ ਦੇਹਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਿ ਤੇ ਨੋ ਦਿਨਿ ਤਿਤ
 ਨੇ ਤੇ ਨੁ ਮੁਬਾਹੁ ਹੈ ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਉਸ ਸੁਬੰਦੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੁਚ ਰਿਪੁ
 ਤ ਅਤੇ ਹਿਕੁ ਧੀ ਹੋਈ ॥ ਪਰ ਪਾਠ ਲੇਖੀ ਹੋਈ ਇਉਂ ਅਸ
 ਡੀ ਅਮਾਨਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਈ ਮਾਨ ਸਾਬਤੁ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਹੀਂ
 ਤਾਂ ਓਹੁ ਜਾਣੇ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਰਿ ਆ ਜੀ ਮੇਰੇ ਤਾਂ ਹਥ ਨ
 ਤੀ ਪਰ ਮੇਰਾ ਇਕ ਹੁਦਾਈ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਨਾ ਭਾ
 ਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਤੇਰੇ ॥ ਬਿਬਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥ ਪਰ ਤੂੰ ਜਾਇ ਉਸ
 ਤਾਂ ਈ ਆਖਾ ॥ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਜੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਦੇਵੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨ
 ਦੇਵੇ ॥ ਤਾਂ ਕਿ ਆਲਾਣ ਦੇਵਣ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਜੋ
 ਘਰਿ ਆਇ ਆਪਰ ਮੁਹਣਾ ਜੇਹਾ ॥ ਤਾਂ ਹਥ ਤਖੀ ਦੇ
 ਥੇ ਤਾਂ ਗਇ ਆ ॥ ਹੋਰ ਸੁਰੰਗਾ ਅਤੇ ਆਇ ਆਪੋ ਹੋਰ ਸੁ
 ਰੰਗਾ ॥ ਤਾਂ ਹਥ ਤਖੀ ਪੁਛਿ ਆਮਾਤਾ ਜੀ ਸਚੁ ਕਹੋ ਤੁਮ

ਕੋਕਿਅਕਹਿਅਤਧੈਨਾਤਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਮਹਿ
 ਗਇਜੀਮੈਕਿਅਕਹੈਕਹੈਕੀਬਾਤਨਾਹੀਤਾਹਯਾਤ
 ਥੀਕਹਿਅਮਹਤਾਜੀਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੈਕੁਛੁਮਹੈ
 ਕਹਿਅਹੈਤਾਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਥੀਜੀਮੈਕਹਿਨਾ
 ਹੀਸਕਤੀਕਹੈਰੂਏਹਯਾਵਅਵਤਹੈਤਾਫੇਗਿਹਯ
 ਤਥੀਕਹਿਅਮਹਤਾਜੀਹਮਹੇਦਿਲਮੈਖਤਹਾਪੜਾ
 ਹੈਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੈਤਾਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਸੁਇਗਇ
 ਜੀਤਧੈਏਕਅਚਰਜਕੀਬਾਤਕਹੀਹੈਤਾਫੇਗਿਹੈਯਤ
 ਥੀਕਹਿਅਮਹਤਾਜੀਤੁਮੀਕਹੈਨਿਸੰਗਤਾਗੋਪੀਨਾਥ
 ਕਹਿਅਗਇਜੀਤਪਾਕਹਤਹੈਗਇਧਸਿਹਮਹੀਅਮਾ
 ਨਤਹੈਜੇਦੇਦੇਤਾਹਮਲੇਟੇਵਾਲੇਹਜਗੁਹੈਅਤੇਅਮ
 ਨਤਭੀਹਜਗੁਹੈਇਉਕਹਦਹੈਤਾਹਯਾਤਥੀਕਹਿਅ
 ਮਹਤਾਜੀਤੁਮਨਿਸੰਗਕਹੈਕਿਅਅਮਾਨਤਕੈਸੀਹੈ
 ਤਾਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਗਇਜੀਕਹਦਹੈਜੋਗਇਦੇਘ
 ਰਿਬੇਟੀਹੈਸੋਮੇਹੀਅਮਾਨਤਹੈਤਾਗਇਕਹਿਅਮਹਤ
 ਗੋਪੀਨਾਥਕਿਉਕਹਿਕਿਮਦਜਾਕਹਦਹੈਤਾਗੋਪੀਨਾਥ
 ਕਹਿਅਗਇਜੀਇਉਕਹਦਹੈਜੋਗਇਦੇਘਗਿਉਲਾ
 ਦੁਨਾਮੀਹੈਦੀਅਸੀਜੋਅਗੇਲਾਲੇਦੇਘਗਿਅਏਅ
 ਹੈਤਾਗਇਦੇਖੁਤੇਬੈਠੇਅਹੈਜੋਗਇਦੀਅਉਰਤਅ
 ਈਅਹੀਉਹੁਅਸੀਨੁਦੇਖਕੇਅਖਣਲਗੀਜੇਏ
 ਖੁਦਾਇਦੰਦਾਜੇਮੇਰੇਘਗਿਕਿਛੁਅਉਲਾਦਹੈਦੇਤ

ਅ

ਮੈਧੁਲੇਠਕੀਰਦੀਨਜ਼ਰਿਕਰੀ॥ ਤੇ ਅਸੀਂ ਮੈਸਬੀਦੀ
 ਖੁਦਾਇਦੀਨੁਕਰੀਅਕਿਉਬੀਬੀ॥ ਜੇਤੈਨੁਖੁਦਾਇਅ
 ਉਲਾਦਦੇਦੇਤਾਈਮਾਨਸਾਬਤਹਥੇਗੀ॥ ਤੇਉਸੁਬੀਦੀ
 ਖੁਦਾਇਦੀਅਧਿਅਜੀਮੈਈਦਕਰਦੀ॥ ਜੇਦੇਇ
 ਨੀਗਹੌਦਨਿਤਾਹਿਕਮੇਰਖੀਅਤੇਹਿਕੁਖੁਦਾਇਦੇਨ
 ਉਦੇਦਾ॥ ਤੇਅਸੀਉਸਨੁਅਧਿਅਜੀਬੀਦੀਖੁਦਾਇ
 ਦੀਤੁਈਮਾਨਸਾਬਤਹਥਾਜੀਪਹਲੇਉਦੀਮੈਖੁਦਾਇ
 ਦੇਨਉਦੇਦਾ॥ ਅਤੇਹੋਗਹੌਦਨਿਮੈਤੈਨੁਮੁਬਾਹੋਗੀ॥ ਤੇ
 ਉਸੁਬੀਦੀਖੁਦਾਇਦੀਅਧਿਅਜੀਜੇਖੁਦਾਇਕਰੈ
 ਤੇਈਮਾਨਸਾਬਤਹਥੀਗੀ॥ ਤੇਅਸੀਉਸਨੁਖੁਦਾਇਬੀ
 ਚਹਿਪੁਤਅਤੇਹਿਕੁਪੀਦੇਦਾਏਗੀ॥ ਅਤੇਪਹਲੇਪੀ
 ਹੋਈਗੀ॥ ਇਉਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਹੈ॥ ਜਾਇਕਰਿਬੀਦੀ
 ਖੁਦਾਇਦੀਨੁਪੁਛੇਜੇਈਦੈਤੇਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਅਸੀ
 ਨਮਿਲੇਨਹੀਤੇਨਾਮਿਲੇ॥ ਤੇਗਇਜੀਤਧੈਨਯਹਬਾਤ
 ਕਹੀਏ॥ ਤੇਹਯਾਤਖੀਮੰਦੁਗੁਸਾਖਯਾਗੁਸਾਖਾਇਕ
 ਰਿਬੋਲਿਅਜੇਦੇਖੋਮਹਤਗੋਪੀਨਾਥਜੀ॥ ਜੇਤੋਬਾਤ
 ਇਉਹੀਹੈਤੇਇਸਕੀਅਮਾਨਤਇਸਕੇਤਾਈਦੇਦੇਗਾ॥
 ਮੇਜਾਇਯਹਮੈਪੁਛੇ॥ ਅਗੁਜੇਯਹਬਾਤਨਾਈਤੇਦੇ
 ਥੀਇਸਤਧੇਸਿਰਿਕਿਅਕਰਤਾਹੈ॥ ਤੇਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ
 ਅਗਇਜੀਤੁਮਯਹਮੈਪੁਛੇ॥ ਤੇਹਯਾਤਖੀਅੰਦਰਿ
 ਜਾਇਕਰਿਅਪਈਅਉਹਤਨੁਸਦਿਉਸੁ॥ ਸਦਿਕਰਿ

ਲਗਾ ਪੁਛਣਾ ਕਿਉ ਬੰਦੀ ਖੁਦ ਇਦੀਤ ਪਾਠ ਕੀਰਕਿ
 ਆਕਹਿ ਆਕਹਦੈ ॥ ਤੰਗ ਇਦੀ ਅਉਰਤ ਕਹਿਅ
 ਜੀ ਮੈ ਕਿ ਅਜਾਣਾ ਤੁਸੀ ਕਿ ਆਕਹਦੈ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ
 ਨਾਖਓਂ ਦੇ ਪਇਆ ਆਗਾ ਗੋਪੀ ਨਾਖਬੋਲਿਉ ਠਿਆ
 ਜੋ ਭਾਭੀ ਗਈ ਜੀ ਤੁਸੀ ਅਉਲਾਦੁ ਕਿਉ ਕਹਿ ਤੋਈ
 ॥ ਨਾਨਕ ਤਪਾਖੜੀ ਹੈ ਉਤੁ ਕਹਦੈ ਜੋ ਅਸੀ ਖੁਦ ਇ
 ਥੀ ਚਹਿ ਖੁੜ ਅਤੇ ਹਿ ਕਪੀ ਦਿਵਾਏ ॥ ਨਿਆਪਰ
 ਲੇਜੋ ਤੋਇ ਆਪੈ ਸੋ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾਨਤ ਹੈ ॥ ਸੋ ਪਰ
 ਲੇਖੀ ਬੀਖਾ ਬੇਟੀ ਤੋਈ ਹੈ ॥ ਹੁਇ ਅਸੀ ਨੁ ਅਸਾਡੀ
 ਅਮਾਨਤ ਮਿਲੇ ਅਸੀ ਹਜੂਰਿ ਅਗੇ ॥ ਅਤੇ ਅਮਾ
 ਨਤ ਭੀ ਹਜੂਰੀ ॥ ਜੇ ਈ ਮਾਨਗ ਬੰਤੋ ਅਸਾਡੀ ਅਮਾ
 ਨਤ ਦੇ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਈ ਮਾਨਗ ਵਾਢੇ ਤਨ ਦੇ ਵੀ ॥ ਤੰ
 ਗੋ ਪੀ ਬੋਲੀ ਗਇ ਜੀ ਜਿਉ ਤਪਾ ਆਖਦੈ ਤਿ
 ਦੇ ਹਕੀਤ ਹੈ ॥ ਜੇ ਉਸਦੀ ਅਮਾਨਤ ਖੁਸੀ ਤੋਇ ਕ
 ਹਿ ਦੇਵੈ ॥ ਤੰਗ ਤੁਸਾਡੀ ਭੀ ਭਲਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭੀ ਭਲਾ
 ਤੋਵੈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਨਾ ਦੇਵੈ ਗੋ ਤਾਏ ਪੁਛ ਕੀਰ ਪੁਰ ਹੈ ਤੁਸ
 ਡਾ ਕੁਛੁ ਬੁਝਾ ਦੇਗਾ ॥ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਦਾਦ ਨਗੀ ਹੋਵਾ
 ਗੀ ॥ ਪਰ ਤੁਸੀ ਹਿ ਕਰਮ ਕਰੋ ਜੋ ਉਤੁ ਫਕੀਰ ਮੇਨੁ ਦੇ
 ਖਾਵੈ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ ਨਾਖਕਹਿ ਆਕਿਉ ਖਾਜੀ ॥ ਤੰਗ
 ਘਾਤ ਖਾਕਹਿ ਅਮਾਨਤ ਤੰਗੋ ਪੀ ਨਾਖਜੀ ਤੁਮੇਰਾ ਦੇ
 ਸਤੁ ਹੈ ॥ ਹੁਇ ਤੁਮੇਨੁ ਮਸਲ ਤਦੇ ਹਿ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ

ਨਾਥਕਹਿ ਆਖੰ ਜੀਤੁ ਮੀਟੀ ਮਾਨ ਦੁਰਸਤ ਰਖੇ
 ਖੁਦਾਇ ਭਲਾ ਕਰਮੀ ॥ ਤੰ ਯਾਤ ਖੰਕਹਿ ਆਮ
 ਹਤਾ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਹੁਧੁ ਛਨਾਹੀ ॥ ਅਸੀਂ ਤਾਇ ਸਦੀ ਅਮ
 ਨਤ ਨਾਹੀ ਰਖਈ ॥ ਧਰਮੈ ਇਉ ਪੁਛ ਦਾਹੈ ਇਥੇ ਲੈ
 ਦਾਹੈ ਕੇ ਘਰਿ ਜਾਇ ਲੈ ਦਾਹੈ ॥ ਅਤੇ ਗਈ ਨੁਕਾਰਿ
 ਖਾਈਏ ॥ ਮਤੁ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਫਕੀਰ ਹੋ ਦਾਹੈ ਇਹ ਤੰਗ
 ਪੀ ਨਾਥਕਹਿ ਆਖੰ ਜੀਤੁ ਮੀਟੀ ਥੇਤ ਪੇਨੁ ਮਦੇ ਤੰ
 ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪੀਕਹਿ ਦੇਵੀਏ ॥ ਤੁਸਾਂਡੀ ਅਤੇ
 ਅਸਾਂਡੀ ਪੀਕਹਿ ਦੇਵੀਏ ॥ ਗਇ ਜੀਆ
 ਤੇ ਪੜਦਾ ਭੀ ਵਡਾ ਹੋਗਾ ॥ ਤੰ ਯਾਤ ਖੰਕਹਿ ਆ
 ਭਲਾ ਗੋ ਪੀ ਨਾਥਕਹਿ ਦੇ ਸਤੀ ਘਾਹੀ ਮੇਸੀ ਪੀਚਾਹੀ
 ਦੀਹੈ ॥ ਤੰਗੋ ਪੀ ਨਾਥਕਹਿ ਆਗੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ
 ਗਗੋ ਪੀ ਨਾਥਕਹਿ ਨਾਨਕ ਨੁ ਅਖਿਅਤ ਪਾਜੀ ਜਿ
 ਉਤੁ ਮੀਕਹਿ ਦੇਹੈ ਧੰਨੀ ਤਿਥੇ ਮੰਨਦੀਹੈ ॥ ਧੰਨੀ
 ਦਾ ਦੁਰਸਤ ਈ ਮਾਨੈ ਸੁਆਧੁ ਹਿਕੁ ਆਖੀਹੈ ॥ ਜੋ
 ਮੈਨੂੰ ਫਕੀਰ ਦੇਖਾਵੈ ॥ ਤਪਾਜੀਤੁ ਮੀਓ ਥੋਤ
 ਜੀਚ ਲੋ ॥ ਉਤੁ ਮੀਨੁ ਸਿਵਾਏ ॥ ਤੰ ਤੁਮੀਨੁ ਦੇਵੀ
 ॥ ਤੰ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੁਟ ਭਾਈ ਗੋ ਪੀ ਨਾਥ ਅ
 ਸੀਓ ਥੋਤਾ ਜਾਈਏ ॥ ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਗਣ ਜਾਈਏ ॥ ਜੇ
 ਉਸਦਾ ਈ ਮਾਨ ਸਬਤੈ ਤੰ ਅਪੇਲੈ ਅਵਸੀ ॥ ਤੰ
 ਗੋ ਪੀ ਨਾਥਕਹਿ ਆਜੀਤ ਪਾਇ ਉਕਹਿ ਦੇਹੈ ਜੀ

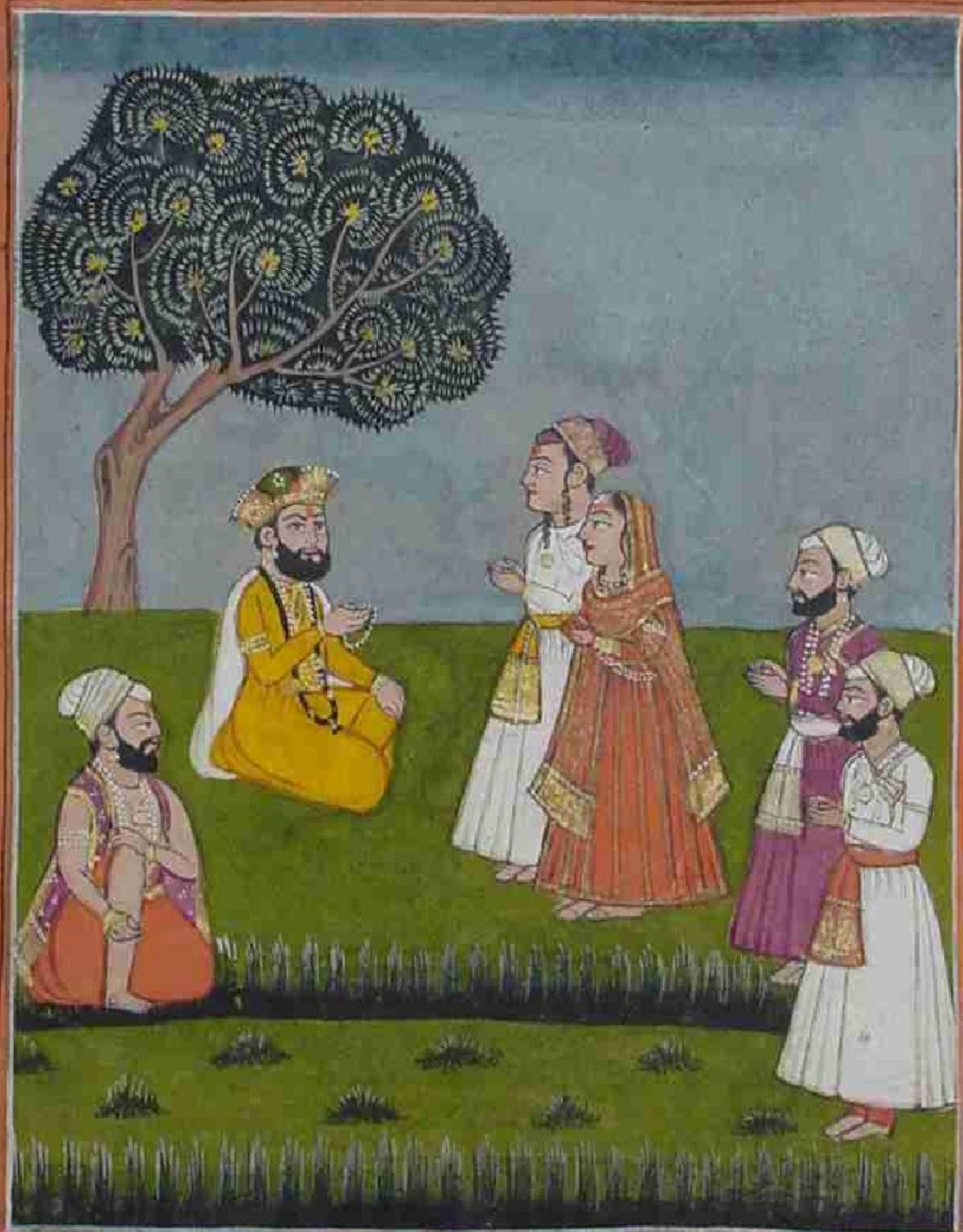
ਈਸਾਨਸਾਬਤਰੈਨੇਤਾਅਧੇਲਿਅਦਨਿਗੋਨਾਹੀ ੨੦੮
 ਤਾਓਹੁਜਾਣਨਾਤਾਹੰਘਜੇਟੀਕਹਿਅਮੇਤਾਜਾਇ
 ਦੇਖੀਤਾਹੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਹਾਣੀਜੀਚਲੋਜਾਇ
 ਤੁਸੀਨੁਦਿਖਾਵਾਹੋਪੀਨਾਥਹੰਘਜੇਟੀਨੁਲੇਗਾਇ
 ਅਹਾਜਾਜਾਇਹੰਘਜੇਟੀਡਿਠਤਾਹੰਘਜੀਪੈਹੋਤੇਚ
 ਹਿਪਈਤਾਹੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਕਰਤਾਹਰਲਾਕਰੇ
 ਗਾਤਾਫੇਰਿਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭੁਭੁਭਖੰਅਸਾਡੀ
 ਅਮਾਨਤੁਕਿਥੋਤਾਹੰਘਜੇਟੀਬੋਲੀਜੀਤਈਘ
 ਹੋਐਅਥੋਇਥੇਲਿਅਦੀਮੇਅਥੋਓਥੇਅ
 ਇਲਵੀਤਾਹੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਜਿਥੇਤੁਸਾਡੀਖੁਸੀ
 ਤੇਦੋਤਿਥੇਹੀਦੇਵੀਅਸੀਅਪਈਅਮਾਨਤਲੇ
 ਈਹੈਤਾਹੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਜੀਮੇਰੀਹਿਕਬੇਨਤੀ
 ਕਰਦਾਤਪਾਜੀਤੁਸਾਡੇਪਸਿੰਦਅਦੈਤਾਹੁਗੁਨਾਨ
 ਕਕਹਿਅਅਖੁਭਾਈਹੋਪੀਨਾਥਾਜੋਰਿਦੁਤੁਅਥੇ
 ਸੋਮੰਨੀਏਤਾਹੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਜੀਲੜਕੀਹੋਮੇ
 ਹੋਘਗਿਮੇਅਪਈਬੇਟੀਕਰਕੇਪਰਨਾਇਦੇਵਾਤਾ
 ਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਿਭਾਈਹੋਪੀਨਾਥਲਾਵਾਮੇਲੇ
 ਦੇਤੈਨਿਜਿਨਾਦਨੁਲੇਣਾਤੈਦੈਅਸੀਤਾਅਪਈ
 ਅਮਾਨਤਲੇਈਖੁਸੀਅਦੇਤਾਦੇਵਨਿਤਾਹੋਪੀਨਾ
 ਥਕਹਿਅਜੀਮੇਏਸਵਾਸਤੇਕਹਦਾਤੈਜੋਦੁਤੈਦਲ
 ਦਾਪੜਦਾਹੋਤਾਹੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਣਹੋਪੀਨਾ

Digitized by Panjab Digital Library | www.panjabdigilib.org

ਲਾਦੁੜੇਗੀਸੋਅਚਾਈਆਘਗਨਾਲਿਲਗੇਗੀ। ਤੰ
 ਗੋਪੀਨਾਥਨੁਭਾਈਲਾਲੋਆਖਿਅਮਰਤਗੋਪੀਨਾਥਜੀ
 ਜੋਕਛੁਤਪਾਕਰਦੈਸੋਈਤੁਸੀਮੰਨਹੁ। ਤੁਸਾਡਾਭਲ
 ਏਮੇਗਲਦਿਚਿਹੈ। ਅਗੇਤੁਸਾਡੀਗਜਾਇ। ਤੁਸੀਤ
 ਪੇਦਾਲੋਟਦੇਖਹੁਤੁਸੀਤੰਆਪਸਿਅਟੇਹੁ। ਤੰਗੋ
 ਪੀਨਾਥਕਹਿਅਭਾਈਲਾਲੋਤੁਸਚੁਆਖਦਹਹਿ। ਮੇ
 ਬਹੁਤੁਭਲਾਜੈਮੈਏਤੀਅਗਲਾਕੀਤੀਅਰੈਨਿ। ਤੁ
 ਮੈਨਤਪੇਪਾਸਹੁਬਖਸਾਇ। ਤੰਭਾਈਲਾਲੋਗੁਰੁਨਾਨ
 ਕਦੇਪੈਗਤੇਛਹਿਪਇਆ। ਗੁਰੁਨਾਨਕਜੀਗੋਪੀਨਾਥ
 ਨੁਬਖਸੀਐ। ਗੋਪੀਨਾਥਭੀਸਿਆਨਫਦੀਆਗਲਾ
 ਆਖਦਾਸੀ। ਅਗੇਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਓਵੇਗੇਤਿਦੇ
 ਕਰੀਅਗੁ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਟਿਭਾਈਗੋਪੀ
 ਨਾਥਤੇਗਭੀਆਖਿਅਮੰਨਣਾ। ਪਰਤੰਗਤਿਨੁਲਾ
 ਲੋਦੇਘਹਿਪਹੁਚਾਇਛਡਿ। ਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿ
 ਅਭਲਾਜੀਜਿਉਤੁਸੀਗਜੀਓਵਹੁਤਿਦੇਭਲਾ।
 ਤੰਗੋਘੜਗਤਿਨੁਬੀਬੀਖੰਬੇਟੀਨੁਘਾਤਖੰਅਤੇ
 ਗਉਹਰਖੰਅਤੇਨਲੇਗੋਪੀਨਾਥ। ਇਨਤਿਹੰਬੀ
 ਬੀਖੰਨੁਗਤਿਨੋਭਾਈਲਾਲੋਦੇਘਹਿਬਣਾਇਕਹਿ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਦੇਅਗੇਆਟਿਖੜੀਕੀਤੀ। ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕ
 ਬਚਨਕੀਤੀਮੀਅੰਘਾਤਖੰਅਤੇਬੀਬੀਗਉਹਰਖੰਤੁ
 ਸਾਡਾਕਰਤਾਰਭਲਾਕਰਮੀ। ਏਹੁਅਸਾਡੀਅਮਾਨਤਸੀਅ

ਸਾਤੁ ਸਾਪਾਸੁ ਮੀਗਿਲਈਆ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਭਲਾ ਹੋਵ
 ਏਸੀਆ ਅਤੇ ਦਿਲ ਤੇ ਖਤਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਹੀ ਕਰਣਾ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀ ਨਦੁ ਨੀ ਅਖਸਮਾਨ ਕਰੇਗਾ ਤੁਸੀਜਾ ਹੁ ਅਪਣਿਆ
 ਘਰੀਨਾ ਤੇ ਹਯਾਤ ਖੰ ਅਤੇ ਗਉਹਰ ਖੰ ਦੁਹਾਉ ਪਰਿਗੁਰੂ

ਸਾਤੁ ਸਾਪਾਸੁ ਮੀਗਿਲਈਆ

ਨਾਨਕ ਖੁਸੀ ਹੋਇਆ ਦਿਦਾ ਕੀਤੇਆ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ
 ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ ਤੁਸੀਗਾਇ ਪੁਗਾਨੁ ਦਿਦਾ ਕਰਿਆਵ
 ਹੁਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿਆ ਭਲਾ ਜੀ ॥ ਵਡੀ ਵੇਲਾ ਦਿ

ਦਾ ਕਹਿ ਕੇ ਆਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਮਸਾਹਿ ਕੇ ਦਸ
 ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿ ਆਕਿ ਉਠਾਈ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਦਿਲ
 ਕਹਿ ਆਇ ਆਤਮ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ ਆ ਆਤਮੀ ਦਿ
 ਦਾ ਕਹਿ ਆਇ ਆਤਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਭਾਈ
 ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਅਸੀ ਮੰਵੇ ਤਨੁ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਛੁਡਿ
 ਜਾ ਦੇ ॥ ਤੁਸੀ ਖਬਰ ਦਾਹੁ ਹੁਣਾ ॥ ਤੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
 ਅਜੀਬੀ ਬੀਬੀ ਮੇਰੀ ਬੇਟੀ ॥ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਘਰਿ ਛੁ
 ਡਿ ਜਾਵੋ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭ ਲਾਗੋ ਪੀ ਨਾਥ ਮੇ
 ਥੇ ਭਲੀ ਪੈ ਤੇਰੇ ਘਰਿ ਭਲੀ ਨਹੀ ॥ ਤੀ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਕਹਿ
 ਆਭ ਲਾਜੀ ਜਿਉ ਤੁਸੀ ਹਾਜੀ ਹੋਵੋ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੰ
 ਵੇ ਤੁ ਆਈ ਉਪਰੰ ਤੁਸੀ ਦਿਨ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਰਹਿ ਆ ॥
 ਅਤੇ ਮੰਵੇ ਤਨੁ ਲਾਲੇ ਦੇ ਘਰਿ ਰਹਿ ਆ ॥ ਅਤੇ ਅਪ
 ਪਖੋ ਕੇਰੰ ਪਾਵੇ ਆਇ ਆਨ ਲੇ ਬਾਲਾ ॥

॥ ਬੋਲ ਰੁਭਾਈ ਵਾਗੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਤੀ ਮੁਲੇ ਚੋਟੇ ਨੁਖ ਬਹਿ ਹੋਈ ਤੀ ਮੁਲੇ ਚੋਟੇ ਆਖਿ ਆ
 ਵਤ ਆਇ ਆ ਮੇਰੀ ਹਿਰ ਪੁਣਨੁ ॥ ਤੀ ਜਿ ਤੇਰੰ ਪਾਵੇ
 ਅਖਿ ਆ ਮੁਲੇ ਨੁਜਾਹਿ ਮੁਲਾ ਕੁਣ ਬਾਵਨੁ ਲੈ ਜਾ
 ਵਸੁ ॥ ਅਤੇ ਜਾਇ ਦੇ ਖੁਸੁ ਰਪ ਨੇ ਦੀ ਖਬਰ ਲੈ ਸੁ ॥
 ਤੀ ਮੁਲਾ ਬਾਲੀ ਬਣਾਇ ਕਹਿ ਪਰਸਾਦ ਦੀ ਲੈ ਗੋਇ
 ਆ ॥ ਪਰ ਕਉੜ ਲਾਉਇ ਕਹਿ ਆਖਿ ਉਸੁ ਲੈ ਖਾਇ

॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਹੁ ਉਨਾਹੀ ਥਾਦਾ ॥ ਮੁਲੇ
 ਆਖਿ ਅਜੇ ਥਾਦਾ ਨੀ ॥ ਤਤਾ ਆਇ ਅਵਿਉਤੈ ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਸਿਰੀਗੁ ਗੁਦਿ ਚਿਪਉ ਤੀ ਆਖੀ
 ॥ **ਪਉੜੀ** ॥ ॥ ਸਭਰਸਮ ਮਿਠੇ ਮੰਨਿ ਐਸੁ ਟਿਐ
 ਸਾਲੇ ॥ ਖਟਤੁ ਹਸੀ ਮੁਖ ਬੈਲਣ ਮਾਹਟਨਾਦੁ
 ਕੀਏ ॥ ਛਤੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਉਏ ਕਜਾ ਕਉਨਦ ਹਿਕ
 ਗੇਇ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਥਾਣੁ ਖੁਸੀ ਖੁਆਗਾ ਜਿਤੁ ਥਾ
 ਧੇਤਨ ਪੀੜੀ ਐ ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਗਾ ॥ ੧ ॥
 ॥ **ਗਉੜੀ** ॥ ॥ ਤੰਗੇਰਿ ਮੁਲੇ ਕਪੜੇ ਲਾਲ ਕਦਾਇ ॥
 ਅਤੇ ਨੀਲੀ ਮਲਦਾਰ ਅਤੇ ਪਟਕਾ ਪਗੜੀ ਸੁਪੇਦ
 ॥ ਅਤੇ ਛਹਗਾ ਲਪੰਜੇ ਕਪੜੇ ਬਣਾਇ ਕਹਿ ਲੈਗ
 ਇਆ ॥ ਭਲਾਏ ਤੰਗਾ ਲਿਖਾਇ ॥ ਸਿਆਲ ਦੇਰਿ
 ਨਹੈ ਨਿ ॥ **ਤੰਗੇਰਿ ਗੁਗੁਨਾਨਕ ਦੁਜੀ ਪਉੜੀ ਆਖੀ**
 ॥ ॥ ਕਪੜਹਤਾ ਤਨਹਤਾ ਸੁਪੇਦੀ ਸਚੁ ਦਾਨਾ ॥ ਨੀਲੀ
 ਸਿਆਹੀ ਕੇਦ ਕਹਿ ਪਹੁਨ ਪਹੁਨਿ ਆਨਾ ॥ ਕਮਰ
 ਬੰਦ ਸੰਤੋ ਖਕਾ ਪਨਜੋ ਬਨਤੇ ਹਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥ ਬਾਬਾ ਮੇ
 ਰੇ ਪਹੁਨ ਖੁਸੀ ਖੁਆਗਾ ॥ ਜਿਤੁ ਪੈਧੇਤਨ ਪੀੜੀ ਐ
 ਮਨ ਮਹਿ ਚਲਹਿ ਦਿਕਾਗਾ ॥ ੧ ॥ ॥ **ਗਉੜੀ** ॥ ॥ ਤੰਗੇ
 ਰਿ ਮੁਲੇ ਜਾਇ ਜਿਤੇ ਹੰਧਾ ਦੇਨੁ ਆਖਿ ਓਸੁ ਜੀ ਨਾਥਾ
 ਦਾ ॥ ਨਾਪਹੁਣਾ ॥ ਤੰਗੇਰਿ ਜਿਤੇ ਆਖਿ ਆਚਲੁ ਚਾਚ
 ਮੁਲਾ ਮੈ ਚਲਨਾ ॥ ਜਿਤਾ ਹੰਧਾ ਦਾ ਘੋੜੀ ਤੇ ਅਸਦ

ਕੁੰਓਇਕੇਅਭਿਅੰਗਾਅਭਿਕਰਿਅਭਿਓਸੁਤਪ
 ਜੀਨਖਾਦੇਓਨਾਪਹਰਦੇਓ। ਭਲਾਚਲਘੋੜੀਤੇ
 ਅਸਦਹਓਇਚਲੋ। ਇਜਤਿਪਤਿਨਾਲਿ। ਤੀਗੁ
ਭੁਨਾਨਕਤੀਸਗੀਪਉੜੀਆਖੀ॥ ॥ ਘੋੜੇਪਾਖ
 ਹਸੁਇਨੇਸਾਖਤਬੁਟਣਤੇਗੀਦਾਟਾ। ਤਹਗਸਤੀਹ
 ਕਮਾਟਸੁਤੇਗੇਬੰਦਗੁਟਪਤਾ। ਦਾਜਨੇਜਾਪਤਿ
 ਸਿਓਪਗਾਟਕਰਮਮੇਰਤੇਗੀਜਾਤਾ॥੩॥ ਬਾਬਮੇ
 ਰੇਚੜਣਖੁਸੀਖੁਆਗਾ। ਜਿਤੁਚਨਿਅਤਨਪੀੜੀ
 ਐਮਨਮਹਿਚਲਹਿਦਿਕਾਗ॥੧॥ **ਗੁਓ॥** ॥ ਤੀ
 ਫੇਰਿਜਿਤੇਰੰਪਦੇਅਭਿਅੰਗਾਘਰਿਤੀਚਲੋ।
 ॥ ਤੀਫੇਰਿਗੁਨਾਨਕਚਉਥੀਪਉੜੀਕੋਗਦੀਆ
 ਖੀ॥ ॥ ਘਰਮੰਦਰਖੁਸੀਤੇਰਨਮਕੀਨਦਹਿਤੇ
 ਗੀਪਰਦਾਗਾ। ਪੁਕਸੁਭਲਾਤੁਪੁਰਾਦਸੀਬੁਟਣਬ
 ਪੁਤੁਅਪਾਗਾ। ਨਾਨਕਸਚਾਪਾਤਸਾਪੁਛਨਕਰੈਬੀ
 ਚਗੁ॥੪॥ ਬਾਬਮੇਰੇਸਉਣਖੁਸੀਖੁਆਗਾ। ਜਿਤੁ
 ਸੁਤੇਤਨਪੀੜੀਐਮਨਮਹਿਚਲਹਿਦਿਕਾਗ॥੫॥
॥ਗੁਓ॥ ॥ ਤੀਓਥੇਹੀਭੈਣੀਦਹੀਓਥੇਪਰਮਸ
 ਲਾਓਈ। ਲੋਕਅਭਿਮਿਲਣਲਗੇ। ਜਾਹਿਕਮ
 ਹੀਨਾਓਇਅਤੀਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾਅ
 ਸੀਕਿਤੇਨਦਰੇਅਭੇ। ਤੀਬਾਲੇਕਹਿਅਜੀਮੇਕਿ
 ਅਜਾਣਾ। ਤੁਸਾਡੀਅਤੁਸੀਹੀਜਾਣੇ। ਤੀਫੇਰਿ

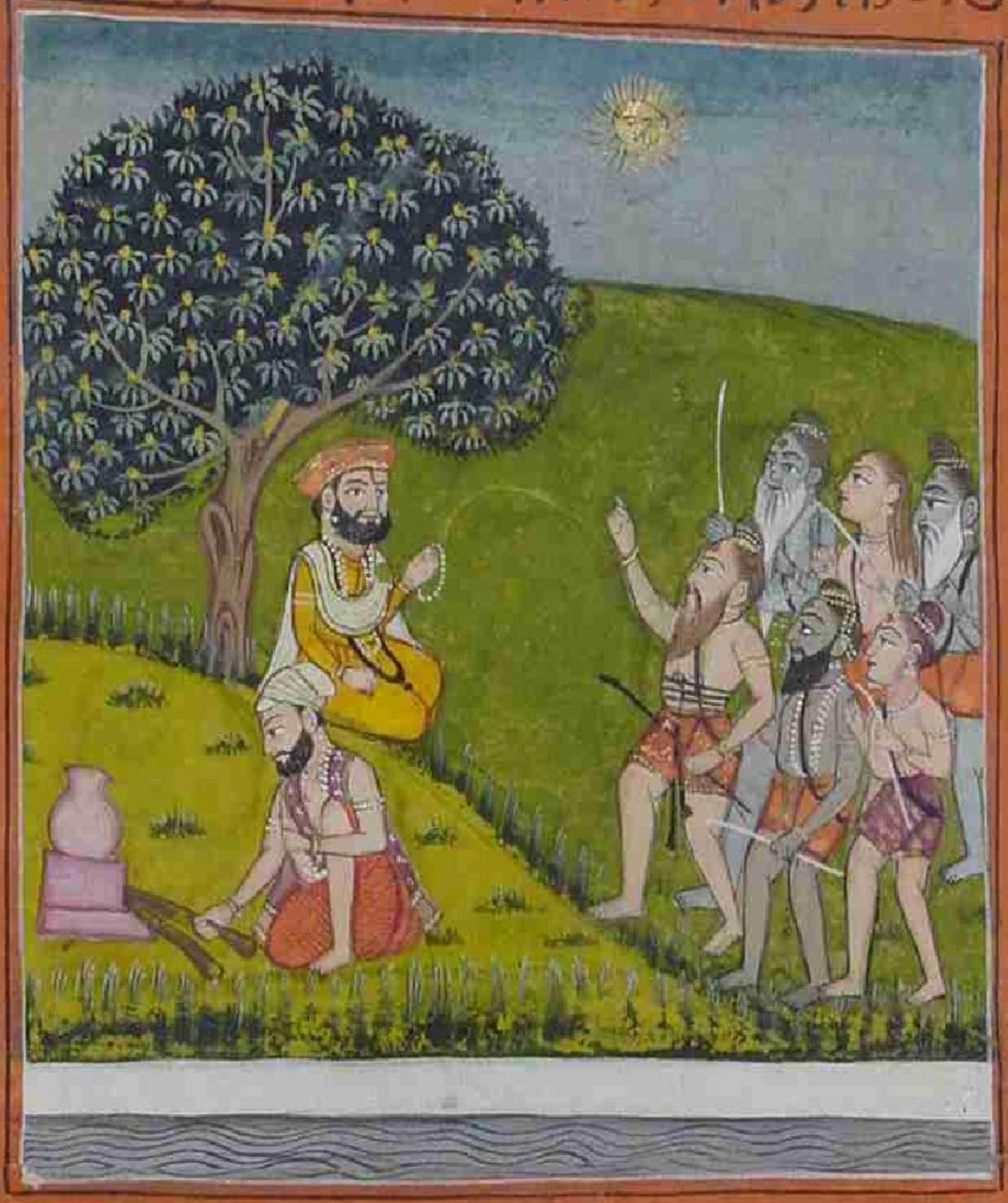
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਸੋਲਵੇ ਵੇਰੇ
 ਫਿਰਿ ਆਏ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਸਤ ਜੀ ॥ ਫਿਰਿ
 ਜਾਦੁ ਇਸੀ ਨਿਗੁ ਜੇਰੇ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤੀ ਹੋਰ ਵੇਰੇ ਟੀ ਜੇ ਹੀਉ ਦਾਸੀ ਕਰਿ ਅ
 ਵੀਏ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਕਰਿ ਅਜੀ ਰਿਧ ਹਦੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੁਲ ਖੇੜ ਦੀ ਸੁਹਜ ਗਿ
 ਹੁਣੈ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀ ਅਗਤੁ ਸਾਡਾ ਤੇ ਪਿ
 ਛਾ ਮੇਰਾ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਗੁਜੀ ॥ ॥

ਦੀ

ਤੀ ਕੁਲ ਖੇੜ ਉਦਾਸੀ ਗਏ ॥ ਜਾਇ ਕੁਲ ਖੇੜ ਉਤਰੇ
 ॥ ਅਗੇ ਕੁਲੇ ਖੇੜ ਉਪ ਰਿਖਟ ਦਰਸਨ ਇਕੋ ਠੇਠੈ ਏ
 ਨਿ ॥ ਤੈ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੁਛ ਗਿਣਤੀ ਨਾਹੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸੀ ਤੀ ਸੁਹਜ ਗਿਹੁ ਹੁਣ ਪੁ
 ਜਾਣ ਨਾਹੀ ॥ ਪਹਿਕਰੀ ਮਕਰਿ ॥ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅ
 ਜੀ ਅਥੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਧਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਿਕ
 ਮੇਰ ਸਾਲਣਾ ਬਕਰੀ ਦਾਲੈ ਆਉ ॥ ਅਤੇ ਰਿਕਤਾ ਦ
 ਨੀ ਸਮੇਤ ਚਪਟੀ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ॥
 ਤੀ ਬਾਲਾ ਸਾਲਣਾ ਅਤੇ ਤਾਦ ਨੀ ਸਮੇਤ ਚਪਟੀ ਲੈ ਅ
 ਇਅ ਅਇ ਅਗੇ ਰਖੇ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾ
 ਈ ਬਾਲਾ ਇਸਤ ਲਉ ਦੇ ਉਪ ਰਿਚੁ ਲਾਬਣ ਇਕ ਰਿਤ
 ਉਜੀ ਚਾਨਿਦੇ ॥ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਭਾਈ ਜੀ ॥ ਬਾਲੇ ਚੁ

ਲੁਬਣਾਇਆਤਾਵੜੀਚਾੜੀਦਿਤੀ॥ਅਗੇਲੋਕੋ
 ਮਜਗਕੁਦੈਅਹੇਇਨਤਾਵੜੀਦਿਚਿਮਾਸੁਚਾੜੀਅ
 ੧) ਸੀਨਿਆਸੀਆਜੋਡਿਠਾਧੁਅਤੇਤਾਵੜੀਸੀਨਿਆਸੀਲੇ
 ਲੈਸੋਟੇਅਤੇਭੀਅਹਦਉੜੇ॥ਅਇਲਗੇਆਖਣ
 ਗੋਮਟਿਕੁਲਖੰਡਤੇਸੀਨਿਆਸੀਆਨਾਲਿੰਦਈ॥

ਅਹੇਤੁਮਕਉਦੁਤੇਤੋ॥ਅਜੁਕੇਦਿਨਤੁਰਕੜਾਸਕਰ
 ਤੇਤੋਤੁਮਤੇਹਿਦੁਧਰਮਤੋਸਚੁਕਪੁਤੇਇਸਹੀਡੀਮੇਕਿ
 ਆਗੀਧਾਏ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਜੀਮੁਣਕਉਕੁਖ

ਲਗੀਥੀਇਸਦਸਤੋਮੈਓਡੀਚ'ਗਿਆਤੰਮੰਨਿਅਸੀ
 ਅਕਹਿਅਗੇਇਸਓਡੀਮੈਕਿਅਪੈ॥ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਜੀਇਸਓਡੀਮੈਮਾਸੁਰੈਬਕਗੀਕਾ॥ਤੰਮੰਨਿਅਸੀ
 ਅਕਹਿਅਉਸਤਰਛਗੁਰੁਣਲਗਾਅਗੁਇਸਤਰਛ
 ਤੁੰਮਾਸੁਖਾਤਾਪੈ॥ਤੈਕਿਅਸਮਈਪੈ॥ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿ
 ਅਦੇਵਤਾਗਿਆਨਮੈਬਾਤਪੁਛੋਤੋਕਹੀ॥ਅਗੁਜੇਡੰਡੇਕੇ
 ਜੋਰਿਬਾਤਕਰਤੇਪੈਤੰਮੈਨਾਹੀਕਹਤਾ॥ਜਾਣਤੇਤੰਮੈਕਹਿ
 ਜਾਵੈ॥ਤੰਮੰਨਿਅਸੀਅਕਹਿਅਚਲੈਰੇਦੇਵਤਾਇਸ
 ਕੇਪਾਸਤੇਦੁਗਿਹਟਕਰਿਖਜੇਓਵੈ॥ਕਹੋਜੀਗਿਆਨਕੀ
 ਬਾਤਾ॥ਤੰਗੁਰੁ **ਨਾਨਕਸਲੋਕਕਹਿਅ॥** ॥ਪਹਿਲਾਮਾਸ
 ਪੁਅੰਦਰਿਨਿਮਿਅਮਾਸੈਅੰਦਰਿਦਸਾ॥ਜੀਉਪਾਇਮਾ
 ਸੁਮੁਹਿਮਿਲਿਅਹਤਚੰਮਤਨਮਾਸਾਮਾਸਪੁਬਾਹਰਿਕ
 ਢਿਅਮਮਾਸਮੁਗਿਹਸੁਆਮੁਪੁਮਾਸੈਕਾਜੀਭਮਾਸੈ
 ਕੀਮਾਸੈਅੰਦਰਿਸਾਸਾ॥ਵਡੋਤੰਅਦੀਆਹਿਅਪਾ
 ਰਿਲੈਆਇਅਮਾਸਾਮਾਸੁਹੀਮਾਸੁਉਪਜੈਮਾ
 ਸਪੁਸਭੋਸਾਕਾ॥ਸਤਿਗੁਰਮਿਲਿਐਹੁਕਮੁਬੁਝੀਐ
 ਤਾਕੋਅਦੈਗਸਾ॥ਆਪਿਛੁਟੇਨਾਛੁਟੀਐਨਾਨਕਬ
 ਚਨਬਿਨਾਸਾ॥੧॥ਮਾਸੁਮਾਸੁਕਰਿਮੁਰਖਣਗਛੇਗਿਆ
 ਨਨਾਜੀਜਾਣੈ॥ਕਉਣਮਾਸੁਕਉਣਸਾਗਕਹਾਵੈਕਿਸ
 ਮੈਪਾਪਸਮਾਣੈ॥ਗੈਡਾਮਾਹਿਤੰਮਜਗਕੀਏਦੇਵਤਿ
 ਅਕੀਬਾਣੈ॥ਮਾਸਛੋਡਿਬੈਸਨਕਪਕੜਹਿਗਤੀਮਾਣ

ਸਥਾਟੇ॥ ਫੜਕ ਗਿਲੋਕੁ ਨ ਦਿਖਾਵਾਟਿ ਗਿਅਨੁਪਿ
ਅਨੁਨੀਸੁਣੈ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਰਿਅ ਕੀਐ ਕਰੈ ਨ
ਕਹਿਅ ਬੁਝੈ॥ ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਜਿ ਸੁਰਿਦੈ
ਸਿਲੋਚਨ ਨਾਹੀ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਨਿਪੀਨੇ ਮਛੀ ਮਸ
ਨਖੀ॥ ਆਇਸੀ ਪੁਰਖੇ ਜਾਨਿ ਸਮੇਲਾਉ ਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ
ਗਮਾਸੁ ਨਿਮੇ ਮਾਸੁ ਜੰਮੇ ਹਮਾਸੈ ਕੇ ਰੰਡੇ॥ ਗਿਅ
ਨੁਪਿਅਨੁ ਰਿਦੁ ਸੁਣੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪੰਡੇ॥ ਬਾਹ
ਰਿਕਾ ਮਾਸ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸ ਚੰਗੇ ਗਾਜੀ
ਅਜੰਤ ਮਾਸੁ ਹੋਇ ਜੀਅ ਲਾਇ ਆਵੇ ਸੇਗਾ ਅਭਖ
ਭਖਾਓ ਭਖਤ ਜਿਛੋੜਹਿ ਅੰਧ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇਗਾ ਮਾਸ
ਹੁਨਿਮੇ ਮਾਸੁ ਜੰਮੇ ਹਮਾਸੈ ਕੇ ਰੰਡੇ॥ ਗਿਅਨੁਪਿ
ਅਨੁ ਰਿਦੁ ਸੁਣੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵੈ ਪੰਡੇ॥ ਮਾਸੁ ਪੁਰਾ
ਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੇਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗ ਮਾਸ ਕਮਾਣਾ॥ ਜੰਦਿਕਾ
ਜਿਵੀ ਅਹਿ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ॥ ਆਇਸੀ ਪੁ
ਰਖੁ ਨਿਪ ਜਹਿ ਮਾਸੁ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਸੁਲਤਾਨਾ॥ ਜੇਓਇ ਰਿ
ਸਹਿ ਨਹਿ ਜਾਦੇ ਤੀਉ ਨਾਕਾ ਦਾਨ ਲੈਣਾ॥ ਦੇਦਾ ਨਹਿ ਕ
ਸੁਗਲੈ ਦੇਦੇ ਖਹੁਣੇ ਹੁਪਿਛਣਾ॥ ਅਪਿਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁ
ਝਾਣੇ ਪੰਡੇ ਖਗ ਸਿਅਣਾ॥ ਪੰਡੇ ਤੁੰ ਜਣਹਿ ਨਾਹੀ ਰਿਖਹੁ
ਮਾਸ ਉਪੰਨਾ॥ ਤੋਇ ਅਹੁ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਕਪਾਹ ਤੋਇ ਅ
ਹੁ ਤਿਭਵਟ ਗੀਨਾ॥ ਤੋਆ ਅਥੇ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ
ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ॥ ਏਤੇ ਹਸਛੋ ਡਿਉਵੈ ਸੰਨਿ ਅਸੀ

ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਦਿਚਾਗਾ

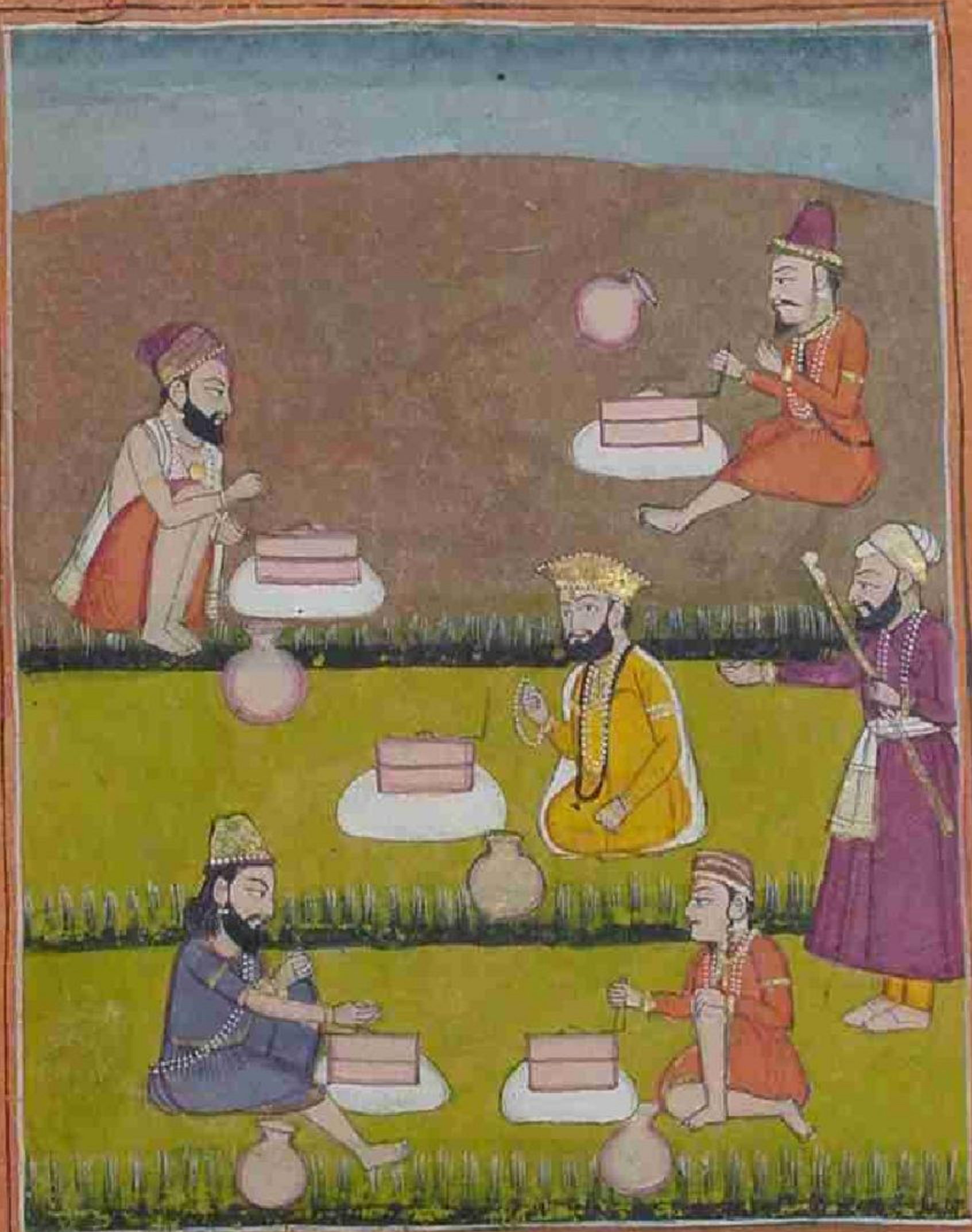
॥ ਬੋਲਹੁ ਰਾਈ ਵਾਹੁਗੁਰੂ

ਜੀ॥

॥ ਫੇਰਿ ਰਿਕਖੜੀ ਮੁਸਦੀ ਅਹਾਉਤੁ
ਜਲਿਗਇਆ ਈਸ ਸਿਕਰ ਰਖੈ ਦੇ ਬੇਟੇ ਬਿਗਾਮ
ਖਾਲੈ ਦੀ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਦਿਲੀਦਾ ਅਹਾਤਿ ਸਪਾਸਿ
ਚੁਗਲੀ ਕੀਤੀ ॥ ਕਹਿਓ ਮੁਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਲਾਮਤਿ
ਏਕ ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਫਕੀਰ ਹੈ ਨਾਨਕ ਖੜੀ ਹੈ ਓਹ ਨਾ ਬੇਦਮਾ
ਨਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾ ਕਤੇਬ ਕੈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਦੋ ਨਾ ਹੀ ਮਾਨਤਾ
ਜਗਤਿ ਓਸ ਕਉ ਪੁਛਹਿ ॥ ਤੈ ਬਿਗਾਮ ਖੰਕਹਿ ਅ
ਫਕੀਰ ਕਉ ਪਕੜੈ ॥ ਲਗੇ ਫਕੀਰ ਪਕੜੀ ਵਣ ॥ ਤੈ
ਵਿਚੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਅਇਆ ॥ ਤੈ ਬਿਗਾਮ ਖੰਕਹਿ
ਅਇਨ ਕੇ ਅਗੇ ਚਕੀ ਅਦੇਉ ॥ ਅਹੁੰਦਾ ਸਦਾ ਮਣ
ਗੇ ਹੁੰਦੇਉ ॥ ਜੋ ਅਟਾਪੀ ਸੇ ॥ ਅਗੇ ਫਕੀਰ ਦੇ ਚਕੀ
ਅਤੇ ਕਣਕ ਮਿਲੀ ॥ ਤੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਚਕੀ ਅ
ਪਮੁਹੀ ਪਈ ਫਿਰੇ ॥ ਅਤੇ ਅਟਾਨਿਕ ਲੇਛੇ ਗੁਰੂ ਅ
ਟਾਨਿਕ ਲਿਖਾਇਆ ॥ ਤੈ ਧੁਮ ਪਈ ਜੋ ਨਾਨਕ ਤਪਾਏ
ਤੈ ॥ ਜੋ ਦਉਲਤ ਖਾਲੈ ਦੀ ਦਮੋਦੀ ਅਹਾਤਿ ਅਤੇ
ਫਕੀਰ ਹੋਇ ਅਹੈ ॥ ਦਉਲਤ ਖੰਦਾ ਨਉ ਮੁਟਿ ਕੈ ਬਿ
ਗਾਮ ਖੰਗੁ ਸਾਖਾ ॥ ਅਖਣ ਲਗਾ ਜੋ ਮਜਬੂਤ ਹ
ਖਣਾ ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਬਾ ॥ ਤੈ ਅਪੁਮੁਹੀ ਚਕੀ ਫਿ
ਰੇ ॥ ਤੈ ਬਿਗਾਮ ਖੰ ਪਤਿਸਾਹੁ ਬੇਖ ਬਿਗਾਈ ॥ ਜੋ
ਨਾਨਕ ਫਕੀਰ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਸੋ ਕੀ ਮਲ ਫਕੀਰ ਹੈ ਚਕੀ ਅਪ

ਸੋਧਈ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਬਿਰਾਮ ਮਥੰਕ ਹਿ ਅਉਸ
ਕੈ ਖਲਾਸ ਕਰੇ ॥ ਲੋਕਾ ਅਇ ਜੰਗੀ ਰਲੇ ॥ ਤੰਗੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਹਮ ਟੀ ਹੀ ਬੈਠੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ
ਕੈ ਸਬਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ॥ **॥ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਮੁ ॥**
॥ ੧ ॥ ॥ ਕਹਾਮੁ ਖੇਲਤ ਬੇਲੇ ਘੋੜੇ ਕਹਾ ਭੇਗੀ ਸਹ
ਨਾਈ ॥ ਕਹਾਮੁ ਤੇਗ ਬੰਦਗਾ ਡੇਰੁ ਕਹਾਮੁ ਲਾਲ ਕਦ
ਈ ॥ ਕਹਾਮੁ ਅਹਮੀ ਅਮੁਖ ਬੈਕੇ ਮੈ ਬੈਦਿ ਸਹਿ ਨਾ
ਹੀ ॥ ੧ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਗ ਤੂੰ ਗੋਸਾਈ ॥ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ
ਥਾਪਿਉ ਥਾਪੇ ਜਗਦੀਤ ਦੇਵ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥ **ਗੁਰਮੁਖ ॥**
ਕਹਾਮੁ ਘਰਦਗ ਮੰਡਪ ਮਾਲਾ ਕਹਾਮੁ ਬੈਕ ਸਹਾਈ ॥
ਕਹਾਮੁ ਮੇਜ ਸੁਖਾਲੀ ਕਾਮਟਿ ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਨੀਦ ਨ ਪਾ
ਈ ॥ ਕਹਾਮੁ ਪਾਨ ਤੰਬੂਲੀ ਹਮਾਉਈ ਅਛਾਈ ਮਾਈ
॥ ੩ ॥ ਇਸ ਜਗ ਕਹਾਇ ਘਟੀ ਦਿਗੁਤੀ ਇਨ ਜਗ ਘਟੀ
ਖੁਆਈ ॥ ਪਾਪਾ ਬਾਣੁ ਹੋਇ ਨਾਹੀ ਮੁਇ ਅਸਾ ਬਿਨ
ਜਾਈ ॥ ਜਿਸਨੈ ਆਪਿ ਖੁਆਏ ਕਹਤਾ ਖੁਸਿ ਲਏ ਚੰ
ਗਿਆਈ ॥ ੩ ॥ ਕੋਟੀ ਹੁਪੀਰਦਗ ਜਿਹਾ ਏਜਾ ਮੀਰਸੁ
ਇਆ ਪਾਇਆ ॥ ਬਾਨ ਮੁਕਾ ਮੁਕਾ ਮਜਲੇ ਬਿਜ ਮੰਦ
ਰ ਮੁਕਿ ਮੁਕਿ ਕੁਆਰੁ ਲਾਇਆ ॥ ਕੋਈ ਮੁਗਲ ਨ
ਹੋਇਆ ਅੰਧਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਰਚਾਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ਮੁਗ
ਲ ਪਠਾਣਾ ਭਈ ਲੜਾਈ ਹਟ ਮਹਿ ਤੇਗਦਗਾਈ ॥ ਓ
ਨੀਤੁ ਪਕਤਾਇ ਚਲਾਈ ਓਨੀ ਹਮਤ ਚੜਾਈ ॥ ਜਿ

ਨਕੀਚੀਗੀਦਗਯਾਟੀਤਿਨਮਰਣਭਾਈ॥੫॥ਇ
 ਕਹਿੰਦਵਾਈਅਵਹਤੁਰਕਾਈਭਟਿਅਈਫਕੁਰਾਈ
 ॥ਇਕਨਾਧੇਰਣਸਿਰਧੁਰਪਾਟੇਇਕਨਾਵਾਸਸਮਾਈ
 ॥ਜਿਨਕੇਬੰਕੇਘਰੀਨਾਏਤਿਨਕਿਉਰੈਇਟਿਹਾ
 ਗੁਰਨਾਨਕਚਕਰਿਬੈਠਾ॥

ਈ॥੬॥ਅਧੇਕਰੇਕਰਾਏਕਰਤਾਕਿਸਨੇਅਧਿਸੁ
 ਟਾਈਐ॥ਦੁਖਸੁਖਤੇਰਾਭਾਟਾਰੈਕਿਸਥੈਜਾਇ
 ਰੁਆਈਐ॥ਹੁਕਮੀਹੁਕਮਚਲਾਏਦਿਗਮੈਨਾਨਕਲਿ

ਧਿਆਪਾਈਐ॥ ੭॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਧਿਆਸੁਇ
 ਭਾਈਬਾਲਾਜੈਕੰਮਕਰਤਾਰਕਰਦੈ॥ ਨਿਸੇਈਕੰਮਕਰੇ
 ਗਾ॥ ਤੰਬਾਲੇਅਧਿਆਜੀਪੁਇਤੁਮੀਇਥੋਓਠੀ॥ ਅ
 ਟਕਤਾਕਾਈਨਾਹੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਰਿਆਸੁਇਭਾਈ
 ਬਾਲਾਅਮੀਨੁਕਰਤਾਰਦਾਪੁਕਮੁਈਦੇ॥ ਜੋਇਨਾਚੀ
 ਦਫਾਏਥੋਓਠੀਇਦੇਦੀਏ॥ ਤੰਅਮੀਏਥੋਓਠੀਏ॥ ਤੰ
 ਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਇਨਾਚੀਦਫਾਕਦਿਓਠੀਗੀ
 ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਅਧਿਆਭਾਈਬਾਲਾਇਨਾਚੀਦਫਾਓ
 ਠਣਦਿਚਿਸਤਮਹੀਨੇਅਤੇਸਤੰਦਿਨਹੁਦੇ॥ ਨਿ॥ ਤੰ
 ਫੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿਅਜੀਕਿਉਕਰਿਉਦੇਗੀ॥ **ਤੰਗੁ**
ਨਾਨਕਅਸਾਹਗਾਦਿਚਿਸਬਦੁਬੋਲਿਆ॥ ॥
 ਜਿਨਿਸਿਰਿਸੋਤਨਿਪਟੀਅਮਾਗੀਪਾਇਸੰਧੁਰਿ॥
 ਸੇਸਿਰਿਕਾਤੀਮੁਨੀਅਨਿਗਲਿਦਿਚਿਅਦੈਧੁਰਿ॥
 ਮਹਲਾਅੰਦਗਿਉਚੀਅਪੁਇਬਪੁਟਿਨਮਿਲਨਿਹ
 ਦੁਰਿ॥ ੧॥ ਅਦੇਸਬਾਬਾਦੇਸਾ॥ ਅਦਿਪੁਰਖਤੇ
 ਗਾਅੰਤਨਪਾਇਅਕਰਿਕਰਿਦੇਖਹਿਦੇਸਾ॥ ੧॥
ਗੁਰਪੁਰਿ॥ ॥ ਜਦੁਮੀਅਦੀਅਹੀਅਲਾਜੇਸੋਤਨਿ
 ਧਰਮਿ॥ ਹੀਡੋਲੀਚਜਿਅਈਅਦੰਦਖੰਡਕੀਤੇਗ
 ਸਿ॥ ਉਪਰਪੁਪਾਟੀਦਗੀਐਫੁਲੇਫੁਲਮਕਨਿਪਾਮਿ
 ॥ ੨॥ ਏਕਲਖਲੁਤਨਿਬਹਿਠੀਅਲਖਲੁਤਨਿਖ
 ਫੀਅ॥ ਗਗੀਚੁਪੇਖਾਟੀਅਮਾਣਨਿਸੇਜਫੀਅ॥

ਤਿਨਗਲਿਮਿਲਕਾਪਈਅਤੁਟਨਿਮੋਤਸਰੀਆ॥
 ੩॥ਧਨਜੋਬਨਦੁਇਦੈਗੋਏਜਿਨੀਰਬੇਰੰਗੁਲਾਇ
 ॥ਦੁਤਾਨੇਛੁਹਮਾਇਅਲੈਚਲੇਪਤਿਗਵਾਇ॥ਜੇਤਿ
 ਸੁਭਾਵੈਦੇਵਡਿਅਈਜੇਭਾਵੈਦੇਇਸਜਾਇ॥੪॥ਅ
 ਗੋਦੇਜੇਚੇਤੀਐਤਾਕਾਇਤਮਿਲੈਸਜਾਇ॥ਸਾਧਾਸੁ
 ਹਤਿਗਵਾਈਅਰੰਗਤਮਾਮੇਚਾਇ॥ਬਾਬਹਵਾਈਠਿ
 ਹਿਗਈਕੁਇਗਨਰੋਟੀਖਾਇ॥੫॥ਇਕਨਾਵਖਤਖੁਮ
 ਟੀਅਹਿਇਕਨਾਪੁਜਾਜਾਇ॥ਚਉਕੇਦਿਨੁਪਿੰਦਵਾ
 ਟੀਅਕਿਉਟਿਕੇਕਛਹਿਨਾਇ॥ਗਮਨਕਬਪੁਚੈਤਿ
 ਉਪੁਟਿਕਾਟਨਮਿਲੈਖੁਦਾਇ॥੬॥ਇਕਿਘਰਿਅ
 ਵਹਿਅਪਟੇਇਕਮਿਲਿਮਿਲਿਪੁਛਹਿਸੁਖਾ॥ਇਕ
 ਨਾਏਓਲਿਖਿਅਬਹਿਬੀਰੋਵਹਿਦੁਖਾ॥ਜੋਤਿਸੁਭਾ
 ਵੈਸੋਖੀਐਨਾਨਕਕਿਅਸਾਨਖਾ॥੭॥ਤੇਜਿਪਟੈਲੇਸੁ
 ਥਣਪਾਨੈਪਤਲੀਆ॥ਸੁਗਜਚੰਦੁਨਡਿਠੀਅਵਾਟ
 ਨਜੁਲਜੀਆ॥ਕਾਬਲਬੀਨਿਚਲਾਈਅਕੁਕਾਘਤ
 ਦੀਆ॥ਟਾਲਸਕਰਚੁਕੇਮੈਦਪੁਰਪਏਪਿੰਦਨਤੈ
 ਦਿ॥ਪਾਣੀਭਗਨਿਨਾਵਨੀਆਦੀਅੰਬਾਬਰਬੀਦਿ
 ਗਲਾ॥ਜਾਪੰਜਮਹੀਨੇਗੁਦਰੇਦਉਲਤਖੀਲਦੀਪ
 ਠਾਣਬਾਬਰਚਉਗਤੇਨਚੜਾਇਕਹਿਲੈਆਇਆ
 ਗਕਾਹਟਸਾਧਕਦਾਏਇਅਲੌੜੀਐਬਾਬਰਦਉ
 ਲਤਖੰਨੁਮਹਿਅਮੁਲਤਾਨਪੁਰਦਿਚਿਤੀਅਗੋਚ

ਲਿਆ ਜਾਮਤ ਮਹੀਨੇ ਗੁਜਰੇ ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਪਤ ਦਿ ਚਿ ਬਿ
ਗਮ ਖਾਲੇ ਦੀ ਦਾ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਚਉਗਤੇ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ
ਇਆ ਬਿਗਮ ਖੰਧ ਠਾਠ ਛਿਆ ਦਿਨਾ ਦਿ ਚਿ ਮਾਰਿ
ਅਸਤ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਬਰ ਦੀ ਦੋਹੀ ਡਿਗੀ ਬਾਬਰ ਦਿ ਲੀ
ਦਾ ਪਤਿ ਮਾਯੋਂ ਇਆ ਬੰਦੀ ਹੋਈ ਅੰਦਿ ਚਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
ਕੀ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀਏ ਹੁ ਕਿ ਅਤੋਂ ਇਅ
ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਦੇਖ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਰੰਗ
ਤਮਾ ਸੇ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਦਿ ਖਾਈ ਸੇ ਦੇਖਾ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ
ਆਭਾ ਜੀ ਜਾਤੀ ਸਗ ਦਿਨ ਗੁਜਰਿਅ ਅਤੇ ਚਉਬਾ
ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਆ ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀਏ ਤਾਂ ਉਲਟੀ
ਤੋਂ ਇਗਲਿ ਪਈ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚੁ
ਪਕ ਰਿਜਾਇ ਦੇ ਖੁਕਰਤਾਰ ਕਿ ਅਕਰਦਾ ਹੈ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਦੇ ਪੁਰਾਣੀ ॥

॥ ਜਾਮਤ
ਦਾ ਦਿਨ ਤੋਂ ਇਆ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਦੇ ਅਗੇ ਖਾਟੇ ਦੀ ਲੰਗਰੀ ਆ
ਇਉ ਤਰੀ ਆਈ ਜਾਉ ਪਰੋਕ ਪੜਾ ਲਾਹਿ ਅਤਾਂ ਦਿਚੋ
ਖਾਕੀ ਕੀਤੇ ਤੋਂ ਇਗਟੇ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕਹਿ ਅਗੇ ਬਾਬਰ
ਚੀਓ ਕੋ ਅਰਬ ਕਉਲ ਕੋ ਅਰਦਰੋਗੇ ਕਉਲਿ ਅਉ
ਗਇਨ ਤਿਹੰ ਨੁਬੰਨਿ ਅਗੇ ਖੜਕੀ ਤਾ ਤਾਂ ਬਾਬਰ ਕ
ਤਮਾ ਅਤੇ ਤਿਹੰ ਮਮੇ ਕੁਛ ਤਕ ਸੀਰਤੋਂ ਦੈ ਤੋਂ ਮਾਗਬ
ਦਰੀਏ ਅਗੇ ਚਉਲੋ ਕੀ ਜਾਗ ਕੀਤੇ ਪੈਨਿ ਅਰ

ਤਿਕਿਉਕੀਜਹਗਮੇਡਕੈਪੈਨਿਯਹਕਿਆਇਕਨਿ
 ਗਾਵਨਜੋਆਹਾਓਸਨਿਗਾਵਨਕਹਿਆਹਜਰਤਿਸ
 ਲਾਮਤਿਇਨਮੇਤਕਮੀਗੁਛਨਾਹੀ। ਤੰਬਾਬਹਪੁਛਿ
 ਆਤੁਕਉਟੈ। ਤੰਉਸਨਿਗਾਵਨਕਹਿਆਹਜਰਤਕਿ
 ਬਲਾਮੇਹਜਰਤਕਚੁੰਹੈ। ਤੰਬਾਬਹਪੁਛਿਆਤੁਕਿ
 ਸਖਿਜਮਤਪਹੈ। ਤੰਉਸਨਿਗਾਵਨਕਹਿਆਮੇਬੰ
 ਦੀਵਨੋਪਹੈ। ਤੰਬਾਬਹਕਹਿਆਤੁਕਉਕਿਅਪ
 ਪੁਚਤਾਥਾ। ਜੇਤੁਅਹਜਕਰਤੈ। ਤੰਮੀਰਬਿਲਾਵਲ
 ਨਿਗਾਵਨਕਹਿਆਹਜਰਤਕਿਬਲਾਮੁਕਉਯਹ
 ਪੁਚਤੈਜੇਏਕਫਕੀਰਨਾਨਕਹਿਦੁਪੈਕੈਦਕੇਬੀਚਾ।
 ਓਸਹਬਅਜਮਤਹੈਹਜਰਤਕਉਮਲਮਤਦੈ। ਯਹ
 ਅਜਮਤਖੁਦਾਇਉਸਕੇਦਾਸਤੇਕੀਟੀਹੈ। ਅਗੇਜੋਰ
 ਜਾਇ। ਤੰਬਾਬਹਕਹਿਅਦਹਿਕਿਉਕੈਦਕੀਅਪੈ।
 ਤੰਮੀਰਹੁਮੈਨੀਕੁਤਦਾਲਕਹਿਆਹਜਰਤਓਹਬੈਦਕੇ
 ਬੀਚਿਅਇਆਹੈ। ਤੰਬਾਬਹਕਹਿਆਅਹਮੀਰਹੁਮੈ
 ਨੀਉਸਕਉਲਿਅਉ। ਤੰਮੀਰਹੁਮੈਨੀਕਹਿਆਪਾਤ
 ਸਹਸਲਾਮਤਿਕਿਸਦਜਾਲਿਅਉ। ਤੰਬਾਬਹਕ
 ਹਿਅਉਸਫਕੀਰਕੈਖਲਾਮਕਰਕੈਖਬਦਜਾਇ
 ਜਤਿਮਿਉਲਿਅਉ। ਤੰਮੀਰਹੁਮੈਨੀਕੁਤਦਾਲਬੰ
 ਦਤਖਾਨੇਦਿਚਿਅਪੁਗਇਆਜਾਇਕਹਿਕਹਿ
 ਆਅਹੇਇਨਕੀਆਬੈਜੀਅਉਤਾਹੈ। ਅਤੇਅਪਹ

ਥਜੋ ਨਿਕਰਿਤ ਜੀਮਕਰਿ ਕੈ ਅਗੇ ਥਜਾਓ ਏ ਆ ਤੀ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਮੀਰੁ ਮੈਨੀ ਕਿਉ ਗਤੀ ਮੀਰੁ
ਮੈਨੀ ਕਹਿ ਆ ਪਾਕ ਫਕਰ ਸਾਹਬਾਬਾ ਬਹਾਤ ਸਾਹਤੁ
ਮਰੈ ਬੁਲਾਇ ਆਏ ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਚਲੇ ਜੀ ॥
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਦੁਹੰਨੁ ਲੈ ਗਏ ॥ ਜੀ ਜਾਇ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਤਾਜਗੋ ਏ ਆ ਤੀ ਬਾਬਾ ਬਹਾਤ ਸਾਹਬਾਬਾ
ਅਸਲਾਮਾ ਅਲੇਕ ਮੌਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਅਲੇਕ ਮਸਲਾਮ ਮੌਨਾ ਬਾਬਾ ਬਹਾਤ ਸਾਹ
ਗਤੀ ਬਾਬਾ ਬਹਾਤ ਸਾਹਬਾਬਾ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੂ ਤੁਖੁ ਦਇ
ਰਸੁਲ ਕੀ ਜਾਟ ਦਾਏ ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇਜ
ਟਤਾਏ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਸਹੀ ਕੀਤਾਏ
ਗਤੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਸਹੀ ਕੀਤਾਏ ॥ ਤੀ ਬਾ
ਬਾ ਕਹਿ ਆ ਤੈ ਕਿਸਦ ਜਾ ਸਹੀ ਕੀ ਆਏ ॥ ਤੀ ਗੁਰੁ
ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਮੇ ਇਸਦ ਜਾ ਸਹੀ ਕੀ ਆਏ ॥ ਲਾਖ ਮੌ
ਮਦ ਏ ਕਖੁ ਦਇਆ ॥ ਅਰੁ ਅਲਾਖ ਸਚਾ ਬੇਪਰਦਾ
ਗਰਈ ਮੌ ਮਦ ਖੜੇ ਦਰਬਾਰਾ ਸੁਮਾਰਨ ਪਾਵਹਿ
ਬੇਸੁਮਾਰਾ ॥ ਰਸੁਲ ਰੇ ਸਾਲ ਦੁਨੀ ਆ ਮੇ ਆਇ ਆ ॥
ਜਬ ਚਾਹਿ ਆਤ ਬਫੇਰਿ ਮੰਗਾਇ ਆ ॥ ਇਉਂ ਸਹੀ
ਕੀ ਆਏ ॥ ਨਾਨਕ ਬੰਦੇ ॥ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਪਾਕ ਅਉ
ਰ ਸਭ ਕੀ ਦੇ ॥ ੧ ॥ ਤੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਹਿੰ
ਦੂ ਸਚੁ ਕਹੁ ਕਿ ਆ ਮੌ ਮਦ ਰਸੁਲ ਕੀ ਤੈ ਨੇਰ ਦ

ਕੀਆ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਸੁ ਟਿਬਾ ਬਹੁ ਜਿਨਿ
 ਰੰਗੀਓ ਟੀਸੇ ਪਾਕ ਨਾਉ ਦੈ ॥ ਅਦਤ ਜਾਦਤ ਦੈ ਦੇਖੋ
 ਦੈ ॥ ਕੰਮ ਮੈ ਤਾਨ ਜਿਸ ਪੀਛੈ ਲਾਗੈ ॥ ਤਾਕੀ ਟਿਜਤਿ
 ਨਹੀ ਅਗੈ ॥ ਦਾਦਾ ਬੀਧਿ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਲ ਤਾ ॥
 ਤਪਤ ਕਰ ਜੇ ਮੀਨ ਜਲ ਤਾ ॥ ਕਿਅ ਕੀ ਟਿਕੀ ਕਰੇ
 ਤਹੀਛ ॥ ਬਾਲ ਕਰੇ ਤੇ ਟਿਬੇ ਜਟੀਛ ॥ ਅਦਨ ਦੈ
 ਟਿਮੇਛ ਮੇ ॥ ਤੰਕ ਪਾਕ ਕਰੀ ਟਿਕੁ ਕੈ ਮੇ ॥ ਸੁਟਿਬ
 ਬਰਮਚੁ ਪਾਕ ਬੁਦਾ ਟਿ ॥ ਨਾਨਕ ਦੂਜਾ ਲਿਖੈ ਨਾਨਾ ਟਿ
 ॥ ਤੰਬਾ ਬਰਕ ਰਿਅ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਰਿੰਦੁ ਤੇ ਹੀ ਦੁਹਿਨ
 ਜਹੀਐ ॥ ਨਜ ਰਿਬੁਲੀ ਦੁਹਿ ॥ ਟਿਕ ਬੁਦਾ ਟਿਕੇ ਰਹੇ
 ਜੁਹਿ ॥ ਜੁਦਾ ਨਾਉ ਦੈ ਪਲਕ ਟਿਕ ਮਾ ਟਿਤਾ ॥ ਸੁਟਿਬ
 ਬਰਮਚੁ ਨਾਨਕ ਕੈ ॥ ਪਾਕ ਨਾਉ ਦੈ ਅਧੇ ਤੇ ਟਿਬਾਐ ॥
 ੩ ॥ ਤੰਛੇ ਰਿਬਾ ਬਰਕ ਰਿਅ ਨਾਨਕ ਦਰਦੇ ਸਪਿਅ
 ਲਾਪੀਓ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਸੁ ਮੈ ਪੀਅਐ ॥ ਤੰ
 ਬਾ ਬਰਕ ਰਿਅ ਅਗੇ ਨਾਨਕ ਰਿੰਦੁ ਟਿਤਾ ਟੁਠੁ ਬੋ
 ਲਤਾਐ ਤੁੰ ਅਬੀ ਕੈ ਦਮਿਉ ਛੂਟਾਐ ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਰਿ ਆਏ ਰੁਪਿਅ ਲਾਕੈ ਸਾਐ ॥ ਤੰਬਾ ਬਰਕ ਰਿ
 ਅ ਅਰੁਪਿਅ ਲਾਭੀ ਕਰਾਐ ॥ ਛਕੀ ਰੋਕਾਐ ਛਕੀ
 ਰਖੁਦਾ ਟਿਕੀ ਜਾਤਾਐ ॥ ਟਿਸ ਕੇ ਪੀਏ ਛਕੀ ਰਮਤ
 ਦਾਲੇ ਰਹਤਾਐ ॥ ਟਿਸ ਦਾਸ ਤੇ ਪਾਕ ਛਕੀ ਰੋ ਨੈਕੀ
 ਆਐ ॥ ਰਮ ਕੈ ਟਿਸ ਪਿਅ ਲੇ ਪਹੁੰਤ ਸਾਹੀ ਆ

ਏਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਪਗ ਪਤਿ ਤੇਇਅ

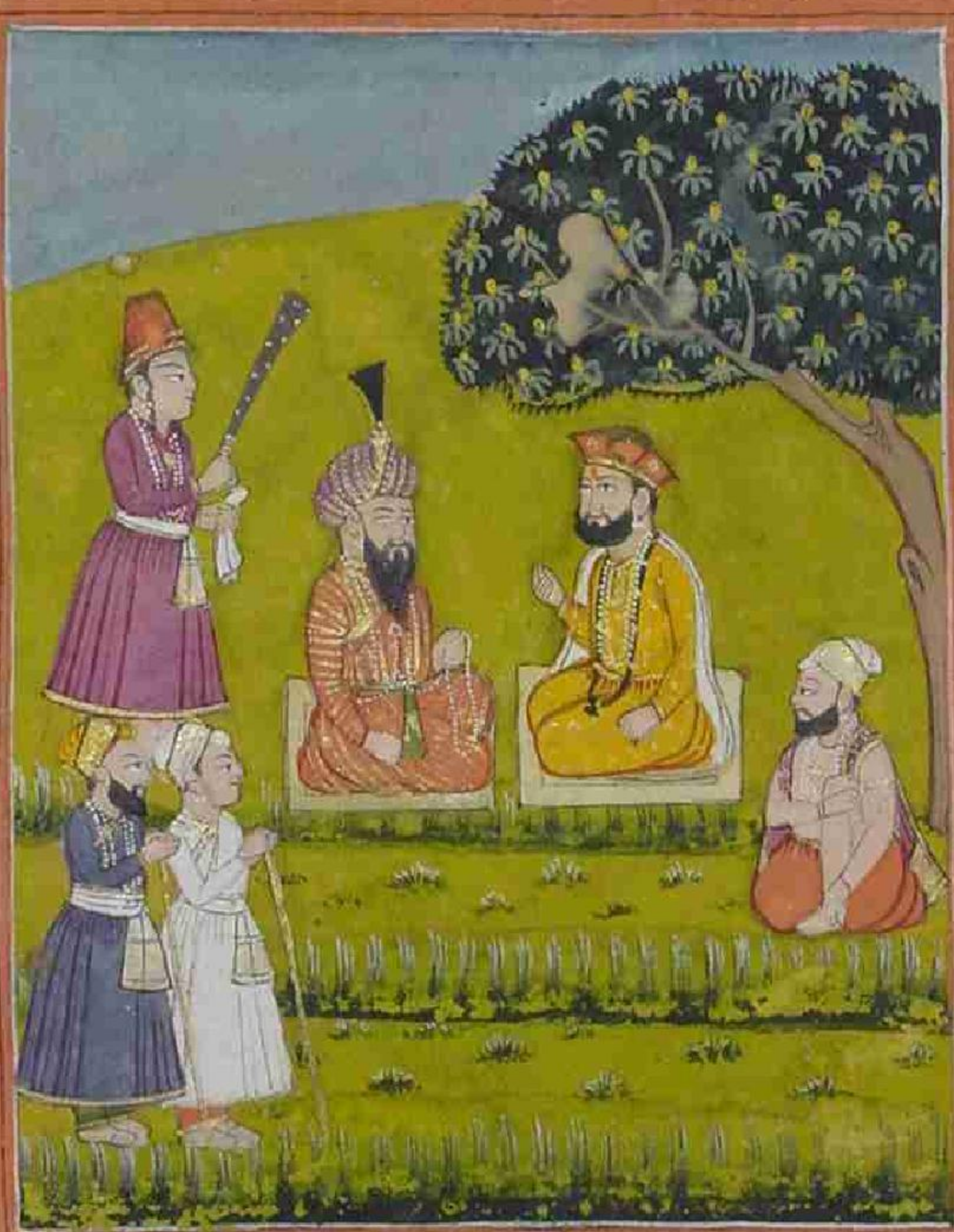
॥ ॥ ਗੁਰੂ ਬਸੰਤ ਦਿਚਿ ਮਹਲਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਕਉ

੨੧੮

ਕੀਤਾ ਗਾਮਿਛ ਤਿਕਾਉਂਡਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਕੀਅਤੰਡਾ

॥ ਸਚਿ ਸਬਦੁ ਪਾਟੀ ਕਹਿਓ ਛਾਨੈ ਤਬ ਤੇਏਅਮ

॥ ਸਾਇ ਮੀਰ ਬਾਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਲਿਖੇ ॥

ਲਅਖੰਡਾ ॥ ੧ ॥ ਕਲਿਦਰ ਬਾਬਰ ਪਿਆਲਾ

ਪੀਓ ॥ ਉਤਰਨ ਜਾਏ ਸਦੀ ਖੀਉ ॥ ੧ ॥ ॥ ਰਚਾ

ਉ ॥ ॥ ਦਿਲ ਸਫਾਇ ਸਾਫੀ ਕਹਿਓ ਛਾਨੈ ਮਜਲ

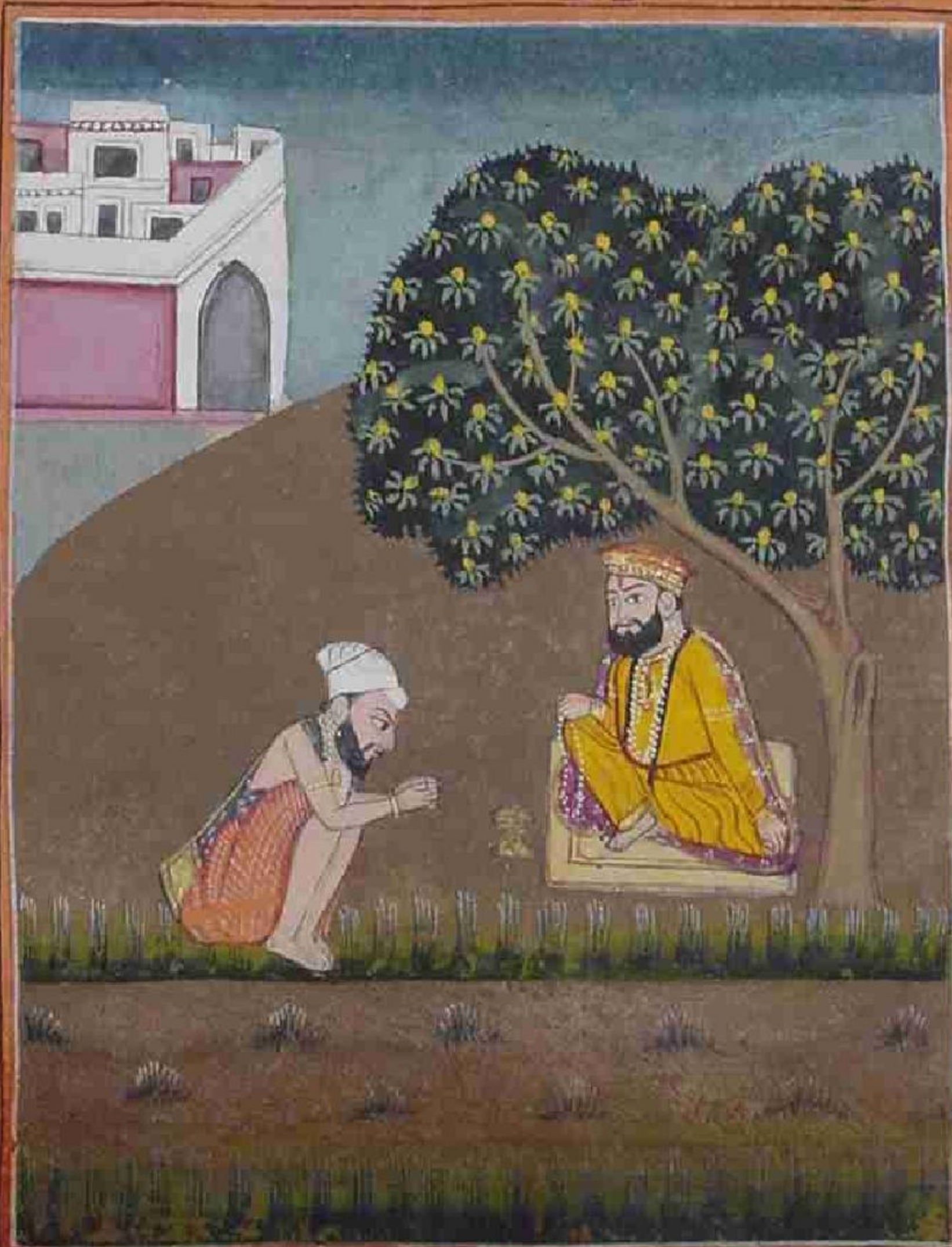
ਸਟੇਕ ਬੈਠਾ ਉਗਗ ਜਕਰੀ ਮਕੀ ਖੁਰਦ ਨੀਕੀ ਜੈਅ
 ਮਲੀਤ ਦੀ ਕਹਾਉ ॥ ੨ ॥ ਮਸਤ ਪਿਆਲਾ ਮੁਰ
 ਸਦੀ ਅਏ ਕਬਾਹ ਰਿਪੀਆ ॥ ਦਿਲ ਦਲੀ
 ਲਉ ਠੇਨੀ ਕੋਟੀ ਤਬ ਤੇ ਅਮਲੀ ਭੁਆ ॥ ੩ ॥ ਬ
 ਕੋ ਬਕਾਉ ਏਕ ਮੁਦਾਈ ਦੁਜਾ ਦਿਸਟਿ ਨਾਦੈ ॥
 ਨਾਨਕ ਅਮਲੇ ਐਸਾ ਕਰਿ ਪੀਦੈ ਤਉ ਦੁਫੁਰੀ ਹ
 ਕਹਾਦੈ ॥ ੪ ॥ ਤੀਠੇ ਰਿਬਾਬ ਕਹਿ ਆ ਅਗੇ ਨਾਨਕ
 ਹਿੰਦੁ ਪਕਤਾਲਾ ਕਾ ਫਰਮੁਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫਕੀਰ ਹੈ ਸੋ ਮੇ
 ਰੀ ਜਾਤ ਹੈ ॥ ਤੀਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਪਕਤਾਲਾ ਬੋਲ
 ਨ ਤੇ ਪਾਕਾ ਦੁਜਾ ਬੋਲੇ ਟਿਖਿ ਟਿਖਿ ਟਿਖਾ ਖਾਉ ਮ
 ਰੀ ਜਾਤਿ ਬਤਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਤਕੇ ਪਾਉ ਪੀਦੈ ਮੇਧ
 ਇ ॥ ਸੁਟਿ ਕਲੰਦਰ ਬਾਬਰ ਪਤਸਾਹੁ ॥ ਨਾਨਕ ਬ
 ਤਾਵੈ ਸਚਾਹੁ ॥ ਠੇਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਸੁਟਿ ਬ
 ਬਰ ਕਲੰਦਰ ਕੰਬੀਰ ਜੁਲਾਹੁ ॥ ਆਹਾਉ ਭੀ ਮੁਸ
 ਲਮਾਨ ਆਹਾਉ ਮਜੇਹਾ ਮੁਦਾਇ ਪਕਤਾਲਾ ਕਿਸੇ
 ਨਹੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ॥ ਨਾ ਕਿਸੇ ਪੀਰ ਨਾ ਪੈਰ ਬਰਗਉ ਮ
 ਕੁਤਬ ਕਿਸੇ ਅੰਬੀਏ ॥ ਜੋ ਕੰਬੀਰ ਭਗਤ ਸਹੀ ਕੀ
 ਤਾ ਹੈ ॥ ਓਸ ਦੀ ਉਗਾਹੀ ਸੁਦਾ ॥ ਕੰਬੀਰ ਕਿ ਆਕਹਿ
 ਆਹੈ ॥ ਗਮਰੀ ਮਕਿਸ ਨਕਰੀ ਮਾਏ ਤੋਤੁ ਮਰੇ ਮ
 ਨੇ ॥ ਇਨ ਤੇ ਉਪਰਿ ਕਰੇ ਨਾਹ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਸਾਧੁ
 ਜਾਨੈ ॥ ਹਿੰਦੁ ਬੇਦ ਤੁਰਕ ਕੁਰਾਨਾ ॥ ਦੋ ਕੰਬੀਰ ਬਸੈ

ਮੈਤਾਨਾਕਰਤਕ ਵੀਰਮੁਟਿ ਸਾਧਨਨਰਾਈਅ
 ਕਖਕਖਾਕੀਕਖਾਮੁਟੀਈ॥੩॥ਤੀਬਾਬਰਕਹਿਅ
 ਮੁਟਿਨਾਨਕਦਰਦੇਸਾ॥ਤੁੰਕਬੀਰਕਾਮੁਹੀਦਰੈ॥ਤੀ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮੁਟਿਬਾਬਰਕਲੀਦਗਾ॥ਕਬੀ
 ਰਭਗਤਐਸਾਥਾ॥ਜੋਬਜਾਇਸਖੁਦਾਇਕੀਥਾ
 ॥ਓਸਅਹੁਖੁਦਾਇਮੇਭੇਦਕੁਛਨਾਥਾ॥ਉਸਅ
 ਹੁਖੁਦਾਇਮੇਸਕਜਾਣਤੈ॥ਸੇਬੰਦਾਖੁਦਾਇਕ
 ਨਾਹੀ॥ਓਦੁਪਾਕਜਾਮਾਥਾ॥ਤਉਹੀਸਮੇਤਜਾਮੇ
 ਗਇਅਹੈ॥ਅਉਰਜਾਮੇਸਮੇਤਕੋਈਨਾਹੀਗਾਇ
 ਆ॥ਬਡੇਬਡੇਅੰਬੀਏਹੁਏ॥ਅਹੁਬਡੇਬਡੇਪੈਕ
 ਬਹੁਏਹੈਨਿ॥ਅਉਰੋਕਾਕਿਅਕਹੀਏਹਮਹੀਕਿ
 ਆਚਲੀ॥ਤੀਛੇਰਿਬਾਬਰਕਹਿਅਨਾਨਕਦਰਦੇ
 ਸਾ॥ਤੁੰਕੁਛਅਇਮਾਲੇਕੁਛਰੋਜਲੇਤੁੰਕਾਮਲਛ
 ਕੀਰਹੈ॥ਤੀਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਅਇਮਾਏਕਦੀਅ
 ਖੁਦਾਇ॥ਤਾਕਾਦੀਅਸਭਕੋਈਖਾਇ॥ਬੰਦੇਕੀ
 ਜੋਲੇਦੈਓਟਾ॥ਦੀਨਦੁਨੀਅਹੈਤਾਕੋਤੋਟਾ॥ਏਕੋਦ
 ਤਾਅਉਰਸਭੇਭੇਥਾਹੀ॥ਓਸਕੋਛੋਡਿਅਉਰਕੋਮੰ
 ਗੇਉਨਿਅਪਨੀਸਭਹੀਪਤਿਹਾਹੀ॥ਸਾਹਧਾਤਸਾ
 ਹਸਭਉਸਕੇਕੀਏ॥ਉਸਕੇਸਾਥਨਾਕੋਇਲਗੀਏ
 ॥ਕਹੇਨਾਨਕਮੁਟਿਬਾਬਰਮੀਰੁ॥ਤੁਝਤੇਮਾਗੇਸੋ
 ਅਹਿਮਕਪੀਰੁ॥੪॥ਤੀਬਾਬਰਕਹਿਅਜਾਉ

ਨਾਨਕ ਦਰਦੇਸਾ ॥ ਜਿਸ ਤਰਫ ਜਾਨੈ ਤਿਸ ਤਰਫ ਖੋ
ਲੈ ॥

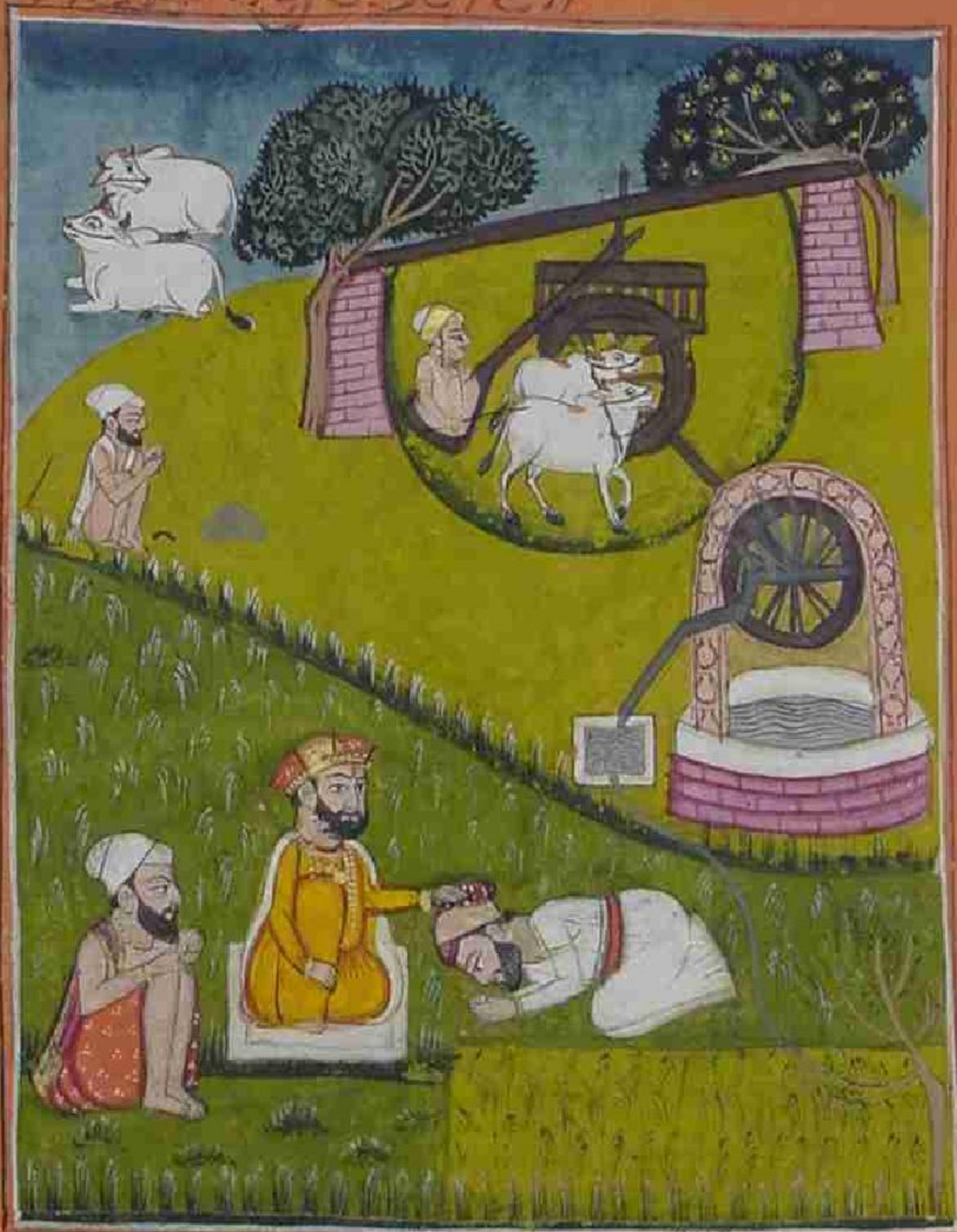
॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਗੁਗੁਜੀ ॥ ॥ ਤੰਗੁ
ਗੁਨਾਨਕ ਓਥੋਂ ਚਲਿਆ ਫੇਰਿ ਪੈ ਕੇਰੰਧਾ ਦੇ ਆਇ
ਆ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀਹੁ ਕਮੁਕਰੋ ਤੰਮੈ ਤਲ
ਦੰਡੀ ਜਾਵਾ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁ
ਕੋਈ ਦਿਨ ਅਸੀਨਾ ਲਿਗੁ ਜਗਨਕ ਹਿਰੇ ਖਕੋਈ

॥ ਲੇਖਿ ਦਿਆ ਮੰਗੀ ਗੁਗੁਨਕ ਪਾਸੀ ॥

ਦਿਨਾਇਕ ਦਿਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਿ ਤੇਰੀ ਧਾਵੇ ਦੇ ਖੁਹ
 ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਥਾ ਜੋ ਜਿਤਾ ਆਇ ਆ ਆਇ ਕਰਿ ਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ ਅਚਾਣ ਕਰੀ ਡਿਗ ਪਇਆ ਤੰਗੁ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਸਿਰਿ ਚਾਵੇ ਨਾਹੀ॥
 ਇਕ ਪਹਰ ਗੁਜਰਿ ਗਇਆ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਿਸਮਾ
 ਰ ਗੀਰੇ ਘਟੇ ਸਦਾ ਧਾਨ ਤੋਇ ਆਤੀ ਬੋਲਿ ਆ ਆਖਿ
 ਓਂ ਸੁਕਿਉ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਉਠਿ ਖੜਾ ਤੋਇ ਆਤੀ
 ਓਂ ਉਠਿ ਨਾਹੀ ਜੀ ਤਿਨ ਦਚਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕੀ ਤੇ ਤੀਜੀ
 ਤਾ ਪੈਰ ਤੋ ਉਠਿ ਆਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ ਆਖੁ ਭਾ
 ਈ ਜਿਤਾ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਮਨੋਰਥ ਆਖੁ ਆਤੀ ਜਿਤੇ ਆਖਿ
 ਆਜੀ ਆਖੀ ਤੀਜੇ ਤੂੰ ਜਾਣ ਦਾਨ ਤੋ ਦੈ ਆਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਜਿਤਾ ਕੀ ਮਧੁਰਾ ਤੋਇ ਆ ਜਾ ਰਿਕਰ
 ਮਾਦਾ ਬਲੀ ਤੇ ਜੇ ਹਰਾਇ ਬੁਲਾਰ ਆ ਤੋ ਓਂ ਸਨਾ ਲੈ ਤ
 ਜਾਹ ਕਦ ਮ ਆਗੇ ਤੋਇ ਓਂ ਅਤੇ ਓਂ ਸਦੀ ਨਜਰਿ ਦੇ
 ਹਰਿ ਚਿਨਾਹੀ ਖੁਲੀ ਅਤੇ ਤੇਰੀ ਨਜਰਿ ਦੇ ਹੀ ਵਿਦਿ
 ਖੁਲੀ ਆਤੀ ਬਚਨ ਕਹਿ ਤੇ ਹੀ ਜਿਤੇ ਦੇ ਕਪਾਟ ਖੁਲਿਗ
 ਏ ਆਤੀ ਜਿਤਾ ਤੋ ਗੁਰੂ ਪਤੋਇ ਗਇਆ ਤੀਜੀ ਤੇ ਦੇ
 ਘਰੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਵਖਤ ਆਵੇ ਸੋ ਖਾਵੇ॥ ਅਤੇ ਮੁਲੇ
 ਦੇ ਘਰੋ ਆਵੇ ਤੀ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ ਆਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਚਲੇ ਤਾ ਮੰਦਰ ਤੁਨ ਲੈ ਆਵੀ ਏ॥
 ਤੀ ਬਲੇ ਕਹਿ ਆਜੀ ਚਲੇ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਉਠਿ ਚਲਿ

ਆਗਤੀਜਿਤੇਨੁਖਬਹਿਓਈ॥ ਤੀਜਿਤੇਅਹਿਏਆਖਿ
 ਅਜੀਕਿਧਰਨੁਅਸਦਾਗਿਓਈ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਕੀ
 ਆਭਾਈਜਿਤਾਅਸੀਏਕਅਦਮੀਨੁਲੈਣੁਜਦੇਅਹਿ
 ਭਾਈਲਾਲਦੇਘਰਿਓ॥ ਤੀਜਿਤੇਆਖਿਅਜੀਆ
 ਅਜਿਤੇਦੇਖੁਪਤਗਈ॥

ਦਮੀਮਹਦਏਕਿਮਿਹਰੀ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਜੈਸੇਸੋਈ॥ ਤੀਜਿਤੇਆਖਿਅਜੀਮੈਨੁਭੀਦਸੀਐ
 ॥ ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲੇਨਾਹੀ॥ ਤੀਬਾਲੇਆਖਿਆਭਾਈ

ਜਿਤ ਦੇ ਖੇਗਿਣ ਤੀਕਰਦਾ ਤੈਥੈ ਭਾਈ ਲਾਲ ਦੇ ਘ
 ਹਿਮਾਤ ਮੰਦੋਤ ਬੈਠੀ ਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਇਸਤੀ ਹੈ ਭੈ
 ਸੇਧਾ ਸਿਚਲੇ ਪੈਨਿ ਤੀਜਿ ਤੇ ਅਖਿਅ ਜੀਤੁ ਸੀਏ
 ਥੇਥੈ ਠਹਰੈ ਮੈ ਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਾ ਦੇ ਅਹੇਲੈ ਆਵੀ ਏਹੇ
 ਗਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜਾਇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜਿ ਤੇ ਨਾਲਿ
 ਮੰਦੋਤੁ ਨ ਲੈ ਆਵੈ ਬਾਲਾ ਮੈ ਧੁਅ ਤੇ ਜਿਤ ਰੰਧਵਦੈ
 ਦੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਤਖਾਣ ਦੇ ਘਰਿ ਆਏ ਤੀਲਾਲ ਨੁਆ
 ਇਕਹਿਓ ਨੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਗਤੀਲਾਲ ਅ
 ਗੋ ਅਖਿਅ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਨਾਨ
 ਕ ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਹੈ ਤੀ ਭਾਈ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਬਹੁਤ
 ਅਨੰਦ ਨਾਲਿ ਹੈ ਨਿਅ ਅਤੇ ਭਾਈ ਲਾਲ ਮਾਤਾ ਮੰਦੋਤ ਕਿ
 ਥੈ ਹੈ ਤੀ ਭਾਈ ਲਾਲ ਕਹਿ ਅਜੀ ਅੰਦਰਿ ਬੈਠੀ ਹੈ ਅ
 ਤੇ ਏਹੁ ਸਾਧ ਕਉ ਦੁਹੈ ਤੀ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਭਾਈ ਲਾਲੇ
 ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤੀ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਅਖਿਅ
 ਭਾਈ ਜੀਤੁ ਸਾਡਾ ਨਉ ਕਿਆ ਹੈ ਤੀ ਜਿ ਤੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ
 ਮੇਰਾ ਨਉ ਜਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸਾਡਾ ਜਟੁ ਹੈ ਤੀ ਭਾਈ ਲਾ
 ਲੇ ਅਖਿਅ ਅਜੀ ਤੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੀ ਜਾਗ ਹੈ ਅਸੀ ਤੇਰੇ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਣਾ ਆਵਦਾ ਹੈ ਤੀ ਭਾਈ ਲਾਲੇ ਦੁਹੈ ਦੇ
 ਅਗੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ ਅਗੇ ਦੁਹੈ ਉਨਭੀ ਮਥਾ ਟੇਕਿਆ
 ਅਤੇ ਲਗੇ ਆਖਣ ਜੀ ਅਸਾਡੀ ਮਾਤਾ ਕਿ ਥੈ ਹੈ ਅਸੀ
 ਦਰਸਨ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਦੀ ਹੈ ਤੀ ਭਾਈ ਲ

ਲੋਅੰਦਰਿਜਾਇਕਹਿਮਾਤਾਮੰਦੋਤਨੁਆਖਿਓਸੁਮਾ
 ਤਾਜੀਗੁਰੂਨਾਨਕਦੁਇਮਿਖਭੇਜੇਪੈਨਿਅਤੇਤੁਸੀਨੁਸ
 ਦਿਆਪੈਸੁਆਤੰਮਾਤਾਮੰਦੋਤਨੁਆਖਿਅਭਲਾਭਾਈਲਾ
 ਲੋਪੰਨਅਸਾਡੇਭਾਗਾਜੋਗੁਰੂਨਾਨਕਅਸੀਨੁਆਦਕੀਤਾਪੈ
 ਆਅਜਅਸੀਨਿਹਾਲਤੋਏਆਤੰਅਗਲੇਭਲਕਉਠਿਚ
 ਲੇਖਾਤੰਗੋਪੀਨਾਥਨੁਖਬਰਿਉਈਆਜੋਮਾਤਾਮੰਦੋਤਨੁ
 ਤਪੇਸਦਾਇਆਪੈਆਤੰਗੋਪੀਨਾਥਲਾਲੇਦੇਘਰਿਆ
 ਇਆਆਇਕਹਿਲਗਾਆਖਣਕਿਉਭਾਈਲਾਲੇ
 ਅਸਾਡੀਬੇਟੀਨੁਤਪੇਸਦਾਇਆਪੈਆਤੰਭਾਈਲਾਲੇ
 ਕਹਿਅਗੋਪੀਨਾਥਤਈਆਹਪੈਦੁਇਮਿਖਗੁਰੂਨ
 ਨਕਲੇਇਭੇਜੇਪੈਨਿਆਤੰਗੋਪੀਨਾਥਕਹਿਅਭਾਈ
 ਲਾਲੇਅਜਿਦਾਦਿਨਹਰਖਅਸੀਭੀਤਈਆਹਤੋਦੀ
 ਏਆਤੰਭਾਈਬਾਲੇਅਤੇਭਾਈਜਿਤੇਨੁਆਖਿਅਭਾਈ
 ਜੀਏਹੁਗੋਪੀਨਾਥਖੜੀਮਾਤਾਮੰਦੋਤਨੁਬੇਟੀਕਹਿਬੋ
 ਲਿਆਪੈਇਸਦਾਆਖਿਅਮੰਨਣਾਅਜੁਹਰੋਏਖੋ
 ਹੀਵਸੋਆਤੰਭਾਈਬਾਲੇਅਤੇਭਾਈਜਿਤੇਆਖਿਅ
 ਜੀਸਿਹਤੇਆਤੰਠਹਿਅਗਲੇਦਿਨਦਿਦਾਤੋਏਆਤੰ
 ਗੋਪੀਨਾਥਬਹੁਤੁਕਿਛੁਦਿਤਾਅਤੇਬਹੁਤੁਅਜੁ
 ਜੀਕੀਤੀਸੁਆਤੰਨਦੇਦਿਨਗੁਰੂਨਾਨਕਪਾਮਿਅਇ
 ਪਹੁਚੇਆਇਅਗੇਖੜੀਕੀਤੀਆਇਮਾਤਾਮੰ
 ਦੋਤੁਪਥਾਟੇਕਿਆਅਤੇਜਿਤੇਆਖਿਅਜੀਭਾ

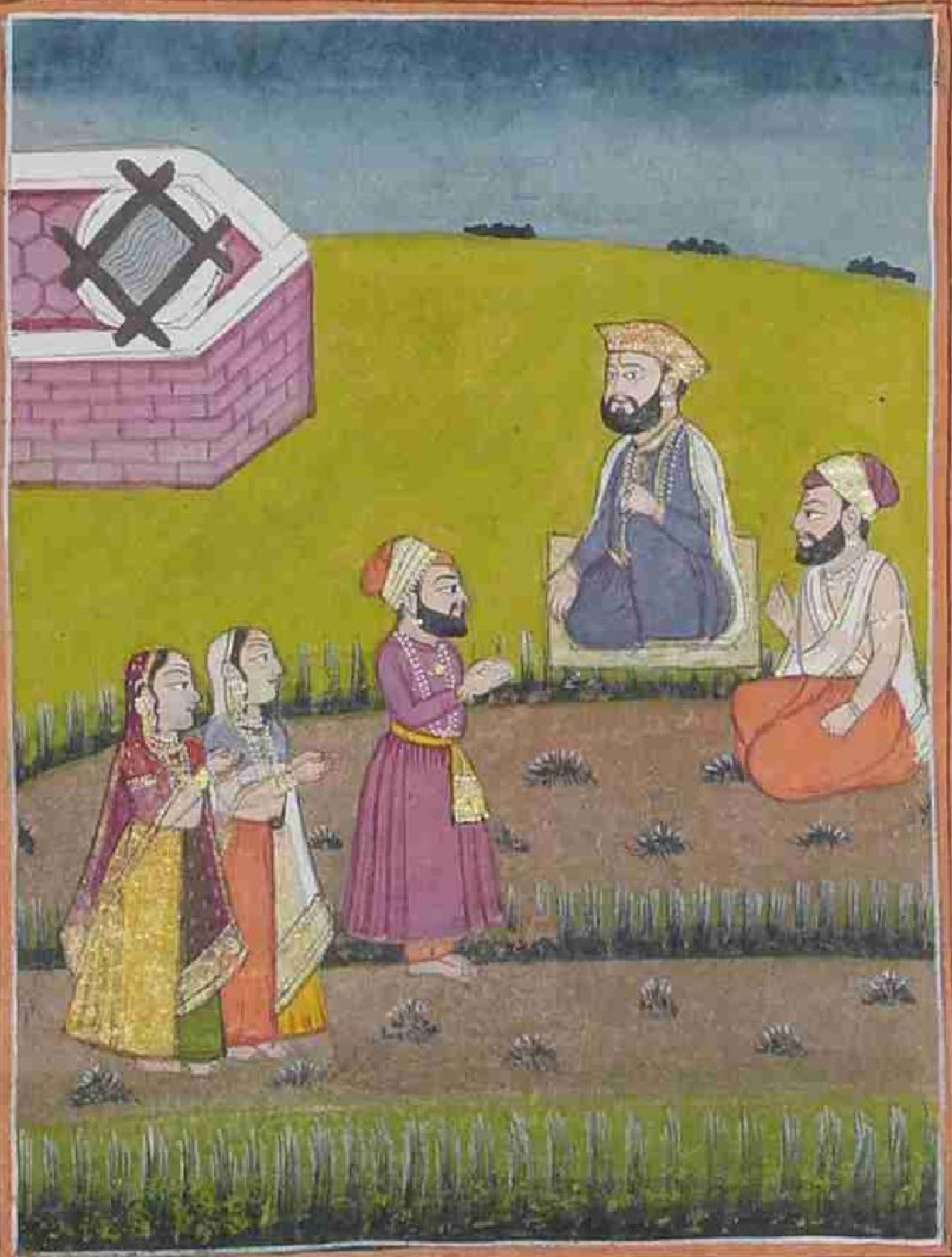
ਟੀਲਾਲੇ ਅਤੇ ਗੋਪੀ ਨਾਥ ਖੜੀ ਬਹੁਤੁ ਅਜ ਜੀ ਕੀ
 ਤੀ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਉਨ ਨੁ ਕਰਤਾਰ
 ਚਿਤਿ ਅਵੈ ॥ ਤੰਗਿ ਤੇ ਅਹ ਦਾ ਸਿਕੀ ਤੰਗੀ ਮਾਤ
 ਨੁਪੁਕ ਮੁਹਿ ਦੈ ਕਿ ਬੇਗੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆ
 ਇ ਬੇਗੀ ਹਮੀ ॥ ਤੰਗਿ ਤੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਜੈ ਹੁਕਮੁ
 ਤੇ ਦੇ ਤਾਂ ਦੇ ਲੀਹੇ ॥ ਅਤੇ ਮੇਗ ਜਿਤ ਨਾ ਕਬੀਲਾ
 ਹੈ ਸਭੋ ਖਿਜਮਾਤਿ ਦਿ ਚਿਹੇ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਭਾਈ ਜਿਤਾ ਏ ਹਰੀ ਤੁਮਾਡੀ ਜਾਗਾ ॥ ਤੰਗਿ ਤੇ
 ਆਖਿ ਅਜੀ ਮੇਗੀ ਸਹਧਾ ਪੁਰੀ ਤਾਹੀ ਹੋ ਸੀ ਜਾਮਤਾਰੀ
 ਮੈ ਖਿਜਮਾਤਿ ਕਰਸਾ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾਭ
 ਈ ਜਿਤਾ ਕਰਤਾਰ ਤੈ ਨ ਚਿਤਿ ਅਵੈ ॥ ਤੰਗਿ ਤਾਮਾਤਾਨੁ
 ਅਪਣੇ ਘਰਿ ਲੈ ਗਇਆ ॥

੨੨੩

॥ ਬੋਲ ਪੁਤਾਈ ਦਾ ਪੁਗੁਰੁ ਜੀ ॥

ਗਜਾ ਦਿਨ ਪੰਧੂ ਪੁਗੁਰੁ ਜੋਤਾ ਮੁਲੇ ਚੰਦੇ ਅਤੇ ਚੰਦੋ ਗਈ
 ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਚੰਦੀ ਸੁਟਿ ਆਜੈ ਇਕਰੰ ਘੜੇ ਟੀ ਮੰਦਾ
 ਦੀਧੀ ਆਟਿ ਰਖੀ ਹੈ ਸਾਏ ਤੈ ਜਲ ਕਰਿ ਅੰਗਿ ਆ
 ਹੋਇ ਗਏ ਤੈ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਅਏ ॥ ਆਟਿ ਕਰਿ ਲਗੇ
 ਆਖਣ ਸੁਣ ਤੇ ਦੇ ਕੁਹੀ ਆਏ ਪੁਕੁਰਾ ਪੁਕਿ ਆਕੀ ਤੇ
 ਸੁਆਤੁ ਤਾਛਡਿ ਨਿਕਲਿ ਆ ਅੰਗ ॥ ਵਤਿ ਕੁਰਾ ਪੁਕਿ
 ਉਲਿ ਆਇ ਓ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲੇ ਨਾਹੀ ਮਚਲਾਉ
 ਇਹ ਹਿ ਆਜਾ ਬਹੁਤੁ ਖਪਾ ਵਣ ਲੇਗੇ ਤੰਗਿ ਤੇ ਰੰਧਾ

ਵੈਸੁਟਿਆਤਾਜਿਤਰੰਧਾਦਾਅਇਅਅਇਕਰਿ
 ਲਗਾਅਖਣਸੁਣਤੋਮਾਤਾਮੁਲਾਤੁਕਿਉਸਾਧਅ
 ਤੀਤਨੁਦੁਖਾਦੁਦਾਯੈ। ਤੇਰੇਕੰਮਥੀਗਇਅਤੇਰੇਪਾਸੈ
 ਕੁਛਮੰਗਦਾਨਾਹੀ। ਤੁਸੀਕਿਉਇਤਨਾਖਉਰੁਕਰਦੇ
 ਮੁਲਤੇਚੰਦਨੀਤੇਮਾਤਾਚੁਈਨਮਿਲਾ।

ਤਾਤਾਮੁਲੇਅਥਿਅਚਉਧਰੀਜੀਜੇਨਿਕਲਿਗ
 ਇਅਅਾਤਾਸਬਰਕਰਿਗੇਅਹੈ। ਹੁਇਦਤਿ

ਬੁਝੇਤੋਸਹਾਧਲਗਾ॥ ਅਤੇਜੀਇਕਤਏਪੁਰੁਗੁਪੁ
 ਕੀਤਾਏਸੁਜੇਏਪੁਤੁਰਕਟੀਰਖੀਏਸੁ॥ ਅਤੇਅਪਣ
 ਟਬਰੁਛਡਿਦਿਤਾਏਸੁ॥ ਤੀਜਿਤੇਰੰਧਦੇਅਖਿਅਸੁ
 ਏਮੁਲਾਜੇਕੋਈਪਕਨੈਗਾਤੁਅਸੀਨੁਦਸਦੇਦੇ॥
 ਏਤੁੰਅਪਣੇਘਰਿਜਾਇਬਹੁ॥ ਤੀਮੁਲੇਅਖਿਅ
 ਜੀਟਬਰਜੇਮੇਰੇਹਡਿਘਤਿਅਏ॥ ਸੇਅਪਣਾਟਬ
 ਰਸੀਭੇ॥ ਤੀਜਿਤੇਅਖਿਅਸੁਏਮੁਲਾਸਿਰੀਚੰਦਅ
 ਤੇਲਖਸੀਦਸਤਾਜੁਆਨਏਏਨਿ॥ ਅਤੇਮਤਾ
 ਚੋਟੀਨੁਮੇਰੇਘਰਿਭੇਜਦੇਹਿ॥ ਤੀਮੁਲੇਅਖਿਅਜੀਇ
 ਉਰਿਉਕਰਿਬਣਦੀਏ॥ ਤੀਜਿਤੇਅਖਿਅਮੁਲਾ
 ਤੁੰਮਬਰਕਰਿਹੁਰਿਉਸਾਧਨੁਦੁਖਾਦਦਏ॥ ਤੀਮੁ
 ਲੇਅਖਿਅਜੀਤੁਸੀਸਾਧਅਖਦੇਏ॥ ਅਤੇਮੇਜਾ
 ਟਦਾਹੀਜੇਇਸਜੇਡਾਖੋਟਕੋਈਨਾਹੀ॥ ਤੀਜਿਤੇਅ
 ਖਿਅਪੁਟਿਜਾਹਿਤੇਗਭਲਾਇਤੇਗਲਹਈ॥ ਤੀ
 ਚੰਦੋਗਣੀਕੜਕੀਸੁਟਿਤੋਦੇਨਾਨਕਤਪਾਨਉਰਖਾਇ
 ਆਹਈ॥ ਅਤੇਅਪਣਾਟਬਰੁਛਡਿਓਅਤੇਤੁਰਕ
 ਟੀਆਇਅੰਦਰਿਰਖੀਆ॥ ਭਲਾਤਪਾਠਕੀਰਨਉ
 ਰਖਾਇਆਹਈ॥ ਤੀਗੁਨਾਨਕਚੁਪਕਰਿਹਰਿਅਬੈ
 ਲੇਨਾਹੀ॥ ਤੀਛੇਰਿਚੰਦੋਗਣੀਅਖਿਅਕਿਅਕਰੰਧ
 ਹਮੇਸਹਦਭਉਮਹਦਾਹਈ॥ ਨਾਹੀਤੀਏਹਤੇਰੇਸੀਗ
 ਸਭੇਖੁਅਰਕਰਿਦੇਦਾ॥ ਅਤੇਮਤਾਚੋਟੀਬੋਲੀ

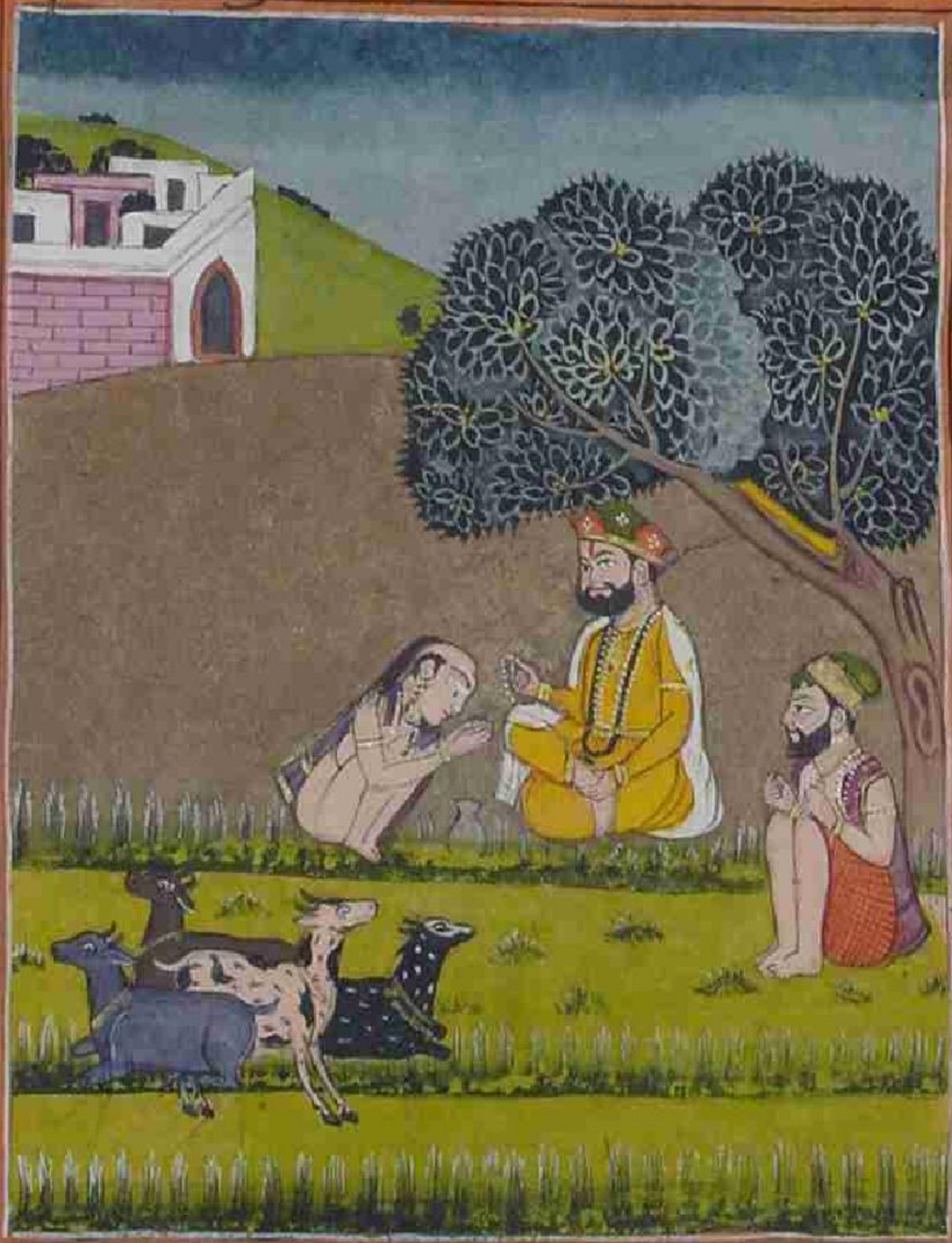
ਹੁਣਿ ਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਲਿ ਗਲਿ ਕਰਈ ਭਲੀ ਨਹੀਂ ਆਪੁ ਮੁਖ
 ਖੁਦਿ ਖਾਤੈ ਲਾਵਾ ਜੋ ਲੀਤੀ ਆਖੀ ਆਪਾ ਤੈ ਨ ਲਾ
 ਵਾਚੀ ਭੀ ਸਗਮ ਨਾਪਈ ਆਪਾ ਇਜੇ ਤਾ ਬਿਸਰ ਮੈ ਰੋਇ
 ਖੜੋਤੀ ਤੀਜਿ ਤੇ ਆਖਿ ਆਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਜੀ ਤੇ ਗਬੋ
 ਲੁਟੁ ਬਣਦਾ ਨਹੀਂ ਭਲਾ ਤੇ ਗਮਾਪਿਉ ਬਹੁ ਤੇ ਗਬੋ
 ਲੇਹੈ ਨਿਭੁ ਬੋਲਿ ਨਹੀਂ ਤਉ ਇਸ ਨਾਲਿ ਕੰਮ ਪੈ ਆਖ
 ਤੇ ਜੇ ਟੁਕਦੀ ਭੁਖੀ ਪੈਤਾ ਟੁਕ ਬਹੁ ਤੇ ਗਪੈ ਭੁਕਿਉ
 ਆਪਣੇ ਖਾਵਦਾ ਨਾਲਿ ਦਿਗਾੜ ਨੀ ਪੈ ਭੀ ਮਾਤਾ ਚੋ
 ਈ ਬੋਲੀ ਭਾਈ ਮੈ ਕਿਸ ਲਗਿ ਜੀਵਾ ਮਾਪਿਉ ਅ
 ਖਦੇ ਪੈ ਨਿਭੁ ਅਸਾਡੇ ਘਰਿ ਨਾਹਿ ਦੇ ਆਪਾ ਅਤੇ ਮੈ
 ਰੇ ਪੁਤ ਦੇਹਰ ਦੀ ਲੇਹਿ ਰੇ ਪੈ ਨਿਭਾ ਜਾ ਮੇਰੀ ਨਿਨਾਇ
 ਜੀਵਦੀ ਆਹੀ ਨਾਨਕੀ ਤਾ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਸਾਹਬੀ ਕਰ
 ਆਪਾ ਜੇਓ ਮਹਿ ਗਈ ਤਾ ਏਹੁ ਹੁਣਿ ਕਿਸ ਪਾਸਿ
 ਹਨਿ ਜੇ ਇਥੇ ਨਾਹ ਤਾ ਇਕੋ ਸਬਰ ਕਰਿ ਬੈਠੇ ਆਪੇ
 ਆਪੁ ਭੀ ਤਾ ਵਡਿ ਫਿਰਿ ਆਇ ਆਪਾ ਹੁਣਿ ਮਾਪਿਉ
 ਭੀ ਆਖਦੇ ਜੋ ਜਾਹਿਉ ਮੇਰੇ ਪਾਸਿ ਅਤੀਤ ਈਤੁ
 ਭੀ ਹੋਇ ਬਹੁ ਵਡਿ ਮੈ ਕਿ ਆਕਗਾ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ
 ਮਨਿ ਦਇਆ ਆਈ ਆਖਿਓ ਸੁਸੁਟਿ ਗਮ ਦਾਸ
 ਈਏ ਜੇ ਭੁਖਦੁ ਖਕ ਬੁਲਕੇ ਤੀ ਆਉ ਆਸਾਡੇ ਪ
 ਸਿਰੁ ਆਜੇ ਅਸਾਡਾ ਹੁਲਾਸੇ ਤੇ ਗਹਾ ਲਾ ਤੀ ਮਾਤਾ ਚੋ
 ਈ ਬੋਲੀ ਮੈ ਕੁਝ ਸੁਟਿ ਨਹੁ ਪਾਤੇ ਪਾਸ ਹੁਨਾਹੀ ਮੰਗ

ਦੀ॥ ਜੋ ਤੇਗਾਲੁ ਸੇ ਅਸਾਡਾ ਲਾ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਅ
 ਖਿਅਜਾਹਿ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਨੀਗਗਨ ਲੈ ਆਉ॥ ਤੰਜਿ ਤੇ
 ਆਖਿ ਅਜਾਹਿ ਮਾਤਾ ਲੈ ਆਉ॥ ਤੇ ਹੀ ਉਮੇਦ ਕਰ
 ਤਹ ਵਹਿ ਆਦੀ॥ ਤੰਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਸੁਲਖਣੀ ਜਾ
 ਇਕ ਹਿਮਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਖਮੀ ਦਾਸ ਨੁਲੈ ਕਹਿ
 ਅਇਧੇ ਹਤੇ ਚਹਿ ਪਈ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆ
 ਸੁਟਿ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਕਿ ਬੇਹੁਦੀ॥ ਤੰਮਾਤਾ ਚੋਣੀ
 ਆਖਿ ਅਜੀ ਜਿ ਬੇਅਖੋ ਤਿ ਬੇਹੀਏ॥ ਤੰਗੁ ਨਾ
 ਨਕ ਆਖਿ ਅਸੁਟਿ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਜੇ ਮੰਦੋਤ ਨੁਦੇਖਿ
 ਸੰਘੇਤਾ ਭਾਈ ਜਿ ਤੇ ਦੇ ਘਰਿ ਹੁ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਦੇ ਧਿ
 ਨ ਸੰਘੇਤਾ ਅਸਾ ਪਾਸਿ ਹੁ॥ ਤੰਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ
 ਅਜੀ ਮੈਤੁ ਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ ਹਸਾ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਸ
 ਮਝਿ ਅਜੈ ਏ ਹੀ ਸਨੇ ਦੇ ਖਿਨਾ ਹੀ ਸੰਘਦੀ॥ ਅਤੇ
 ਉਹੁ ਅਸੀ ਨੁਕਰਤਾ ਹਇ ਨਾਇ ਤਕੀਤੀ॥ ਏਸ ਨਾਲੇ
 ਉਸਦਾ ਵਡਾ ਅਦਬ ਹਖਿ ਆਲੋ ਜੀਦੀ॥ ਤੰਗੁ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਅਭਲਾ ਮੁਲੇ ਧੀਏ ਤੂੰ ਅਸਾਡੇ ਪਾਸਿ ਹੀ
 ਹੁ॥ ਤੰਮਾਤਾ ਚੋਣੀ ਆਖਿ ਅਜੀ ਭਲਾ ਕੀਤੀ॥
 ਏਹ ਲਗੇ ਹੁਟ ਜਾ ਮਹੀਨੇ ਉਗੁਜੇ ਤੇ ਬੁਝਾਹੀ ਪਦ
 ਇਯੁਕੁ ਚਰਦਾ ਆਇ ਨਿਕਲਿਆ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਵਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਮਝ ਸੁਭਾਇ ਬੈਠਾ ਆਹਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਬਾਲੇ ਨੁਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਸਨੀਗਰੂ
 ਸਦਿ ਲੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਜਾਇ ਕਰਿ ਸਦਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰੂ
 ਓਹ ਆਉ ॥ ਤੰਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਕਿਉ ਜੀ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਭਾਈ ਤੰਤਪਾਸਦਦੈ ॥ ਤੰਬੁਝਾਇ ਘੜ
 ਛੋਡਿ ਕਰਿ ਆਇ ਆ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾ
 ਈ ਨੀਗਰੂ ਤੰਕਉਦੁ ਤੰਨੈ ॥ ਤੰਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ
 ਮੈ ਜਟੇਟੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰੂ ਤੰ
 ਕਿਸਦਾ ਪੁਤਰੈ ॥ ਤੰਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਮਿਧੂਰ
 ਧਾਵੇਦਾ ਪੁਤਰੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਤੰਕਿ ਬੋਹ
 ਹਦਾਉ ॥ ਤੰਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈ ਨੇੜੇ ਹਦਾਉ ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਜਾਹਿ ॥ ਤੰਬੁਝੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਕਿਉ ਸਦਿ ਆ ਆਹਾ ॥ ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਨੀਗਰੂ ਸਦੇ ਦਾਕੇਈ ਗੁਨਾਹਤਾਨਾਹੀ
 ॥ ਤੰਬੁਝੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੁਨਾਹਤਾਕੇਹਾਤੈ ਪਰੁ ਕਿਸੇ
 ਮਨੋਰਥ ਨੁਸਦੀਦਾਉ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਖਿ ਨਾਮ
 ਨੋਰਥ ਕਿਸੇ ਨੁਕਉਦੁ ਸਦਦੈ ਭਾਈ ॥ ਤੰਬੁਝੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਤੁਸੀ ਮੈ ਨੁਕਉ ਮਨੋਰਥ ਦਸੀ ਮੇਰੀ ਗਿਰ
 ਤੀ ਮਿਟੈ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਮਨੋਰਥ ਭੀ
 ਧੁਹਾਉਇ ਹੋਗਾ ॥ ਆਪੋ ॥ ਤੰਬੁਝਾਗਾਇ ਆ ॥ ਤੰ

ਬਲੇਕਹਿ ਆਜੀਤੁ ਸੀਬਹੁਤੁਤਲੀਤਹਇਸਨੀਯ
 ਹੁਪੁਛਿਆਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿ ਆਭਾਈਬਾਲਾਏ
 ਹਮਾਧਪੁਰਨਤੋਸੀਅਤੇਰੈਗਾਤੰਠੇਰਿਬਾਲੇਪੁਛਿ
 ਆਜੀਜੇਪੁਰਨਸੁਧਰੈਤੰਮਨੋਰਥਕਿਉਪੁਛਦਾਸੀ
 ਗੰਮਟਿਬੁਝਨਾਲਿਤਈ॥

ਗਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿ ਆਭਾਈਬਾਲਾਅਜੇਚੀਦਨਾ
 ਖੁਲਾਨਾਹੀਗਤੰਬਾਲੇਪੁਛਿ ਆਜੀਕਦਾਖੁਲਸੁਗਾ
 ਗਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਆਖਿ ਆਭਾਈਬਾਲਾਏਹਮਾਇਤ

ਆਹੀ। ਭਲ ਕੇ ਦੇ ਖਿਲਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਸ
 ਤਿਜੀ। ਜਾ ਅਗਲਾ ਦਿਨ ਤੋਇ ਆਤੰ ਬੁਝਾ ਘਉਦ
 ਕੁਜ ਲੈ ਆਇ ਆਪਹ ਮਾਧਿਉ ਪਾਸੈ ਚੰਗੀ। ਆਨਿ
 ਗੁਰੁ ਦੇ ਅਗੇ ਹਥਿ ਓਸੁ। ਅਤੇ ਮਥਾ ਟੇਕਿ ਓਸੁ। ਤੰਗੁ
 ਰੁਨਾਨ ਕਪੜਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾਏ। ਕੁਜ ਕਿਥੈ ਲੈ ਆ
 ਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੇ ਆਪੇ ਦੇ ਘਰ ਲੈ
 ਅਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਤੈ
 ਕੋਈ ਘਰ ਕੀਤਾਹੈ। ਤੁਤਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾਹੈ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਕਹਿ
 ਆਜੀ ਮੇਰੇ ਮਾਧਿਉ ਹੈ ਨਿਨਾ। ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਸਚ ਕਹੇ ਤੈਨੁ ਮਾਧਿਉ ਦਿਤਾਹੈ। ਕੈਤੁ ਆਪੇ ਲੈ
 ਆਇ ਆਹੈ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਆਪੇ ਲੈ ਆਇ ਆ
 ਹੈ। ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾਏਹੀ ਘਉ
 ਅਤੇ ਕੁਜ ਅਸ ਡੇਰੰ ਮਦਾਨਾਹੀ। ਜਾਹਿ ਲੈ ਜਾਹਿ ਜਿ
 ਥੈ ਲੈ ਆਇ ਆਹੈ ਤਿਥਾਉ ਲੈ ਜਾਇ। ਮਾਧਿਉ ਮਹ
 ਨਿਗੇ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਹੋਇ ਦਿਤਾ। ਤੰਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਆ
 ਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਹੋਵਦਾ ਕਿਉਹੈ। ਅਸੀ ਤੈ ਤੈਨੁ ਕੁਛ ਨਾ
 ਹੀ ਆਖਿ ਆ। ਤੰਗੁ ਤੇ ਠਿਹਿ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮਾਧਿਉ
 ਮਹ ਨਿਗੇ ਕੇ ਨਾ ਮਹ ਨਿਗੇ ਪਹੁਤੁ ਤਾਹੁ ਠਿਮਹਦਾਹੈ। ਤੰ
 ਗੁ ਰੁਨਾਨ ਕਰ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਨੀਗਰਾ ਅਸੀ ਤੈ ਤੈਨੁ ਭਾਈ
 ਭਾਈ ਆਖਦੇ ਆਹੈ। ਤੈਨੁ ਤਾਹੋ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਆਖਿ ਆ
 ਹੀ ਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਕੁਛ ਸੁਣਿ ਆਹੈ। ਜੋ ਕੁਛ ਅ

ਅਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਬੁਝਾ ਅਧਿਅਸੈ ॥ ਤੀਬਾਲੇ ਅਧਿਅ
 ਜੀਤੋ ਕੁਛੁ ਤੁਸੀਂ ਇਸਨੂੰ ਅਧਿਅਸੈ ॥ ਸੋ ਤਾ ਭਲਾ ਅਧਿ
 ਅਸੈ ॥ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਬੁਝਾ ਸਮਝਿ ਅਸੈ ॥ ਸੋ ਏਹੋ
 ਜਾਣੈ ॥ ਏਸੇ ਬੋਧੁ ਛੋ ॥ ਤੀਬੁ ਜਾ ਬੋਲਿ ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਜੀਤੁ ਕਿਉ ਛੁਡੁ ਬੋਲ ਦਾ ॥ ਏਹੁ ਤੀਬੁ ਹੈ ਏਸਨਾ
 ਤੀਬਾ ਬਗੀਨਾ ਜੀ ਕਰਣੀ ॥ ਤੀਬੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਅਧਿ
 ਭਾਈ ਬੁਝਾ ॥ ਅਸੀਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਅਮਾਰਿ ਅਕਿਅ ਬੁਝਾ ਅ
 ਧਿਅ ॥ ਤੀਬੁ ਜਾਣੇ ਹਿ ਬੋਲਿਅ ਅਜੀ ਇਸੀ ਓਹੋ
 ਵਿਅਮਾਸੀ ॥ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਕ ਹਿਠੇ ਹਿ ਬੁਝਾ ਵਟਲ
 ਗੋ ॥ ਤੀਬੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਅਕਿਉ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤੀਬਾ
 ਲੇ ਅਧਿਅ ਅਜੀ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ਮਲੁ ਮਤ ਦਾ ॥ ਜੀਤੁ
 ਕਉ ਦੁਹੈ ਪੁਰਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦੀ ਤਾ ॥ ਇ
 ਅਹੈ ਪੁਰਨਾ ॥ ਮੈ ਅਪਣੇ ਜੀਵਿ ਚਿਦਿ ਸਮਾਦ ॥
 ਤੀਬੁ ਨਾਨਕ ਬੁਝੈਨੁ ਅਧਿਅ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਅਗੇ ਸ
 ਥਾਟੇ ਕਾ ॥ ਅਤੇ ਕਰਤਾਰ ਕਰਤਾਰ ਜਪੁ ॥ ਅਤੇ ਪਤਰਾ
 ਤਿਕਾਰੀ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋ ॥ ਤੀਠੇ ਹਿ ਬੁਝਾ ਬੋਲਿਅ ਅਜੀ
 ਅਜੇ ਇਸਨਾਨ ਜੋਗ ਬਨਾ ॥ ਮੈਨੂੰ ਤੀਤੇਰਾ ਦਰਸਨ
 ਇਸਨਾਨ ਏਹੋ ਇਅਹੈ ॥ ਜੀਤਿ ਤੀ ਮੈਲ ਅਹੀ ਸੋ
 ਸਭਾ ਇਕ ਤੇ ਵਾਹੀ ਲਾਗਈ ॥ ਪੁਟਿ ਤੀ ਮੈਨੂੰ ਕੇਹੜਾ
 ਨਾਵਟਿ ਦਸਦਾ ॥ ਤੀਬੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਬੁਝਾ ਅਸੀਂ
 ਤੈਨੂੰ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਅਖਦੇ ਅਹੈ ॥ ਤੀਹੀ ਤੀ ਮਲਲਾਈ

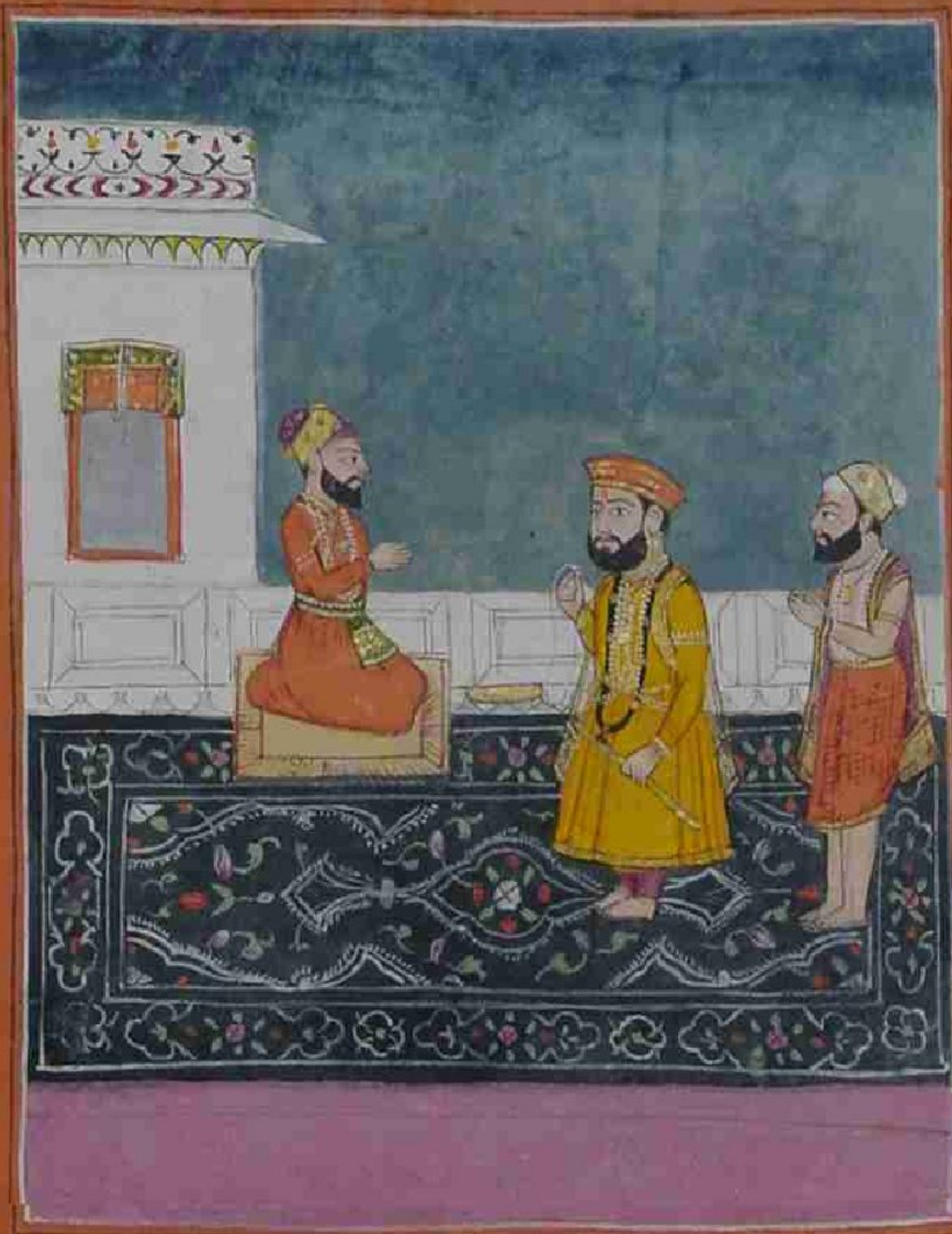
ਏਕਰਤਰ ਅਗੇਰੀ ਪਰ ਏਰ ਬਰਾਨ ਹੈ॥ ਪਰ ਤੈ ਨ ਬਹੁਤੁ
ਲੋਕ ਮਿਲ ਸਨਿ॥ ਤੇਰੀ ਵਲ ਦੇਖਿ ਕੇ ਉਇ ਭੀ ਨ ਦਨਿ
ਗੋ॥ ਉਨ ਜੀ ਅਦ ਉਪਰ ਤੈ ਦੇਗਾ॥ ਤਾਂ ਬੁਝੇ ਅਖਿ ਅਜੀ
ਭਾਲਾ ਜੀ ਸਿਰ ਤੇ ਜੀ॥ ਬੁਝੇ ਦਾ ਅਇਨਾ ਬਲਿਗ ਇ
ਆ॥ ਬੁਝਾ ਪੁਰਨ ਸਾਧ ਤੈ ਇਆ॥ ਬੁਝਾ ਲਗਾ ਕਰਤਾਰ ਜ
ਪਣਾ॥ ਤਾਂ ਦੁਸਰੇ ਤੀ ਸਰੇ ਦਿਨ ਅਇਰੇ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਮਾਲੇ ਤਖਾਣ ਅਹਾ ਪਤਿ ਅਬਹੁਤੁ ਅਹਾ
॥ ਓਸ ਸੁਟਿ ਅਜੇ ਨਾਨਕ ਤੂੰ ਚਿੰਦੁ ਤੈ ਪਰ ਉਸੁ ਮੰਦਾ
ਦੀਪੀ ਅਪਣੇ ਤੈ ਠਿਹਰੀ ਤੈ ਸੁ॥ ਮੇਖ ਮਾਲੇ ਗੁਸਾਖਾ
ਧਾਪੁ ਚਿਕਰਿ ਅਇਆ॥ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ॥ ਅਗੇ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਅਤੇ ਜਿਤਾ ਅਤੇ ਬੁਝਾ ਚਰੇ ਬੈ
ਠੈ ਤੈ ਨਿ॥ ਅਤੇ ਮੇਖ ਮਾਲੇ ਤਉ ਨਾਲਿ ਅਇਆ॥ ਜਾ ਅ
ਦਰਿ ਅਇਵ ਨਿਅਾ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਹਾ ਉ
ਮੇਖ ਮਾਲੇ ਬੁਦਾਈ॥ ਤਾਂ ਮੇਖ ਮਾਲੇ ਕਰਿ ਅਸੁਟਿ ਤੈ
ਤਪਾਸਾ ਚਿਕਰੁ॥ ਤਾਂ ਚਿੰਦੁ ਤੈ ਜੋ ਸੁਸਲ ਮਾਣ ਦੀ ਬੇਟੀ
ਅਪਣੇ ਗੰਨਤ ਲੇਹਰੀ ਤੈ ਨੁਸਰਾ ਪਤਿ ਸਹੁਕਾ ਜੀ ਨਹੀ
ਸੁਣਦਾ ਸਚੁ ਕਹੁ॥ ਤੈ ਕਿਆ ਸਮਝੀ ਹੈ॥ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
ਨਕ ਨੁਸਬਦੁ ਪਰਾਪਤਿ ਤੈ ਇਆ॥ **॥ ਗੁਰੂ ਬਸੰਤ ਸ**
ਪੁਰਾ ॥ ੧ ॥ ॥ ਨਉ ਸਤ ਚਉਦ ਤਤੀ ਨਿਚਾਰਿਕ

ਰਿਮਸਲਤਚਰਿਬਹਾਲੀ॥ ਚਰੇਦੀਵੇਚਹੁਭਚੀ
 ਏਏਕਾਏਕੀਵਹੀ॥੧॥ ਬਾਬਾਮਿਹਰਦਾਨਮਧਸੁਦਨ
 ਮਧੋਮੇਸੀਸਕਤਤੁਮਾਗੀ॥੧॥ ॥ਗੁਰਉ॥ ॥ਘਰਿ
 ਘਰਿਲਸਕਰਪਾਦਕਤੇਰਾਧਰਮਕਰੇਸਿਕਦਾਗੀ॥ਭ
 ਗੋਸਟਿਮਾਲੋਤਖਾਣਨਾਲਿਓਂਈ॥

੨੨੮

ਏਚਗੀਭਾਏਮੰਦੀਮੇਸੀਨਜਰਿਤੁਮਾਗੀ॥੨॥ ਧਰ
 ਤੀਦੇਗਚੜੀਟਿਕਬੇਰਾਭਗਤੇਰਾਭੰਡਾਗੀ॥ਨਾਮਬੁ
 ਹਤਵੈਫਿਰਿਮੰਗੈਨਰਦਕਰੈਖੁਆਗੀ॥੩॥ ਧੁੰਜੀਮਾ

ਹਿ ਪਦੈ ਨਿਤ ਮੁਖ ਗਰਧਾ ਪਕਰੇ ਕੁਤ ਦਾਲੀ ॥ ਲਖ ਕੰ
 ਧੇਰਾ ਬੰਦੀ ਬਾਨ ਅਉਗਟ ਪੈਰੁ ਲੁਭੀ ॥ ੪ ॥ ਆਦਿ
 ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲੁਪੁ ਕਹੀ ਮੇਸੇ ਖਾ ਆਈ ਵਹੀ ॥ ਦੇਵੀ ਦੇ
 ਵਤਿ ਆਕਰ ਲਾਗਾ ਮੇਸੀ ਕੀ ਗਤਿ ਚਾਲੀ ॥ ੫ ॥ ਕੁਝ ਬੰ
 ਗ ਨਿਵਾਜ ਮੁਸਲਾਨੀ ਲਹੁ ਪਬਨ ਵਹੀ ॥ ਏਕੋ ਮੀਅ
 ਸ ਭਨਾਜੀ ਆਬੋਲੀ ਅਵਹੁਤੁ ਮਾਹੀ ॥ ੬ ॥ ਜਿ ਤੂੰ ਮੀਰਮ
 ਹੀ ਪਤਿ ਸਾਹਿਬ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉ ਟੁਹ ਮਾਹੀ ॥ ਚਰੇ ਕੁੰਟ
 ਮਲਾ ਮਕਰ ਹਿਗੇ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਿਠਤਿ ਤੁਮਾਹੀ ॥ ੭ ॥
 ਰਾਮ ਹੀ ਮਟੇ ਕਖੁ ਦਾਇਹ ਹਿਦ ਮਸਦਾ ਚਿਤਾਹੀ ॥
 ਕਪੁਨਾਨ ਕਹਉ ਤਕੋ ਬੰਦਾ ਮਰਧਰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਹੀ ॥ ੮ ॥
 ੯ ॥ ਤੰ ਮੇਖ ਮਾਲੋ ਕਹਿ ਆਜੀ ਮੁਸਲਮਾਨ ਅਤੇ ਤਿੰ
 ਦੁ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥ ਤੰ ਤਿੰਦੁ ਤਗੁ ਕਉ ਪਾਇ ਦੇਹੈ ਨਿ ॥
 ਤੰ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਭਾਈ ਮਾਲੋ ਕਬੀਰ ਭੀ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਦਾ ਪੁਤ ਆਹਾਉ ਸਾਖਿ ਆਹੈ ॥ ਏਕਾ
 ਜੋ ਤਿਏ ਕਮਲ ਮੁਤਾ ਏਕੋ ਪਉਨ ਦੁਆਦਾ ॥ ਏਕਾ
 ਟੀ ਤੇ ਸਭ ਜਗਤੁ ਆਕਉ ਟਬੂ ਮਟ ਕਉ ਟੁ ਮੁਦਾ ॥
 ੧ ॥ ਭਾਈ ਰਿਭਰ ਮਭੂਲੇ ਤੋ ਭਾਹੀ ॥ ਬੇਦ ਕਤੇਬ ਦੀ ਨਦੁ
 ਟਿਦੇ ਜਕ ਕਉਨ ਪੁਰਖ ਕਉਨ ਨਾਹੀ ॥ ੧ ॥ **ਰਹਉ ॥**
 ॥ ਮਾਈ ਕਾ ਘਟ ਸਾਜਿ ਸਵਾਹਿ ਆਨ ਦੇ ਬਿੰਦ ਸਮਾ
 ਨ ਆਘਾਟਿ ਬਿਨ ਮੇਕਿ ਆਨਉ ਪਰੋਗੇ ਗਾਛ ਲਭਰ ਸੁ
 ਭੁਲਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ਹਿੰਦੁ ਬਿਸਨ ਕ੍ਰਿਸਨ ਕਉ ਤੇ ਅਰੁ ਕਉ ਤੇ

ਤੁਹਕਰਸੁਲਾਏਕਥੁਦਾਇਕਿਨਤੁਨਜਾਨਿਆਦੋ
 ਨਿਭਰਮਤਭੁਲਾ॥ ੩॥ ਭਜਗੁਟਬ੍ਰਹਮਾਤਮੋਗੁਣਸੰਕ
 ਗਾਸਾਤਕਗੁਣਬਿਸਨੋਈ॥ ਕੰਬੀਰਸਾਚਮਨਮਾਨਿ
 ਆਹਿੰਦੁਤੁਹਕਨਕੋਈ॥ ੪॥ ਤੰਮੇਖਮਾਲੋਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਦੇਪੈਗਤੇਛਰਿਪਇਆ॥ ਅਤੇਪੈਗਤੇਸਿਰਿਹ
 ਖਿਓਸੁਲਗਾਅਖੁਨਜੋਤੁਮੇਗਪੀਰੈ॥ ਅਤੇਮੇ
 ਤੇਗਮੁਗੀਦਤਾ॥ ਅਤੇਮੇਗੀਨਿਸਾਤੋਰਕਰੋਜੀ॥ ਹਿੰ
 ਦੁਏਡਾਦਾਵਾਬੰਨਿਦੇਹੈਨਿ॥ ਅਤੇਨਾਲੇਤੁਹਕਏਡਾ
 ਦਾਵਾਬੰਨਦੇਹੈਨਿ॥ ਏਹਦੇਵਤਗਠਾਫੁਟੀਅਹੈਨਿ
 ॥ ਕੇਕੋਈਸਚੀਫੀਹੈ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅਖਿਅਭੀਭੀ
 ਮਾਲੋਆਪਣੇਮੁਹਦੇਅਖੇਸਭੇਸਚੇਹੈਨਿ॥ ਅਤੇਦ
 ਗਾਹਸਚੇਮੇਈਸਚੇ॥ ਤੰਮੇਖਮਾਲੋਅਖਿਅਜੀ
 ਓਹੁਜੋਦਗਾਹਦਿਚਿਸਚੇਹੈਨਿਉਨਦੇਅਮਲਕਿ
 ਅਹੈਨਿ॥ ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਟਿਭਾਈਮਾਲੋਉ
 ਨਾਦਿਚਿਦਾਵਾਉਠਿਗਾਇਆ॥ ਅਤੇਬੇਦਕਤੇਬ
 ਫੁਰੁਕਰਿਜਾਣਦੇਹੈਨਿ॥ ਸੁੰਤਅਤੇਜੰਦੁਦੇਵਤੁਰੁਕ
 ਰਿਜਾਣਦੇਹੈਨਿ॥ ਅਗੁਤੋਗਹਸੁਗਤਿਨੁਗਾਜੀਰਖ
 ਦੇਹੈਨਿ॥ ਰਿਜਕਿਸੇਨੁਨਾਹੀਕਰਦੇ॥ ਉਨਦੇਏਹਅਮ
 ਲਹੈਨਿ॥ ਤੰਮੇਖਮਾਲੋਕਹਿਅਤਪਾਜੀਤੁਸੀਜੋਕਹ
 ਦੇਹੋਸੋਸਭੇਸਚੁਕਹਦੇਹੋ॥ ॥ ਤੁਸੀਅੰਨਖੁਦਾਇ
 ਦੀਸੁਗਤਿਹੋ॥ ॥ ॥ ॥ ॥ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਈ ਕਾਹੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

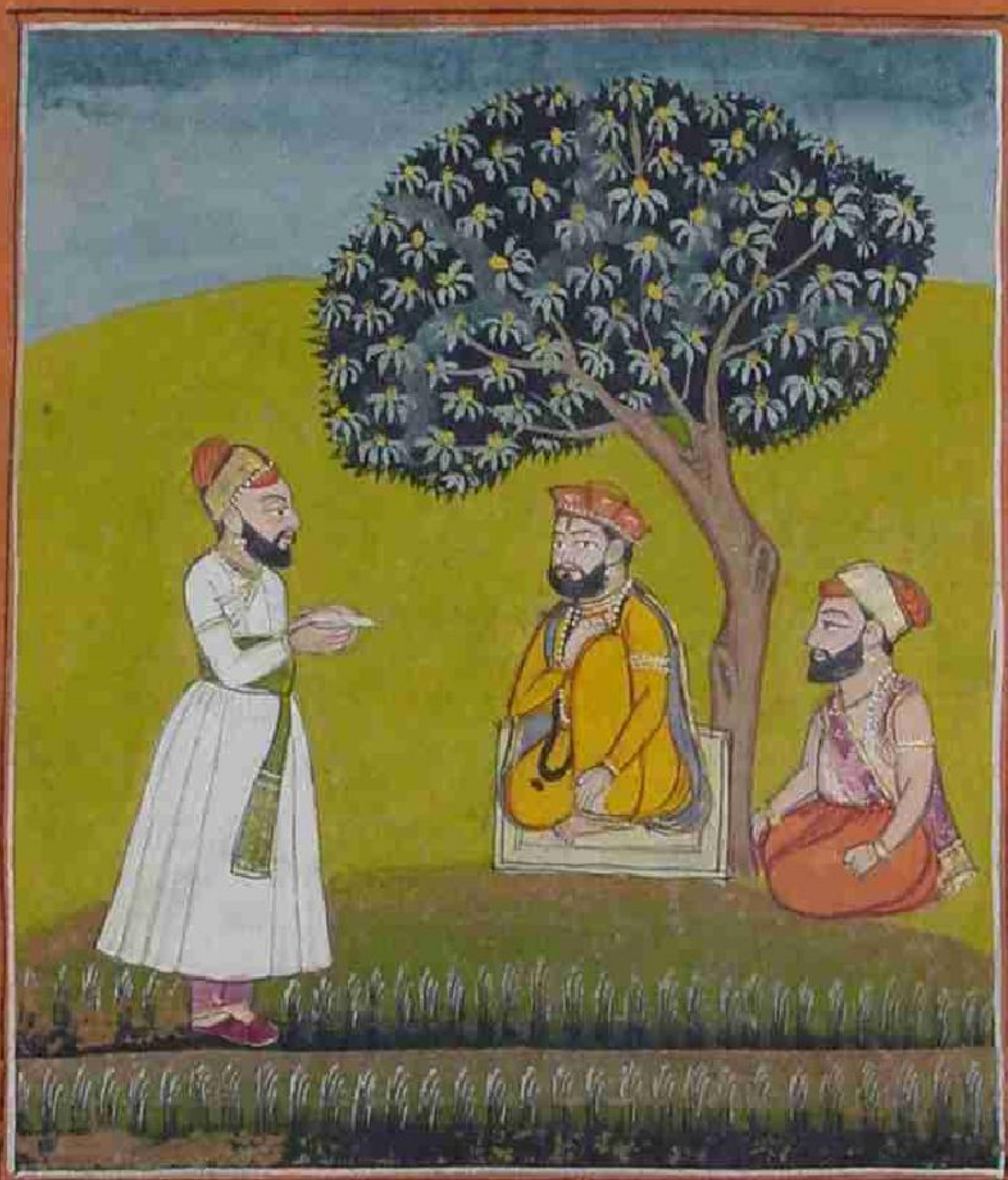
ਠਹਿਰਿ ਉਬਰੇ ਥੀ ਪਠਣ ਸਉ ਜੀ ਆਦਾ ਆਹਾ ॥

ਉਹੁ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਦਾ ਬਹੁਤੁ ਘਾਹੁ ਆਹਾ ॥ ਈਹੁ ਭੀ ਪਤਿ

ਆਬਹੁਤੁ ਆਹਾ ॥ ਈਸੁ ਸੇਖ ਮਾਲੇ ਤੇ ਸੁਟਿ ਆਜੇ ਨਾ

ਨਕਤ ਪਾਠ ਲਾਛ ਕੀ ਗੈ ਬੁਦਾਇ ਦਾ ਪਿਛਾ ਗੈ ॥ ਉਬ

ਗੈ ਸੁਟਿ ਉਬਰੇ ਥੀ ਪਠਣ ਨਾਲਿ ਤੋਈ ॥

ਰੇ ਥੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆਇ ਆਹਾ ॥ ਆਇ ਕਹਿ ਆਖਿ

ਈਸੁ ਮਲਾ ਮਾਏ ਕਰਮ ਨਾਨਕ ਤ ਪਾਹਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ

ਹਿਅਅਦੁਅਲੇਕਮਸਲਾਮਅਉਉਬਾਰੇਖੰਧਠ
 ਟਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਕੁਨਾਨਕਤੁਹਿੰਦੁਕੇਮੁਸਲ
 ਮਾਨਾਅਹੁਹਿੰਦੁਦੇਹਦਿਨਿਚਾਰਿਕੇਤੀਥੇਯਾਨਉ
 ਉਸਕਾਜੋਮਿਟੇਨਜਾਇਗਾਨਾਨਕਅਸਥਿਹਣੇਕਥੁਦ
 ਇਹਾਹਿੰਦੁਜਾਇਮਸੀਣੇਜਲਤੇਮੁਸਲਮਾਨਗੋਰਘ
 ਰਕਰਤੇਹਦੇਨੋਭੁਲੇਹਪੁਨਧਾਇਆਉਨਿਹਿੰਦੁਉਨਿਤੁ
 ਹਕਕਹਾਇਆਉਨਕੇਕਿਸਨਉਨਕੇਮਹੰਮਦਾਥੁਦ
 ਇਨਾਮੁਏਦੇਨੋਅਹਮਕਾਮਿਹਰਇਨਾਇਤਜਿਸਕੇ
 ਥੁਦਾਇਗਾਨਾਨਕਬੰਦਾਏਹੀਇਲਾਹਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿ
 ਅਨਾਨਕਤਪਾਜੈਸੁਮੁਟੀਤਾਬਾਤੈਸਾਹੀਦੇਖਿਆਧਾ
 ਉਬਾਰਹਿਨਿਕਾਲੋਹਮਤੁਮਾਰੇਧਾਉਚੁਮੇਆਉਬਾਰੇਖੰਗੁ
 ਹੁਨਾਨਕਦੇਧਾਉਚੁਮੇਅਤੇਅਖੀਤੇਭਫੇਰੇਪੈਰਾਂਤੇ
 ਥਹਥਕਹਿਗਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਦਿਦਾਓਦਣਲਗਾਤੀਗੁਰੂ
 ਨਕਕਹਿਅਭਾਈਉਬਾਰੇਖੰਠਕੀਰਕਾਏਗਰਕਬੁਲਕ
 ਹਿਕੇਜਾਉਗਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਤਪਾਜੀਓਗਹਿਓਕੀ
 ਕੁਛੁਹਾਜਤਨਾਹੀਗੀਹਮੇਤੋਅਪਣੇਦਿਲਮੇਇਉ
 ਹੀਜਾਇਆਹੈਹਮੇਖੁਦਾਇਕਾਦੀਦਰੁਪਾਇਅ
 ਹਮਾਰੇਦਿਲਤੇਸਕਉਨਿਗਾਇਆਹੈਹਮੇਗੁਰੂਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਖੰਜੀਤਮਾਰੇਉਧਰਿਥੁਦਾਇਕੀਐਸੀਹੀਮਿ
 ਹਰਪੁਟੀਹੈਗਾਤੀਉਬਾਰੇਖੰਕਹਿਅਜੀਹਮਠਿਹਿਅ
 ਵਹਿਗੇਅਬਹਮਕਉਤੁਮਕਰਮਸੁਸੀਕਰੋਗਾਤੀਗੁਰੂ

੦

10

ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਤੁਮ ਕਉ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਕਰਮ ਬਖਸੀਸ
ਏ॥

॥ ਬੋਲ ਪੁਰਾਣੀ ਦਾ ਪੁਗੁਰੂ ਜੀ ॥

ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਜਾਇ ਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਪਾਸਿ ਤਾਹੀ ਠ
ਕੀਤੀ॥ ਤੰ ਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਗੁਸਾਖਾ ਪਾਲਗਾ ਅਖ
ਣਕਿ ਅਹਿੰਦੁ ਪਲੀਤ ਹੈ ਉਠਾਇ ਦੁਰਿ ਕਰੈ ਗੋ॥ ਤੰਉ
ਬਰੇਖੀ ਕਹਿਅ ਮੇਖ ਜੀ ਕਿਸ ਕੈ ਉਠਾਵੈ ਗੋ॥ ਤੰ ਮੇਖ ਕ
ਹਿਅ ਜਿਸ ਕੀ ਤੁੰ ਤਾਹੀ ਠ ਕਰਤ ਹੈ॥ ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਕਹਿਅ
ਅਮੇਖ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਕਉ ਉਠਾਵੈ ਗੋ॥ ਉਤ੍ਤ ਖੁਦਾਇ ਹੈ
॥ ਤੰ ਮੇਖ ਕਹਿਅ ਅਗੇ ਪਠਾਣ ਤੁੰ ਤੰ ਹਿੰਦੁ ਕੀ ਤਾਹੀ ਠ ਕ
ਰਤ ਹੈ॥ ਹਿੰਦੁ ਕਉ ਖੁਦਾਇ ਕਰਤ ਹੈ॥ ਤੰਉ ਬਰੇਖੀ ਕਹਿਅ
ਅਮੇਖ ਉਤ੍ਤ ਹਿੰਦੁ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੇ ਨੇਤੇ ਠ ਕਰਤ ਹੈ॥
ਉਤ੍ਤ ਬਜਿਨਸ ਖੁਦਾਇ ਹੈ॥ ਬਾਤ ਸਮਝ ਕਰਿ ਕਹੈ॥
ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਹੈ ਲਾਜ ਮੰਤ੍ਰੇ ਤੈ॥ ਤੰ ਸਾਹ ਅਦਰਮਾਨ ਗੁ
ਸਾਖਾ ਪਾਪ ਪਠਾਣ ਨੁਕਰ ਸੰਘੇ ਕੁਝ ਨਾਹੀ॥ ਤੰ ਅਗਲੇ
ਭਲ ਕਉ ਬਰੇਖੀ ਇਕ ਰੋਜ ਉਚਾ ਬਾਛ ਤੇ ਦਗ ਜਾ ਸੈ ਲਾਦ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਲੈ ਆਇਆ ਅਨਿਅਗੇ ਗਧਿ ਓਂ ਸੁਅ
ਤੇ ਪੈਰੀ ਤੇ ਪਥਰੀ ਕੈ ਆਪਣੇ ਮੁਹੁ ਅਤੇ ਅਖੀਛੇ ਹਿਓਂ ਸੁ॥
ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ ਮੀਅਜੀ ਖੁਦਾਇ ਭਲਾ ਕਰੇ॥ ਅਤੇ
ਖੁਦਾਇ ਆਪਣੇ ਨਉ ਦੀ ਮਿਹਰ ਕਰੇ॥ ਅਤੇ ਜੀਅ ਸੀਠ
ਕੀਰ ਆਏ॥ ਅਸੀਂ ਨੁ ਅਜੇ ਪੈਉ ਚੇ ਕਪੜੇ ਨਾਹੀ ਲੋੜੀ ਦੇ

॥ ਅਸੀਂ ਨੂੰ ਏਹੇ ਜਾਪੁ ਚਿਅ ਅਸੀਂ ਤੁਸੀਂ ਨੂੰ ਦਿਤਾ ਤੇ
 ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਤੁਮ ਕੈ ਖੁਦਾਇ ਪਾਸ ਤੇ ਬਖਸ
 ਵਤੇ ਤੇ ਕੇ ਮਰਦ ਵਤੇ ਤੇ ॥ ਏਹ ਜੋ ਰੋਜਾ ਹੈ ਸੋ ਤੁਮ ਹੀ ਇਨ
 ਇਤ ਸੈ ਹੁ ਅਪੈ ॥ ਅਤ ਬਸੁ ਤੁਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ
 ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਦਰਜੀ ਨੁ ਮਦ ਜੋ ਚਾਦਰ ਸੀ ਦੋ ॥ ਅਤੇ ਉ
 ਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਸੀਂ ਤੇ ਰਜੀ ਤੋ ਦੋ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦਰਜੀ ਨੁ ਮਦਿ
 ਲੈ ਅਇਆ ਤਾਂ ਦਰਜੀ ਅਇ ਮਥਾਟੇ ਕਿਆ ਦਰਜੀ
 ਅਗੇ ਰੋਜਾ ਘਤਿਆ ਦਰਜੀ ਰਿਜਾ ਮਿਟਿਆ ਦਰਜੀ
 ਕਰਿ ਅਗਜ ਸਦਾ ਸੇ ਲਾਪੈ ॥ ਅਤੇ ਬਰਗਿਰ ਉਤੇ ਗਜ ਹੈ
 ॥ ਅਤੇ ਸੈ ਅੰਦਾ ਸੇ ਲਾਮੈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਅਖੈ ਸੇ ਦਿਉ
 ਤਾਂ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਭਾਈ ਦੁਇ ਚਾਦਰਾਂ ਤੇ ਸ
 ਨਿ ॥ ਤਾਂ ਦਰਜੀ ਕਰਿ ਅਜੀ ਦੁਇ ਚਾਦਰਾਂ ਚੀ ਅੰਤ ਸਿ
 ॥ ਤਾਂ ਪਠਾਣ ਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਅਜੁ ਮੈ ਨਿਹਾਲੁ ਹੁਆ ॥
 ਅਜੁ ਮੈ ਇਉ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਰੋਜਾ ਪਹਰਿ ਅ
 ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਖੰਕਰਿ ਤੇ ਸੇ ਖਅਦਰ
 ਮਾਨਕੀ ਖਬਰੀ ॥ ਤੇ ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਤੁਮ ਕੈ
 ਸਭ ਕਿਛੁ ਰੋਸਨਾ ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਸੇ ਖਹ ਮਹੇ
 ਉਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਗੁਮੈ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਬਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਓ
 ਇਥੀ ਫਕੀਰ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਅਹੁ ਫਕੀਰੀ ਦੁਹਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਉਬ
 ਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਜੀ ਕਿਅ ਕਤੈ ॥ ਜੋ ਉਨ ਕੀ ਹੈ ਸੋ ਮੈ ਕਿਉ ਕ
 ਰਿ ਕਤੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਖੰਜੀ ਨਿਸੀਗ ਕਤੈ ॥ ਮੁ

ਕਿ

ਲਾਹੜਾ ਨਾਹੀ ਰਖਣਾ ਤੰਊ ਬਾਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਜੀਤ ਪਾ
ਢੇਢਕੀ ਹੁੰਦੈ ਨਿਅਗੇ ਸਿਉ ਕਰਣ ਲਗਾ ਕਿ ਅਰਿੰਦੁ ਕੀ
ਸਿਫ ਤਿਕਰਤ ਹੈ ਮੈ ਕਰਿ ਅਉਰੁ ਤਿੰਦੁ ਅਤੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
ਦੋਨੋ ਮੈ ਢਕਰੈ ਐਉ ਬਜਿਨਸ ਖੁਦਾਇ ਕੀ ਸੁਰਤਿ ਹੈ ਅ
ਗੇ ਸੋਗੁ ਸਾਤੋ ਖਾਧਾ ਪਰਉ ਸਕਾ ਚਲੇ ਕੁਛੁ ਨਾਹੀ ਅਰੁ ਅਉਰ
ਕਹੀ ਜੋ ਐਠਾਇ ਦੁਰਿ ਕਰੈ ਗੇ ਮੈ ਅਗੇ ਸਿਉ ਕਰਿ ਅਤੁ
ਕਿ ਸੰਉ ਉਠਾ ਦੇਗਾ ਐਉ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ਤੇ ਅਗੇ ਮੈ ਚੁਪਕ
ਰਿਹਾ ਅਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਚਲੇ
ਤੰਮੇ ਖਦੀ ਭੀ ਫੁਕ ਟੀਲਹਿ ਆਦੀਏ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿ
ਅਜੀ ਚਲੇ ਤੰਊ ਬਾਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਤਪਾਜੀ ਹਮ ਕੈ ਭੀ
ਸਾਥਿ ਲੇ ਚਲੀਐ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਖੰਜੀ ਤੁਮ ਅ
ਗੇ ਚਲੋ ਹਮ ਪੀਛੇ ਆਵਤੈ ਐਉ ਨਕਰੈ ਜੋ ਰਿਮਾਇ
ਤਚਰਾਇ ਲਿਖਾਇ ਆਪੈ ਤੰਊ ਬਾਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਜੀ
ਕੁਛੁ ਉਸਕਾ ਹਮ ਕਉ ਡਰਪ ਜਾਏ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ
ਅਡਰਕਿ ਆਪ ਜਾਏ ਪਰੁ ਢਕੀ ਗੀ ਕਾਧੇ ਉਦੈ ਘਰ
ਅਦਬੈ ਤੰਊ ਬਾਰੇ ਖੰਕਰਿ ਅਜੀ ਏਤੁਮ ਕਉ ਖੁ
ਦਾਇ ਬਖਸੀ ਸਕਰੀਏ ਤੰਊ ਬਾਰੇ ਖੰ ਅਗੇ ਗਇਆ
ਅਤੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਬਾਲਾ ਦੋਵੇ ਪਿਛੇ ਗਏ ॥

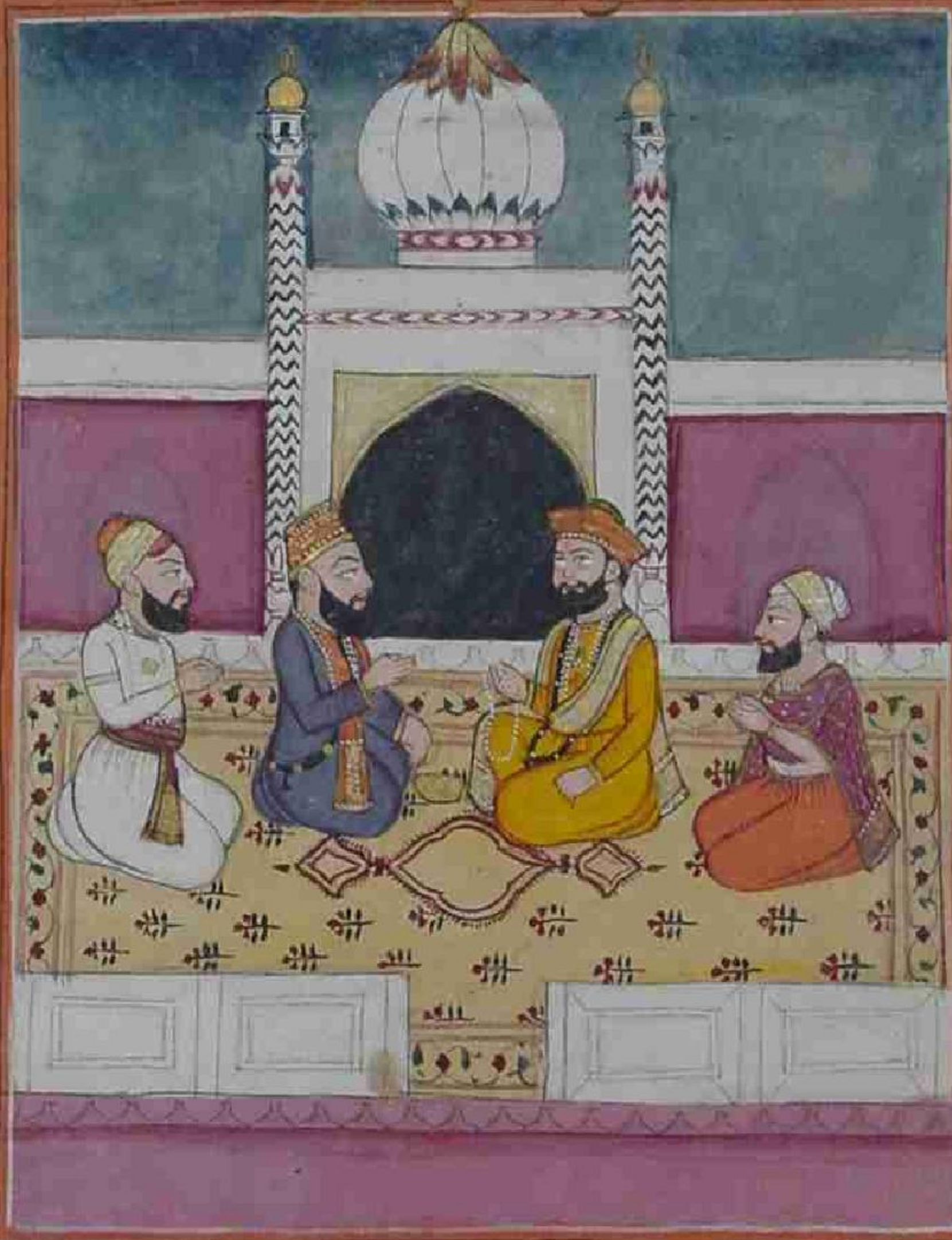
॥ ਬੋਲੁ ਤਾਈ ਦਾਤੁ ਗੁਰੁ ਜੀ ॥

॥

ਅਗੇ ਸਾਹ ਅਦਰਸੁ ਪਾਲਕੀ ਦਿਚਿ ਅਸਦਾ ਹੋਇ
ਆਆ ਤੰਊ ਕੀ ਕਰਿ ਅਜੀ ਨਾਨਕ ਤਪਾ ਅਇਆ

॥ ਤੇ ਸੇਖ ਕਰਿ ਅਕਾਲੈ ॥ ਤਾਲੇ ਕਰਿ ਅਜੀਓ ਜੁਦੇ
 ਖੋ ਅਵਤਾਰੈ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਕਰਿ ਅਮਦਾਰੀ ਮਕੁ ਫਕਰੈ
 ॥ ਏਵੇ ਪਾਲਕੀ ਖਜੀ ਅਹੀ ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਇ ਭੇਟਕੀ
 ਤੀ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਅਗੈ ਦਸਤ ਪੈ ਸੀਕੀ ਤੀ ॥ ਅਤੇ ਮੁਖੀ ਕ

ਤੋ ਸਾਇ ਸਾਹ ਆਚਰਮਾਨ ਨਾਲਿ ਰਹੈ ॥

ਰਿਓ ਸੁਤ ਪਾਏ ਗਏ ॥ ਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਖੈ ਰਹੈ ਪ
 ਗਨੀ ਖੇਗਾ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕਰਿ ਅਤ ਪਾਏ ਗਏ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ
 ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਖੈ ਰਹੈ ਪਗਨੀ ਖੇਗਾ ॥ ਤੇ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਕ

ਹਿ ਆਤ ਪਾਥੇ ਗੈ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਥੇ ਗੈ ਪ
 ਗਾਹੀ ਥੇਗਾ ਤੀ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾਥਾ ਕਿ ਆਥੇ ਗੈ ਅਰੁ
 ਨਹੀ ਥੇਗਾ ਮੁਠ ਕੈ ਤੇ ਘਰੈ ਗਨਗੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਹਿ ਆ ਸੇਖ ਜੀ ਥੇਹ ਪਹਇ ਸਦਾ ਸਤੇ ਨਹੀ ਥੇਗਾ ਜੇ
 ਤੁਮੈ ਕਹਿ ਆਉ ਠਾਇ ਦੇਵੈ ਗੋ ॥ ਤੁਮਾਹੀ ਕਉ ਨ ਸੀ ਜਾਹ
 ਗਾਹ ਮੋਹ ਕੀ ਹੈ ॥ ਤੁਮਾਹਮ ਹੋ ਪਾਸ ਤੇ ਛਡਾਇ ਲੇਉ ॥ ਤੀ
 ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਤ ਪਾ ਕਉ ਟਕਾਤ ਹੈ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆ ਜੋ ਕਹਾਤ ਹੈ ਸੇਖ ਮਾਹਤ ਹੈ ॥ ਤੀ ਉਥੇ ਥਾ ਕਹਿ ਆ
 ਕਿਉ ਸੇਖ ਤੁਕਾਤ ਥਾ ॥ ਜੇ ਕਿਆ ਹਿੰਦੂ ਕੀ ਛਕ ਰਤਾ ਹੈ
 ਉਠਾਇ ਦੇਵੈ ਗੋ ॥ ਅਬ ਕਿਉ ਮੁਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੀ ਸੇਖ ਕਹਿ
 ਆਹ ਮਜਾਣੇ ਤਪਾ ਜਾਣੇ ਤੁਝ ਕੀ ਕਿਆ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ॥ ਹਮ
 ਦੇ ਨ ਛਕੀ ਗੈ ਆਪ ਸਮੇਝ ਗਛ ਲੇਵੈ ਗੋ ॥ ਤੁਝ ਆਪਣੇ ਠਿ
 ਕਾਟੇ ਬੈਠਾਹੁ ॥ ਤੀ ਉਥੇ ਥਾ ਕਹਿ ਆਹ ਮਾਹਾ ਠਿਕਾਣਾ
 ਤਪੇ ਕੇ ਸਾਥੈ ॥ ਹਮ ਤਪੇ ਕੇ ਮੁਹੀਦੈ ॥ ਐਸਾ ਕਲਾਪੀ
 ਦੇ ਮਾਹਨਾ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਾਣੀ ਥਾ ਜੀ ਹਮ ਅਰੁ
 ਏਹ ਛਕੀ ਗੈ ॥ ਤੁਮੈ ਇਸੇ ਤਰਾ ਚਾਹੀ ਤੇਤੀ ॥ ਤੀ ਸੇਖ ਗੁਸ
 ਥਾਇ ਕਹਿ ਬੋਲਿ ਆਗਾ ਕਹੁ ਤਪਾ ਤੁਹਿੰਦੂ ਹੈ ਕੇ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ਨਹੈ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਆਨਾ ਹਮ ਹਿੰਦੂ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ
 ॥ ਨਾ ਬੇਦ ਪੜੇ ਨਾ ਪੜੇ ਕੁਰਾਨਾ ॥ ਦੇ ਨ ਬੀਚ ਬਸੇ ਮੈ ਤਾਨਾਇ
 ਕੀ ਏਕਾ ਏਕ ਮੁਬਾਨਾ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਪੀਰ ਆਦਰਮਾ
 ਨਾ ॥ ਦਾਦਾ ਬੁਝੇ ਤੇ ਏਕ ਪਛਾਨਾ ॥ ਤੀ ਫੇਰਿ ਸੇਖ ਆਦਰਮਾ

ਨਕਹਿ ਅਸੁਣ ਤੇ ਨਾਨਕ ਤੇ ਹਮ ਜਾ ਬਕਿ ਅਭੈ ॥ ਤੰਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਮਜ ਬਹਮ ਹਮ ਸਚਾਨਾ ॥ ਜਿਨਿ
 ਏਤੇ ਕੀਏ ਅਨੇਕ ਉਪਾਦਾ ॥ ਧੁੰਜੀ ਸਚੁ ਸਚੁ ਦਾਪਾ ॥
 ॥ ਦੁਜਾ ਫੂਠਾ ਤੇ ਇਥੁ ਅਗੁ ਜਾਂ ਅਇ ਅਸੈ ਚਲ
 ਠਹਰਾ ॥ ਤਿਸ ਪਰਿ ਨਜ ਰਿਹੈ ਬੇਗ ਦਾਗੁ ॥ ਸਚੁ ਖੁਦਾ
 ਇਬੰਦਾ ਤੇ ਫੂਠਾ ॥ ਦਾਦੇ ਅਗਨ ਠਿਕੈ ਫੂਠਾ ॥ ਸੁਣਿ
 ਪੀਰ ਦਾਦੇ ਮੈ ਨਹੀ ਖੁਦਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਸੇ ਸਚੇ ਗਾ ॥
 ਤੰਢੇ ਰਿਸੇਖ ਅਦਹਮਾਨਕ ਕਹਿ ਆਗਿ ॥ ਕਿਉ ਜੀਜੈ ਖੁਦ
 ਇਤੈ ਮੈ ਕੁਛ ਨਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜੈ ਖੁਦਾਇ
 ਕੇ ਪਿਅਰੇ ਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਪਿਅਗਾ ॥ ਦਿਲ ਮੈ ਸਾਬ
 ਤੇ ਕਰਗਾ ॥ ਪੀਛੇ ਪਉ ਫੂਠਾ ਕੇ ਖਾਸ ਭਸਮ ਤੇ ਮੈ
 ਏਕੇ ਦੇ ਖਾਜਾ ॥ ਜੰਦੇ ਖਤ ਤੰਤੈ ਇਸਲਾਮੀ ॥ ਖਾਇ ਤ
 ਲਾਲ ਸਭ ਤਜੇ ਹਰਾਮੀ ॥ ਸੋ ਬੰਦ ਦਰਗਾਹ ਮੈ ਖਰਾ ॥
 ਏਕ ਕੀ ਸਿਫ ਤਿ ਦੂਜੇ ਤੇ ਡਗਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਹੇ ਸੁਣਿ ਪੀਰ
 ਅਦਮਨਾ ॥ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਦੂਜਾ ਮੈ ਤਾਨਾ ॥ ਤੰਢੇ ਰਿਅ
 ਦਹਮਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁਣ ਤੇ ਰੇਤ ਪਾਤੇ ਹੀ ਨਜ ਰਿਤ ਲੇਕੋ
 ਈ ਨਹੀ ਅਦਤਾ ॥ ਤੰਗੁ ਰੂਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਨਦ ਰਿਤ ਮਾ
 ਹੀ ਸਭ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਹ ਖਾਲਕ ਤਹੇ ਹੋ ਜੁਗਿ ॥ ਦਮਏ
 ਕਕਚੀ ਭੁਲਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਐਸਾ ਦੀ ਅਗਾਹੁ ਬਤਾਇ ॥
 ਖਾਲਕ ਏਕ ਸਭ ਕੇ ਏਬੰਦੇ ॥ ਜਿਸ ਪਰ ਹਮ ਸੋ ਕਿਸੇ ਨ
 ਨਿੰਦੇ ॥ ਸਭ ਕੈ ਜਾਣੇ ਆਪ ਤੇ ਭਲਾ ॥ ਸੋ ਈ ਹੋ ਜਹ ਖਾਲ

ਕਦਰ ਬਲਾਸੁ ਮੁਟਿ ਸੇਖ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਘਟਾਇ ਅਸਾਖ
 ਹੈ ਨਾਨਕ ਬਾਲ ਕਤਿ ਨਿਪਾਇਆ ਤੇ ਸੇਖ ਕਹਿ ਆਸੁ
 ਏਨਾਨਕ ਤੈ ਨੁਵਡੀ ਇੰਤੁ ਈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਸਕਉ ਦੀਦਾਰੁ
 ਦੀ ਆਕਰੋ ॥ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਰੀਤ ਕਰੋ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਸੇਖ ਜੀਵਡੀ ਮਿਹਰਵਾਨ ਗੀਏ ॥ ਜੋ ਕੀਤੇ ਨੁਕੀਤਾ ਹੀ
 ਜਾਣਨਾ ॥ ਅਤੇ ਦਵਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲਿ ਬੰਨਣਾ ਨਹੀ ॥ ਜੇ ਪੈਦਾ
 ਇਸੈ ਸੋ ਸਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਹੈ ॥ ਆਪੁ ਨਾ ਕੋਈ ਚੰਗਾ
 ਇਸੈ ਨਾ ਕੋਈ ਮੰਦਾ ॥ ਇਸੈ ॥ ਜੇ ਭਾਖੁ ਦਾਇਬਣਾਇ
 ਆਉਤੇ ॥ ਤੇ ਸੇਖ ਅਦਰਸਾਨ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇ ਪੈਰ ਤੇ
 ਹਥ ਰਖੇ ॥ ਕਹਣ ਲਗਾ ॥ ਸਕਉ ਕੁਛੁ ਗੁਸਤਾ ਕੀ ਪਜ਼ੀਰੈ
 ਸੋ ਤੁਮਹਾਰੇ ਮਾਠ ਕਰਨੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਸੇਖ
 ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਅਰਿ ਅਦਿ ਚਿਗੁਸਤਾ ਕੀ ਕੋਈ ਨ
 ਹੀ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਜੇ ਕਾਈ ਭੁਲਿ ਆਚੁ ਕਿ ਅਧੁੰਦੀ ਹੈ ਤੇ
 ਖੁਦਾਇ ਬਖਸਿ ਦੈ ॥ ਪਰੁ ਆਪਣੀ ਦਲੈ ਬਖਸਦਾ ਹ
 ਰਾਣਾ ॥ ਉਹੁ ਜੋ ਕੀ ਬੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਅਰੇ ਅਖਿ ਆਪੈ ॥
 ਜੋ ਸਤਗੁਰੈ ਸਲਾਹੈ ਜਾ ਕੇ ॥ ਸਦਾ ਲਾਖ ਪੈਰ ਬਰਤੈ ਕੇ ॥
 ਸੇਖ ਜੋ ਕੀ ਅਹਿ ਕੋਟਿ ਅਠਸੀ ॥ ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਤਾ ਕੀ ਖੇ
 ਲ ਖਸੀ ॥ ੧ ॥ ਬਾਬਾ ਸੋਗਰੀ ਬਕੀ ਕੰਗੁ ਜਗਦੈ ॥ ਸਜਲ
 ਸਦੁਰਿ ਮਹਲ ਕੇ ਪਦੈ ॥ ੧ ॥ **ਹਰਉ** ॥ ॥ ਤੇ ਤੀਸ ਕਰੋ ਨੀ
 ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨਾ ॥ ਲਖ ਚਉਗਮੀ ਛਿਰੈ ਦਿਵਾਨਾ ॥ ਬਾਬੇ ਅ
 ਦਮ ਕਉ ਕੁਛੁ ਨ ਜਗਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਉਨਭੀ ਭਿਸਤ ਘੋਨੇ

ਸੀਪਾਈ॥੩॥ਦਿਲਖਲਹਲਜਕੇਜਹਦਰੂਬਾਨੀ॥ਛਾ
 ਡਿਕਤੇਬਕਰੇਸੈਤਾਨੀ॥ਦੁਨੀਅਦੇਸੁਰੇਸੈਲੇਈ॥ਅ
 ਪਨਕੀਅਪਾਵੈਸੈਈ॥੩॥ਤੁਮਦਤੇਤੁਮਦੀਨਭਿਖਾਗੀ
 ॥ਦੇਤੁਜਬਾਬੌਤਬਜਗਾਗੀ॥ਕਤਕਬੀਰਤੇਗੀਪਨਹਿ
 ਸਮਾਨਾ॥ਅਪਨੇਸੀਗਿਗਾਖਰਸਮਾਨਾ॥੪॥ਸੁਣਿਸੇਖੀ
 ਜੇਖੁਦਾਇਦੇਪਿਅਗੇਹੈਨਿਤਿਨਾਨੁਖੁਦਾਇਦਾਖੇਫਰਿ
 ਲਤੇਅਠੇਪਹਰਹਦਾਹੈ॥ਓਤੁਕਦੀਤਗਾਫਲੀਨਾਹੀਰ
 ਹਦੇ॥ਤੀਸੇਖਅਚੁਮਾਨਕਹਿਅਮਮੰਨਤਪਾਜੀ॥ਜੋ
 ਕੁਛਕਹਦੇਤੋਸੋਦੁਰਸਤਕਹਦੇਤੋ॥ਤੀਉਬਾਰੇਖੰਪਠਾ
 ਠਕਹਿਅਕਿਉਸੇਖਤਪੇਕਉਉਠਵਤੇਥੇ॥ਤੀਸੇਖਕਹਿ
 ਅਉਬਾਰੇਖੰਮਜਾਣਤੇਥੇ॥ਜੋਅਉਗਹਿਦੂਜੇਹੈਸੋਬੁ
 ਤਿੰਪਦਿਸਤੀਕਹਤੇਹੈਨਿਸੈਘਰੀਕਹਤੋਗਾ॥ਅਬ
 ਹਮਕਉਮਲੁਮਹੁਅਜੋਘਰਬੰਦਖੁਦਾਇਕਾਹੈਖਾਸ
 ॥ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਸੇਖਪਾਸੈਦਿਦਾਹੁਆ॥ਪਰਪਠਾਣਛੇਡੇਨ
 ਹੀ॥ਦੁਇਦਿਨਉਬਾਰੇਖੰਦੇਘਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਹਹਿਅ॥

॥ਬੋਲਹੁਭਾਈਵਹੁਗੁਰੂਜੀ॥੧॥ਤੀਸ
 ਰੇਦਿਨਪਖੇਕੇਆਇਆ॥ਆਇਮਾਤਾਚੇਨੀਨੁਦਰਸਨ
 ਦਿਤੋਸੁ॥ਤੀਛੇਰਿਮਾਤਾਮੰਦੋਤਥੇਗਇਆ॥ਤੀਅਗੇਮੰ
 ਦੋਤਪੈਗਤੇਛਹਿਪਈ॥ਤੀਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਮੰਦੋਤਿ
 ਤੁੰਅਸਾਖੇਹਦੀਨਜਹਿਨੀਹੋਪਉਦੀ॥ਤੀਮੰਦੋਤਿਕਹਿ

ਮਾਜੀਮੇਰੇਭਾਗਾ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਮੰਦੁਧੀਏਤੇਰੇਦ
 ਡੇਭਾਗਾਪੈਨਿਦੇਖੇਮਤੁਕਾਈਮਾਨਦਿਚਿਗਿਟਤੀਕਰਦੀਓ
 ਵੈ॥ਸਤੇਦੇਰੁਮੰਵੈਤਜੀਵੀਦੁਇਧੀਅਓਈਅਵਡੇਘਰਿ
 ਲਗੀਆਏਰਿਜਾਤੀਜੀਵਗੀਧਰਸੁਤਓਦੀਆਚਲੀ॥
 ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਬਹੁਤੁਅਜਜੀਕਰਤਰਅਗੇਕੀਤੀਧਰੁਕਰ
 ਤਰਭਾਏਦਾਸਾਧਬਨਾਮੰਨੇ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਉਦਾਸਓਇਅ
 ਆਖਿਓਸੁਭਾਈਬਾਲਾਚਲੇਤਾਇਕਉਦਾਸੀਓਗੁਰੀਕਰਿ
 ਅਵੀਏ॥ਤੰਬਾਲੇਆਖਿਅਜੀਕਿਧਰਦੀ॥ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ
 ਕਹਿਅਭਾਈਬਾਲਾ॥

॥ਬੋਲਪੁਭਾਈਵਹੁਗੁਰੁਜੀ॥ ॥

ਉਚਮਈਦਜਲਾਲਠਕੀਰਪੈ॥ਤੰਬਾਲੇਆਖਿਅਭਾ
 ਲਾਜੀ॥ਦੇਵਗਏ॥ਜਾਵਡੀਵੇਲਾਓਇਅਦਰੀਅਉਨਾ
 ਵਣਗਏ॥ਤੰਇਕਸਿੰਦੀਅਗੇਨਾਵਦਾਅਭਾ॥ਜਾਨਾਵਣ
 ਲਗੇਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਬਾਣੀਉਚਗੀ॥ਗੁਰਮੁਖਿਨਾਦੰਗੁਰਮੁਖਿ
 ਵੇਦੰਗੁਰਮੁਖਿਗਹਿਅਸਮਾਈ॥ਗੁਰਈਸਰਗੋਰਖਬਰਮਾ
 ਗੁਰਪਾਰਬਤੀਮਾਈ॥ਜੇਹਉਜਾਣਾਅਖਾਨਾਹੀਕਹਣਾਕਖ
 ਨਨਜਾਈ॥ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਬੁਝਾਈ॥ਸਭਨਾਜੀਅਕਾਇ
 ਕੁਦਾਤਸੰਮੈਦਿਸਰਿਨਜਾਈ॥੧॥ਤੰਰਖਨਾਵਜੇਤਿਸੁ
 ਭਾਵਾਦਿਟੁਭਾਏਕਿਨਾਇਕਗੀ॥ਜੇਤੀਸਿਗਠਿਉਪਾਈਵੇ
 ਥਾਵਿਟੁਕਰਮਾਕਿਮਿਲੈਲਈ॥ਮਤਿਦਿਚਿਰਤਨਜਾਵਾ
 ਹਰਮਾਣਕਜੇਇਕਗੁਰਕੀਸਿਖਸੁਣੀ॥ਗੁਰਾਇਕਦੇਹਬੁ

ਟਾਈਸਭਨਜੀਅਕਾਇਕੁਦਤਮਮੈਦਿਸਾਗਨਜਾਈ
ਘਰਾਧਤਲਾਧਤਲਲਖਅਗਾਸਾਅਗਾਸਾਓੜਕਓੜ
ੜਕਭਾਲਖਬੇਦੇਦਕੁਨਇਕਦਤਾਮਹੰਸਅਠਹਕ
ਹਨਕਤੇਬਾਅਮੁਲੀਇਕਧਤਾਲੇਖਾਤੋਇਤਲਿਖੀਮੇ
ਲੇਖੇਤੋਇਦਿਟਾਸਾਨਾਨਕਦਡਾਅਖੀਮੇਅਪੇਜਾਣੈਆ
ਧਾ॥੩॥ਇਕਦੁਜੀਭੋਲਖਤੋਹਿਲਖਤੋਦਹਿਲਖਦੀਸ
ਹਾਲਖਲਖਗੇਜਾਅਖੀਮੇਏਕਨਮਜਗਦੀਸਾਏਤਰ
ਧਤਿਧਓੜੀਆਚੜੀਮੇਤੋਇਟਿਕੀਸਾਸੁਟਿਗਲ
ਅਕਾਮਕੀਅਕੀਟਾਅਈਗੀਸਾਨਾਨਕਨਦਰੀਧਾਈ
ਮੇਕੁਜੈਕੁਜੀਹੀਸਾ॥੪॥ਔਰਬਾਈਬਹੁਤੁਤੋਈਤੀਮਿੰਦੀ
ਦੁਇਜਾਹਗਾਅਟਕਿਆਇਕਗੁਰਮੁਖਾਤੇਇਕਧਤ
ਲੀਅਕਾਮੀਤੇ॥ਤੀਗੁਰਨਾਨਕਅਤੇਬਾਲਨਾਦਦੇਹੇ
॥ਤੀਮਿੰਦੀਗਇਆਅਪਣੇਪੀਰਬਾਪੀਰਅਗੋਪੁਛਿ
ਅਬਚਾਦਿਨਕਿਉਚੜਾਇਓੜੀਤੀਮਿੰਦੀਅਖਿਅਜੀ
ਦੇਪੀਰਸਲਾਮਤੀਮੇਨੁਹਿਕੁਰੈਗਨਗੀਲਗੀਐ॥ਤੀਪੀਰ
ਕਹਿਅਬਚਾਕੇਹੀ॥ਤੀਮਿੰਦੀਫੇਰਿਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮ
ਤੀਹਿਕਜੋਹਿੰਦੁਦਰੀਅਉਦਿਚਿਨਾਦਦਾਅਹਾਮੋਓਸ
ਬਕਾਉਜੋਬਕਿਅਮੋਕਫਰਦਾ॥ਤੀਫੇਰਿਪੀਰਪੁਛਿਅ
ਕੇਹਾਬਚਾ॥ਤੀਮਿੰਦੀਕਹਿਅਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੁਸੀਕਹੇ
ਚਉਦਾਤਬਕਾਅਤੇਪੈਰਬਰਭੀਕੇਚਉਦਾ॥ਅਤੇਕੁਰਾ
ਨਦਿਚਿਭੀਚਉਦਾਲਿਖਤਾਐ॥ਅਤੇਓਸਏਡਾਤੁਫਾਨਬੰ

ਲਿਆਜੋਲਖਹੀਲਖਕਹੈਏਨਿ॥ ਮੈਨੁਤਾਂਤਦਦੀਏਰ
 ਨਹੀਲਗੀਏ॥ ਤੰਢੇਰਿਪੀਰਪੁਛਿਅਬਚਾਉਹੁਹਿੰਦੁਛ
 ਕੀਰਕਿਥੇਛਡਿਓ॥ ਤੰਢੇਰਿਮਿੰਦੀਅਖਿਅਜੀਦਗੀਅ
 ਉਦਿਚਿਛਡੇਓ॥ ਤੰਢੇਰਿਪੀਰਅਖਿਅਜਾਹਿਬਚਾ
 ਸਦਿਲਿਆਉ॥ ਤੰਮਿੰਦੀਸਦਣਿਚਲਿਆਤੰਅਗੇਰਾ
 ਹਦਿਚਿਪੀਮਿਲੇ॥ ਤੰਮਿੰਦੀਅਖਿਅਚਲੇਦਰਦੇਸੈਮੈ
 ਡਾਪੀਰਤੁਸੰਨੁਘਾਦਕਰਦੈ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਬੋਲਿਆਚ
 ਲਦਰਦੇਸਾ॥ ਤੰਡੇਪੀਰਦੇਦੀਦਗੁਚਲੇਓ॥ ਤੰਓਹੁ
 ਮਿੰਦੀਦੁਤੰਨੁਲੈਗਇਆ॥ ਅਗੇਪੀਰਉਡੀਕਦਾਣਬੈਠਾ
 ਆਹਾ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਜਾਇਮੁਕਾਬਲੇਹੈਏ॥ ਤੰਪੀਰਅ
 ਗੋਪੁਛਿਆਉਤੇਸੰਦੇਪਹੀਅਜੇਇਤੇਅਚਾਇਨਾ॥ ਤੰ
 ਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਗਲੀਅਪਾਰਸੰਦੀਅਜੋਮੰਗੇਸੰਦੇ
 ਨਾ॥ ਤੰਪੀਰਸਘਦਜਲਾਲਦਸਤਪੈਸੀਲੀਤੀ॥ ਆ
 ਤੇਮੁਹਬੀਬਚਨਕਹਿਓਮੁਹਾਘਰਸਲਾਮਲੇਕਮਬ
 ਗਮੁਦਾਈਸਚੁਚਉ॥ ਦਰਗਾਹਕਿਅਬਸੇਖਅਖਸੁ
 ਟਾਈਸਚੁਮੁ॥ ਤੰਗੁਰੁਨਾਨਕਕਹਿਅਸੇਖਸੁਦਾਉਸ
 ਚੁਅਤੇਦਰਗਾਹਸਹਨਿਸਚੀਆ॥ ਡੁਠਿਆਨਾਹੀਥਉ
 ਢੇਰਿਚਉਗਮੀਸੁਟੀਆ॥ ਤੰਢੇਰਿਮਿੰਦੀਬੋਲਿਆਪੀ
 ਰਸਲਾਮਤੀਮੇਰੀਬਾਤਈਦੈ॥ ਹਗਈ॥ ਅਤੇਤੁਸੀ
 ਅਪਦਿਚਿਪਰਚਿਗਏ॥ ਤੰਪੀਰਕਹਿਅਅਖਬ
 ਚਤੁਕਿਅਖਨੈ॥ ਤੰਮਿੰਦੀਅਖਿਅਜੀਤੁਸੰਭੀਚ

ਉਦਾਸਾਖੋਅਤੇਕੁਰਾਨਪੈਕਬਰਤੀਚਉਦਾਸਾਖੋ
 ਅਤੇਇਸਦਰਦੇਸਲਖੀਲਖਅਖੋਮੇਈਉਅ
 ਥਦਾਹਦਿਖੰਏਪੁਤੁਠਕੇਤੁਮੀਪੈਕਬਰਤੁਠਕੇਕੁਰਾਨ
 ਟੁਠਾਤਾਪੀਰਅਖਿਅਬਚਾਤੁਠਕੇਈਨਹੀਅਜਿਨਨੁ
 ਤਿਚਮੇਈਦਜਲਾਲਫਕੀਰਨੁਮਿਲੇ॥

ਚਉਦਹਾਦੀਨਜਰਿਖੁਲੀਹੈਤਿਨੁਤਿਨੁਚਉਦਹਾਅ
 ਥੋਅਤੇਜਿਨੁਲਖੰਦਾਨਜਰਿਖੁਲੀਤਿਨੁਲਖੀਅ
 ਥੋਅਕੁਰਾਨਕਦਰਦੇਸਲਖਾਦੇਅਗੇਕਿਅਗਾਤੀਗੁਰੂਨ

ਨਕਕਹਿਅਮਗੋਬੇਅੰਤਾਤੰਪੀਰਅਪਿਅਬਚ
 ਲਖੰਦੇਅਗੋਇਸਨੁਭੀਖਬਰਿਨਹੀ॥ਜਿਥੋਤੰਨੀਇ
 ਸਦੀਨਜਰਿਖੁਲੀਆਹੀਤਿਤਨੀਇਨਆਖੀ॥ਤੰਮਿ
 ਦੀਅਖਿਅਜੀਏਪੁਜੋਗੁਰਮੁਖਅਖਦਾਅਹਮੇ
 ਰਿਅਅਖਦਾਅਹ॥ਤੰਪੀਰਫੇਰਿਪੁਛਿਅਕਪੁ
 ਨਨਕਦਰਦੇਸਗੁਰਮੁਖਤੁਮੀਕਿਸਨੁਅਖਦੇਹੀ॥ਤੰ
 ਗੁਰਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਮੇਨਹੀਜਾਣਦਾ॥ਤੰਫੇਰਿ
 ਪੀਰਕਹਿਅਨਾਨਕਦਰਦੇਸਲੋਟਨਹੀ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁ
 ਰਨਾਨਕਕਹਿਅਜੀਮੇਤੁਸਾਥੋਪੁਛਣਅਇਅਹੀ॥
 ਤੰਫੇਰਿਪੀਰਕਹਿਅਸੁਟਿਨਾਨਕਦਰਦੇਸਜੇਅਸ
 ਡੇਮੰਡਲਦੀਬੋਲੀਪੁਛਣਤੰਨਿਕਨੇਨੀਗੁਰਗੀਦਸਦੇ
 ਦਨ॥ਅਤੇਤੇਰੇਮੰਡਲਦੀਬੋਲੀਪੈਤੁਜਾਣਦਾਹੈਮੈ
 ਆਖੁ॥ਤੰਗੁਰਨਾਨਕਅਖਿਅਜੀਮੇਤੁਸਾਥੋ
 ਪੁਛਣਅਇਅਹੀ॥ਤੰਸਯਦਜਲਾਲਮਿ
 ਦੀਮੁਗੀਦਸਭੇਸਦੇ॥ਲਗਾਅਖਣਸੁਣਖੁਦਾ
 ਇਦਿਓਬੀਦਿਓ॥ਏਏਦਰਦੇਸਅਸਡੇਤਕੀਏ
 ਬੈਠੇਹੈਨਿ॥ਅਸੀਏਨਾਨੁਅਪਬੈਠਾਇਚਲੇਅ
 ਹੀ॥ਤੁਮੀਅਸਾਥੋਬਿਹਜਕਰਿਜਾਣਨੇਅਸੀਅਗੇ
 ਉਜਰਕਰਦੇਅਹੀ॥ਅਤੇਅਸੀਅਦਦਿਅਤੰ
 ਨੀਏਨਾਅਗੇਉਜਰਨਾਹੀਕਰਣਾ॥ਜੋਕੁਛਅਖਣ
 ਮੈਬਜਾਇਲਿਅਦਣਾ॥ਅਤੇਨਾਨਕਦਰਦੇਸਅ

ਸਮਾਦਿਅਤੰਤੀਤੁਸੀਏਬੋਭੁਠਣਾਨਾਹੀ॥ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਗਜੀਤੁਸੀਕਿਥੇਜਾਦੇਯੋਤੰਪੀਰਕ
 ਹਿਅਅਸੀਗੁਰਮੁਖੰਦਾਜਬਾਬਲੈਣਜਾਦੇਅਯੋਤੰ
 ਠੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਪੁਦਿਅਜੀਤੁਸੀਕਿਥੇਜਾਦੇਯੋਤੰਪੀ
 ਰਅਖਿਅਜੀਅਸੀਮਕੇਜਾਦੇਅਯੋਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਅ
 ਖਿਅਜਾਉਜੀ॥ਤੰਪੀਰਇਕਜੁਬਾਗਲਿਪਾਇਆ॥
 ਅਤੇਕੁਲਾਮਿਹਤੇਹਖਿਲੀਤੀ॥ਅਤੇਇਕਯਥਅਸਤ
 ਵਾਅਤੇਇਕਯਥਅਸਾ॥ਅਤੇਪੈਰੀਕਉਸਪਾਈ॥
 ਅਤੇਚਲਿਆਗਾਇਆ॥

॥ਬੋਲਪੁਭਾਈਵਾਗੁਰੂਜੀ॥

ਤੰਬਾਲੇਪੁਦਿਅਜੀਮਕਾਉਜਿਥੇਮਰਦਾਨਾਗਇ
 ਅਸੀ॥ਇਕੋਕੋਈਤੋਰਮਕਾਉ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅ
 ਸੁਟਿਭਾਈਬਾਲਾਉਹਮਕਾਉ॥ਤੰਠੇਰਿਬਾਲੇਪੁਦਿ
 ਅਜੀਓਖਰੁਕਿਸਧਾਮਪੁਜਬਾਬਲਿਅਦਸੀ॥ਤੰ
 ਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਸੁਟਿਭਾਈਬਾਲਾਠਕੀਰਹੈਬੰ
 ਦਗੀਦਾਪੁਰਾਉ॥ਪਰਪ੍ਰੀਤਚਰੈਸਾ॥

॥ਬੋਲਪੁਭਾਈਵਾਗੁਰੂਜੀ॥

ਸਯਦਜਲਾਲਜਾਇਜਹਜਚੜਿਅਤੰਇਕਪ
 ਹਜਨਜਰਿਅਇਓਸਾ॥ਤੰਸਯਦਜਲਾਲਕਹਿਅ
 ਜਹਜਇਸਧਾਜਨਾਲਿਲਗੇਤੰਏਪੁਪਹਾਜਦੇਖ

ਜਾਣੀਏ॥ ਤਾਂ ਏ ਖੜਕਹਿ ਅਜਹਾ ਜਾਨਾਇਉ ਸੇਧਾ
 ਲਗਾ॥ ਤਾਂ ਜਹਾ ਜਦਿ ਚਿਤੈ ਕਹਿ ਮਿਲਿ ਆਪਾ ਘਰੋ ਜਿ
 ਸਉਤਰਨਾ ਹੈ ਸੋਉਤਰਿ ਪਵੈ॥ ਤਾਂ ਸਯਦ ਜਲਾਲਉ
 ਤਹਿ ਪਇਆ॥ ਤਾਂ ਜਹਾ ਜਹਾ ਦੌਇਆ॥ ਤਾਂ ਧੀਰਜਾ
 ਇਚ ਨਿ ਆਪਾ ਜਤੋ॥ ਜਦੇ ਖੇਤਾਂ ਭਲੀ ਆਵਸਤੁ
 ਲਖੀ ਆਪੈ ਨਿ॥ ਅਛੀ ਅਸੇ ਜਾ ਦਿਛਾਵੈ ਦਿਖੈ
 ਪਏ॥ ਨਿ॥ ਪਹੁੰਚਦਾ ਲਾਕੈ ਈਨਾ ਜੀ॥ ਤਾਂ ਧੀਰਮਨ
 ਦਿਚਿ ਜਤਾਏ ਘਰੁ ਸਮਿ ਗੀ॥ ਸੋ ਕੋਈ ਹੁਣ ਵਾਲੇ
 ਭੀ ਤੋਸਨਿ॥ ਤਾਂ ਠਹਿ ਆਇ ਕਹਿ ਲਗਾਲ ਹੀ ਦਾਤੁ ਮ
 ਸਾਦੇ ਖਣਾ॥ ਦਿਖੇ ਤਾਂ ਸਮੁਦ੍ਰ ਦਿਚਿ ਮੀਰਦਹ ਸਦਾ॥
 ਤਾਂ ਧੀਰਦੇ ਦਿਲਗੁ ਜਗੀ॥ ਜੋ ਏ ਬੁਦਾਇ ਏਤੁ ਕਿ ਅਜਿ
 ਬੇਲੋੜੀ ਦਾ॥ ਤਿਥੇ ਨਾਹੀ ਦਰਸਦਾ॥ ਅਤੇ ਜਿ ਬੇਲੋੜੀ
 ਦਾ ਨਾਹੀ ਤਿਥੇ ਦਰਸਦਾ॥ ਤਾਂ ਮੀਰੁ ਦਰਸਦੈ ਹਰਿਗ
 ਇਆ॥ ਤਾਂ ਠਹਿ ਰਿਏ ਪਾਤਕਉ ਪਹਿ ਆਇ ਕਹਿ ਸਹ
 ਲਾਇਤ ਦਿਚਿ ਆਇਆ॥ ਜਦੇ ਖੇਤਾਂ ਉਸਦੇ ਦਮੀ
 ਕਜੇ ਆਪੈ ਸੋ ਆਪੈ ਆਪਣੀ ਜਾਹਗ ਬੈਠੈ॥ ਨਿ॥ ਸਾ
 ਇ ਘਾਉਨਾ ਦਾ ਭਗੀ ਆਪਾ॥ ਜਿਸਦੇ ਮਥੇ ਲਗਾ ਤਿਸੇ
 ਪਾਸਿ ਬਹਿਗਇਆ॥ ਈਨਾ ਨੁਇਛਾ ਭੋਜਨ ਕੁਦਰਤਿ
 ਨਾਉ ਉਤਰਦਾ॥ ਆਪਾ ਈਨਾ ਸਭਨਾ ਨੁ ਅਹੁਉ ਤਹਿ
 ਆਪਾ॥ ਜਿਸਦੇ ਪਾਸੇ ਏ ਬੈਠਾ ਆਪਾ॥ ਤਿਸ ਜਾਇ ਅ
 ਪਣੇ ਗੁਰਦੇਵ ਨੁ ਪੁਛਿ ਆਪਾ॥ ਅਗੈ ਈਸ ਪੁਛਿ ਆਠ

ਲਾਏ ਅਹਰੁ ਉਤਰਿ ਆਇ ਸਮਾਧਿ ਅਜੀਓਤ
 ਰਿ ਆਤਮੇ ਰਿਓ ਸੁਪੁਛਿ ਅਪਰਚੇਤਾ ਤੇਓ ਸੁਫੇ
 ਰਿ ਪੁਛਿ ਅਕਿਉ ਤੇਓ ਸੁਆਧਿ ਅਜੀ ਰਿਕਜੋ ਰਿ
 ਸੇ ਮੰਡਲ ਥੀ ਦਰਦੇ ਸਮਾਇ ਆਏ ਮੇਓ ਮੇਨਾਓ
 ਤਰਿ ਆਤਮੇ ਸੁਫੇ ਰਿਕ ਰਿ ਆ ਅਹਰੁ ਰਿ ਸਦਾ ਅ
 ਤੇਓ ਪੁਰਿ ਸਦਾ ਇਸਕ ਰਿ ਆ ਅਹਰੁ ਭੀਓ ਮੇਦਾ
 ਤੇਓ ਭੀਓ ਮੇਦਾ ਤੇਓ ਰਿਓ ਸਕ ਰਿ ਆਤਮੇ ਰਿ ਆਚਿ
 ਕਾਗਜੋ ਹਰੁ ਦਰਮਿ ਅਨਿਲਿ ਅਦੇ ਤੇਓ ਪੁਛਿ ਰਿ
 ਅਇ ਅਦੇ ਨ ਸੰਧਿਓ ਸੁਖੈ ਠਾ ਅਧੇ ਧਾਧੇ ਸੁਆਤਮੇ
 ਘਦ ਜਲਾਲੁ ਖਾਹਿ ਅਪਰ ਜਗਦਾਹ ਰਿ ਆ
 ਦੇਖੀ ਅਵਤੇਤ ਨਾਹੀ ਡਿਠੇ ਪਰਜਾ ਦੇ ਤੇ ਦੇ ਖੀਏ
 ਜਾਪਰ ਭਾਤੁ ਦਵਤੇ ਅਈ ਅਤੇਓ ਨਾਦੀਓ ਡਾਗੀ ਦਾਦ
 ਖਤੁ ਤੇਓ ਆਤਮੇ ਸਈ ਘਦ ਜਲਾਲ ਦੀ ਅਪਲਕਾ
 ਲਗਿ ਗਈ ਆਤਮੇ ਉਨ ਉਡਾਗੀ ਲੀਤੀ ਤੇਓ ਸਦੀ ਅ
 ਪਲਕਾ ਖੁਲੀ ਆਤਮੇ ਤੇਓ ਪੁਬੁਤੁ ਬਿਸਮਾਦ ਗੀਦੇ
 ਘਾਟਿ ਤੇਓ ਗਇ ਆਏ ਰਿਲਾਹੀ ਦਾਤਮਾ ਸਾਲਗ
 ਦੇਖਣਾ ਦੇਖੇ ਤੇਓ ਰਿਕ ਜਾਗਲਗਾ ਭੁਬਣਾ ਤੇਓ
 ਰਿਏ ਸਦੇ ਜੀਗੁਜਰੀਏ ਖੁਦਾਇ ਤੇਓ ਪੁਰਿ ਅਕ
 ਹਣਾਓ ਕੋਈ ਰਨ ਪੁਤ੍ਰ ਛਡਿ ਆਇ ਆਏ ਕੋਈ ਕਰ
 ਜਕ ਛਿਕੇਦ ਸਤ ਪਾਈ ਤੇਓ ਤੇਨੁ ਇਤਨ ਭੀਤਰ ਸਨਾਹੀ
 ਅਵਦਾ ਤੇਓ ਪੁਜਾ ਜਗੁ ਭੁਬਣੇ ਹਰਿਗਾਇ ਆਤਮੇ

ਇਥਤਲਗਾਤੀਏਰਿਸਖਦਜਲਾਲਅਖਿ
 ਅਸਵੇਲੇਹੀਜਾਈਐਜੋਅਵਦੇਦਿਸਨਿਜਾਏ
 ਹਜਾਇਕਰਿਦੇਖੇਤੀਆਧੋਆਪਈਜਾਹਗਸਕੇਖੈ
 ਠੇਪੈਨਿਗਾਠਹਿਓਮੇਦਪਾਸਿਬੈਠਿਗਾਇਆਤੀਏ
 ਹਿਓਨਾਨੁਅਹਾਰੁਉਤਰਿਅਇਸਨਾਨੁਉਤਰਿਅਹਾ
 ਤੀਉਪੁਸਾਧਠਹਿਬਿਸਮਾਦਤੀਏਆਠਹਿਅ
 ਪਟੇਗੁਰਦੇਵਪਾਸਿਖਜ਼ਰੋਇਆਤੀਏਹਿਓਸੁ
 ਅਗੋਪਾਢਿਅਅਹਾਰੁਉਤਰਿਅਕਰਿਓਸੁਜੀਉ
 ਤਰਿਅਆਠਹਿਓਸੁਕਰਿਅਪਰਚੇਤੀਤੀਏਹਿਏ
 ਸਅਖਿਅਜੀਨਹੀਪਰਚੇਤੀਉਸੁਕਰਿਅਕਿ
 ਉਤੀਏਕਰਿਅਜੀਉਪੁਜੋਕਲ੍ਹਵਾਲਾਦਰਦੇਸ
 ਅਜਭੀਭੁਖਾਬੈਠਾਦਿਖੰਉਸਨੁਮਦਿਲਿਅ
 ਉਉਸਦਿਚਿਕਿਅਤਕਮੀਹੋਏਉਤੀਅਭੁ
 ਲਸਾਹਬਏਤੀਸਈਯਦਜਲਾਲਨੁਮਦਿਲੇਹ
 ਇਆਤੀਅਗੋਗੁਰਦੇਵਪਾਢਿਅਕਰੁਭਾਈਤੀਕਿ
 ਥੀਤੀਤੀਜਲਾਲਅਖਿਅਜੀਮੇਉਚਖੀਤੀ
 ਤੀਉਸੁਗੁਰਦੇਵਕਰਿਅਤੇਹੀਉਸਹਿਕਿਤੀਤੀ
 ਤੀਜਲਾਲਕਰਿਅਜੀਮੇਨੁਮਲੁਸਨਾਹੀਤੀ
 ਉਸੁਏਹਿਗੁਰਦੇਵਕਰਿਅਤੁਅਪਈਉਸਹਿਕਿ
 ਚਿਕਦੀਭੁਖਾਭੀਹਰਿਅਹੀਇਨਾਦੁਹੁਦਿਨਾਬਾ
 ਤੀਜਲਾਲਕਰਿਅਜੀਮੇਅਪਈਸਮਾਲਿ

ਵਿਅਕੀਤਾ ਤੇ ਉਸਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿ ਆਇਸਤਾ
 ਪਣਤਾਣਕਰਣਾ ਤੇ ਉਸਦਾ ਸਹੀ ਕਰੋਇ ਅਜੇ
 ਤੇ ਉਸਦਾ ਕੀਤਾ ਲਗਾ ਮੇਟਣਾ ਤੇ ਪੁਣਿ ਵਡਾ ਅਦ
 ਮੀਤੋਇ ਗਇਆ ਤੇ ਪੁਣਿ ਲਗਾ ਜਾਣਨ ਜੋ ਪੁਣਿ
 ਮੇਰਾ ਪੁਕ ਮੁਲਗਾ ਚਲਣਾ ਤੇ ਵਡਾ ਦੇ ਮੁਖੈ ਪੈ ਤੇ ਜ
 ਲਾਲ ਅਖਿਅਜੀ ਗੁਰ ਮੁਖ ਕਉਣਾ ਤੇ ਉਸਗੁਰ
 ਦੇਵ ਅਖਿਅ ਸੁਟਦੇ ਸੁਜੇ ਉਸਦਾ ਪੁਕ ਮੁਭਟ
 ਮੀਨੇ ਸੋ ਗੁਰ ਮੁਖਾ ਅਤੇ ਜੋ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਦਿਚਿ ਸਕ
 ਕੇ ਸੋ ਬੇ ਮੁਖਾ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆਗ ਸਿਜੀ ਭਲ
 ਤੇਇ ਅਜੇ ਨੇ ਨੇ ਨਿਸੀਤੀ ਚਲੇ ਅਹੇ ਸਕੇ ਅਪ
 ਟੇਤ ਕੀਏ ਹਿਕਦਰ ਦੇ ਸਫਲਿ ਅਏ ਅਹੇ ਤੇ ਉਸ
 ਗੁਰਦੇਵ ਕਹਿ ਆਸੁਣਿ ਦਰ ਦੇ ਸੁ ਜਿਸਨੇ ਤੇ ਅਸ
 ਟ ਬੈਠਾਇਆ ਇਸੇ ਸੋ ਉਸ ਭਕੁ ਛੁਜਾਣਦਾ
 ਹੈ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਕਹਿ ਆਦੁਰ ਸਤ ਜੀ ਤੇ ਜ ਲਾਲ
 ਨੁ ਅਹੁ ਉਤਰਿ ਅਜ ਲਾਲ ਭੀਖਾਧਾ ਜ ਲਾਲ ਲਗਾ
 ਜਾਗਣਾ ਜੋ ਦੇ ਖੀਰਿ ਸਗਾ ਜਾਦੇ ਹੈ ਨਿ ਅਤੇ ਅਵਦੇ
 ਕੇ ਹੋ ਜੇ ਪੁਚਾਹਿ ਪਹਰਾ ਤਿ ਜਾਗਦਾ ਹੋਇ ਆਜ ਉਨਦੀ
 ਉਡਾਰੀ ਦਵਖਤੁ ਤੇਇ ਆ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਦੀ ਆਪ ਲਕਾਲ
 ਹਿਗਈ ਆ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਸਮਝਿ ਆ ਜੋ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਅਵ
 ਦਾ ਅਤੇ ਉਦਰ ਦੇ ਸਬੈ ਠਹੈ ਤੇ ਜ ਲਾਲ ਦੇ ਹੋਇ ਦਿਚਿ
 ਆਈ ਜੋ ਜਾਇਐ ਆਇਲ ਗੇਤ ਅਸੀ ਜਾਇ ਪਹੁਚੀਐ

ਸਤੰਗਿਕਜਤੁਜੁਤੁਖਤਖਦੇਜਿਲੇਆਇਆਤੰਜਲ
ਲਚਭਿਬੈਠਾਫੇਰਿਜਤੁਜੁਤੁਖਤਿਜਲਾਲਦੇਰਪੁਰੀਲਿ
ਆਇਆਤੰਜਲਾਲਅਪਦੇਅਸਦਿਆਇਆਅ
ਇਗੁਗੁਨਾਨਕਨੁਮਿਲਿਆਦਸਤਪੈਸੀਲੀਤੀਅਗੋਗੁਗੁ
ਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਜੀਦੇਪੁਗੁਰਮੁਖਦਾਜਬਾਬੁਤੰਜ
ਲਾਲਕਹਿਅਮੁਟਿਨਾਨਕਦਰਦੇਸਾਤੈਨੁਮਕਕੁਦੁਰੋਮਨ
ਪੈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਜੀਜੋਕੁਟਜਬਾਬਲਿਆ
ਏਤੋਸੋਈਅਖਪੁਜਲਾਲਕਹਿਅਨਾਨਕਦਰਦੇਸਾਜੋ
ਕੋਈਪੁਕਮੁਖਦਾਇਦਾਮੰਨਦਾਪੈਅਤੇਉਮਦੇਕੀਤੇਦਿਚਿ
ਸਕਨਾਹੀਲਿਆਦਦਾਸੋਈਗੁਰਮੁਖਪੈਅਤੇਜੋਕੋਈਉ
ਸਦੇਕੀਤੇਦਿਚਿਸਕਲਿਆਦਦਾਪੈਤੰਉਦੇਮੁਖਪੈ
ਏਤੰਜਬਾਬੁਮਿਲਿਆਪੈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਜੀ
ਏਤੰਜਬਾਬਤੁਮੀਕਿਥੋਲਿਆਏਤੰਤੰਜਲਾਲਕਹਿਅ
ਮੁਟਿਨਾਨਕਦਰਦੇਸਹਿਕੁਜੋਪਾਤਟਾਪੁਦੇਦਿਚਿਅਹ
ਓਥੇਕੁੰਗਤਿਦੇਦਰਦੇਸਹਦੇਅਹੋਉਨਾਨਕਦਰਤਿਦ
ਅਤਹੁਓਤੋਅਤੇਓਨਾਦਗੁਕੋਈਨਜਗਨਆਇਆਤੰ
ਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਓਪੁਕਉਣਅਹੋਤੰਜਲਾਲਕਹਿਅ
ਨਾਨਕਦਰਦੇਸਉਨਾਦਮਾਇਅਜਬਰਅਹਮੋਈਕਾਈ
ਨਪਾਈਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਜੀਅਮੰਨੁਦਿਦਦੇ
ਤੰਤੰਜਲਾਲਕਹਿਅਤੁਮੰਨੁਰਜਾਇਖੁਦਾਇਦੀਤੰਗੁ
ਗੁਨਾਨਕਦਿਦਾਤੋਇਆ

॥बैलपुत्रादीदुगुगुजी॥

॥३॥

लेपुदिअईवेकउटअगे॥तंगुगुनानकरहिआमुटि
 ठाटीबालाईमेनगरदगुमीदीदेमिषअपै॥मीगतिआ
 रीपुगनमायअगे॥तीढेरिबालेपुदिअजीपुटि कि
 यगुउरेरे॥तंगुगुनानकरहिआआठाटीबालापर
 टमपढगीदरेजाटीऐगे॥तीबालेपुदिअजीढगी
 रमपतीअगेपीचलिअपै॥तंगुगुनानकरहिआआठाटी
 बालाढगीदरीमउदीजउगपै॥मेधबिगउमपढ
 वीगउलपै॥तीढेरिबालेपुदिअजीजालालजेपै
 ॥तंगुगुनानकरहिआआठाटीबालाजालालतेबपुउदुवि
 पै॥धुराटिदापिअगपै॥तीबालेआधिअजीचली
 पै॥अतेउमराभुगीदपैमेवीधुराटिदापिअगपै॥
 ईमेजेचलेपटटमेधढगीदरेअऐ॥

॥बैलपुत्रादीदुगुगुजी॥

॥॥

॥गुगुआममउला॥॥१॥ ॥गोमटिमेधबिगउ
 मवीअतेगुगुनानकरनालिउटी॥कमालरददेमअते
 बालासीपु॥तागदीनरीदिआउनरीदेअपदिचि
 अटिआ॥मंछेमंछेउरिआनदमरीआअपदिचि
 रेगुगुनानकरअतेबालाअऐपटटा॥मेधढगीदरेम
 दपउगदिनगउदेवैउदुउरेढकरदिचिआटिबै

ਠਾਧਟਟਟਟ ਧੀਰਸੇਖਫਫੀਦਦੀਅਭਿਲਾਦਸੇਖ
 ਧਿਗਮਬਾਲਗਜਾਸੇਖਧਿਗਮਦਮੁਗੀਦਬੁਦਾ
 ਇਦਾਪਿਅਗਲਕੜੀਅਚੁਨਟਅਇਅਸੀਧੀਰ
 ਦੇਹੁਕਮੁਨਾਲਿਕਮਲਦਰਦੇਸਖਬਰਦਹੁਬੁਦਾਇਦਾ
 ਪਿਅਗਾਬੁਦਾਇਦੀਖਬਰਿਜਾਟਦਾਥਾਧਲਕੜੀਅ
 ਚੁਟਦਾਸੀ॥ ਤੰਗੁਗੁਨਾਨਕ **ਸਲੋਕ** ਮਿਛਤਿਦਿਚਿਦਿ
 ਤਾ॥ **ਸਲੋਕ** ॥ ਅਧੇਪਟੀਕਲਮਅਪਭਿਪ
 ਹਿਲਖਭਿਤੁਇਕੋਕੀਐਨਾਨਕਦੁਜਾਕਾਏਕੀ॥ ੧॥ ਤੰ
 ਬਾਬੇਨਾਨਕਅਪਟੇਪਿਅਲਨਾਲਿਸਲੋਕਕਹਿਅ॥
 ਤੰਓਨਿਸੇਖਧਿਗਮਦੇਮੁਗੀਦਲਕੜੀਅਅਪਟੇਪੀ
 ਰਦੇਲੀਗਗੁਨਚੁਟਦਾਸੀਓਨਿਮੁਟਿਅ॥ ਮੁਟਿਕੈਗੁਗੁ
 ਨਾਨਕਪਾਸਿਅਇਅ॥ ਅਇਕਰਿਦਸਤਪੰਜੇਲੇਦੁ
 ਅਇਸਲਮਕਹਿਬੈਠਾਅਗਜਰੀਤੋਮੁਜਿਧੀਰ
 ਸਲਾਮਤੀਇਓਬੈਤਮੇਕੁਦਤਿਮੁਟਈਐ॥ **ਤਬਗੁ**
ਗੁਨਾਨਕਾਧਿਅਨਾਲਿਅਧਿਓਮ॥ ਜੰਏਫਕੀਰਖੁ
 ਦਾਇਦੇਪਿਅਗੇਅਧੇਪਟੀਐਅਧੇਕਲਮਐ॥ ਅ
 ਧੇਲਿਖਟਗਾਧਿਅਅਖਾਨੁਜੇਬੰਦਾਐ॥ ਤਿਮੁ
 ਦਿਚਿਭੀਖੁਦਾਇਐ॥ ਅਤੇਕਲਮਜੋਬੰਦੇਦੇਬਾਬਿਲਿ
 ਧੀਐਸੋਏਓਭੀਅਧੇਖੁਦਾਇਐ॥ ਓਹਦੁਜਾਜੋਜਾਟੀ
 ਸੋਕਿਅਕਹਿਜਾਟੀਏ॥ ਜੰਏਹੁਖੁਦਾਇਐਏਹੁਬੰਦਾਐ
 ॥ ਕੰਬੀਰਕਹਿਅਐਜਿਖਲਕਖਲਕਦਿਚਿਖਲਕ

ਪੁਰਾਹਿ ਅਸੇ ਭਠਾਈ ॥ ਰੇ ਕੋਈ ਜਾਨਿ ਨ ਭੁਲੈ ਭਾਈ ॥
 ਤਿਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰੀ ਅਧੈ ਅਪੇਸੇ ਵਰੈ ਅਪੇਸਾ ਰਿਬੁ
 ਹੈ ॥ ਬਿਨਾਇ ਕਮ ਥੀ ਦੁਜਾ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਜੀ ਕੀਰਤਿ ਏਕੈ ॥
 ਓਹੁ ਠਕੀਰ ਅਧੇ ਪੀਰ ਬੇਅਇਆ ॥ ਅਇਕ ਰਿਅਖਿ
 ਓਸੁ ਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ॥ ਇਕ ਜੋ ਮੈ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਹਿੰਦੁ ਜੁ ਦੇਖਿ
 ਅਧੈ ਸੁਭੇ ਨ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਗਤਿ ਹੈ ॥ ਅਲਪੁ ਪਦਾਨਤੈ ਸੁ
 ਮੈ ਦੀਵੈ ਜਾਧੈ ਜਿਨਿ ਇਕ ਕਰਿ ਜਾਤੈ ॥ ਕਤਾਲਾਨੁ ਅਪ
 ਜਿ ਅਧੈ ॥ ਤਬ ਪੀਰ ਕਰਿ ਅਬਚਕ ਮਾਲ ਦਿਖਾ ਹਿੰਦੁ ਤੇ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਗਤਿ ॥ ਤੈ ਕਮਾਲ ਕਰਿ ਅਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ
 ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਸੁਗਤਿ ਐ ਨ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਹੈ ॥ ਤਬ
 ਸੇਖ ਬਿਗੁ ਮਪੀਰ ਕਰਿ ਅਜੁ ਬਚ ਮੈਰਾ ਜਬਾਬੁ ਨਾਨਕ
 ਕਰੀ ਧਿਆਵੰਦੁ ॥ ਜੇ ਇਸੇ ਜਬਾਬ ਦਾ ਮਾਲ ਦਿਤੈ ਸੁ
 ਤਾਉ ਹੁਕਤਾਲਾ ਕੁਪੁਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਨ ਦਿਤੈ ਸੁਤਾ ਹੋਵੈ
 ਠਹੈ ॥ ਤਬ ਸੇਖ ਬਿਗੁ ਮਕਰਿ ਆ ॥ **॥ ਸਲੋਕ ॥**
 ॥ ਧੇਰਵੀ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਪੁਛੀ ਅਸੁ ॥ ਇਕ ਸਾਰਿ ਬੁਦ
 ਇ ਹਰੀ ॥ ਕੇਹੜਾ ਮੇਵੀ ਕੇਹੜਾ ਹਰੀ ॥ **॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪ**
ਰਮਾ ਹਰਾ ॥ ॥ ਜਿਹਿ ਇਕ ਸਾਰਿ ਬੁਧੈ ਦੁਹਰੀ ਨਾਨਕ ਹਿੰਦੁ
 ॥ ਹਿੰਦੁ ਆਖਦੈ ਨਿਜਿ ਅਸੀ ਦਿਚਿ ਸਹੀ ਹੈ ॥ ਅਤੇ
 ਮੁਸਲਮਾਨ ਆਖਦੈ ਨਿਜਿ ਅਸੀ ਦਿਚਿ ਸਹੀ ਹੈ ॥ ਦਿ
 ਖਾ ਖੁਦਾਇ ਹਿਕ ਹਰੀ ਦੁਇ ॥ ਸਹੀ ਕੇਹੜੇ ਹਰਾ ਦਿਚਿ
 ਕਰੀ ॥ ਅਤੇ ਅਟ ਸਹੀ ਕਿਤਹਾ ਦਿਚਿ ਕਰੀ ॥ ਤਬ ਏ

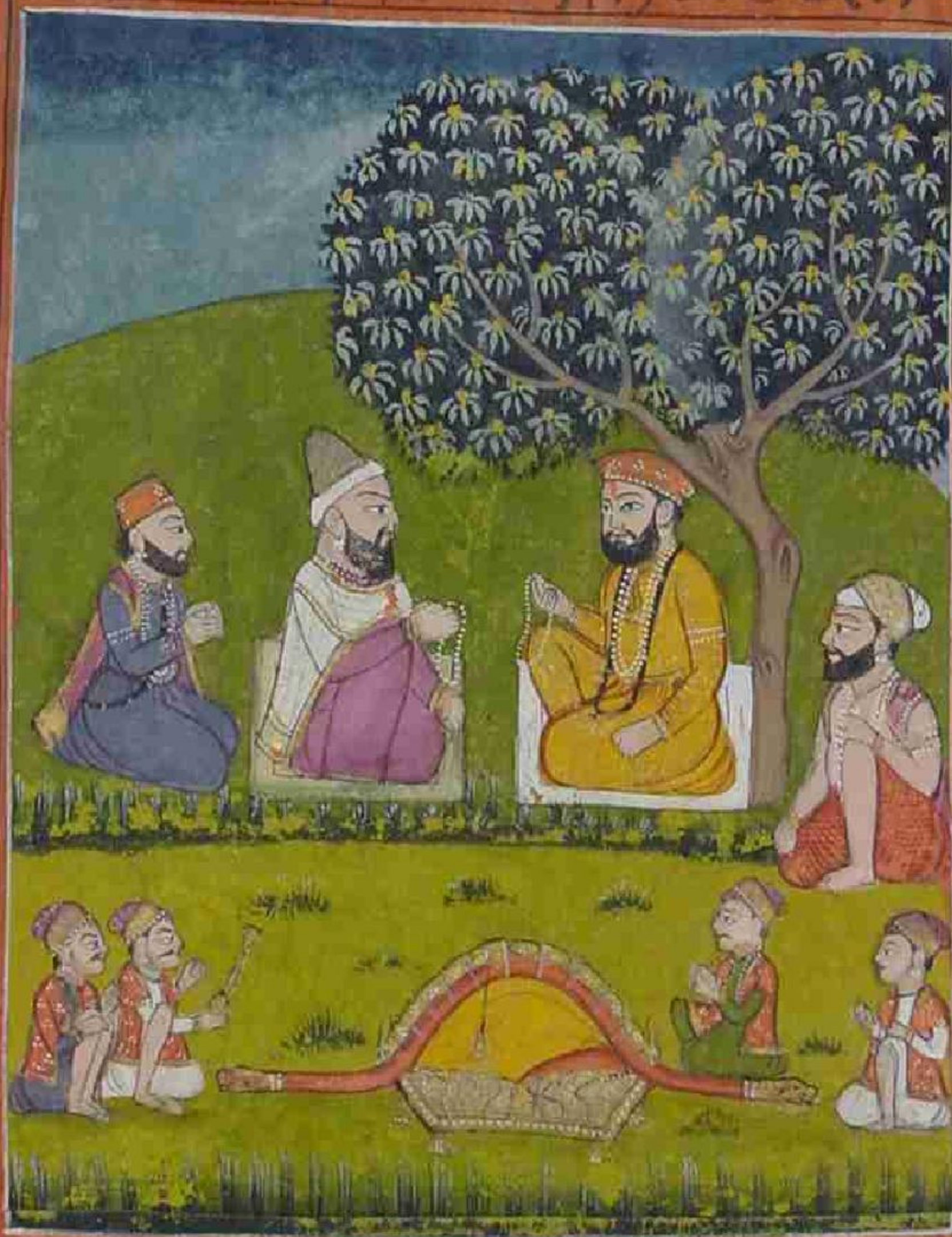
ਭੁਵੈਤ ਸੇਖ ਬਿਗੁ ਮਧਾ ਸੇਲੈ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਆ
 ਏ ਆ ਆ ਭੁਮਾ ਹਰ ਮਾਲ ਮੂਰੀ ਦ ਸੇਖ ਬਿਗੁ ਮਦਾਨਾ
 ਕ ਪਾਸਿ ਆ ਏ ਆ ਆ ਏ ਕਰਿ ਆ ਆ ਆ ਮੁਜਿ ਪੀਰ ਜੀ
 ਸਲਾ ਮਤੀ ਮੇਰੇ ਪੀਰ ਤੈ ਡੇ ਬੈਤ ਕੀ ਤਪੈ ॥ ਭੁਦੇਜ ਬਾਬ
 ਦਾ ਮੁਆਲੇ ਮੇਰੇ ਮਿਲੇ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਜਿ ਆ
 ਥਿ ਦਿਖਾ ਕਿ ਆ ਭੁਨ ਖੁਦਾ ਏ ਦੇ ਪਿ ਆ ਗੇ ਪਿ ਆ ਗੇ
 ਬਾਬ ਮੰਗਿ ਆ ਪੈਸਾ ॥ ਤੰਗੁ ਭੁਨ ਖਾਦ ਮ ਬੈਤ ਆ ਥਿ ਮੁੰਟਿ
 ਆ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬੈਤ ਦਾ ਮੁਆਲਾ ਆ ਥਿ ਆ ਸਗੀ
 ਅਤ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਲੋਕ ਦਾ ਜ ਬਾਬਾ ॥ ਤਿਕਾ ਸਾ ਹਿ ਬਹਿ
 ਕਾ ਹਦਾ ॥ ਤਿਕੇ ਮੇਰੀ ਦੁਜੇ ਕੁਰਦਾ ॥ ੧ ॥ **ਸਲੋਕਾ** ॥ ਦੁ
 ਜਾ ਕਾ ਹੇ ਮਿ ਮਗੀ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ
 ਗੋਨਾਨ ਕਾ ਜਿਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਆਸ ਮਾਇ ॥ ੩ ॥ **ਭਿ**
ਸਕਾ ਪਰਮਾ ਰਬਾ ॥ ॥ ਤਬ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆ ਮੂਰੀ
 ਦ ਨੁਜਿ ਪੀਰ ਅਜੇ ਜਾ ਤੂੰ ਦੁਪੁਨੁ ਭਾਲਦਾ ਹੈ ਤਾ ਤੂੰ ਖੁਦਾ
 ਏ ਨਾਲਿ ਦ ਮਲ ਨਾਲੀ ॥ ਤਿਕਾ ਸਾ ਹ ਬਹੀ ਤਿਕਾ ਹਦਾ
 ਤਿਕਾ ਮੇਰੀ ਮੇਰੇ ਕਰਾ ਦੁਜੇ ਕੁਰਦਾ ਦੁਰਿ ਕਰਾ ਦੁਜਾ ਮ
 ਨ ਤਿਕਾ ਰਿ ਦੁਜਾ ਮਾਹਿ ਨਿਦਾ ਗਾ ਜਿ ਸਦਾ ਸਰਬ ਅੰਕਾਰ
 ਹੈ ਤਿਸ ਕੁਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਜੇ ਸਭ ਨਾਜੀ ਅਕੇਸਾ ਥਿ ਹਦਿ ਆਪੈ
 ॥ ਤਿਸ ਕੁਰੇ ਤੂੰ ਮਿ ਮਹਿ ਤੇਰੇ ਦੁਜਾ ਮਨ ਤਿਕਾ ਰਿ ਕਉ ਟੁਰਿ
 ਦੁਕਉ ਟੁਰੁ ਮੁਸਲ ਮਾਨ ਸਭ ਨਾਦਿ ਚਿ ਤਿਕੇ ਖੁਦਾ ਏ ਹੈ ॥
 ਏ ਹ ਮਲੋਕ ਦਾ ਜ ਬਾਬ ਦਾ ਮੁਆਲਾ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ

ਟਾ

ਕਾਗਿਉਮੁਗੀਦਸੇਖਬਿਗਮਬਾਲਗਜੇਕਾਮੇਖਾਬ
 ਗਮਪਾਸਿਲੈਆਇਆਆਇਕਰਿਜਾਇਉਬੈਤਪ
 ਨਿਸੁਟਾਇਅਤੰਮੇਖਬਿਗਮਸੁਟਿਕੇਖੁਸੀਉਇਅ
 ਮੁਗੀਦਕੈਅਖਿਓਂਸੁਜੁਬਚਕੁਟਸਮਝਿਓਂਕਿਨਾਪੀ
 ਬਚਾਇਸਦਿਚਿਬਪੁਤੁਅਜਮਤਯੈਤੰਮੁਗੀਦਕ
 ਿਅਪੀਰਸਲਾਮਤੀਤੈਨਰਸਨਯੈਜਿਉਤੈਤਿਉਤੈ
 ਤੰਪੀਰਅਖਿਅਜਿਬਚਜਿਨਾਇਕਖੁਦਾਇਬੁਇ
 ਅਹੈਸੇਯਕੁੰਪਪੁਤੈਨਿਪਟੁਬਚਮੇਕੁੰਘਿਨਦੇਦੁ
 ਓਥਉਮੈਉਦਾਦੀਦਾਰਕਗੀਮੁਗੀਦਕਹਿਅਪੀ
 ਰਸਲਾਮਤੀਭਲਾਬੀਦੈਤੰਪੀਰਸੁਖਦਾਸਟਅਸ
 ਦਹਤੈਇਚਲਿਆਉਸਮੁਗੀਦਕੁਅਗੇਕਰਦੇਚ
 ਲਿਆਜਿਥੇਗੁਨਾਨਕਅਤਤਿਥਉਆਇਆ॥
 ਪਰਿਅਦਦੇਹੀਕਹਿਆਸੁਖਦਾਸਟਪੁਓਤਰਿਕਰਿ
 ਅਖਿਓਂਸੁ॥ **॥ਸਲੋਕ॥** ॥ਸੇਖਕਹਿਅਯਾਗਸ
 ਲਾਮਅਲੇਕਾਬਗਖੁਦਾਈਸਚੁਚਉਦਗਾ
 ਕਦਣਦਿਸੇਖਅਖਡਿਥਉਸਚੁਮੁਗੁਨਾਨਕ
 ਬੋਲਿਆ॥ **॥ਡਾਖਣਾ॥** ॥ਸਚੁਅਲਾਈਸੇਖਦ
 ਗਾਮੈਹਿਨਸਚੀਆਕੁਨੈਕੁਨਾਭੇਖੁਛਿਰਿਚਉ
 ਗਮੀਸਟੀਅਨਿਜਿਸਲਾਮਲੇਖਾਨਕਦੇਦੀਖੁਦ
 ਇਕੇਘਿਅਗੇਤੰਗੁਨਾਨਕਕਹਿਅਪੀਰਜੀਉਸ
 ਲਾਮਅਲੇਖਾਪੀਰਜੀਅਈਜੀਸਰਫਗਾਜੀਉਈ
 ਏ

ਗਾਗੀ ਬਾਨਿਦ ਜੱਠੇ ਜੀਉ ॥ ਅਸੀ ਜੀ ਦੇ ਦੀ ਦਾ ਰਾਪੀ ॥
 ਹਰਾਉਣਿ ਆ ॥ ਉਦੁ ਉਦੁ ਦ ਲੁਉ ਠਿ ਕਰਿ ਗਲਿ ॥
 ਮਿਲੋ ॥ ਬਹੁਤ ਭਉ ਕਰਿ ਪੀਰ ਦਿ ਛਾਵੇ ਦਿ ਛਾਵੇ ॥
 ਏ ॥ ਪੀਰ ਅਤੇ ਬਾਬਾ ਜੀ ਦੇ ਨਉ ਪਰਿ ਬੈਠੇ ਇਕਠੇ ॥
 ਗੋਸਟਿ ਮੇਖ ਬਿਹਰ ਮਨ ਲਿਤੋਈ ॥

੨੪੩

ਬਾਬੇ ਦਾ ਮੁਖ ਪੁਰ ਬਦਲਿਆ ॥ ਅਤੇ ਪੀਰ ਦਾ ਮੁਖ ਕਾ
 ਬੇਦਲਿਆ ॥ ਤੰਗੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਤੁਸੀ ਕਾ
 ਇਤ ਦਲਿ ਸਹੀ ਕੀ ਤਾਏ ॥ ਤੰਮੇਖ ਬਿਹਰ ਮਕਰਿ

ਅਨਾਨਕ ਜੀਉ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀ ਨ ਮਹੁ ਪੀਰ ਕੀ ਭ
 ਉਰੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੀਰ ਜੀ ਖੁਦਾਇ ਬਾਦੁ
 ਰੁਲਾਏ ਦੀਭ ਵਾਲੀ ਏਹੈ ॥ ਆਪੀਰ ਜੀ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਨੂਇ
 ਵਭਾਲ ਦਾਹੈ ॥ ਜਿਉਨ ਦੀ ਵਿਚਿ ਦਸਤੁ ਛੁਚੀ ਦੀਹੈ
 ॥ ਤੰਗੁ ਆਖਿ ਅਨਾਨਕ ਜੀ ਮੈ ਤੈ ਡੇ ਬੈਤ ਸੁਟਿ ਕਹਿ
 ਅਸੀ ਬਹੁਤੈ ਹਨ ਥੀ ਅਸੇ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਅਜਿਨ ਦੀ
 ਏਹੁ ਬੈਤੁ ਪੈ ਤੈ ਦਾ ਦੀ ਦਰ ਭੀ ਕਹੀ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ
 ਆਪੀਰ ਸਲਾਮਤੀ ਅਸੀ ਜੀ ਦੇ ਅਸੀ ਨੂਤੁ ਸਾਡੇ ਮਿਲੇ
 ਨਾਲਿ ਸਰਫਰਾਜੀ ਹੋਈ ॥ ਤੁਸਾਡਾ ਦੀ ਦਰ ਹੋਇ ਅਨਿ
 ਹਾਲ ਹੋਈ ॥ ਤੰਗੁ ਆਖਿ ਅਜਿਏ ਨਾਨਕ ਮੈ ਕੁਤੈ ਡੇ
 ਬੈਤੁ ਦਾ ਬਿਅਨ ਭੀ ਹਨ ਲਗਾਹੈ ॥ ਉਦਾਮ ਜਨੁ
 ਨ ਅਖੀ ਦੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਜਿ ਪੀਰ ਸਲਾਮ
 ਤੀ ਫੁਰਮਾਈ ਏ ॥ ਜੋ ਕੁਝ ਖੁਦਾਇ ਭੇਜ ਸੀ ਜਿ ਬਾਬੁ
 ਆਲ ਅਖ ਸਹੈ ॥ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਤਾਈ ਪੀਰ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਖਬਰਿ ਧਿਨ ਨੈ ਦਸੁ ਆਲੁ ਕੀਤਾ ॥ **॥ ਸਲੋਕੁ ॥** ॥
 ਸੇਖ ਬਿਗੁ ਮੁਖਿ ਆਪਾ ਪਾਇ ਪਟੋਲਾ ਪਜ ਕਹੀ
 ਕੰਬਲ ਜੀ ਪਹਰਾ ॥ ਜਿਨੀ ਦੇ ਸੀ ਸਹੁ ਮਿਲੇ ਮੇ ਸੇਈ
 ਦੇ ਸਕਹੀ ॥ ੪ ॥ **॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥਾ ॥** ॥ ਜਿ
 ਏ ਨਾਨਕ ਜੀਉ ਏਹੈ ਤੈ ਜੋ ਕਹਿ ਅਜੋ ਹਿਕ ਖੁਦਾਇ
 ਹੈ ॥ ਸੋ ਹਿਕ ਖੁਦਾਇ ਕਿਉ ਕਹਿ ਪਾਈ ਤਾਹੈ ॥ ਕਪ
 ਨੇ ਪਾਇ ਕਹੀ ਚੀ ਥਨੇ ਪੈ ਨਿਕਰਿ ਲੋਗੋ ਟੀ ਵਿਚਿ

ਥੀ ਨਿਕਲਾ ਪਰਿਉ ਜਾਨਿ ਜਾਇਗੁੰਗਾ ਕਿ ਨਿਹਾਲੀ ਆ
 ਇਸਤੀ ਆਪਾਹਿ ਮਹਲ ਵੇਡਿ ਕਹਿ ਧਿੰਧਾ ਪੈ ਨਿ ਨਿ
 ਕਲਾ ਜਿਤੁ ਗਾਲਿ ਜਿਤੁ ਸੇਵ ਮੇਡਾ ਸਾਹਿਬ ਮੇਰੁ ਮਿ
 ਲੈ ਸਾਈ ਗਲਿ ਕਰਦਾ ਤਾ ਪਰ ਤੁ ਮੇਰੁ ਏਹਾ ਬਾਤ ਡਮੁ
 ਜਿਤੁ ਦੇਸ ਜਿਤੁ ਮਿਹਨ ਤ ਮੇਰੁ ਸਾਹਿਬ ਮਿਲੈ ਸਾਈ
 ਜਬਾਬੁ ਮੇਰੁ ਡੇਹਾ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਸਹੀ ਘਤ ਦਿਚਿ ਸਲੇ
 ਕ ਸੁਆਲ ਬੈਤ ਦਾਦਿ ਤਾ ਕਹੇ ਪਾਤ ਪਟੇ ਲਾਧ ਜਕ
 ਰੋਕ ਮਲ ਜੀ ਪਹੁ ਪੁਕਾਰਿ ਆਪਾਹਿ ਹੀ ਬੈਠਿ ਆਸਹੁ ਮਿ
 ਲੈ ਜੇਚਿਤ ਹਾਥੁ ਬਾਇ ॥ **ਸਲੋਕੁ ਦਿਤਾ ॥** ਆਪਾ
 ਹਿੰਗੀ ਮੁਖ ਦਿਦੇ ਸਾਧਿਕ ਨਿਤ ਸਾਹ ਸਮਾਲੇਇ ॥ ਨਾਨਕ
 ਮਿਲਦਿ ਆਇ ਲਨ ਲਗਾਈ ਜੇਨੀ ਅਤਹਾ ਸਿਕਰੇਇ
 ॥ ਪਾ ॥ **॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰ ਸਹਾ ॥** ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅ
 ਜਿਏ ਮੇਖ ਜੀ ਕਿਤ ਕਹਾਇ ਤੁੰ ਕਪੜੇ ਪਾਤ ਦਾਏ ॥ ਕਿ
 ਤ ਕਹਾਇ ਤੁੰ ਚਿਗਟੀ ਆਪੇ ਨਦਾਏ ॥ ਕਿਤ ਕਹਾਇ ਪਾ
 ਰ ਮਹਲ ਇਸਤੀ ਆਛੁ ਡਦਾਏ ॥ ਏਨੀ ਗਲੀ ਖੁਦਾਇ
 ਨਾਹੀ ਪਾਈ ਦਾ ॥ ਸਿਦਕ ਹੁ ਮੁਹਾਦ ਪਾਈ ਦੀਏ ॥ ਸੇਖ
 ਜੀ ਪਾਹਿ ਬੈਠਿ ਆਉਇ ਆ ਸਿਦਕ ਬਾਇਗੁ ਦਾਏ ॥
 ਸਿਦਕ ਸਬੁ ਗੀਦਿ ਚਿਗਹਿ ਆ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ਦਿਲ ਬਾ
 ਇਹ ਬੀ ਅਤੇ ਸੀਦੇ ਸੀਕੀਤੇ ਖੁਦਾਇ ਨਾਹੀ ਮਿਲਦਾਏ
 ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜੇ ਅਉਰਤ ਪਾਹਿ ਉਦੈ ਅਤੇ ਮਹਾਦ ਦਿਦੇ ਸਹ
 ਦੇ ॥ ਤੰਗੁ ਅਉਰਤ ਬਸ ਮਦੇ ਹਕ ਅਦਬ ਦਿਚਿ ਬਹਿਗੈ

ਤੰ ਮਉਰਤ ਧਮਮ ਕੀ ਗਤੰ ਧਮਮ ਮਉਰਤ ਚ ਤੋਇ ॥ ਜੇ
ਤੰ ਮੇਖ ਜੀ ਮਉਰਤ ਬਦਲੀ ਹੋਇ ॥ ਧਮਮ ਨਾਲਿ ਮਿਦ
ਕਨ ਹੋਇ ਮਿਤੀ ਮਉਰਤ ਬਜਰਗ ਹੋਇ ॥ ਧਮਮ ਸਦੀ
ਨ ਹੋਈ ॥ ਧਮਮ ਕੀ ਸਹਜਾ ਤੀ ਅਸੁ ਮੇਖ ਜੀ ਈਉ ਅ
ਉਰਤ ਮਉਰਦੀ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਸਬੁਰੀ ਕਰੈ ਮਿਦ ਕ ਦਿਚਿ ਬ
ਹਿਰੈ ਤੰ ਮਿਦ ਕ ਪੁਸੁਰਾ ਦੋਇ ॥ ਤੰ ਧਮਮ ਨੁ ਧਰ ਬੈਰੀ
ਆਪਣੇ ॥ ਤੰ ਮੇਖ ਬਿਰਾਮ ਧੁਚੀ ਧਬਰ ਧੁਦਾਇ ਦੀ ॥

॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਨੀਚੀ ਕੰਤ ਨਗਦਿ ਅਵਛੀ ਥੀ ਮੁਈ ਅ
ਸੁ ਧਨ ਕੁਰੇ ਦੀ ਗੋਰ ਪਈ ਤੈ ਸਪੁਰਿ ਬਨ ਮਿਲੀ ਅਸੁ ॥ ੭

॥ ਤਿਸਕ ਪਰ ਮਾਰਥਾ ॥ ॥ ਅਤੇ ਮੇਖ ਕਹਿ ਅਗ ॥ ਜਿਏ
ਨਾਨਕ ਜੀ ਤੈ ਜੁ ਕਹਿ ਅਮਿਦ ਕ ਸਬੁਰੀ ਲੈ ਕਹਿ ਬਹਿਰ
ਹੁ ॥ ਦਿਖਾ ਮੇਤ ਜ ਦੁਜੁ ਆਨ ਅਹੀ ਖਿਜ ਮਤਿ ਦਿਚਿ
ਪਹੁਚ ਦੀ ਅਹੀ ਤੰ ਧਮਮ ਨਾਲਿ ਮਿਲੀ ॥ ਹੁਇ ਬਿਰਧ
ਹੋਈ ਹੁਇ ਖਿਜ ਮਤਿ ਇਸਤੇ ਹੋਇ ਟੋਰੀ ॥ ਹੁਇ ਏਸ
ਨੁ ਗੋਰ ਦਿਨ ਅਈ ਇਸਟ ਕਉਣ ਹੋਇ ਲੋਇ ॥ ਈਸੀ
ਦਿਨਾ ਦਿਚਿ ਨਾਲਿ ॥ ਹੁਇ ਇਸਨੁ ਈਸੇ ਚਹੀ ॥
ਇਸ ਬਤ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲਾਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਰੀ ਅਤ ਦਿਚਿ
ਬੈਤ ਦਿਤਾ ॥

॥ ਸਲੋਕ ॥ ॥ ਜਿਸ ਹਲਕੁ ਚ ਜੀ ਮਨ ਦਰੀ
ਕਾਲੀ ਮੁਹੁ ਕੁ ਮੁਧਾ ॥ ਜੇ ਗੁਣ ਹੋਇ ਨਿਤ ਪਿਰੁ ਹੋਇ ਨਾਨਕ
ਅਵਗਾਣ ਮੁਧਾ ॥ ੮ ॥

॥ ਤਿਸਕ ਪਰ ਮਾਰਥਾ ॥ ॥ ਜੀ
ਏਸਨੁ ਧਮਮ ਨਾਲਿ ਜੁਜੁ ਅਨੀ ਦਿਚਿ ਨਾਲਿ ਅਹੀ

॥ ਤੇ ਭੁਕੁ ਦਸੁ ਭੁਕੁ ਦਾ ਦਿਚਿ ਨਾਹੀ ॥ ਏਹੁ ਦਸੁ ਭੁਕੁ
 ਦਿਚਿ ਹੈ ॥ ਅਉਹਤ ਜ ਕੁਚ ਜੀ ਰੋਦੀ ਹੈ ਤਾ ਖਸਮੁ ਭੁ
 ਸਨਾਇ ਕੁ ਹੈ ਸੁਖ ਜੁ ਰੋਦੀ ॥ ਤੇ ਏਹੁ ਭੁਕੁ ਧਰਿ ਨਾਹੀ ॥ ਮਿ
 ਹਰ ਕਰਦਾ ॥ ਅਤੇ ਅਉਹਤ ਸੁਚ ਜੀ ਰੋਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੀ
 ਗਾਹ ਦਿਚਿ ਰੋਦੀ ॥ ਮਹਲ ਤੇ ਭਲੀ ਖਸਮ ਬੁਈਆ
 ਵਦੀ ਹੈ ॥ ਤੇ ਏਹੁ ਸੁਮਹਲ ਨੁਸਾਰ ਬਬੁਤੁ ਖੁਸੀ ਰੋਇਕ
 ਗਿਮਲੈ ਹੈ ॥ ਅਰੁ ਜੇ ਤੇ ਮਹਲ ਕੁਚ ਜੀ ਰੋਦੈ ॥ ਅਤੇ ਮ
 ਹਲ ਤੇ ਸੇਠੇ ਹੋਇ ਆਵੈ ॥ ਤੇ ਏਹੁ ਸੁਮਹਲ ਨੁ ਖਸਮ ਕਿਉ
 ਕਹਿਨ ਜੀਕ ਆਵੈ ॥ ਕੁਚ ਜੀ ਇਤੁ ਹੈ ॥ ਜੁ ਖਸਮੇ ਦੀ ਸ
 ਹਨ ਜਾਏ ॥ ਅਤੇ ਸੇਠੇ ਹੋਇ ਬਦ ਬੁਇਏ ਹੁਜੁ ਬਦ ਅ
 ਮਲ ਕਰੇ ॥ ਚੋਗੀ ਜਗੀ ਨਿੰਦਾ ਅਪਿ ਕਾਰ ਕਰੇ ਕਰੇ ਧਕਰੇ
 ਲੋਕੁ ਸੇਠੇ ਹੁਭੁ ਬੋਲੈ ॥ ਏਨੀ ਗਲੀ ਏਨੀ ਬਾਤੀ ਏਸੁ ਨੁਸਰੇ
 ਹੋਇ ਆਵਦੀ ਹੈ ॥ ਜਾਇ ਹੋ ਬਲਾਈ ਇਸੇ ਹੋਵਨਾ ॥ ਤੇ ਸੇ
 ਖਜੀ ਤੇ ਇਸੁ ਨੁਸਰੇ ਬਖਸਮ ਕਿਉ ਕਹਿਨ ਜੀਕ ਆ
 ਵੈ ॥ ਜਾਇ ਸੁਨੁ ਗੁਣ ਹੋਵਨਿ ਤੇ ਇਸੁ ਖਸਮ ਮਿਲੈ ॥ ਤੇ ਸੇ
 ਧਬਿਹੁ ਮਕਰੀ ਅਬੈਤ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਆਲੁ ॥ ੧
 ਤੇ ਸੁਆਕ ਉਦੁ ਸੁਆ ਧਰ ਕਵਣ ਗੁਣ ਕਵਣ ਸੁਮਟੀਅ
 ਮੰਤੁ ॥ ਕਉਦੁ ਸੁਭੈ ਦੇ ਸਕਰੀ ਜਿਤੁ ਦਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ॥
 ॥ **ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ** ॥ ॥ ਤੇ ਸੇ ਧਬਿਹੁ ਮਕਰੀ
 ਅਜਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ॥ ਤੁੰਜੁ ਪੈ ਸੁਗੁਣ ਵੰਤੁ ਹੈ ॥ ਤੇ ਗੁਣ ਕ
 ਰਿਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਆਇ ਆ ਹੈ ॥ ਜਿਨੀ ਗੁਣੀ ਤੇ ਪਾਇ ਆ ਹੈ

ਮੇਰੁ ਮੇਰੁ ਭੀਡ ਸੁਆਮੇ ਗੁਣ ਮੇਰੁ ਭੁੰਡ ਸੁਰੁ ਜਿਨ ਭੁੰਡ ਮਾਇ
ਕ ਰਿਸਾਹਿ ਬਕਉ ਮਿਲਿ ਅਭੈ ਮੇਰੁ ਭੁੰਡ ਮੇਰੁ ਭੀਡ ਸਿ
ਸੁਰਿ ਅਭੈ ਧਰੁ ਮੇਰੁ ਅਗੁਣੁ ਹੈ ॥ ਸੁਰਿ ਅਮਣੀ ਅਮ
ਤੁ ਹੈ ॥ ਜਿਤ ਅਧਰੁ ਜਿਤ ਗੁਣਿ ਸਾਹੁ ਰੰਤਰੁ ਦਸਿ ਅਦਰੁ
ਹੈ ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਸੰਗੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ਬੈਤ ਕਹਿ ਆ ॥

॥ ਸਲੋਕੁ ॥ ॥ ਨਿਦਰੁ ਸੁਆਧਰੁ ਬਿਦਰੁ ਗੁਣਿ ਜਿਹ
ਬਾਮਣੀ ਅਮੰਤੁ ॥ ਜਾਏ ਬੈਠੇ ਦਸਿ ਕਹੀ ਤੰਦਸਿ ਅਦੇ
ਕੰਤੁ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰੁ ਕਹੈ ਜੁ ਕੰਤੁ ਕੀ ਕੰਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਉ ਏ ॥ ਗਰ
ਬੀ ਕੰਤ ਨ ਪਾਈ ਮੇਰੇ ਧਰੀ ਸੁਆਲਿਉ ਏ ॥ ੧੧ ॥ ਮੇਰੁ
ਸਾਤਿ ਸੁਭਾਵ ਸੀਜ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੇ ਸਹੀ ਆ
ਪਯੁ ਹਰਿ ਕੰਤ ਤਿਸੀ ਕਾਉ ਏ ॥ ੧੨ ॥

**॥ ਤਿਸਕ ਪਰਮ
ਬਖਸ਼ ॥** ॥ ਤੰਗੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜੁ ਏ ਮੇਖ ਜੀ ॥ ਏਹੁ ਨਿ
ਦਿਚ ਲਾਹੁ ਹਰਿ ਕਿਸੇ ਅਗੈ ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਸੁਣੁ ਏਹੁ ਅਧਰੁ ਹੀ ॥
ਅਤੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਕਹਿ ਸੰਨਾਹੁ ਅਤੇ ਕੋਈ ਬੁਰਾ ਕਹਿ ਸੰਨਾਹੁ
ਪਰਮੇ ਸਰੁ ਦੁਖ ਦੇ ਦੇਖਾ ਦੇ ਸੁਖ ਦੇ ਦੇ ਮਨੁ ਖਖਾਵੈ ॥ ਤੰ
ਏਹੁ ਏ ਸਨੁ ਗੁਣੁ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਏਹੁ ਸਾਹਬ ਕੰਤ ਧਰੁ ਖੁਸੀ ਏ
ਦਾ ਹੈ ॥ ਏਸ ਦੇ ਬਾਬਿ ਮਿਹਰਾਨ ਏਹੁ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਜਿਹ ਬ
ਤੇ ਭਲਾ ਸਬਦੁ ਬੋਲੈ ॥ ਜਿਹ ਬਾਤੇ ਮਿਠਤਿ ਸਾਹਿਬ ਕੀ
ਹੈ ॥ ਤੰ ਏਹੁ ਮਣੀ ਅਮੰਤੁ ਹੈ ॥ ਏਸਨੁ ਏਤ ਕਹਿ ਕੈ ਏਸ ਦੇ ਦ
ਸਿ ਕੰਤ ਏਹੁ ਹੈ ॥ ਜਾਇ ਤੀ ਅਦਮਤੁ ਬੰਦ ਕੋਈ ਦਸਿ
ਕਰਤੀ ਸਾਹਿਬ ਖੁਦਾਇ ਧਰਮ ਮਜੈ ਹੈ ਸੋਇ ਸਦੇ ਦਸਿ

ਤਦੈ ਜਾਇ ਜੇਹੀ ਮੇਦਾ ਕਰੇ ਪਦੁ ਜਾਇ ਤੁ ਮੇਦਾ ਸੁਖ
 ਨੁਰਾਵੈ ਤੀਜਿ ਤਨੀ ਅਸਹੀ ਅਕਾਵਦੀ ਅਪੈ ਨਿਇਤ
 ਨੀਘਟਿ ਕਾਈ ਨਹੀ ਕਾਵਦੀ ਅਯਾ ਅਧੋ ਅਧਈ ਜਾ
 ਹਗਾ ਕਾਵਦੀ ਅਪੈ ਨਿਯਾ ਜਿਤੰਦੇ ਗਣਾਇ ਲਾਈ ਜਾ ਜਿਤੰ
 ਦੇ ਮੇਦਾ ਕਰੀ ਜੇਦੈ ਸਿਰੇ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਤਦੈ ਤੰਗੁ ਲਾਉਦੈ
 ਪਦੁ ਜਿਸਨੇ ਮਿਹਰ ਕੀ ਨਜ ਰਿਕਰੇ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ
 ਮੇਦਾ ਸੁਖ ਨੁਰਾਵੈ ਦੈ ਸਿਰੇ ਕੰਤੁ ਉਮੈ ਦਾਉਦੈ ਤੰ
 ਸਭਨਾ ਮਾਨੁ ਨੁਕਤਿ ਕੈ ਕੰਤੁ ਉਮੈ ਦਾਉਦੈ ਉਮੈ ਨੁਕਤੈ
 ਉਮੈ ਦੇਵ ਚਨਾ ਦਿਚਿ ਚਲੈ ਤੰ ਮੇਖਕ ਹਿਅ ਨਾਨਕ
 ਜੀ ਨਿਬੇੜਾ ਕਰਿ ਕੈਠੇ ਰਿਗਲਾ ਪਾਇਓ ਕਰੈ ਨਜ ਰਿ
 ਪਿਛੈ ਮੇਦਾ ਪੈ ਤੰਗੁ ਨੁਕਤਾ ਕਠੇ ਰਿਸਹੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ
 ਬੈਤ ਕਹਿਅ ॥ **ਸਲੋਕੁ** ॥ ਜਿ ਮੇਦਾ ਕਰੈ ਸੁਕੰਤਰੀ
 ਕੰਤੁ ਤਿਸੀ ਕਾਉਇ ॥ ਗਰਬੀ ਕੰਤੁ ਨ ਪਾਈ ਐਜੇ ਧਰੀ ਸੁ
 ਅਲਿਉਇ ॥ ੬੩ ॥ **ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥਾ** ॥ ਜਿਸੇ
 ਖਜੀ ਮੁਲ ਇਸਦੀ ਮੇਦਾ ਪੈ ॥ ਜਾ ਮੇਦਾ ਕਰਿ ਕਰਿ ਗਰ
 ਬੁਨਾ ਕਰੇ ॥ ਨਿਹਗਰ ਬੁਝੈ ਇਕੈ ਕਰੇ ॥ ਤੰ ਇਸ ਉਪਰਿ ਸ
 ਤਾਬ ਕੀ ਨਜ ਰਿਉਇ ॥ ਜਾਇ ਜੇ ਮੇਦਾ ਕਰੇ ਅਤੇ ਗਰ ਬੁ
 ਨਾ ਕਰਹੀ ॥ ਜਾਇ ਸਨੁ ਨਜ ਰਿਉਇ ਤੰ ਇਉ ਮਾਨੁ ਬੁਲ
 ਈਏ ॥ ਤੰ ਇਵ ਸਤ ਸਾਹਬ ਦੀਉਈ ॥ ਅਤੇ ਸੋਹਣੀਉ
 ਦੈ ਮੇਦਾ ਕਰੈ ਅਤੇ ਖਸਮ ਨਾਲਿ ਮੇਦਾ ਦਾ ਅਤੇ ਸੁਰਤਿ ਦ
 ਗਰ ਬੁਕਰੇ ॥ ਤੰ ਇਸਨੁ ਸਾਹਬ ਗਰ ਬਕ ਰਿਕਰਿ ਨਜੀ ਕਨਾ

ਅਵਟੀ ॥ ਤੰਤਾਵੈ ਤੇਰੀ ਸੋਹਣੀ ਤਵੈ ॥ ਤਬ ਸਾਹਬ ਟਿ
 ਸੁਨੁ ਮਿਹਰਦਾਨ ਨ ਤੋਵਈ ॥ ਤੰਤਿ ਸਦਾ ਨ ਉਛੁਟ ਜਪੈ
 ॥ ਸੁਹਾਗ ਟਿ ਨ ਤੋਵਈ ॥ ਤਿਉ ਟਿ ਸਦਾ ਮੁਲ ਮੇਵੈ ॥ ਮੇਵ
 ਤੇ ਸਾਹਿਬੁ ਪਾਈ ਦਾਏ ॥ ਮੇਖ ਜੀਜਿ ਮੇਵਾ ਕਹਿ ਕੇਗਾਰ ਬੁ
 ਨ ਕਰੇ ਤਾਪ ਏ ॥ ਪਦੁ ਪਹਲੇ ਮੇਵਾ ॥ ਮੇਵਾ ਸਾਹਿਬੁ ਪਾ
 ਈਐ ॥ ਤੰ ਮੇਖ ਬਿਗਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਿਅ ਕਦਮਾਨੁ ਤਬ
 ਲਾਇ ਕਹਿ ਆਪਣੇ ਮਥੇ ਲਾਇ ਆ ॥ ਆਖਿ ਓਸੁ ਜੁਦਾ
 ਪੁਨਾਨ ਕਵਾ ॥ ਪੁਨਾਨ ਕਜੀ ਜਿਨ ਖੁਦਾ ਟਿ ਦੇ ਗਹਰੀ ਖਬਰਿ
 ਸਚੀ ਦਿਤੀ ॥ ਅਸੀਂ ਕੁੰਕੁਟ ਖੁਦਾ ਟਿ ਦੇ ਗਹੈ ਦੀ ਖਬਰਿ
 ਤੋਈ ॥ ਕਰਮ ਖੁਦਾ ਟਿ ਦਤੋ ਟਿ ਆ ॥ ਅਸੀਂ ਜੀਵੇ ਜਿ ਬੰਦ
 ਖੁਦਾ ਟਿ ਕਾ ਅਸੀਂ ਕੁਮਿਲਿ ਆ ॥ ਖੁਦਾ ਟਿ ਦਾ ਮਹਲੀ ਮਿ
 ਲਿ ਆ ॥ ਜਾਣੈ ਖੁਦਾ ਟਿ ਮਿਲਿ ਆ ॥ ਅਜੁ ਖੁਦਾ ਟਿ ਦੇ ਮਿ
 ਲਣੇ ਦਿਚਿ ਸਕੁ ਕੁਣ ਨਾਹੀ ॥ ਪਦੁ ਜੀਇ ਕਰੁ ਸਤਾ ਕੀ ਪ
 ਉਦੀਐ ॥ ਜੁ ਖੁਦਾ ਟਿ ਦੀ ਆਬ ਪੁਤੁ ਗਲਾ ਪੁਛੀ ਆਏ ਨਿ
 ॥ ਜਿ ਖੁਦਾ ਟਿ ਦੇ ਨਾਵੈ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕੀਚ ਨਿ ॥ ਅਤੇ ਤੋਰੁ
 ਤੋਰੁ ਗਲਾ ਖੁਦਾ ਟਿ ਬੀਨ ਦੇਵੈ ਕਰੀ ਆ ॥ ਤੰ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸ
 ਗੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ਬੈਤ ਕਹਿ ਆ ॥ **॥ ਸਲੋਕੁ ॥** ॥ ਜਿਹੁ ਪੇ
 ਕੀ ਮੇਰੇ ਸਤੀ ਰੁਖੇ ਸਾਦੈ ਗੰਢ ॥ ਲਬੈ ਮਾਲੈ ਪੁਲਿ ਮਿ
 ਲਿ ਮਿਚਲ ਉਧੇ ਸਉ ਜਪ ਲਘਾ ॥ ਭਉ ਕੈ ਕੁੰਧ ਖੁਅਹ
 ਤੋਇ ਫਕਤੁ ਪਿਟੈ ਅੰਧਾ ॥ ਚੁਪੈ ਚੰਗੀ ਨਾਨਕਾ ਦਿਟੁ ਨਾਵੈ
 ਮੁਹੀਧਾ ॥ ੧੪ ॥ **॥ ਤਿਸਕਾ ਪਰਮਾਰਥਾ ॥** ॥ ਜਿਏ ਮੇ

ਖਜੀ ਜਿਉਰੁ ਪੈ ਕੀ ਮੇ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਖੇ ਅਤੇ ਸੁਅ
 ਦੇ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਲਬੈ ਤੈ ਮਾਲੇ ਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਜਿ
 ਉਘੈ ਤੈ ਨਿਹਾਲੀ ਅਮਿਹ ਜਾਨੁ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਰ
 ਇਦਿ ਆਬੰਦਿ ਅਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਮੁਹ ਬਤ ਹੈ
 ਗਉਨਾਨੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲੀ ਇਉਂ ਮੋਹ ਦੀ ਆਪੈ ਨਿਜਿ
 ਉਭੁ ਖਨੁ ਭੋਜਨ ਮੋਹਦਾ ਹੈ ॥ ਜਿਉਰੁ ਲਬਨੁ ਮਾਲ ਮੋਹਦਾ ਹੈ
 ਗਾਜਿ ਉਘੈ ਖਨੁ ਮਿਹ ਜਾ ਮੁਹਾਦ ਦੀ ਹੈ ॥ ਤਿਉ ਖੁਦਾਇ ਦੀ
 ਆਗਲੀ ਖੁਦਾਇ ਦੇ ਪਿਅਰਿ ਅਨੁ ਮੁਹਾਦ ਦੀ ਆਪੈ ਨਿ
 ਗਮੇ ਖਜੀ ਏਹ ਮਨੁ ਖਰੋ ਪਕਰਿ ਕੈ ਤਉ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥ ਭਉ
 ਕ ਭਉ ਕ ਖੁਅਹ ਤੈਦਾ ਹੈ ॥ ਸਮਝਦਾ ਨਹੀ ਅੰਧਾ ਹੈ ॥ ਜਿ
 ਏਹ ਗਲੀ ਕੁਹ ਨਾਹੀ ॥ ਜਿਚਹ ਏਹ ਬੋਲੇ ਤਿਚਹ ਖੁਦਾਇ
 ਦੀ ਆਹੀ ਗਲੀ ਬੋਲੈ ॥ ਜਿਨ ਬੋਲੇ ਤੇ ਇਸਨੁ ਚੁਪਾਹੀ ਚ
 ਗੀ ਹੈ ॥ ਪਦੁ ਜੀ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲੀ ਇਸਨੁ
 ਹੁਬੋਲਣਾ ਭਲਾ ਨਾਹੀ ॥ ਤੇਹ ਸਬੋਲਣੇ ਨਾਲੇ ਚੁਪਾਤਾਹੀ
 ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਬਿਨਾ ਖੁਦਾਇ ਬੀ ਤੇਹੁ ਤੇਹੁ ਬੋਲੈ ਸੁਣੇ ਕੋ
 ਸੋ ਮੁਹਾਦੁ ਠਾਹੀ ਦਾ ਤੇ ਇਹ ਜੇ ਅਹੁਬੋਲਦਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਲਿ
 ਖੀ ਦਾ ਹੈ ਦਰਗਾਹ ਦਿਚਿ ॥ ਜਿ ਤਬੋਲਿ ਮੇ ਇਸਦਾ ਬੁ
 ਗਲਿ ਖੀ ਮੇ ਸੋ ਏਹੁ ਆਪਣਾ ਬੁਗਰਿ ਉਲਿਖਾਇਦਾ ਹੈ
 ਗਏਹੁ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਆਹੀ ਗਲੀ ਕਰੈ ॥ ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਹੀਨ
 ਉਬੋਲੈ ਜਿ ਤੇ ਇਸਦਾ ਭਲਾ ਲਿਖੀ ਮੇ ॥ ਜਿ ਇਹੁ ਬਿਨਾ
 ਖੁਦਾਇ ਬੀ ਕਿਛੁ ਤੇਹੁ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਇਸਦਾ ਦਰਗਾ

ਹਾਵਿਚਿ ਮੁਹਿ ਮਿਅ ਭਉ ਏ ਬੇਗੀ ਦ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਬਾਇ
 ਬਾਇ ਸਗਮਿ ਦ ਭਉ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਤੋਰ ਸਬੋ ਲਏ ਬੀ
 ਚੁਪ ਚੁਪ ਤਾਹੀ ਭਲਾ ਹੈ ॥ ਅਕੈ ਬੁਦਾਇ ਦੀ ਆਬਤ
 ਬਿਨਾ ਭਉ ਭੁਭੁ ਬੋਲਣਾ ਭਲਾ ਨਾਹੀ ॥ ਸੇਖ ਜੀ ਜਿਤ ਨੀ
 ਆਤੁ ਬੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਧੁਢਹਿ ਗਾ ॥ ਤਿਤ ਨੀ ਆ
 ਗਲਾ ਮੇਰਾ ਭੀ ਛਾਇ ਦ ਹੈ ॥ ਅਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਛਾਇ ਦ ਹੈ ॥ ਸੇ
 ਖਜੀ ਬੁਦਾਇ ਦੀ ਆਗਲਾ ਕਰਣੀ ਆ ॥ ਛਿਲ ਨਾਹੀ ਕ
 ਰਣੀ ॥ ਤਾਂ ਸੇਖ ਅਰਜ ਕੀਤਾ ਜਿਏ ਨਾਨਕ ਜੀ ਇਕ ਮੈਨੁ ਕ
 ਤੀਲੋ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਸੋ ਕਿਜੇ ਹੀਲੋ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਹ ਦੀ
 ਕਿਲੋ ਹੀ ਦੀਲੋ ਜੀ ਦੀ ਹੈ ॥ ਸਾਹ ਦੀ ਜਿਕਾਤੀ ਪੈ ਜੇ ਜਨ
 ਵਰ ਦੇ ਗਲਿ ਵਗੇ ਤਾਂ ਜਨ ਵਗਾ ਲਾਲ ਥੀ ਦੈ ॥ ਜੇ ਬੰਦੇ
 ਦੇ ਗਲਿ ਵਗੇ ਤਾਂ ਬੰਦਾ ਨਾ ਥੀ ਦੈ ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਕੁਇ ਜੇ ਹੀ ਕਾ
 ਤੀ ਦੇ ਮੇਧਿ ਨਾ ॥ ਜੈ ਦ ਕੁਠਾ ਬੰਦਾ ਹਾਲ ਥੀ ਦੈ ॥
 ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬੈਤ ਦਿਤਾ ਸਹੀ ਅਤਿ ਦਿਚਿ ॥ **ਸਲੋਕ**
 ॥ ਸਚਿ ਕੀ ਕਾਤੀ ਸਚ ਸਭ ਸਾਗ ॥ ਘਾੜਤ ਤਿਸ ਕੀ
 ਅਪਰ ਅਪਾਗ ॥ ਸਚ ਕੇ ਸੀਟ ਲਈ ਚਿਲ ਕਾਇ ॥
 ਗੁਣ ਕੀ ਬੇਕ ਦਿਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠਾ ਭਉ ਮੈ
 ਖਾ ॥ ਲੋਹੁ ਲਬਨ ਕ ਥਉ ਦੇ ਖਾ ॥ ਭਉ ਭਉ ਲਾਲ ਲਗੇ
 ਕਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਰਿ ਦੀ ਦਰਸ ਸਮਾਇ ॥ ੧੫ ॥
॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਸਾਹ ॥ ॥ ਏ ਸੇਖ ਜੀ ਇਸ ਸਾਹ
 ਦੀ ਕਾਤੀ ਦਾ ਬੰਦਾ ਕੁਠਾ ਨਾਹੀ ॥ ਲਾਲ ਥੀ ਦਾ ਜੋ ਤੇ

ਕੇਲ ਕਰੈ॥ ਧਰਮ ਸਚ ਕੀ ਕਾਤੀ॥ ਇਸ ਸਚ ਕੇ ਸਾਹਿਤੇ
 ਘੜੀਏ॥ ਸਚ ਕੇ ਪੀਸਾ ਦਿਸਿ॥ ਉਕਿ ਕੀ ਲਕਾਇ
 ਚਿਲ ਕਾਇਲੀ ਜੀ॥ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਕਉ ਬੇਕਰੁ ਦੁਖੀ
 ਤੋਇ॥ ਤਿਸ ਦਿ ਚਿਉ ਕਾਤੀ ਸਮਾਵੈ॥ ਤਿਸ ਕੇ
 ਸਾਖਿ ਜੇ ਬੰਦ ਕੁ ਮੇਰਾ ਜਿਨ ਕਰੁ ਲਾਲ ਥੀਵੈ॥
 ਤਿਸ ਕਾ ਕੁਠ ਮੇਧ ਤੋਵੈ॥ ਮੇਧ ਜੀ ਲੋਪੁ ਦੀਜਾ॥ ਹਰ
 ਫੇਸ ਦਿ ਚਹੁ ਲਖ ਜਾਇ॥ ਤਾਏ ਪੁਲਾ ਲਾਥੀਵੈ॥
 ਜਿ ਚਹੁ ਫੇਸ ਦਿ ਚਿਲ ਬੁਧੈ॥ ਤਿ ਚਹੁ ਫੇਸ ਮਕਰੁ ਪੈ॥
 ਹਲਾ ਲਾਤੀ ਥੀਵੈ॥ ਜਾਇਸ ਦਿ ਚਹੁ ਲਖ ਜਾਇ॥
 ਤੀ ਹਲਾ ਲਾਥੀਵੈ॥ ਤਾ ਦਰੀ ਲਾਇ ਕਰੁ ਤੋਵੈ॥ ਨਾ
 ਤਰਨਾ ਹੀ ਦਰੀ ਲਾਇ ਕਰੁ ਫੇਸ ਬੰਦਾ ਥੀ॥ ਮੈਠੇ ਨਾਥਾ
 ਕਰੈ॥ ਜੇ ਫੇਸ ਹੀ ਕਾਤੀ ਕੁ ਮੇਰਾ ਫੇਸ ਬੰਦਾ ਹਲਾ ਲਾਥੀ
 ਵੈ॥ ਮੇਧ ਜੀ ਫੇਸ ਕਾਤੀ ਪੈ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਧਿਅਨ ਸੇਵੇ॥
 ਤੇ ਮੇਧ ਧੁਮਾਲਾ ਤੋਇ ਕਰਿ॥ ਭਗਿਰਥਾਇਆ॥ ਮੇਧ
 ਮਾਥਿ ਮਾਥੇ ਜੀ॥ ਜੁ ਕੁਛੁ ਲੋੜੀ ਦਾ ਮਾਥਾ ਸੇਖਰ
 ਦਿਤਾ॥ ਨਿਹਾਲ ਥੀਏ॥ ਤਬ ਠਹਿਰਿ ਮੇਧ ਅਗੁਰੀ
 ਤੀ॥ ਜਿਨਾਨ ਕੀ ਜੋ ਕੁਛੁ ਲੋੜੀ ਦਾ ਪੈ॥ ਸੇਭੈ ਬਾਦ
 ਪੁਖਾਈ ਦਾ ਪੈ॥ ਪਹੁੰਚੀ ਤਿਕ ਬਿਅਗਲਾ॥ ਜੇਪੁ
 ਕਮੁ ਥੀਵੈ ਤਾ ਪੁਛਾ॥ ਤਾਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਕਿ॥ ਆਕ
 ਯੀਯ ਜੀ॥ ਮੇਧ ਜੀ ਧੁਰਾਇ ਦੀ॥ ਮਾਗਲੀ ਨੇ ਮੁਖ
 ਤਜਾਨਾ ਹੀ ਕਰੀ ਦਾ॥ ਨਿਸੇਗ ਕਰੀ ਦੀ॥ ਅਪੈ ਨਿ॥

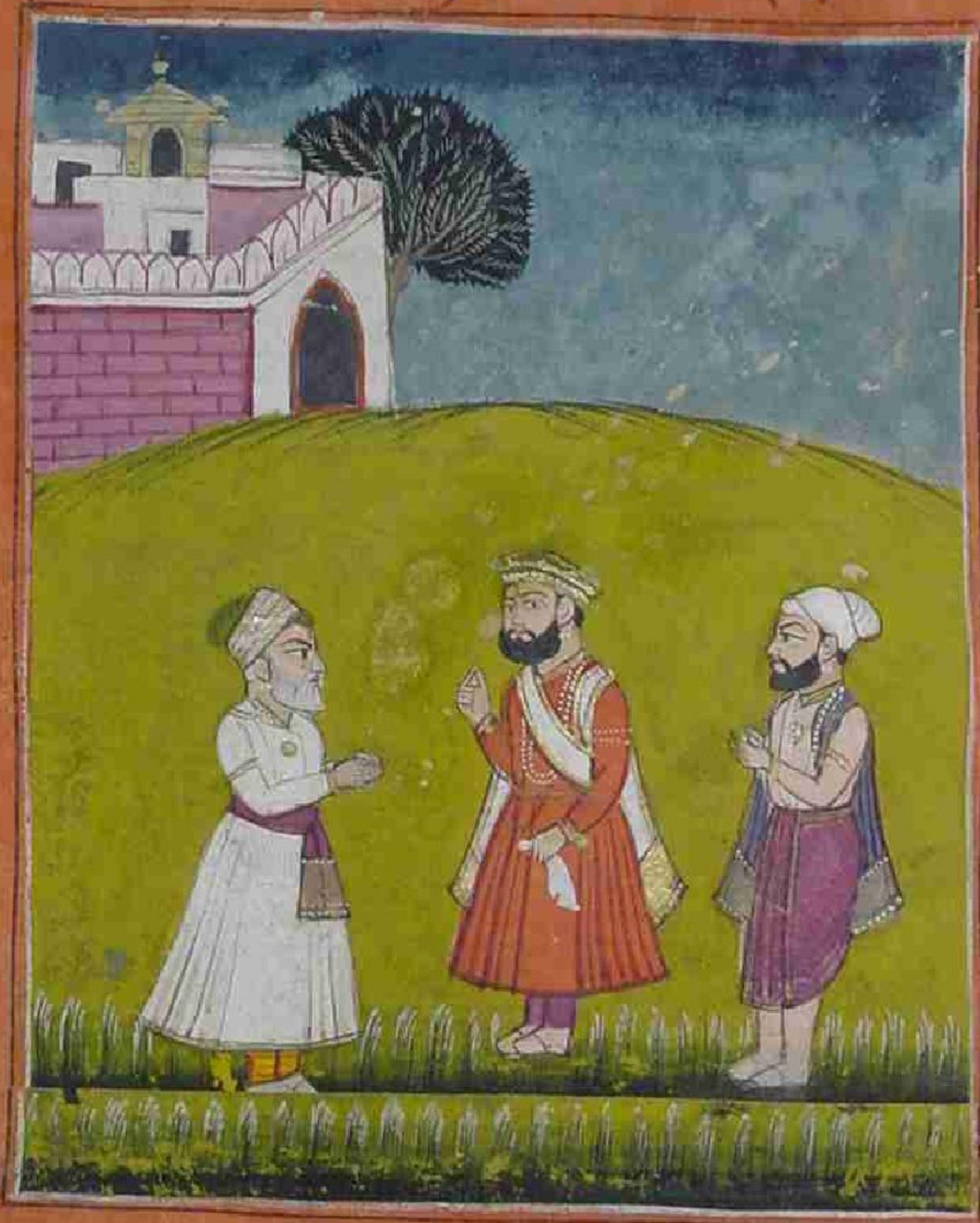
ਅਤੇ ਜੇਕੋਈ ਅਗੋ ਬੁਰਾ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਬੰਦਾ ਬੁਰਾ
 ਇਦਨਾ ਹੀ ॥ ਤੁਮੀ ਨਿਸੰਗ ਅਖਰਾ ਤਾਂ ਸੇਖ ਬਿਰ
 ਹਮ ਕਰਿ ਅਮੁ ਅਲ ਬੁਦਾ ਇਦਾ ਕੀਤਾ ਸੁਖੋ ਜਣੇਰ
 ॥ ਜਿਨਾ ਨਕਦਰ ਦੇਸ ਡਿਥਾ ॥ ਅਛ ਲਛ ਲਾਈ ਨਾ
 ਛਲੈ ॥ ਨਹ ਘਾਉ ਕਟੇਰੇ ਕਰਿ ਸਕੈ ॥ ਲੋਭੀ ਕਾਜੀ ਉ
 ਟਲ ਪਲੈ ॥ ੧ ॥ ਬਿਨ ਤੇਲ ਦੀ ਵਾਕਿ ਉਜਲੈ ॥ ੧ ॥
॥ ਗੁਰੂ ॥ ॥ ॥ ॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥ ॥ ਸੇਖ ਬੇ
 ਨਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਕੀਤੀ ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਰਿ
 ਅਡਿਥਾ ਇਹੁ ਜੁਛ ਲਮਾਇ ਅਹੈ ਸੇਕਿ ਸੀ ਹੀ ਦੇਬੁ
 ਤੇ ਛਲੀ ਨਾ ਹੀ ਜਾਦੀ ॥ ਨਕੋਈ ਸਿਪੀ ਦਲੇ ਆਪਣੀ ਛ
 ਤੀ ਕਟੇਰੇ ਨਾਲਿ ਘਾਇ ਨਕੋਈ ਮੁਇਆ ॥ ਨਕੋਈ ਮਾਇ
 ਅਰੁ ਕਟੇ ਨਕੋਈ ਮਾਇ ਅਰੁ ਛਲੈ ॥ ਇਹੁ ਜੁਛ ਲੋਭੀ ਜੀ
 ਉਠੈ ਸੁਕਟੇਰੇ ਸਾਥਿ ਆਪ ਕਉ ਘਾਉ ਕਰਿ ਸਕਤਾ ਨਾ ਹੀ ॥
 ਪਾਇ ਅਤੁਲਾ ਵਦਾ ਜੀਉ ਫਿਰਦਾ ਹੈ ॥ ਅਸੀ ਪਾਸਿ ਆ
 ਪਸਤੇ ਮਾਇ ਅਕਉ ਕਟਿ ਨਾ ਹੀ ਸਕਦਾ ॥ ਜੀ ਬੀਤ ਲੀ
 ਪਿ ਅਗੀ ਕਰਿ ਰਖਦਾ ਹੈ ॥ ਦੇਖਾਂ ਤੇਲ ਬਗੈਰ ਦੀ ਵਾਕਿ ਉ
 ਕਰਿ ਜਲੈ ॥ ਬਿਨ ਦੀ ਵਾਜਲੇ ਬੀਚਾਨਟ ਬੀਦਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਬਿ
 ਨਾਚੰਦਣ ਬੀਏ ਕੁਛ ਸੁਝਦਾ ਨਾ ਹੀ ॥ ਡਿਥਾਂ ਬਿਨ ਤੇਲ
 ਦੀ ਵਾਕਿ ਉਕਰਿ ਜਲੈ ॥ **॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮਹੀ ਅਤਿ**
ਵਿਰਿਸ ਬਦੁ ਕੀਤਾ ॥ ॥ ਕੁਰੰਟ ਕਤੇਬਾ ਕਮਾਈਐ
 ॥ ਭਉ ਵਟੀ ਇਤਤ ਨਿਲਾਈਐ ॥ ਸਚੁ ਬੁਟਣ ਆ

ਏਕਾਏਸ਼ੀਐ॥੧॥ ਬਿਨੁ ਤੇਲ ਦੀਵਾ ਏਕੁ ਜਲੈ॥ ਕ
 ਰਿਚਾਨੁ ਸੁਸਾਧੁ ਤਉ ਮਿਲੈ॥੧॥ **॥ ਗੁਰੂ॥** ॥ ਤਿ
ਕਾ ਪਰਮਾਹੁ॥ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਏ ਸੇਖ ਜੀ॥
 ਸੁਕੁਰੰਤੁ ਕਰਹੈ ਸੋ ਕਮਾਈਐ ਖੁਦਾਇ ਥੀ ਡਰੀਐ
 ਡਰਿ ਕਰਿ ਮਾਹਗ ਚਲੀਏ॥ ਕੁਰੰਤੁ ਤੇ ਕਤੇਬ ਦਾ ਫੁਰਮਾ
 ਇਅ ਕੀਚੈ ਏਹੁ ਭਉ ਇਸਦਿ ਚਿਵਟੀ ਹੈ॥ ਅਤੇ ਕੁਰੰ
 ਟੁ ਕਤੇਬ ਦਾ ਕਹਿ ਅਜੋ ਕਮਾਈਐ ਸੋ ਏਹੁ ਤੇਲ ਤੋਇ
 ਆਪਾ ਪਰਮੇ ਸਰਕਾ ਭਉ ਜੁ ਇਸਦਿ ਚਿਅ ਏ ਅਏਹੁ
 ਇਸਦਿ ਚਿਵਟੀ ਤੋਈ॥ ਸਚਾਨਾ ਮੁਖੁ ਦਾਇਦਾ ਜਿਨਿ
 ਸਚੁ ਬੁਝਾਇ ਆਤਿਨ ਖੁਦਾਇ ਬੁਝਿਅ ਤਾਏਹੁ ਖੁ
 ਦਾਇਦਾਨਾਉ ਏਸਨੁ ਬੈਸੀਤਰ ਅਗਨਿ ਤੋਇ ਆਜਾ
 ਭੇਟਿ ਅਤੰ ਸਚੁ ਇਸਦੇ ਅੰਤਰਿ ਅਏ ਆਜਿ ਬੈ
 ਜੋ ਤਿਜਾਗੀ ਤਿਬੈ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿ ਆਤਿ ਸੇ ਅੰਦਰਿ ਚੀ
 ਨਣੁ ਤੋਇ ਆ॥ ਤੈ ਈਲੋਕ ਪਰਮੇ ਸਰਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ
 ਵਸਿ ਆਜਾ ਤੈ ਈਲੋਕ ਨਾਥ ਇਸਦੇ ਅੰਦਰਿ ਅਏ
 ਆ॥ ਤੈ ਈਲੋਕ ਇਸਨੁ ਨਜਰਿ ਅਏ॥ ਏਤ ਸੰਜਮ ਤੇ
 ਲਬ ਗੋਰ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿ ਆ॥ ਤੰ ਸਾਹਿਬੁ ਏਸਨੁ ਮਿਲਿ
 ਆ॥ ਇਤੁ ਤਨਿ ਲਗੇ ਬਾਣੀ ਆ॥ ਇਹੁ ਦੁਨੀਆਂ
 ਵਣਜਾਣੀ ਆ॥ ਸੁਖ ਤੋਵੈ ਸੇਵਕ ਮਾਣੀ ਆ॥੩॥
॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਹੁ॥ ॥ ਤੰਗੁ ਗੁਨਾਨ ਕਰਹਿ ਅਜਿਏ
 ਸੇਖ ਜੀ ਇਸਤਨਿ ਏਹੁ ਬਾਣੀ ਲਗੀ ਜੁ ਏਹੁ ਦੁਨੀਆਂ

ਅਵਟ ਜਾਣੀ ਟੂ ਟੂ ਹੈ ॥ ਇਸ ਦੇ ਕੀ ਮਿਟੇ ਜੁਦ ਸਤੁ ਅ
 ਵ ਦੀ ਹੈ ॥ ਵਿਦੁ ਪਰ ਮੇਸਰ ਦੀ ਮੇਦ ਕਰ ਲਏ ਮੇਈ ਸ
 ਹੀ ॥ ਮੇਦ ਤੇ ਏਸ ਨੁਸੁਖ ਹੈ ॥ ਵਿਚਿ ਦੁਨੀ ਅਮੇਦ ਕਰ ਮਾ
 ਈ ਮੇ ॥ ਤਾਂ ਦਰਗਾਹ ਬੈਸਣ ਪਾਈ ਮੇ ॥ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਬਾਹੁ ਲੁ
 ਡਾਈ ਮੇ ॥ ੪ ॥ **॥ ਤਿਸ ਕਾ ਪਰਮਾਰਥ ॥** ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕ
 ਰਿ ਅਜਿਏ ਮੇਖ ਜੀਏ ॥ ਜਾਂ ਨੁਜੈ ਮਿਜਗਾਇ ਤ ਦੀ ਨ ਦੀ
 ਹੈ ॥ ਜੇ ਇਸ ਨੁਏ ਏਸੇ ਟੀ ਤੇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਏਹੁ ਇਸ ਜਾਂ ਨ ਵਿ
 ਚਿ ਮੇਦ ਕਰੈ ॥ ਤਾਂ ਦਰਗਾਹ ਬੈਸਣ ਪਾਵੈ ॥ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚਿ
 ਸੁਰਖ ਹੁੰਦੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇਖ ਬਿਨ ਮਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨੁਖ ਤੇ ਹੈ ਇਕ
 ਰਿਤ ਜੀ ਮਕੀਤੀ ॥ ਜਿਜੀ ਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਨੁ ਮਿਲਿ ਅਹੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਅਸੀ ਨੁਤੀ ਤੂੰ ਮਿਹਰਵਾਨ ਤੇਇ ॥ ਜੁ ਅਸੀ ਕੁੰਤੀ ਖੁਦਾ
 ਇ ਘਾਂਦ ਅਵੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇਖ ਕਰਿ ਅਨਾਨਕ ਪੀਰ ਜੀ ਤੂੰ ਬਤੀ
 ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਅਕਰ ਦਾਹੈ ॥ ਸੋ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਵਿਚਿ ਬੈਠਾ ਬਾ
 ਤਾਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਤੂੰ ਖੁਦਾਇ ਹੈ ॥ ਕਿ ਖੁਦਾਇ ਤੇ ਵਿਚਿ
 ਬਾਤਾਂ ਕਰ ਦਾਹੈ ॥ ਦਿਖਾਏ ਬਾਤਾਂ ਤੂੰ ਮੇਕੁੰਡ ਸਿ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾ
 ਨਕ ਕਰਿ ਅਮੇਖ ਜੀਇ ॥ ਬੈਦਾ ਹੈ ॥ ਏਸ ਬੰਦੇ ਨੁ ਪਾਲ
 ਖੁਦਾਇ ਦਾ ਕਰਮ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਪਿਛੈ ਸਬਦੁ ਹੈ ॥ ਮੇਖ ਜੀ ਸੁ
 ਗਤਿ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਫਿਰਿ ਲੇਇ ਹੈ ॥ ਏਤੁਲੇ ਇ ਖੁਦਾਇ ਦਿਛੁਦ
 ਏ ਦਿਛੁਦਾਇ ਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇਖ ਜੀਏ ਸ ਵਿਚਿ ਬੈਠਾ ਸੁਗਤਿ
 ਦੇ ਪਰਿ ਬਾਤ ਕਰ ਦਾਹੈ ॥ ਤਾਂ ਮੇਖ ਕਰਿ ਅਨਾਨਕ ਪੀਰ ਜੀ
 ਮੇਰੇ ਪਰਿ ਚਲੀਏ ॥ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਅਪੀਰ ਜੀ ਅਜੇ

ਬੀਤੀਚਲਿਗਈ॥ਤੁਮੇਰੀਬੰਧੁ॥ਜਤੁਅਖਸਮੇਮ
 ਮੰਨਾ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਹਿਅਚਾਚਲਾਯੁਅਸੀਭੀਜਾਵਣ
 ਰੋਗਟਾਨਾਹੀ॥ਤੰਲਾਯੁਦੇਦੀਕਹਿਅਭਲਾਜੀਜੋਤੈਰੋਮ
 ਨਿਅਦੈਸਾਈਅਸੀਮੰਨਈ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਪੰਢਰਦਿਨ
 ਹੋਸਟਿਰਾਚੇਲਾਯੁਨਾਲਿਉਈ॥

ਤਲਵੰਡੀਗਹਿਆ॥ **॥ਬੋਲਪੁਤਾਈਦਾਤੁਗੁਰੂਜੀ॥** ॥
 ਠਿਰਿਪਥਕੇਅਇਆਨਾਲੇਬਾਲਾਅਹਾ॥ਜਾਗਹਿ
 ਲਗੇਤਾਇਕਦਿਨਮਾਤਾਚੋਟੀਅਖਿਅਭਾਈਬਲਤੁ

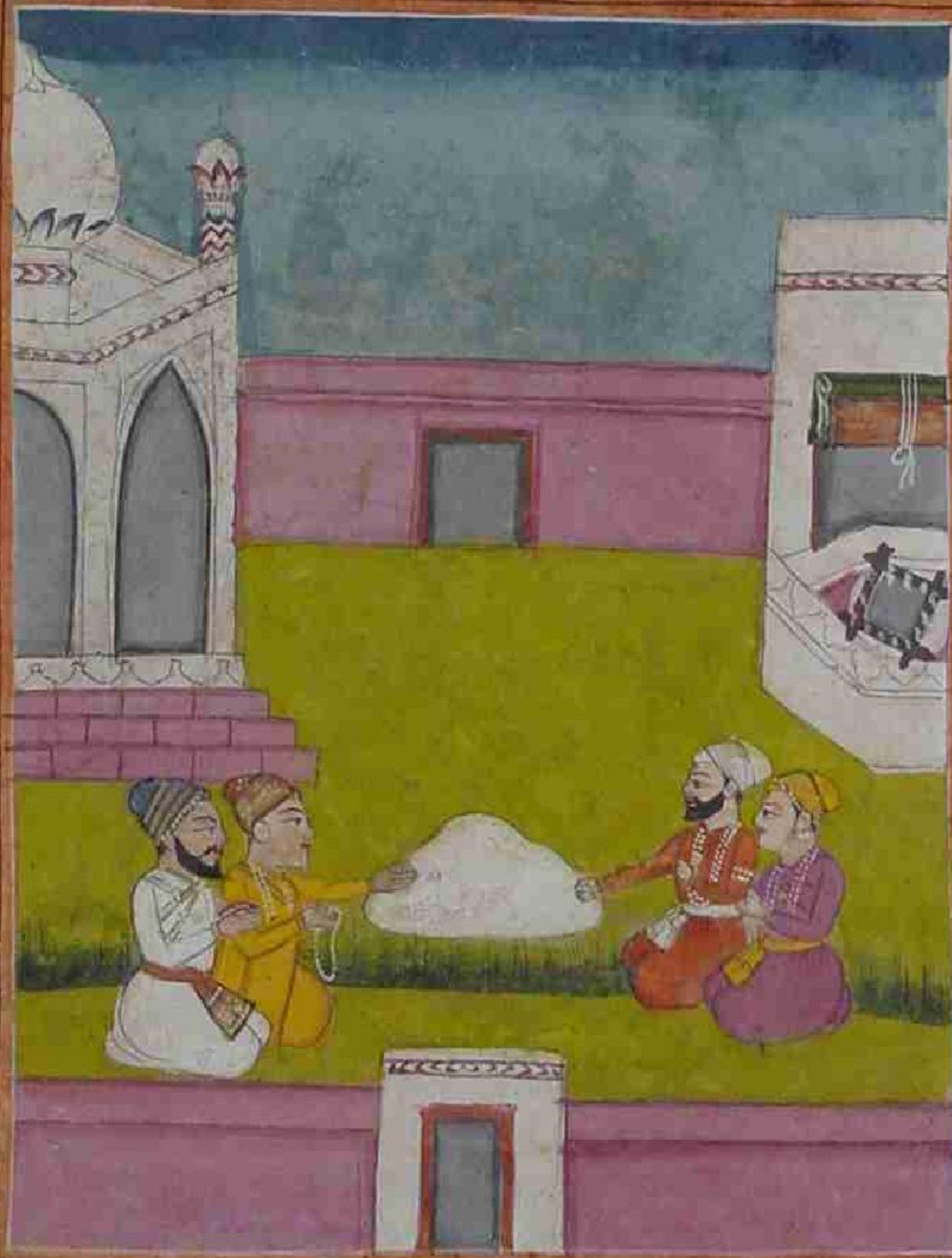
ਪੁਟਿ ਤਧੇ ਨੁ ਟਿਕਣ ਦੇ ਹਿ ਬਹੁ ਤੇ ਗਲੈ ਠਿਕਿ ਆਇ ॥ ਪੁਟਿ ੨੫੧
 ਤੀ ਕੋਈ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਪਾਸਿ ਗੁਰਦੇ ਹਿ ॥ ਤੀ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ॥
 ਜੀ ਪੁਟਿ ਮੈ ਨੁ ਦਿਦੇ ਹਿ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਭਈ
 ਬਾਲਾ ਜਿ ਬੋਲੇਗਾ ਤਿ ਬੋਲਾ ਲਿਯੋਗਾ ॥ ਤੀ ਠੇ ਹਿ ਬਾਲੇ ਆਖਿ

ਬਾਲੇ ਧੁਵਣ ਤੀ ਤੀ ॥

ਅਜੀ ਚਲਣ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਹੋ ਚਰਾਇ ॥ ਪਰਜੀ ਪਿ
 ਛੇ ਤੁਸਾਡੇ ਕਉਣ ਤੁਸੀ ॥ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਭਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਡੇ ਪਿਛੇ ਅਸਾਡੇ ਬੋਲੇਗਾ ॥ ਤੀ ਠੇ ਹਿ ਬਾਲੇ

ਪੁਛਿ ਅਜੀਓਂ ਭੀ ਕੁਚੁ ਚੰਗਾ ਤੈਥੈ ਗਾ ਤੰਗੁਰਾਨ
ਕਰਹਿ ਅਸੁਟਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾਓਂ ਭੀ ਅਸੀਂ ਜੇਹਾ ਤੈਥੈ
ਗਤੈ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਪੁਛਿ ਅਜੀ ਅਤੇ ਸਿਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਲ
ਖਸੀ ਚੰਦ ਇਨਾ ਦੀ ਕਿਆ ਬਧਿਗਾ ਤੰਗੁਰਾਨ ਕਰਹਿ
ਸਾਖੀ ਤੇਹੇ ਦਾ ਤੈਥੈ ॥

ਅਭਾਈ ਬਾਲਾਓਂ ਭੀ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਕਮੀ ਨਾ ਤੈਥੈ ਗੀ
ਗਧਿਛੇ ਲਗਾਫਿਰ ਸੀ ॥ ਅਤੇ ਓਹੁ ਦਸ ਤੁਲਾ ਤੇ ਦੀਓ
ਗਤੈ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਦਿਦਾ ਲੀਤੀ ਤੁਲਾ ਵੰਡੀ ਗਇਆ ॥

ਤੰਮੁਟਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਓਹੋ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਹੈ ਤਉ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਵਿਚਿ ਭੇਦੁ ਭਿੰਨ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਇਥੈ ਤੰਮੁ
 ਮੈਨੁ ਖਬਰ ਆਹੀ ਜੰਮੈ ਆਪਣੀ ਅਖੀ ਡਿਠਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਲਿ
 ਖਾਇ ਆਹੈ ॥ ਅਤੇ ਹੋਹਿ ਛੇਦੀ ਸਭ ਮੇਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ਤ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤਉ ਅਸੀਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਦਾ ਦਰਸਨ ਕਰਵਾਇ ਆਕਰਤ ਹਤੇ ਹੋਇ ਪਰਿ ਬਹੁਤੁ ਮਿਠ
 ਕਰਵਾਨਾ ਹੈ ॥ ਤੰਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਮੈਥੋ ਤੰਮੁ ਭੋਭੀ ਕ
 ਤਲੀਤੀ ਆਪਹੁ ਤੰਮੁ ਆਪਣੀ ਪਕੀ ਕਤ ਦੇਹਿ ॥ ਤੁਧੁ ਨਾ
 ਲਿ ਕਿਉ ਕਹਿੰਦੇ ਹੀ ॥ ਤੰਮੁ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਲੇ ਭਾਈ
 ਬਾਲਾ ਅਸਾਡੀ ਪਕੀ ਕਤਿ ॥ ਅਸੀਨਾ ਲਿਇਉਂਦੇ ਹੀ ॥ ਜੋ
 ਅਸੀ ਕੀ ਗਏ ਚਲੇ ਆਹੈ ॥ ਸਮੇਤ ਟਬਰ ਦੇਵੀ ਪਰਸਟਾ ॥
 ਅਸੀ ਅਗੈ ਸੁਟਿ ਆ ਆਹ ਜੋ ਇਕ ਨਾਨਕ ਦੇਵੀ ਖੜੀ ਤਿਤ
 ਪਾਉਂਦੇ ਆਹੈ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੋ ਆਇ ਆਹੇ ਤੰਮੁ ਸਦਾ
 ਭੀ ਦਰਸਨ ਕਰਿ ਜਾਵੀਏ ॥ ਤੰਮੁ ਅਸੀ ਜਾਇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦਾ
 ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ॥ ਜਾ ਅਸੀ ਦਰਸਨ ਕੀਤਾ ਤੰਮੁ ਅਸਾਡਾ
 ਮਹੰ ਮਸੀਤ ਲਓਂਦੇ ਗਇਆ ॥ ਤੰਮੁ ਅਸੀਨੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁ
 ਛਿ ਆਖਿਉ ਭਾਈ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰਿ ਕਿ ਆਹੈ ॥ ਭਾਈ ਮਿਖਤੁਸੀ
 ਕਿਥੋਂ ॥ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੋ ਗਲ ਦੇਹਿ ਗਾਉਂਦੇ ਆਹੈ ॥ ਅ
 ਤੇ ਨਾਉ ਲਯਾਵੈ ॥ ਤੰਮੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਤੁ ਮੀਰ ਦੇ ਕਉ
 ਟੁਕੈ ॥ ਤੰਮੁ ਅਸੀ ਆਖਿ ਆਜੀ ਅਸੀ ਖੜੀ ਤਿਹੁ ਟੁਕੈ

ਆਹੋ॥ ਅਤੇ ਜਾੜਾ ਦੇ ਦੀ ਦੀ ਚਲੇ ਆਹੋ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ
 ਕਹਿ ਆਭਲਾ ਭਾਈ ਲਾਹੜਾ ਆਜਾ ਪੁਦੇ ਦੀ ਪਰਸਿ ਆ
 ਵੀ॥ ਤੰਗੇ ਰਿ ਅਸੀਂ ਆਖਿ ਆਜੀ ਪੁਦਿ ਅਸਾ ਤਾ ਜਾਵ
 ਟਕਰਿ ਆ॥ ਜਿਤ ਵਸਤੇ ਫਿਰੇ ਜਾ ਦੇ ਆਹੋ ਸੋਇ ਬੇਰੀ
 ਕੰਸ ਪੁਰਾਉਦਿ ਆ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਸੁ ਟਿਭਾਈ
 ਲਾਹੜਾ ਆਤਉ ਅਸੀਂ ਪਾਸੈ ਕੁਛ ਲਾਹੜੀ ਆ॥ ਆਹੋ ਸੋਇ
 ਸੀ॥ ਤੰਗਈ ਬਾਲਾ ਜਮੇ ਆਪਣਾ ਵਖਤੁ ਦੇਖਾ ਮੇਰੇ ਜਿ
 ਤੇ ਬੰਧਨ ਆਹੋ ਸਗੀਰ ਦੇ ਤਿ ਤੇ ਸਭਤੁ ਟਿਗਏ॥ ਅਤੇ ਜੇ
 ਮੈ ਪਸੈ ਦੁਰਿ ਤੇ ਵਾਹੀ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪੁਨਹਿ ਤਉ ਟਿਜਾਵਨਿ॥
 ਤੰਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਜਾ ਰਿਭਾਈ ਲਾਹੜਾ ਪੁਦਿ ਤੂੰ ਆ
 ਪਟੇ ਪਹਿਜਾਹਿ॥ ਅਤੇ ਕਬੀਲੇ ਨੁਲੇ ਜਾਹਿ॥ ਤਾਂ ਮੈ ਜਾਵੀ
 ਨਹੀ॥ ਤੰਗਈ ਬਾਲਾ ਇਉਂ ਅਸੀਂ ਨਾਲਿ ਰਹੀ॥ ਤੰਗਈ ਬ
 ਲੇ ਆਖਿ ਆਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਤਉ ਦਿ ਚਿਭਿ ਨੁਭੇ ਦਕਿ
 ਦੁਨਾਹੀ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਮੈ ਥੋਪਨ ਦਾ ਕਈ ਨਾਹ ਰਖਦਾ
 ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਪਨ ਦਾ ਰਖਿ ਅਸੈ ਕੁਛ ਅਸੀਂ ਦਿ ਚਿ ਘਾ
 ਟਾ ਤੁਸੀਂ ਡਿਠਾਉ ਸੀ॥ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅਸੀਂ ਪਾਸੈ ਪਨ ਦਾ ਰਖਿ ਅ
 ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪਾਸੈ ਅ
 ਸੀ ਪਨ ਦਾ ਰਖਿ ਆਹੈ॥ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਹ ਕਰੋ॥ ਤੰਗਲੇ ਆ
 ਖਿ ਆਜੀ ਜਿਤ ਸੀ ਜੋ ਗਿਤੁ ਸਾਤਾ ਉਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅੰਗ
 ਦਰਖਿ ਆਹੈ॥ ਸੋ ਤੁਸੀਂ ਜਾਹ ਕਰੋ॥ ਤੰਗੁਰੂ ਅੰਗ ਦਾ
 ਪਟੇ ਜੀ ਦਿ ਚਿ ਸਮਝਿ ਅਤੇ ਟੇਰੁ ਪੁਰਾ ਪੁਰ ਸੁਰੈ॥ ਅਤੇ

ਇਸਧਾਸੈ ਧਟਰ ਬਣਾਭ ਲਾਨਾ ਪੀਯਾਏ ਪੁਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਨਾਲਿ
ਹਰਿਅਰੈ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਰਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ ਮੈ ਤੈਨੁ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਣਦਾ ॥ ਅਤੇ ਅਸੀਨੁ ਜੋ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਹਰੀ
ਤਾਏ ਪੁਤੀਹਿ ਕਮੈ ਸਾਹਦਿ ਚਿਸੁ ਹਰਤਿਯੋ ॥ ਅਤੇ ਤੁਸੀਨੁ ਜੋ
ਗੁਪਤ ਹਥਿਓ ਸੁਸੈ ਅਸੀਨੁ ਜਾਣਦੇ ਆਯੋ ॥ ਜੋ ਤੁਸੀਓ ਪਰਿ
ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਹਦ ਬੀਖੁ ਮੀਆਂ ॥ ਤੰਗੇਰਿ ਬਾਲੇ ਅ
ਖਿਅ ਜੀਪੁਟਿ ਤੁਸੀਓ ਹੋ ਗਲੇ ਨਾਪਵੈ ॥ ਓਹ ਨਿਮੀਕਰੋ
ਜਿਤ ਬਾਬਤ ਤੁਸਾਡਾ ਨਉ ਅੰਗ ਦਰਹਿ ਆ ॥ ਤੰਗੁਰੁ ਅੰਗ
ਦਰਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ਕਦਿ ਨ ਮੈ ਬਾਹਰੋਗਾਇ ਦੇਵਸ
ਤੇ ਘਾਹਿ ਆਦਾਸੀ ਬੀਡਾਧੋਇ ਕਰਿ ਬਧਾ ਅਤੇ ਸਿਰਤੇ
ਚਾਇਲਾਇ ਆਆ ॥ ਅਗੇ ਮਾਤਾ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾਸਿ ਬੈ
ਠੀਆ ॥ ਮੇਰੇ ਕਪੜਿ ਅਤੇ ਮੇਲੀਆ ਛਿਟਾਪਟੀਆ
ਆਹੀਆ ॥ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਚੋਟੀ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਨੁਆਖਿ ਆਤਪ
ਜੀਉ ਛੁਦਾ ਦਾਭਉ ਕਰੁ ਅਹਿਭੀਖੜੀ ਦਾਪੁਤੁ ॥ ਤੰ
ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਬਚਨੁ ਕੀਤਾ ਮੁਲੇਪੀਏਏ ਪੁਛਿਟਾਨਾਹੀਏ ਪੁਦਰ
ਗਾਹਦ ਕੁਗੁਰੈ ॥ ਤੰਗੇਰਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੇਰਾ ਨਉ ਅੰਗ ਦਰ
ਖਿਅ ॥ ਤੰਗੇਰਿ ਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਜੀਗੁਰੂ ॥ ਇਕਹਿਇ
ਤਨਾਵਲਾ ਸਿਖਾਧਾਸੈ ਕਰੈ ॥ ਅਤੇ ਅਕੇਤੀਆ ਥੋਤੁਸੀਸਿ
ਖਨੀ ॥ ਤੰਗੇਰਿ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਰਹਿ ਆਸੁਦਿ ਭਾਈ ਬਾਲ
ਇਕਦਿਨ ਮਾਤਾ ਚੋਟੀ ਦੁਹੀ ਪੁੜਨੁ ਲੈਕਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਪਾ
ਸਿ ਬੈਠੀਆ ਖਣੁ ਲਗੀ ਜੀਤੁ ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਤੁ ਪੁੜੀ ॥ ਓਰਿ

ਆਪਣੇ ਘਰਿ ਘਤ ਨੈ ਪੈ ਤੁਹੁ ਟੋਹ ਗਲ ਭਲੀ ਨਾਹੀ ॥
 ਜੋ ਆਪਣੇ ਪੁਤੈ ਚਿ ਆਪਗਇ ਆਪੁਤੈ ਨਦੇ ਦਾ ਜੋਗੁ ॥
 ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਦੀ ਨਜਰਿ ਇਕ ਸਚੁ ਹੀ ਉਪਰਿ ਜਾਇ ॥
 ਪਈ ਮੁਈ ਪਈ ਆਹੀ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਪੁਤ ਮਿ ॥
 ਹੀ ਚੰਦਾ ਏਹੁ ਚੁਹੀ ਮੁਈ ਪਈ ॥ ਏਹੁ ਇਥੇ ਪਈ ਭਲੀ ਨਾ ॥
 ਪਿਛੁ ਪੈਰਦੇ ਅੰਗੁਠ ਨਾਲਿ ਟੁਬੁ ਜੋ ਪਰੇ ਜਾਇ ਪਦੈ ॥ ਤੈ ਅ ॥
 ਗੋ ਸਿਹੀ ਚੰਦ ਆਖਿ ਆ ਅਉਤੀ ਅਸੀ ਇਥੇ ਪੈ ਇਸਟੀ ॥
 ਬਹੁਤੁ ਡਿਠੈ ਨੈ ਨਿ ॥ ਜੋ ਧਮੰਦੇ ਕਬੁਤਰ ਉਡਾਉ ਦੇ ਪੈ ਨਿ ॥
 ॥ ਅਤੇ ਖਲਾਹੀ ਆਖਿਲੀ ਆਕਰ ਦੇ ਪੈ ਨਿ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨ ॥
 ਕੁਚੁ ਪਕਰਿ ਹਰਿ ਆ ॥ ਜਾ ਸਾਇ ਤਗੁਜਗੀ ਤੈ ਮੈ ਗੁਰੁ ਕਮ ॥
 ਰਜਾਇ ਤੈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਬਚਾ ਅੰਗ ਦਾ ਏਹੁ ॥
 ਚੁਹੀ ਮੁਈ ਪਈ ॥ ਇਸ ਕੈ ਤਈ ਪੈਰਦੇ ਅੰਗੁਠ ਨਾਲਿ ਟੁ ॥
 ਬਿਛੁਡਿ ਜੋ ਏਹੁ ਪਰੇ ਜਾਇ ਪਦੈ ॥ ਤੈ ਮੈ ਅੰਗੁਠ ਨਾਲਿ ਟੁ ਬੀ ॥
 ਤੈ ਜਾਇ ਰਿਤੇ ਦਲਿ ਪਈ ॥ ਤੈ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਆਮੁਲੇ ਪੀ ॥
 ਏਹੁ ਪਗਇ ਆਪੁਤ ਅਤੇ ਏਹੁ ਆਪਣੇ ਪੁਤ ਮੈ ਕਿ ਅਕਰ ॥
 ਜਿਸ ਤਈ ਕਰਤਾਰ ਦੇ ਸੋਈ ਲਵੇ ॥ ਤੈ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਅਸ ॥
 ਭਾਨਉ ਅੰਗ ਦਇਉ ਤੈ ਆ ॥ ਤੈ ਫੇਰਿ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ॥
 ਅਜੀ ਮੈ ਨ ਤੋਹ ਬਿਸਵ ਸਧਾਇ ਆਹੀ ॥ ਮੈ ਦਿਦਿ ਦਫਾ ॥
 ਕਈ ਅਵਗੁਣੈ ਜੋ ਤੁਮੀ ਘਨੀ ਘਨੀ ਪੜਦਾਰ ਖਦੇ ॥
 ਤੈ ਤੈ ਫੇਰਿ ਗੁਰੁ ਅੰਗ ਦਕਹਿ ਆਮੁਟਿ ਭਾਈ ਬਾਲਾਇ ॥
 ਕੁਦਿ ਨ ਮੈਥੀ ਅਤੇ ਭਾਈ ਬੁਝਾਭੀ ॥ ਜਹ ਅਹੇ ਗੁਰੁ ਨਾਨ

ਕਪਾਸੀਜੀਅਪੀਗਤਿਅਹੀਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਬੋਲਿਆ॥
 ਜੋਦੇਖਿਬੁਝਗਤਿਕਿਤਨੀਪੈ॥ਤੰਬੁਝਦੇਖੇਤੰਅਪੀ
 ਗਤਿਪੈ॥ਤੰਬੁਝੇਅੰਦਰਿਆਇਕੇਆਖਿਓਸੁਜੀਅ
 ਪੀਗਤਿਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਬੁਝਿਅਮੇਜਾ
 ਟਦਤੰਜੋਗਤਿਪਹਰੈਤੰਫੇਰਿਦੇਖੁ॥ਤੰਬੁਝਾਬੀਰਿ
 ਨਿਕਲਿਕਹਿਫੇਰਿਦੇਖਣਗਇਅਦੇਖੇਤੰਅਪੀਗ
 ਤਿਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਆਇਆਖਿਓਸੁਜੀਅਪੀਗਤਿਪੈ॥
 ਤੰਤੀਸਰੀਦਾਹੀਫੇਰਿਗੁਰੂਨਾਨਕਆਖਿਅਜੋਗਤਿਪ
 ਹਰੈ॥ਤੰਤੀਸਰੀਦਾਹੀਫੇਰਿਬੁਝੇਅਪੀਗਤਿਕਹੀ॥
 ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਭਯਾਭਾਈਬੁਝਾਬਹੁ॥ਫੇਰਿਗੁ
 ਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਬਚਾਅੰਗਦਾਦੇਖੁਗਤਿਕਿਤਨੀਪੈ
 ਗਜਾਮੇਜਾਇਬਾਹਿਰਦੇਖਾਤੰਅਪੀਗਤਿਪੈ॥ਮੇਅੰਦ
 ਰਿਆਇਆਖਿਅਜੀਗਤਿਅਪੀਪੈ॥ਤੰਫੇਰਿਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਬਚਾਅੰਗਦਾਗਤਿਪਹਰੈਤੰਪੰਜਾਹ
 ਦੇਖਾ॥ਤੰਮੇਅਪਟੇਮਨਸਮਣੀਜੋਗਤਿਤੰਅਪੀ
 ਪੈ॥ਪਰਗੁਰੂਦਾਭਟਤੰਪੈ॥ਤੰਮੇਆਖਿਅਜੀਗਤਿ
 ਪਹਰੈਮੇਰੀਆਅਖੀਆਦਿਚਿਦਟਆਹ॥ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਬਹੁਤੁਖੁਸੀਹੋਇਆਅਤੇਆਖਿਓਸੁਬਚਾਕ
 ਰਤਾਰਅਗੈਮਥਾਟੇਕਾ॥ਅਗੈਬੁਝੇਦਟਖਾਧਾ॥ਤੰਗੁਰੂ
 ਨਾਨਕਕਹਿਅਬੁਝਿਅਅੰਗਦਾਅਗੈਮਥਾਟੇਕਾ॥
 ਅਗੈਬੁਝੇਦਟਖਾਧਾ॥ਤੰਗੁਰੂਨਾਨਕਕਹਿਅਬੁਝਿ

ਆਵਟ ਨਾ ਥਾਹਿ ਕਰਤਾਰ ਦੁਖ ਸੁਈ ਦੇ ਅਹਾ ਤੰਭ
 ਈ ਬਾਲਾ ਅਮੀ ਨਾਲਿ ਏਉਂ ਈ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿਅ
 ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਸੀ ਘੜੀ ਘੜੀ ਪਟ ਕਿਉਂ ਰਖ ਦੇ ਤੰਭ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਬੋਲਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮੁਖ ਮਧ ਮਧੈ ਆ
 ਤੇ ਮਹਿ ਮਾ ਅਗਾਧਿਐ ਆਖਣ ਦੀ ਨਾਹੀ ਅੰਦਰਿ ਜਗ
 ਣ ਦੀਐ ਤੰਬਾਲੇ ਅਖਿਅ ਜੀ ਪੁਟਿ ਆਖ ਜੀ ਤੰ
 ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਮਿਖੀ ਅਉ ਥੀਐ
 ਤੰ ਮਭੋ ਕੁਣ ਕਰਤਾਰ ਦੈ ਪਹੋਏ ਭਾਗਿ ਕਰਣੀ ਭਲੀ
 ਨਾਹੀ ਅੰਦਰਿ ਜੀ ਜਗ ਣ ਦੀਐ ਮਿਖੀ ਵਾਲੇ ਨਿਕੀਐ ਤਿ
 ਸਪਹਿ ਕਰਤਾਰ ਦੀ ਬਹੁਤੁ ਖੁਸੀਐ ਕਰਤਾਰ ਮਿਤਰ
 ਨਹੋ ਦੈ ਤੰ ਈਉਂ ਭਾਵੈ ਮੰਨ ਭਾਵੈ ਨਾ ਮੰਨਾ ਤੰਬਾਲੇ
 ਅਖਿਅ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ ਸਤਿ ਜੀ ਤੰ ਫੇਰਿ ਗੁਰੂ ਅੰ
 ਗਦ ਕਹਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾ ਜੇ ਏਹੁ ਵਰਤਾਰ ਸੁਣੇ ਗਾ
 ਸੁਣਿ ਕਰਿ ਆਖੇ ਗਾ ਜੇ ਸਤਿ ਬਚਨੈ ਨਿਤਿ ਸਦੇ ਅ
 ਉਗੁਣ ਪਾਪ ਜਿ ਤੇ ਕੀਤੇ ਤੇ ਸਿਨਿ ਤਿ ਤੇ ਸਤਿ ਆ
 ਖਣ ਨਾਲਿ ਮਭੋਧੈ ਤੇ ਜਾ ਸਨਿ ਜੇ ਹਿਰਦੇ ਸਤਿ ਪਰਤੀ
 ਤਿ ਨਾਲਿ ਸਤਿ ਆਖ ਸਨਿ ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਏਹੁ ਬਚ
 ਨ ਕਮਾਵੈ ਗਾ ਸੋ ਜਿ ਬੇਗੁਨਾ ਨ ਕਰੈ ਤਿ ਬੇਬੇਦੇ ਗ
 ਜਾਇ ਪਹੁਚੈ ਗਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਏਹੁ ਬਚਨ ਸਤਿ ਕਰਿ
 ਜਾਣਨਾ ਏਸ ਦਿਚਿ ਭੇਦੁ ਨਾਹੀ ਮੰਨਣਾ ਜੇ ਸਿਖ
 ਇਸ ਬਚਨ ਨੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਣੇ ਗਾ ਸੋ ਖੁਲੇ ਬੰਦ ਨ

ਦਰਗਾਹ ਦਿਚਿ ਜਾਵੈਗਾ ਤਛੇ ਰਿਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ
ਨੁਪੁਛਿ ਅਗੁਰੂ ਜੀਏਹ ਜੋ ਪੁਰਾਣ ਦਭਗਤ ਅਤੇ ਦ
ਤਾਰਿਉ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣਗਤ ਅਤੇ ਗਜਾ ਜਨਕਾ ਅਤੇ ਹੋ
ਰੁਜਿਤ ਨੇ ਭਗਤ ਹੈ ਨਿਸਭੇ ਉਹੈ ਨਿਗਾ ਅਤੇ ਹਿਕੋ ਕ
ਬੀਰ ਭਗਤ ਨਜੀ ਕਹੈ ਏਹ ਮੇਰੀ ਨਿਸਕਰੋ ਤਾ ਅਗੇ
ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਕੋ ਲਿਖਾ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਤੁਝੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੈ
ਪੁਛਿ ਅਸੀਸੀ ਤਾ ਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅਜੀਤੁ ਸੀਤਮੇ
ਹੀ ਨਿਸਕਰੋ ਤਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਅਧਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਅਤੇ ਅਸੀਸ ਦਿਚਿ ਵਡਾ ਠਹਰ ਕਹੈ ਓਹੁ ਗੁ
ਰੂ ਕਰਣ ਹਰ ਅਤੇ ਅਸੀਸੀ ਤੇ ਹੋਏ ਗੁਰੂ ਕਰਣ ਤਉ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇ ਮੁਹਿ ਮੁਟਿ ਅਹੈ ਸੋਈ ਤਹ ਕੀ ਕਹੈ ਅਤੇ
ਓਹੁ ਮੇਰੁ ਭੀ ਅਧਿ ਸੁਣਾਇ ਤਾਛੇ ਰਿਬਾਲੇ ਅਧਿ ਅ
ਜੀਸੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪਾਸੈ ਪੁਛਿ ਅਸੀਸੀ ਜੀਏਹ ਰਿਅਾਜ
ਪੁਰਾਣ ਭਗਤ ਅਤੇ ਦੁਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪਾਸੈ ਹਰੇਗਾ ਅਤੇ
ਕੰਬੀ ਹਰੁਗੁ ਰਿਗਿਅਾ ਅਤੇ ਹਰ ਸਭੇ ਦੁਰਿ ਹਰੇਗਾ ਤਉ
ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਕਹਿ ਅਭਾਈ ਬਾਲਾ ਕੰਬੀ ਭਗਤ ਜੋ ਪੁਰ
ਾਣ ਭਗਤ ਹੋਇ ਅਸੀਸ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਕੰਬੀ ਰਿਸਿਖ ਕੋਈ
ਨਕੀਤਾ ਅਤੇ ਰਿਸੇਗਾ ਦੀ ਬਾਛ ਨਾਨਕੀਤੀ ਅਤੇ
ਰਿਸੇਸੀ ਗਤਿ ਦੀ ਉਪਮਾ ਨਲੀਤੀ ਇਸਦਾ ਸਤੇ ਦੁ
ਰਿਹੇਗਾ ਅਤੇ ਜਿਤ ਦਿਨਿ ਏਕ ਕਰਹੈ ਇਜਾਵੈਗਾ
ਤਿਤ ਦਿਨਿ ਸਭ ਨਿਰੰਕਾਰ ਦਿਚਿ ਸਮਾਵੈਗੀ ਤਾਸੇ

ਏਹਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖਿ ਅਜੀ ਸੰਗਤਿ ਸਿਖ ਤੋ ਕ
 ਰੋਣੇ ਭਲੇ ਨਾਉ ਏਹਾ ਤੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲ
 ਸਿਖ ਇਕੋ ਕਈ ਨਿਰਮਲੇ ਹੋਏ ॥ ਅਤੇ ਮੇਲੀ ਨ ਬਹੁ
 ਤੁਹੇ ਹੋ ਨਿਰਮਲ ਸਿਖ ਨਿਰਮਲ ਸੇਈ ਹੋਏ ॥ ਜੋ ਗੁਰੂ ਦੇ
 ਬਚਨ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਛ ਨਾਹੀ ਜਾਣਦਾ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਹੋਇ
 ਕੈ ਮੇਲੀ ਨ ਅਰੁ ਕਰੇ ਸਿਖ ਦਾ ਲੇਕ ਰਿਸੈ ਕੀ ਮੇਲੀ ਨ
 ਹੋਇ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਨ ਆਖਿ ਅਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
 ਮੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਪਾਸੈ ਈਦ ਸੁਣਿ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ
 ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾਲਾਈ ਵੈਤ ਹਕੀਕ ਹੋ ॥ ਜਿ
 ਉ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਬਚਨ ਕੀਤਾ ॥ ਸਤਿ ਪਰਤੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾ
 ਏ ॥ ਏਹੁ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਨ ਕਰਤ ਹੋਤੇ ਪਾਈ ॥ ਨਾਹੀ
 ਤੀ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ਭਲੇ ਭਲੇ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਸੇਗਤੀ ਦੀ ਆ
 ਕਾ ਅਤੇ ਭੋਟੇ ਦੇ ਖਿਕੇ ਭਉ ਦਲਿ ਜਾ ਦੇ ॥ ਨਿਰਮਲ
 ਤਨਾਹੀ ਹਰਿ ਸਕਤੇ ਭਾਈ ਬਾਲਾ ॥ ਤੁਸੀ ਤੇ ਕਰਤ ਹੋਈ ਬ
 ਹੁਤ ਮਿਹਰ ਵਾਨਗੀ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਅਜੀ ਹੁਇ ਦੇ
 ਹਛੇ ਵਡੀ ਹੋਈ ॥ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਆਖਿ ਆਭਾਈ ਬਾ
 ਲਾ ਦੁਇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਸੀ ਦੇ ਹਛੇ ਟੁਟਿ ਦਿਹਿ ਹੋਏ ॥ ਨਿ
 ਪਰਦੁ ਇ ਮਹੀਨੇ ਤੁਸੀ ਅਸਥੇ ਹੋ ॥ ਅਤੇ ਬਾਲੇ ਆਖਿ ਆ
 ਭਲਾ ਜੀ ਤੀ ਬਾਲਾ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦੁ ਪਾਸਿ ਹਰਿ ਅਜੀ ਦੁਇ
 ਮਹੀਨੇ ਪੁਰੋ ਹੋਏ ਤੀ ਬਾਲੇ ਦੀ ਦੇ ਹਛੇ ਟੀ ॥ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਹ
 ਥਿ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਜੀ ਅਲਖੁ ਦਿਤਾ ॥ ਹੋਰਿ ਸਿਖ ਹਥਿ ਪਕ

ਤਿਹੋਯਾ ਤੰਗੁਰੁ ਅੰਗਦ ਅਖੇਰਈ ਸਿਖੇਰਈ ਬਲਿਅ
ਤਿਹੁ ਨਾਨਕ ਵਿਚਿ ਰੇਦਕ ਈਨਾ ਅਯਾ ਏਤੰਗੁਰੁ ਅਤੇ ਸਿ
ਖਦ ਰੇਦ ਅਯਾ)

੨੫੬

॥ ਬੋਲੁ ਮਤਿ ਕਰਤਾਰ ਬੋਲੁ ਮਤਿ ਕਰਤਾਰ ॥

॥ ਬੋਲੁ ਭਾਈ ਵੇਦੁ ਗੁਰੂ ਜੀ ॥

੧੬ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ॥ ਗੁਰ ਗਉੜੀ ਮਠਲਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਮਬਦੁ ਤੀਰਤਾਰ ਸਮਧਿ ਕਰਕ ਮਾਨ ਬੀਚਰੀ ॥

ਸਾਚੀ ਸੁਹਤਿ ਸਮਧੇ ਹਮਾਰੀ ਗਿਆਨ ਘੋੜਾ ਅਸਦ

ਰੀ ॥ ੧ ॥ ਅਬਾ ਮਹਾਰਿ ਕੇ ਚਕਰ ਲਾਗੇ ਚਿਤ ਮਨ ਮਹਿ

ਰਹੀ ਨਕਾਈ ਦੁਖ ਭਰਮ ਭਉ ਭਗੇ ॥ ੧ ॥ ॥ ਰਤਾਉ ॥ ॥ ਸਤ

ਕੀ ਜੀਨ ਸੰਤੋਖ ਲਗਾ ਮੀਭਉ ਕਾ ਚਾਬਕੁ ਲਾਇਆ ਗੁਰੂ

ਦ ਕੀਲ ਦਮੀਲ ਕੀਨਾ ਦਿਹਾ ਦਰਸ ਲਿਖਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਿਤ ਜੰਮ ਨਿਦੀ ਅਤੁਰਤ ਬਰਤ ਲਿਖਾਈ

ਭਗਤਿ ਤੁਲਨੁ ਮੁਖ ਜਾਨਾ ਮਸਜ਼ਗੀ ਗੀਪਾਈ ॥ ੩ ॥ ਸ

ਲਾਬ ਤੁਤੁਖਰ ਚਕੁ ਨਾਹੀ ਕਰੇਤਗੀ ਗਨ ਕੇਈ ॥ ਨਾਨਕ ਐ

ਸੀਉ ਮਦੀ ਖਿਜਮ ਤਿਬਿਨਾ ਭਾਗ ਕਿਉ ਤੇਈ ॥ ੪ ॥

॥ ਏਹੁ ਮਬਦੁ ਤਲਵੰਡੀ ਤੇਇਆ ਅਯਾ ॥ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸ

ਦਿਧੋ ਬੀਲਿਖੀ ਸੀ ਪੁਰਨ ਤੇਈ ਗੁਰੂ ਸੰਗਤਿ ਜੀ ਕਾ ਜਚ

ਕਾ ॥ ॥ ਮਿਤੀ ਚੇਤ ਸੁਦੀਉ ਦਸ ਚੰਦਣੀ ਧੋਬੀ ਲਿਖੀ ਪੁਗੀ ਤੇ

ਈ ॥ ॥ ਸੀ ਮਤੁ ਬਿਕ੍ਰਮ ਸੈਨ ਭਟਿਜੈ ॥ ॥ ਸਹਸ ਅਠਹੈ

ਸਤਾਰੀ ਕਹਿਜੈ ॥ ॥ ਸੀ ਮਤੁ ॥ ੧੮ ੧੭ ॥

॥ बोलपुराणी द'पुगुजी ॥

॥

बुलिआचु बिआषमिषै टाजी मीगडि वाम
दवाधुमीवरटीगुबुचिडिआदै ॥ ॥ द'पुगु
बुजी ॥ ॥ द'पुगुजी ॥ ॥ द'पुगुजी ॥

Ⓟ End

End

32nd

① 12

⑤ end

303

⑤ 2nd

300

Page 10

